Liễu Tàng Dương

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 1

Đại Biến Kim Gia Lâu

Cường Địch Bí Ẩn Xuất Hiện

Trong rừng xanh thẳm ngát ngàn trên đỉnh Trường Xuân sơn cheo leo hoành tráng, một bên là lăng mộ khá lớn không biết tự bao giờ xuất hiện một thiếu phụ. Thiếu phụ trạc tuổi ngũ tuần, dù trời còn chưa sáng hẳn song người ta có thể dễ dàng đoán biết bà ta hẳn là một mệnh phụ quyền quý. Mặc dù bụi thời gian đã in hằn trên đôi má nhưng vẫn không che dấu được vẻ tú lệ của một thời xuân sắc. Thiếu phụ tết bím tóc đã hoa râm về phía sau thành chuỗi dài, với vầng trán cao và đôi mí kiếm kéo dài đến tận chân tóc là khuôn mặt đầy đặn với song mũi thanh thanh. Trong bộ y phục màu trắng, với cốt cách thanh nhã và khí độ thanh cao, ở thiếu phụ vẫn toát ra một vẻ uy nghi đủ khiếp hồn người. Ai từng trải giang hồ tất nhận ra ngay đó chính là Kim Bà Bà, cũng là Vương Tử của Kim Gia Lâu, một tay cự phách của làng Hắc Đạo đó là Kim Thân Vô Ngân.

Lúc này Kim Thân Vô Ngân một mình đến viếng phần mộ của Kim

Thân Nhị Gia. Từ lúc Nhị Đương Gia Đơn Thân âm mưu tạo phản thất bại, trong cuộc chiến vị trưởng lão duy nhất của Kim gia là Kim Mễ vẫn không may tử nạn, được mai táng ở nơi này. Mỗi lần viếng thăm, nhìn nắm mộ còn đang mới, lòng bà lại dâng lên những cảm xúc bùi ngùi...

Rặng núi phía đông vừa hừng lên muôn vàn tia sang óng ánh, như ngàn mũi kim xuyên qua làn sương mai dày đặc, làm sang hẳn lên rừng tùng. Những tia sang lóng lánh hắt trên áo của Kim Thân Vô Ngân và chiếu lên khuôn mặt già nua khắc khổ của vị lão bộc Trông coi phần mộ. Bất chợt, lão nô bộc hướng về phía Kim Thân Vô Ngân vẻ lo lắng bất an nói:

– Bẩm Lâu Chủ, khi trời còn chưa sang, mộ phần đã có người đến thắp nhang và đốt váng mã. Khi lão nô phát hiện thì người đó đã đi xa nên không nhìn rõ là ai.

Kim Thân Vô Ngân đưa mắt về phía chiếc lư hương cao chừng ba thước hình bảo tháp. Những làn khói lam còn lượn lờ trên miệng đỉnh, bất giác bà thở dài:

– Chắc có một ai đó từng mang ân huệ của lão gia, chẳng có gì đáng để ngươi bận lòng.

Nói đoạn bà nhìn vầy lẫng đựng giấy tiền trong tay lão nô bộc tiếp:

– Đem lại đây ta tự đốt lấy!

Lão bộc vội đi về phía Kim Thân Vô Ngân, lấy ra chiếc bùi nhùi đánh lửa, lão bước đến ngôi mộ thắp hương đốt đèn...

Kim Thân Vô Ngân cũng như mọi lần, bà đi quanh ngôi mộ phần chầm chậm một vòng, rồi bước đến chiếc lư hương, thả vào trong đó từng tờ giấy vàng mã. Miệng lâm râm Khấn:

– Tam thúc, Kim Gia Lâu lại khôi phục như xưa, nhân định bất như

thiên định, Đơn Lão nhị mưu phản thất bại hoàn toàn. Tam thúc, có lẽ bây giờ người cũng nên vui vẻ mà ngậm cười nơi chín suối...
Vẫn từng tờ giấy tiền lần lượt thả vào, bà tiếp:
– Tam Thúc, tôi đã chuẩn bị một vùng đất bên cạnh Kim Gia Lâu để xây dựng một tòa Trung Liệt Miếu, nhằm phụng thờ gần hai trăm nhân mạng đã ngã xuống vì sư tồn vong của Kim Gia Lâu. Tôi quyết không để họ trở thành những cô hồn vất vưởng, cho nên...
Bỗng nhiên trong lư hương phát ra tiếng lụp bụp tro và khói bay ra mờ mịt, Kim Thân Vô Ngân bất giác thoái lui một bước. Bà đưa tay xua những đợt khói dày đặc xông lên từ chiếc lư hương, hình như bà định nói điều gì đó song đột nhiên cả người bà loạng choạng, khó khăn lăm bà mới quay được người về phía lão bộc gọi với:
– Kim Phúc ... ngươi....
Lão nô vốn đang đứng bên cạnh mộ phần, chợt thấy Kim Thân Vô Ngân sắt mặt lộ vẻ hoảng hốt, thân hình chao đảo, vội chạy đến định đỡ lấy, ngay khi ấy một tiếng cười vang lên phía vách đá cùng với một bóng người lao ra như điện chớp, kèm theo đó là tiếng chưởng phong lóe lên như chớp giật. Chỉ nghe lão bộc hự lên một tiếng thê thảm; cả người lão ngã xuống như một thân cây đổ, máu từ vết thương ở đầu trào ra trộn lẫn với não trong rất khủng khiếp. Trong nháy mắt người mới đến đã quắp ngang thân hình mềm nhũn của Kim Thân Vô Ngân lúc đó hình như mê man. Hắn phóng mắt nhìn ra xa một dãy đất mênh mông tầng tầng lớp lớp mây mù, rồi nhếch mép cười lạnh lùng âm độc, tự nói:
– Lão phu sẽ phá tan tành Kim Gia Lâu của các ngươi....
Thân thủ lão nhanh như điện chớp, động tác vũ bão, rồi như con đại bàng quắp gà con, lão lao về rặng núi cao. Trong nháy mắt đã không

thấy tăm tích.

oOo Tại Kim Gia Lâu, đôi vợ chồng trẻ Triển Nhược Trần và Thi Gia Gia đang cư ngụ tại tòa Như Ý Hiên. Trước đây Kim Thân Vô Ngân có ý muốn họ cư trú tại Cửu Xương Các, vì rằng đấy là nơi dành riêng cho người trong Kim Tộc. Triển Nhược Trần lúc này quả đủ tư cách để ở tại Cửu Xương Các, bởi chàng đã chính thức bái Kim Thân Vô Ngân làm nghĩa mẫu thay thế vị trí đang khiếm khuyết của Kim Thiếu Cường. Thế nhưng họ ở lại Như Ý Hiến, đó là sở thích của Thi Gia Gia.

Nàng chọn nơi này vì nàng và Triển Nhược Trần đã gặp nhau lần đầu tiên ở tại đây.

Lúc này, ở Kim Gia Lâu có tiếng chuông vang lên, âm điệu du dương thánh thót bao hiệu ngày mới bắt đầu. Người trong Kim Gia Lâu làm việc hay nghỉ ngơi đều tuân thủ theo tiếng chuông này. Nên bây giờ khi tiếng chuông còn chưa dứt, mọi người đã lục đục kéo xuống nhà ăn dung bữa sang. Theo thông lệ của Kim Thân Vô Ngân, mỗi buổi sáng bao giờ bà chẳng dùng điểm tâm với Triển Nhược Trần và Thi Gia Gia tại tiền sảnh của Cửu Xương Các.

Hôm nay mọi việc vẫn diễn ra tưởng chừng như bình thường, nhưng sau tiếng chuông ngân dứt hồi lâu vẫn không thấy bong Kim Bà Bà đâu cả. Triển Nhược Trần hướng về phía Cổ Tự Ngạn là một trong Phi Long Bát vệ của Kim gia lúc này đang túc trực ngoài sân, chàng hỏi:

– Chẳng lẽ Lâu chủ còn chưa dậy ư?

Cổ Tự Ngạn vội vàng thi lễ, đáp:

– Thiếu chủ, Lâu chủ đã đi viếng mộ từ rất sớm.

Triển Nhược Trần nhướng đôi mày lưỡi kiếm suy tư rồi quay về phía

vợ, nhỏ giọng:

– Lại đi một mình, nhưng...

Thi Gia Gia đã vội tiếp lời:

– Nhưng cũng sắp về rồi, hôm nào Lâu chủ chẳng về trước giờ điểm tâm mà.

Lại một tuần trà trôi qua, Triển Nhược Trần lại hỏi Cổ Tử Ngạn:

– Lâu chủ đã trở về chưa?

Cổ Tự Ngạn lắc đầu nói:

– Bẩm chưa.

Triển Nhược Trần tỏ vẻ bất an, chàng cắn môi suy nghĩ, rồi nói nhỏ với ái thê của mình:

– Nàng đợi ta ở đây, ta đến mộ xem sao?

Triển Nhược Trần vừa ra đến hành lang của tiền sảnh, Thi Gia Gia đã đuổi theo đến:

– Nhược Trần, thiếp cũng đi với chàng.

Cổ Tự Ngạn vừa nghe xong vội vàng thi lễ cười nói:

– Thiếu chủ, hãy để cho thuộc hạ đi, không phải nhọc lòng thiếu chủ, thuộc hạ sẽ trở về ngay.

Nhìn theo bóng Cổ Tử Ngạn khuất dần sau cánh cửa lớn của Cửu Xương Các, Nhược Trần vẫn cảm thấy bất ổn, chàng lại thấp giọng nói với Thi Gia Gia:

– Cầu mong đừng có gì đáng tiếc xảy ra.

Thi Gia Gia mỉm cười, lắc đầu:

– Lăng mộ cách đây không xa, chẳng có chuyện gì đâu, chàng lo lắng thái quá đó thôi.

Triển Nhược Trần gượng cười, nắm lấy bàn tay Thi Gia Gia nói:

– Có lẽ ta lo lắng thái quá, nhưng nàng biết không ta vẫn thường cầu

mong dưỡng mẫu...
[mất trang -] Triển Nhược Trần chợt bước vào tiền sảnh, Thi Gia Gia chạy vội đế sau lưng hỏi:
– Nhược Trần chúng ta phải làm sao bây giờ?
Triển Nhược Trần quay về phía Cổ Tự Ngạn:
– Xung quanh Kim Gia Lâu có bao nhiêu con đường.
Chàng dừng lại một lúc rồi tiếp:
– Ta muốn hỏi đại lộ, tiểu đạo... đương nhiên là cả đường mòn lên núi nữa.
Cổ Tự Ngạn xòe tay tính nhẩm một lúc, chậm rãi nói:
– Quan đạo có hai đường, tiểu đạo cũng có hai, còn đường mòn lên núi cả ngang lẫn dọc có đến bốn. Trong đó có một đường thông thẳng đến mộ viên.
Triển Nhược Trần nghiến răng trèo trẹo, không một chút do dự hạ lệnh:
– Lập tức điều ngay bốn vị Đại Bảo Đầu; Lôi, Điện, Tinh, Nguyệt và Phi Long Bát Vệ đến đây mau.
Cổ Tự Ngạn vội ôm quyền, nói lớn:
– Tuân lệnh.
Thanh âm vừa dứt lão đã quay mình lao vụt đi.
Triển Nhược Trần sau khi nhận Kim Thân Vô Ngân là nghĩa mẫu, tự hồ đã thay thế thân phận của Kim Thiếu Cường, nhưng tất nhiên không có những hành vi ngang ngược và thái độ trịch thượng của Kim Thiếu Cường, chàng bao giờ cũng hầu hạ bên cạnh Kim Thân Vô Ngân cung kính và thận trọng. Cũng vì lẽ đó, tất cả người trong kim Gia Lâu từ trên xuống dưới đối với chàng một mực kính nể, nên thay vì gọi Triển Gia họ lại đổi lại là Thiếu chủ.

Đương nhiên những tiếng “Thiếu chủ” này lọt vào tai Kim Thân Vô Ngân, mỗi lúc như vậy bà cảm thấy lòng được an ủi rất nhiều...
Bấy giờ...
Kim Gia Lâu đang náo động...
Người đầu tiên nhận lệnh báo động phi đến tiền sảnh là Đại Bảo Đầu của hang chữ Lôi, chính là Cổ Ung ngoại hiệu Vô Hình Đao. Tiếp đến là phu phụ của Kim Thúc Nghĩa và Đoan Lương cũng lao đến như gió lốc.
Triển Nhược Trần chỉ hướng về Kim Thúc Nghĩa thi lễ chiếu lệ, rồi lập tức quay lại phía Cổ Ung hạ lệnh:
– Cố huynh xuất lãnh ngay mười huynh đệ. Trong Kim Gia theo đại đạo hướng về phía Bắc truy đuổi, Tùng Hương Trấn cách đây chín mươi dặm, tôi nghĩ rằng địch nhân chưa chạy xa lắm.
Cổ Ung lập tức chấp hành:
– Thiếu chủ, nếu thuộc hạ truy đuổi đến Tùng Hương Trấn mà chưa phát hiện gì khả nghi...
Triển Nhược Trần nhướng đôi lông mày kiếm, trầm giọng:
– Lập tức quay trở lại.
Cổ Ung vừa bước ra khỏi cổng tiền sảnh đã thấy Đại Bảo Chủ của hang chữ Điện là Triệu Kỳ ngoại hiệu Hỏa Càn và Đại Bảo Chủ của cấp chữ Nguyệt là Bát Quái Tản Tăng Tú Hùng song vai lao đến gấp.
Chân vừa chạm đất, Triệu Kỳ đã lớn tiếng hỏi:
– Có chuyện gì xảy ra...? Lâu chủ... người ra sao rồi...
Đang đứng tại cửa tiền sảnh, Triển Nhượng Trần đáp lời Triệu Kỳ:
– Huynh đệ trong hàng chữ Điện gấp rút truy đuổi theo ngã Thái Hòa Trấn, Triệu huynh phải thân hành suất lãnh mười người truy đuổi ngay.

Triệu Kỳ nghe những lời như vậy, biết rõ đó là mệnh lệnh, câu nói chưa hết ý đã phải dừng lại hai tay ôm quyền thi lễ cao giọng:
– Thuộc hạ tuân lệnh.
Triển Nhược Trần lại dặn dò:
– Thái Hòa trấn cách đây không đến tám mươi dặm, Triệu huynh phải gấp rút lên đường, nếu chưa có phát hiện gì thêm, lập tức quay trở về!
Trong khi Triển Nhược Trần điều binh khiển tướng, Thi Gia Gia và phu phụ Đoan Lương cả ba người đứng sau lưng, không nói thêm câu nào...
Đương lúc ấy, Đại Bảo Đầu hàng chữ Tinh là Lão Biện Tử Vu Hoành Đạt lao đến Điện xẹt, trên khuôn mặt bành to lớn đầy lông lá, nộ khí xung thiên, hỏi lớn:
– Thiếu chủ, chuyện gì đã xảy đến cho Lâu chủ? Mẹ nó, đứa nào ăn phải gan hùm hay sao mà gan quá vậy!
Triển Nhược Trần đối với lão Vu Biện Tử này chàng hiểu khá rõ về tính nết tuy lão mới gia nhập Kim Gia Lâu gần đây thôi. Lão trông thô lỗ cục cằn song kỳ thực lại có hào khí trượng phu.
Lão Biện tử đã lê bước khắp giang hồ. Trong cuộc đời phiêu lãng lão chạm trán không biết bao nhiêu là cao thủ, lãnh giáo nhiều cao nhân giới giang hồ đời nay phải kể đến lão là một tay lịch duyệt.
Triển Nhược Trần vội nói với Vu Hòah Đạt:
– Thời gián quá khẩn trương, Vu Đại Bảo Đầu hãy thống lãnh mười anh em tinh nhuệ hướng về Thập Lý trấn truy đuổi gấp. Trên đường nếu có gì khả nghi lập tức ngăn chặn lại.
Vừa nghe xong, Vu Hoành Đạt đã phi người ra khỏi cửa, quên cả thi lễ với thiếu chủ!

Lúc ấy người đứng đầu Phi Long Bát Vệ là Nguyên Nhị đã xuất hiện với một vuông vải màu đen bịt ngang mắt trái. Lão đã thống lãnh bọn Bình Uy, Nghiêm Tường... bảy người đứng trước tiền sảnh chờ lệnh.
Triển Nhược Trần hướng về phía Nguyên Nhị nói:
– Nguyên huynh và Cổ huynh mau lên ngựa chặn đứng đường về Bách Hoa Tập, sau vị còn lại chia làm ba nhóm hướng về phía Trường Xuân Sơn truy quét.
Con con đường sơn đạo thông về phía mộ viên hãy để cho mình tôi đảm nhận.
Đột nhiên từ phía Cửu Xương Các vọng đến nghe tiếng rất lạ tai:
– Đã xảy ra chuyện gì?
Cùng với tiếng quát là một bong người lướt tới, Triển Nhược Trần quay lại thì nhận ra đó là Cửu Công Thân Vô Kỵ Ông không đợi lâu chỉ hướng về phía Thi Gia Gia nói:
– Ta đến chậm rồi, các ngươi đã phân công cho Cửu Công này rồi phải không?
Vừa nói dứt câu ông đã triển khai thân pháp hướng về phía Trường Xuân Sơn tung mình đi mất dạng!
oOo Trên con đường đất đá sỏi khô cằn, hai bên đường lau lách mọc rậm rì trông vẻ hoang sơ cô tịch.
Một đoạn Sơn đạo, bụi đất tung bay cuốn luôn cả những chiếc lá vàng úa lên nền trời thu xám, một chiếc xe đang lao về phía trước như đằng vân giá vụ.
Một điều lạ lung là ngồi phía trước xe là ba người mặc tang phục. Trừ người cầm cương, hai người còn lại tay đở dưới cổ quan tài vẻ mặt họ biểu hiện rất thê thảm.
Dù nước mắt đã lau khô từ lâu, song cũng thể nào che dấu được nét

tang thương trên khuôn mặt họ, hiển nhiên đây là chiếc xe ngựa chở quan tài đi chôn.

Chính lúc ấy, phía sau xe những âm thanh dồn dập như sấm động, một đoàn thiết kỵ đến với tốc độ kinh hoàng. Trên chiếc xe ngựa người ta nghe rõ một thanh âm trầm nhẹ:

– Có người đang đuổi đến!

Ngay lúc đó xe ngựa giảm dần tốc độ, từ từ lăn bánh có vẻ nặng nề...

Trên xe hai người ngồi hai bên quan tài lập tức rút chiếc khăn tang từ trong mình ra quấn lên đầu rồi cất tiếng khóc thống thiết...

Dẫn đầu đoàn người ngựa là Vu Hoành Đạt với mái tóc được bó chặt quấn quanh cổ, cùng với đôi mắt lồ lộ ốc nhồi trông thật tởn. Lão thống lĩnh mười mấy hắc y đại hán của Kim Gia Lâu đang quát lên thúc ngựa phi nước đại. Lão phát hiện chiếc xe có chở quan tà khi đã tiến lên song song với nó, mặt lão trở nên giận dữ, nhổ toẹt xuống đất cất tiếng thóa mạ:

– Mẹ nó, thật là đen đủi, quay về phía các đại hán, tiếp chúng ta đi!

Chiếc xe ngựa vẫn lăn bánh về phía Thiên lý trấn như không có gì xảy ra, chỉ thấy cả ba người trên xe cười lạnh lùng...

Không ngờ, chỉ sau không đến một canh giờ, trên đường về Thiên Lý trấn, Vu Hoành Đạt đã quay ngựa đứng chặn trước đầu chiếc xe ngựa, hai bên đứng cách nhau chừng một tầm tên. Trước đầu ngựa Vu Hoành Đạt bổng đưa tay lên trong tư thế Cự Linh chưởng, quát:

– Đứng lại!

Chiếc xe ngựa chưa dừng, người ta đã nghe vọng ra tiếng khóc bi thảm, Vu Hoành Đạt như không nghe thấy gì, cao giọng quát:

– Vây lấy nó!

Thanh âm vừa dứt, mười gã đại hán của Kim Gia Lâu đã nhanh như chớp rút phắt những chiếc rìu và loại đoản đao Ngưu Giác, họ tiến lên vây chặt lấy chiếc xe ngựa. Lúc đó ba người trên xe, một già hai trẻ đã gò cương dừng ngựa lại. Lão già cầm cương:

– Nhìn y phục của các vị nhật định là người của Kim Gia Lâu! Ồ! Không hiểu các vị chặn đường chúng tôi có điều chi dạy bảo?

Lão Biện Tử nghiêng đầu nhìn vào chiếc quan tài trong xe gắn từng tiếng:

– Lão già kia, ngươi đoán đúng rồi, trong vong hai dặm trở lại ai cũng cần phải biết chúng ta là người của Kim Gia Lâu. Ta muốn hỏi các ngươi đi về đâu?

Lão già nhìn về phía hai hán tử ngồi hai bên quan tài chậm rãi đáp:

– Mẹ của chúng đã qua đời rồi, tôi phai mang chúng về cố hương...

Lão Biện Tử hình như không nhẫn nại được nữa, lão cảm thấy tự mình đã hỏi những câu vô ích, bèn đi thẳng vấn đề:

– Thi thể trong quan tài là...

Giọng lão già trở nên sầu thảm:

– Chính là hiền nội, thân mẫu của chúng nó!

Gân, cơ trên khuôn mặt đen sì của Vu Hoành Đạt bỗng căng ra, lão trầm giọng gắn từng tiếng:

– Mở ra cho ta xem.

Lão già ủa lên một tiếng, cất giọng vừa giận vừa ngạc nhiên:

– Ngài nói sao? Mở quan tài? Ngài không đùa chứ?

Vu Hoành Đạt cười gắn một tiếng, cất giọng lạnh lùng:

– Ta chẳng phải đào mồ bới mả của ngươi, có gì mà ngạc nhiên đến thế.

Lão già môi cứ mấp máy mãi mới nói được giọng run run:

– Ta nghe giang hồ đồn đại người của Kim Gia Lâu nghĩa khí hơn người, làm việc bao giờ cũng tuân thủ đạo lý, sao bây giờ đến người chết các vị cũng không để yên?

Vu Hoành Đạt vẫn cất giọng lạnh lùng, nhưng đã trở nên giận dữ:

– Kim Gia Lâu chúng ta đã xảy ra biến cố,lão nên biết rằng mọi chuyện trong địa bàn của Kim Gia Lâu không ai đủ sức ngăn cản. Hãy nhẫn nại một lúc để ta kiểm tra cho minh bạch.

Nói đoạn lão đưa tay ra hiệu về phía mười hán tử hắc y và quát:

– Tất cả xuống ngựa, khai quan!

Cả mười hắc y hán tử chỉ thấy nhún vai một cái kèm theo tiếng phát ra của tà áo quét trong gió, cả mười người đã đáp xuống bên cạnh xe tang. Hai đại hán đến phía sau xe, vung rìu chém phía dưới nắp áo quan. Hai thanh niên hoảng hốt quát lên:

– Các người muốn gì?!

Lão già phía trước như sợ hai chàng trai nóng nảy liều mạng, vội nạt:

– Qua đây mau! Chúng ta không thể trái lệnh của Kim Gia Lâu, hãy để cho họ mở áo quan!

Hai gã thanh niên nghiến răng trèo trẹo, nặng nề bước bên cạnh lão già, nét mặt đầy vẻ câm hận.

Ngay lúc đó, người ta chỉ nghe thấy một tiếng cạch gãy gọn, chiếc nắp quan trên xe bị lật lên bởi một chiếc rìu sắc ngọt, và thật bất ngờ cả hai hán tử mở nắp áo quan không hẹn mà thốt lên kinh ngạc:

– Ái! Mẹ kiếp là một bô xương khô!

Lão Biện tử tung mình khỏi yên ngựa đáp xuống bên cạnh xe như một chiếc lá, trừng hai con mắt ốc nhồi nhìn thẳng vào áo quan một lúc rồi trần giọng hỏi lão già:

– Tại sao thế này? Ngươi bảo rằng trong quan tài khâm liệm tử thi

của vợ ngươi khi mà?
– Đúng, nhưng bà ta đã chết bảy năm rồi đương nhiên phải là một bộ xương khô, có gì lấy làm lạ cơ chứ?
Lão ta thở hắt ra, dừng giây lát rồi tiếp:
– Hình như tôi không có nói là bà ta mới chết chưa lâu!
Lão biện tử Vu Hoành Đạt rút từ trong túi áo ra một đỉnh bạc, lão cảm thấy phần nào tội lỗi, nói nhỏ nhẹ:
– Đỉnh bạc này lão hãy cầm lấy, xem như đền bù cho người đã khuất!
Dứt lời lão phẩy tay, tất cả bọn người của Kim Gia Lâu quay ngựa phóng đi mất dạng.
Cả ba người một già hai trẻ trên ngựa, nhìn nhau trao đổi nụ cười lạnh lẽo nhưng có vẻ đắc chí...
Lão nhìn về phía chân trời xa xa... ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:
– Mẹ nó! Các ngươi hành động nhanh lên!
oOo Thái Hòa Trấn cách Kim Gia Lâu chừng bảy mươi lăm dặm đường, trên đoạn đường này người ta dễ dàng nhận ra Bát Quái Tản Tăng Tú Hùng đang suất lãnh mười tay hắc y võ sĩ tung võ câu dồn dập thẳng hướng Thái Hòa trấn. Trên sơn đạo ngoằn ngoèo trắc trở trông như một con măng xà khổng lồ uốn mình chui sâu vào rừng tùng thăm thẳm, có thể nhận ra rõ nét hoành tráng của núi rừng, hết đoạn dốc này lại nối tiếp đoạn dốc khác cheo leo hơn, hiểm trở hơn. Bên cạnh con đường là những con suối cũng uốn lượn quanh co, thấp thoáng trong những mảng rừng rậm rì xanh ngắt...
Chính tại lúc này, từ trong rừng thăm thẳm, bên cạnh dòng suối uốn khúc, không biết tư đâu xuất hiện bảy người, có thể dễ dàng nhận ra họ là sáu nam một nữ, trong đó có ba ngươi mặc tang phục vải thô,

bốn người còn lại gắng sức vác một cỗ quan tài chậm chạp tiến vào rừng. Người ta còn có thể nghe phảng phất tiếng khóc bi thương của người thiếu phụ...

Cũng chính lúc này đoàn nhân mã của Kim Gia Lâu xuất hiện, tiếng vó ngựa dồn dập cùng với cát bụi mịt mù trời mây, trông khí thế hung mãnh vô cùng trong chớp mắt đã thấy Bát Quái Tản Tăng Tú Hùng suất các hắc y võ sĩ đến bên bờ suối.

Tiếng vó ngựa dồn chụm lại, Tang Tú Hung nhìn về phía bìa rừng, hỏi vọng lui:

– Chuyện gì vậy?

Từ phía sau, một gã thuộc hạ thúc ngựa đi lên phía trước nhìn một lúc rồi trả lời:

– Tăng lão gia, một đám người đi chôn người chết!

Một gã hắc y khác vội tiếp lời:

– Tăng lão gia, chúng ta có cần tra xét họ không?

Bát Quái Tản Tăng Tú Hùng đôi mắt lóe lên những tia sáng kinh người. Lão chú mục vào những nhân vật bên bìa rừng, đôi lông mày như hai con sâu róm nhíu lại với nhau, lão lẩm bẩm tự hỏi một mình:

– Thiếu chủ đã dặn dò trên đường về Thái Hòa trấn bất luận thấy gì khả nghi đều phải kiểm tra. Ai dám chắc họ đi chôn người thật sự...

Bông nhiên một hắc y khác lên tiếng:

– Lão gia, bọn họ đi vào rừng rồi!

Tăng Tú Hùng phất mạnh tay về phi bìa rừng, nói lớn:

– Lên, chúng ta đến đó xem!

Vừa dứt lời, lão đã thúc ngựa lên trước tiên. Mười tay hắc y võ sĩ cũng đồng thanh hô lên thúc ngựa tiến theo sau.

Rừng sâu đã ảm đạm, một cảnh tượng buồn tẻ, cỗ quan tài, ba

người mặc tang phục, một nữ hai nam, bốn người vác quan tài phân ra hai bên ngồi canh quan tài nghỉ chân. Bảy người hình như chẳng để ý gì đến sư xuất hiện của bọn Triệu Kỳ và Tăng Tú Hùng, thậm chí một cái quay đầu nhìn cũng không có. Họ lấy khăn lau mồ hôi đầm đìa trên trán, cũng không nghe bọ họ có lời nào với nhau...

Đoàn người ngựa đến gần, cả mười một vị Hắc Y nhân trên mình ngựa lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đám người vẻ thăm dò. Cả hai bên không nói điều gì, không khí trở nên nặng nề đáng sợ, tưởng chừng nghe được tiếng muỗi vo ve.

Thiếu nữ ngồi bên cạnh chiếc quan tài vén chiếc khăn tang che mặt bằng vải thô trắng để lộ một làn da trắng mịn màng rồi ngước mắt nhìn về phía Tăng Tú Hùng nhưng cũng không mở lời. Ngồi trên mình ngựa, Tăng Tú Hùng cảm thấy phải cho cô gái biết thêm một điều gì đó, lão khom mình tỳ khủy tay phải lên cổ ngựa, thấp giọng nói:

– Các ngươi đang làm gì?

Thiếu nữ ủa lên một tiếng, kéo vội chiếc khăn trắng che mặt, từ từ đứng thẳng người dậy, nhìn về phía Tăng Tú Hùng đang ngồi trên mình ngựa, với ánh mắt giận dữ rồi cao giọng:

– Hỏi thật hay! Các hạ có thấy rõ chúng tôi đưa quan tài lên núi sao còn hỏi chúng tôi đang làm gì? Sao hả?

Thiếu nữ chống tay trên thắt lưng, bước về phía trước ba bước tiếp:

– Chính chúng tôi mới cần thỉnh giáo các hạ, các hạ từ đâu đến? Muốn gì, chưa thấy đưa đám bao giờ à? Chưa thấy mai táng bao giờ à?

Tăng Tú Hùng cười lên ha hả rồi gắn giọng:

– Cô nương miệng lưỡi rất lợi hại, thế nhưng phải nên biết điều một

tí!

Nói đoạn lão ngồi thẳng người dậy trầm giọng:

– Cô nương đã biết chúng ta là ai chưa?

Thật không ngờ cô gái chỉ hừ một tiếng rồi lạnh lẽo:

– Du là hoàng đế cũng không thể cản người ta mai táng tử thi!

Tăng Tú Hùng nhếch mép cười gắn,, nét mặt trở nên thâm trầm hơn, quay về phía mười đại hán sau lưng cao giọng:

– Cũng gần như vậy, dù có là hoàng đế cũng không thể ngăn cản điều gì trên địa bàn của Kim Gia Lâu, các bằng hữu đúng vậy không?

Mười đại hán đứng sau gần như đồng thanh hồi đáp:

– Đúng như vậy!

Lão quay phắt người lại nhìn như tóe lửa vào mặt cô gái, nhân từng tiếng:

– Cô nương nghe rõ chứ?

Thiếu nữ nhún vai một cái rồi với giọng nói sắc bén:

– Thì ra các hạ là người của Kim Gia Lâu, thảo nào lại ngang ngược như vậy!

Tăng Tú hung lắc đầu nhè nhẹ nói chậm rãi:

– Cô nương nói sai rồi, người của Kim Gia Lâu chúng ta không bao giờ thèm múa vuốt giương nanh trên địa phận của mình, ngược lại rất nhiều người hưởng ân huệ của Kim Gia Lâu nữa kia.

Thiếu nữ nhếch mép tỏ vẻ mỉa mai:

– Thế bây giờ các hạ định ban ân huệ cho ta như thế nào?

Tăng Tú Hùng trầm ngâm một lúc rồi thong thả:

– Kim Gia Lâu chúng ta xảy ra việc lớn, ta chỉ muốn thỉnh giáo các vị...

Gương mắt thiếu nữ thoáng một nụ cười, cô ta lại lấy chiếc khăn vải

thô lau lên má, như muốn lau sạch nét vui buồn khó nhận ra trên gương mặt mình, rồi giọng lạnh lùng như trước.

– Kim Gia Lâu cách đây chí ít cũng năm mươi dặm có dư, nếu có xảy ra chuyện gì làm sao chúng ta có thể biết được?

– Thế trên đường đi đến đây cô nương có gặp nhân vật nào khả nghi không?

Thiếu nữ đầu nhìn sáu người kia thì cả sáu người đều lac đầu. Cô nhìn thẳng vào Tăng Tú Hùng lúc đó vẫn còn ngồi trên mình ngựa đáp gọn lỏn:

– Không!

Bát Quái Tản không thấy điều gì khả nghi ở những người này, lão nghỉ có hỏi nữa cũng vô ích bèn hừ một tiếng lạnh lùng rồi giật mạnh dây cương nói:

– Chúng ta đi thôi!

Cũng chính lúc đó, một gã thuộc hạ bỗng kêu lên:

– Lão gia, chiếc quan tài này...

Nghe tiếng gọi của thuộc hạ Tăng lão đầu vội quay đầu con chiến mã mới vừa định chồm đi, lão nhìn thẳng vào chiếc quan tài một lúc rồi nhìn qua thiếu nữ.

Khuôn mắt thiếu nữ như trùm lên một màn sương lạnh đứng chắn phía trước đầu ngựa của Tăng Tú Hùng.

Tăng Tú Hùng cười nhẹ mấy tiếng, chậm rãi nói:

– Cô nương, tại hạ phải làm cho ra lẽ! Có điều gì thất thố xin cô nương đại xá!

Thiếu nữ trầm giọng nghe lạnh như băng tuyết:

– Chỉ cần không làm trái với đạo lý con người thì chẳng nhiều lời như vậy.

Chỉ thẳng vào cỗ quan tài, Tăng Tú Hùng chậm rãi nói:
– Ta muốn cô nương bỏ lỗi vì ta phải mở quan tài xem hư thực thế nào!
Đôi mắt đen nháy của thiếu nữ tròn xoe lên vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, hai hán tử mặc tang phục nãy giờ vẫn ngồi hai bên quan tài bỗng vụt đứng dậy, nói như thét:
– Thật là quá đáng! Dù có là Kim bà bà đến đây cũng không thể đưa ra những yêu cầu ngang ngược vô lý như vậy.
Với khuôn mặt trơ như đá không hiển lộ tình cảm gì. Tăng Tú Hùng lại chậm rãi:
– Các vị tôi thật không có cách nào khác, vì vậy mới xin tạ lỗi trước với ...
Thiếu nữ như không chịu nổi, cật ngay giọng sắt ngọt:
– Các ngươi chớ có khinh người thái quá!
Bát QuáiTản cũng trừng mắt giận dữ, gắn giọng:
– Thật khốn khiếp! Ta đã hết lời để các ngươi thông cảm, vậy mà rượu mời không uống mà uống rượu phạt, nếu cản trở thì chớ trách ta vô tình!
Cả ba người mặc tang phục đứng sát vào nhau kiêu hãnh.
– Các ngươi muốn gì nào Tăng Tú Hùng phát cánh tay về phía trước quát lên:
– Vây chúng lại.
Lời lão vừa dứt, tiếng vó ngựa vang động cả núi trừng, chỉ trong nháy mắt cả bảy người kia đã bị vây kín trong vòng người ngựa, thiết chùy và ngưu giác đao họ cầm sẵn trong tay trông thật dữ tợn.
Tăng Tú Hùng lạnh lùng hướng về phía thiếu nữ nói:
– Cô nương! Đừng để chúng ta phải động thủ, hãy bước lui mau!

Thiếu nữ giọng sắc như dao:

– Người của Kim Gia Lâu quả nhiên ngang ngược lộng hành.

Lời nói còn chưa dứt cô đã quay người đi về phía quan tài, phủ phục xuống cất tiếng khóc bi ai...

Tăng Tú Hùng đã lệnh cho bốn võ sĩ xuống ngựa, họ xách rìu đến phía sau quan tài, cùng một lúc xuất thủ, nắp quan tài bật lên một tiếng rắc khô gọn và hầu như cùng với tiếng động trên các hắc y võ sĩ đồng thanh:

– Ái! Một đống xương khô!

Đúng như vậy, bên trong quan tài là một đống xương khô trắng phếu, có cái to, cái nhỏ, có cái dài, cái ngắn, bên dưới bộ xương là một tấm vải liệm đã củ, ngoài những thứ đó trong quan tài không có thứ gì khác.

Thiếu nữ lại buôn giọng lạnh lùng:

– Các người xem kỹ cả rồi chứ? Các người vui lòng chưa?

Ngồi trên mình ngựa Bát Quái Tản Tăng Tú Hùng quát thuộc hạ.

– Đứng lại, không được làm tổn hại đến quan tài!

Thiếu nữ lại lớn tiếng đanh thép:

– Quan tài không quan trọng, các người đã làm thương tổn đến vong linh của người đã khuất!

Tăng Tú Hùng nhìn thấy chiếc quan tài đã được đóng kín như cũ, quay lại nói:

– Cô nương xin lượng thứ!

Thiếu nữ bỗng xoay người đứng chắn trước ngựa Tăng Tú Hùng, cao giọng:

– Các hạ không một lời nào từ biệt ư?

Tăng Tú Hùng cười nhạt:

– Cô nương có điều chi chỉ giáo?

Thiếu nữ nhìn thẳng mắt Tăng Tú Hùng, nhấn mạnh từng tiếng:

– Ít ra các hạ phải cho chúng tôi biết tại sao lại kiểm tra quan tài, chẳng lẽ Kim Gia Lâu lại mất một báu vật có giá trị liên thành, hay là...

Tăng Tú hung tất nhiên không thể nói ra việc mất tích của Lâu chủ trong lúc này, vì lẽ khi tin tức này truyền khắp giang hồ sẽ tổn thương đến uy danh của Kim Gia Lâu. Nên lão chỉ cười nói:

– Cô nương đoán không sai, Kim Gia Lâu đã mất đi một bảo vật!

Thanh âm của câu nói chưa dứt, lão đã phát mạnh tay, hô:

– Lui!

Tiếng lui vừa khỏi miệng, lão cũng vừa giật mạnh cương cho con tuấn mã chồm lên, chỉ thoáng chốc cả người lẫn ngựa đã vượt qua khỏi đầu của thiếu nữ.

Đến khi thiếu nữ phẫn nộ quay đầu lại thì Tăng Tú Hùng và mười đại hán đã vượt xa mấy trượng...

Chiếc quan tài vẫn để phía sau, thiếu nữ cùng với sáu người kia đứng nhìn théo bong vó câu thấp thoáng, một người trong họ cười rộ lên đắc ý nói:

– Phó bang chủ liệu việc như thần...

Một hán tử khác râu quai nón rậm rì, thấp giọng:

– Vậy là kế hoạch chu toàn không sai một mảy may. Đường chủ chúng ta có thể quay trở lại hồi báo!

Và rồi chiếc quan tài được vác lên nhanh chóng tiến vào khu rừng thông bạt ngàn, cả sáu người phút chốc đã không còn thấy tâm dạng.

oOo Nguyễn Nhị và Cổ Tự Ngạn hai người đang quất ngựa như gió

lốc thẳng hướng Bách Hoa Tập ven theo con đường nhỏ rộng chừng một trượng vội vã truy kích. Thế là hơn bốn mươi dặm trên con đường đất sét vàng này mà không một bong người. Bây giờ trước mặt là một ngọn đồi nhỏ một nửa bên phải trọc lóc khô cằn, nửa còn lại toàn là mồ mả. Xung quanh đó, cây lá khô khốc, cỏ lau vàng úa. Vậy mà không biết từ đâu ra xuất hiện năm hán tử hướng ngọn đồi đi đến. Hai người trong số họ hợp sức vác mộ bao lớn trong có vẻ nặng nề, ba người còn lại song vai đi phía sau...

Trên con đường nhỏ, Nguyễn Nhị và Cổ Tự Ngạn gò cương đứng quan sát năm người đang tiến về phía họ. Con mắt độc nhất của lão họ Nguyễn lóe lên những tia sang nghi ngờ nhìn về phía năm người đang vác túi vải gai trên lưng.

Lão vừa nhìn đôi lông mày như hai chiếc bàn chải nhíu lại tỏ vẻ vô cùng căng thẳng.

Khi năm người bước đến, trong bọn không ai biểu lộ tình cảm gì trên nết mặt. Ngọn gió núi rừng thổi tung mái tóc ngắn và y phục lạ lùng của họ trông chẳng khác chi những oan hồn từ địa ngục đến, vừa thê thảm vừa tàn khốc, vừa hoang dại vừa vô tình!

Nguyễn Nhị hơi cúi người khẩu khí tỏ ra khiêm tốn:

– Các vị! Nơi đây cách Kim Gia Lâu không xa lắm, theo chúng tôi thấy hình như các vị không phải là người của vùng này... Các vị đang làm gì?

Đại hán đang vác túi vải lạnh lùng nhìn Nguyễn Nhị một thoáng, gã lắc lắc chiếc đầu bự, trên khuôn mặt biểu lộ không biết đang khóc hay cười. Gã lách mình tránh khỏi Nguyễn Nhị để đi qua. Cổ Tự Ngạn đang đứng sau lưng Nguyễn Nhị nổi nóng giật dây cương cho con ngựa chồm ngăn chặn trước lối đi của đại hán rồi trầm giọng

quát:
– Bọn ngươi câm cả hay sao?
Người kia ngước lên nhìn Cổ Tự Ngạn trên mình ngựa, ánh mắt sáng như điện, giọng giận dữ:
– Xin nhị vị hãy nhường lối, đừng làm nhỡ việc của chúng tôi.
Cổ Tự Ngạn bất giác nhìn qua Nguyễn Nhị, đúng lúc đó Nguyễn Nhị nhìn lại, khôn hẹn mà cả hai cùng gật đầu. Cổ Tự Ngạn cúi đầu cười lên mấy tiếng rồi hỏi:
– Nhị vị đang vác vật gì vậy?
Câu hỏi của lão hình như động đến chỗ trắc ẩn của đối phương, cả năm đại hán chợt thối lui mấy bước, một trong hai đại hán vác bao gai nghiêm giọng hỏi:
– Các hạ hỏi làm gì?
Cộ Tự Ngạn cười gắn nghiêng người định nhảy xuống ngựa, Nguyễn Nhị vươn bàn tay hộ pháp ra cản lại. Nhìn xuống phí đại hán kia nhỏ nhẹ; – Này các hạ, chúng ta không oán thù cũng không hề có ác ý, chỉ muốn hỏi thăm một điều, năm vị không cần xa lánh quá đang như vậy!
Vị Hán tử kia quay đầu chỉ về phía ngọn đòi đầy mồ mả, trầm giọng:
– Các vị không thấy chúng tôi đến từ đó hay sao?
Cổ Tự Ngạn chỉ thẳng vào chiếc bao tái lớn hỏi:
– Thế cái gì trong đó?
Vị đại hán nghiến nghiến hàm răng, ngẩn mặt lên tỏ vẻ giận dữ:
– Các hạ hỏi làm gì? Chẳng lẽ điều các hạ muốn hỏi thăm lại liên quan chiếc bao này? Hừ... thật là chuyện đáng nực cười!
Cổ Tự Ngạn bỗng quát lên một tiếng rồi như cánh chim ưng sà xuống bắt mồi, lao về phía đại hán kia, người ta không thể thấy rõ

xuất thủ như thế nào song chỉ nghe soạt một tiếng vang lên, chiếc rìu của lão đã xé tan chiếc bao tải trên vai hai đại hán.

Năm đại hán như sững sờ trước sự việc quá đột ngột, họ chưa kịp phản ứng gì thì nghe những âm thanh lộp bộp vang lên một đống xương khô đã rải đầy mặt đất.

Vị đại hán ném cái bao xuống đất quát lên như sấm động:

– Kim Gia Lâu các ngươi quả lộng hành, bạo ngược như vậy thử hỏi còn có đạo lý gì?

Vừa rồi Cổ Tự Ngạn đã sử dụng chiêu Phi Yến Điểm Thủy, chiếc rìu của lão đã tạc qua chiếc bao tải mà không ảnh hưởng gì bên trong, càng không mảy may động đến người vác bao tải. Thật không ngờ trong bao tải chỉ chứa toàn xương khô, nhất thời lão trố mắt cứng lưỡi, bèn quay về phía Nguyễn Nhị đang ngồi trên lưng ngựa, lắp bắp:

– Đây là... Điều này....

Nguyễn Nhị cũng bị bất ngờ, lão chỉ chậm rãi nói:

– Tự Ngạn! Chúng ta quay về bẩm báo!

Không ngờ đại hán vác bao đã vội bước lên phía trước, chụp lấy dây con ngựa của Cổ Tự Ngạn, ưỡn ngực nói:

– Dù có là Hoàng đế cũng cần phải nói rõ ràng lý do, muốn đi sao? Không dễ như vậy đâu, các hạ phải bồi thường...

Hán tử vừa dứt lời, Nguyễn Nhị đã cười gắn một tiếng, vung tay điểm chiêu Hàn Hoa Kích Tạ vèo một đỉnh bạc bay về phía đại hán, đồng thời lão trầm giọng:

– Đủ cho ngươi mua mười cái bao như vậy.

Đại hán hơi giật mình, hai chân đứng bất động, vai hơi trầm xuống, tay áo chỉ nhẹ đỉnh bạc đã rơi vào túi áo gã.

Từ động tác này chó thấy thủ pháp xảo diệu của Nguyễn Nhị song hán tử cũng không phải tay vừa, cánh tay gã lúc này chưa chịu buông dây cương của Cổ Tự Ngạn, mà còn quát lên:

– Nực cười, vàng bạc ai chẳng có? Bây giờ bọn ta đang cần một bao gai chứ tuyệt không phải là vàng bạc. Này trả lại...

Chỉ thấy gã phất tay, đỉnh bạc đã hướng về phía Nguyễn Nhị vút đi kình người!

Nguyễn Nhị vội vung tay bắt lấy và lão giật nảy mình vì không thể ngờ kình lực ở cổ tay đại hán lại mạnh đến như vậy, bàn tay lão chấn động lên tận vai đau điếng người. Con...

[Mất trang -] ...À đại hán vừa nói, giọng trở nên hung ác:

– Nhị vị! Hãy báo tánh danh!

Cổ Tự Ngạn cười lên ngạo nghễ, rồi nhìn lên Nguyễn Nhị Trên mình ngựa, nói:

– Đại ca! Đời này lại có những người không biết trời cao đất rộng, lại còn hỏi danh tánh chúng ta.

Nguyễn Nhị lại có vẻ ôn tồn:

– Tại hạ là Kim Gia Lâu Phi Long Bát Vệ, bằng hữu cũng là người vùng này chứ?

Đại hán họ Ngũ cười lên khô khan, ánh mắt lộ vẻ thâm trầm, nói:

– Thì ra nghĩa sĩ tâm phúc của Kim Gia Lâu chủ, Ngũ mỗ đã nghe qua nhiều lần!

Gã dừng lại một lúc, tiếp:

– Bọn ta cũng là người vùng này, có điều nói ra các vị không biết, bọn ta làm việc với người chết để kiếm tiền.

Cổ Tự Ngạn chưa hiểu hết ý vội nói:

– Thì ra chỉ là loại chuột bọ chuyên đào mồ bới mả!

Lời nói của gã chưa dứt, cổ Tự Ngạn đã vung búa lên rồi như cánh đại bàng triển dực, lão tung mình lên hướng về gã họ Ngũ xuất một chiêu như sấm giật. Gã họ Ngũ phản ứng như điện, gã chỉ hươi tay phía dưới đã chụp một khúc khúc xương vung lên nghinh tiếp song búa của đối phương, chỉ nghe choang một tiếng, lửa tóe lên, Cổ Tự Ngạn giật nảy mình, lão hoang mang nhìn về phía đại hán quát:

– Khúc xương trên tay ngươi chính thật là gì?

Họ Ngũ cười lên lạnh lẽo, nhìn khúc xương trên tay mình, nói:

– Âm hồn trên hài cột chưa tan ngươi đã dung búa sắc bén vào chắc là ngươi bị báo ứng đó thôi. Ngồi trên mình ngựa, mắt Nguyễn Nhị chợt lóe lên, quát:

– Bằng hữu, trên tay ngươi không phải là xương khô, mà tạo bằng thép tốt, ngươi không lừa được ta đâu.

Cổ Tự Ngạn nghe xong, không một chút do dự, lại tung mình lên không trung, như một con diều hâu vồ mồi, nhắm thẳng đại hán giáng xuống những đòn sấm sét. Ánh thép của chiếc búa Cổ Tự Ngạn loang loáng thành những vòng trắng bạc. Họ Ngũ cũng liên tiếp khống chế bằng những chiêu thức và thân pháp vô cùng kỳ ảo. Vừa tung mình tránh né chiêu Bài Sơn Đảo Hải của Cổ Tự Ngạn, đại hán vừa quát lên:

– Ngũ gia quyết siêu độ cho nhà ngươi!

Tà áo gã bay bay phất phơ, mái tóc khi rủ xuống khi tung lên, trông gã giống như một oan hồn lên đòi nợ. Thân pháp gã lại quá lạ lùng, huyền ảo như một bóng ma xuyên qua lan búa của Cổ Tự Ngạn thoăn thoát, phút chốc đã qua hơn ba mươi chiêu.

Tính hiếu sát trong long của Cổ Tự Ngạn đang dâng lên, một chiêu xuất ra đều là đòn chí mạng. Như một cuộc đấu sinh tử, cát bụi mịt

mù, trúc chẻ tro bay...

Bỗng Nguyễn Nhị Rút song búa ra, tung mình nhảy xuống ngựa, cười lên ha hả, nói:

– Các vị, xem mãi người khác quyết đấu cũng chẳng thú vị gì, chi bằng ta cùng chư vị đùa giỡn một tí cho vui.

Dứt lời, lão vung song búa lên ánh thép ngời lên như chớp giật, lao đến tấn công bốn người còn lại.

Bốn đại hán áo tro thấy Nguyễn Nhị lao đến, đồng thanh hô lên một tiếng rồi nhanh như cắt phi thân ra bốn phía. Trong khi lơ lửng trên không trung, một người trong họ quát lên:

– Nhận người chết, tiếp người sống.

Đại hán vừa quát xong đã nhào xuống bên đống xương khô, cúi mình nhặt lấy những chiếc xương khô và bằng một thủ pháp rất quái dị gã phóng đi tứ phía.

Bằng cách đó, mỗi người đều có trong tay những khúc xương khô. Trong đó hai người đã lắp thành xương cánh tay với năm ngón tay nhọn hoắt phát quang rất ghê rợn. Hai người còn lại một người thủ một khúc xương đùi, một người nắm chiếc sọ. Cả bốn người kêu lên những tiếng rùng rợn rồi như hồn ma bóng quế vây Nguyễn nhị vào giữa.

Nguyễn Nhị vung tít song búa, nhếch mép gắn giọng:

– Lục tiểu quỷ, thì toàn bộ xương này là binh khi. Thật là bang môn tà đạo!

Vừa nói lão vừa vung búa chém xuống đống xương ở dưới đất choang một tiếng, đóm lửa tóe lên đầy trời. Gã hán tử áo tro lại cười gắn nói:

– Người không có ý đả thương hổ, hổ lại rắp tâm hại người. Mẹ nó!

Thịt xong hai con hổ này, xem thử Kim Gia Lâu có thể làm gì được ông!

Một đại hán khác lại tiến lên, phát ra những tiếng kêu quái dị, nói:

– Nhằm xuất sư thuận lợi, huynh đệ chúng ta hợp lực thịt hai đứa súc sinh này cũng là báo trước điềm thắng lợi!

Từ những lời cuồng ngạo của chúng, Nguyễn Nhị mới hay Kim Gia Lâu đang gặp đại cường địch. Thế nhưng chúng thuộc bang phái nào thì lão chưa nghĩ ra.

Chúng thuộc môn phái nào? Mục đích chúng là gì? Những ý nghĩ ấy cứ lưu chuyển trong đầu Nguyễn Nhị nhưng không vì vậy mà làm chậm thế công, con mắt độc nhất của lão nhanh như điện, cổ lão nổi gân xanh, song búa tả xung hữu đột. Chợt trong long phát hiện lên một vấn đề:

đối phương và việc mất tích của Lâu chủ có liên quan gì không?

Phía bên kia Cổ Tự Ngạn cùng với lão họ Ngũ giao đấu cũng đến hồi quyết liệt. Hai bên quả là kỳ phùng địch thủ, xem ra Cổ Tự Ngạn đã xuất hết sức bình sinh mà vẫn chưa chiếm được thế thượng phong!

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 2
Bốn Đạo Binh Hùng Đuổi
Xương Trắng Giải Binh Đao

Nguyễn Nhị vũ lộng thần oai một địch bốn, lão phát giác đại hán đối đầu với Cổ Tự Ngạn chính là thủ lĩnh của bọn này. Lão tự nhủ bắt giặc trước tiên phải bắt tướng! Ý niệm vừa khởi lên lão bèn cao giọng:

– Tự Ngạn, phải thanh toán ngay!

Tự Ngạn không trả lời, đột nhiên lão tung mình lên cao, tà áo đen

chụp đến như một áng mây đen bị cuồng phong thổi ập đến và loang loáng trong bóng đen là ánh thép của đôi búa sáng chói hướng địch nhân bổ xuống những chiêu trời giáng. Họ Ngũ liên tục phải tránh liền sáu bảy chiêu không dám khinh địch rồi thuận thế nhảy vọt lên không trung, mồm la lớn:
– Các hạ không hổ danh là Phi Long Bát Vệ của Kim Gia Lâu, bái phục, bái phục!
Rơi mình xuống vững vàng trên mặt đất, Cổ Tự Ngạn không truy kích, lão nhìn chằm chặp vào đối phương, nghiến răng trầm giọng:
– Ngươi đã biết thân phận của lão gia trong Kim Gia Lâu?
Thỏng tay cầm vũ khí, gã điềm nhiên nói:
– Các hạ là Cổ Tự Ngạn đúng không?
Cổ Tự Ngạn cười lên ha hả, nói:
– Không sai? Ngươi là ai? Tại sao lại biết danh tánh của lão gia?
Lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Cổ Tự Ngạn, gã đáp:
– Chẳng có gì phải lạ lùng, vừa rồi không phải đồng bọn của các hạ gọi thế sao? Kim Gia Lâu trừ ra Cổ Tự Ngạn trong bát vệ chẳng lẽ còn có một Cổ Tự Ngạn nào khác nữa?
Ngừng một lúc, gã tiếp lời:
– Đương nhiên vị nhân huynh độc nhãn kia hẳn là Nguyễn Nhị!
Cổ Tự Ngạn mặt hơi biến sắc, những thớ thịt trên mặt run run, lão nghiến răng:
– Nói mau! Ngươi ở môn phái nào?
Gã họ Ngũ chỉ vào mũi mình như để lau mồ hôi rồi ngửa mặt cười một tràng dài quái dị:
– Cổ Tự Ngạn! Không phải ta đã nói qua rồi sao? Đại gia đây chỉ chuyên chơi với người chết. Sao bây giờ ngươi còn hỏi lắm điều như vậy?
Bấy giờ phía bên kia, những âm thanh rổn rảng vang lên đinh tai, giọng Nguyễn Nhị quát:
– Sát!
Tiếng Nguyễn Nhị vừa dứt thì Cổ Tự Ngạn cũng vung búa xuất chiêu Nộ Phách Hoa Sơn nhằm thẳng đầu hán tử bổ xuống. Hán tử họ Ngũ cũng không tỏ ra kém thế. Gã vung khúc xương lên vừa công vừa thủ, thân pháp của gã kỳ ảo như một làn khói lam lúc ẩn lúc hiện trong vòng sáng bạc của ánh búa.
Lúc này Nguyễn Nhị phía bên kia đã thay đổi chiến thuật...
Như một con mãnh hổ Nguyễn Nhị tả xung hữu đột giữa bốn hán tử áo tro, thế nhưng có lẽ “mãnh hổ nan địch quần hồ”, qua hơn ba mươi hiệp mà vẫn không chiếm được thượng phong. Gã sử dụng

chiếc đầu lâu tỏ ra rất lợi hại, gã thoắt ẩn thoắt hiện giữa vòng người, tung ra nhiều hư chiêu quái dị khiến Nguyễn Nhị tỏ ra lúng túng. Rồi một đòn phối hợp rất kỳ ảo, ba hán tử áo tro cùng phóng liền mấy chiêu Phi Cốt Hợp khiến Nguyễn Nhị vô cùng hoang mang, lão phải vừa đỡ vừa tránh né thối lui. Chưa hết, gã cầm đầu lâu tham chiến, gã vung cả hai tay theo kiểu Song Thủ Liên Hoàn, Nguyễn Nhị vận hết sức bình sinh đưa song quyền chống đỡ. Kỳ thực đó chỉ là hư chiêu, khi Nguyễn Nhị mắc mưu để lộ vùng thượng tiêu, gã đã cười lên đắc ý, tống thẳng một chiêu quyết định vào trực diện.
Nguyễn Nhị lâm vào cảnh tiến thối lưỡng nan, may mà kinh nghiệm giang hồ của lão quá dày dạn, lão kịp hú lên một tiếng ngửa người lui ra sau tránh đòn sát thủ của đối phương, đồng thời quát lên như sấm lộn người ra sau. Thân pháp của lão nhanh như chớp, song cũng không tránh khỏi hẳn, cằm của lão đã bị chiếc đầu lâu quét phải, một mảng râu và cả thịt rơi xuống, máu tươi chảy ra đẫm cả áo...
Phía bên kia, vừa tung một đòn sấm sét bức gã họ Ngũ phải thoái lui ba bước, Cổ Tự Ngạn bỗng nghe tiếng quát lên của Nguyễn Nhị, lão giật mình thót một cái. Hơn hai mươi năm cùng cộng sự với Kim Gia Lâu, chỉ nghe tiếng quát lão đã biết ngay Nguyễn Nhị đang gặp nguy hiểm. Ngay tức khắc lão lộn người lui sau, từ trên cao lao xuống như một con thú vồ mồi, khi chân chưa chạm đất lão đã nhằm đại hán đang truy sát Nguyễn Nhị chém liền mười một búa liên hoàn, ánh búa tầng tầng trùng điệp trông ghê rợn. Đại hán không thể nào ngờ những đòn đánh từ trên không trung như chớp giật, khi gã phát hiện thì đã quá muộn, gã chỉ tránh né được những chiêu đầu nhưng chiêu búa kinh hoàng của Cổ Tự Ngạn cũng đã chém ngang sống lưng của gã. Gã rú lên một tiếng hãi hùng, khúc khô cốt rung lên mấy cái rồi rời khỏi tay, gã ngước mắt nhìn Cổ Tự Ngạn vừa thù hận vừa hoảng loạn, phút chốc, mắt đứng tròng, gã ngã xuống như một thân cây đổ.
Tình thế bỗng biến chuyển bất ngờ, phía Nguyễn Nhị trước mắt có vẻ thắng thế hơn.
Cổ Tự Ngạn đưa tay lau máu trên cằm của Nguyễn Nhị hỏi:
– Đại ca, thương thế của đại ca như thế nào?
Nguyễn Nhị nhún nhẹ đôi vai, ánh mắt đầy phẫn nộ nhìn về phía địch nhân, nói:
– Chuyện nhỏ, chúng ta hợp sức thâu thập bọn này!
Hừ lên một tiếng trầm lạnh, gã họ Ngũ thóa mạ:
– Hai thằng già chết tiệt! Để xem ai sẽ thâu thập ai?
Trong lúc này, một gã đại hán khác đã bị thương ở vai, tiến đến vác xác của đồng bọn đã tắt thở, gã chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng

thèm nhìn lại, đi thẳng đến hướng mộ phần. Gã đi có vẻ nặng nề song cũng rất nhanh, thoáng một cái đã không thấy tăm dạng.
Gã họ Ngũ chẳng thấy quay đầu nhìn lại, hai gã còn lại cũng đứng bình thản như chẳng có gì xảy ra. Cả ba gã tập trung nhìn thẳng về phía Cổ Tự Ngạn và Nguyễn Nhị với ánh hung tàn và oán độc. Họ yên lặng song người ta có thể nghe được tiếng trèo trẹo của hàm răng nghiến chặt...
Vươn tay chùi vệt máu trước ngực, Nguyễn Nhị đứng sóng vai kiêu hãnh với Cổ Tự Ngạn, cả hai đều khởi lên một ý niệm. Bọn người này từ đâu đến? Phải chăng chúng chui lên từ những ngôi mộ này?
Gã họ Ngũ rít qua hai hàm răng:
– Các ngươi dám hạ thủ thuộc hạ của ta, thật to gan! Hôm nay ta phải lột da uống máu bọn ngươi mới hả giận!
Nguyễn Nhị hít vào một hơi thật sâu, ngước con mắt độc nhất nhìn thẳng vào hán tử, giọng lạnh băng.
– Hận hãy để trong lòng! Lúc này, nơi này, không thể dùng miệng lưỡi để trả thù. Ngươi sẽ phải trả giá rất đắt cho những lời khua môi múa mép kia!
Cơ nhục trên mặt gã họ Ngũ máy động một cách kỳ quái chừng như có loại độc trùng chuẩn bị chui ra khỏi, gã nghiến răng gằn giọng:
– Cục diện hôm nay tuy lưỡng bại bất phân, thế nhưng Phi Long Thập Vệ Kim Gia Lâu đã mất đi hai người, nếu hôm nay ta may mắn khử thêm hai tên nữa sẽ còn lại Phi Long Lục Vệ, há chẳng phải để cho giang hồ thỏa mãn lắm sao?
Nguyễn Nhị ngửa mặt lên trời cười ngạo nghễ rồi hắng giọng nói:
– Nói vậy các ngươi xuất hiện ở vùng này để đối đầu với Kim Gia Lâu?
Trên khuôn mặt của gã họ Ngũ, như bao một làn khói xám, gã dằn mạnh từng tiếng:
– Kim Gia Lâu lộng hành ngang ngược, vương bá một vùng, thử hỏi trên giang hồ ai mà chẳng ngày đêm trông đợi ngày sụp đổ của các ngươi? Nguyễn Nhị, lần trước cuộc nội biến của Kim Gia Lâu khiến cho khắp giang hồ khấp khởi nhưng cuối cùng lại không thành công. Khá khen cho quả phụ họ Kim Thân đã khôi phục cơ đồ như trước!
Cổ Tự Ngạn ngầm ra hiệu cho Nguyễn Nhị rồi ôn tồn nói:
– Họ Ngũ kia, ngươi có thể nói ra môn phái của mình?
Gã cười lên quái dị, rồi với giọng sắc bén:
– Ngươi không cần nghĩ đến điều đó, điều quan trọng nhất trong lúc này là ta đã hiểu thủ hạ của Kim Gia Lâu là một bọn tâm địa hung tàn hống hách, đây chính là thời cơ tốt nhất cho bọn ta ra tay.

Nguyễn Nhị có vẻ không nhẫn nại được nữa, trầm giọng:
– Thật là loạn ngôn! Tự Ngạn! Chúng ta khử tên họ Ngũ này trước rồi tra khảo hai tên cẩu trệ kia sau!
Ánh mắt của gã họ Ngũ lóe lên hung ác như mắt rắn độc, rồi dằn từng tiếng:
– Mộ phần đã có sẵn bên kia, trong mộ không thể mai táng người sống, hai ngươi không bao lâu nữa sẽ vĩnh viễn ở tại đó, lụi tàn cùng cây cỏ!
Cổ Tự Ngạn đã nổi cơn thịnh nộ, ngoác miệng thóa mạ:
– Súc sinh! Dù có là phán quan cũng không dám nói với ta những lời như vậy. Chí ít ta cũng đã thử qua, ngươi có bản lĩnh gì mà dám đại ngôn như vậy hử?
Họ Ngũ vung ngang khúc xương trước ngực quát:
– Ta sẽ uống hết máu trên người của ngươi, lột da róc xương ngươi...
Nguyễn Nhị không nhịn được thét lên cắt lời:
– Chúng ta đang tại nơi này không phải là chờ ngươi động thủ đó sao? Sao không hút máu lột da đi? Mẹ nó! Ai cản ngươi vậy?
Hừ lên một tiếng, tay phải của gã hoa lên với khúc thiết cốt, giọng trở nên hung ác:
– Hai ngươi không biết sống chết là gì! Tận số rồi! Lên!
Tiếng gã vừa dứt, chẳng thấy thân trên máy động mà bóng của hai gã đại hán áo tro đã vút đến trước mặt Nguyễn Nhị, thiết cốt đã mở thê liên hoàn, đồng thời miệng của họ lại kêu lên những tiếng “xiu xiu” ma quái. Hầu như cùng một lúc với hai người kia, gã họ Ngũ cũng đã phi người đến trước Cổ Tự Ngạn. Hai bên chẳng nói thêm lời nào, giở ngay tuyệt chiêu nghinh địch.
Nguyễn Nhị thối lui một bước, búa và đao đã cầm ở hai tay, lão xuất hết sở học hướng về địch nhân những chiêu trí mạng, phát ra những âm thanh véo véo chói tai nhức óc. Qua chừng năm chiêu bỗng Nguyễn Nhị quát lên như sấm nổ, tay cầm búa của lão chém thẳng vào cây thiết cốt, đồng thời tay phải cầm đao của lão đã chém vào cổ tay địch nhân. Thế đao của lão như điện xẹt. Thật bất ngờ, gã đại hán lao thẳng người vào Nguyễn Nhị, thế đao thay vì chém lìa bàn tay của gã thì bây giờ lại phạt ngang bụng của gã. Thế nhưng gã cũng kịp đánh một đòn trí mạng vào ngực Nguyễn Nhị. Nhanh như cắt, Nguyễn Nhị xoay mình tránh được đòn hiểm, nhưng vì quá bất ngờ, khúc thiết cốt đã trúng lưng lão. Gã đại hán trên bụng vết thương đã hoác miệng, ruột xổ ra, gã đã ngã xuống và có lẽ không bao giờ đứng dậy nữa. Phía Nguyễn Nhị, lão cũng không có thời

gian chiêm ngưỡng tuyệt tác của mình, thanh thiết cốt còn lại đã liên tục tiến công lão những đòn hung mãnh như để trả thù cho đồng bọn. Cục diện đã thay đổi tưởng chừng như đã có lợi cho Nguyễn Nhị bởi từ một địch bốn bây giờ đã thành thế tay đôi. Thắng lợi tưởng chừng như cầm tay, bỗng... Nguyễn Nhị cảm thấy ở vết thương tê ngứa lên khủng khiếp, lão rùng mình nghiến răng thóa mạ:
– Mẹ nó! Trên móng vuốt có bôi chất kịch độc!
Tiếp mấy chiêu liên hoàn rồi gã áo tro cười lên đắc chí:
– Hôm nay các ngươi chết chắc rồi!
Nghiến chặt hai hàm răng, Nguyễn Nhị gầm lên:
– Tự Ngạn! Cẩn thận, thiết cốt có độc!
Như một trận cuồng phong, Tự Ngạn gầm lên như sấm động, thanh búa của lão như một con giao long vẫy vùng, khi bổ trên khi chém dưới, lưỡi ngưu giác đao thì liên tục phóng thẳng vào ngực của địch thủ, bức đại hán phải thối lui liền mấy bước rồi lão quát lên:
– Đại ca, rút lui mau. Hãy để tiểu đệ chặn hậu!
Dứt lời, lão tung vọt người lên không trung, lơ lửng giữa trời lão lại uốn người chuyển hướng bay về phía Nguyễn Nhị. Vừa đến nơi, lão vung liền mấy chiêu búa, đồng thời thi triển thập tam chiêu liên hoàn dạt địch thủ sang bên. Tuy rằng chiêu thức không trúng đích song cũng tạo được thời cơ cho Nguyễn Nhị rút lui.
Vết thương trên lưng Nguyễn Nhị vừa lạnh vừa đau, mồ hôi trán đã toát ra đầy người, toàn thân như vô lực, vừa nghe Cổ Tự Ngạn cảnh tỉnh, lão thu hết toàn lực lao vút người lên yên ngựa, quát lên một tiếng, cả người ngựa lao đi như một mũi tên!
Gã họ Ngũ cũng lao mình đuổi theo chừng đâu bảy trượng rồi nghiến răng, lộn người về phía Cổ Tự Ngạn, trầm giọng:
– Hừ, đã trúng phải Hủ cốt độc mà còn mong thoát thân! Cổ bằng hữu!
Ngươi cũng đừng lo phải sống một mình trên cuộc đời, ta cũng sẽ siêu độ cho ngươi!
Cổ Tự Ngạn nhìn lại thấy Nguyễn Nhị đã đi xa, lòng đã bớt lo, lão quay lại gầm lên như sấm, rồi như con hắc báo cùng đường, lao đến gã họ Ngũ thi triển mười bảy búa liên hoàn, những tiếng binh khí chạm nhau nghe kinh người, đóm lửa bắn tung tóe như người thợ rèn. Giữa lúc gã họ Ngũ đang luống cuống đỡ những chiêu búa uy mãnh, từ trên không trung Cổ Tự Ngạn tung ra một đòn độc cước trúng vào ngực của gã họ Ngũ. Gã họ Ngũ loạng choạng lui sau khoảng bảy tám bước, trong khoảng thời gian ấy, nhanh như một bóng ma, Cổ Tự Ngạn đã tung người lên trên yên ngựa, kẹp chặt

hông con tuấn mã, phi như gió cuốn.
Thoắt nhìn lại hiện trường cũng không còn ai cả! Cổ Tự Ngạn đào tẩu đã nhanh, phe địch, gã họ Ngũ biến mất còn nhanh hơn!
oOo Cũng hôm ấy, trên đại đạo từ Kim Gia Lâu đền Tùng Hương Trấn, một đoàn nhân mã đang từ từ tiến về phía Tùng Hương Trấn. Những con ngựa chiến của Quan Đông đâu dùng để thồ hàng, vậy mà trên lưng mỗi con chiến mã đất Quan Đông này đều tải một hòm gỗ rất lớn, trên lưng mỗi con là một đại hán vận áo màu tro cầm cương. Mười đại hán này không ai nói với ai lời nào, khuôn mặt họ đờ đẫn ngây dại, không một nét biểu hiện tình cảm, trông chẳng khác những bóng ma biết đi!
Cũng trên đoạn đường này, Vô Hình Đao Cổ Ung nhận lệnh truy đuổi khi đoàn người của Kim Gia Lâu còn ở xa. Cổ Ung đã phát hiện đoàn nhân mã lạ lùng này, lão bí mật theo dõi đoàn người này từ phía sau, không cần phải vội vã vì lão biết cách đó không xa là một tửu quán quen thuộc, rất có thể đoàn người khả nghi này sẽ vào nghỉ chân ở đó.
Quả nhiên, sau khi vòng qua một quả đồi, hết con đường dốc khúc khủyu đến một tửu quán bên đường. Đoàn người ngựa dùng lại, chủ quán đã vội vàng ra nghinh tiếp, gã đem mấy bó cỏ khô cho mấy chiến mã Quan Đông rồi dẫn mười vị khách qúy bước vào trong quán. Mấy chiếc hòm gỗ vẫn để yên trên lưng ngựa không dở xuống, hiển nhiên ăn cơm xong họ sẽ lập tức lên đường.
Vô Hình Đao Cổ Ung dẫn đầu đoàn người ngựa cũng tức khắc dừng lại trước quán. Từ đằng xa, lão chủ quán đã vồn vã chạy ra nghinh đón với nụ cười trên mặt. Cổ Ung vội đưa tay ngăn lại, nói:
– Đoạn điếm chủ! Lâu nay buôn bán thế nào!
Gã chủ quán họ Đoạn cười toe toét khúm núm:
– Nhờ hồng phúc của Lâu chủ buôn bán ở đây ngày càng thịnh vượng. Cổ đại gia lần này đến Tùng Hương Trấn chắc là đi công cán?
Từ từ quan sát trong quán một hồi, Cổ Ung thấp giọng hỏi:
– Đừng hỏi ta đi đâu, từ sáng đến trưa trên đường này ngươi có thấy ai đi ngang qua không?
Cúi đầu trầm tư một lúc, Đoạn điếm chủ lắc đầu rồi ngước nhìn phía mười con ngựa vừa rồi nhỏ giọng:
– Trừ ra mười gã có lẽ là khách buôn từ xa đến đây, từ sáng đến giờ tiểu nhân không thấy ai khả nghi cả.
Ngừng một lúc lão tiếp:
– Đương nhiên là còn một số người buôn rau, bán củi qua đây hàng

ngày...
Cổ Ung không hỏi gì thêm, lão xuất lãnh mười hắc y đi thẳng vào quán. Lúc này mười kẻ lạ mặt đã yên vị trên ba chiếc bàn tròn, gã chủ quán vội vàng khom người thu xếp cho họ nhường bớt một bàn cho phía bên này. Hai tên tiểu nhị vội dâng nước pha trà.
Cổ Ung ngồi vào chính giữa bàn, mười gã đại hán hắc y ngồi vào một bàn bên cạnh. Mọi người đều liếc ánh mắt tò mò về phía mười gã áo tro vừa xuất hiện. Trong tửu quán ngoài tiếng chạy lui, chạy lại của tiểu nhị, nhỡ một cây kim rơi có lẽ người ta cũng nghe thấy.
Cục diện căng thẳng như vậy không duy trì được lâu, trong khi mọi người đang chú tâm ăn uống bỗng Cổ Ung đứng bật dậy dốc bình rót đầy chén rượu đi về phía bàn của các hán tử áo màu tro cười nói:
– Các vị, hôm nay chúng ta cùng ngồi trong một nhà, ăn cơm cùng trong một nồi, nôm na thì cũng có đôi phần duyên phận, vậy ta kính các vị một chung gọi là sơ ngộ.
Dứt lời lão ngửa người uống cạn chén rượu, các đại hán nhìn nhau cũng không ai nói lên câu nào.
Vô Hình Đao Cổ Ung cười tỏ vẻ gượng gạo nói:
– Ta quên rằng trước mặt các vị chưa có rượu!
Quay về phía gã chủ quán mập lùn, lão quát:
– Mang rượu! Đến đây là khách, cơm rượu này là do ta đãi khách!
Lão chủ quán lùn mập vội vàng thúc hai tên tiểu nhị mang rượu, giữa các đại hán áo tro bỗng một người đứng dậy lạnh lùng đẩy chung trà trước mặt ra xa nói:
– Bằng hữu, ngồi chung một quán, ăn cùng trong một nồi, trên giang hồ là chuyện bình thường. Nhưng hôm nay xin miễn cho chúng tôi vì vội lên đường.
Với bộ mặt như bị tạt nước lạnh, mắt lộ hung quang, lão từ từ tiến đến trước mặt gã đại hán tóc tết đuôi sam vừa nói:
– Lời nói hay làm ấm cả ba đông, ác khẩu khiến lục nguyệt hận bằng hữu!
Khách giang hồ với nhau sao khi người thái quá vậy?
Ngửa mặt lên trời cười ha hả, đại hán tóc đuôi sam trầm giọng:
– Cách đây hai mươi dặm ta đã biết các ngươi theo sau không một chút hảo ý. Sự quan tâm của các ngươi không phải là ở những chung rượu mời mà là những món đồ trên lưng ngựa.
Sắc mặt Cổ Ung trở lên lạnh lẽo, lão quay người buông chung rượu giận dữ:
– Ngươi nói như vậy là ý làm sao? Ngươi cho chúng ta là loài thổ phỉ ư? Thật khả ố!

Gã chủ quán chạy vội đến trước mặt gã đại hán xua tay lia lịa nói:
– Xin chớ vội hiểu lầm! Cổ đại gia là người của Kim Gia Lâu...
Không đợi chủ quán dứt lời, đại hán đã vung tay đánh ào ào về phía trước, ngay tức khắc thân hình lùn mập của chủ quán lăn quay dưới đất. Đại hán còn quát lên:
– Tại ngươi quá lắm lời!
Vô Hình Đao Cổ Ung không thể nào nhịn được nữa, lão xuất chiêu Trà Để Du Đào chụp vào huyệt uyển mạch trên tay đại hán, hai người chỉ đứng cách nhau chừng ba thước, như muốn tránh được chiêu thức của một đệ nhất cao thủ như Cổ Ung thật không phải dễ dàng. Vậy mà chỉ thấy đại hán cười khẩy lên một tiếng cánh tay gã luồn tránh qua nắm vuốt như chim ưng đồng thời gã chuyển thủ thành công biến song chỉ hướng Cổ Ung điểm thẳng vào ngực, chiêu thức vừa nhanh vừa chuẩn vừa ảo diệu khôn lường!
Cánh tay trái của Cổ Ung hụt đòn đã rút về như điện hóa giải chiêu thức của đối phương, lão hơi giật mình vì bản lãnh của gã, với không gian nhỏ hẹp chừng bảy thước vậy mà trong khoảnh khắc họ đã giao thủ bảy chiêu vẫn chưa ai chiếm được thượng phong!
Điều kỳ quái nữa là các đại hán của cả hai bên không buồn động thủ, họ ngồi uống rượu như không có chuyện gì.
Đột nhiên đại hán tóc đuôi sam lạng người sang ngang chừng một thước rồi nhảy lui sau khỏi vùng quyền phong, trầm giọng quát lớn:
– Thật ra các ngươi muốn gì?
Vô Hình Đao thật không thể ngờ võ công của đại hán cao đến như vậy, lão đã sử dụng những chiêu cầm nã thượng thừa song vẫn không kiềm chế được mặc dù khoảng cách trong gang tấc, lão cố dấu vẻ ngạc nhiên, hừ một tiếng lạnh lùng, nói:
– Ngươi không nghĩ ra à?
Đại hán chống tay lên hông, một tay chỉ Cổ Ung, cười nhạt:
– Bạch mỗ đã biết ngay các ngươi ngầm có ý đồ đen tối, nói đi các ngươi muốn gì?
Chỉ thẳng ra ngoài cửa, Cổ Ung giọng lạnh lùng dằn từng tiếng:
– Dù là vàng bạc châu báu cũng chẳng được Cổ Ung này quan tâm, hôm nay ta có chút nghi ngờ cần biết những gì trong đó.
Gã họ Bạch cười lên một tràng liên thanh nói:
`- Đến là hoàng kim ngươi cũng chẳng thèm để mắt tới, thế thì cần gì phải hỏi lôi thôi, dương quan đạo hay độc mộc kiều....
Không đợi đại hán dứt câu, Cổ Ung quay về phía mười hắc y của Kim Gia Lâu quát:
– Lên! Kiểm tra kỹ những hòm gỗ kia!

Lão chưa dứt lời, các đại hán áo tro đã nhanh như những bóng ma lao ra khỏi quán, tức khắc mỗi người đã tiến đến bảo vệ một đầu ngựa, trong hiện trường e khó tránh khỏi quyết chiến!
Gã họ Bạch nhanh như cắt theo chân các đại hán của Kim Gia Lâu lao ra khỏi quán, đằng sau, không thấy bóng Cổ Ung bám theo ra khỏi quán.
Thật ra Cổ Ung một mình ngồi lại trong quán tiếp tục độc ẩm.... Đến khi lão chủ quán lùn tịt thò đầu quan sát hiện trường một lúc rồi quay lại thấp giọng:
– Cổ đại gia! Bọn họ sắp tử chiến với nhau!
Cổ Ung ngửa mặt dốc cạn chung rượu rồi xô bàn đứng dậy, thong thả bước ra ngoài cửa quán. Ở hiện trường, gã họ Bạch đang đứng bình thản trước mười hắc y của Kim Gia Lâu. Một gã hắc y đột ngột xuất chiêu Nhị hổ xuất Sơn như vũ bão. Thật không thể ngờ, chỉ thấy họ Bạch phất nhẹ tay trái theo chiêu thức Tá Hoa Hiến Phật đã hất gã hắc y lăn kềnh ra đất!
Cũng lúc này Vô Hình Đao Cổ Ung đã bước đến quát lên:
– Mẹ nó! Trên địa phận Kim Gia Lâu mà các ngươi dám lộng hành!
Gã họ Bạch quát lên một tiếng như sấm tung mình nhảy về phía Cổ Ung, cất tiếng thóa mạ:
– Lão chết băm chớ hồ đồ! Kim Gia Lâu của các ngươi là cái quái gì?
Lúc chân còn chưa chạm đất gã đã tung mười bảy quyền liên hoàn, quyền phong rít lên vù vù trông kinh hồn táng đởm...
Cổ Ung cong chưa chạm đất gã đã tung người, song thủ vung lên hóa giải bằng chiêu Hải để lão nguyệt những thanh âm binh khí chạm nhau vang lên kinh người, hai bóng người quần lấy nhau khi đỡ, khi gạt nhanh như những chiếc bóng, chớp mắt đã mấy chục chiêu song chưa ai chiếm được ưu thế.
Vô Hình Đao Cổ Ung địa vị ở Kim Gia lâu rất cao, để đảm đương chức vụ Đại bảo đầu, lão phải có bản lãnh kinh người, không ngờ hôm nay gặp một địch thủ chưa rõ danh tánh mà vẫn có thể cầm chừng ngang ngửa không ngăn được nộ khí xung thiên, lão gầm lên như sấm rền, vọt người lên như một chiếc pháo thăng thiên cao đến hai trượng, từ trên không trung lão loan hẳn người xuống, tay búa tay đao vũ lộng thần oai chém xuống tầng tầng lớp lớp ánh sáng bạc thật táng đởm kinh hoàng...
Lão ngoại hiệu Vô Hình Đao, một đao trên tay mà chẳng thấy đao bao giờ chỉ có ánh sáng bạc của đao lấy mạng người. Mười ba thế đao liên hoàn của lão vang lên những âm thanh liên tiếp như một tiếng ngân dài, ánh sáng bạc bao trùm lấy địch nhân...

Gã họ Bạch quả là một cao thủ đời nay, liên tục dùng bộ pháp Túy bát tiên né tránh trong đường tơ kẽ tóc, thế đánh nào cũng chỉ cách gã không quá ba tấc.
Đột nhiên gã họ Bạch lòn xuống trong ánh đao, không biết bằng cách nào trên tay gã đã rút ra một khúc xương có vuốt trông thật đáng sợ. Từ hình dáng thì có lẽ nay là một khúc xương cánh tay, khúc xương phát ra ánh sáng màu đen ảm đạm, mấy ngón chỉ nhọn hoắt trông như những mũi dao sắc.
Vô Hình Đao Cổ Ung chưa hề thấy qua loại vũ khí này nên lão hơi giật mình, song cũng không chậm thế tấn công. Họ Bạch lại tránh thêm một chiêu nhanh như điện của Cổ Ung, thân pháp của gã càng thấy kỳ ảo. Gã vũ lộng khúc thiết cốt trên tay trông thủ pháp quá sức kỳ ảo, đồng thời gằn giọng:
– Tặc tử, ngươi sẽ biết lợi hại thế nào!
Vô Hình Đao lúc này đã nghĩ ra rằng sự xuất hiện của những nhân vật thần bí này cùng với sự mất tích của Lâu chủ chắc chắn có liên quan. Không chừng trong những chiếc hòm kia chứa những sự bí mật!
Tính hiếu kỳ của con người có lẽ là thiên bẩm, những gì chưa thể xem thì lại càng muốn xem, dù phải thi hành muôn phương ngàn kế cũng phải đạt được mục đích. Huống gì những điều có thể liên quan đến sự mất tích của Lâu chủ!
Lúc này giữa hiện trường đã xảy ra một trường huyết đấu, một chọi một trong cục diện còn cầm cự, chưa bên nào tỏ ra có ưu thế...
Bỗng nhiên từ xa tiếng vó câu dập dồn vọng lại, một bóng câu từ quan đạo lao đến như gió lốc, trên đó là một hắc y đại hán. Gã đến từ phía Tùng Hương trấn chứ không phải từ phía Kim Gia Lâu.
Vừa lao đến hiện trường, người trên ngựa đã hô lên:
– Đại bảo đầu! Lạc Đại Hoành tham kiến!
Chỉ nghe thanh âm, Cổ Ung nhận ran gay đó chính là Bài Đao Chùy Giáp Lạc Đại Hoành, song lão lại đang giao đấu quá căng thẳng, cả hai bên đều không dám khinh suất, lão không quay đầu lại chỉ quát lên:
– Đại Hoành! Hãy kiểm tra những chiếc hòm trên lưng ngựa, khẩn cấp!
Lạc Đại Hoành vừa rời yên ngựa, nghe xong mệnh lệnh hô lớn:
– Tuân lệnh!
Chùy và loan đao cầm tay, gã không nhiều lời, tung mình lên không như một con chim bằng chụp lên đàn ngựa, ánh đao loáng lên, những sợi thừng buộc những chiếc hòm bị tiện đứt gọn gàng, hình

như những con tuấn mã cũng không hay biết gì cả. Chớp mắt tất cả những chiếc hòm đã bị thanh đao của gã đưa gọn gàng xuống đất, một chuỗi âm thanh do những chiếc rương rơi vang lên đinh tai.
Gã họ Bạch mấy lần định ra tay ngăn cản song đều bị Cổ Ung chặn lại bằng những đòn chí mạng. Ngay lúc này cục diện có phần thay đổi, mười hắc y của Kim Gia Lâu đã dồn chín tay áo tro vào giữa. Những người của Kim Gia Lâu ai cũng tay búa tay đao, phía bên kia thì toàn là những khúc thiết cốt cầm tay trông rất ngoạn mục...
Chính lúc này, khi những chiếc hòm đã yên vị dưới đất. Lạc Đại Hoành gầm lên như hổ rống lập tức mười con chiến mã chạy tán loạn tứ phía rồi gã tung cước đã bay chiếc nắp rương gần nhất, bất giác gã trố mắt kinh ngạc hô hoán lên:
– Đại bảo đầu! Qua đây xem này!
Vô Hình Đao Cổ Ung nghe tiếng hô hoán của Lạc Đại Hoành song lão không thể dừng tay trước một địch thủ quá sức lợi hại. Lão quát lên giận dữ:
– Nhị bảo đầu! Bất luận là gì cũng phải kiểm tra thật kỹ tất cả các chiếc hòm!
Gã họ Bạch vẫn kia những đường thiết cốt vũ bão, thân pháp ma quái của gã vẫn chập chờn giữa hào quang của ánh đao. Lúc này gã vô cùng phẫn nộ, quát lên:
– Lũ cẩu trệ các ngươi không còn biết gì đến đạo lý nữa!
Giữa hiện trường khi hai bên đang quyết tử, Lạc Đại Hoành thi triển tuyệt chiêu song cước liên hoàn, chỉ nghe những tiếng “bình, bình” bất tuyệt, mười chiếc nắp hòm đã bị đá văng sang bên!
Và rồi gã sững sờ nhìn vào mười chiếc hòm trống nắp, giây phút hoàn hồn mới gọi lớn:
– Đại bảo đầu! Chỉ toàn xương khô không thôi!
Ngưu Giác Đao và chiếc búa thu lại đột ngột, nhanh như mộtt vì sao xẹt, Cổ Ung tung người nhảy ra khỏi vòng chiến, bóng lão vút qua đầu của các đại hán áo tro, không ai kịp ngăn trở. Nhưng một điều lạ lùng là hình như gã họ Bạch không có ý truy đuổi, gã đứng khoanh tay giữa hiện trường như đã đoán biết điều gì sẽ xảy ra...
Và cũng chính trong thời gian đó, giọng của Cổ Ung quát lên như sấm:
– Tất cả hãy dừng tay, chỉ là một sự hiểu lầm!
Đúng vậy, Cổ Ung chính mắt nhìn thấy trong các hòm chỉ là xương khô, lão nghĩ mình đã nhầm lẫn, song không thể lý giải vì sao chỉ vì những bộ xương khô này mà các đại hán phải vất vả đến vậy. Trong rương không có vật gì có liên quan đến Kim Gia Lâu, tất nhiên càng

không thể liên quan gì đến sự mất tích của Lâu chủ.
Lúc này phái Kim Gia Lâu ba hắc y đại hán bị thụ thương đã được dìu ra ngoài, bốn người phía bên kia trọng thương cũng phải ngồi xuống điều tức, hiển nhiên các người thụ thương đều được đồng bọn băng bó.
Cổ Ung nhìn về phía các đại hán áo tro lộ vẻ ngượng ngùng, giọng khô khan:
– Bằng hữu chúng ta hiểu lầm!
Gã họ Bạch giọng lạnh lùng mai mỉa:
– Hay nhỉ! Nói một câu hiểu lầm thế là phủi sạch lỗi lầm sao??
Cổ Ung cười khổ:
– Nói rằng hiểu lầm đương nhiên trong đó đã hàm ý nhận lỗi, tranh chấp trong cuộc đời, hiềm khích trong giang hồ chẳng phải chủ yếu là do hiểu lầm gây lên đó sao? Đương nhiên trong đó có khi may khi rủi, hôm nay chúng ta phát hiện sớm cũng là vận may giữa song phương.
Gã họ Bạch ngửa mặt lên trời cười ha hả rồi lớn tiếng:
– Thật vô sỉ! Đánh người trọng thương lại phá hỏng rương hòm của người khác rồi nói những lời như vậy coi như xong???
Vô Hình Đao không nhẫn nại được nữa gằn giọng:
– Ta đã nói đây là một sự hiểu lầm thì chúng ta không cần lấp liếm. Hơn nữa nếu ngay từ đầu các hạ cho chúng ta biết trong quan tài chứa đầy xương khô thì đâu đến nỗi xảy những điều đáng tiếc như vừa rồi!
Họ Bạch lại la ầm lên:
– Thối lắm! Thối lắm! Chẳng lẽ bọn ngươi còn không biết đến trách nhiệm?
Đừng quên rằng các ngươi tìm đến ta chứ không phải ta tìm đến các ngươi!
Lạc Đại Hoành bỗng nhiên trầm giọng xen vào:
– Mọi cái chúng ta đã xếp đặt lại như cũ, tất nhiên không ai lấy của các ngươi một cái xương nào đâu, mười cái rương đã trở về nguyên dạng, còn gì mà phải nặng lời với nhau nữa?
Vô Hình Đao Cổ Ung cười nhạt:
– Vốn ta muốn làm lại thật kỹ lưỡng, song còn có quá nhiều việc phải làm, lão huynh! Lần sau nếu hữu duyên mà gặp mặt tại hạ sẽ kính rượu để tạ tội!
Dứt lời Cổ Ung phất mạnh tay hô lớn:
– Chúng ta đi!
Người của Kim Gia Lâu rút lui như lốc, phút chốc chỉ thấy bụi cát mịt

mù, cả vùng trời khuất bóng người.
Điều đáng ngạc nhiên là các đại hán áo tro vẫn đứng nhìn theo bóng đoàn người của Kim Gia Lâu khuất dần sau rặng cây, rồi ngửa mặt cười một tràng dài lạnh lùng đắc ý:
– Xem ra kế sách của chúng ta thuận lợi, ta đã nói rồi, Phó bang chủ là bậc kỳ tài cái thế, mưu kế của lão ta bày bố ắt sẽ thành công!
Một gã cao gầy đứng bên cạnh bỗng nhiên xen vào:
– Nghe nói Kim Gia Lâu giàu có địch lại cả quốc gia, phen này nếu phó bang chủ đem người trao đổi, chắc chúng phải đem cả núi vàng đến đổi... ha ha ha ....
Theo tiếng cười của gã mọi người đều cười lên vô cùng đắc ý...
oOo Mình khoát một chiếc trường bào màu lục bằng gấm đoạn, lưng thắt dải lụa ngũ sắc, đôi giày bằng da nai lấp lánh những hạt kim cương, tóc búi ngược lui sau, trông Triển Nhược Trần chẳng khác gì thiên tướng giáng phàm trần.
Bấy giờ Triển Nhược Trần đã là Kim Gia Lâu thiếu chủ, thân phận so với ngày xưa khác nhau một trời một vực. Số mệnh của một con người có lẽ do định mệnh đã an bài, nếu như hôm nay Kim Thiếu Cường vẫn còn thì thử hỏi Triển Nhược Trần thân phận sẽ như thế nào! Bất quá thì cũng vang danh giang hồ là một sát thủ mà thôi!
Đương nhiên, trong vai trò mới Triển Nhược Trần đã dấy lên tinh thần hiệp nghĩa, nhờ vậy cứu được Kim Gia Lâu một lần tai kiếp và chính Triển Nhược Trần củng cố niềm tin của Kim Gia Lâu chủ!
Cũng vì vậy, Nhược Trần đã lưu lại Kim Gia Lâu và thay vào chỗ khuyết của Kim Thiếu Cường đồng thời săn sóc Lâu chủ tận tình, xoa dịu nỗi đau của Kim Thần Vô Ngân.
Tất cả chuyện đó xảy ra rất tự nhiên, tự nhiên như là an bài của tạo hóa!
oOo Hiện tại...
Đồ Thủ Triển Nhược Trần đang vượt qua Kim Gia Lâu, tiến thẳng lên đỉnh Trường Xuân Sơn hiểm trở, từ phụ cận của mộ phần trực hướng chính bắc lao đi.
Trên khuôn mặt xương xương của chàng mang đậm nét đăm chiêu, trong ánh mắt chứa đầy vẻ trầm tư. Trong đầu chàng đang băn khoăn về sự ra đi lạ lùng của Lâu chủ, nay quả là một sự việc nghiêm trọng. Bằng vào cơ trí và võ công của Lâu chủ, kể cả sự lịch duyệt giang hồ của bà đều được liệt vào nhân vật tuyệt đỉnh võ lâm. Thử hỏi cao thủ đời nay còn ai dám vuốt râu hùm.
Có thể chăng Lâu chủ phát hiện hành vi của kẻ địch nên vội vàng truy đuổi?

Trước mắt chàng bây giờ là một ngọn đồi đá lởm chởm, một vài cây tùng bách điểm xuyến trên đồi đá hoa cương này tạo nên một quang cảnh hay hay...
Và cũng lúc này, một hán tử xuất hiện giữa lưng chừng đồi đang tu chỉnh một ngôi mộ còn đang mới. Xem hán tử tỏ vẻ cặm cụi với công việc, gã cầm từng cây cỏ xanh non trồng lên nấm mộ. Bên cạnh gã là một chậu nước nay để tưới.
Gã không để ý gì xung quanh, ngay cả Triển Nhược Trần đứng trước phần mộ tự bao giờ mà gã cũng chẳng nhìn lên lấy một lần!
Bằng một giọng êm ái Triển Nhược Trần hỏi:
– Huynh đài! Xin hỏi.....
...À....[???] nhành cỏ tươi, ngước mắt lên nhìn Triển Nhược Trần rồi miễn cưỡng nói:
– Có chuyện gì?
Triển Nhược Trần nhẹ nhàng hỏi:
– Tôi chỉ muốn hỏi thăm một việc.
Hán tử nhìn từ đầu đến chân Triển Nhược Trần nói:
– Chuyện gì? Ta đang rất bận, ngươi muốn biết điều gì???
Triển Nhược Trần nhìn thoáng qua phần mộ mới, rồi đưa tay chỉ về phía sau:
– Tại hạ từ Kim Gia Lâu đến...
Hán tử trừng mắt một cái, cắt ngang:
– Ta có hỏi ngươi điều đó đâu? Mặc kệ ngươi từ đâu đến!
Triển Nhược Trần cười lên một tiếng khô khan, nói:
– Ý của tại hạ là tại hạ từ Kim Gia Lâu đến để truy tìm một người, nếu như huynh đài nhìn thấy thì có thể...
Hán tử lắc đầu dứt khoát lạnh lùng:
– Ta không gặp một ai qua đây cả, ngươi đừng quấy rầy ta nữa được không?
Triển Nhược Trần nhìn vẻ si si dại dại của gã một thoáng, rồi nhẹ nhàng bước đi...
Triển Nhược Trần vượt qua khỏi tòa đồi bằng đá hoa cương, bóng chàng khuất dần sau rặng cây... bỗng nhiên hán tử kia cười lên một tràng dài như ngây dại rồi vươn tay chỉ thẳng vào ngôi mộ mới, đắc chí:
– Ta thành công rồi! Chúng ta thành công rồi!...ha...ha.
Gã vung chưởng quét lên mộ phần, đất cát bay mù mịt, lại cười lên một tràng dài quái dị như quên hết mọi chuyện trên đời:
– Kế hoạch nhổ cỏ tận gốc của chúng ta nhất định thành công...
– Cái gì gọi là nhổ cỏ tận gốc? Nhổ gốc của ai? Phải chăng là Kim

Gia Lâu?
Giật mình quay đầu lại, hán tử mặt xám như tro tàn, lắp bắp:
– Ngươi... còn chưa đi sao?
– Ta vốn đi rồi nhưng nửa đường quay trở lại!
Hán tử lấy lại bình tĩnh trầm giọng:
– Ngươi còn trở lại làm gì? Ta không quen biết ngươi!
Quả thật vậy, sau khi đi qua bên kia sườn núi, Triển Nhược Trần bí mật quay lại vì cảm thấy gã này có nhiều điểm khả nghi. Đầu tiên là đất để mai táng người chết còn rất nhiều tại sao gã lại chôn trên một nơi toàn đá như thế này?
Quả nhiên khi bí mật quay lại nghe những lời đắc ý của gã chàng cũng đã đoán ra được phần nào...
Triển Nhược Trần bước đến cạnh ngôi mộ trầm giọng:
– Nơi này là Thanh Thạch sơn, tuy cách Kim Gia Lâu mười ba dặm, song vẫn là địa bàn của Kim Gia Lâu, bằng hữu, mộ phần này chôn ai vậy?
Hán tử chưa kịp mở miệng, Triển Nhược Trần đã tiếp lời:
– Đương nhiên điều này các hạ không nói ta cũng biết. Bây giờ hãy cho ta hay câu nói "nhổ cỏ tận gốc" là nhằm vào ai vậy?
Hán tử lại lắc đầu chối phăng:
– Ta đâu có nói gì việc ấy, các hạ nghe nhầm rồi!
Cười lên vẫn nhẹ nhàng, Triển Nhược Trần hỏi:
– Đáng tiếc rằng giọng các hạ không nhỏ, mà ta lại chưa phải là cụ già lãng tai!
Hán tử nhìn trừng mắt dữ tợn, nói:
– Đừng lắm lời, ta không nói chuyện với ngươi nữa, cáo từ.
Khuôn mặt Triển Nhược Trần chợt biến đổi lạnh lùng, tay phải thoáng động, áo bào phất phơ, không biết bằng cách nào, trên tay chàng đã xuất hiện một thanh bảo đao. Thanh đao chỉ dài độ thước rưỡi, rộng khoảng độ một bàn tay.
Ánh thép tỏa ra màu xanh ngọc bích không pha tạp như ánh sáng trong xanh của trời xuân, lại giống như màu trăng qua màn sương mỏng, trông sinh động như có linh khí vậy, không nói cũng đã biết đây là một thanh đao chí tôn gia bảo!
Quả danh bất hư truyền! Nó chính là Sương Nguyệt Đao.
Tay nắm thanh đao, Triển Nhược Trần trầm giọng nói:
– Ta là một người hiếu kỳ thái quá, đôi khi vì hiếu kỳ ta chẳng chùn tay giết người, đương nhiên có khi chỉ vì lòng hiếu kỳ mà ta phải trả giá rất đắt, bằng hữu, ngươi thấy ta là người tốt hay xấu?
Hán tử cười lên một tràng ha hả rồi nói:

– “Thoại bất đồng tâm bán cú đa”! (nói chuyện không hợp thì nửa câu cũng đã quá nhiều) ta không đồng tâm với ngươi thì không thể nói chuyện, chẳng lẽ ngươi muốn giết hết những kẻ không hợp với mình?
Triển Nhược Trần từ từ bước lại trước mặt hán tử, khuôn mặt gầy nghiêm lại:
– Ta có một biệt hiệu không làm người khác vui tai lắm, giang hồ gọi ta là Đồ Thủ, nói thẳng ra ta là một sát nhân chuyên nghiệp...
Dừng lại một lúc chàng tiếp:
– Đương nhiên, những kẻ ta muốn giết đã không ai còn, là kẻ luôn luôn thắng nên ta mới còn đến hôm nay...
Hán tử lui một bước, vẻ mặt hoang mang nói:
– Ngươi... ngươi là Đồ Thủ Triển Nhược Trần?
Triển Nhược Trần buông từng chữ – Không sai! Xem ra ngươi cũng có chút kiến thức, vậy thì hãy nói mau...
Không đợi Triển Nhược Trần dứt câu, hán tử đột ngột cười phá lên:
– Triển Nhược Trần! Ngươi chớ vội đắc ý, tuy rằng ngươi lấy xương máu của tấm thân huyết nhục đổi được sự tín nhiệm của Kim Bà Bà, ngươi đã tạo ra được địa vị thiếu chủ của Kim Gia Lâu nhưng với ta điều ấy có nghĩa gì? Trên giang hồ có nhiều hảo hán chuẩn bị tìm ngươi, ngươi cho rằng...
Triển Nhược Trần lạnh lùng cắt lời:
– Những người muốn tìm ta bao hàm cả ngươi phải không?
Hán tử ngẩng đầu kiêu hãnh nhưng môi mím chặt, răng nghiến trèo trẹo, thấp giọng:
– Đúng vậy! Khi nghe tin ngươi núp dưới bong Kim Gia Lâu để tác oai tác quái, ta đã muốn tìm ngươi!
Triển Nhược Trần dừng bước, cất giọng hòa hoãn:
– Thật thế ư? Tại sao ta không nhận ra các hạ?
Gã hán tử đột nhiên mặt sầm lại, trông giống như phán quan bước ra từ miếu thần hoàng hàm răng nghiến chặt, gằn từng tiếng:
– Trên giang hồ rất nhiều người muốn tìm ngươi mà có thể ngươi không biết họ, một số khác thì cả ta và ngươi đều biết rất rõ, chỉ cần ngươi đáng chết thì ai cũng có thể đến tìm ngươi cả.
Gật nhẹ đầu, Triển Nhược Trần nhún vai:
– Đúng! Những điều ngươi nói không chỉ giả tạo, người chết dưới cây Sương Nguyệt Đao của ta quá nửa là ta không biết tên tuổi trước khi giết, đương nhiên có một số sau khi giết ta mới biết.
Những lời Triển Nhược Trần vừa nói không phải là giả tạo, Kim Thiếu Cường là một điển hình nếu như lúc ấy chàng biết Kim Thiếu

Cường là con độc nhất của Kim Bà Bà thì dù Kim Thiếu Cường có ngàn vạn lần đáng chết thì chàng cũng hạ thủ lưu tình.
oOo Hiện tại...
Tình huống bây giờ lại khác, bởi vì chàng đang đi tìm tông tích của Kim Gia Lâu chủ, trước mắt gã đại hán này tỏ vẻ hết sức thần bí, lòng chàng băn khoăn bao nhiêu câu hỏi, hắn là ai? Hắn đang làm gì? Ngôi mộ chôn giấu điều gì?
Sự cứng rắn chỉ nhất thời, giọng Nhược Trần lại mềm mỏng – Những người chết trước mặt các hạ có quan hệ gì không? Nếu không thì có gì để các hạ phải đắn đo...
Chàng cười lên nhè nhẹ, lại nói:
– Đương nhiên trong khi xuất chiêu ta sẽ biết rõ thân thế và võ công của các hạ, vì lẽ ta không có ý giết nhầm người.
Trừng trừng đôi mắt trắng dã hán tử lại lạnh giọng:
– Ta hiểu! Song lần này không giống những lần giết người trước của ngươi, nếu biết kỹ được thân phận và lai lịch của ta, e rằng Đồ Thủ không còn dám xuất chiêu!
Khuôn mặt Triển Nhược Trần như ẩn sau một làn sương mỏng, chàng nhướng mày:
– Ta chỉ sợ lần này thì có là thần tiên cũng không thể giúp ngươi chiến thắng!
Hán tử không tỏ vẻ lép vế:
– Nhưng có thể làm cho kẻ địch của ta mê muội!
Triển Nhược Trần lại cười lạnh:
– Có thể ta sẽ bị mê muội nhưng thanh đao của ta chẳng bao giờ biết mê muội đâu bằng hữu! Rút vũ khí ra đi!
Hán tử lạng người qua ba bước, loáng lên một cái đã thấy trên tay gã cầm sẵn hai thanh xương khô, chúng toát ra màu xám đen như khuôn mặt gã vậy.
Gã lại nổi lên tràng cười man rợ:
– Triển Nhược Trần! Thiên đường có lối ngươi chẳng đi, địa ngục vô môn ngươi lại muốn vào, hôm nay coi như ngươi tận mạng!
Triển Nhược Trần cười nhạt:
– Cũng có thể hôm nay là ngày định mệnh của ta, nhưng trước khi chết cũng phải một phen sinh tử. Cũng như tâm lý của ta trước lúc giết người, tất nhiên các hạ phải dốc toàn lực thi hành ý nguyện. Hãy cố gắng giành lấy quyền sống!
Hán tử đã bắt đầu di động thân hình, trầm giọng:
– Từ lý luận giết người của ngươi, ngươi đã bước vào trường sát thủ mà long không một chút nhân tâm!

Triển Nhược Trần nhún vai:
– Không như vậy thì sao giang hồ lại ban tặng cho ta mỹ hiệu Đồ Thủ!
Đột nhiên...
Một bóng xám vút lên không trung ba trượng, như đất bằng nổi sóng gió, một đạo kình khí ập đến Triển Nhược Trần vừa nhanh vừa mạnh.

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 3
Nguyệt Sương Đao Anh Hiện
Quét Sạch Cuồng Phong Ba

Chưởng chưa đến mà kình phong đã đè nặng đến tức thở, trong trận kình phong mãnh liệt ấy lại thấp thoáng bong xám và vô số những bong thiết cốt từ bốn phương tập trung về phía Triển Nhược Trần! Triển Nhược Trần đứng bình thản, hai tay buông xuống đất, Sương Nguyệt Đao ló ra một phần bên dưới cánh tay. Triển Nhược Trần trực tiếp đón đỡ buộc hoàn ảnh của bóng xám phải trở thành thực ảnh. Những bóng thiết cốt dày đặc trùm xuống Triển Nhược Trần, đột nhiên xuất hiện năm thân ảnh, trong những luồng sang khi thực khi hư, hai ảnh điện lạnh lùng xẹt đến. Chỉ thấy Triển Nhược Trần bình thản vung đao, ánh Sương Nguyệt Đao đi thẳng vào các luồng sáng hư ảo, ánh hoàn ảo bỗng nhiên thu liễm lại, chỉ nghe hai tiếng “choang” kinh người, thanh thiết cốt của đại hán đã bị Sương Nguyệt Đao chém trúng, hư ảnh đã hoàn nguyên, trên cổ của đại hán đã xuất hiện mồ hôi nhỏ giọt.
Triển Nhược Trần nghiến răng:
– Thì ra là Cuồng Phong Sa!
Hán tử cười lên cuồng ngạo:
– Triển Nhược Trần, ngươi quả nhiên uyên bác hơn người, đúng như vậy, đó chính là Cuồng Phong Sa ngươi có tin rằng mình có thể tránh được vài chiêu nữa không?
Nhược Trần cười nhạt:
– Nghe nói loại võ công này xuất phát từ sa mạc phía Bắc, các hạ, ngươi từ đại mạc đến?
Khuôn mặt xám tro của gã ngước lên lạnh lùng tàn khốc:

– Không sai!
Triển Nhược Trần lại cười nhẹ:
– Đại mạc Khô Lâu Bang?
Hán tử thoáng giật mình, gắt:
– Triển Nhược Trần, ngươi đã quá lắm lời, Khô Lâu Bang là cái gì? Lão tử chẳng hiểu ngươi nói điều gì cả?
Triển Nhược Trần gật nhẹ đầu, nói:
– Chí ít ngươi cũng đã thừa nhận đến từ đại mạc!
Hán tử đột nhiên quát lên một tiếng như sấm rền, một lần nữa tung mình lên như chiếc pháo thăng thiên, hai tay nắm lấy thanh khô cốt múa lên như cuồng phong chụp xuống đầu Triển Nhược Trần. Những âm thanh véo véo liên tục bất đoạn nghe đinh tai nhức óc khiến người ta hồn phi phách tán.
Triển Nhược Trần với khuôn mặt như bị đóng băng, thân trên chỉ thấy chao đảo nhè nhẹ như quả lắc đu đưa. Tuy chàng di động với biên độ không lớn lắm nhưng với thân pháp kỳ diệu thoắt ẩn, thoắt hiện khiến khúc khô cốt của đối phương lúc nào cũng chỉ quét qua người chàng khoảng gang tấc.
Lần thứ hai xuất chiêu không hiệu quả, hán tử đã bắt đầu cảm thấy lo lắng hiện ra nét mặt, bởi lẽ khi gã phát hiện chàng trai gầy gầy trước mặt là người được giang hồ ban tặng mỹ hiệu Đồ Thủ, gã đâu dám khinh địch, khi xuất thủ gã đã vận đủ mười hai thành công lực, không ngờ địch nhân đã dùng tĩnh chế động.
Cuồng Phong Sa mỗi khi xuất chiêu khác nào sa mạc dậy cuồng phong, nhưng nếu gặp cao thủ định tĩnh được, không mê loạn, không bị lung lạc ý nghĩ thì rất khó chế ngự!
Triển Nhược Trần vẫn với khuôn mặt đóng băng nhưng trong ánh mắt đã thoáng nụ cười, vừa quát lên cuồng nộ, hán tử lại một lần nữa vọt mình lên không, giữa chừng gã lại uốn người tung về phía Triển Nhược Trần ba mươi sáu trảm liên hoàn, giữa tiếng áo bào quét trong gió, cuồng phong vẫn rít lên kinh người, gió và cát như đã cuốn lấy người đối phương.
Chiêu thức của đại hán vừa nhanh vừa mạnh khó lường, song thật bất ngờ Triển Nhược Trần vẫn ung dung dùng tĩnh chế động, chàng khua động thanh đao vừa xảo diệu lại vừa chuẩn xác. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng, địch nhân đã dốc hết sức bình sinh để đánh đòn chí mạng nên không thể thay đổi thân pháp. Triển Nhược Trần tung người lên lộn trên không như một con chim ưng sà xuống đầu đối thủ.
Thế công như vũ bão của hán tử tưởng chừng như đã thủ thắng

bỗng không tìm thấy địch thủ, gã quát lên một tiếng cuồng nộ, cũng tung mình lộn ngược người lên không bám theo bóng Triển Nhược Trần. Tại không trung trong khoảnh khắc như vậy mà gã cũng thi triển được hai mươi mốt chiêu trảo liên hoàn. Những âm thanh xé gió nghe thật đinh tai nhức óc, gã đánh toàn đòn chí mạng. Thế trảo đã trùm lấy bóng của Đồ Thủ Triển Nhược Trần trông như chiến thắng đã trong tầm tay. Thế nhưng đối với những tay cao thủ thì gã đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ.
Thứ nhất gã biến thế công lên không trung thì kình lực đã giảm năm thành, thứ nhì về thời gian gã đã chậm hơn đối phương, thứ ba về không gian gã thấp hơn đối phương, địch nhân lấy tĩnh chế động, gã càng động càng dễ bị tĩnh chế!
Sau những âm thanh vù vù xé gió, người ta nghe thấy thêm một tiếng "choang" rợn người, những hư chiêu trở lại hoàn nguyên. Một bóng xám rơi xuống nặng nề, lảo đảo mấy bước rồi ngã ngồi trên mặt đất. Trên mặt đất đã xuất hiện máu tươi từng vũng, tất nhiên từ trên người hán tử chảy xuống!
Triển Nhược Trần thả người nhẹ nhàng như một chiếc lá. Chàng không truy sát địch thủ thậm chí Sương Nguyệt Đao cũng đã giấu vào trong tay áo tự bao giờ. Chàng vẫn đứng nhìn địch thủ bình thản như không có chuyện gì xảy ra cả!
Đại hán gập người tỏ vẻ như đã kiệt sức, trên áo bào màu tro đã bị phá một đường chừng nửa thước, máu trên đó vẫn tiếp tục chảy. Trên khuôn mặt thường lạnh như các âm hồn đã hiện lên sự phẫn nộ và oán độc. Hai tay cầm thiết cốt của gã run lên bần bật, gã rít lên:
– Triển Nhược Trần! Hãy giết ta đi! Hôm nay ngươi có cơ hội lấy mạng của ta, nếu ngươi không tận dụng cơ hội thì về sau sẽ hối hận.
Triển Nhược Trần cười lên nhạt nhẽo:
– Ngươi đừng tiếc cho ta! Ta là người biết tạo ra cơ hội khi thấy cần thiết. Tất nhiên ta có thể tạo ra những cơ hội tốt hơn để giết ngươi.
Lắc lắc chiếc đầu bù xù, hán tử cười quái dị:
– Ta hiểu lời ngươi không phải giả tạo, nhưng nếu như ta vì quyền sinh tồn mà chí mạng ta nghĩ ngươi cũng khó lòng...
Triển Nhược Trần cười, bình thản:
– Vì quyền sinh tồn mà chí mạng là chuyện đương nhiên, nhưng không phải lúc nào vì quyền sinh tồn cũng phải trí mạng cả, đó chỉ là hạ sách trong trường hợp không làm gì khác.
Trên nét mặt tái mét của hán tử bỗng chuyển dần sang sắc tía, gã trầm giọng:
– Triển Nhược Trần, cây đao của ngươi không những nhanh mà

miệng lưỡi của ngươi cũng vô cùng lợi hại. Ngươi chắc chắn phải có điều kiện, nếu không ngươi sẽ không nổi danh Đồ Thủ trên giang hồ. Khuyên người không nên trí mạng thật không giống với tính cách của một sát thủ!
Triển Nhược Trần cười nhẹ, gật gật đầu:
– Đúng như vậy! Trước mắt ta là kẻ thắng trận, không giết ngươi ắt có điều kiện!
Hán tử cười lên lạnh lẽo:
– Ngươi nghĩ rằng ta đã lâm vào cảnh cá nằm trên thớt rồi sao?
Triển Nhược Trần ngươi coi chừng lầm lẫn!
Triển Nhược Trần nhìn thẳng vào hán tử nói:
– Ngươi chẳng lẽ còn bản lãnh gì có thể tự cứu mình trong lúc này!
Dừng một lúc chàng tiếp:
– Nếu đường đao Tiết Giang Đoạn Thủy vừa rồi của ta chỉ đưa thêm nửa thước thì e ngươi hồn đã về địa phủ!
Khuôn mặt của hán tử vẫn không lộ chút cảm xúc, lạnh lẽo buông từng tiếng:
– Cho nên ta mới nói rằng ngươi đã lỡ mất một cơ hội!
Triển Nhược Trần nhếch mép:
– Không phải vậy, cơ hội vẫn còn kéo dài cho đến khi ta biết rõ vì sao từ đại mạc xa xôi ngươi lại đến địa giới này!
Hán tử cười lên ngạo mạn:
– Ngươi không nên muốn biết thêm một điều gì! Đó là chuyện viển vông!
Triển Nhược Trần ngửa mặt lên trời cười ha hả, lạnh lùng:
– Ta có phương pháp để biết những gì ta muốn biết! Các hạ chắc đã từng nghe qua phương pháp “phân cân tiết cốt”? Phương pháp của ta đối với phương pháp “phân cân tiết cốt” còn kinh khủng hơn nhiều lần, nếu cần ta sẽ cho các hạ hay!
Hán tử giọng sắc như dao:
– Ngươi đừng có nằm mơ!
Triển Nhược Trần nhìn vào hai ngón tay của mình:
– Không đau nhưng so với đau còn khổ sở gấp ngàn vạn lần, không ngứa nhưng so với ngứa còn kinh hoàng gấp bội, ngươi hãy tưởng tượng ngàn vạn đàn kiến vừa bò vừa cắn vào não bộ của mình.
Khuôn mặt hán tử thoáng bối rối nhưng ngay lập tức mắt phát hung quang:
– Chỉ cần ngươi bước đến đây ta sẽ lôi ngươi cùng xuống địa phủ!
Triển Nhược Trần thốt nhiên cười vang:
– Bằng hữu, giọng lưỡi này ta đã từng nghe qua nhiều lần, có không

ít những địch thủ muốn cùng ta “thiên địa đồng thọ” nhưng rồi ngươi thấy đó, đến hôm nay ta vẫn cứ ung dung, mà tất cả họ đều phải chết một cách tàn khốc!
Chàng ngừng một lúc, thoáng một nụ cười, tiếp:
– Đương nhiên từ kinh nhiệm tích lũy được, ta biết phải đối phó như thế nào nên chắc rằng lão huynh khó đạt được ý nguyện!
Tay trái cầm thiết cốt đột nhiên đưa lên, hán tử cười phá lên:
– Triển Nhược Trần! Thành công hay không chắc ta phải chứng minh ngươi mới tin!
Triển Nhược Trần bình tĩnh nói:
– Vậy thì ngươi còn chờ gì nữa, cần hiểu rằng kéo dài thời gian đối với các hạ không có lợi chút nào, càng lúc lượng máu trên người càng mất nhiều, càng kiệt sức!
Hán tử, máu vẫn tiếp tục chảy, áo bào xé rách bày cả vết thương và da thịt, nhưng hình như gã chẳng có cảm giác gì là máu mình đang chảy cả, thậm chí đến liếc mắt nhìn vết thương một lần cũng không thấy.
Thân hình gần như sóng soài trên mặt đất của gã bỗng nhiên lao vụt lên, động tác của hán tử nhanh khủng khiếp, điều lạ lùng là người ta chỉ thấy gã như một ảo ảnh chứ không thấy thân pháp. Bóng xám đã trùm lấy Triển Nhược Trần.
Triển Nhược Trần đứng bình chân như vại, không một chút di động, song thủ vũ động như một màn bao bọc xung quanh người của chàng, trông chẳng khác chi một quả cầu bằng lụa lục óng ánh. Chàng như đã biến ra ngàn mắt ngàn tay, cả tứ phía đều không thấy khe hở mà chiêu thức lại tỏa ra khắp nơi. Thoạt nhìn giống như chàng đang thủ thế để chống lại làn mây xám bao bọc nhưng kỳ thực trong chiêu thức kỳ ảo này lấy thủ làm công. Bóng xám của đối phương như bị xẻ toạc, phút chốc hoan ảnh biến mất, máu lại rơi giọt trên mặt đất.... Đại hán áo tro lại mang thêm trên người một vết thương gần một thước trên lưng. Gã không hề rên rỉ cũng không quát loạn lên, chỉ nghiến chặt hai hàm răng, thoáng một cái, bỗng một luồng như khói như sương mờ ảo màu tro từ trong thanh thiết cốt của gã phụt ra...
Kinh nghiệm giang hồ đã dày như núi, thoắt trông chàng đã biết ngay đây là một loại độc vật kinh người, như một chiếc pháo thăng thiên, thân hình chàng lao vút lên không. Không dám khinh thường, chàng vận hết toàn lực quét song chưởng về phía đối phương. Đám mây màu tro lập tức bị kình phong đẩy trở lại bao vây lấy gã áo tro. Trên không trung Triển Nhược Trần lộn người nhảy ra khỏi vòng chiến

đến ba trượng. Chàng quay lại nhìn đối thủ, chỉ thấy trên người gã phát ra những âm thanh rào rào, chiếc áo tro phút chốc đã tan tành, cơ nhục trên người gã lúc nhúc chảy xuống chẳng khác gì chịu nhục hình, lông tóc không còn chỗ tựa bay phất phơ trong gió, gã gượng nói qua tiếng nấc:
– Triển Nhược Trần..... ngươi.... Không có gì qua được mắt ngươi....!
Nhìn đám mây tro đang từ từ tan ra, Nhược Trần khẽ giật mình, nếu chàng không kinh nghiệm giang hồ thì có lẽ cũng lâm vào tử lộ? Thân hình của hán tử bây giờ chẳng khác chi một người tuyết đang gặp ánh dương quang chiếu vào, từ từ tan rã, phút chốc người ta chẳng còn nhận ra đâu là xương, đâu là cơ nhục. Đời nay chắc không tìm đâu ra một tử thi như vậy nữa!
Triển Nhược Trần nghiến răng kèn kẹt, chàng biết rằng không thể moi thêm trên thân thể kia một manh mối nào nữa, bất giác chàng hướng về nấm mồ...
Rảo bước quanh nấm mồ một vòng, Triển Nhược Trần không phát hiện thấy điều gì khả nghi. Hay là phải từ thi thể trong mộ phần may ra có thể dò ra manh mối? Triển Nhược Trần định ra tay phá tan ngôi mộ nhưng rồi chàng cảm thấy không ổn. Nếu việc này truyền lan trên giang hồ thì còn gì là mặt mũi của thiếu chủ Kim Gia Lâu?
Triển Nhược Trần phóng mắt nhìn xung quanh, chẳng có gì ngoài đá sỏi.
Trời đã gần chính ngọ, chàng nghĩ phải tìm khắp các con đường còn lại may ra có gì mới rồi hãy quay về với Kim Gia Lâu! Thế nhưng lại nghĩ những tuyến đường khác do các hộ pháp của Kim Gia truy lùng có thể tìm thấy điều gì khác chăng.
Nghĩ như vậy nên chàng lập tức quay trở lại, nghĩa mẫu cũng đã trở lại Cửu Xương Các rồi cũng nên!
Cuộc sống vốn dĩ không trường tồn vĩnh cửu, chỉ là hư vô, Triển Nhược Trần thường nghĩ như vậy, vì lẽ đó mà chàng đã sớm giao phó sinh mạng của mình cho trời đất. Sống! Không làm điều gì trái với lương tâm, hai cõi âm dương như đã tiếp cận với nhau. Cuộc sống, cái chết trên giang hồ chỉ là tấc gang. Trên nguyên tắc sống của chàng, cứu người thì không trông chờ người báo đáp, giết người cũng không lo người báo oán. Bởi chàng sẵn lòng giết kẻ đáng chết và cứu người đáng sống!
Trời bắt đầu chuyển biến, sắc thái bỗng u trầm hơn, trên sơn đạo thấp thoáng những ánh nắng buồn bã. Rời khỏi ngôi mộ trên chừng năm bảy dặm, đến một rừng liễu xanh, bỗng trong vòm rừng trông

như một hang động xanh rì, chàng nhìn thấy một thiếu hiệp không biết đã đứng đó tự bao giờ trông lạnh lùng kiêu hãnh!
Triển Nhược Trần thoạt trông đã giật mình bởi lẽ không phải là ai lạ mà là Huyết Hồn Hình Độc Ảnh!
Trên khuôn mặt Triển Nhược Trần lúc này lại thoáng nụ cười, chàng nhẹ bước đến bên rừng liễu, chàng không mở lời, hán tử kia cũng không mở lời!
Cục diện nặng nề như vậy không duy trì lâu.
Miệng Hình Độc Ảnh mấp máy nhẹ:
– Hôm nay trời đẹp thật!
Nhược Trần nhìn lên không trung cười nhẹ:
– Tiếc là trời sắp u ám mất rồi!
Hình Độc Ảnh cũng nhìn lên trời, “à” một tiếng rồi thong thả:
– Trời sinh ra vạn vật, vạn vật lại nuôi dưỡng con người, trời đất thay đổi, con người đương nhiên cũng thay đổi, Triển huynh có hiểu ý của tại hạ chăng?
– Lúc tức thời ta chưa hiểu nhưng qua lời giãi bày của nhân huynh vừa rồi ta cũng hiểu được phần nào!
Triển Nhược Trần nói xong lại cười nhẹ.
Hình Độc Ảnh hỏi lại:
– Triển huynh có thể nói ra cho ta nghe được không?
Ánh mắt Triển Nhược Trần loáng lên như điện, cất giọng khoan hòa:
– Hình nhân huynh! Chúng ta đã hai lần giao thủ, một lần võ một lần văn, lần thứ nhất có sự chứng kiến của Hoàng Vị Lư Đạo Cường, lần thứ hai thắng bại cũng phân. Hai lần ta nghĩ ít ra cũng phải có một lần nhân huynh chấp nhận không tìm ta phân cao thấp nữa. Nhưng bây giờ ta cũng hiểu thêm rằng đối với những cao thủ tuyệt đỉnh bao giờ cũng muốn chứng minh cho người khác và đương nhiên quan trọng nhất là chứng minh cho mình thấy bản lãnh, vậy lên sau khi chia tay nhân huynh cũng không cam lòng và lần này lại tìm đến tại hạ!
Hình Độc Ảnh nhìn thẳng Triển Nhược Trần, khuôn mặt trắng xanh chuyển sắc tía nhẹ, giọng nói lạnh lùng tàn khốc:
– Một lời của nhân huynh đã đoàn trúng vẹn toàn, bội phục, bội phục!
Triển Nhược Trần lại cười nhạt lạnh lùng:
– Nhưng lần này ta lại làm cho nhân huynh thất vọng, vì bận việc gấp nên ta không đáp ứng được, nếu nhân huynh thấy không thể giao đấu thì có thể chọn một hôm khác!
Từ từ lắc chiếc đầu, khuôn mặt dài dài của Hình Độc Ảnh như bao phủ một lớp sương lạnh lùng kiêu ngạo:

– Triển huynh! Xin lượng thứ, tại hạ thật không còn cách nào khác, vì rằng...
Khuôn mặt Triển Nhược Trần vẫn như bị đóng băng:
– Ta không hiểu lời của nhân huynh, chẳng nhẽ nhân huynh tìm đến là theo lệnh của một người khác?
Hình Độc Ảnh khuôn mặt trở lên trầm trọng:
– Không phải là lệnh là ta thực hiện một lời hẹn ước Triển Nhược Trần nhún vai, nói:
– Đồng ý với một lời phó thác ư?... chẳng nhẽ.... Chẳng nhẽ...
Chàng bỗng nghĩ đến quang cảnh lần trước khi gặp gỡ với Hình Độc Anh, gã tự miệng nói ra gã là loại người hoàn toàn lấy mình làm trung tâm của vũ trụ, vĩnh viễn như vậy là lúc đó đứng bên cạnh gã còn có một mỹ nhân quốc sắc thiên hương, chính là ái nữa của Thất Bộ Truy Phong Hoàng Vị, cô ta tên gọi là Hoàng Huyên. Lúc bấy giờ hình như cô ta chàng biểu thị tình cảm gì trên mặt cả, mục quang cũng vô cảm trông như một thạch tượng.
Chàng lại thầm nhủ, khuôn mặt càng lạnh lùng thì thâm tâm bị kích động, Hoàng Huyên lúc đó muốn đoạt được tính mạng của mình nhưng cô ta đã thất vọng!
– Một người kiêu ngạo như Hình Độc Ảnh không quản vạn dặm, không quản hiểm nguy để tỷ đấu với Triển Nhược Tần, trong thiên hạ chỉ có một người có thể sai khiến được điều đó - tất nhiên là ái nữa của Thất Bộ Truy Phong Hoàng Huyên.
Đôi mắt Triển Nhược Trần sáng lóe lên, trong một ý niệm thoáng lên, chàng đã gần như hiểu rõ tất cả. Chàng cười nhạt:
– Hình huynh! Tại hạ xin đường đột hỏi thẳng, lần này huynh nhận lời phó thác chắc có liên quan với Hoàng Huyên phải không?
Ngừng một lúc, chưa thấy Hình Độc Ảnh nói gì, chàng bèn tiếp:
– Trên đời này, ngoại trừ Hoàng Huyên ra, tại hạ không nghĩ ra là ai có thể sai khiến được Hình huynh!
Ngửa mặt lên trời cười ha hả, Hình Độc Ảnh nói:
– Triển huynh, huynh không những võ học trùm đời mà trí tuệ cũng vào hàng nhất đẳng, chuyện gì huynh cũng đoán đúng cả!
Triển Nhược Trần cười nhạt nhẽo:
– Nếu hôm nay Hình huynh nhận lời ủy thác của Hoàng Huyên cô nương, thì trận đấu hôm nay không còn là cuộc tỷ võ thuần túy nữa mà nhân huynh chắc chắn nhận lời lấy chiếc đầu của tại hạ mang về.
Ngẩng đầu lên trời cười lớn, gã ngoảnh lại:
– Ủy thác?... ha ha...
Nhược Trần thoáng ngạc nhiên:

– Chẳng lẽ không phải? Vậy thì...
– Ta nào có ngại gì mà không nói thẳng, hôm nay Hoàng Huyên đã là hiền nội, ha ha...và tất nhiên Hoàng Vị lão nhân gia là nhạc phụ của tại hạ!
Nhẹ nhàng ôn quyền thi lễ, Triển Nhược Trần cung hỉ:
– Chúc mừng huynh có được một người vị ái thê đẹp như tiên nữ.
Ngừng một lúc chàng nói tiếp:
– Hình huynh thành gia thất là chuyện trọng đại, tại sao hạ không hề hay biết để chúc mừng?
Hình Độc Ảnh cười tủm tỉm:
– Lấy vợ đẹp tất nhiên là điều hạnh phúc song thật ra cũng là chuyện riêng của chúng ta, thiết nghĩ cũng không phải khua chiêng, gióng trống làm gì, vả lại chuyện cũng xảy ra rồi đấy thôi!
Nét mặt Triển Nhược Trần trở lên căng thẳng – Lần này Hình huynh tìm đến chắc là vì cơn thịnh nộ của qúy phu nhân?
Điểm một nụ cười, Hình ĐộcẢnh nói:
Đạo vợ chồng là một, lòng phu thê cũng nhất quán, chuyện của nàng đến hôm nay đã thành chuyện của ta, Triển huynh có thấy đúng như vậy không?
Triển Nhược Trần bình thản:
– Đương nhiên là đúng,song có một điều xin huynh đừng quên!
Hình Độc Ảnh hất hàm:
– Chuyên gì?
Triển Nhược Trần chậm rãi:
– Hoàng Huyên vốn là vị hôn thê của Lô Phục Ba, trong sự kiện năm xưa ta phải hạ thủ gã vì không thể làm khác. Từ việc này để luận thị phi phái quấy, chí ít ta cũng là người gián tiếp tác thành hôn phối cho huynh và phu nhân. Ta không phải đã làm mối hoàn toàn thì cũng là ông mai một nửa!
Hình Độc Ảnh cười nhạt:
– Nói vậy ta phải tạ ơn nhân huynh mới đúng!
– Ta quyết không có ý đó.
Hình Độc Ảnh giọng âm trầm:
– Huynh đề cập đến Lô Phục Ba là có ý gì?
Triển Nhược Trần không biết nói sao, vội hạ thấp giọng:
– Ta đã nói qua, trước mắt ta rất vội, nếu như nhân huynh không thể quên được cuộc đấu thì có thể hẹn giờ và địa điểm. Triển Nhược Trần ta xem chữ tín nặng bằng non.
Hình Độc Ảnh lắc đầu nhè nhẹ, cười khổ:
– Nếu không đấu hôm nay, ta e không có cơ hội gặp lại Triển huynh.

Nhược Trần cười nhạt:
– Người sợ ta trốn mất hay lâm bạo bịnh đột ngột mà chết?
– Đại danh Đồ thủ trên giang hồ nặng như Thái Sơn, tất nhiên chẳng bao giờ thèm tin, còn như bạo bịnh điều ấy thật khó xảy ra, nhưng cũng có thể...
Ánh mắt Nhược Trần sắc như dao?
– Huynh đã nói ra ắt có nguyên nhân, Triển huynh còn ngại gì mà không nói thẳng ra?
Hình Độc Ảnh lại lắc lắc đầu:
– Triển huynh! Ta chỉ lo rằng trên đời này không tìm ra một người như huynh gọi là kỳ phùng địch tủ để phân cao thấp, hơn nữa cũng là ý của hiền nội, ta đành để Nhất cử lưỡng tiện.
Triển Nhược Trần ngửa mặt lên trời bật cười ha hả:
– Xem ra hôm nay gặp gỡ đối với nhân huynh là một cơ hội tuyệt diệu, phải không?
Hình Độc Ảnh ngửa mặt nhìn xem những đám mây đang lơ lửng phiêu bạt, gã có vẻ khiêm tốn:
– Đúng vậy! Hy vọng Triển huynh không làm cho tại hạ thất vọng!
Trong phút chốc Triển Nhược Trần lại hồi tưởng quá khứ!
Chàng nhớ lại lần được tiên cùng Hình Độc Ảnh tương ngộ.
Hình Độc Ảnh không một chút e dè khi nói lên điều kiện của Hoang Huyên đối với gã!
Và rồi Triển Nhược Trần lại nghĩ đến người thiếu nữ ấy!
Để làm cho Triển Nhược Trần vui, nàng đã thay bộ y phục sắc hồng đào, lúc ấy khuôn mặt của nàng lạnh tợ tuyết sương song không thể nào che lấp được nhan sắc “nhất tiếu thiên kim”.
Hình Độc Ảnh chỉ là một con người, gã cũng không có cách gì để vượt qua cửa ải mỹ nhân.
Địa vị và quyền thổ, vàng bạc và mỹ nhân, trên giang hồ đã bao lần lưu huyết cũng không vì điều gì khác!
Triển Nhật Trần thở dài ngán ngẩm, nói:
– Hình huynh! Huynh cự tuyệt yêu cầu của ta sao?
Hình Độc Ảnh vẫn băng giá:
– Ta là người luôn biết nắm lấy cơ hội!
Triển Nhật Trần buông tay thõng hai tay, bình tĩnh:
– Hình huynh! Bây giờ ta vẫn mong huynh suy nghĩ lại!
Hình Độc Ảnh với khuôn mặt như bằng đá:
– Ta suy nghĩ lâu lắm rồi, thật tình mà nói, lần này đến đây mà ta gạt Hoàng Huyên, ta không nghĩ rằng nàng sẽ cùng ta hòa lại được Triển Nhược Trần không biết phải nói năng như thế nào nữa, nghẹn giọng:

– Hình như ngoài cách chấp nhận sự khiêu chiến của Hình huynh, tại hạ không còn cách lựa chọn nào khác!
Gật nhẹ đầu, Hình Độc Ảnh nhìn quá bên phía Tây, tự nói mà như hướng về ai đó – Ta cần phải chiếm lấy tiên cơ, nếu không sẽ ân hận ngàn thu!
Bỗng lúc ấy Triển Nhược Trần sầm mặt lại, nặng nề nói:
– Đợi đã, ta có nhiều điều muốn hỏi huynh!
Hình Độc Ảnh bỗng nhiên như không nhẫn nại được nữa!
– Triển huynh, đây là lần đối diệ với dịch nhân mà ta mất nhiều lời nhất! Có lẽ chúng ta không còn gì để nói nữa!
Triển Nhược Trânf cũng thoáng vẻ kiêu hãnh:
– Ta cũng không lắm lời đâu:
Nói đoạn chàng bước lên một bước, nét mặt trầm giọng hỏi:
– Hình huynh! Hoàng Huyên ..., à không lệnh phu nhân hình như biết rõ Kim Gia Lâu đang gặp đại cường địch phải không?
Hình Độc Ảnh cắn môi:
– Đó là chuyện khó nói ra. Ta đã nói với huynh rồi mà!
Triển Nhược Trần nhìn thẳng vào Hình Độc Ảnh, ánh mắt như dao:
– Tại sao không nói ra được? Hình huynh! Ta sẽ vô cùng cảm kích...
Hình Độc Ảnh điểm nhẹ nụ cười khó hiểu:
– Ta quên mất huynh là Kim Gia Lâu thiếu chủ!
Gã ngừng một lúc rồi nói tiếp:
– Chỉ đáng tiếc, huynh đã vang danh trên giang hồ là Đồ Thủ, nên bất kể huynh giết người vì chính nghĩa hay phi nghĩa cũng đã kết quả nhiều ân oán. Kim Gia Lậu tuy thế lực rất mạnh, hùng cứ cả vùng Liêu Bắc, song ta,cho rằng cũng không thể che chở cho huynh mãi được. Không phải chỉ như thế, lần này ta e rằng Kim Gia Lâu khó tránh được tai kiếp Triển Nhược Trần tỏ vẻ kinh ngạc:
– Hình huynh! Hình như huynh nắm rất rõ nội tình!
Hình Độc Ảnh lắc đầu:
– Huynh nên biết rằng ta là người lấy mình làm trung tâm, khi biết qua sự tình đã lập tình tìm đến huynh!
– Đối phương là ai? Ta đã nghĩ người đó đủ làm cho Hinh huynh kinh ngạc và lo sợ, nếu không...
Hình Độc Ảnh cười nhạt:
– Trên đời này thử hỏi còn ai đủ làm cho Hình Độc Ảnh này lo sợ, nhưng ta không phủ nhận thế lực của đối phương khó có thể xem thường!
Gã lắc nhẹ đầu rồi tiếp:
– Chắc Triển huynh còn nhớ người đã từng hoanh hành Tây Thùy -

Tào Thiên Hĩnh Vưu Nô Nô?
Triển Nhược Trân thoáng giật mình:
– Là Lão Yêu Bà đó ư?
Hình Độc Ảnh chậm rãi:
– Vưu Nô Nô thực chất không đáng sợ, điều khiển người ta khó lường là Vưu Bà Bà tại vịn vào một bang phái khách có tổ chức vô cùng to lớn, chính là Khô Lâu Bang ở đại mạc Triển Nhược Trân lặng im không nói gì, trên thần sắc chàng lộ vẻ lạnh lùng kiêu ngạo chàng nhìn thẳng vào khuôn mặt không biểu lộ tình cảm gì của Hình Độc Ảnh...
Hình Độc Ảnh hít một hơi dài rồi tiếp lời:
– Khô Lâu Bang ở đại mặc có bao nhiêu môn đồ, trên giang hồ này có lẽ không ai biết rõ, nếu một ngày mà họ ra tay, ta nghĩ rằng chắc là đại họa cho võ lâm, hơn nữa họ sẽ không từ bỏ bất cứ thủ đoạn nào. Cho nên...
Triển Nhược Trần lạnh lùng cắt ngang:
– Cho nên huynh sợ mất cơ hội thể hiện tài năng của mình trước mặt hiền thê mà nhanh chân tìm đến trước nhất!
Lại một lần nữa lắc đầu, Hình Độc Ảnh nói:
– Ta không phải là người nhanh chân nhất, Triển huynh vừa rồi không phải là huynh đã đụng độ với nhân vật ở Khô Lâu Bang đó sao!
Triển Nhật Trần lại cười nhạt:
– Hình huynh đã chứng kiến tất cả?
Gật nhẹ đầu, Hình Độc Ảnh nói:
– Đúng vậy! Hơn nữa ta cũng biết rõ người đó!
Triển Nhật Trần tỏ vẻ phấn khởi:
– Thì ra huynh biết hắn là ai?
Hình Độc Ảnh đáp không cần suy nghĩ:
– Hắn tên gọi là Thường Đông, huynh trưởng của nó tên gọi là Trường Hạ, cả hai trực thuộc Âm Phong Đại Ty Hình Đường của Đại Mạc Khô Lâu Bang, huynh đệ gã phụ trách chức vụ phó Ty Hình.
Thấy Triển Nhược Trần không nói gì, gã tiếp:
– Triển huynh! Huynh còn muốn biết điều gì nữa?
Ôm quyền cảm tạ. Nhược Trần nói:
– Đủ rồi! Những tin tức Hình huynh vừa cung cấp có giá trị khó thể lường, Triển mỗ vô cùng cảm tạ!
Hình Độc Ảnh thoáng vẻ lạnh lùng:
– Vậy chúng ta bắt đầu được rồi chứ?
Nhược Trần hai tay buông thõng, nhìn thẳng mặt đối phương gật đầu

nhẹ, Tà áo gấm bay phất phơ, mái tóc tung bay trong gió, trông chàng lạnh lùng tàn khốc như một vị phán quen!
Hình Độc Ảnh đứng cách đó một trượng, trên khuôn mặt dài dài không che giấu được ngạo khí, Trong đôi mắt hiện lên những sợi tơ huyết đỏ thẫm u mịch trông như những loại độc trùng khiến người khác không dám nhìn thẳng vào mặt!
Trời đất càng trở lên u ám, không khí có vẻ lạnh lùng, như cõi u minh!
Không khí chết chóc bao trùm hiện trường...
Không thấy song cước của Hình Độc Ảnh di động, không biết bàng thân pháp gì gã đã vút tới trước mặt Triển Nhược Trần, quả là những cao thủ đời nay, người tĩnh như mặt hồ thu, người động thì như ba đào. Trong thế phát công của Hình Độc Ảnh chỉ thấy hoan ảnh chập chờn, ánh sáng rực vàng loang loáng như điện, khi ẩn khi hiện, khi tiêu khi trưởng, thật là công pháp tối cao trong võ học!
Không một chút khinh thường địch thủ, Triển Nhược Trần đứng vững như thái sơn, cổ tay lật ngửa, vận công tối thượng, ánh sáng xing quanh tay chàng lập tức dần dần cháy rực sáng như một quả cầu băng giá, tất cả lập trung nghinh tiếp chùm sáng vàng của đối phương...
Ầm ầm... mấy tiếng nổ kinh người vang lên chát chúa, những âm thanh rào rào bất tuyệt, ... khi đa cắt đã tan đi. Triển Nhược Trần vẫn đứng yên vị tạ trường không xê dịch, nét mặt cũng đã trở về nguyên địa, song thân hình đã nghiêng về một phía.
Nghiêng mặt nhìn về phía Triển Nhược Trần lạnh lẽo, trên gương mặt của Hình Độc Ảnh bao phủ một màng hắc khí, ẩn bên trong là tử khí nghịch xung. Đôi mắt gã từ từ nhìn thẳng vào Triển Nhược Trần như đang tìm kiếm một bộ vị nào để dễ bề hạ thủ!
Sắc lục của chiếc cẩm bào không có gió mà tự nhiên phồng lên, chứng tỏ chàng đã vận nội công tối thượng. Chàng mím môi nhìn thằng vào khuôn mặt đối thủ, đôi mắt như muốn chọc thủng đồng tử của đối phương.
Đột nhiên, Hình Độc Ảnh phi người lên cao đến ba trượng, đang lúc người khác còn chưa phân được hư thật thế nào, chiếc vòng Tuyên Mệnh Hoàn của gã đã thi triển mười ba chiêu huyền ảo hướng Triên Nhược Trân chụp xuống. Thế công của gã đã trùm hết mọi đường tiến thủ của đối phương...
Sương Nguyệt đạo đã rút ra tù bao giờ, lệnh đao vung lên thành vòng ánh sáng xanh xuyên suốt vào trong chùm sáng của đối phương. Một lần nữa không trung lại vang lên những tiếng nổ khủng

khiếp nhưng nghe như có tiết tấu âm thanh hẳn hoi. Trong khoảng thời gian chớp mắt ấy thực chất Sương Nguyệt đao và vòng Tuyệt Mệnh Hoàn đã chạm vào nhau mười chín lần!
Ánh sáng như chợt biến mất cùng một lúc với tiếng chạm binh khí kinh người, quang cảnh trở về vẻ tĩnh mịch...
Hai cao thủ tuyệt đỉnh đứng bất động nhìn nhau lạnh lùng, không gian vắng lặng lạ thường...
Một lần nữa Hình Độc Ảnh xuất thủ trước, lần này gã tỏ vẻ thận trọng hơn, tay trái cầm Qui Đồng Kính đưa lên như nguyệt lạc sông tây giang, tay trái ầm Tuyên Mênh Hoàn từ từ bắt chéo lại!
Triển Nhược Trần thân hình bất động, đột nhiên ánh Sương Nguyệt Hoàn đao sáng lóe lên, ánh xanh lại trùm lên tầng tầng lớp lớp, tiếng chàng vọng đến như tiếng của âm hồn đòi nợ:
– Thiên Canh Nhẫn!
Lập tức ngàn ngàn ánh xanh hội tụ lại một điểm, ánh xanh lại sáng lòe lao vút đi như tia chớp buổi giông trời!
Hình Độc Ảnh vận toàn lực xuất chiêu Địa Sát Chỉ bao phủ toàn thân như một bức tường bất khả xâm phạm. Thế nhưng có lẽ chậm mất một bước, một tiếng “choang” kinh thiên động địa, những tia sáng biến mất, một tia máu phọt ra, người ta thấy Hình Độc Ảnh ngồi phịch xuống bên vũng máu cổ chân gã không ngừng phun máu tươi...
Triển Nhược Trần từ từ đáp xuống như một chiếc lá cách đó hai trượng chàng ngoảnh đầu nhìn lại...
Hình Độc Ảnh vô cùng bi phẫn, nói:
– Triển huynh! Ngươi đã hạ thủ nương tình! Chiêu Thiên Canh Nhẫn cần phải đánh chính diện huynh đã di lệch xuống phía dưới, chiêu Địa Sát Chỉ không thể...
Nhược Trần cười nhẹ:
– Chiêu thức của chúng ta tương đồng, song về phương diện sử dụng ta có phần công phu Hình Độc Ảnh cười khổ:
– Ta cũng chẳng bao giờ tranh tài với Triển huynh nữa!
Vừa dứt câu nói bỗng gã nắm Tuyệt Mệnh Hoàn nhằm thẳng vào đầu mình đánh xuống!
Như đã đoán được ý định tự sát của gã, thanh Sương Nguyệt đao như một làn sét xanh lè đánh vào Tuyệt Mệnh Hoàn đã bị đanh bay khỏi tay Hình Độc Ảnh!
Hình Độc Ảnh đôi mắt đỏ ngầu, giọng u ám:
– Triển huynh sao huynh ngăn cản ta?
Nhược Trần cười nhẹ:
– Hình huynh! Nếu huynh đứng đối địch với ta trong lập trường thì ta

không cản huynh làm gì, đằng này lại còn là đồng đạo võ lâm. Trên tinh thần thượng võ, ta không thể không thương thế của huynh không đến nỗi nào, cần gì phải...
Hình Độc Ảnh trầm giọng:
– Ta cũng nói qua với huynh, quan trọng hơn thế cả là thanh danh, hơn cả mạng sống của ta đó là Hoàng Huyên. Nếu biết ta bại dưới tay người thì nàng sẽ đau đớn đến chừng nào!
Bước đến bên cạnh Hình Độc Ảnh, Triển Nhược Trần từ từ ngồi xuống bên cạnh. Thoạt giống như một đôi bạn thâm giao! Vỗ nhẹ vai Hình Độc Ảnh, chàng nói:
– Hình huynh! Trước khi nói mong huynh mở lượng hải hà!
– Có điều gì huynh cứ nói thẳng!
Nhược Trần cười nhẹ:
– Hình huynh lần này tìm ta phải đến hơn một nửa là tác động của Hoàng Huyên?
Hinh Độc Ảnh lạnh băng:
– Vì chiêu Thiên Canh Nhẫn của huynh, tình mỗ muốn lãnh giáo
Nhược Trần kiên trì:
– Nhưng phải có sự kích động của Hoàng Huyên?
Gã vẫn lạnh lùng:
– Cho nên ta không còn thiết sống để làm gì! Mặt mũi nào mà nhìn Hoàng Huyên!
Nhược Trần lắc đầu:
– Ta nghĩ Hoàng Huyên kết hôn với huynh là có mục đích, nàng muốn huynh vì nàng mà xả thân, ta thấy huynh trả một giá quá đắt!
Hình Độc Ảnh cười khó – Thì ít ra nàng cũng trao thân cho ta!
Nhược Trần bĩu môi:
– Ngoài chuyện đó ra huynh còn thấy nàng làm gì đáng để cho huynh sẵn sàng thí mạng!
– Huynh cứ khăng khăng là ta bị Hoàng Huyên lợi dụng sao?
Triển Nhược Trần từ từ đụng đậy, một tay víu lấy cành cây, quay đầu lại:
– Ta chưa dám xác định, nhưng ta có linh cảm như vậy!
Nói đoạn chàng nhảy vụt lên cao, vung đao chặt một đoạn cây, nhảy xuống bên Hình Độc Ảnh, ôn tồn:
– Hình huynh, phân tích lại những chuyện đã qua ta đã hiểu. Thôi huynh cố gắng dùng đoạn cây này giống như một thanh gậy.
Đón lấy cây gậy song gã vẫn chưa chịu đứng dậy, lạnh lùng hỏi:
– Sao huynh không nói rõ ý huynh luôn đi!
Nhược Trần thoáng suy nghĩ nói:

– Hình huynh đã thụ thương, có thể chính tại nơi này để thử tấm lòng của hiền thê, nếu nàng thật long yêu thương huynh nàng sẽ vô cùng lo lắng và thận trọng băng bó vết thương cho huynh, nếu không....
– Nếu không thì sao?
– Nếu không như vậy thì huynh tự sát nơi này há chẳng oan uổng lắm sao?
Thanh âm của câu nói còn chưa dứt hẳn thì chàng đã phi thân ra xa hơn năm trượng.
Hình Độc Ảnh nhìn theo bong của Triển Nhược Trần vẻ bán tín bán nghi...
Gã chợt lầm bẩm:
– Ta thua rồi! Thua về tất cả mọi mặt!
Huyết Hồn Hình Độc Ảnh thất thểu trên đường sơn đạo, đối với một sát thủ quen giết người và tại đấu trường thì thất trận có nghĩa là không còn đất dung thân....
Những câu nói của Triển Nhược Trần trước khi đi vẫn vang vọng trong đầu gã, khiến gã như đã quên đi máu tươi đang mình đang chảy. Vinh quang và kiêu hãnh như đã rời bỏ gã tự bao giờ. Gã còn phải sống để chứng mình một điều Hoàng Huyên nói với gã như thế nào?
Giữa lưng chừng ngọn núi, một ngôi mộ mới khi ẩn khi hiện. Gã nhìn lại quá khứ lòng lại đau nhói....
Chợt gã giật mình quay lại vì cảm thấy sau lưng có người, thật quả có hai bong người xuất hiện phía trước ngôi mộ. Một bóng hồng một bóng lam, gã chợt nhói lên vì bóng hồng không ai khác chình là Hoàng Huyên và bóng lam là nhạc phụ của gã:
Hoàng Vị người lừng danh giang hồ là Thất Bộ Truy Phong.
Phía bên kia, cha con của Hoàng Vị là gia tăng cước bộ lao đến.
– Chính là chàng Hình Độc Ảnh!
Chống cây gậy ngay trên sơn đạo. Hình Độc Ảnh nhìn về phía Hoàng Huyên mặt không biểu lộ gì hết cả, trên khuôn mặt dài dài những thớ thịt rung rung...
Hoàng Huyên kinh ngạc:
– Độc Ảnh! Chàng làm sao vậy!
Hình Độc Ảnh vẫn không mở lời,... đột nhiên, Hoàng Huyên kêu lên:
– Máu! Trời ơi máu ở chân chàng đang chảy!
Hình Độc Ảnh vẫn im lặng!
Hoàng Vị cúi đầu nhìn xuống xem xét rồi trầm giọng:
– Kẻ nào có thể đả thương ngươi? Triển Nhược Trần ư?
Hình Độc Ảnh không chịu trả lời, nét mặt như tê dại nhưng vẫn lạnh

lùng kiêu hãnh.
Hoàng Huyên thét lên lanh lảnh:
– Triển Nhược Trần! Nhất định là hắn!
Nét mặt nàng biểu lộ vẻ oán độc:
– Độc Ảnh! Thiếp muốn chàng lấy đầu gã họ Triển để củng cố địa vị của chàng trên võ lâm, hơn nữa giúp thiếp trả mối huyết hải thâm cừu, song chàng nên bàn qua với thiếp vì thiếp là người kề môi áp vai kề của chàng!
Mặt vẫn băng giá, Hình Độc Ảnh đáp:
– Những chuyện như vậy ta phải tự mình giải quyết định, tự ta đến tự ta đi!
Hoàng Huyên tỏ vẻ giận dữ:
– Nhưng chàng phải biết đó là Đồ Triển Nhược Trần!
– Họ Triển ấy sao hả?
Hoàng Huyên giận quá thét lanh lảnh:
– Thiếp không muốn trở thành một thiếu phụ!
Hoàng Vị vẫn cho rằng đó là một chuyện của hai vợ chồng nên không tiện xen vào chỉ trầm giọng:
– Thôi đừng nói nữa, trước hãy xem xét vết thương cho Hình Độc Ảnh rồi hãy hay!
Hình Độc Ảnh cười nhạt:
– Đã tàn phế rồi!
Hoàng Huyên huơ tay loạn lên, lắp bắp:
– Chàng ...chàng...
Hình Độc Ảnh lại nhẹ nhàng:
– Ta đã là sát thủ trên giang hồ, những lần gần đây kế thêm bao nhiêu là thù hận. Cũng vì quyền sống và hơn nữa để nàng khỏi sớm thành quả phụ, bây giờ ta sẽ tìm một nơi nào đó để mai danh ẩn tích!
Vừa dứt câu gã nặng nề quay gót.
Hoàng Vị bỗng vươn tay ra:
– Hiền tế!
Hoàng Huyên hướng về phía thân phụ, vội vã:
– Cha cha, hãy gọi chàng lại! Chàng đã nói là sẽ làm!
Hoàng Vị gọi thêm câu cuối cùng với âm thanh rất cao, Hình Độc Ảnh nghe như kim chích vào trong lòng song chàng vẫn nghiến răng cất bước. Lòng sát thủ cũng tê tái vì dẫu sao nàng vẫn là vợ của gã!
Gió núi vẫn quét vào rừng sâu... gió thổi bạt những ngọn lá úa tàn... Gió vẫn thổi rát mặt người lữ khách, tà áo khách bay phất phơ... song ngọn gió vô tình không thổi đi nỗi lòng u uất mà lữ khách đang nghĩ...

Hình Độc Ảnh dạo quanh một vòng trên sơn đạo, gã ngước nhìn trời mây bất giác thở dài, thật là nỗi lòng anh hùng mạt lộ!
Lúc này gã lại quay lại đúng vào nơi chiếc mộ mới nơi mà tay phó đường chủ của Lâu Bang vừa bỏ mạng. Thi thể của gã Lâu Bang không còn hình người nữa. Trên nấm mồ lác đác những nhành cỏ non mới mọc trông càng thê lương ảm đạm!
Rảo quanh ngôi mộ một vòng, gã bỗng nhiên bò lên ngôi mộ dùng tay bới loạn cả lên, miệng thì lẩm bẩm:
– Lão huynh! Hình Độc Ảnh này không muốn phải chết lạnh lùng nơi hoang dã, dành phải mượn đỡ chiếc quan tài này của nhân huynh!
Một chốc chiếc quan tài hiện ra, gã nhìn lên trời cất tiếng cười một tràng dài thê lương:
– Tất cả đều là không! Vinh quang, tình ái ta Hình Độc Ảnh đã từng nếm trải qua, ôi thật là phù vân!
Gã thóa mạ một câu nữa rồi dung kình lực bật nắp quan tài.
"Ủa" – Gã giật mình kêu lên rồi ngẩn người nhìn vào quan tài trố mắt há mồm không nói được câu nào!

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 4
Anh Hùng Lừng Bốn Bể
Thống Khổ Trước Mỹ Nhân

Gã giật mình là phải, trong quan tài chỉ đầy xương khô!
Gã ngửa mặt nhìn trời mây, hoàng hôn đã sau núi!
Trong khoảnh khắc gã quyết định dứt khoát ôm tất cả xương quan tài ra ngoài. Đến khi trước quan tài trống không, gã lại ngửa mặt lên cười quái dị rồi không do dự nhảy vào trong chiếc quan tài. Gã còn sửa soạn y trang áo mão rất cẩn thận, khuôn mặt lạnh lùng thê thiết...
Tay phải gã cầm lên chiếc Tuyệt Mệnh Hoàn, tay trái gã cầm chiếc Qui Đồng Kính đan chéo vào nhau ngay ngắn...
Bỗng nhiên, từ trên lưng chừng núi một bóng người lao đến như một cơn lốc.
Phút chốc đã hiện ra rõ trước nấm mồ kèm theo một tiếng quát như sấm:
– Đợi đã!

Hình Độc Ảnh quay đầu nhìn lên, người mới đến chợt thở dài:
– Quả nhiên là nhân huynh!
Thì ra người mới đến chính là Triển Nhược Trần. Chàng vốn đã đi khá xa bỗng chàng nhìn lại thấy xa xa có đến ba bóng người thoạt đầu chàng nghĩ rằng là đồng bọn của Khô Lâu Bang nên lập tức quay lại. Lúc chàng đến chừng nửa dặm mới nhận ra là Huyết Hồn Hình Độc Ảnh.
Triển Nhược Trần cảm thấy nghi hoặc trong lòng, hai người đã đi rồi kia là ai? Tại sao Hình Độc Ảnh lại ném tất cả những gì trong quan tài ra ngoài? Vì vậy chàng phải gia cước bộ. Bây giờ thì chàng đã hiểu được phần nào mọi chuyện!
Triển Nhược Trần khoát tay lia lịa, nói ra:
– Hình huynh hãy đợi đã, ngàn lần không nên làm như vậy!
Hình Độc Ảnh nhìn lên Triển Nhược Trần khuôn mặt gã lạnh băng:
– Triển Nhược Trần! Ta chẳng bao giờ nghe người nói nữa, hãy tránh ra!
Đứng thẳng người, buông thõng tay bên cạnh ngôi mộ, Nhược Trần cũng lạnh lùng:
– Hình Độc Ảnh! Ta muốn xem khí phách của ngươi đó thôi!
– Nhược Trần, ngươi muốn làm nhục ta ư?
Nhược Trần dịu giọng:
– Dù là hắc đạo hay là bạch đạo trên giang hồ bao giờ cũng xem chúng ta là người có nghĩa khí, Hình huynh! Ta là người nỡ đi làm nhục huynh sao?
Dừng một lúc chàng nói tiếp:
– Giữa chúng ta dù đối đầu nhưng cũng có thể gọi là thâm tình, huynh đừng vì phẫn nộ nhất thời mà rũ bỏ tất cả!
Hình Độc Ảnh nhướng mày:
– Đúng, ta cũng nghĩ như vậy song từ khi ta chấp nhận tình cảm của Hoàng Tuyên....
Nói tới đó gã lại nhớ đến lúc gặp Hoàng Tuyên sau khi thụ thương, nàng không an ủi gì gã trái lại hình như chỉ tỏ vẻ phẫn nộ vì tâm nguyện không thành.
Một hiền thê làm sao có thái độ như vậy?
Gã không muốn nói lại điều đó với ai cả, cúi đầu đau đớn...
Triển Nhược Trần vươn tay ra, nhẹ nhàng:
– Hình huynh! Đứng dậy thôi!
Hình Độc Ảnh không đưa tay, gã nhìn sang bên không nói năng gì!
Nhược Trần lại thấp giọng:
– Hình huynh! Ta thấy hình như như lúc nãy đến ba người, hai người

kia là...
Hình Độc Ảnh trừng mắt hung dữ:
– Đừng hỏi nữa, người đi ngay đi!
Triển Nhược Trần thoáng chấn động:
– Chẳng nhẽ hai người kia là Hoàng Tuyên và thân phụ cô ta!
Hình Độc Ảnh đau đớn:
– Đừng đề cập đến họ nữa!
Triển Nhược Trần thở dài:
– Hình huynh! Xin bỏ lỗi!
Hình Độc Ảnh nhìn vào vết thương, hai mắt đỏ ngầu nghiến răng:
– Lúc ta phát hiện Hoàng Tuyên không thực lòng, ta hận không cam tâm giết chết nàng, trong một thoáng suy nghĩ nhất thời chợt hiểu một điều.
Triển Nhược Trần không nói gì, chàng quỳ xuống quan tài nhìn thẳng vào Hình Độc Ảnh.
Vẫn với khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo, Hình Độc Ảnh tiếp:
– Hoàng Tuyên đã trao thân nàng cho ta mục đích là muốn ta lấy mạng của ngươi, Triển huynh! Huynh nên biết một điều, ta là sát thủ Huyết Hồn. Người ta thường dùng vàng bạc để thuê sát thủ nhưng Hoàng Tuyên thì lại không dùng vàng bạc để thuê ta, nàng đã dùng chính tấm thân của nàng. Ta đã nhận lấy, tuy rằng nàng không thực sự yêu thương vì đây chỉ là một cuộc mua bán. Ta đã thất bại Nhược Trần, ta lấy gì để đề bù cho nàng nếu không là chính mạng của ta!
Đột nhiên Triển Nhược Trần ngẩng mặt lên trời cười vang lên và đứng vụt dậy - đáp lời:
– Hình Độc Ảnh! Huynh thật là có nghĩa khí, song tại sao huynh không nghĩ rằng nàng vì lợi dụng huynh? Đúng vậy! Một sát thủ khi đã nhận lời người khác nếu một ngày thất bại chắc hẳn phải lấy chính mạng mình bồi lại, nhưng là huynh Huyết Hồn Hình Độc Ảnh, có bao giờ tiền bạc có thể sai khiến được huynh đâu?
Sao bây giờ chỉ có một Hoàng Tuyên là đủ trói buộc cả cuộc đời huynh vậy? Hình huynh! Đại trượng phu sá gì nhi nữ huống hồ nàng Hoàng Tuyên đối với huynh chỉ là một tình cảm giả mạo?
Chàng dừng một lúc rồi tiếp:
– Nếu bây giờ huynh chết đi thì thật là oan uổng!
Từ từ đứng dậy bước ra khỏi quan tài, gã nói:
– Ta hiểu ý của Triển Huynh!
Triển Nhược Trần lại bật lên cười ha hả:
– Hình huynh! Cảm ơn huynh đã hiểu! Bây giờ ta chỉ muốn mời huynh về Kim Gia Lâu để điều trị thương thế! Xin huynh vui lòng!

– Kim Gia Lâu vốn là chống bồng lai tiên cảnh, đáng tiếc là ta biết đến còn quá ít, không thể cùng Triển huynh đồng hành, thôi hẹn ngày sau sẽ cùng huynh tái ngộ!
Nhược Trần cười nói:
– Lời của huynh không sai, ngày sau tại hạ chuẩn bị nghênh tiếp.
Hình Độc Ảnh chống cây gậy đứng dậy cười khổ:
– Nếu ta về Kim Gia Lâu dưỡng thương, Hoàng Tuyên có thể tìm ta để đòi mạng, thôi ta đã có chỗ để đi, huynh đừng bận lòng thêm nữa!
Gã vùng gậy bước đi, bỗng gậy gõ vào chiếc xương khô dưới vang lên một âm thanh rất lạ tai!
Triển Nhược Trần cau mày, cầm vội thanh xương khô bất giác ồ lên một tiếng:
– Đúc bằng sắt! Đây là...
Hình Độc Ảnh cũng vô cùng ngạc nhiên, gã vơ vội những khúc xương tán loạn trên mặt đất, trong đó có hơn nửa là đúc bằng sắt những khúc có móng trảo phát ra một ánh hàn quang lạnh lẽo- hiển nhiên là có chất kịch độc!
Triển Nhược Trần phẫn nộ:
– Quả nhiên là có người của đại mạc Khô Lâu Bang đã đến! Chúng dám tiềm nhập vào địa phận của Kim Gia Lâu, thật quá quắt!
Hình Độc Ảnh nhìn xung quanh rồi bĩu môi nói:
– Là kiệt tác của Triển huynh đó ư?
Nhược Trần lắc đầu:
– Ta chỉ đả thương gã, còn gã chết chính là do độc vật mà gã tự phóng ra!
Hình Độc Ảnh ngồi phịch xuống đất, Triển Nhược Trần giúp gã rắc thuốc vào vết thương và băng bó rất nhanh nhưng vẫn cẩn thận. Gã lại nhìn những khúc xương trên mặt đất, nói:
– Ta đề nghị huynh mang những khúc xương này về Kim Gia Lâu nhắc nhở mọi người!
Gã nặng nề đứng dậy, tiếp:
– Thanh sơn không đổi giang thủy còn trường lưu, chúng ta sau này hẳn có ngày tương kiến.
Dứt lời không đợi Triển Nhược Trần đáp lời gì gã quay mình bước đi.
Nhược Trần nhìn theo bóng gã cười cảm thông!
Chàng cúi xuống kiểm tra những khúc xương rơi vãi trên mặt đất, quả thật là những vũ khí được đúc bằng sắt rất tinh xảo!
Lòng chàng lại nghĩ về sự an nguy của nghĩa mẫu, hy vọng rằng nghĩa mẫu truy kích hung thủ. Nếu không thì...
Khi Triển Nhược Trần quay lại Kim Gia Lâu thì trời đã tối, Kìm Gia

Lâu đèn đuốc sáng rực. Trong đại sảnh, ngoài Thân Vô Kỵ, Kim Thúc nghĩa và vợ chồng Đoan Lương, Thân Vô Mộ và chị em của Vô Cầu, cùng Thi Gia Gia còn có đầy đủ các hộ pháp của Kim Gia!
Nên biết rằng thân thế của Kim Gia Lâu vùng Liêu Bắc có thể nói là tối cao, họ vẫn ho phong hoán vũ trên trường hắc đạo. Tổ chức của Kim Gia Lâu vô cùng cẩn mật, thượng hạ phân định, qui củ rạch ròi. Từ lúc Nhị Đường Gia mưu phản thất bại, Kim Gia Lâu cũng đã tổn thương thanh khí không nhỏ. Lôi, Điệu, Nguyệt, Tinh bốn cấp và hai mươi bốn vị bảo hầu đã tử thương một nửa. Qua sự trùng hưng của Lâu chủ Kim Thân Vô Ngân, Kim Gia đã được bổ khuyết đầy đủ song thường khi phần lớn được điều phái ở vùng ngoài. Mỗi nơi đều có tổ chức hẳn hoi, mỗi người lại có nhiệm vụ rõ ràng! Cho nên để ứng phó kịp thời với các sự cố trong Kim Gia, thực chất chỉ có Long Bất Vệ là đầy đủ!
Bấy giờ...
Triển Nhược Trần đang bước vào đại sảnh của Kim Gia,mọi người thấy khúc khô cốt trên tay chàng đều bật lên những tiếng kinh ngạc!
Đầu tiên Vô Hình Đạo Cố Ung bước vội tới nói:
– Thì ra thiếu chủ cũng đã gặp loại binh khí này Triển Nhược Trần ngạc nhiên:
– Các tuyến truy kích đều về cả rồi hả? Các vị có phát hiện điều gì không?
Vô Hình Đạo Cố Ung vội bước lên trên kể lại mọi chuyện lão đã gặp tại Tùng Hương trấn, ngày sau đó là lão Biện Tử Vụ Hoành Đạt, Bát Quái Tăng Tú Hùng, Nguyễn Nhi... đều tường thuật mọi chuyện quái dị họ đã gặp!
Triển Nhược Trần cũng đem toàn bộ câu chuyện của mình kể lại tường tận, ngồi trên chiếc ghế Kim Bối, đại Cửu Công Thân Vô Kỵ có vẻ kỳ quái hỏi:
– Nhược Trần! Đại Mạc Khô Lâu Bang là môn phái nào mà ta chưa hề nghe qua?
Nhược Trần giọng tầm trọng:
– Thật tình chưa ai hoàn toàn hiểu rõ về họ, chỉ biết một đều là họ là một môn phái rất lớn, môn hạ rất tinh nhuệ, nhân tài và cao thủ cũng không ít, võ công thì vô cùng quái dị và đặc biệt rất giỏi sử dụng đọc!
Bên kia, Kim Thuc Nghĩa run giọng:
– Đã hơn một ngày rồi, chắc phải cho người báo cho Nhị Đường Gia hay!
Nhị Đường Gia của Kim Gia Lâu hôm nay là Hỏa Ấn Tinh Quân Phan Đắc Thọ.

Vốn là Nhị Đường Gia Đơn Thận cùng với Ngũ Đường Gia Hướng Cảm mưu phản thất bại, hai người tử chiến, cả Đường Gia Đơn Kính cũng bỏ mạng.
Kim Thân Vô Ngân đã đưa Phan Đắc Thọ lên làm Nhị Đường Gia. Thường thì Phan Đắc Thọ làm tổng quản ở bên ngoài, lão phụ trách việc kinh thương và điều hành nhân mã. Phải biết rằng việc buôn bán của Kim Gia Lâu vô cùng qui mô, hầu như tất cả các mặt hàng của hắc bạch lương đạo đều có sự giám sát của người Kim Gia. Trước đây là do đến hai vị Đường Gia phụ trách, hôm nay tất cả chỉ tập trung vào trên người của Phan Đắc Thọ. Tất nhiên là vô cùng bận rộn!
Lúc này Phan Đắc Thọ chưa hề biết đến sự mất tích của Lâu Chủ, đương nhiên cần cho lão biết.
Thế nhưng Triển Nhược Trần nhìn khúc xương trên bàn lắc đầu nói:
– Nhị Đường Gia, thân mang trọng trách, trước khi chưa xác định chắc chắn tông tích của Lâu chủ thì khoan làm cho lão phân tâm!
Thân Vô Kỵ gật đầu:
– Đúng! Nhân mã của chúng ta không thiếu, trước hết phải điều tra rõ Lâu chủ đi đường nào, nhỡ ra Lâu chủ truy tìm tông tích hung thủ giết Kim Phúc thì sao?
Thi Gia Gia có vẻ hoang mang:
– Phải làm thế nào đây Nhược Trần trầm giọng:
– Từ nay trở đi, các nơi của Kim Gia Lâu phải gia tăng phòng vệ nghiêm mật.
Mọi người mệt trọn ngày hôm nay, bây giờ nghỉ sớm...
– Ngày mai có lẽ sẽ có tin tức của Lâu chủ!
Thân Vô Cầu bước tới đến gần Triển Nhược Trần, thấp giọng:
– Chúng ta không tiếp tục tìm kiếm sao Nhược Trần lắc đầu, vươn tay nắm lấy khúc xương trên bàn, nói:
– Chúng ta không nên khinh động nữa, có thể lấy bất biến để đối ứng với vạn biến!
Kim Thân Vô Ngân mất tích đã hai ngày!
Hai ngày đằng đẵng tựa như hai năm, người của Kim Gia Lâu cấp hoảng chẳng khác gì kiến bò trong chảo nóng, kể cả Triển Nhược Trần cũng vậy.
Kim Gia Lâu ngoài việc phái người đi canh giữ phòng bị các nơi ra, còn cho người đi cấp báo cho nhị đường gia Ô Hỏa Ấn Tinh Quân Phan Đắc Thọ biết tin về tin Lâu chủ mất tích.
oOo Lúc này.
Toán người thứ nhất của Kim Gia Lâu từ Hổ Đầu Trấn sau khi hay tin

vội quay về, do Đại Bảo Đầu cấp chữ Điên là Uyên Ương Cước Vũ Lục và Nhị Bảo đầu Đại Hồng Lâu Hạ Minh dẫn đầu mười lăm huynh đệ trên đường trở về Kim Gia Lâu.
Bọn họ đi trên sơn đạo khúc khủyu ngoằn ngoèo, một bên là suối róc rách trong càng thêm hoang vu thanh vắng.
Sơn đạo chạy luồn lách trong cánh rừng tùng. Từ phía bên kia cánh rừng chợt có tiếng vó ngựa và tiếng người từ từ tiến lại!
Bọn Vũ Lục sắp tiến ra khỏi cánh rừng, bỗng nghe những tiếng xào xạc phát ra tứ phía. Có một toán đại hán áo tro đột ngột xuất hiện từ tứ phía, vây lấy người của Kim Gia Lâu ở trong rừng tùng.
Một đại hán áo tro cất cao giọng nói với đồng bọn:
– Các huynh đệ, nghênh tiếp Đông Phong đường chủ!
Bọn đại hán áo tro sắc mặt người nào cũng lạnh lẽo, cùng ứng thanh:
– Cung nghinh đường chủ.
Đột nhiên, những chiếc đầu lâu trong tay bọn đại hán áo tro gõ vào nhau phát ra những tiếng leng keng. Liền sau đó, từ trong rừng rậm xuất hiện ba người.
Người đi đầu là một nữ nhân có sắc mặt trắng xanh, tay phải cầm khô cốt trảo, tay trái cầm chiếc đầu lâu, người cô ta trông lạnh lùng tợ như một khối băng.
Theo sau cô ta là hai gã đại hán, hình tướng quỷ quái trên tay mỗi người nắm một chiếc xương khô có hình thù kỳ dị, trên mũi của xương khô có gắn một đầu người, trông thật ghê rợn!
Uyên Ương Cước Vũ Lục quay sang nhìn Đại Hồng Lâu Hạ Minh đang ngồi trên ngựa, cất giọng cười hắc hắc nói; – Lão nhị, từ đâu chui ra bọn quỷ quái chẳng có mũi người này?
Hạ Minh nhìn quanh một vòng, cười tiếp lời:
– Lão đại, lão chớ quên gần đây có một bãi mồ hoang, tôi thấy họ đúng là yêu ma quỷ quái từ đó chui ra!
Vũ Lục lắc mạnh đầu cãi lại:
– Ban ngày thế này làm sao có quỷ được? Không phải, không phải!
– Không phải quỷ cũng là yêu, lẽ nào...
Thanh âm nghe có phần chối tai, nữ nhân đứng bên kia cất giọng cười quỷ quái lên tiếng:
– Nói rất được, nói rất đúng, bọn ta không quỷ thì yêu, hi hi....
Cô ta bỗng trợn ngược đôi mắt đầy phẫn nộ, mặt lạnh như băng, lườm giọng:
– Dù là quỷ, cũng phải uống máu quỷ, là yêu ắt sẽ rạch da yêu!
Nói xong cô ta ngẩng đầu cười một tràng dài.

Vũ Lục ánh mắt rực lên như hai làn điện chiếu nhìn đối phương, lớn tiếng:
– Cô nương chớ hù dọa người. Ngươi đâu uống máu rạch da được ai, bọn ta cũng không phải là ngọn đèn trước gió. Trên địa phận của Kim Gia Lâu mấy mươi năm nay chưa có bất cứ người nào đến đây quấy rối, như hôm nay đột nhiên chui ra lũ yêu tặc ba phần người bảy phần quỷ các ngươi, nghĩ rằng ắt có mưu đồ gì, nói nghe xem, bọn ngươi thuộc môn phái nào?
Nữ nhân cất giọng cười quỷ quái, đưa chiếc đầu lâu trên tay lên, hô:
– Đại Mạc Khô Lâu Bang vạn tuế!
Vừa dứt lời, bọn đại hán áo tro đứng vây quanh tứ phía cùng hô lớn:
– Đại Mạc Khô Lâu Bang vạn tuế, vạn tuế!
Vị nữ nhân hiện nụ cười mãn ý, ném ánh mắt nhìn Uyên Ương Cước Vũ Lục, hỏi:
– Đại Mạc Khô Lâu Bang ngươi đã nghe nói qua rồi chứ?
Vũ Lục lạnh lùng trả lời:
– Là cái thứ gì!
Đại Hồng Lâu Hạ Minh cười hắc hắc xen lời:
– Thì ra là đồng bạn với người chết!
Vị nữ nhân nét mặt vẫn không hề có biểu hiện gì, nhếch môi nói:
– Các ngươi quá sai lầm! Cô Lâu Bang ta không phải là đồng bạn với người chết, nghĩ xem cũng biết, người chết rồi làm sao kết bạn được?
Giọng cô ta càng lạnh lùng hơn:
– Bọn ta chuyên đi sang lập danh môn đại phái của người chết.
Cô ta nhấn mạnh giọng hơn:
– Nghe rõ rồi chứ, chuyên đi chế tạo người chết...
Vũ Lục nói giọng giận dữ:
– Ngươi bò đến địa phận Kim Gia Lâu để chế tạo người chết sao?
Vị nữ nhân nhìn thẳng vào mặt Vũ Lục nói giọng ngạo nghễ:
– Các ngươi từ Hổ Đầu trấn quay về, vậy ngươi có lẽ chính là Đại Bảo Đầu Uyên Ương Cước Vũ Lục cấp chữ Lôi của Kim Gia Lâu chăng?
Vũ Lục giật thót trong long quát:
– Quỷ quái, bọn ngươi nhận ra ta sao?
Vị nữ nhân sấn bước lên một bước, lạnh giọng:
– Ngươi lại quên là bọn ta chuyên đi chế tạo người chết rồi sao? Đã muốn chế tạo người chết, trước khi hành sự cần sắp đặt ổn thỏa, xem xét kỹ thời gian địa điểm và đối tượng...
Cô ta nhìn sang Hạ Minh đang ngồi lặng thinh trên ngựa, nói tiếp:

– Ngươi luôn cận kề bên Vũ Lục, có lẽ chính Đại Hồng Lâu Hạ Minh chứ gí?
Hạ Minh lên tiếng:
– Không sai! Ngươi cũng có ý muốn đem ta chế tạo thành người chết luôn sao? Yêu nữ kia!
Vị nữ nhân cười nhạt phán một câu:
– Đương nhiên!
Giọng nói kiên định rắn chắc như đinh đóng cột.
Vũ Lục cơ nhục trên mặt giật giật liên hồi...
[mất trang] Bộ Tiểu Kiều chẳng thèm quay đầu lại, nhẹ bước đi về phái bờ rừng.
Một tiếng quát như hổ gầm vang lên từ sau lưng Bộ Tiểu Kiều, binh khí bằng chiếc thương có gắn đầu lâu của Bạc Bì Lão Tử Hồ Hiên vung lên, giống như một quả chùy đón đánh ngọn trường thương của Hạ Minh. Ánh mắt di chuyển liên tục nhìn theo những vòng sang từ ngọn trường thương của đối phương gây lên, chiếc xương trên tay gã phát lên những tiếng kêu kỳ quái, chiếc đầu lâu tợ như quả chùy khi cứng khi mềm quật vào đối phương.
Chỉ trong nháy mắt, hai người lao vào cuộc chiến khốc liệt!
Lúc này Vũ Lục đã xuống ngựa, bảo bọn thuộc hạ:
– Các huynh đệ, chuẩn bị làm thịt bọn chúng!
Mười lăm tay hắc y đại hán trong long thầm hiểu, trên lưng mười lăm con ngựa chở toàn vật phẩm của Kim Gia Lâu dùng trong cả qúy và có cả vàng bạc, mệnh lệnh của Đại Bảo Đầu thực ra chính là muốn tập trung binh lực bảo hộ những thứ trên lưng ngựa.
Vì thế, mười lăm tay tuấn mã liền chụm lại một chỗ, bọn hắc y đại hán chắn giữ chặn trước đầu ngựa, búa và đoản đao đều đã cầm sẵn ở tay, chuẩn bị quyết chiến.
Phóng Huyết Cuồng Sinh Triệu Cảm nhảy người về phía Vũ Lục, cười giọng quái gở nói:
– Vũ Đại Bảo Đầu, hôm nay sợ rằng các ngươi không một ai sống sót!
Dứt lời, gã ta bay người lên không trung, chiếc đầu lâu trong tay đánh bổ xuống trên đầu đối phương với một lực mạnh kinh hồn.
Vũ Lục song cước liên hoàn xoay chuyển, hai thanh đoản đao xé gió vung lên, Triệu Cảm người chưa đáp xuống đất, chiếc đầu lâu từ trên không vụt nhanh vào mặt đối phương, kèm theo một đạo hàn phong lành lạnh!
Vũ Lục sà chân xoay nhanh người, miệng kêu lên:
– Hảo chiêu!

Cặp đoản đao trên tay lão vút nhanh, keng... binh khí của song phương xán nhau phát lên một tiếng kêu chát chúa, kèm theo những vệt sang xanh lè.
Vũ Lục kinh ngạc buột miệng thốt lên:
– Thì ra chiếc xương khô trên tay ngươi là làm bằng sắt!
Triệu Cảm hoa chiếc đầu lâu, rít qua kẽ răng:
– Kim Gia Lâu từ nay trở đi bắt đầu lâm vào con đường hủy diệt bại vong.
Lão tiểu tử kia các ngươi khó thoát khỏi đại kiếp đã chủ định, chết không có nơi gởi gắm xương tàn!
Vũ Lục song cước liên hoàn xoay chuyển ba mươi hai cước, miệng quát lớn:
– Tên cuồng ngạo kia, mở to mắt ra để nhìn thử ai bại vong.
Lão phất tay trái mấy cái, hai thanh đoản đao bay vút ra, Triệu Cảm chưa biến đổi chiêu thức, hai vật sang đã xẹt tới trước mặt. Nhanh như chớp, gã ta hươi nhanh chiếc đầu lâu, hai tiếng keng keng khô khốc vang lên, hai thanh đoản đao đã găm gọn vào trong tròng mắt của chiếc đầu lâu.
Phía bên kia, Hạ Minh đang giáp chiến với Hồ Hiên, nghe tiếng động khác lạ liền gọi lớn:
– Đại Bảo Đầu, lão có sao không?
Vũ Lục vừa đối phó với Triệu Cảm vừa nghiến răng nói:
– Ta không sao, ngươi chớ phân tâm.
Trong lúc Hạ Minh cất tiếng gọi Bạc Bì Lão Tử Hồ Hiên lợi dụng sơ hở này, liền tung một đòn đánh vào người đối phương. Hạ Minh tức tốc quật ngược ngọn Trương thương chống trả keng một tiếng, hóa giải được một chiêu của đối phương, không ngờ lại nghe bốp một tiếng, chiếc đầu lâu trên tay Hồ Hiên đã bật trở lại đánh tạt ngang qua đầu Hạ Minh, lão ta xây xẩm mặt mày, hai dòng máu tươi từ mũi chảy ra...
Bị nếm đòn của đối phương, Hạ Minh điên tiết rống lên như một con mãnh thú:
– Các huynh đệ Kim Gia Lâu, ra tay quyết tử!
Mười lăm tay hắc y đại hán nghe vậy liền vung đao búa xông lên chém. Bổ vào bọn thuộc hạ của Bộ Tiểu Kiều.
Từ trong rừng tùng, Bộ Tiểu Kiều cười lanh lảnh vung tay, lập tức có một toán đại hán áo tro lao ra sáp chiến với người của Kim Gia Lâu, tiếng binh khí sáp vào nhau chan chát, đương trường trở nên hỗn độn.
Uyên Ương Cước Vũ Lục nhìn cuộc diện mà long đầy lo hoảng, thầm

nghĩ "Địch nhân tuyệt đối không chỉ có mấy người đó, xung quanh nơi này có thể còn nhiều người ẩn nấp chưa lộ diện".
Tiếng quát tháo ầm ĩ, tiếng kêu la thảm thiết vang lên không ngừng, máu tươi chảy tràn trên mặt đất, nhuốm cả lên cành cây, ngọn cỏ.
Hạ Minh mặt đầy máu, kêu cuồng lên:
– Đại Bảo Đầu, hôm nay tung tích đã hiện, chúng ta nhanh quay về bẩm báo với Lâu chủ về tin tức này mới được!
Hạ Minh và Vũ Lục chỉ biết Kim Gia Lâu có cấp sự chứ hoàn toàn không biết Lâu chủ Kim Thân Vô Ngấn đã mất tích mấy ngày.
Vũ Lục đang giao đấu với Triệu Cảm nghe vậy liền hô:
– Hạ Minh thoái nhanh! Tức tốc đưa tin này đến Kim Gia Lâu.
Hạ Minh gọi lớn:
– Không, để tiểu đệ chặn hậu cho Đại Bảo Đầu, nhanh!
Vũ Lục quát:
– Đây là mệnh lệnh, Hạ Minh, ngươi dám trái lệnh sao? Đi nhanh!
Đột nhiên, một tiếng quát lanh lảnh vang lên, Âm Dương Trảo Bộ Tiểu Kiều không biết tự lúc nào đã xuất hiện giữa đấu trường. Cô ta trầm giọng:
– Các ngươi hôm nay đừng mong trốn thoát!
Dứt lời, thân hình hình kiều diễm đã bay vọt lên không trung, chiếc đầu lâu trên tay trái cô ta đánh quật vào Song Nhẫn Phủ trên tay Vũ Lục, chiếc xương đầy móng vuốt trên tay phải cô ta vung nhanh đến độ quỷ thần chẳng hay, toạc một cái, kèm theo một dòng máu bắn vọt ra, vai trái của Vũ Lục đã bị rạch một đường, máu đỏ chảy ra ướt đẫm cả áo.
Bộ Tiểu Kiều cất giọng cười khanh khách...
– Độc! Vũ Lục thất thanh kêu lên!
Phía bên kia, Hạ Minh đã gọi lớn:
– Thoái nhanh, Đại Bảo Đầu!
Ngọn trường thương trong tay vút lên, Hạ Minh đã thoắt người lao đến bên cạnh Vũ Lục, thấy Vũ Lục sắc mặt tái sạm đi, hai chân đứng không vững. Hạ Minh chẳng kịp suy nghĩ gì thêm, quát một tiếng quét ngang một ngọn trường thương, trong lúc địch nhân dạt lùi trở lại, lão ôm xốc Vũ Lục nhảy phóc lên ngựa, hô lớn:
– Thoái!
Lão giật mạnh dây cương, hét một tiếng, con tuấn mã phóng đi như bay.
Từ phía sau giọng của Bộ Tiểu Kiều cất lên:
– Chớ truy đuổi, mục đích của chúng ta là giữ những phẩm vật này, đi thu thập những thứ đó rồi tính.

Ở gần đó còn có năm tay hắc y đại hán đang tử chiến, thấy hai vị bảo đầu trốn thoát, họ không hề có ý chạy trốn, cùng dốc lực ngăn chặn địch nhân muốn đuổi theo.
Trong lúc này, Hồ Hiên và Triệu Cảm chậm rãi bước tới.
Triệu Cảm nói với Hồ Hiên với giọng phẫn nộ:
– Lão Hồ, chúng ta bắt năm tên này lột da hắn ra!
Hồ Hiên chợt lấy trong lòng ra hai ngọn tiểu đao, cười gằn tiếp lời:
– Lão Triệu, hãy xem ta!
Gã bay người lên cao hai trượng, từ trên không bẻ ngoặt hướng nhắm lao xuống trên đầu một gã hắc y đại hán.
Một tiếng rú kinh hoàng vang lên, đỉnh đầu của gã hắc y đại hán máu và não phun ra, gã ngã gục chết ngay tại chỗ.
Bốn tay hắc y đại hán còn lại thấy đồng bọn chết, cơn nộ khí xung ngược lên, một tên trong bọn quát lớn:
– Lũ độc ác vô nhân tính!
Bộ Tiểu Kiều cất giọng cười cuồng ngạo nói:
– Người của Kim Gia Lâu cũng biết nói đến nhân tính sao?
Cô ta sấn bước đến gần nói tiếp:
– Từng nghe các ngươi lộng hành ở Liêu Bắc, nắm quyền cả hắc bạch lưỡng đạo, khiến cho Tử Anh Hội, Tam Long Hội, thậm chí cả Thái lão bà ở Tây Thùy đều bị các ngươi bức hiếp phải bỏ đi. Cô Lâu Bang ta nhìn không quen hành vi của các người, bởi vậy mới...
Triệu Cảm cao giọng:
– Bộ Đường chủ đi nói với loại tiểu tốt vô danh đó làm gì, giết phứt đi cho rảnh mắt!
Bộ Tiểu Kiều quay người bước đi nói:
– Ta tặng bọn hắn cho các vị đấy!
Triệu Cảm và Hồ Hiên cất giọng cười man rợ, cùng lao vút người lên...
Bốn tay hắc y đại hán đã nhào người xuống, chết càng thảm thương hơn gã đại hán vừa rồi.
Bây giờ....
Bộ Tiểu Kiều bước đi rất nhanh, Hồ Hiên và Triệu Cảm tùy tùng đi theo sau, chỉ trong nháy mắt cả ba bong người đều mất hút trong rừng cây.
Hai mươi bảy tên đại hán áo tro cũng chỉ còn bảy người không bị thương, ngoài số tử vong ra, những người thụ thương được vội vã đưa vào mất dạng trong rừng.
Mười lăm con tuấn mã chở phẩm vật của Kim Gia Lâu, bị tiếng quát tháo làm kinh hoảng đã chạy mất vào rừng, không biết đi hướng nào.

Đương trường trở nên vắng lặng thê lương!
Tửu điếm của gã họ Đoạn cách Tùng Hương Trấn không xa, bên ngoài vắng vẻ lạnh lùng, còn bên trong Đoạn điếm chủ không thấy đâu cả kể cả hai tên tiểu nhị cũng không biết đi đâu.
Cửa tửu điếm vẫn mở, cửa đã mở, bên trong đương nhiên có người.
Không sai, bên ba chiếc bàn tròn lớn trong tửu điếm, có hai bàn đang ngồi độ hai mươi vị quái nhân áo tro.
Chỉ có chiếc bàn ở giữa đang để không, tuy chưa có người ngồi nhưng trên bàn đã dọn sẵn bảy đôi bát đũa, như đang đợi khách nhân đến là đưa thức ăn lên.
Ngay lúc này, một đoàn người ngựa gồm Nhị Bảo Đầu Ảo Chưởng Nghiêm Hóa. Thiết Đầu Nghê Dũng và Sách Mệnh Phán Trình Thiên Lý cấp chứ Tinh của Kim Gia Lâu, dẫn bốn tay thuộc hạ đến dừng lại trước tửu điếm.
Các bảo đầu cấp chữ Tinh và những thuộc hạ phụ trách việc kinh thương buôn bán trong phạm vi bốn trăm dặm về phía Đông Bắc của Kim Gia Lâu, trong sáu vị Bảo Đầu trừ Lão Biện Tử Vu Hoành Đạt thường túc trực ở Trường Xuân sơn ra, năm vị Bảo Đầu còn lại đều được phân bố đi các nơi để cai quản việc kinh thương của Kim Gia Lâu.
Khi nhận được lệnh triệu tập khẩn cấp của Kim Gia Lâu, cũng là lúc Nhị Bảo Đầu Nghiêm Hóa và Tam Bảo Đầu Nghê Dũng đang áp tải hai chiếc rương đựng nhân sâm qúy giá.
Mệnh lệnh đó được đích thân Tứ Bảo Đầu Sách Mệnh Phán Trình Thiên Lý đến báo, vì thế Nghiêm Hóa lập tức dẫn mấy huynh đệ tùy tùng vội vã trở về Trường Xuân Sơn.
Lúc này, bảy con tuấn mã đứng sánh vai nhau trước sân, một hắc y đại hán cất cao giọng gọi Đoạn điếm chủ:
– Lão Đoạn lùn, lão Đoạn!
Không có tiếng trả lời, cũng chẳng có ai bước ra cả.
Trình Thiên Lý quay lại nhìn Nghê Dũng, nói giọng ngạc nhiên:
– Kỳ quái thật, lão Đoạn đi đâu nhỉ?
Thiết Đầu Nghê Dũng ngẩng cao đầu nói:
– Kể cả mấy tên tiểu nhị cũng không thấy ra!
Nghiêm Hóa có ý cảnh giác, trầm giọng bảo bốn tên thuộc hạ:
– Các ngươi chớ vào, cẩn thận canh giữ hai chiếc rương này!
Bốn hắc y đại hán nghe vậy liền rút Song Nhẫn Phủ ra đứng giữ bên lưng ngựa, Nghiêm Hóa bảo Trình Thiên Lý:
– Bước vào xem thử, điếm môn mở lại không thấy người, nhất định có phát sinh chuyện gì đây!

Trình Thiên Lý gật đầu, bước về phía sau, tay phải thọc lui sau lưng án trên Song Nhẫn Phủ Trình Thiên Lý vừa bước lên bậc thềm, vội khựng người lại, nghe một trung niên đại hán áo tro từ bên trong nói với đồng bọn, như là mật hiệu:
– Các huynh đệ đón gió gì?
Tiếng đáp lại đều răm rắp vang lên:
– Bắc Phong!
Giọng của gã trung niên đại hán tiếp tục vang lên:
– Cung nghinh Bắc Phong đường chủ!
Bọn đại hán áo đen ngồi ở hai bên bàn đồng loạt đứng dậy cung kính đáp lại:
– Cung nghinh đường chủ!
Tiếp đó, những tiếng kêu leng keng vang lên, khiến người ta nghe phải sởn gai ốc!
Trình Thiên Lý đang bước lên bậc thềm định quay đầu lại, chợt nghe từ trên thềm có tiếng cười ha hả nói:
– Bằng hữu, đường chủ bọn tôi cung hầu các vị đã lâu!
Trình Thiên Lý quay đầu trừng mắt hỏi:
– Ngươi là ai?
Người đứng trên thềm, trên mặt có một vệt đao, bồi nụ cười đáp lại:
– Tại hạ tính Bạch!
Trình Thiên Lý trầm giọng:
– Làm gì?
Gã họ Bạch chính là người đã cùng gây chiến với Cổ Ung và Lạc Đại Hoành vào hôm trước, bấy giờ gã ta dẫn đầu đoàn nhân mã chở theo những chiếc hòm gỗ, bị Cổ Ung tra xét...
Bây giờ, gã tính Bạch dẫn huynh đệ đợi ở nơi này, rõ ràng là có mưu tính trước, mục đích đương nhiên là nhằm công kích vào quân cứu viện của Kim Gia Lâu!
Gã tính Bạch cười quỷ quyệt, cất giọng:
– Bằng hữu, các hạ bất tất phải nôn nóng, nhanh mời những vị kia cùng vào đây, lẽ nào các người giờ này lại chưa đói sao?
Trình Thiên Lý hừ một tiếng, quay người bước trở lại.
Gã tính Bạch cười hắc hắc mấy tiếng rồi bước vào trong tửu điếm.
Trình Thiên Lý bước đến đứng cạnh bên Nghiêm Hóa, nhỏ giọng:
– Nhị Bảo Đầu đoán đúng, trong tửu điếm đang có trò quỷ gì!
Nghiêm Hóa trầm giọng hỏi:
– Người vừa rồi là ai?
Trình Thiên Lý nhìn về phía cửa trả lời:
– Hắn ta tính Bạch, tuy nhiên... tiểu đệ thấy bên trong ngồi đầy

người, khoảng hơn hai mươi tên.
Nghê Dũng nói xen vào:
– Vừa rồi bọn chúng hò hét gì vậy?
Trình Thiên Lý nhíu mày trả lời:
– Hình như nghênh tiếp Đường chủ của họ.
Nghiêm Hóa vung tay nói:
– Vào xem bọn hắn là cái thứ gì? Ta không tin trên địa phận của Kim Gia Lâu này lại có người dám đến đây tạo phản.
Ba người cùng tiến về phía cửa, tiếng bước chân kêu lộc cộc.
Bên trong tửu điếm lại trầm tĩnh lạ thường, người ngồi đầy phòng, nhưng kể cả tiếng thở cũng không nghe thấy.
Nghiêm Hóa đứng ở trước cửa, đôi mắt báo chiếu nhìn vào bên trong, không sai, ngoài hai chiếc bàn hai bên có những đại hán áo tro ngồi ra, chiếc bàn chình giữa quả nhiên không có người ngồi. Bảy đôi bát đũa được đặt rất ngay ngắn, ghế cũng được kéo sẵn ra, chính là đang đợi người ngồi vào.
Nghê Dũng chợt cất cao giọng gọi:
– Đoạn điếm chủ, ngươi chết đâu rồi hả?
Từ hai cánh cửa, có ba người, có ba người bước ra. Nhưng người đó không phải là Đoạn điếm Chủ và hai tên tiểu nhị, mà là ba gã đại hán có hình dáng kỳ dị và lạnh lùng.
Nhìn bọn Nghiêm Hóa, nói như ra lệnh:
– Nhập tiệc đi, còn đợi gì?
Nghiêm Hóa không giận, ngược lại còn cười, nhún hai vai nói:
– Quái đản, chẳng lẽ giữa ban ngày lại gặp quỷ rồi sao? Ngồi khắp phòng toàn là những thứ ma quỷ không có mùi người.
Nghê Dũng trợn mắt chen lời vào:
– Ta cảm thấy khắp cả tửu điếm này nặc cả mùi yêu quỷ, giữa thanh thiên bạch nhật bầy yêu nghiệt này lại chui từ đâu ra vậy?
Trình Thiên Lý ngạc nghiên nói nhỏ:
– Đại Bảo Đầu, thật là tà môn, bầy yêu quái này sao lại biết trước chúng ta sẽ đến đây? Lẽ nào hai thứ đó của chúng ta đã bị lộ rồi sao?
Gã tính Bạch nói giọng gắt gỏng:
– Không được làm chậm trễ thời gian lên đường, nhanh vào ăn đi!
Nghê Dũng quát lớn:
– Ai thèm ăn đồ của các ngươi, đừng mong dùng rượu thịt đó để giở trò ám hại chúng ta.
Nghiêm Hóa cười lạnh nhạt, điềm tĩnh nói:
– Các vị dám tìm đến địa phận Kim Gia Lâu để lộng hành, tất nhiên

có lai lịch không nhỏ, vậy xin báo danh hiệu được không?
Gã tính Bạch lớn tiếng:
– Ăn xong rồi nói cũng không muộn!
Trình Thiên Lý xỉ vào mặt:
– Ai biết tổ tông các người ở đâu? Các ngươi thuộc môn phái nào?
Gã đại hán đường chủ cất giọng như ma quỷ gầm thét:
– Đinh mỗ tuy muốn các vị bó tay chịu chết, nhưng cũng không muốn nhân lúc các vị đói bụng lại lấy đi tính mạng các ngươi, bởi vậy ta khuyên các ngươi ăn một bữa no nê đi!

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 5
Địch Vây Bủa Bốn Phương
Nạn Trùng Trùng Lớp Lớp

Ba gã đại hán vừa bước ra cửa có khuôn mặt đen sạm thâm trầm, tóc bới cao lên phía sau. Gã đứng ở giữa đôi mắt sâu hoắm, vận áo màu tro ngắn, hai tay thả xuôi xuống lộ ra mười ngón tay gân guốc, miệng như Lôi Công, mũi vểnh lên nếu ban đêm gặp gã ta ắt phải phát khiếp mà chết.
Hai gã đại hán đứng bên cạnh, một người chính là gã tính Bạch, cả hai cùng chống tay ở sườn chăm nhìn đối phương.
Ảo Chưởng Nghiêm Hóa hừ một tiếng trầm giọng hỏi:
– Bằng hữu, các người đem Đoạn điếm chủ đi đâu rồi?
Gã tính Bạch nét mặt vẫn không có biểu hiện gì, nói:
– Chớ lo lão lùn đó, các vị nhanh vào nhập tiệc, bọn tôi chuẩn bị mâm tiệc cho bảy vị từ trước, đợi các vị cùng thưởng thức.
Gã đại hán khác cười nhạt xen lời:
– Đại ca, nên nói rõ cho họ biết la bữa ăn cuối cùng của họ trên cuộc đời.
Chợt nghe gã đại hán gầy ốm đứng giữa cất cao giọng gọi:
– Dâng thức ăn lên!
Lập tức có ba gã kình trang đại hán bưng rượu và thức ăn lên đặt ở bàn giữa, rồi thoái lui ra một bên.
Gã tính Bạch quay sang ôm quyền nói với gã có miệng như Lôi Công:
– Bẩm Đường chủ, đã đến giờ!

Gã được xưng là Đường chủ liền chỉ vào bọn Nghiêm Hóa, nói như ra lệnh:
– Nhập tiệc đi, còn đợi gì!
Nghiêm Hóa không giận ngược lại còn cười, nhún hai vai nói:
– Quái đản, chẳng lẽ giữa ban ngày lại gặp quỷ rồi sao? Ngồi khắp phòng toàn là những thứ ma quỷ không có mùi người.
Nghê Dũng trợn mắt chen lời:
– Ta cảm thấy khắp cả tửu điếm này nặc cả mùi quỷ, giữa thanh thiên bạch nhật bầy yêu nghiệt này lại từ đâu chui ra vậy?
Trình Thiên Lý ngạc nhiên nói nhỏ:
– Đại bảo đầu, thật là tà môn, bầy yêu quái này sao lại biết trước chúng ta tới đây? Lẽ nào hai thứ đó của chúng ta đã bị lộ rồi sao?
Gã tính Bạch nói giọng gắt gỏng:
– Không được làm chậm trễ thời gian lên đường, vào ăn đi!
Nghê Dũng quát lớn:
– Ai thèm ăn đồ của các ngươi, đừng mong dùng rượu thịt đó để giở trò ám hại chúng ta.
Nghiêm Hóa cười lạnh nhạt, điềm tĩnh nói:
– Các vị dám tìm đến địa phận Kim Gia lâu để lộng hành, tất có lai lịch không nhỏ, vậy xin báo danh hiệu được không?
Gã tính Bạch lớn tiếng:
– Ăn xong rồi nói cũng không muộn!
Trình Thiên Lý xỉ vào mặt:
– Ai biết tổ tông lai lịch của các ngươi ở đâu? Các ngươi thuộc môn phái nào?
Gã đại hán đường chủ cất giọng như ma gầm quỷ thét:
– Đinh mỗ tuy muốn các vị bó tay chịu chết, nhưng cũng không muốn nhân lúc các vị bụng đói lại đi lấy tính mạng của các ngươi, bởi vậy ta khuyên các ngươi ăn một bữa no nê đi!
Giọng điệu nghe ra như gã ta đã mười phần nắm chắc sẽ lấy được tính mạng của đối phương.
Gã tính Bạch cười hắc hắc nói:
– Đường chủ, chúng ta nói với họ cũng không phương hại gì, dù sao họ đã là những người sắp chết rồi.
Tay đại hán đường chủ gật đầu, gã tính Bạch chỉ vào gã đường chủ, nói rõ:
– Đại Mạc Cô Lâu Bang trực thuộc Bắc phương đường chủ Đinh Bất Hưởng Đinh tam gia!
Gã ta chỉ sang người còn lại nói tiếp:
– Vị này là Bạch Vô Kỵ, là huynh đệ với ta. Còn ta ...hắc ...hắc ta là

Bạch Vê Thường huynh đệ ta đương chức phó đường chủ Bắc Phong đường, có trong tay tám mươi mốt huynh đệ thuộc hạ, có mặt trên hiện trường đây chỉ là một số ít. Ba vị bằng hữu, ta nói vậy đã quá rõ rồi.
Nghiêm Hóa thoạt động nét mặt, đáp lời:
– Vốn từng nghe Ải ngoại co Cô Lâu Bang, nhưng người của Cô Lâu Bang lâu nay không đến quan nội vãng lai hoạt động, và cũng vạch rõ ranh giới ngang Liêu Cảnh, các người sao ...
Đường chủ Đinh Bất Hưởng cắt ngang lời:
– Không cần nói nhiều, ăn hay không tùy các ngươi, khi đến giờ ta sẽ lấy đi tính mạng của các ngươi không một chút nương tình!
Gã ta đưa cao hai tay lên, những ngón tay có móng dài xát vào nhau ken két quái lạ.
Nghê Dũng buông lời mắng nhiếc:
– Quỷ quái, hảo Song quỷ trảo!
Đinh Bất Hưởng cười khằn khặc mấy tiếng, cất giọng:
– Ngươi đoán đúng, người Đại Mạc nhắc đến Quỷ Trảo Đinh Bất Hưởng, không có ai không biết, không có ai không hiểu cả ...
Nghiêm Hóa chỉ vào rượu thịt trên bàn, gằn giọng:
– Rượu thịt đó huynh đệ ta sẽ tiếp nhận, nhưng đợi sau khi Nghiêm mỗ lãnh giáo qua cao chiêu của ba vị rồi hãy dùng.
Gã ta đánh mắt thị ý cho Nghê Dũng và Trịnh Thiên Lý, cả ba nhất tề lùi lại chính giữa khoản sân trống.
Bốn tay hắc y đại hán đứng canh giữ bốn con ngựa sau xe, vừa thấy vậy liền cảnh giác, bạt Song Nhẫn phủ và Ngưu Giác đoản đao ra, chằm chằm nhìn về phía cửa.
Ngay lúc này từ trong tửu điếm nhảy vọt ra một toán đại hán áo tro, trên tay mỗi người đều cầm một chiếc xương khô đầy móng vuốt, năm cái vuốt nhọn tựa như năm mũi dao nhỏ sắc ngọt, phát ra tia sáng xanh rờn rợn khi tiếp xúc với ánh nắng mặt trời.
Hơn hai mươi đại hán áo tro vừa nhảy ra khỏi cửa, đồng loạt hô một tiếng, chỉ trong chớp mắt đã vây lấy ba người bọn Nghiêm Hóa ở giữa.
Đinh Bất Hưởng bước tới, ngạo nghễ phát hiệu lệnh:
– Phân ra mười huynh đệ qua vây bốn con ngựa lại, chớ quên rằng: hôm nay giết thêm được một người của Kim Gia Lâua ngày sau tấn công vào Trường Xuân Sơn sẽ giảm bớt đi một địch nhân.
Gã ta nói thẳng thừng, cũng không thèm sợ địch phương nghe đến.
Như đã được huấn luyện kỹ càng, lập tức có mười tay đại hán áo tro xông qua, vây lấy bốn con ngựa của Kim Gia Lâu, ngoài gương mặt

đầy sát khí ra, cũng đoán không ra chúng đang nghĩ tính những gì.
Bạch Vô Thường sắc mặt trầm trọng nói với Đinh Bất Hưởng:
– Đường chủ, người của Kim Gia Lâu bá đạo ngang tàng, lần trước thuộc hạ cũng giao đấu với gã Tinh Cố ở nơi này, không ngờ nửa chừng đột ngột xuất hiện tên Lạc Đại Hoành, mới bị họ phá tung những rương gỗ. Lần này gặp ở đây, để thuộc hạ thanh toán bọn họ.
Bọn Nghiêm Hóa nghe rất rõ, Bạch Vô Thường ắt đã có đụng độ với Đại bảo đầu Cố Ưng, nếu thật sự như vậy thì không thể kinh thường đối phương.
Không sai, Bạch Vô Thường đã một lần nghênh chiến với Cố Ưng, may bấy giờ Lạc Đại Hành còn xuất hiện kịp thời, mới phá tung ...
{ scan lệch trang mất dòng} Bạch Vô Thường tay cầm Khô Cốt Hình hoa lên, bước lên trước mặt bọn Nghiêm Hóa lạnh giọng:
– Bọn ngươi ai lên trước?
Nghê Dũng nhún vai, Song Nhẫn phủ trên tay phải khua một vòng, vọt người đến gần Bạch Vô Thường quát:
– Ngươi nói đã từng tiếp chiêu với Cố Đại bảo đầu bọn ta sao? Không khoa trương khoác lác chứ?
Bạch Vô Thường cười hắc hắc mấy tiếng, lên giọng:
– Mục tiêu của Bạch đại gia hoàn toàn không phải gã Tinh Cố kia, Triển Nhược Trần mới là mục tiêu chính.
Nghê Dũng xỉ mắng:
– Mặt ngươi chỉ xứng với đít ngựa kia mà thôi.
Bạch Vô Thường nhếch môi cười nhạt:
– Xứng hay không ta không thể chứng minh cho ngươi, vì ngươi sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy.
Nghiêm Dũng nói với Nghiêm Hóa:
– Lão Nghiêm, lão nghe đấy, khẩu khí của hắn ta quá cuồng ngạo.
Nghiêm Hóa nói giọng giễu cợt:
– Hắn tưởng bọn ta người đất sét.
Trình Thiên Lý vọt lên một bước, đứng đối mặt với Bạch Vô Thường, mỉa mai cất giọng:
– Bằng hữu, ngươi biết quỷ từ đâu ra không? Quỷ là do người mà ra. Nói cách khác người sống không được mới biến thành quỷ. Có những người cũng như ngươi, sau khi bị người ta giết mới biến thành quỷ. Khi làm người còn bị giết hại, biến thanh quỷ thì cũng chẳng có gì ghê gớm.
Bạch Vô Thường cất tiếng cười quỷ quyệt:
– Người của Kim Gia Lâu ai cũng cuồng vọng, quả nhiên không hư giả chút nào! Bọn ta bày bố Thiết môn quan, các ngươi có qua được

hay không là nhờ vào vận may của các người.
Trịnh Thiên Lý nổi cơn thịnh nộ, vung mạnh Song Nhẫn phủ miệng rống lên:
– Ta thịt tươi loài súc sinh cuồng ngôn như ngươi!
Bạch Vô Thường xoay người tợ như bình địa nổi cơn gió lốc, Cô Lâu Trảo trong tay vụt xéo ngang dọc mấy mươi đường dao chéo nhau, Song Nhẫn phủ và Cô Lâu Trảo phát ra hàng ngàn ánh chớp tỏa đầy trời. Trình Thiên Lý phát hiện Cô Lâu Trảo của địch nhân thì ra lại làm bằng sắt, không những hình thù quỷ quái, mà xuất chiêu còn quỷ dị, thủ pháp tàn độc!
Phía bên kia, Nghiêm Hóa nói nhỏ với Nghê Dũng:
– Lão Nghê, tên tính Bạch kia xem ra không đơn giản. Ta thấy tình thế quá bức bách, hiện tại địch đông ta ít, chi bằng ta thanh toán tên Đinh Bất Hưởng, còn lão đệ đi đối đầu với Bạch Vô Kỵ, được không?
Nghê Dũng đáp lại:
– Tôi hiểu ý của Nhị bảo đầu, phải cho họ trận cuồng sát, nếu như đắc thủ, thì những tên còn lại không đáng lo.
– Đúng như vậy!
Dứt lời, Nghiêm Hóa liền phóng người lao về phía Đinh Bất Hưởng, miệng hét lên:
– Tên yêu nghiệt kia, thần Chung Quỳ tới đây!
Theo tiếng hét, người lão ta đã ở trên đầu Đinh Bất Hưởng, kèm theo những tiếng “bình ...bình ...”. liên tiếp vang lên, ba mươi bảy chưởng xuất ra cùng lúc, chưởng ảnh rợp trời, không biết đâu là chưởng thực và đâu là giả?
Nghiêm Hóa tự xưng là thần Chung Quỳ, mà Chung Quỳ chuyên đi bắt ma quỷ, Đinh Bất Hưởng đã xưng là Quỷ Trảo, đương nhiên rất cay cú về câu nói của Nghiêm Hóa. Nay thấy đối phương phát chưởng chụp xuống đầu, hai tay gã quay như chong chóng chống đỡ phía trên đầu, người bỗng thụp xuống ba xích, cặp quỷ trảo vung nhanh đón đỡ chưởng chiêu của đối phương.
“Bình bình bình bình” một loạt tiếng nổ vang dài, Nghiêm Hóa bay người rơi ngoài hai trượng, lão cúi nhìn ba vết trảo cào xé trên tay trái, máu chảy theo vết thương thấm ra ngoài áo, phẫn nộ trừng đôi mắt báo nhìn Đinh Bất Hưởng, quát gắt:
– Ngươi đúng là quỷ thành tinh!
Đinh Bất Hưởng cũng bị chưởng lực của đối phương đánh làm cặp Quỷ trảo suýt khỏi tay. Gã ta ngầm vận cộng lực toàn thân, chuẩn bị giáng cho đối phương một đòn trí mệnh.
Đương nhiên Đinh Bất Hưởng cũng thầm nghĩ, chỉ cần hạ được

Nghiêm Hóa, mấy tên còn lại hạ gục không khó.
Phía bên kia, Nghê Dũng sáp chiến với Bạch Vô Kỵ bất phân thắng bại.
Ngay lúc này bỗng nghe có tiếng quát lớn:
– Cho ngươi bay đầu!
Tiếng quát như sấm rền, máu từ trên trời rơi xuống như mưa, Trình Thiên Lý lơ lửng người trên không, đầu chúc xuống dưới, rơi thẳng xuống đất, từ tai phải cho đến tay trái bị rạch một đường sâu lồi thịt ra ngoài.
Bạch Vô Thường phóng người theo, cười cuồng vọng, hét lên:
– Hảo tiểu tử, tiếp thêm trảo nửa của Bạch đại gia!
Chưa đợi Bạch Vô Thường phát chiêu, Trình Thiên Lý đã quát:
– Sát!
Song Nhẫn phủ kèm theo tiếng gió lạnh người đánh thẳng vào Bạch Vô Thường đang trên đà lao tới, trong lúc Bạch Vô Thường thoắt lách biến chiêu vung Cô Lâu trảo luồn qua Song Nhẫn phủ đánh vào trên ngực phải của Trình Thiên Lý, thì ngọn đảo đao của Trình Thiên Lý đã nhanh như điện xẹt phóng vào trên vai của Bạch Vô Thường.
Chỉ nghe hự một tiếng, Bạch Vô Thường vai lệch qua một bên, máu phun tràn cả mặt, trông đỏ như mặt Quan Công.
Trình Thiên Lý trên ngực phải thụ thương cũng không nhẹ, hai thớ thịt rách ra chảy lòng thòng xuống trước ngực!
Trình Thiên Lý không kêu một tiếng nào, chỉ rùng hai vai, vì ở bộ vị đó da thịt dày tuy nói thương thế không nhẹ, nhưng cũng không đến nỗi nguy cập.
Bạch Vô Thường lai khác, ngọn dao của Trình Thiên Lý gần như cắm lút vào xương vai, gã ta thở không ra hơi, ngã nhào người xuống đất.
Ánh mắt của hai người rực lên đầy hung dữ, như muốn nhìn xem ai ngã xuống trước.
Bên kia, Nghiêm Hóa đã bạt Song Nhẫn phủ và Ngưu Giác đoản đao, loại binh khí thường dùng của Kim Gia Lâu. Đinh Bất Hưởng hai tay múa tít hai Quỷ trảo, di động cước bộ, gương mặt nhỏ và dài, trông càng lạnh bạo và hung dữ.
Một tiếng hú vang lên rùng rợn, cặp Quỷ trảo múa liên hoàn nhắm bổ vào Nghiêm Hóa.
Nghiêm Hóa cũng như người phát cuồng, Song Nhẫn vạch lên vô số đạo hàn quang vây áp đối phương.
Chỉ thấy hai người phân rồi hợp, hợp rồi phân ...Tiếng gào thét như những con mãnh thú ...
Trong phút chốc, Nghiêm Hóa đã biến thành một con người máu,

nửa vành tai bên phải bay đâu mất, trên lưng và cẳng chân máu tuôn ra xối xả.
Đinh Bất Hưởng cũng không thua gì, ở vế chân trái bị rạch một đường dài cả xích, thịt trào ra ngoài, nhưng gã ta như không còn biết đau đớn nữa, chẳng cần nhìn xem ra sao ...
Nghiêm Hóa thấy tình thế không ổn, liền quát gọi:
– Trình Thiên Lý!
Trình Thiên Lý đang đối mặt nhìn Bạch Vô Thường, nghe vậy liền quay đầu đáp lại:
– Nhị bảo đầu có gì dạy bảo?
Nghiêm Hóa bảo:
– Đem hai thứ đó đi nhanh, nơi này có ta và lão Nghê chặn hậu!
Trình Thiến Lý nghiến răng, nói:
– Nhị bảo đầu, để lão Nghê áp tải hai rương đó lên đường đi! Tôi phải quyết phân cao thấp thắng bại với tên yêu nghiệt này mới được.
Nghiêm Hóa quát:
– Trình Thiên Lý, ngươi kháng lệnh hay sao?
Đằng kia, Nghệ Dũng đang quyết tử chiến với Bạch Vô Kỵ, nghe vậy liền lên tiếng:
– Lão Trình, Kim Gia Lâu còn có cấp sự trọng yếu hơn đang đợi chúng ta, lão việc gì phải đi liều mạng với mấy tên yêu nghiệt tạp nhạp đó?
Đột nhiên Đinh Bất Hưởng cười hắc hắc cất giọng:
– Các người chẳng có ai thoát thân được đâu!
Thanh âm vừa dứt, Nghiêm Hóa bỗng hô lớn:
– Đi!
Dứt lời, ba bóng người liên tiếp vọt lên không trung, chỉ trong chớp mắt bọn Nghiêm Hóa đã đáp xuống bên ngựa.
Cùng lúc, bốn đại hán của Kim Gia Lâu đang phối hợp một cách điêu luyện, vung đao ngăn chặn hai mươi mấy địch nhân đang xông tới.
Bọn đại hán áo tro thấy bốn thuộc hạ của Kim Gia Lâu đang múa đao công kích cản đường, liền phân ra bốn mũi vây áp địch phương. Song phương lao vào cuộc tàn sát thảm khốc.
Trình Thiên Lý nén chịu vết thương trên vai và trước ngực, vọt người đáp trên lưng ngựa, dây cươngg giật mạnh, hai con tuấn mã chở rương nhân sâm hí vang một tiếng, tung vó phóng đi như tên vút.
Đinh Bất Hưởng nghiến răng chịu đựng vết thương trên đùi, thấy Trình Thiên Lý đã phi ngựa trốn thoát, cơn nộ hỏa xung thiên, gã ta gầm lên:
– Vây chặt, giết sạch, hôm nay để cho một người của Kim Gia Lâu

trốn thoát, ngày sau chúng ta sẽ thêm một địch nhân, giết đi!
Lúc này Nghệ Dũng đã thoát ra khỏi vòng vây chiến của Bạch Vô Kỵ, thoắt bùng người về phía Nghiêm Hóa. Bạch Vô Kỵ hét một tiếng, Cô Lâu trảo trước người sau nhằm vào lao bổ về phía Nghê Dũng.
Còn Bạch Vô Thường đã lấy lại sức, thấy Trình Thiên Lý đã thoát thân, bèn trút hết cơn phẫn nộ lao người về phía Nghê Dũng.
Nghê Dũng đang xoay người chống trả Bạch Vô Kỵ, liếc nhìn về phía kia, thấy Bạch Vô Thường toàn thân đầy máu đang lao nhanh tới, lão nghiến răng nhảy vọt người lên, Song Nhẫn đón đỡ Cô Lâu trảo của Bạch Vô Kỵ, đầu lão ta nhằm húc về phía Bạch Vô Thường.
Quá nhanh và quá bất ngờ, Quỷ Trảo ở tay phải đang ở trên không, Bạch Vô Thường đã thấy đầu của đối phương đánh tới, vốn muốn nghiêng đầu tránh nhưng không kịp, "bình" một tiếng hai cái đầu húc vào nhau, máu bắn phụt ra không phân rõ là của ai. Nhưng thấy Nghê Dũng đáp người xuống đất nhẹ nhàng như không có chuyện gì.
Bạch Vô Thường bị húc làm dập đầu rơi người xuống đất hết cựa quậy.
Bạch Vô Kỵ kinh hãi thất sắc, lao bổ người tới thất thanh kêu lên:
– Ca ca!
Ở góc bên kia những tiếng kêu thảm khốc vang lên, bốn hắc y đại hán của Kim Gia Lâu bị đánh tan thây nát cốt, máu thịt bay vung lên đầy trời, rơi xuống lẫn lộn với sáu bảy xác chết của bọn đại hán áo tro.
Nghiêm Hóa lướt mắt nhìn đấu trường cất giọng:
– Cô Lâu Bang có gì ghê gớm đâu? Hôm nay đã có một bữa điểm tâm trước khi khai đại tiệc. Tính Đinh kia, bọn ta đang có công chuyện không tiện phụng bồi!
Nghê Dũng cười ha hả tiếp lời:
– Nhị bảo đầu, chúng ta hôm nay đã được lãnh giáo rồi, giờ đi thôi!
Giọng nói còn vang, hai người đã lao vút ra ngoài mười trượng.
Đinh Bất Hưởng hai mắt sâu hóm như muốn phun ra máu, gã ta phẫn nộ đạp lên trên mấy thi thể nát bấy của thuộc hạ Kim Gia Lâu nguyền rủa:
– Mẹ kiếp! Đến khi bọn ta vây hãm được Kim Gia Lâu, nhất định phải giết bọn ngươi không còn một mống.
Hiện tại, Đại Kim Lâu đèn đuốc sáng trưng!
Ở chính giữa Thân Vô Kỵ đôi mày nhíu sạm lại, ngồi yên không nói không rằng. Phía bên phải, Kim Thục Nghĩa và hai phu thê Thụy Lương Can than thở, tỷ muội Thân Vô Cầu và Thân Vô Mộ ngồi cạnh

bên Thi Gia Gia, mọi người đều yên lặng chăm nhìn Đồ Thủ Triển Nhược Trần.
Triển Nhược Trần chắp tay, bước quanh, thỉnh thoảng đứng lặng người chú mắt nhìn về phương xa, nét mặt trầm lặng đăm chiêu, trong lòng chàng rất băn khoăn lo lắng, có thể nói rằng đây là vấn đề nan giải nhất mà chàng đã gặp phải trong suốt cuộc đời.
Bên ngoài Đại Kim Lâu, chợt xuất hiện một bóng người, người này mắt trái che kín, thần thái uy mãnh, lão ta chính la Hình Đường Đại Ty Vệ Vô Tình Báo Phí Vân!
Phí Vân tiến vào Đại Kim Lâu liền thi lễ với Triển Nhược Trần:
– Bẩm thiếu chủ, Nhị bảo đầu Nghiêm Hóa cấp chữ Tinh cùng Nghê Dũng và Trình Thiên Lý thụ thương áp giải hai rương nhân sâm trở về, có bốn huynh đệ đã thiệt mạng, xin thiếu chủ ban lệnh!
Triển Nhược Trần hỏi giọng nặng nề:
– Nhị đương gia chưa trở về sao?
Nhị đương gia chính là Hỏa Ấn Tinh Quân Phan Đắc Thọ.
Phan Đắc Thọ vốn là Tam đương gia của Kim Gia Lâu, sau khi Đơn Thận mưu phản thất bại bị chết, Phan Đắc Thọ tự nhiên trở thành Nhị đương gia. Như hôm nay lão ta còn trên đường trở về Kim Gia Lâu, có rất nhiều điều Triển Nhược Trần ngoài việc cùng bàn bạc với Kim Thân nhị gia ra, đối với việc điều binh khiển tướng, kế hoạch đối địch, chàng cần phải bàn tính cùng với Phan Đắc Thọ.
Triển Nhược Trần thấy Phí Vân lắc đầu, biết Phan Đắc Thọ chưa trở về, liền nghiến răng trầm trọng:
– Nhẩm tính ngày giờ, Nhị đương gia nên về đến vào ngày hôm qua, lẽ nào ...
Phí Vân Báo nói giọng lo lắng:
– Thiếu chủ, nhân mã phái đi hay những thuộc hạ trở về, đa số đều gặp người của Đại Mạc Cô Lâu Bang quấy nhiễu và chặn đánh, lẽ nào Nhị đương gia ...
Triển Nhược Trần nét mặt lạnh lai, nói:
– Đại Ty Vệ có biết từ Đại Lương trở về Kim Gia Lâu có mấy con đường có thể đi được không?
Phí Vân đáp:
– Từ Đại Lương đến Trường Xuân Sơn, bình thường thì đi theo đại đạo băng qua Trú Đại Tập, nhưng nếu có cấp sự, cần đi theo tiểu lộ xuyên qua Ngũ Lý Pha nối thẳng đến Trường Xuân Sơn.
Triển Nhược Trần ngẫm nghĩ giây lát hỏi:
– Con đường đó người nào thành thạo nhất?
Phí Vân suy nghĩ chốc lát, trả lời:

– Con đường này thuộc Bắc phương, Hoàng Ưng Tô Kiệt thành thạo nhất, tuy nhiên Băng Hầu Huyền Tiểu Hương cũng thường đi trên con đường đó.
Triển Nhược Trần bảo:
– Tìm Huyền Tiểu Hương, chuẩn bị hai con ngựa, cùng ta đến Ngũ Lý Pha ngay lập tức.
Phí Vân kinh ngạc nói:
– Thiếu chủ, đã gần canh hai rồi ...
Mọi người đều đứng dậy cả, Thi Gia Gia nói giọng rất lo lắng:
– Nhược Trần, muốn đi đón Nhị đương gia cũng nên đợi trời sáng rồi đi.
Triển Nhược Trần lắc đầu kiên quyết:
– Lâu chủ mất tích, sống chết không hay, trong lòng phát hoảng, ta muốn một mình đến Đại Mạc cũng khó khăn lên đường ngay được vì đang trông chờ Nhị đương gia. Như hôm nay ta lo lắng sợ rằng Nhị đương gia ...
Chàng chăm chăm nhìn vào màn đêm xa thẳm nói tiếp:
– Sự tình xem ra khá quan trọng, ngoài việc địch ám ta minh, địch còn phô trương võ lực, lỡ ra ứng phó không nổi, e rằng Kim Gia Lâu lâm vào họa biến!
Thân Vô Kỵ than một tiếng, nói:
– Chuyện đã đến như vậy, mọi người đều trông cậy vào sự vận trù kế sách của Nhược Trần.
Từ ngoài cửa, Phí Vân thi lễ:
– Thuộc hạ lập tức phái người đi tìm Huyền Tiểu Hương.
Mới đi mấy bước lão quay lại hỏi:
– Thiếu chủ, trong Phi Long Bát Vệ có cần điều phái vài người tùy tùng theo thiếu chủ không?
Triển Nhược Trần lắc đầu trả lời:
– Không cần, chỉ đem theo một mình Huyền Tiểu Hương, vả lại ta cũng chỉ đến Ngũ Lý Pha, nếu không gặp Nhị đương gia ắt sẽ quay về ngay!
Bầu không khí tĩnh lặng, từ xa có tiếng gọi:
– Bẩm Đại Ty Vệ, Huyền Tiểu Hương đã đi Ngõa Bằng Oa tìm vui rồi!
Giọng của Phi Vân quát gắt:
– Khốn nạn, Lâu chủ có chuyện, hắn còn lòng dạ đi tìm vui à? Nhanh tìm hắn ta về đây!
Tiếp đó nghe tiếng vó ngựa vang lên, rồi xa dần xa dần ...
Triển Nhược Trần nghĩ không sai, nhị đương gia Hỏa Ấn Tinh Quân

Phan Đắc Thọ quả nhiên giữa đường gặp nạn, nhân vì địch nhân vận dụng kế sách chu tường như vậy, bao vây Kim Gia Lâu trong vòng phạm vi một trăm dặm, đương nhiên càng không bỏ qua thành Đại Lương ở Tây Trường Xuân Sơn, mà Phan Đắc Thọ thường phụ trách sự vụ ở mặt đó.
Pham Đắc Thọ nhận được mật thư của Đại Kim Lâu vào một buổi sáng sớm, lão ta vừa thức dậy đã thấy gã cận vệ Hoa Mãng Diêu Cương hớt hả chạy vào, hai tay dâng bức mật thư.
Pham Đắc Thọ vừa nhìn thấy đã thất kinh, bảo chuẩn bị ngựa và cùng theo lão trở về Kim Gia Lâu ngay. Đi theo lão ta gồm bốn tay cận vệ thân cận Hoàng Ưng Tô Kiệt, Khôi Lang Thạch Tiên Nhân, Hắc Hùng Đào Kỳ Trung và Hoa Mãng Diêu Cương.
Năm con tuấn mã phóng ra khỏi thành Đại Lương, Hoàng Ưng Tô Kiệt thúc ngựa theo sau lưng Phan Đắc Thọ, cất cao giọng:
– Nhị đương gia, chúng ta đi theo đại đạo? Hay men theo tiểu lộ?
Gã ta thúc ngựa lên cùng đi song song rồi nói tiếp:
– Đi đại đạo phải vòng qua Trứ Mã Tập, lộ trình đi thêm năm mươi dặm. Nếu đi thẳng theo tiểu lộ băng qua Ngũ Lý Pha, sẽ được gần hơn năm mươi dặm.
Phan Đắc Thọ nói:
– Đi theo Ngũ Lý Pha. Mẹ nó! Đại Mạc Cô Lâu Bang cũng dám thâm nhập nội giới Liêu Bắc vuốt râu hùm, thật to gan!
Hoàng Ưng Tô Kiệt lên tiếng:
– Đại Mạc có Cô Lâu Bang, tuy nhiên cũng chỉ nghe truyền ngôn, đâu ngờ lại thâm nhập vào địa phận chúng ta, còn chĩa mục tiêu vào Kim Gia Lâu, khốn khiếp!
Phan Đắc Thọ cho ngựa đi nhanh, nói:
– Địch nhân dám công kích vào Kim Gia Bang, tất có âm mưu rất lớn. Có lẽ lần trước, mấy tay được Đơn Thận tuyển chọn, bọn họ sau khi không chịu tổn thất đã cấu kết với Cô Lâu Bang, rồi mới tìm đến Trường Xuân Sơn chúng ta.
– Nhị đương gia giải phiền, bọn hắn dù thâm độc đến đâu cũng không đến tận Đại Mạc xa xôi để cầu cạnh Cô Lâu Bang đâu!
Tô Kiệt cho ngựa đi sánh vai với Phan Đắc Thọ, nói tiếp:
– Nghe nói mấy năm nay Đại Mạc tai ương trầm trọng, hẳn là Cô Lâu Bang muốn xâm lấn địa giới Liêu Bắc, như vậy đương nhiên Kim Gia Lâu là mục tiêu chính!
Pham Đắc Thọ nói:
– Nghe đâu Cô Lâu Bang có hơn ngàn người, trong Bang không thiếu tinh binh mãnh tướng, ta không tin họ lại vô cớ tìm đến Kim Gia

Lâu ...
Ngừng lại giây lát, đoạn nói tiếp:
– Đương nhiên trước khi Lâu chủ chưa hiện thân, tất cả đều chỉ là đoán phỏng, đợi sự thực sẽ chứng minh ...
Năm con tuấn mã lao đi như bay, trong lòng năm người hồi hộp lo hoảng, không biết có chuyện trọng đại gì phát sinh.
Ánh nắng ban trưa chói chang, từ xa có một rừng tùng, trông nhìn xanh Thẳm giống như làn nước biển.
Tô Kiệt chỉ tay nói:
– Nhị đương gia, dãy rừng tùng trước mặt là Ngũ Lý Pha, sơn đạo băng xuyên qua rừng tùng, phía bên kia là một dòng sông, nước không sâu ngựa có thể lội qua được.
Phan Đắc Thọ gật đầu tiếp lời:
– Qua khỏi Ngũ Lý Pha cũng gần đến Trường Xuân Sơn rồi!
Họ đang trò chuyện bỗng nghe có tiếng khóc vọng ra ...
Tiếng khóc rất thê lương, vả lại không chỉ một người khóc, mà cả bốn năm người cùng khóc.
Phan Đắc Thọ thoáng ngạc nhiên, hỏi:
– Gì kỳ quái vậy?
Tô Kiệt càng ngạc nhiên hơn, cất giọng:
– Tiếng khóc chẳng ra khóc, tợ như là chiêu hồn báo miếu!
Bọn họ tiến vào rừng tùng thẳng theo hướng Ngũ Lý Pha. Nhưng trong lúc này, chợt thấy phía trước có bóng người lấp loáng, tiến lại gần hơn, thấy chính giữa đường phía trước lại có một gã đại hán gầy ốm đang ngồi, hai tay cầm hai chiếc đầu lâu gõ vào nhau, miệng buông tiếng khóc như ma tru quỷ rống!
Xung quanh gã ta còn hơn hai mươi đại hán áo tro, trong tay mỗi người cũng nắm một chiếc Khô Cốt Trảo, xem ra giống như khóc tang, chỉ cần gã gầy ốm khóc một tiếng, hai mươi người kia liền khóc lên hai tiếng, nghe như một bản tiết tấu.
Có một số người khác đứng thành vòng tròn như một bức tường bao quanh mười ba người kia. Bọn họ ai ai cũng trợn mắt ngậm miệng không nói năng gì, tay cầm Khô Cốt Trảo đưa ra trước mặt.
Bọn Phan Đắc Thọ tiến lại gần, Tô Kiệt nhỏ giọng:
– Tin tức của họ nhanh thật, chúng ta sáng sớm tốc hành, đến quá ngọ bọn họ đã đón đường đây rồi!
Tiếng khóc chợt ngừng lại, gã gầy ốm ngồi chính giữa với nét mặt không rõ khóc hay cười ngước nhìn Pham Đắc Thọ lên tiếng:
– Phan Nhị đương gia ư? Cửu ngưỡng! Cửu ngưỡng!
Pham Đắc Thọ quét mắt nhìn một lượt nói:

– Có phải các ngươi đang đợi Phan mỗ không?
Gã kia tiếp lời:
– Không sai! Qua Siêu Sinh này đợi Nhị đương gia ở đây để tiện đem Nhị đương gia tiến nhập vào miếu đường, Qua mỗ và các vị huynh đệ đã đợi ở đây hơn ba tiếng đồng hồ rồi.
Phan Đắc Thọ hừ một tiếng, lạnh giọng:
– Qua Siêu Sinh? Qua Siêu Sinh là cái thứ gì?
Tô Kiệt chỉ vào gã có tên là Qua Siêu Sinh, quát hỏi:
– Đại Mạc Cô Lâu Bang hả?
Qua Siêu Sinh gật đầu trả lời:
– Không sai!
– Các hạ đứng đầu trong nhóm người này?
Qua Siêu Sinh chậm rãi nói:
– Qua phó bang chủ Khốc Vương Qua Siêu Sinh của Đại Mạc Cô Lâu là ta, các vị có gì cao kiến?
Phan Đắc Thọ rực tia nhìn đầy sát khí, trầm giọng:
– Con đường này thông đến Kim Gia Lâu, các vị bày phép thuật ở đây là có ý gì?
Qua Siêu Sinh nhíu mày đôi mắt liền sát lại một, nhếch môi lên giọng:
– Biết ai bày phép thuật cho ai? Không bằng nói là bày trường sát nhân thì nghe xác đáng hơn!
Phan Đắc Thọ hét lên:
– Dựa vào lũ nhóc như bọn ngươi cũng xứng sao?
Qua Siêu Sinh cười cuồng ngạo, vung tay nói:
– Phan Đắc Thọ, lẽ nào ngươi đui sao? Bọn ta ở nơi này trong ba lớp ngoài ba lớp, tầng tầng lớp lớp bao vây năm người bọn ngươi, ngươi thử nghĩ rồi kết quả sẽ như thế nào?
Lời gã ta nói cũng chính là một mệnh lệnh, vì mấy mươi đại hán áo tro đã di chuyển vị trí, vây kín năm người gió cũng không lọt, kể cả trên cây cũng có dấu địch.
Bốn cận vệ của Phan Đắc Thọ phản ứng phàm tốc, họ thoắt nhảy người xuống ngựa, rút phắt Song Nhẫn thủ và Ngưu Giác đoản đao ra, vụt người ra đứng quanh Phan Đắc Thọ, nét mặt lạnh như băng như muốn quyết tử đến cùng!
Thạch Tiên Nhân nhỏ giọng:
– Nhị đương gia, theo địa hình này, thuộc hạ phát giác cũng có một mặt lợi về phía chúng ta!
Phan Đắc Thọ hỏi:
– Ngươi phát hiện gì nào?
– Nhị đương gia nhìn lên phía phải ...

Hồi 6
Dương Đông Kích Tây Kế
Hô Tả Bạt Hữu Mưu

Phan Đắc Thọ ngoảnh đầu nhìn, thấy bên phải là triền núi dựng đứng, mặt trên của triền núi không rõ thế nào, nhưng nhìn phía bên này cũng chỉ đủ hai người sánh vai vọt lên, chỉ cần giữ trên triền núi, địch phương không thể làm gì được họ.
Phan Đắc Thọ cởi tấm áo khoác trên người ra, đột ngột ném về phía bọn áo tro bên phải miệng quát:
– Đi!
Bọn Tô Kiệt cũng phản ứng cùng một lúc.
Tô Kiệt tung người đạp mạnh chân lên mông ngựa, con ngựa rống lên một tiếng, chồng vó lao vào lớp người đang vây quanh. Tô Kiệt đã bám sát sau lưng Phan Đắc Thọ xông lên triền núi.
Trong lúc địch phương lao tới, Đào Kỳ Trung vung Song Nhẫn phủ vút nhanh bảy đường búa nhằm đánh vào nhiều hướng, thân hình bay vọt lên, miệng hét như hổ gầm:
– Sát!
Cùng lúc, Diêu Cương và Thạch Tiên Nhân lao người theo sau lưng Phan Đắc Thọ, vung búa liên hoàn đánh bật địch phương dạt trở lại, chặn hậu cho Phan Đắc Thị xông lên.
Chỉ trong chớp nhoáng, năm người đã lên trên triền núi.
Trên mặt triền núi, đá lởm chởm như mũi dao, cúi nhìn xuống, khe núi sâu đến hai mươi trượng, cả khỉ cũng khó trèo chứ đừng nói là người.
Từ cánh rừng bỗng vang lên tiếng kêu ai oán, nghe tợ như từ địa ngục vọng về.
Tiếng khóc vang lên khắp cánh rừng như sắp đến ngày tận thế. Thấy Khốc Vương Qua Siêu Sinh đưa hai chiếc đầu lâu đánh vào nhau. Những tiếng kêu bong boong kỳ quái phát ra, bốn năm mươi đại hán áo tro đứng vây quanh dưới triền núi.
Phan Đắc Thọ giẫm trên mỏm đá, phóng tầm mắt nhìn xuống xung quanh, nói:
– Phòng thủ không phải là biện pháp, công kích mới là thủ đoạn. Các ngươi nghĩ xem, chúng ta dùng biện pháp nào để đánh bại địch?

Tô Kiệt nhìn bọn đại hán áo tro di động dưới dốc núi rồi tiếp lời:
– Cục diện lấy một địch mười, chúng ta nếu không khôn khéo ắt nguy hiểm đến tính mạng.
Phan Đắc Thọ nhìn bọn đại hán lúc nhúc dưới núi, chậm rãi nói:
– Các ngươi xem bọn yêu quái đó chẳng có mùi người, đã không xông lên, lại không thoái lui, như bầy âm binh vậy.
Lúc này trong bọn đại hán áo tro bước ra một người, Phan Đắc Thọ nhìn thấy thì đó chính lại là phó bang chủ Khốc Vương Qua Siêu Sinh. Gã ta bước đến dưới triền núi cách xa mười mấy trượng, hai tay buông lỏng, ngẩng bộ mặt sầu thảm nhìn lên há miệng buông tiếng khóc.
Thì ra gã ta đang dùng tiếng khóc để tụ tập chân lực vận công điều khí, đầu lâu ở hai tay nhè nhẹ run lên không ngừng.
Phan Đắc Thọ nghiến răng ken két, nói với bọn thuộc hạ:
– Đứng chết gí ở đây làm gì, không ổn, phải xông xuống sáp trận mới được.
Diêu Cương thoáng ngạc nhiên, đoạn nói:
– Nhị đương gia, để thuộc hạ xuống trước.
Phan Đắc Thị quát:
– Diêu Cương, chớ làm như con thiêu thân. Nên biết rằng chúng ta chỉ có năm người, bọn họ lại đông như kiến, đâu liều mạng như thế được, phải có kế sách để đối phó với bọn hắn Diêu Cương ngớ người nhìn Phan Đắc Thọ:
– Nhị đương gia, sợ chết không phải là hảo hán, hảo hán không bao giờ sợ chết, bọn hắn không dọa được Diêu Cương này đâu.
Phan Đắc Thọ trầm giọng:
– Vấn đề là giữa chúng ta, nếu có một người ngã xuống, bốn người còn lại sẽ bị áp lực đè nặng lên gấp bội.
– Nhị đương gia, tình thế như thế này, không còn cách nào khác.
Phan Đắc Thọ quan sát địch phương, căn dặn:
– Các ngươi nghe kỹ cho ta, chúng ta đồng loạt phát động, do ta dẫn phía trước, Diêu Cương bên phải, Tô Kiệt bên trái, ba người dàn thành hình cánh quạt, còn Thạc Tiên Nhân và Đào Kỳ Trung chặn hậu và chi viện là chủ yếu. Khoảng cách giữa chúng ta tuyệt đối không thể qua ba trượng. Khi nghe ám hiệu của ta, tất cả lập tức quay lại triền núi, tuyệt đối không được ham chiến!
Tô Kiệt nét mặt đầy phẫn nộ, hỏi:
– Nhị đương gia, nếu như có cơ hội tàn sát địch nhân, lẽ nào cũng phải bỏ lỡ cơ hội sao?
Phan Đắc Thọ trên nét mặt như phủ một làn mây mờ, trầm giọng:

– Tô Kiệt, ta nhớ ngươi từ khi cộng sự với ta, không chỉ một lần ta răn bảo ngươi, bất cứ trận chiến nào, mục đích là cầu thắng. Khi đối mặt với cường địch, chúng ta cần phải cầu thắng, mà điều kiện tiên quyết của cầu thắng là củng cố thực lực của mình.
Tô Kiệt gật đầu đáp:
– Lời giáo huấn của Nhị đương gia, thuộc hạ luôn ghi tạc trong lòng.
Phan Đắc Thọ chỉ tay xuống dưới:
– Các ngươi hãy nhìn kỹ, mười hai tên tùy tòng đứng bên Qua Siêu Sinh dáng bộ rất là hung hãn, ta lo nhất chính là bọn họ.
Giọng lão lại trầm hơn:
– Tình huống rất rõ ràng, so về thực lực chúng ta không bằng họ. Xét tình hình địch mà nói, họ hầu như có ý muốn chặn chúng ta ở nơi này. Tuy chúng ta chọn con đường lên triền núi này, nhưng khi lao vọt lên, địch nhân dường như không có ý ngăn chặn, thậm chí để chúng ta lên nữa là đằng khác.
Phan Đắc Thọ nhấn giọng:
– Địch nhân đã coi nhẹ một điều, một điều không nên coi nhẹ, đó là ý chí và lòng quyết tâm không sợ chết của chúng ta. Vì thanh danh và sự tồn vong của Kim Gia Lâu, quyết phải ra tay...Theo ta, giết!
Dứt lời, lão thi triển thân pháp bay vọt xuống như mọt con mãnh hổ, bên phải Diêu Cương, bên trái Tô Kiệt, Thạch Tiên Nhân và đào Kỳ Trung bay theo sau.
Chỉ trong chớp mắt năm người đã lao đáp xuống giữa bọn đại hán áo tro, tiếng binh nhẫn sáp nhau và tiếng quát tháo vang dội, bóng người lướt vùn vụt, hồng quang chóe lên rợp trời.
Phan Đắc Thọ khi chân vừa chạm đấùt đã vung dao chém. Rớt bốn địch nhân, thoát người né tránh qua ba ngọn Cô Lâu trảo, chân phải tung mạnh lên, tên đại hán ở gần rống lên một tiếng, hộc máu chết tươi.
Phía bên phải, Diêu Cương múa Song Nhẫn phủ như điện xẹt, một tên đại hán bị đánh dập đầu. Ngọn đoản đao ở tay trái lại chọc thủng bụng một tay đại hán khác, máu bắn ra tứ phía, những tiếng rống lên nghe kinh hồn.
Qua Siêu Sinh dẫn mười hai tên tùy tùng phóng tới.
Phan Đắc Thọ liền hô:
– Theo ta, tránh thực đánh hư!
Chữ thực mà lão nói đương nhiên ám chỉ Qua Siêu Sinh và mười hai tay cận vệ của gã, còn hư là nói bọn đại hán còn lại.
Bọn Phan Đắc Thọ thấy Qua Siêu Sinh lao tới, liền đánh tới tấp sang hướng khác, tuyệt đối không sáp chiến với mười ba tay đó.

Đương nhiên, vì đạt được mục đích, bọn Phan Đắc Thọ không dừng ở một chỗ. Đứng từ xa nhìn, thấy họ giống như năm con mãnh hổ lao vùn vụt trong đàn dê, chém tả bạt hữu, bọn đại hán nối tiếp nhau ngã gục, đến khi Qua Siêu Sinh và mười hai tên cận vệ sáp vào vòng chiến, Phan Đắc Thọ liền hô lớn:
– Biến!
Năm bóng người lao vun vút lên triền núi.
Tô Kiệt và Diêu Cương đứng chắn giữ phía trước, Song Nhẫn phủ dính đầy máu, hai người ngẩng đầu cười cuồng hung.
Phan Đắc Thọ lên tới đỉnh, đưa hai tay lau máu trên mặt, nét mặt xanh gầy biến thành màu đỏ tươi, cất cao giọng:
– Qua Siêu Sinh, ngươi lần này đưa người xâm nhập vào Liêu Bắc nhằm mục đích gì?
Qua Siêu Sinh ngước mắt nhìn lên, nói giọng hận thù:
– Phan nhị đương gia, ngươi thật sự muốn biết sao?
– Không sai, mong ngươi thực ngôn trả lời.
Qua Siêu Sinh chậm rãi nói – Đại mạc Cô Lâu bang chúng ta tiến nhập địa giới Liêu Bắc không có mục đích gì, chỉ là thuận thiên ứng nhân, tiêu diệt Kim Gia Lâu, như vậy mà thôi.
Phan Đắc Thọ ngửng đầu cười ha hả:
– Dựa vào lũ cẩu trệ ngươi sao? Cẩu trệ!
– Nội trong hai trăm dặm, bọn ta đã bắt đầu vây hãm Kim Gia Lâu, chỉ đợi đem từng người của Kim Gia Lâu ra chặt đầu nữa thôi, chiếm lấy Liêu Bắc cũng không còn bao Lâu.
Qua Siêu Sinh cười trông rất khó coi, nếu chỉ nhìn vào mặt gã ta thì ngỡ rằng gã ta đã phát cuồng.
Phan Đắc Thọ chửi mắng – Các ngươi thuận thiên khỉ gì? Ứng nhân nào? Thứ mọi rệp như các người mà cũng dám mơ tưởng đến Liêu Bắc để tranh giành thế lực.
– Kim Gia Lâu hung hãn tàn độc, cướp bóc hoành hành ba mươi năm nay.
Liêu Bắc không có ai dám kháng cự. Các ngươi nên biết rõ, gọi là "ba mươi năm phong thủy lưu chuyển", Kim Thân nhị gia đã đến lúc treo cung cất giáo. Kim Thiếu Vân một trận là tiêu, Kim Thiếu Cường lại bị tên sát thủ Triển Nhược Trần giết chết, chỉ còn lại Kim quả phụ gắng sức chống chọi với tình thế, nhưng Kim quả phụ như hôm nay ...
Chưa hết lời, gã ta lại ngẩng đầu cười cuồng vọng.
Bọn Phan Đắc Thọ muốn Qua Siêu Sinh nói tiếp, gã lại đột ngột ngừng lời, liền truy hỏi:

– Qua Siêu Sinh, ngươi đã làm gì với Lâu chủ của bọn ta?
Qua Siêu Sinh trả lời gọn lỏn:
– Sắp chết rồi!
Phan Đắc Thọ nhẹ người đi, chí ít lúc này Lâu chủ vẫn còn sống trên thế gian, thế thì sẽ còn có hy vọng để tìm ra tung tích của Lâu chủ.
Nghĩ vậy, lão lại hỏi:
– Qua Siêu Sinh, ngươi nói đại mạc Cô Lâu bang đến tiếp nhận Liêu Bắc là thuận thiên ứng nhân, xin hỏi các ngươi ứng người nào?
Qua Siêu Sinh cất giọng cười quỷ quái nói:
– Ứng là làm thỏa lòng những hào kiệt võ lâm bị ngươi lăng nhục, những giang hồ hảo hán bị ngươi ức hiếp. Các ngươi biết hiện nay có biết bao nhiêu huynh đệ mong được nhìn cơ ngơi của Kim Gia Lâu sụp đổ, cũng có bao nhiêu người cầm sẵn đao để đợi lột da xẻ thịt các ngươi.
Phan Đắc Thọ lớn tiếng:
– Qua Siêu Sinh, nếu ta đoán không sai, những người, à ngươi nói ắt chính là bọn phản đồ của Kim Gia Lâu lần trước, bọn họ tử thương lớp lớp, một số người đã bỏ trốn đi.
– Chuyện của Kim Gia Lâu lần trước và lần này khác nhau. Hôm nay các người đang nằm bên bờ diệt vong, tuy nhiên, chuyện thắng bại nói ra như vậy vẫn còn sớm.
– Lời ngươi nói không sai. Các ngươi đã đến đây, vả lại cũng đã bắt đầu ngầm hạ độc thủ đối với bọn ta, đương nhiên còn chưa thể đoán định được ai thắng ai bại. Tuy nhiên...
Lão hoa ngọn đoản đao, nói tiếp – Nhìn kìa, chỉ một đường đao của ta, các ngươi đã nằm cả đống trên đất, điều đó cũng đủ để chứng minh cho các ngươi rõ.
Qua Siêu Sinh rống lên:
– Các ngươi sẽ phải trả giá đối với nợ máu mà các ngươi đã gây ra.
– Vậy còn đợi gì nữa. Phan đại gia ở nơi này hầu tiếp.
Hai tay tùy tùng đứng sau lưng Qua Siêu Sinh phẫn nộ hét lên một tiếng, cùng bay vọt người lên, song song tiến thẳng lên đỉnh núi, trong tay mỗi người đều nắm khô cốt trảo và đầu lâu.
Thoắt một cái hai người đã lên trên triền núi, Tô Kiệt và Diêu Cương cũng đã lao người xuống, tạo nên một trận long tranh hổ đấu.
Ba người còn lại phía Phan Đắc Thọ không thể xuống để chi viện được. Bọn Qua Siêu Sinh cũng chỉ biết ngước mắt nhìn lên.
Tô Kiệt sáp chiến với gã đại hán cao ốm, Song Nhẫn phủ phát ra liên tiếp mười một chiêu nằm nhiều hướng khác nhau lao vào. Gã đại hán lướt người tránh chiêu. Trong lúc hai người đang ở trên không,

bỗng nghe vù một tiếng, từ trong chiếc đầu lâu trên tay gã đại hán bỗng vụt ra một vệt sáng bay thẳng đến người Tô Kiệt.
Tô Kiệt thật sự không ngờ trong hộp xương sọ đó lại đặt ám khí, lúc này người đang lơ lửng trên không, biện pháp duy nhất là vung đao đỡ lấy.
Ngọn đoản đao vụt ra đã nhanh, nhưng đã chậm, vệt sáng bay đi với một kình lực rất mạnh, găm trúng đầu vai Tô Kiệt.
Tô Kiệt lộn người trên không trung, chưa đáp xuống đất miệng đã kêu lên:
– Thận trọng chú ý, trong đầu lâu của địch nhân có ám khí.
Ngay lúc đó Thạch Tiên Nhân lao người qua khỏi Tô Kiệt hét lên:
– Tên yêu nghiệt kia, Thạch đại gia cung hầu ngươi.
Gã đại hán không ngờ mũi khô cốt đinh không găm trúng đầu Tô Kiệt vì Tô Kiệt phản ứng quá nhanh. Gã ta vừa chạm đất, Song Nhẫn phủ của Thạch Tiên Nhân đã bổ xuống đầu.
Gã ta vung ngược Quỷ trảo lên nghênh tiếp, choang một tiếng, lửa tóe ra như một chiếc pháo hoa. Ngọn đoản đao trên tay của Thạch Tiên Nhân đã đâm nhanh đến, gã đại hán giương mày, định quay người phát ám khí, nhưng Thạch Tiên Nhân đã xoay nhanh chân phải, bịch một tiếng, gã đại hán bị bay xuống núi.
Diêu Cương sáp chiến với gã áo tro còn lại. Diêu Cương mắt đỏ kè, râu tóc dựng đứng, mỗi nhát búa đánh ra miệng lại hét lên rung rợn, áp đảo đối phương liên tục.
Phan Đắc Thọ đã nhổ Khô cốt đinh trên vai Tô Kiệt ra, thấy mũi khô cốt đinh dài không quá hai thốn, màu tợ xương khô, nhưng nếu nhìn kỹ mới biết là bằng sắt.
Từ dưới núi, giọng của Qua Siêu Sinh vọng lên:
– Phan Đắc Thọ, ngươi còn chưa đầu hàng sao?
Phan Đắc Thọ nổi cơn đại nộ quát:
– Kim Gia Lâu chỉ có lấy đầu quỷ, không biết đầu hàng là gì!
Qua Siêu Sinh mỉa mai:
– Năm người nay đã thụ thương một, ta còn chưa phát động toàn lực. Tên họ Phan kia, lẽ nào muốn phanh thây nát thịt mới can tâm sao?
Phan Đắc Thọ nghiến răng trèo trẹo:
– Bọn ta phanh thây nát thịt thì bọn ngươi cũng dập đầu tan xương.
– Phan ĐắcThọ, ngươi cuồng rồi, sẽ cho ngươi biến thành con quỷ mất đầu ngay lập tức.
Gã ta hai tay cầm chiếc đầu lâu, đã bắt đầu tiến lên triền núi, sắc mặt tái tía, dưới chân phát lên tiếng lộp cộp hữu lực, miệng quát cuồng

lên:
– Ta phải lên trên đó quyết một trận thư hùng mới được, ngươi sao?
Phan Đắc Thọ tuyệt đối không tin Qua Siêu Sinh bỏ trường chọn đoản, chỉ một mình lên đây để liều mạng, gã tất nhiên đang dùng xảo kế để dụ Phan Đắc Thọ lọt lưới.
Đào Kỳ Trung nói giọng giận dữ:
– Qua Siêu Sinh, ngươi là cái thứ gì lại dám đọ chiêu với nhị đương gia ta?
Đào đại gia sẽ cho ngươi nếm chiêu.
Thân hình cao to của lão ta lao về phía trước.
Qua Siêu Sinh khiêu khích:
– Phan Đắc Thọ, ngươi sợ rồi sao?
Phan Đắc Thọ bỗng quát:
– Kỳ Trung quay trở lại!
Đào Kỳ Trung quay lại nói:
– Nhị đương gia chớ nghe hắn ta hù doạ, thuộc hạ chỉ trong mười chiêu sẽ lấy đầu hắn được ngay.
Phan Đắc Thọ rít qua kẽ răng:
– Ta bảo ngươi quay lại có nghe không.
Đào Kỳ Sơn lườm mắt nhìn Qua Siêu Sinh một cái rồi quay trở lại.
Qua Siêu Sinh cười quỷ quyệt, nói:
– Phan nhị đương gia, ta muốn khiêu chiến với ngươi, nếu chấp nhận thì xuống đây!
Phan Đắc Thọ lắc đầu trả lời:
– Khiêu chiến của ngươi chỉ là một âm mưu. Qua Siêu Sinh, lẽ nào không đúng sao?
Qua Siêu Sinh khua hai tay, nói lớn:
– Quyết một trận sống chết, mỗi người đều vận dụng cơ trí, mưu lược, dốc hết võ công, nếu ngươi còn đắn đo lo sợ thì không xứng là nhị đương gia của Kim Gia Lâu đâu.
Phan Đắc Thọ trong long đã định, không vì những lời châm chọc của đối phương mà nổi giận, bèn cười nhạt nói:
– Ngươi đã nói vậy, ta chấp nhân khiêu chiến.
– Vậy xuống đây!
Phan Đắc Thị chỉ tay về phía khoảng trống xa xa, nói:
– Qua Siêu Sinh, ngươi và ta qua bên đó quyết một trận sống mái.
Qua Siêu Sinh mừng thầm trong lòng, khoảng đất đó khuôn viên chỉ rộng một trăn trượng, cách triền núi đến ba mươi trượng, nếu vây đánh địch thủ ở đó thì đừng mong chuyện sống còn.
Qua Siêu Sinh chậm rãi quay người bước từng bước đi đến khoảng

đất trống trước, đám cận vệ đi theo sau lưng, mười ba người kéo nhau đi.
Lúc này trong đầu Phan Đắc Thọ tồn tại bao ý nghĩ:
một là phải truy hỏi địch nhân bắt Lâu chủ đi đâu? Hai là phải diệt trừ bọn áo tro này vì uy danh của Kim Gia Lâu từ nay và về sau, Qua Siêu Sinh không chết không được.
Qua Siêu Sinh đã sắp đến bên khu đất trống, bọn đại hán còn lại đứng trải dọc theo sơn đạo trong rừng.
Phan Đắc Thọ nói nhỏ với Tô Kiệt:
– Lão Tô, vết thương của ngươi như thế nào?
Tô Kiệt mỉm cười đáp:
– Không sao, mười đinh như vậy găm vào cũng chẳng ăn thua gì. Nhị đương gia có gì dạy bảo?
Phan Đắc Thọ gật đầu bảo:
– Hảo! Chúng ta cứ theo kế hoạch như trước, xông xuống tàn sát bọn chúng một trận nữa.
Diêu Cương hỏi nhỏ:
– Nhị đương gia không phải muốn quyết chiến với tên tiểu tử kia một trận sao?
Phan Đắc Thọ hừ một tiếng nói:
– Quyết chiến nên tiến hành khi tấn công vào tổng đàn của Cô Lâu bang, nơi này không phải là nơi quyết chiến.
Lão ta chuyển giọng:
– Các ngươi không nghe lời Qua Siêu sinh vừa nói sao? Quyết một trận sống chết bao hàm nhiều điều, võ công chỉ là một trong số đó, tâm cơ mới là lẽ thủ thắng.
Năm người cùng bay người xuống núi, thoắt một cái đã theo kịp bọn đại hán áo tro đo dọc theo sơn đạo. Ban đầu, bọn đại hán áo tro thấy bọn Phan Đắc Thọ lướt tới, tưởng rằng muốn đến khoảng đất trống để giao đấu, bèn tránh sang hai bên để nhường đường, không ngờ bọn Phan Đắc Thọ đột ngột biến chuyển đội hình, Phan Đắc Thọ hét lên một tiếng dậy trời:
– Giết sạch!
Bỗng thấy đao búa loé lên tầng tầng lớp lớp, năm hung thần chém tới tấp vào bọn áo tro. Bị tấn công bất ngờ, bọn áo tro liều mạng chống trả. Nhưng tình thế phát sinh quá đột ngột, chỉ tính riêng chết dưới ngọn đao của Phan Đắc Thọ không thôi cũng đã đến bảy tám mạng.
Cuộc tàn sát diễn ra ở trong rừng, những tiếng kêu rống thảm thiết vang dội cả khu rừng. Phía bên kia, Qua Siêu Sinh vừa đặt chân đến

khoảng đất trống bỗng nghe thấy những tiếng kêu la, biết ngay mình bị mắc lừa bọn Phan Đắc Thọ, liền hét lên một tiếng, thi triển thân pháp phóng vào bờ rừng, miệng quát lớn:
– Phân Đắc Thọ, ngươi là loài súc sinh không thể tha thứ, ta phải băm thây ngươi ra mới được.
Từ trong rừng, giọng của Phan Đắc Thọ cười đắc ý, hô:
– Biến!
Khi Qua Siêu sinh cùng những tay cận vệ lao đến trong rừng, thì bọn Phan Đắc Thọ đã lao vút người lên triền núi, không chậm trễ một phút giây nào.
Phan Đắc Thọ đứng sừng sững, trầm giọng hỏi bọn thuộc hạ:
– Trận chiến này mỗi người giết được mấy tên.
Diêu Cương liền trả lời:
– Bẩm nhị đương gia, thuộc hạ chém loạn xạ, đâu nhớ giết được bao nhiêu người đâu. Chỉ biết trên người nhuốm không ít máu địch nhân.
Phan ĐắcThọ quát:
– Nói ngớ ngẩn, ngươi giết được bao nhiêu địch nhân cũng không rõ sao? Lú lẫn!
Tô kiệt nói:
– Còn thuộc hạ truy sát năm tên, có ít nhất ba tên chết.
Phan Đắc Thọ hỏi Đào Kỳ Trung:
– Ngươi sao?
Đào Kỳ Trung lấy tay áo lau vết máu trên mặt, đáp:
– Khoảng bốn, năm tên.
Phan Đắc Thọ giận dữ quát:
– Bốn là bốn, năm là năm, sao lại...
Đào Kỳ Trung vội tiếp lời:
– Nhị đương gia, có điều không biết, thuộc hạ chém xong là biến liền, chết hay sống đâu có nắm được chính xác.
Từ phía dưới, Qua Siêu Sinh gào lên:
– Phan Đắc Thọ ơi Phan Đắc Thọ, ngươi chẳng kể tín nghĩa, không tuân ước định, là loài trâu chó, ngươi...ngươị., xuống đây cho ta!
Phan Đắc Thọ cười ngạo nghễ, mỉa mai:
– Qua Siêu Sinh, ngươi chửi đi, chửi không đem lại thắng lợi đích thực, bởi vậy khuyên ngươi đừng dại làm hao hơi kiệt sức.
Qua Siêu Sinh lại chửi mắng:
– Lão già kia, người ta ước định qua bên kia thi đấu, ngươi vì sao nửa đường lại hạ sát thuộc hạ của ta?
Phan Đắc Thọ nhếch môi cười:
– Qua Siêu Sinh, chúng ta là hai phe đối đầu với nhau, liên quan đến

thắng bại của mỗi phía song phương, chứ không phải ân oán riêng giữa ngươi và ta, lão phu cùng ngươi quyết cái gì? Đấu cái gì chứ?
Ngừng lại giây lát, lão nói tiếp:
– Ngươi cũng từng nói rõ, tuy quyết đấu nhưng cũng bao gồm cả cơ trí và mưu lược, võ công chỉ là một phần thôi, vì vậy ta xin đề tỉnh ngươi, trái ngược với mưu đồ của ngươi nhưng lại thỏa được tâm nguyên của bọn ta, làm cho nười mấy thuộc hạ của ngươi thịt mạng, như vậy mới làm giảm đi ưu thế về mặt nhân lực của ngươi đối với bọn ta, vậy có thể gọi là xảo trá sao?
Qua Siêu sinh tức giận đến hai tay run lên, chân giẫm mạnh, đá vỡ bay tung toé, hét lên:
– Tên hỗn láo kia, chuyện quyết đấu ngươi không chấp nhận sao?
Phan Đắc Thị chỉ thiên chỉ địa nói:
– Ai nói không, tuy nhiên để xem địa điểm cái đã.
Qua Siêu Sinh gắt giọng:
– Địa điểm không phải ngươi đã định đó sao?
– Vừa rồi chỉ là thi triển tiểu kế với ngươi, mục đích là trừ khử đồng đảng của ngươi. Lần này lại khác, vì hành vi thái độ của ngươi làm ta không thuận mắt, bởi vậy ta quyết phải thu thập ngươi.
Qua Siêu Sinh hỏi:
– Nói đi, ngươi quyết định thế nào?
Phan Đắc Thọ chỉ trên triền núi, nói:
– Ngươi và ta quyết một trận phân cao thấp ở trên này, ngươi có dám không?
Qua Siêu Sinh lắc mạnh đầu, quát gắt:
– Dụ ta mắc bẫy sao, lão già xảo quyệt?
– Ngươi cự tuyệt sao?
– Ta không phải kẻ dại khờ!
Phan Đắc Thọ khịt mũi nói:
– Thì ra ngươi cũng biết sợ sao?
Qua Siêu Sinh nổi cơn thịnh nộ, quát:
– Phan Đắc Thọ, rồi cuối cùng người chết chính là các ngươi!
– Tính Qua kia, ai chết về tay ai lúc này nói ra còn sớm. Nếu ngươi thành ý muốn cùng ta quyết một trận thắng bại thì hãy tiếp nhận điều kiện của ta.
– Ắt là điều kiện khuyết đức âm tổn, ai thèm tiếp nhận.
– Ngươi không muốn nghe sao?
Qua Siêu Sinh nhìn bọn thuộc hạ, chỉ tấn công hai lần đã tử thương gần một nửa huynh đệ, lửa hận trong lòng bừng trỗi dậy, gã nghiến răng lên tiếng:

– Nói đi!
Phan Đắc Thọ nói giọng chậm rãi, nhưng hữu lực:
– Cho người của ngươi lùi cả ra khoảng đất trống kia, bốn huynh đệ của ta cũng không xuống núi, chỉ có hai người ta và ngươi quyết tử một trận tại bìa rừng đó đến chết mới thôi, ngươi thấy thế nào?
Qua Siêu Sinh liếc nhìn bọn thuộc hạ tùy tùng, một gã nhỏ giọng:
– Phó bang chủ, chớ cả tin đáp ứng, chúng ta chỉ cần vây hãm họ ở trên đó, đói khát cũng đủ làm họ chết rồi!
Một gã khá trầm giọng:
– Lưu Toàn nói không sai. Phó bang chủ còn phải chủ trì đại cuộc sao lại có thể liều mạng với kẻ địch được. Chúng ta nên vận dụng vào ưu thế, không nên mắc lừa gã tính Phan kia.
Qua Siêu Sinh nói lớn:
– Tính Phan kia, để Qua gia ngẫm nghĩ lại đã.
Gã quay lại nói với bọn tùy tùng:
– Các ngươi nghe rõ cho ta, trước hết các ngươi nên biết, nơi này nằm trong phạm vi thế lực của Kim Gia Lâu, ắt sẽ có người của Kim Gia Lâu xuất hiện, bởi vậy ta không muốn cầm chân ở đây lâu, để ta lên dụ hắn rời khỏi triền núi, đến khi ta phát ám hiệu, các ngươi lập tức xông đến bao vây hắn ta. Nhưng khi bốn tên còn lại xông xuống, các ngươi lập tức quay lại ngăn chặn, ba người giết một người. Án theo quy củ của bổn bang, hạ được một địch nhân lập tức chặt đầu ngay, ta treo đầu họ lên để báo thù cho những huynh đệ đã chết đi.
Gã ta vừa nói xong, giọng của Phan Đắc Thọ đã cất lên:
– Thế nào, thương nghị ổn cả rồi chứ?
Qua Siêu Sinh quay lại hoa hai tay, bọn đại hán áo tro đều kéo nhau ra khỏi bìa rừng, quả nhiên mười hai tay cận vệ của Qua Siêu Sinh cũng ra khỏi rừng, đứng ngay ngắn trên khu đất trống.
Qua Siêu Sinh đứng dưới một gốc đại thụ, nói:
– Phan nhị đương gia, ta hoàn toàn chấp nhận điều kiện của ngươi, còn chần chừ gì nữa mà chưa xuống đây?
Phan Đắc Thọ bảo bọn thuộc hạ:
– Bốn người hãy nghe đây, không có mệnh lệnh của ta, không ai được xông xuống, nên biết rằng tình thế đang nguy khốn, lùi một bước là chết không toàn thây ... thận trọng nhớ lấy!
Đào Kỳ Trung đáp lại:
– Nhị đương gia yên tâm, bọn họ đừng mong lên được đây!
Diêu Cương da mặt vỏ quýt săn lại nói:
– Nhị đương gia thiên vạn lần phải cẩn thận đấy!
Tô Kiệt càng lo lắng hơn:

– Nhị đương gia nên thận trọng chú ý, trong hai chiếc đầu lâu của hắn có ám khí đấy!
Phan Đắc Thọ trầm giọng quát:
– Xem ta đi thu thập gã thất phu họ Qua!
Phan Đắc Thọ biểu hiện bên ngoài bình tĩnh trấn định, nhưng trong lòng rất lo lắng, vì lão ta chọn con đường này để đi, địch nhân lại đón lỏng ở đây, tình thế diễn biến khiến người ta không thể lường trước được. Kim Gia Lâu rồi đây ắt sẽ gặp nhiều nguy biến. Lần trước, những nhân vật cấu kết với Đơn Thuận, tuy đã chết hơn một nửa, nhưng vẫn còn mấy lão ma đầu đã trốn đi, Vưu Nô Nô là một người trong số đó.
Phan Đắc Thọ lạnh lùng bước xuống triền dốc, mỗi bước chân in một dấu ấn, mỗi bước đi một tiếng hừ vang lên, tiến thẳng về phía Qua Siêu Sinh.
Trên nét mặt như thây khô của Qua Siêu sinh, dần hiện rõ một lớp màu đỏ tía, gã nhe hai hàm răng như ma, nói:
– Nhị đương gia, chỉ có người hiểu rõ thế thời thế mới là trang tuấn kiệt, cũng mới có thể sống được lâu dài. Qua mỗ thành ý tương khuyên ...
Phan Đắc Thọ quát:
– Tính Qua kia chớ lắm lời. Trước khi chưa động thủ, ta mong ngươi thực ngôn trả lời, các ngươi dùng thủ đoạn gì để bắt Lâu chủ của chúng ta? Mục đích vì sao?
Qua Siêu sinh với khuôn mặt mếu máo, khóc cười chẳng hay, nói:
– Ngươi đương nhiên sẽ hỏi vậy, vì ta biết rõ đó là mục đích chính khi ngươi chấp nhận cuộc quyết đấu với ta. Nhị đương gia, ngươi không phủ nhận chứ?
Phan Đắc thọ ngầm ngạc nhiên. Gã tính Qua này thật sự không phải vừa, lão gắt giọng:
– Lẽ nào ngươi không muốn nói ra?
Qua Siêu sinh hạ ánh mắt nhìn xuống, trầm ngâm giây lát, tiếp lời:
– Bắt được Kim quả phụ bọn ta đã dùng kế sách một thời gian không ít. Chỉ có cách bắt Kim quả phụ đi, mới có cách bắt ép bà ta giao ra tất cả những gì của Kim Gia Lâu. Đương nhiên, đây là một công việc hết sức khó khăn, nhưng bọn ta có lòng nhẫn nại, cũng có nghị lực, Kim quả phụ cuối cùng sẽù đáp ứng theo yêu cầu của Cô Lâu bang ta, ha ha...
Phan Đắc Thọ cơ nhục trên mặt giật lên từng hồi, quát hỏi:
– Lũ ác quỷ, các ngươi đem Lâu chủ của bọn ta giam giữ ở đâu, mau nói!

– Ta dễ gì nói ra. Nhị đương gia, ngươi được một đòi hai đấy Ánh đao loé lên, Phân Đắc Thọ gằn giọng:
– Không nói ngươi sẽ chết!
Qua Siêu Sinh nhảy tạt người, hai chiếc đầu lâu kêu lên leng keng, phát ra những tia sáng rùng rợn, trong lúc ánh sáng tỏa ra tứ phía, người gã ta đã bay ra ngoài ba trượng.
Phan Đắc Thọ hừ một tiếng trong cổ, nói:
– Chạy đâu cho thoát!
Lão ta múa đao bay người theo, ánh đao loang loáng như cả rừng đao.
Qua Siêu Sinh gõ hai chiếc đầu lâu vào nhau, rít qua kẽ răng:
– Ta sẽ cho ngươi còn lại một đống xương tàn!
Ngọn đoản đao trong tay xé gió vùn vụt, khiến người ta phải sởn gai ốc, Phan Đắc Thọ gầm lên.
– Qua Siêu Sinh, ta đánh tan xác ngươi!
Qua Siêu Sinh cười lên mấy tiếng quỷ quái, bỗng thấy từ trong hốc mắt ở đầu lâu bên trái tay gã ta phụt ra hai luồng khói xám bật thẳng đến mặt đối phương.
Ở vùng tai của chiếc đầu lâu bên phải lại bay vút ra một ám khí. Ám khí luồng theo làn khói độc nhằm thẳng vào người Phan Đắc Thọ ...

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 7
Thắng Bại Do THiên Định
Thư Hùng Quyết Một Phen

Phan Đắc Thọ xoay người như một cái vụ, tuy địch nhân phun luồng khói độc ra trước nhưng mũi Khô Cốt Đinh lại bay đến đích trước.
Khô Cốt Đinh bay xuyên qua rừng đao một cách xảo diệu, “cạch” một tiếng gọn lỏn vang lên, ám khí găm trúng trên cách tay trái Phan Đắc Thọ, còn luồng khí độc lão ta tránh được.
Nhanh như chớp, Phan Đắc Thọ bay người lên triền núi, chẳng cần nhìn xem Qua Siêu Sinh truy kích theo, cũng không đoái hoài đến Khô Cốt Đinh găm trên tay, vút người lên như chiếc pháo thăng thiên, qua ba lần thăng giáng, lão đã lên đến đỉnh triền núi.
Vừa đáp chân xuống đất, lão đưa thẳng cánh tay ra, giục:
– Nhanh, cắt bỏ cả thịt lẫn đinh!

Bốn người đều cả kinh, Đào Kỳ Trung vội nhảy tới, cầm cách tay Phan Đắc Thọ kéo ra, đưa mũi đoản đao rạch tay áo, thấy mũi Khô Cốt Đinh có độc găm lút Vào trong thịt sâu nửa thốn, rất nhanh, vùng thịt xung quanh đã hiện lên màu đen và sưng to.
Phan Đắc Thọ nghiến răng quát:
– Kỳ Trung, ngươi còn nghĩ gì nữa, ra tay nhanh!
Đào Kỳ Trung sửng sốt, nói:
– Nhị đương gia, quá sâu...
– Sâu thêm tí nữa thì ta đã tự chặt cánh tay bỏ đi rồi, cũng không cần đến ngươi ra tay.
Phan Đắc Thọ trợn mắt quát tiếp:
– Đào Kỳ Trung, ra tay nhanh!
P Ngọn tiểu đao xẹt một vòng, miệng Đào Kỳ Trung méo xệch đi, Phan Đắc Thọ không những không kêu đau, ngược lại còn cảm thấy nhẹ hẳn người đi.
Độ bốn lạng thịt bị cắt bỏ, mũi Khô Cốt Đinh mà xám găm giữa máu thịt màu tím đen, Đào Kỳ Trung cầm lên trên tay, nghiến răng nói:
– Khốn nạn! Trên mũi Khô Cốt Đinh này có chất kịch độc!
Tô Kiệt đứng một bên chăm chút nhìn, nói giọng ngạc nhiên:
– Hoàn toàn giống như mũi Khô Cốt Đinh vừa rồi găm trên vai thuộc hạ, sao mũi này lại có độc?
Diêu Cương lấy ra chiếc khăn rịt thuốc băng vế thương lại, nói:
– Nhị đương gia, đinh độc đã nhổ trừ tận gốc, phải nghỉ chốc lát, không thể động thủ, nơi này có bọn tôi chắn giữ, bọn nó không lên được đâu!
Phan Đắc Thọ xếch ngược đôi mày. Khi trên tay trái bị trúng Khô lâu đinh, lão cảm thấy tê buốt, biết rằng ám khí của địch nhân có kịch độc, lão là một tướng sa trường có kinh nghiệm nhiều khi lâm trận, nên biết rằng nếu không cắt bỏ thịt độc ngay lập tức, thì thần tiên cũng khó cứu nổi.
Vì thế lão không để chậm trễ một phút giây nào, cũng không tức giận tìm địch thủ để truy sát, liền đề tụ chân khí bay người trở lại triền núi.
Lúc này, Qua Siêu Sinh thấy Phan Đắc Thọ vẫn đứng hiên ngang, ném ánh mắt phẫn nộ nhìn xuống, trong lòng hết sức ngạc nhiên. Gã ta không ngờ Phan Đắc Thọ phản ứng nhanh như vậy, và dám cắt đi khối thịt trên tay như vậy.
Trong rừng tùng vẫn chưa thấy bọn đại hán xông tới, chỉ có Qua Siêu Sinh trợn mắt ngây người đứng một mình, trên tay cầm hai chiếc đầu lâu, gã cất giọng:
– Phan nhị đương gia, ngươi sao mới chạm mặt đã vội thoái lui rồi?

Lẽ nào tự chấp nhận thua hay sao?
Phan Đắc Thọ đanh giọng:
– Qua Siêu Sinh, ngươi là một tên tiểu nhân độc hiểm. Ngoài ám khí độc vật ra, ngươi còn có gì để lão phu chiêm ngưỡng nữa nào?
Qua Siêu Sinh ngẩng đầu cười như ma tru quỷ khóc, nói:
_ Song phương quyết đấu, không từ bất cứ điều gì. Đã ước định rồi, phải quyết tử đến hơi thở cuối cùng, đến giọt máu cuối cùng, ngươi làm như vậy quả thật khiến cho ta lắm thất vọng!
Phan Đắc Thọ gầm lên như sư tử rống:
– Tính Qua kia, sáp mặt lần thứ hai ta sẽ đánh tan xác ngươi!
Tô Kiệt vội nhỏ giọng:
– Nhị đương gia, thương thế của lão...
Phan Đắc Thọ trợn ngược đôi mày, cơ nhục trên mặt giật giật liên tục, nói:
– Vết thương trên da thịt không đủ để làm giảm lòng quyết tâm sát địch của ta, các ngươi trấn giữ ở đây, xem ta giết tên chó chết đó!
Dứt lời, lão lao thẳng xuống rừng tùng. Hai bóng người sáp vào rồi phân ra, lại xáp vào... Qua Siêu Sinh múa cặp đầu lâu chống trả lại hai luồng đoản đao...
Trong tay hai người đều là loại đoản binh khí, trên không trung vang lên những tiếng long óc long tai!
Đứng từ xa nhìn, hai bóng người tựa như hai con mãnh hổ vồ lấy nhau, lao vọt giữa rừng tùng, khi thăng khi giáng, những tiếng gào thét làm rung chuyển cả khu rừng!
Qua Siêu Sinh lại mừng thầm, vì hai người cách triền núi mỗi lúc một xa, và dần dần kéo gần khoảng cách với khu đất trống...
Ngay lúc này, Phan Đắc Thọ lướt người như con chim ưng, ánh đao lóe lên như điện, phẫn nộ quát:
– Qua Siêu Sinh, ngươi tự đặt cho ngươi là siêu sinh, sao không thi triển chiêu thuật tà môn đó đi?
Qua Siêu Sinh nói giọng hung dữ:
– Lão Phan, ngươi đề tỉnh ta, chính là ngươi đề tỉnh ta hạ độc thủ!
Gã lao vọt người, hai tay vung cao...
Phan Đắc Thọ hai con mắt tợ như lồi ra khỏi tròng, trừng mắt nhìn đối phương, hơi chùn thế lại, vẫn chưa phát hiện đối phương tung ám khí, búng người ra ngoài ba trượng, hét lên:
– Qua Siêu Sinh, ngươi là con hồ ly không thể dung thứ!
Qua Siêu Sinh bỗng bay vượt qua đầu Phan Đắc Thọ, chặn đường thoái lui của Phan Đắc Thọ, miệng hô lớn:
– Sát!

Bọn đại hán áo tro lập tức phóng người tới, lao phía trước là mười hai tay cận vệ của Qua Siêu Sinh.
Phan Đắc Thọ lúc này mới phát hiện mình bị trúng "dụ địch kế" của địch nhân, cơn phẫn nộ trỗi dậy tột độ, quát:
– Lũ gian trá!
Qua Siêu Sinh lạnh giọng:
– Đối phó với người của Kim Gia Lâu, nhất là Phan Nhị đương gia ngươi, ta không bao giờ dám khinh suất, hắc hắc...
Tiếng cười của gã ta nghe tợ tiếng khóc. Phan Đắc Thọ vung đao ngang dọc chém bổ tới tấp về phía Qua Siêu Sinh.
Khi quyết liều mạng, lão ta hầu như quên đi tất cả. Bỗng thấy từ trong hai chiếc đầu lâu của đối phương có tiếng vù, vù như ong bay, mười mấy mũi Khô Cốt Đinh bay vút ra như một lằn tên bắn thẳng vào người Phan Đắc Thọ, như muốn biến lão ta thành một con nhím!
– Súc sinh!
Phan Đắc Thọ gầm lên, gập người xuống sát đất, đầu vai tựa mặt đất, hai chân xoay một vòng, người đa bay lui sau một cây tùng lớn. Nhưng khi lão vừa quay người nhìn lại, bỗng thấy ở bắp đùi giật một cái rồi tê buốt...
Qua Siêu Sinh người đang ở trên không, trong lòng đang ngầm bội phục đối phương phản ứng nhanh phàm tốc, động tác chuẩn, gã hầu như không ngờ tới, đột nhiên thấy đối phương búng người dậy, gã ta mới tung mũi Khô Cốt Đinh cuối cùng ra.
Phan Đắc Thọ cười gằn một tiếng, thuận thế đâm mạnh ngọn Ngưu Giác đoản đao về phía Qua Siêu Sinh.
Choang một tiếng vang lên, Ngưu Giác đoản đao lại găm trúng ngay hố mắt trên chiếc đầu lâu bên tay trái địch nhân, nhưng vẫn có một dòng máu từ kẽ tay Qua Siêu Sinh chảy ra.
Qua Siêu Sinh rơi xuống đất, Phan Đắc Thọ đã lao nhanh về phía triền núi, miệng la lớn:
– Không được xông xuống, mau quay trở lại!
Bọn Tô Kiệt thấy những tay đại hán áo tro tràn qua, liền xông xuống cứu viện, nay nghe Phan Đắc Thọ quát, đành phải quay trở lại.
Tô Kiệt vội đưa tay đỡ lấy Phan Đắc Thọ, hỏi:
– Nhị đương gia có sao không?
Diêu Cương và Thạch Tiên Nhân định lao xuống chống trả, Phan Đắc Thọ quát:
– Nhanh lùi lại triền núi, hai người chặn hậu!
Từ trên không vang lên giọng của Qua Siêu Sinh:
– Các ngươi muốn ẩn tránh trên đó nữa sao?

Một tiếng rống như hổ gầm vang lên, thân hình cao to hung mãnh như con gấu đen của Đào Kỳ Trung lao lên không, vung liên tiếp mười chín đường búa nhằm bổ xuống trên người Qua Siêu Sinh. Tiếng binh khí giao nhau vang lên chát chúa, nhân ảnh thoắt hợp rồi phân, phân lại hợp, Qua Siêu Sinh trên vai máu tuôn đầy, búng người lùi lại ngoài ba trượng, mặt mày nhăn nhó thiểu não.
Đào Trung Kỳ trước ngực ướt đẫm một vạt lớn, máu tươi chảy thấm ra ngoài, nhưng vẫn nghiến răng chịu đựng, mặt đằng đằng sát khí.
Phan Đắc Thọ lên đến triền núi, lần này khỏi cần bảo, Tô Kiệt liền dùng đao cắt bỏ khối thịt bị mũi Khô Cốt Đinh găm trên đùi Phan Đắc Thọ.
Đào Kỳ Trung từ từ lùi lại triền núi, thở dốc ra một cái, nằm vật người xuống đất.
Thạch Tiên Nhân và Diêu Cương vội chạy lại, kêu lên:
– Lão Đào, lão không thể chết...
Đào Trung Kỳ nói giọng đứt quãng:
– Ta không chết... lũ kia... mới đáng... chết...
Diêu Cương cởi áo ngoài trên người Đào Trung Kỳ ra, thật khủng khiếp, phần ngực phải của lão bị dập nát, giữa máu và thịt bầy nhầy còn thấy cả gân xương lộ ra!
Tô Kiệt đưa dược vật ra, bảo:
– Rịt thuốc, băng lại, nhanh!
Phan Đắc Thọ trên vai và chân tuy bị cắt bỏ hai khối thịt, nhưng độc đã được trừ khử tận gốc, ngoài cơn đau toát cả mồ hôi ra, tính mạng vẫn được bảo toàn.
Đào Trung Kỳ mở mắt ra, thở dốc một hồi, nói:
– Nhị đương gia... thuộc hạ quyết một đao trí mệnh nhằm đâm... vào bụng gã tính Qua... không ngờ...
Phan Đắc Thọ hiểu rõ Đào Trung Kỳ bay qua đầu lão sáp chiêu với địch nhân trên không trung, Đào Trung Kỳ đưa ngực ra để dùng đoản đao ở tay trái đâm vào bụng đối thủ, đáng tiếc đối thủ không bỏ mạng đường trường.
Phan Đắc Thọ tán thán:
– Ngươi ra tay rất tốt, tuy không lấy đi được tính mạng gã tính Qua, nhưng cũng lấy được máu hắn ta, chí ít cúng làm cho hắn một phen kinh hồn!
Từ dưới chân núi vọng lên tợ như tiếng quỷ gào khóc, thất Qua Siêu Sinh quay người bước đi...
Phan Đắc Thọ ngạc nhiên, hỏi:
– Ta không tin hắn ta bỏ đi lúc này, để xem, hắn ta nhất định giở

chiêu thâm độc gì đây!
Trong rừng bỗng trở nên lặng ngắt, bọn Phan Đắc Thọ nhìn xuống cánh rừng rậm rịt, không thấy một bóng người nào, bọn đại hán áo tro hầu như đi đâu mất cả.
Phan Đắc Thọ nhíu rậm đôi mày, đoạn nói:
– Chúng ta năm người bị thương hết ba, mặt trời sắp lặn rồi, mà chủ lực của địch nhân chúng ta vẫn chưa tiêu diệt được, phen này e rằng chúng ta nguy khốn đấy!
Diêu Cương tầm giọng:
– Nhị đương gia, đợi đến trời tối để thuộc hạ đi trước mở đường, lão Thạch đi sau chặn hậu, chúng ta cùng đột phá vòng vây!
Phan Đắc Thọ lắc đầu, nói:
– Như vậy cơ hội càng ít, chẳng bằng...
Ngay lúc này, bỗng có tiếng hô hào đầy sát khí vang dội, bọn Phan Đắc Thọ cúi nhìn xuống, không ngờ phía dưới vẫn không có một bóng người.
Diêu Cương trầm giọng chửi mắng:
– Chiến thuật quỷ quái gì vậy?
Thạch Tiên Nhân nói giọng căm phẫn; – Lẽ nào bọn hắn biến thành quỷ cả rồi sao?
Phan Đắc Thọ cười nhạt tiếp lời:
– Chỉ sợ còn xảo trá hơn cả quỷ nữa. Trên địa phận Kim Gia Lâu xuất hiện loại địch nhân hung hăng liều chết này, thảo nào Lâu Chủ bị sa lưới.
Đột nhiên, Tô Kiệt chỉ xuống phía dưới, quát:
– Lũ nó bò lên rồi!
Vừa dứt lời, Tô Kiệt và Thạch Tiên Nhân đã lao vọt người xuống.
Thì ra Qua Siêu Sinh đã ngầm phân mười hai tay tùy tùng thành ba toán, toán thứ nhất đã lén lút tiên lên triền núi, mục đích là muốn hất năm người Phan Đắc Thọ xuống núi, sau đó vây giết hoặc bắt sống.
Lúc này toán thứ nhất vừa lên được triền dốc, Diêu Cương và Thạch Tiên Nhân đã phóng người tới, triền núi hiểm trở, chỉ đủ để hai người song song tiến một lúc. Địch nhân tuy tiến lên bốn người, nhưng hai người phía sau chỉ biết ngước mắt lên nhìn hai người phía trước sáp chiến, không tiếp tay gì được.
Diêu Cương vừa hét lớn vừa vung búa tấn công, Khô Cốt Trảo của địch nhân đánh ngược lên chống trả, địa hình như vậy đương nhiên có lợi cho người phía trên.
Vì thế, đá cát bay tung tứ phía, Diêu Cương và Thạch Tiên Nhân song song tấn công tới tấp, đẩy lùi đối phương xuống núi một cách

dễ dàng.
Phía dưới, giọng Qua Siêu Sinh vang lớn:
– Phan Đắc Thọ, sơn cùng thủy tận, cùng đường tắc lối, các ngươi sao không sớm buông binh khí quy hàng, còn hăng đấu như con dã thú vậy đâu được ích gì?
Phan Đắc Thọ cất giọng:
– Qua Siêu Sinh, giữa song phương binh nhẫn đã độ qua, máu cũng đã đổ, ngươi tuy dùng mọi thủ đoạn đê hèn để đối phó với ta, nhưng vẫn không thể làm lay chuyển lòng tự tin quyết tử và tất thắng của bọn ta. Phan đại gia lần này khuyên ngươi nên sớm thả Lâu Chủ của bọn ta ra, lập tức trở về đại mạc, bọn ngươi mới có cơ hội sống trên đời này, nếu không thì...
Qua Siêu Sinh nói giọng hung hãn:
– Bọn ngươi không đầu hàng thì chỉ có con đường chết!
Gã quay lại vung tay hô:
– Đem củi lại đây!
Thấy hai mươi mấy đại hán áo tro vội vã đi vác những cành cây khô đem đến chất đống dưới triền dốc cao như một quả núi.
Phan Đắc Thọ giận đến phát cuồng, hét lên:
– Qua Siêu Sinh, bọn ngươi định giở thủ đoạn gì?
Qua Siêu Sinh trả lời lạnh lùng:
– Đây là ngươi bức bách ta, không còn cách nào khác, ta đành phóng lửa đốt núi, ngươi bỏ lỗi cho ta!
Phan Đắc Thọ rống lên như muốn phun ra máu:
– Súc sinh kia, ngươi muốn dùng độc kế tuyệt tử tuyệt tôn đó, ngươi muốn thiêu sống bọn ta trên núi hay sao?
– Lão Phan, ngươi biết bây giờ là giờ gì không? Trời sắp tối, trong rừng nổi gió tây bắc, đương nhiên chính là thời cơ tốt nhất để bọn ta phóng hỏa thiêu cháy các ngươi, lửa lùa lên đỉnh núi, các ngươi khó thoát khỏi thủ đoạn này của ta!
Phan Đắc Thọ quay đầu nhìn vách núi phía sau, chỉ thấy vực sâu đến hai mươi trượng với vách núi đá lởm chởm như những mũi đao nhọn, dù là người có khinh công cái thế tuyệt luân cũng khó vượt qua được.
Phan Đắc Thọ đang suy nghĩ, giọng của Qua Siêu Sinh lại cất lên:
– Lão Phan, ngươi thiên vạn lần chớ xem thường ngọn lửa này, vì ta có thả Khô Cốt Độc phấn vào trong lửa, chỉ cần các ngươi ngửi thấy mùi hôi có đắng chát, tất sẽ quay cuồng bất tỉnh hết ngóc đầu lên nổi. Hu hu...
Quả đúng là biệt hiệu Khốc Vương (Vua khóc), khi đắc ý gã ta lại

dùng tiếng khóc thay cho tiếng cười, thật là một người khác thường, trông giống như một người bị điên vậy!
Diêu Cương căm giận, nói:
– Nhị đương gia, chúng ta xông xuống quyết tử một trận, còn đợi gì nữa?
Thật Tiên Nhân cũng phụ họa theo:
– Đúng! Ngồi đây chịu hết chẳng bằng xông xuống quyết đánh với lũ nó một trận một mất một còn!
Phan Đắc Thọ cúi nhìn Đào Kỳ Trung, thấy Đào Kỳ Trung ưỡn ngực nói:
– Nhị đương gia yên tâm, thuộc hạ còn động chiến được, xem đây, chỉ cần Nhị đương gia hạ lệnh một tiếng, Đào Kỳ Trung sẽ xông lên trước tiên!
Phan Đắc Thọ nghiến răng ken két, vết thẹo trên trán đỏ tía, cơ nhục trên mặt săn lại, đoản đao trông tay phát sáng lấp lánh, lão buông giọng:
– Mọi người đều muốn liều mạng, ta còn đợi gì nữa chứ?
Không ngờ lão ta vừa dứt lời, từ dưới chân nói nổ bình một tiếng, ngọn lửa bùng lên cháy ngùn ngụt...
Không sai, ngọn lửa bốc cao cháy lan lên triền núi, lúc này muốn xông xuống cũng đã muộn.
Bọn Phan Đắc Thọ đều hiểu rõ, nếu ngọn lửa đơn thuần thì vẫn không ngăn được bước tiến của họ khi đã liều, nhưng vấn đề là ở câu nói cuối cùng của Qua Siêu Sinh:
trong lửa có thả Khô Cốt độc phấn!
Vì vậy, Phan Đắc Thọ liền trầm giọng bảo:
– Nhanh theo ta!
Dứt lời, lão tức tốc lùi lại vách núi phía sau, treo ngược người ở vách núi, đầu chúc xuống đến nửa trượng.
Xung quanh đó độ ba trượng đều không có cây cỏ, ngọn lửa từ dưới chân núi tràn lên thần tốc, tiếng nổ lốp bốp nghe chát cả tai, tiếng gió lùa ngọn lửa nghe rào rạo trông thật ghê rợn!
Bọn Tô Kiệt cũng treo ngược người như Phan Đắc Thọ, năm người như năm con dơi bám trên vách núi.
Lúc này ngọn lửa đã lan đến đỉnh núi...
Quả nhiên cổ nhân nói không sai... người thích trèo cao, nước luôn chảy xuống. Bây giờ đổi thành:
lửa trèo lên cao, người bò xuống thấp!
Phan Đắc Thọ hai chân móc chặt vào vách núi, từ từ ngoái đầu nhìn lên, thấy thế lửa rất mạnh, khói bốc nghi ngút che phủ cả không gian,

giống như lạc vào địa ngục!
Ngọn lửa xung thiên, đương nhiên sẽ không cháy xuống dưới. Qua Siêu Sinh không ngờ rằng độc kế đó vẫn vô hiệu. Gã thấy lửa đã thiêu cháy triền núi, vẫn không thấy bọn Phan Đắc Thọ lao xuống, gã cao hứng đến chảy nước mắt, nói:
– Đúng là người của Kim Gia Lâu, thà chết chứ không chịu đầu hàng, nghĩa khí đó, dũng khí hào hùng xem nhẹ sống chết đó, Qua mỗ vô cùng kính ngưỡng và bội phục!
Nói xong, gã vái dài dưới đất, gã cứ tưởng rằng bọn Phan Đắc Thọ đã bị lửa cháy thiêu rụi.
Sắc trời đã phủ bóng hoàng hôn!
Từ trong bóng đêm chập chờn, vọng lại giọng nói lạnh lùng:
– Ngươi thiêu cháy hết người của Kim Gia Lâu rồi sao?
Qua Siêu Sinh ngẩng mạnh đầu quay nhìn vào trong rừng, thốt lên:
– Ai?
Từ trong bóng rừng tối từ từ bước ra hai người dáng hao hao gầy!
Đi trước là một thanh niên ngoài ba mươi tuổi, sắc mặt trắng xanh, đôi mắt sâu hõm, trông lãnh ngạo vô tình, sống mũi thẳng nhọn, đôi môi mỏng dính, lưng thắt đai, trông ra vẻ một hảo hán giang hồ lão luyện.
Theo sau lưng là một trung niên thấp gầy, dáng bộ nhanh nhẹn như một con khỉ.
Hai người đến trước mặt Qua Siêu Sinh, chàng thanh niên cất giọng:
– Chính ta! Lửa của các ngươi đã dẫn ta đến đây!
Qua Siêu Sinh quét ánh mắt nhìn đối phương, hỏi:
– Bằng hữu, xin cho biết đại danh!
Chàng thanh niên lãnh đạm nói:
– Cần biết sao?
– Đương nhiên cần, lỡ ra song phương là đồng đạo há không sinh sự hiểu lầm sao?
– Ta không cho rằng chúng ta là bằng hữu, vì ta lâu nay không quan hệ với loài yêu quỷ!
– Ngươi là người của Kim Gia Lâu ư?
Chàng thanh niên lạnh giọng:
– Đây là địa bàn của Kim Gia Lâu, không phải là người của Kim Gia Lâu thì của ai nữa chứ?
Chàng ta chuyển giọng, hỏi:
– Các hạ có chức phận gì trong Đại Mạc Cô Lâu Bang?
Qua Siêu Sinh chấn động cả người, hỏi:
– Bằng hữu, ngươi biết bọn ta là người của Cô Lâu Bang sao?

Chàng thanh niên hai tay buông thõng xuống, đáp lại:
– Không sai, cũng chỉ có Đại Mạc Cô Lâu Bang mới dùng đầu lâu làm binh khí. Theo ta biết, các ngươi ngoài dùng độc âm tổn ra, võ công chẳng ra gì!
Qua Siêu Sinh quát hỏi:
– Bằng hữu, ngươi là ai?
Chàng thanh niên chợt chỉ tay về phía triền núi, trầm giọng hỏi lại:
– Người bị các ngươi đốt cháy trên đó là ai?
Qua Siêu Sinh vung hai tay, mười hai tay cận vệ lập tức dạt ra vây lấy hai người ở giữa, gã nói tợ như khóc:
– Xin báo tính danh!
– Triển Nhược Trần! – Chàng thanh niên trả lời.
Giọng nói phát ra tuy không cao, nhưng âm thanh vang lâu mới dứt!
Qua Siêu Sinh đôi mày tợ như khóc tang, bỗng giương lên, hai chiếc đầu lâu trên ta xáp lại một, dáng như thi lễ, nói:
– Quả nhiên là Đồ Thủ Triển Nhược Trần, Qua mỗ xin thi lễ vậy!
Triển Nhược Trần cất giọng hỏi lại:
– Ai bị thiêu cháy trên đó?
Qua Siêu Sinh buông tiếng than thở, trả lời:
– Triển huynh, các hạ nên lượng thứ cho Qua mỗ, vì Qua mỗ mấy lần cho họ cơ hội để sống, nhưng họ nhất định muốn tận trung với Kim Gia Lâu, đến chết không quy phục, bởi vậy...ôi...
Triển Nhược Trần thấy thế lửa tắt giảm dần, liền bảo người đứng bên cạnh:
– Tiểu Hương, lên xem có ai còn sống không?
Lão lùn đó chính là Bảng Hầu Huyền Tiểu Hương, nhị bảo đầu cấp chữ Nguyệt của Kim Gia Lâu. Lão cùng đi với Triển Nhược Trần từ Trường Xuân Sơn đến Ngũ Lý Pha, mục đích là đón tiếp Hỏa Ấn Tinh Quân Phan Đắc Thọ. Lâu Chủ mất tích, Phan Đắc Thọ tất phải mau quay về Trường Xuân Sơn chủ trì đại kế cứu lấy Lâu chủ.
Lúc này, Huyền Tiểu Hương chẳng cần để mắt đến bọn đại hán vây xung quanh, lão thoắt người búng lên đáp xuống trên một cây tùng, nhanh như một con khỉ, quả thật xứng với biệt hiệu Bảng Hầu (khỉ nhảy). Lão chuyền cành thoăn thoắt, khi bọn áo tro đuổi theo thì lão ta đã đến phía triền núi.
Triển Nhược Trần mãn ý gật gật đầu, đoạn nói với Qua Siêu Sinh:
– Đại Mạc Cô Lâu Bang Khốc Vương Qua Siêu Sinh chính là các hạ chứ gì?
Qua Siêu Sinh đôi mày nhíu sát lại, ngầm phòng bị sẵn, trả lời:
– Không sai!

Triển Nhược Trần nói giọng khinh miệt:
– Vì sao xâm nhập vào Liêu Bắc Kim Gia Lâu ta?
Qua Siêu Sinh cất giọng quái quỉ:
– Đường không bằng chẳng người ta giẫm lên, lòng bất bình phát cuồng!
Triển huynh, ngươi cứ xem ta là người phát cuồng đi!
Triển Nhược Trần thoáng ngạc nhiên hỏi:
– Âm mưu bắt đi Lâu chủ của bọn ta có phải là của qúy bang không?
– Đúng vậy!
Triển Nhược Trần mặt nổi gân xanh, nói tiếp:
– Cho biết mục đích?
– Muốn gây dựng cơ nghiệp ở Liêu Bắc.
Triển Nhược Trần ngẩng đầu cười ha hả nói:
– Các ngươi cũng dám làm điều đó à?
Qua Siêu Sinh cười hăng hắc, trả lời:
– Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên!
Triển Nhược Trần rùng vai, hừ một tiếng, lớn giọng:
– Mưu sự tại nhân, hừ! Triển mỗ chụp đầu ngươi trước...
Vừa dứt lời, chàng búng người như chiếc lò xo bay lên đỉnh đầu Qua Siêu Sinh...
Qua Siêu Sinh kinh hãi trước động tác cực nhanh của Triển Nhược Trần. Gã xoay người, vung cặp đầu lâu đánh ngược lên, tiếng kim loại sáp nhau chan chát, kim quang lóe lên như chớp giật chân mây, cặp đầu lâu bằng sắt trong tay Qua Siêu Sinh vỡ tung, một vệt sáng xanh lè nhằm phóng thẳng vào người Qua Siêu Sinh...
Trong giây phút tính mạng như ngàn cân treo kẽ tóc này, bỗng từ trên triền núi có tiếng gọi vang lên như sấm:
– Là thiếu chủ đấy hả? Phan Đắc Thọ đây!
Vệt sáng vụt tắt, Triển Nhược Trần đã đáp người xuống đứng cách Qua Siêu Sinh ngoài hai trượng, nói:
– Tiếng gọi của Phan Nhị đương gia đã cứu được tính mạng ngươi!
Qua Siêu Sinh vẫn bình tĩnh nói:
– Tiếng gọi của lão Phan cũng cứu được tính mạng của Kim quả phụ.
Triển Nhược Trần nổi cơn thịnh nộ:
– Tính Qua kia, ngươi nói gì?
Qua Siêu Sinh không hề tỏ ra sợ hãi nói:
– Vừa rồi nếu ngươi giết chết ta, người đầu tiên đền mạng cho ta chính là Kim quả phụ đang nằm trong tay bọn ta. Điều đó lẽ nào cần phải giải thích nữa sao?

Cùng trong lúc này, sáu bóng người từ trên núi lao vọt xuống.
Phan Đắc Thọ cất cao giọng:
– Thiếu chủ, chớ tha gã tính Qua kia!
Qua Siêu Sinh rất đỗi ngạc nhiên, thốt lên:
– Lạ thật! Sao họ không khói độc giết chết nhỉ?
Bảng Hầu Huyền Tiểu Hương gọi:
– Thiếu chủ, Nhị đương gia cùng bốn vị cận vệ đều có mặt đủ cả!
Triển Nhược Trần thở một hơi dài, nói:
– Vậy thì tốt!
Chợt thấy Qua Siêu Sinh vung tay, bọn đại hán áo tro vây quanh Triển Nhược Trần tức tốc lùi lại sau lưng gã ta.
Mười hai tay vệ sĩ áo tro ném ánh mắt hung dữ chăm nhìn bọn Phan Đắc Thọ, trong ánh mắt còn hàm ẩn bao nỗi kinh ngạc.
Triển Nhược Trần bước lên, dang hai tay ra, nói:
– Nhị đương gia, Triển Nhược Trần nghênh giá chậm trễ!
Phan Đắc Thọ từ tốn tiếp lời:
– Thiếu chủ, Thọ mỗ hổ thẹn không dám đương. Thọ mỗ nhận được tin liền tốc trình trở về ngay, không ngờ địch nhân vây chặn giữa đường...
Triển Nhược Trần đưa tay đỡ Phan Đắc Thọ, kinh ngạc hỏi:
– Nhị đương gia thụ thương rồi sao?
Phan Đắc Thọ chỉ vào Tô Kiệt và Đào Kỳ Trung đáp lại:
– Hai người kia cũng thụ thương không nhẹ!
Qua Siêu Sinh đứng đối diện, lên tiếng:
– May không chết là phúc cho bọn ngươi đấy!
Phan Đắc Thọ ngẩng đầu cười hăng hắc, nhấn giọng:
– Đây gọi là nhân định bất như thiên định. Tính Qua kia, ngươi tưởng rằng ngọn lửa kia thiêu cháy được bọn ta sao? Ngươi cho rằng Khô cốt độc phấn dễ dàng giết được bọn ta ư? Bọn ta kể cả một sợi lông cũng không tổn hại, mà chỉ nghỉ lấy thêm sức ở trên đó để chuẩn bị xuống đây làm thịt các ngươi!
Qua Siêu Sinh bật lên tiếng:
– Thế này là thế nào?
Gã quay mạnh người, vung hai tay, hai chiếc đầu lâu bay đâu mất.
Thất gã ta thộc tay vào người, lấy ra hai vật...
Vì thế, mười hai tay vệ sĩ liền dạt ra tứ phía, một tên trong bọn bước lại gần Qua Siêu Sinh, thận trọng nhỏ giọng:
– Phó bang chủ, tình thế bây giờ không phải là lúc cùng địch đi đến chỗ chết, mong Phó bang chủ xét nghĩ lại cho...
Qua Siêu Sinh đưa cao hai tay, nói giọng quả quyết:

– Các huynh đệ Cô Lâu Bang, sống chết đã đến thời điểm cuối cùng!
Phan Đắc Thọ buông tiếng chửi mắng:
– Lũ yêu nghiệt kia, chính là các ngươi xâm nhập vào Liêu Bắc, chứ không phải Kim Gia Lâu đến đại mạc lấy mạng các ngươi, chớ hồ ngôn loạn ngữ!
Qua Siêu Sinh chẳng thèm để tâm tới lời của đối phương, nói:
– Các huynh đệ, ta đã lấy ra Khô Cốt Hóa Thi Độc Phấn, quyết cùng địch đồng quy ư tận. Các huynh đệ nếu tận trung với Bang Chủ, thì hãy mau lấy hết ra để ra tay cùng sống chết với địch phương!
Tay cận vệ đứng cạnh bên khuyên can:
– Phó bang chủ nên nghĩ lại, chúng ta tranh thắng bại vì lâu dài, che không phải vì ngày một ngày hai!
Qua Siêu Sinh chỉ vào Triển Nhược Trần và Phan Đắc Thọ, nói với đồng bọn:
– Các ngươi nhìn rõ rồi chứ, lão Phan kia là Nhị đương gia của Kim Gia Lâu, còn tên tiểu tử cao ốm đó lại là nghĩa tử (con nuôi) của Kim quả phụ, hai người giữ địa vị chủ chốt trong Kim Gia Lâu, hôm nay vì sự tồn vong của Cô Lâu Bang, ta phải cùng chết với hai tên này mới thỏa nguyện. Các huynh đệ, thà chết vinh hơn sống nhục, theo ta giết!
– Giết!
Tiếng hô vang lên như sấm rền.
Chợt nhiên, Triển Nhược Trần nghĩ lại hôm đó chàng gặp gã vận áo màu tro, gã ta hình như có tên Thường Đông, làm phó ty hình của Cô Lâu Bang. Bấy giờ chàng muốn bắt sống hắn ta, để truy hỏi về chuyện Lâu Chủ bị mất tích, không ngờ hắn ta tung độc phấn như làn khói xám. Đôc phấn đó rất độc, nhốm vào người lập tức nghe tiếng róc...róc..., chỉ trong nhánh mắt cơ thịt máu đều tan biến thành khói, kể cả xương cũng biến thành phấn vụn!
Nghĩ đến điều đó, Triển Nhược Trần liền hô lớn:
– Khoan!
Chàng vận nhãn lực chú nhìn Qua Siêu Sinh, thấy hai tay gã ta như đang mang đôi bao tay bằng da người, nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện ra.
Qua Siêu Sinh bước từng bước tiến thẳng về phía Triển Nhược Trần...
Mười hai tay vệ sĩ của Qua Siêu Sinh mặt người nào cũng lạnh như tiền, cùng sấn bước tiến lại gàn bọn Phan Đắc Thọ...
Triển Nhược Trần lại hét lên:
– Khoan!

Qua Siêu Sinh nói giọng hận thù:
– Ta đã đợi quá lâu rồi! Huynh đệ ta bị chết nhiều như thế nhưng ta chưa thể lấy mạng được bất cứ người nào để trở về đại mạc, không bằng cùng chết với địch để tạ ân tri ngộ của bang chủ...
Triển Nhược Trần bước lên một bước, nói:
– Qua Siêu Sinh, trong tay ngươi có phải là Khô Cốt độc phấn, nếu nhiễm vào da sẽ làm nội tạng chảy ra thành nước, thi thể biến thành tro không?
Qua Siêu Sinh trợn đôi mắt đầy vẻ ngạc nhiên, nói:
– Không sai! Đây là một loại Khô Cốt độc phấn không màu, không mùi vị, cũng là một lộai độc vật khó thể không chế được, và người sử dụng nó cũng khó thoát khỏi cái chết. Triển Nhược Trần, ngươi sao biết được phấn độc trên tay ta?
Triển Nhược Trần chính là muốn gã ta nói ra những lười đó, vì chàng muốn bọn Phan Đắc Thọ nghe được độc phấn lợi hại như vậy trong tay địch nhân, như vậy sẽ khiến họ đề cao cảnh giác.
Triển Nhược Trần lãnh đạm nói:
– Qua Siêu Sinh, ta vẫn không tin ngươi thật sự cùng ta đồng quy ư tận!
– Hảo, hảo! Ngươi khinh miệt lòng quả quyết của bọn ta. Xem đây, ta sẽ cho ngươi biến thành một đống tro tàn!
– Ta thách ngươi, ra tay đi!
Phan Đắc Thọ vội kêu lớn:
– Thiếu chủ, thiếu chủ không thể, để đó cho Phan mỗ!
Triển Nhược Trần trừng nhìn Qua Siêu Sinh, bảo với Phan Đắc Thọ:
– Người của chúng ta lập tức phân tán ra, nên đứng đầu ngọn gió. Với công lực của các người tôi cho rằng đủ để đối phó với tình thế trước mắt!
Giọng nói vang lên đều đặn, vả lại cũng mang khẩu khí nên có của một vị thiếu chủ, khiến cho Phan Đắc Thọ ngầm thán phục và nghe theo.
Phan Đắc Thọ tuy thụ thương không nhẹ, nhưng lúc này không biết từ đâu đã tạo cho lão một sức mạnh phi thường, cặp đoản đao trên tay xé gió vụt đi, miệng rống lên:
– Giết sạch lũ nó!
Theo tiếng quát, máu tươi bắn vọt lên không trung, hai gã đại hán áo tro bị chém lòi ruột chết tươi!
Cạnh bên đó, Huyền Tiểu Hương đu người trên một cành cây tùng, đợi đến khi bên dưới bắt đầu sáp chiến, lão đột ngột chui ra phang một búa trí mệnh vào địch nhân, rồi nhảy lên trên cây lại...

Bóng người bay dạt ra tứ phía...
Mười hai tay vệ sĩ của Qua Siêu Sinh thấy địch nhân phân tán ra như vậy trong lòng mừng thầm, vì nếu như tụ tập lại một chỗ, thì nhất định Qua Siêu Sinh sẽ phóng độc phấn, một loại độc vật khiến người ta không thể phòng bị được, khi đó cùng chết cả lũ là chuyện chắc!
Lúc này, Triển Nhược Trần đôi mắt sáng rực lửa nhìn chòng chọc vào Qua Siêu Sinh, ngầm phòng bị sẵn. Chàng chiếm giữ ở thế đầu ngọn gió, hễ Qua Siêu Sinh di động thân hình, chàng cũng lập tức di chuyển theo, không để cho đối phương dành ở thế đầu ngọn gió.
Rất nhanh, Phan Đắc Thọ đã không còn ở bên cạnh Triển Nhược Trần nữa.
Họ đã sáp chiến với bọn đại hán áo tro ở triền núi bên kia. Tiếng quát tháo và tiếng kêu bi thảm vang lên không dứt.
Những tiếng kêu la chấn động trời đất đó tuy nghe thật rùng rợn, nhưng không căng thẳng và đáng sợ bằng Triển Nhược Trần và Qua Siên Sinh đang đối mặt lạnh lùng nhìn nhau.
Không có tiếng động, cũng không có tiếng kêu la!
Hai người vẫn giữ một khoảng cách nhất định. Triển Nhược Trần không ra tay, Qua Siêu Sinh càng không dễ gì hạ độc.
Ánh trăng mờ tỏa, cạnh rừng tĩnh mịch, một sự tĩnh mịch mang đầy sát khí!
Trên khoảng đất rộng độ ba trượng này, Triển Nhược Trần khí định thần nhàn, vững chãi như ngọn Thái Sơn!
Đối diện với chàng, Qua Siêu Sinh nét mặt trông vẻ thê lương, rồi bật lên tiếng khóc. Triển Nhược Trần ngầm hiểu gã ta đang vận công, gã dùng tiếng khóc để vận khí lực, trên giang hồ đã từng nghe. Nếu người nào không biết sẽ dễ bị mắc lừa.
Triển Nhược Trần đôi môi mím chặt, không nói một tiếng nào, Chàng lúc này tuyệt đối không thể khinh thường ra tay, vì nếu đánh không trúng tất sẽ đi hận suốt đời!
Đột nhiên Qua Siêu Sinh ngừng khóc, trầm giọng:
– Triển Nhược Trần, ta không thể không bội phục sự trấn tĩnh của ngươi!
Triển Nhược Trần nói giọng lạnh nhạt:
– Ngươi cũng như vậy!
– Ta không bằng ngươi, vì ta đã mở miệng rồi!
Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói:
– Tính Qua kia, ngươi tự tạo cơ hội để ra tay đấy, ta rất rõ!
– Ngươi quả nhiên là nhân vật không dễ đối đầu – Qua Siêu Sinh chuyển giọng:

– Người của Kim Gia Lâu ai ai cũng đều vậy cả, khó giao chiến nổi!
Triển Nhược Trần lạnh giọng:
– Nhưng Đại Mạc Cô Lâu Bang lại tìm đến cửa rồi đấy!

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 8
Truy Tìm Dấu Vết Địch
Gặp Lại Bóng Cố Nhân

Tiếng áo bay phần phật, Qua Siêu Sinh lao vút người lên cao ba trượng, ẩn khuất trong những cành cây, một luồng khói xám tựa như mây mờ cuộn về phía đối phương.
Triển Nhược Trần biết lợi hại, thế nhưng chàng lại không lùi bước. Chợt thấy chàng đột ngột tạt ngang người ra hai trượng, hai tay vươn mạnh như đại bàng vẫy cánh vọt lên cao ba trượng, lướt qua khỏi làn khói độc và đáp người trên cây.
Rất nhanh và cũng rất tuyệt diệu, khi Qua Siêu Sinh đáp người xuống quay đầu nhìn thì không thấy Triển Nhược Trần đâu nữa.
Thì ra sau khi gã phóng Khô cốt độc phấn ra, liền liều mạng bay người lên Không trung, mục đích đương nhiên cũng muốn tránh luồng khói độc đó. Gã ta tin rằng Triển Nhược Trần cũng bay người tránh như gã ta chứ không truy kích, thậm chí Triển Nhược Trần bị trúng khói độc nữa là khác. Nhưng không ngờ...
Qua Siêu Sinh nhìn không thấy Triển Nhược Trần, vừa ngẩng đầu lên, bỗng thấy một bóng người thoắt hiện, gã tung một cánh tay đánh ngược lên, người bay ra phía bên trái ngoài ba trượng.
Qua Siêu Sinh chưa đứng xuống vững, trước mặt đã xuất hiện một người đứng ngạo nghễ, một người mà gã không muốn nhìn thấy chút nào:
Triển Nhược Trần!
Cũng trong lúc này, phía bên kia vang lên tiếng quát tháo ầm ĩ, cây cối gãy rào rào!
Triển Nhược Trần mặt lạnh như băng, nói:
– Tính Qua kia, độc phấn của ngươi đã dùng xong rồi đấy!
Qua Siêu Sinh tiếp lời:
– Triển Nhược Trần, ngươi là địch nhân thích đáng nhất ta được gặp trong cuộc đời này!

T Triển Nhược Trần lắc nhẹ đầu, nói:
– Ta thực nhìn không ra có điểm gì đáng cho ngươi xưng tụng, nếu thật sự có, thì đó là thủ đoạn sát nhân của ta!
– Ngươi nên biết giết được ta cũng không phải là chuyện đơn giản!
– Bất cứ người nào mà ta giết đều không đơn giản, mà ta lâu nay cũng không xem thường bất cứ địch nhân nào, nhất là đối mặt với các hạ, càng không khinh suất coi thường!
Qua Siêu Sinh chỉ vào túi áo, nói:
– Hóa cốt độc phấn còn đây, người chớ tưởng rằng ta chỉ có chừng đó!
Triển Nhược Trần chiếu hai luồng nhãn quang rừng rực vào Qua Siêu Sinh, mặt đầy sát cơ, lạnh giọng:
– Ngươi đương nhiên còn, nhưng vấn đề là ta sẽ không để cho ngươi thọc tay vào túi lấy tiếp. Gã tên Qua kia, ngươi không còn bất cứ cơ hội nào nữa đâu!
Qua Siêu Sinh tuyệt đối tin vào lời nói của Triển Nhược Trần, nếu gã ta hơi có bất cứ một động tác nào, thì Triển Nhược Trần sẽ vung đao chém tới ngay. Uy danh của Sương Nguyệt đao trên giang hồ tương truyền đã lâu, nghe đến phải khiếp sợ!
Triển Nhược Trần cất giọng nói:
– Tên Qua kia, chớ có chấn động trong lòng, càng chớ có mạo hiểm ra tay.
Nhưng ta cũng cho ngươi một cơ hội giao đấu công bằng, ngươi lấy binh nhãn ra, dốc hết võ công của ngươi ra, ta rất muốn lĩnh giáo võ công tuyệt học của Đại Mạc Cô Lâu Bang!
Qua Siêu Sinh đưa ngang hai tay ra, từ từ cởi cặp bao tay bằng da người, nói:
– Tên Triển kia, ta đã cởi bao tay ra, chứng tỏ ra đã không sử dụng Hóa cốt độc phấn nữa!
Triển Nhược Trần gật đầu tiếp lời:
– Có lúc tiểu nhân cũng có nghĩa cử, ta tin ngươi!
Qua Siêu Sinh quay ngược hai tay, trên tay đã xuất hiện cặp đầu lâu. Gã ta gõ hai chiếc đầu lâu vào nhau, ánh lửa lóe lên rờn rợn, lên giọng thách thức:
– Tên Triển kia, ngươi ra tay đi!
Triển Nhược Trần nghiến răng, nói:
– Trước khi động thủ, ta mong ngươi nói rõ cho ta biết một chuyện.
Qua Siêu Sinh vừa cười vừa khóc, hỏi:
– Chuyện có liên quan đến Kim quả phụ...
Triển Nhược Trần quát lớn cắt ngang lời:

– Ngươi không được gọi ba tiếng “Kim quả phụ” nữa.
Qua Siêu Sinh thoáng ngạc nhiên, Triển Nhược Trần trầm giọng:
– Làm một nữ nhân, sau khi vị trượng phu chết đi, bà ta đau khổ biết nhường nào, sự chịu đựng đó vượt ngoài sức người ta tưởng tượng, là người tức phải biết thông cảm, sao lại cứ gọi “quả phụ”, “quả phụ”? Nhân tính đâu? Nhân nghĩa bỏ đâu? Người như vậy khác gì cầm thú!
Qua Siêu Sinh cụp đôi mày xuống, nói:
– Triển Nhược Trần, đối với lời chỉ trích của ngươi, ta hoàn toàn tiếp thu và rất hiểu, vì Kim quả phụ là nghĩa mẫu của ngươi, ngươi có quyền đòi đạo lý công bằng vì bà ta!
– Ngươi lại muốn tạo cơ hội để ra tay phải không?
Triển Nhược Trần đang nói, Qua Siêu Sinh đã xông lên, đầu lâu bên tay phải múa tít như chong chóng, đầu lâu bên tay trái quay nửa vòng từ dưới bật lên trên, một chiêu hai thức, quỷ dị khó lường.
Triển Nhược Trần lách người tả hữu, thoát một cái người đã thăng cao năm trượng, ánh đao tua tủa đầy trời, tám mười mốt đường đao chụp xuống trên đầu Qua Siêu Sinh.
Không sai, ánh đao dày đặc cả trời, kèm theo làn gió lành lạnh bạt ra, Qua Siêu Sinh hoa mắt, tức tốc búng người bật ngược ra sau, tiếp theo đó là những vệt sáng bay ngược lại phía đối phương.
Chỉ nghe “keng keng keng” ba tiếng vang lên, ba mũi Khô cốt đinh đã bay mất dạng.
Đáp xuống đất, Qua Siêu Sinh khóc lớn, tiếng khóc chưa dứt, gã lao đầu vào giữa làn đao, hai chiếc đầu lâu quật vùn vụt nhằm đánh vào Triển Nhược Trần.
Triển Nhược Trần né người liên tục, một lần né là tránh qua một đòn trí mệnh của đối phương.
Phía bên kia, cuộc tàn sát lẫn nhau đã đến giây phút nguy ngập.
Mười hai tay vệ sĩ áo tro phân thành sáu toán, cứ hai vây đánh một người...
Hỏa Ấn Tinh Quân Phan Đắc Thọ thảm thương nhất, lão ta bị thương cả tay lẫn chân, khiến cho lão ta không thể hạ gục được địch phương, ngược lại bị Khô cốt trảo đánh nát thịt rách da, áo quần tả tơi.
Đào Kỳ Trung bên ngực phải bị thương, lồi xương, nếu không có Huyền Tiểu Hương chống đỡ e là đã thịt nát xương tan!
Trong rừng tùng, Triển Nhược Trần rống lên một tiếng, tránh đòn trí mệnh của đối phương, đột ngột gập người xoay nhanh lao thẳng vào đối phương, chỉ thấy ánh đao xẹt lên như điện chớp, chín mươi chín

đường đao tạo nên một rừng đao bủa khắp người Qua Siêu Sinh.
Có tiếng khóc buồn và thê lương vang lên, nghe ra không giống như tiếng khóc bình thường của Khốc Vương Qua Siêu Sinh.
Vì trong tiếng khóc bình thường của gã ta nghe giống như tiếng cười của mọi người, gã ta không những đang cười, mà còn đang luyện võ công.
Đằng này lại khác, thanh âm tợ như từ địa ngục phát ra, từ u minh vọng về, nghe ra đầy đau buồn và tuyệt vọng.
Tiếng khóc còn vang vọng, Qua Siêu Sinh toàn thân đầy máu, ném mạnh chiếc đầu lâu trên tay trái, thân hình tung lộn liên tiếp trên không trung, lao thẳng ra ngoài rừng tùng.
Triển Nhược Trần nhất chiêu đắc thủ, đâu chịu buông tha đối phương, chàng truy đuổi theo không một chút chậm trễ, miệng quát:
– Muốn tẩu thoát hả?
Dưới ánh trăng chiếu tỏa, Triển Nhược Trần đuổi ra khỏi cánh rừng tùng, bỗng thấy Qua Siêu Sinh ở phía trước vọt người lên, tay trái đưa xuống vung về phía sau, một luồng khói màu xám tỏa ra.
Triển Nhược Trần đang bám đuổi theo, không ngờ khi sắp đuổi kịp, đối phương lại kịp thời tung Hóa cốt độc phấn ra, liền thoắt búng người ra xa...
Tránh qua khỏi làn khói độc, thì Qua Siêu Sinh đã biến mất trong màn đêm.
Ngay lúc này, cạnh rừng tùng lên vang lên những tiếng kêu la kinh thiên động địa.
Triển Nhược Trần nghiến răng, quay người lao về phía đó, thấy giữa không trung ánh đao lóe rạng ngời, máu tuôn như mưa...
Có ba đại hán áo tro chẳng kể sống chết lao tới, ngọn Sương Nguyệt đao trong tay Triển Nhược Trần vút lên, thịt bay tứ phía, máu vọt thành vòi. Ngọn đao bổ tiếp xuống, một tên đại hán bị chẻ một đường thành hai “người nửa”, nhìn thấy phải rùng mình khiếp hãi.
Triển Nhược Trần quát lớn:
– Gã tính Qua đã chạy trốn rồi, các ngươi còn dám chống cự nữa hả?
Ánh đao vung lên, bóng người đổ xuống...
Chàng lao về phía Phan Đắc Thọ cả người đầy máu, thở hổn hển, Đắc Thọ chỉ tay về phía khác, nói:
– Thiếu chủ, nhanh, Đào Kỳ Trung thọ thương không nhẹ!
Triển Nhược Trần nhìn Phan Đắc Thọ đã như một người máu, đáp lại:
– Nhị đương gia cũng thọ thương không nhẹ, tôi trước hết phải đưa

Nhị đương gia đến nơi an toàn.
– Không, ta còn chống cự được, nhanh sang cứu Đào Kỳ Trung!
Triển Nhược Trần phóng ánh mắt nhìn thấy Đào Kỳ Trung đang ngồi bệt dưới đất trong lúc Huyền Tiểu Hương thoăn thoắt lao người đánh bật bảy tay đại hán áo tro ra ngoài.
Triển Nhược Trần nghiến răng ken két lao vút người đi, tợ như thiên mã hành vân luồn giữa màn đêm...
Sương Nguyệt đao xé gió vùn vụt, hai đại hán áo tro vật người chết tại chỗ.
Có một tên đại hán khác liều mình lao bổ tới, ngọn đao chưa kịp biến chiêu, Triển Nhược Trần xoay người đạp mạnh, gã ta quay tròn dưới đất hết ngóc đầu nổi.
Bốn tên còn lại thấy Triển Nhược Trần đến liền bỏ Huyển Tiểu Hương vây áp về chàng.
Triển Nhược Trần mặt lạnh như tiền, ngọn đao quét tròn theo thân hình xoay nhanh. Một đòn Khô cốt trảo vút qua suýt trúng mặt chàng, thanh Sương Nguyệt đao xẹt nhanh rạch tung bụng tên đại hán.
Một tên đại hán khác lao người vào, Sương Nguyệt đao thuận thế lách nhẹ, gã ta đứt ngang người.
Hai tên còn lại sợ hãi lủi mất vào trong rừng. Triển Nhược Trần bảo Huyền Tiểu Hương:
– Dìu Đào Kỳ Trung về phía Nhị đương gia, bảo hộ thận trọng!
Huyền Tiểu Hương đáp:
– Tuân lệnh!
Nói xong, lão lau máu trên mặt và trên tay, đưa tay đỡ Đào Kỳ Trung dậy, hai người dìu nhau khập khiễng đi về phía Phan Đắc Thọ.
Bên kia, giọng Diêu Cương quát lớn:
– Lão phu đánh chết lũ ác quỷ nhà ngươi!
Không ngờ ngay lúc đó, từ trong rừng tùng vang lên tiếng hú tợ như quỷ kêu, bọn đại hán áo tro đang nghênh chiến cũng phát lên tiếng kêu kỳ quái, rồi chạy mất vào rừng tối.
Rất nhanh, chỉ trong tích tắc bọn họ đã biến mất không còn một người.
Không, còn lại thật không ít, tuy nhiên toàn bộ đều nằm trong những vũng máu, hơn một nửa bị đứt lìa tay chân, đầu rời khỏi cổ.
Bọn Tô Kiệt mang người máu đi đến bên cạnh Phan Đắc Thọ, ngồi bịch xuống đất, há miệng thở hồng học như trâu mở cày.
Triển Nhược Trần liền bảo Huyền Tiểu Nương:
– Nhanh đi tìm ngựa lại đây, các ngươi thọ thương nặng như vậy cần trị liệu ngay!

Huyền Tiểu Nương người cũng đầy máu trên sống lưng bị ngọn trảo xé rách da một mảng, trên trán bên trái cũng bị rạch ba đường tươm máu. Lão vòng qua cánh rừng, không lâu sau đã dẫn hai con ngựa tới.
Tô Kiệt vừa thở vừa nói:
– Nhị Bảo đầu, làm phiền lão đi tìm ngựa đem về đây thế bọn tôi!
Huyền Tiểu Nương hỏi:
– Tô huynh, ngựa các người để ở đâu?
Tô Kiệt chỉ về phía sơn đạo, trả lời:
– Ở bên kia, không xa!
Huyền Tiểu Nương liền đi ngay. Phan Đắc Thọ nôn nóng hỏi Triển Nhược Trần:
– Lâu chủ thực sự mất tích sao?
Triển Nhược Trần gật đầu nặng nề, chú mắt nhìn ra xa, dưới ánh trăng ảm đạm, thấy đôi mắt của chàng rực đầy uy lực, nói:
– Không sai, mấy ngày nay mọi người trong Kim Gia Lâu đều hết sức lo lắng, đây là vấn đề cay nghiệt hệ trọng!
Phan Đắc Thọ nói giọng phẫn nộ:
– Vừa rồi xáp mặt với gã tính Qua kia mấy lần, cũng không thể tra ra bọn hắn bắt Lâu chủ đi đâu, lại cho rằng bọn hắn khoác lác, không ngờ... lại là sự thật!
Triển Nhược Trần nhìn cánh rừng, căm hận nói:
– Cổ nhân nói không sai, đánh răng không chết hậu hoạn khôn lường. Lần trước, chúng ta rộng lượng thả đi không ít nhân vật hắc đạo, không ngờ những tên này lại cấu kết với bọn Đại Mạc Cô Lâu Bang, một lòng hủy diệt Kim Gia Lâu.
Phan Đắc Thọ nói lớn:
– Cơ nghiệp Kim Gia Lâu vững chãi mấy mươi năm, mấy tên tiểu yêu tặc đó dễ gì làm loạn được!
Triển Nhược Trần trầm giọng:
– Đại kế kháng địch cần phải triển khai ngay, tất cả đều đợi Nhị đương gia đến Kim Gia Lâu để trù hoạch!
Phan Đắc Thọ vỗ vai Triển Nhược Trần hỏi:
– Thiếu chủ trong lòng đã dự tính thế nào chưa?
Triển Nhược Trần gật gù đáp lại:
– Tôi nghĩ tính chỉ là ý của một người, còn đại kế cần phải có đầy đủ mọi người cùng thương nghị mới có thể tiến hành được!
– Phan mỗ chính là muốn nghe ý kiến của riêng mình thiếu chủ!
Triển Nhược Trần nghiến răng trả lời:
– Ý của tôi, trước tiên là cố thủ Kim Gia Lâu, điều phái toàn bộ võ lực

của bốn cấp Lôi, Điện, Nguyệt, Tinh trở về Kim Gia Lâu, và tôi cũng đã điều phái rồi!
Ngừng lại giây lát, chàng mở lời khiêm tốn:
– Đợi Nhị đương gia không được nên tôi phải tự tiện hạ lệnh, mong Nhị đương gia lượng thứ cho!
Phan Đắc Thọ cười ha ha, nói:
– Nói gì vậy? Vả lại ý của thiếu chủ ta tán thành, trước hết tập trung võ lực, sau đó công kích địch nhân, kế hoạch đó còn có gì hơn!
Triển Nhược Trần cười, tiếp lời:
– Tập trung võ lực xong, tôi dự định đi Đại Mạc, Cô Lâu Bang là đại bang phái có tổ chức ở Đại Mạc, tôi phải đến đó để thăm dò trực tiếp mới được!
Phan Đắc Thọ vội hỏi:
– Thiếu chủ chuẩn bị dẫn theo bao nhiêu người?
Triển Nhược Trần gượng cười, trả lời:
– Chỉ một mình tôi!
Phan Đắc Thọ lắc đầu, nói:
– Thiếu chủ, điểm này tôi không đồng ý!
Triển Nhược Trần đáp lại:
– Tôi không thể nhìn Cô Lâu Bang bắt nghĩa mẫu đi mà không lo nghĩ đến.
Nhị đương gia, nghĩa mẫu tôi đã mất đi nam tử đích thân sinh ra, phận nghĩa tử như tôi nếu không ra tay, thì còn gọi là người được sao?
– Thiếu chủ, Cô Lâu Bang bắt Lâu chủ đi, người của Kim Gia Lâu đều có trách nhiệm, không thể đổ lấy cho ai được. Lâu chủ không chỉ riêng gì nghĩa mẫu của thiếu chủ, mà còn là chủ nhân tốt của chúng ta, lúc này ai lại không muốn quyết tử vì bà ta? Lại một mình thiếu chủ đi liều mạng...
Triển Nhược Trần thở ra một tiếng, chợt thấy Huyền Tiểu Nương dẫn ba con ngựa đến, vừa đi vừa cất cao giọng:
– Thiếu chủ, Nhị đương gia, chỉ tìm thấy ba con ngựa, hai con ngựa còn lại...
Triển Nhược Trần bước lên đón, nói:
– Dẫn qua đây, trước hết đỡ Nhị đương gia lên ngựa, thọ thương nặng một người cởi một con, thọ thương nhẹ hai người một con, chúng ta trở về Trường Xuân Sơn ngay!
Bảy người cởi trên năm con ngựa, toàn thân đầy máu, chậm rãi đi về phía Kim Gia Lâu...
Không có ai nói lên một lời nào, càng không có ai mở miệng cười,

lâu lâu Phan Đắc Thọ lại buông ra một câu:
“Lũ khốn nạn!”.
Ai cũng đều biết lão đang chửi bọn Đại Mạc Cô Lâu Bang.
Triển Nhược Trần không chửi, nhưng thỉnh thoảng lại nghiến răng trèo trẹo, rõ ràng cơn phẫn nộ trong lòng đang bốc lên ngùn ngụt như ngọn hỏa diệm sơn.
Khi về đến Kim Gia Lâu, phương Đông đã hửng sáng. Tin cấp báo đến Cửu Xương Các và Như Ý Hiên, người chạy đến Đại Kim Gia Lâu đầu tiên là Thi Gia Gia. Nàng ta vừa đặt chân đến hành lang, thấy Triển Nhược Trần cả người đầy máu, mặt máy xác xơ, vội lao đến kinh hoàng thốt lên:
– Nhược Trần, chàng thọ thương rồi sao?
Triển Nhược Trần mỉm cười, nắm lấy tay Thi Gia Gia, nói:
– Đây toàn là máu của địch nhân!
Thi Gia Gia nhẹ hẳn người, liền quay sang thi lễ với Phan Đắc Thọ:
– Phan thúc, chào lão!
Phan Đắc Thọ bị thương khắp người, vẫn cười ha hả, nói:
– Nhờ thiếu chủ đến kịp lúc, mọi chuyện đều yên cả. Ha ha...
Lúc này mọi người băng bó vết thương cho bọn Phan Đắc Thọ, và dọn lên một mâm rượu thịt.
Bọn họ từ trưa qua đến giờ chưa có một giọt nước vào bụng, lúc này là ẩm thực vi tiên, cùng vây quanh bàn ăn như hổ đói.
Lát sau, Đai Ty Vệ Vô Tình Báo Phí Vân bước nhanh vào Đại Kim Lâu, đôi mắt mở to chăm nhìn Đào Kỳ Trung thân thọ trọng thương, vội hỏi:
– Ai gây ra vậy?
Phan Đắc Thọ vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh, nói:
– Lão Phí, qua đây, chúng ta cần bàn tính đại kế ngay bây giờ!
Phí Vân thi lễ, đáp lại:
– Nhị đương gia đi đường mệt nhọc, lại gặp địch nhân, trước hết cần nghỉ ngơi đã!
– Ta có thể nghỉ ngơi được sao?
Lúc này tỷ muội Thân Vô Mộ Thân Vô Cầu cùng Cửu công Thân Vô Kỵ hớt hải chạy lại. Thân Vô Kỵ đi đến cạnh bên Triển Nhược Trần, hỏi:
– Sao vậy? Lẽ nào Cô Lâu Bang đã cả gan công kích chúng ta?
Triển Nhược Trần đứng dậy, nói:
– Đại Cửu công, mời các người ngồi, đợi chúng ta ăn xong rồi cùng thương nghị đại kế kháng địch!
Chính giữa Đại Kim Lâu, hai bên chiếc bàn bằng ngọc hình vuông,

gồm những người chủ chốt trong Kim Gia Lâu.
Phía bên phải có Thân Vô Kỵ, tỷ muội Thân Vô Mộ, Triển Nhược Trần, Thi Gia Gia, cùng phu thê Thụy Lương và đứa con trai Thụy Ngô Hùng...
Bên trái có Phan Đắc Thọ, Phí Vân, Nguyễn Nhị đứng đầu nhóm Bát Vệ, còn lại là Cố Ung đại bảo cấp chữ Lôi, Triệu Kỳ đại bảo đầu cấp chữ Điện, Tăng Tú Hùng đại bảo đầu cấp chữ Nguyệt, Vu Hoành đại bảo đầu cấp chữ Tinh...
Bầu không khí trong Đại Kim Lâu trở nên tĩnh lặng, đến nỗi một cái kim rơi cũng nghe thấy! Vị trí chính giữa chiếc bàn ngọc là chỗ của Kim Thân Vô Ngân lâu chủ Kim Gia Lâu ngồi, nhưng bây giờ lại bỏ trống. Mọi người đang ngồi cùng nhìn lướt quanh bàn một lượt rồi cúi đầu xuống vẻ mặt nặng nề.
Phan Đắc Thọ chợt đứng dậy, cất giọng:
– Nghe thiếu chủ nói, các con đường chính thông với Kim Gia Lâu liên tục có địch xuất hiện. Phan mỗ chủ trì ngoại vụ ở Đại Lương Thành không phát hiện địch nhân lộ diện, sao đùng một cái bọn Cô Lâu Bang xâm nhập vào địa giới Liêu Bắc đông đến như vậy?
Ngữ khí đầy uy lực, lấy tư cách Nhị đương gia để chất vấn mọi người. Nhưng khi ánh mắt lão vừa tiếp xúc với Triển Nhược Trần, ngữ khí lại dịu xuống:
– Địch nhân xuất hiện bất ngờ, công kích trong lúc không phòng bị, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, các ngươi nên nói ra hết những điều trong lòng. Chớ quên sự an nguy của Lâu chủ hoàn toàn trông chờ vào chúng ta đấy!
Đại Tỵ Vệ Phí Vân tiếp lời:
– Mấy hôm nay những đoàn nhân mã đi trên các tuyến đường từ Kim Gia Lâu về hướng đông, đa số đều gặp địch nhân. Tùng Hương trấn, Thập Lý phố, Thái Hòa thành đều có mặt bọn Cô Lâu Bang nửa người nửa quỷ đó. Theo cách nghĩ của tôi, nhân lực chúng ta phân thành hai mũi, một mũi men theo xung quanh Kim Gia Lâu truy quét bọn nó, gặp tên nào giết ngay tên đó, mũi thứ hai thẳng đến tổng đàn Đại Mạc Cô Lâu Bang, chúng ta khử trừ tận gốc để khỏi lo hậu hoạn về sau!
Lão nhìn Phan Đắc Thọ nói tiếp:
– Các người thấy sao?
Phan Đắc Thọ lướt nhìn trên mặt từng người, rồi dừng lại trên mặt Triển Nhược Trần đang chìm trong tâm tư, nói:
– Đợi nghe ý của thiếu chủ!
Triển Nhược Trần chậm rãi buông giọng:

– Ý kiến của Đại Tỵ Vệ vốn rất hợp tình thế, nhưng lúc đó là lúc song phương ta đối mặt giáp chiến, còn nay địch nhân đang tổ chức bí mật, chúng ta làm vậy e chẳng bắt gặp tên nào, ngược lại còn tạo cơ hội cho địch nhân nữa là khác.
Phan Đắc Thọ gật đầu, Thân Vô Kỵ lên tiếng:
– Nhược Trần, nói như vậy ngươi đã có suy tính kỹ càng rồi!
Triển Nhược Trần chậm rãi đứng dậy, đáp lại:
– Đại Cửu công, đó chỉ là cách nghĩ của riêng tôi!
Phí Vân ôm quyền nói:
– Thiếu chủ, xin thiếu chủ nói thẳng ra!
Triển Nhược Trần nhìn quanh mọi người, trầm giọng:
– Lần này địch nhân xâm nhập Liêu Bắc, tất có kế sách chu tường. Hôm trước tôi từng giáp mặt với tên Huyết Hồn, sau khi giao đấu, hắn ta đề tỉnh tôi:
Đại Mạc Cô Lâu Bang bị những nhân vật hắc đạo xúi giục mới đến đây, trong đó có cả Vưu Nô Nô. Họ cấu kết với Cô Lâu Bang với âm mưu hủy diệt Kim Gia Lâu...
Chàng lướt nhìn Phan Đắc Thọ và Phí Vân, đoạn nói:
– Ý của tôi là tự một mình tôi đến Đại Mạc Cô Lâu Bang, ở Kim Gia Lâu này do Nhị đương gia điều binh khiển tướng, chủ trì đại kế ngự địch. Đợi sau khi tôi thăm dò và nắm rõ về tin tức Lâu chủ bị bắt xong, sẽ quay trở lại cùng các vị tìm kế sách để cứu lấy Lâu chủ.
Thân Vô Kỵ lắc mạnh đầu ngăn cản:
– Không được, không được, đâu để ngươi một mình mạo hiểm được? Việc đó để điều phái người khác đi.
Phan Đắc Thọ gật đầu tán đồng:
– Phan mỗ đồng ý ý kiến của Cửu công, thay người khác đi!
Triển Nhược Trần mỉm cười, nói:
– Các vị chớ quên rằng đằng sau nhiệm vụ đó chưa biết bao nhiêu trở ngại gian lao, huống gì tôi vốn là nhân vật phiêu bạt nhiều năm, chỉ cần cải trang chút ít, khoác lại chiếc áo ngày xưa, mấy ai biết được tôi chính là thiếu chủ Kim Gia Lâu hiện thời?
Chàng quay lại nhìn Thi Gia Gia, nói tiếp:
– Nghĩa mẫu đang chịu bao đắng cay, điều bà ta trông ngóng nhất chính là đứa con này sớm xuất hiện trước mặt bà ta, chút lòng hiếu đó ta không thể bỏ quên, huống gì địch nhân ra tay ngầm, vì sao chúng ta không thể ngầm hạ thủ?
Lời của Triển Nhược Trần thấu lý đạt tình, Kim Thục Nghi và tỷ muội Thân Vô Cầu bùi ngùi nhỏ lệ.
Thân Vô Kỵ gật đầu, tiếp lời:

– Thật là một nam tử hiếu nghĩa. Nhược Trần, ta không chỉ một lần nói với đại muội ta về ngươi, ngươi thật hiếu thảo còn hơn cả con ruột. Mấy lời vừa rồi của ngươi, rồi một ngày lọt vào tai đại muội ta, bà ta sẽ mừng đến phát khóc...
Vừa nói, lão vừa đưa tay lau nước mắt.
Triển Nhược Trần nói giọng tự tin:
– Nhị đương gia đã có mặt ở Kim Gia Lâu, chỉ cần tăng cường phòng thủ nghiêm mật, bọn Cô Lâu Bang dù hung bạo đến mấy cũng khó tiến vào được một bước!
Phan Đắc Thọ vết thẹo trên trán đỏ rực lên, hỏi:
– Thiếu chủ không đi Đại Mạc là không được hay sao?
Triển Nhược Trần gật đầu đáp:
– Cứu viện Lâu chủ không thể chậm trễ, Nhị đương gia chớ ngăn cản gì thêm!
Phí Vân lên tiếng:
– Tôi bồi thiếu chủ đi Đại Mạc!
Triển Nhược Trần lắc đầu nói:
– Như hôm nay chúng ta cần phải tập trung lực lượng, nhiệm vụ của tôi là đi thăm dò tình hình địch phương và tìm ra tung tích của nghĩa mẫu, đi đông người càng thêm bất lợi mà thôi!
Phan Đắc Thọ liền hỏi:
– Thiếu chủ lúc nào khởi hành?
Thi Gia Gia rời khỏi chỗ ngồi bước đến cạnh bên Triển Nhược Trần.
Triển Nhược Trần đưa tay dìu Thi Gia Gia, nói:
– Gia Gia, ta phải lên đường ngay, nàng bảo trọng lấy thân...
Thi Gia Gia nói giọng đượm nồng tình cảm:
– Nhược Trần, điều chàng quyết định đều chính xác, thiếp không ngăn cản.
Nhưng chàng nhất định phải bảo trọng lấy thân, nghe nói vùng Đại Mạc hoang vu, mấy trăm dặm khó thấy một bóng người, thiếp lo sợ chàng đi một mình...
Triển Nhược Trần mỉm cười, nói:
– Đến những vùng đó ta càng phấn chấn tinh thần, vì ta là người được đúc ra từ những hoàn cảnh khắc nghiệt đó. Gia Gia, nàng cứ yên tâm đi!
Triển Nhược Trần nói đi là đi, chàng chỉ nhìn quanh mọi người một lượt, rồi đặt hai tay lên vai Thi Gia Gia, nhỏ giọng:
– Hiền thê của ta, bảo trọng nhé!
Dứt lời, chàng cất bước ra đi!
Vừa ra tới đại sảnh, thấy Huyền Tiểu Nương đã đứng giữa hai con

ngựa, yên ngựa đã chuẩn bị sẵn, như đang đợi một người.
Đúng vậy, khi Triển Nhược Trần bước lại gần, Huyền Tiểu Nương cười hì hì, nói:
– Thiếu chủ, đã chuẩn bị sẵn ngựa cho thiếu chủ, xin lên ngựa đi!
Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi:
– Tiểu Hương, ai bảo lão chuẩn bị ngựa vậy?
Huyền Tiểu Nương cười, trả lời:
– Tôi đang dưỡng thương sau Đại Kim lâu, nghe thiếu chủ nói đi Đại Mạc xa xôi, tôi muốn... cùng lên đường hầu thiếu chủ... Bởi vậy tôi lén ra đây chuẩn bị ngựa sẵn cho thiếu chủ.
Triển Nhược Trần trầm hẳn nét mặt lại, nói:
– Xem lão bị thương khắp người như vậy, không khéo bắt ta hầu lão nữa là khác!
Huyền Tiểu Nương liền nhảy lên cao nửa trượng, nói giọng hăng hái:
– Thiếu chủ nhìn xem, thọ thương một chút này có đáng gì với Huyền Tiểu Nương này đâu!
Triển Nhược Trần lạnh giọng:
– Đem ngựa vào, nhanh vào nghỉ dưỡng thương, không được trái quy củ!
Huyền Tiểu Nương lặng thinh không nói gì thêm, Triển Nhược Trần bước đi...
Bước đi của chàng rất thong thả, thậm chí chàng cũng không cần ngựa để lên đường.
Một mình thả bước trên con đường đất đỏ, Triển Nhược Trần tưởng như đang trở về lại những năm tháng trước khi đặt chân vào Kim Gia Lâu. Bấy giờ, một mình trôi dạt giang hồ, mây trời làm chăn, bụi trần làm chiếu, ăn gió năm sương, chịu biết bao gian khổ phong sương. Nhưng trong gian khổ cũng có ngọt ngào, nếm được tình người ấm lạnh. Những tháng ngày lênh đênh vô định, lại rất tiêu dao tự tại, giống như vây giờ vậy...
Bỗng nhiên, trước con sông nhỏ trước mặt có một bóng người xuất hiện...
Đó là một nữ nhân, tay xách gàu nước, chậm rãi bước trên bờ sông. Chàng phóng mắt nhìn, thì ra còn có một chiếc thuyền nhỏ đang cắm sào đứng ven sông.
Triển Nhược Trần chậm rãi đi dọc theo bờ sông. Hôm nay chàng vận y phục chẳng lộng lẫy sang trọng gì, chỉ vận chiếc áo màu xanh lam cũ kỹ, đi hài bằng vải thô, quấn trên đầu tóc cũng là một cái giải rất bình thường, nhìn từ xa, giống như một khách nhân vãn lai tầm thường.

Bên bờ sông, vị nữ nhân đưa tay lên che ánh nắng để nhìn, đến khi... đến khi Triển Nhược Trần còn cách cô ta chưa đầy mười trượng... Bấy giờ, cô ta lại nở nụ cười.
Liền thả thùng nước xuống, vội chạy xộc lại, vừa cười vừa gọi:
– Là chàng, không sai, đúng là chàng!
Triển Nhược Trần từ từ thả bước, trong lòng không thể không ngầm cảnh giác với vị nữ nhân đang chạy đến trước mặt, vì bắt đầu từ con sông nhỏ này trở đi là ra khỏi địa giới Liêu Bắc. Nói cách khác, đây chính là nơi tận cùng của phạm vi thế lực Kim Gia Lâu. Kể cả xung quanh Kim Gia Lâu còn có Cô Lâu Bang tàng ẩn, huống gì nơi này, càng phải đề phòng thận trọng mới được!
Lúc này, vị nữ nhân lao tới như một cánh chim xinh xắn, rồi dừng lại cách trước mặt chàng không đầy ba trượng. Nét mặt lộ vẻ kinh ngạc và mừng rỡ, hai tay đưa ra rồi thụt vào, miệng hơi mở ra rồi ngậm lại, đôi nhãn châu long lanh chớp liên tục, như không đè nén nổi bao nỗi vui mừng trỗi dậy trong lòng.
Triển Nhược Trần ngạc nhiên chậm bước lại, nhíu mày buông giọng:
– Cô... cô là Từ... Từ Tiểu Hà...?
Cô gái có tên Từ Tiểu Hà đó lại kêu lên một tiếng mừng rỡ, gật đầu nói:
– Triển đại ca, huynh vẫn không quên muội!
Triển Nhược Trần mỉm cười tiếp lời:
– Lan Chỉ Xuyên Tâm Từ Tiểu Hà đã từng muốn lấy mạng ta, ta há dễ dàng quên được sao?
Từ Tiểu Hà vươn người lên kéo lấy tay Triển Nhược Trần, tươi cười nói:
– Triển đại ca, lên thuyền đi!
Chỉ về phía chiếc thuyền, Triển Nhược Trần hỏi:
– Đây là thuyền của cô nương sao?
Từ Tiểu Hà gật đầu đáp:
– Cũng là nhà của muội!
Triển Nhược Trần thoáng ngạc nhiên, hỏi lại:
– Nhà của cô?
Từ Tiểu Hà ngẩng mặt lên cười niềm nở, sánh vai bước đến cạnh thuyền, nói:
– Vâng, muội lâu nay một mực ở trong chiếc thuyền này!
Triển Nhược Trần cười nhạt hỏi:
– Sau khi cô nương tiếp nhân Lý Lão Phủ Đầu và làm hỏng chuyện, rồi bỏ đi đến nơi này hay sao?
– Đúng vậy - Từ Tiểu Hà vừa đáp lời vừa xách gàu nước lên.

Triển Nhược Trần đứng ở bên bờ, chỉ tay lên thuyền, mỉm cười hỏi:
– Trên thuyền chỉ có một mình cô nương thôi sao?
Từ Tiểu Hà hơi ngớ người ra và có phần e thẹn, trả lời:
– Còn có chồng của muội nữa!
– Chồng cô nương... lẽ nào cô nương đã kết hôn?
Từ Tiểu Hà lúc lắc đầu, bước lên thuyền trước, nói:
– Triển đại ca, nhanh lên thuyền đi!
Triển Nhược Trần lắc đầu từ chối:
– Nếu cô nương có chồng, lúc này ta lên thuyền se thất lễ. Từ cô nương, ta còn có chuyện trọng yếu phải làm, chúng ta sau này sẽ gặp lại!
Chàng định quay người bước đi, Từ Tiểu Hà than một tiếng oán hờn, nói:
– Triển đại ca, lẽ nào vội đến nỗi qua cửa nhà cũng không vào sao?
Triển Nhược Trần quay phắt người, đáp lại:
– Đây không phải là nhà của ta!
Từ Tiểu Hà e lệ nhẹ giọng:
– Ở trong tim Từ Tiểu Hà, nào khác gì là nhà của huynh!
Triển Nhược Trần nét mặt lạnh lại, gắt giọng:
– Nói gì? Lỡ ra lời đó lọt vào tai vị phu quân cô nương, há không dẫn đến sự hiểu lầm sao?
Từ Tiểu Hà nhìn Triển Nhược Trần với ánh mắt hờn trách, nói:
– Có rất nhiều sự tình, Triển đại ca hoàn toàn không hiểu, vì sao không lên thuyền ngồi một tí cái đã?
Triển Nhược Trần vẫn chưa lên thuyền, mở lời lạnh nhạt:
– Có những điều không nên hiểu, vì nếu hiểu sẽ sinh ra sự thương hại và tự làm khổ lấy mình!
Từ Tiểu Hà nói giọng thoáng buồn:
– Có những người tình nguyện nhận lấy sự thương hại, và muội... muội càng xem sự thương hại đó dịu ngọt như đường mật, muội cam tâm tình nguyện.
Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói:
– Nhưng vị phu quân của cô sẽ đau khổ. Từ Tiểu Hà, chớ có khiến ta thất vọng về muội, ở trong lòng Triển đại ca này, muội vẫn luôn là một người thuần khiết và lương thiện. Từ Tiểu Hà, ta chúc muội hạnh phúc!
Nói xong chàng quay người bước đi...
Từ Tiểu Hà đứng trên thuyền, gọi:
– Triển đại ca...
Nhưng Triển Nhược Trần vẫn không quay đầu lại, chàng bước đi

nhanh hơn, trong thoáng chốc đã cách xa mười trượng.
Bất ngờ, nghe tiếng tay áo phất trong gió, một vật sáng như làn gió cuộn tròn, bay xuống chắn trước mặt chàng.
Triển Nhược Trần từ từ hạ tay phải xuống, Sương Nguyệt Đao được dấu trong tay áo rộng một cách ảo diệu.
Chàng lạnh lùng buông giọng:
– Từ Tiểu Hà, muội không nên đuổi theo!
Từ Tiểu Hà nói giọng đượm buồn:
– Triển đại ca, lần này đi Đại Mạc, huynh nên đề phòng cảnh giác, vừa rồi sao huynh chẳng có chút phản ứng phòng bị gì cả?
Triển Nhược Trần giật thót trong lòng, thầm nghĩ:
"Ta sao lại không cảnh giác được? Chỉ vì ngươi không biết đó thôi, khi ngươi vừa bay người lên, hình bóng của ngươi đã hiện lên trên thân Sương Nguyệt Đao".
Chàng chăm mắt nhìn Từ Tiểu Hà, hỏi:
– Từ cô nương, cô nương sao biết ta đi Đại Mạc?
Từ Tiểu Hà tỏ ra đắc ý nói:
– Còn biết huynh tìm đến Cô Lâu Bang nữa cơ!
Triển Nhược Trần ngạc nhiên, hỏi tiếp:
– Từ Tiểu Hà, lẽ nào cô nương có quan hệ với bọn nó, như vậy càng khiến cho ta thất vọng!
Từ Tiểu Hà nhìn thẳng vào đôi mắt sâu hoắm của Triển Nhược Trần, đáp lại:
– Có rất nhiều điều Triển đại ca khát khao được biết, nhưng không phải chỉ hai ba lời là nói xong. Triển đại ca, không ngại gì, trở về thuyền ngồi một tí, tiện dịp ăn trưa luôn!
Triển Nhược Trần nhìn chiếc thuyền nhỏ ven sông, hỏi:
– Ta cùng ăn cơm với cô nương trong chiếc thuyền nhỏ, lỡ vị phu quân của cô nương thấy được, sẽ không tránh khỏi sự dị nghị, khi đó nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết nỗi oan!
Từ Tiểu Hà thở một hơi dài thườn thượt, nhẹ lời:
– Triển đại ca, huynh... huynh lẽ nào...
Triển Nhược Trần nét mặt lạnh lại, ngắt lời:
– Từ Tiểu Hà, Triển Nhược Trần này không phải là một nam nhân lỗ mãng, cũng không phải là một kẻ bừa bãi tùy tiện, lễ nam nữ thọ thọ bất thân còn hiểu, cô nương...
Từ Tiểu Hà nhấn giọng:
– Triển đại ca, Từ Tiểu Hà hoàn toàn không phải là loại người như huynh tưởng tượng, chỉ cần huynh lên thuyền sẽ hiểu rõ tất cả, mời!
Triển Nhược Trần trợn to đôi mắt, nặng lời:

– Ta nói lại cho cô nương rõ, ta là người đã kết hôn!
Từ Tiểu Hà gượng cười đáp lại:
– Triển đại tẩu là Thi Gia Gia, muội đã biết từ ngày huynh kết hôn!
Triển Nhược Trần lắm phần ngạc nhiên, nói:
– Cô nương quả là rất chú ý đến từng nước bước của ta!
Từ Tiểu Hà than nhẹ:
– Đối với người hằng ghi tạc trong lòng, sao lại không chú ý được?
Cô ta nở nụ cười miễn cưỡng, nói tiếp:
– Tuy muội biết mình si mộng, tuy muội cũng biết Thi Gia Gia thành hôn với Triển đại ca, nhưng muội lại chúc cho hai người hạnh phúc, vì chỉ cần Triển đại ca khoái lạc là muội cũng mãn ý rồi!
Triển Nhược Trần không phải là người bằng sắt đá, nghe những khúc nhạc cuồng si của Từ Tiểu Hà đối với chàng, bất giác than một tiếng, nói:
– Từ cô nương, như hôm nay ta đã kết hôn, cô nương đã thành thân, chúng ta chúc nhau hạnh phúc, gắn bó trọn đời!
Đôi mắt rướm lệ, Từ Tiểu Hà lặp lại:
– Những mong gắn bó lâu dài, vầng trăng mãi mãi tròn.
Cô ta chỉ tay lên thuyền, mời:
– Triển đại ca, mời huynh lên thuyền!
Triển Nhược Trần thoáng ngẫm nghĩ, nói:
– Được, ta ngồi một tí sẽ đi ngay!
Bấy giờ, Từ Tiểu Hà nhoẻn miệng cười...

Hồi 9
Đơn Độc Trên Vạn Nẽo
Lành Dữ Biết Đâu Lường

Triển Nhược Trần bước lên thuyền, thấy chính giữa thuyền là một ngăn khoang thuyền thấp, nếu chỉ chui vào một người vào khoang thuyền thì còn có thể nhích qua nhích lại được, nhưng nếu chui vào hai người thì e rằng chật cứng hết nhúc nhích!
Bước đến mũi thuyền, Triển Nhược Trần thấy có mặt cái hồi, hai đôi bát đũa, chàng chỉ vào khoang thuyền, hỏi:
– Vị phu quân của cô nương thân hình nhất định phải thấp nhỏ, nếu

không thì khoang thuyền đó ở sao vừa?
Từ Tiểu Hà cười lộ hàm răng trắng muốt, nói:
– Thế mà muội và chồng ở trong đó vẫn rộng rãi, chớ nói chi nhúc nhích, mà ngủ ngang cũng đủ!
Triển Nhược Trần nghe vậy không khỏi kinh ngạc, nhưng chỉ mỉm cười!
Từ Tiểu Hà liền nhóm lửa nấu cơm, động tác nhanh nhẹn khéo léo, thỉnh thoảng lại quay nhìn chàng, miệng nở nụ cười duyên dáng.
Cơm chín xong, cô ta lấy bát đũa dọn ra, đơm một bát đầy đưa cho Triển Nhược Trần, nói:
– Bữa ăn đạm bạc, Triển đại ca, mời huynh dùng cơm đi!
Triển Nhược Trần bưng lấy bát, gật đầu đáp lại:
– Cám ơn!
Từ Tiểu Hà không nói gì thêm, cô ta lấy một ít cơm ném xuống sông, tay cầm chiếc trâm nhọn bằng bạc.
Triển Nhược Trần vừa và một miếng cơm, vội hỏi:
– Cô nương định làm gì vậy?
Từ Tiểu Hà đánh mắt nhìn tươi cười nói:
– Thức ăn ít vậy đâu đáng để đãi khách, muội bắt vài con cá tươi để vị phu quân dùng!
Triển Nhược Trần ngớ người, lắc nhẹ đầu, trong lòng thầm nghĩ:
“Cô ta nói năng lộn xộn, người này khả năng có chịu sự tác động gì đây, nếu không thì... “.
Đột nhiên, Từ Tiểu Hà vung tay phải nhanh như điện xẹt, không nghe tiếng động của nước, cũng không thấy nước bắn lên, thế nhưng trên tay đã có ba con cá nặng cả nửa cân.
Từ Tiểu Hà mỉm cười nhìn Triển Nhược Trần đang sửng người vì kinh ngạc, hỏi:
– Triển đại ca, huynh thích nướng? Hay rán? Nếu không thì hầm, muội đều làm được!
Triển Nhược Trần buột miệng tán thán:
– Thủ pháp cao minh, khiến ta nhớ lại một lần trước đây, lúc đó cũng chính là loại thủ pháp đó của cô nương, suýt tí nữa làm ta mất mạng!
Từ Tiểu Hà cười yểu điệu, bỏ cá xuống cạnh chiếc mồi, Triển Nhược Trần thấy ba con cá đều bị đâm trúng đầu, thủ pháp thật siêu tuyệt, mở lời khen:
– Lâu ngày không gặp, võ công của Từ cô nương tăng tiến không ít!
Từ Tiểu Hà sờ tay vào người lấy ra một mũi dùi bằng sắt, nói:
– Đã lâu ngày chưa từng dụng đến vật này, Triển đại ca vừa đến, muội bèn đem dùng sắt luyện độc này thu vào trong túi áo!

Nói xong, cô ta xách nước làm cá, Triển Nhược Trần chậm rãi hỏi:
– Cô nương nói vị phu quân thích ăn cá tươi ư?
Từ Tiểu Hà quay lại nhoẻn miệng cười đáp:
– Lẽ nào lão huynh không thích ăn cá tươi?
Triển Nhược Trần khựng người, nói:
– Nhưng ta không phải là chồng của cô nương.
Từ Tiểu Hà đổ dầu vào nồi, nhóm lửa lên, cười nhí nhảnh tiếp lời:
– Triển đại ca, muội không ngần ngại gì nói thẳng với huynh, muội vốn chưa từng kết hôn với người nào cả, nếu có chăng là có người đó đang sống trong lòng muội... Con người đó muội tự nhận rằng mãi mãi không với tới, tuy nhiên...
Triển Nhược Trần tay bưng bát cơm, ngạc nhiên chằm nhìn Từ Tiểu Hà, trong lòng bắt đầu xúc động, bắt đầu rung chuyển, lẽ nào phu quân sống trong tim cô ta lại chính là chàng sao? Không, không thể như vậy được!
Từ Tiểu Hà nhẹ giọng:
– Tuy nhiên, muội tuy không được cận kề bên chàng ta nhưng trong tim vẫn có quyền ôm ấp chàng, mà người này...
Cô ta chợt đứng dậy, bước đến trước khoang thuyền, đưa tay vén cửa ra, nói giọng nghẹn ngào:
– Triển đại ca nhìn xem, muội cất giữ chiếc áo của vị phu quân luôn sống trong lòng muội, huynh có nhận ra không?
Triển Nhược Trần đưa mắt nhìn, liền nhận ra chiếc áo đó hình như chàng đã từng mặc trước đây, đang nằm ngay ngắn trong khoang thuyền, áo và quần, còn có... còn có cả chiếc đai mà chàng thường dùng...
Chàng kinh ngạc không ít, từ từ đứng dậy bước đến cạnh bên Từ Hiểu Hà, chàng cảm thấy nhận được tình yêu cuồng nhiệt của Từ Hiểu Hà đối với chàng, một tình yêu vĩnh viễn khó phai mờ. Ngày ngày trông móng mỏi mòn con mắt nhưng vẫn một mực ngóng trông, đêm đêm mộng mị cứ tuôn rơi thấm ướt cả gối chăn. Từ Hiểu Hà đã sống qua những tháng ngày hư huyễn đó, tự giam mình trong khoang thuyền nhỏ hẹp này, một tình yêu cuồng si và hư ảo!
Triển Nhược Trần nắm lấy tay Từ Tiểu Hà, nói nhỏ nhẹ:
– Từ cô nương, không nên như vậy!
Từ Tiểu Hà đôi mắt nhòa lệ, nói:
– Sao lại không nên? Ngược lại muội lại cảm thấy những tháng ngày trôi qua đầy ý vị và ngọt ngào...
Triển Nhược Trần ngập ngừng:
– Ta... ta chỉ là... một người rất tầm thường...

Từ Tiểu Hà tiếp lời ngày:
– Lấy cái tầm thường để làm nên sự nghiệp vĩ đại, điều đó càng tuyệt vời!
Triển Nhược Trần bất chợt ôm chầm lấy Từ Tiểu Hà lay nhẹ nói:
– Từ cô nương, bằng vào danh hiệu Lan Chỉ Xuyên Tâm của cô nương, lại thêm dung mạo mỹ miều của cô nương, trên đời này có biết bao nhiêu nam nhân khao khát chiêm ngưỡng, cô nương khổ vì gì phải tự giày vò và giam mình trên chiếc thuyền nhỏ hẹp này?
Từ Tiểu Hà nói giọng đầy xót xa:
– Muội tự làm khổ mình bằng yêu thương, vốn là một lẽ thường, huống chi muội từng nói với huynh, muội tìm cơ hội để báo đáp ân huynh từng che chở và lo lắng cho muội. Có thể huynh coi thường về sự báo đáp của muội, nhưng huynh vẫn không thể ngăn cản hành động của muội, đúng không?
Triển Nhược Trần than một tiếng, nói:
– Ta là người đã kết hôn rồi!
Từ Tiểu Hà hơi nhướng đôi mày, chậm rãi tiếp lời:
– Ngày Triển đại ca và Thi Gia Gia kết hôn, muội từng lặng lẽ vãng lai ở Kim Gia Lâu để dò xem. Nếu muội nói mình không ghen hờn, đó là lời dối người, nhưng... muội hiểu rõ về thân phận mình, càng không thể so hơn thua với Thi Gia Gia. Cô ta lan chất huệ tâm, nghi dung cao quý, hoa dung diện mạo, vẻ đẹp trời ban, Triển đại ca kết hôn được một vị cô nương hoàn mỹ như vậy, muội nên mừng cho Triển đại ca, cũng vì vậy...
Cô ta ngừng lời lại, bỏ con cá vào nồi, đoạn nói tiếp:
– Người mà muội hằng ghi tạc trong lòng, đương lúc muội không thể cùng người đó sống đến tuổi bạc đầu, ít nhất cũng nên chúc người đó hạnh phúc, bởi vậy... Triển đại ca, muội tự giam mình trong mảng trời nhỏ hẹp này, độ qua những tháng ngày ảo mộng. Cho đến khi... cho đến khi muội phát hiện bọn Cô Lâu bang tiềm phục ở Liêu Bắc, sẽ biết ngay Kim Gia Lâu sắp xảy ra chuyện chẳng lành!
Triển Nhược Trần vô cùng xúc động, từ dáng bộ chàng mở miệng nói không ra lời cũng dễ dàng nhận ra được điều đó.
Con cá trong nồi vàng rực...
Nét mặt Triển Nhược Trần cũng hiện lên màu vàng, nhưng trong màu vàng đó toát lên màu trắng nhợt nhạt...
Từ Tiểu Hà ngửa mặt lên nở nụ cười e lệ, đánh mắt nhìn Triển Nhược Trần một cái, đưa đũa trở con cá lại, nói:
– Triển đại ca, huynh sẽ cười muội si, đúng không?
Triển Nhược Trần ngại tiếp lời:

– Tiểu Hà, muội nên có hạnh phúc của riêng mình, ta chẳng qua chỉ là một tay sát thủ giang hồ, một kẻ phàm phu tục tử mà thôi!
Từ Tiểu Hà cười vẻ rất mãn ý, nói:
– Triển đại ca, được nghe huynh gọi muội với hai tiếng Tiểu Hà, muội thật sung sướng và cũng rất mãn nguyện!
Ba con cá được đặt trên mâm, Triển Nhược Trần gắp con cá ăn, nhẹ giọng:
– Vì si tình của muội đã làm ta cảm động, Tiểu Hà, chúng ta kiếp này không có duyên đến với nhau. Giờ thế này, ta nhận muội làm nghĩa muội, có được không?
Không ngờ Từ Tiểu Hà lắc nhẹ đầu nói:
– Không, Triển đại ca, tình phu thê sao thể dùng nghĩa huynh muội để so sánh được? Muội không muốn như vậy đâu!
Triển Nhược Trần lại than một tiếng, khuyên bảo:
– Tiểu Hà, cũng không thể để cuộc sống mãi mãi như thế này được!
Từ Tiểu Hà bỏ thức ăn vào bát Triển Nhược Trần, giống như một người vợ hiền ngồi hầu tiếp bên chồng, sao tình cảm và thắm thiết đến thế!
Từ Tiểu Hà nghiêng mắt nhìn chàng, nói giọng dịu dàng:
– Như thế này không tốt lắm sao? Triển đại ca, chớ lo lắng cho muội, muội đã thỏa mãn lắm rồi, thỏa mãn huynh đã không tức giận bởi hành động của muội, càng thỏa mãn khi huynh lên chiếc thuyền nhỏ này cùng ăn cơm với muội...
Ánh mắt cô ta vẻ cầu xin, ngậm ngùi nói:
– Triển đại ca, muội có thể... gọi huynh... bằng hai tiếng Nhược Trần được không?
Triển Nhược Trần gượng cười đáp lại:
– Nhược Trần là tên của ta, tên của người vốn chính là để người gọi, muội gọi vậy đương nhiên là được.
Từ Tiểu Hà vịn hai tay lên vai chàng, ngẩng khuôn mặt vốn khát khao đã lâu, nói giọng dịu ngọt:
– Nhược... Trần!
Triển Nhược Trần đưa tay lau dòng lệ lăn dài trên má cô ta, chàng cũng nghĩ đến tình cảm giữa chàng và Thi Gia Gia ngọt bùi như thế nào, những ngày khăn khít bên nhau ở Như Ý Hiên, đầy nhu tình và nồng thắm. Sự ôm nhau và hiền dịu của Thi Gia Gia, dù bất cứ người nào cũng khó có thể thay thế được, không ngờ...
Triển Nhược Trần vuốt nhẹ mái tóc mượt mà của Từ Tiểu Hà, nói giọng cảm động:
– Tiểu Hà, từ đáy lòng ta rất cảm ơn sự quan tâm và thương yêu mà

muội đã dành cho ta, nhưng... nhưng như vậy dù sao cũng không phải là biện pháp...
Từ Tiểu Hà ngửa mặt lên, hé nụ cười duyên dáng, ngắt lời:
– Nhược Trần, chớ có ray rứt vì muội, nên vui mừng vì muội đi!
Cô ta vùi đầu vào ngực Triển Nhược Trần nhẹ giọng:
– Đây là một buổi hội ngộ mà suốt đời muội khó thể nào quên, Nhược Trần, cám ơn chàng!
Triển Nhược Trần con tim rung động, đưa tay nâng khuôn mặt mỹ miều của Từ Tiểu Hà lên, nói:
– Tiểu Hà, có nên chăng là ta cám ơn muội, được muội coi trọng, ta... ta...
Từ Tiểu Hà từ từ nhắm mắt lại, đôi môi đỏ mộng tợ anh đào hơi máy động, không thốt ra lời, nhưng âm thanh như đang được truyền thẳng vào trong tim hai người, bừng bừng xúc động...
Vì thế, nhè nhẹ, và cũng tự nhiên, Triển Nhược Trần cúi xuống đặt nụ hôn lên trên môi Từ Tiểu Hà, cũng chỉ là một nụ hôn, một nụ hôn mà thôi!
Đôi nhãn châu của Từ Tiểu Hà tuôn ra những giọt lệ nóng, cô ta khóc nhẹ, thốt lên:
– Ta đang mộng hay chăng!
Triển Nhược Trần đỡ lấy Từ Tiểu Hà nhỏ giọng hỏi:
– Tiểu Hà, vừa rồi nghe muội nói, chuyện về Đại Mạc Cô Lâu bang muội biết được cách đây bao lâu?
Từ Tiểu Hà nhè nhẹ ngồi xuống bên cạnh chàng, trả lời:
– Cũng hơn nửa năm rồi.
Triển Nhược Trần ngạc nhiên ngước ánh mắt nhìn ra xa, nói:
– Đã lâu vậy rồi sao? Sao người của bọn ta hoàn toàn không hay biết gì cả?
Từ Tiểu Hà ngớ người nhạc nhiên, tiếp lời:
– Đất Liêu Bắc thuộc Kim Gia Lâu, hơn nửa năm nay các người lại không phát hiện người của Cô Lâu bang sao?
Ngừng lại một giây, cô ta nói tiếp:
– Đại Mạc Cô Lâu bang vốn là một tổ chức rất thần bí, chủ nhân của Cô Lâu bang được xưng là Hấp Tủy Xích Ma, là một nhân vật bí mật người ta khó nắm rõ được. Chúng bang gần hai ngàn người, phân bố khắp Đại Mạc, muội cứ tưởng rằng Kim Gia Lâu đã phát hiện lâu rồi!
Triển Nhược Trần trầm giọng:
– Cách đây mười ngày Lâu chủ thất tung, ta phái nhân lực phân bủa các đường truy tìm, mới dần dần phát giác ra hành động của bọn Cô

Lâu bang.
Từ Tiểu Hà kinh ngạc nói:
– Kim Lâu chủ võ công cái thế, sao để bị Cô Lâu bang bắt đi được? Điều này khiến người ta khó thể tin được!
– Có gì đâu khó tin? Người ta thường nói đạn rõ dễ tránh tên ngầm khó phòng. Cô Lâu bang tiềm nhập Liêu Bắc cả nửa năm nay, cho đến gần đây mới ra tay, đủ thấy họ sắp đặt kế sách rất chu mật.
Triển Nhược Trần chú mắt nhìn Từ Tiểu Hà, nói tiếp:
– Tiểu Hà, muội có thấy nhân vật nào khả nghi đi về phía bắc này không?
Từ Tiểu Hà suy nghĩ chốc lát, trả lời:
– Không thấy! Tên con sông này gọi là Đại Lương, lại là yếu đạo thông với Liêu Bắc, nhưng ở đây đã ba tháng, không hề thấy nhân vật nào khả nghi. Nhược Trần, huynh cho rằng họ bắt Lâu chủ đem về Đại Mạc hay sao?
Triển Nhược Trần trầm nét mặt lại, nói:
– Ngoài điều đó ra, ta thực nghĩ không ra họ bắt Lâu chủ đem đến nơi nào?
Từ Tiểu Hà nghiêng mắt nhìn sang, dịu giọng:
– Nhược Trần, muội tương đối thành thạo vùng Đại Mạc, nếu huynh thật sự muốn đi đến đó, muội sẽ đi cùng huynh.
Triển Nhược Trần đặt tay lên vai cô ta, nói giọng quan tâm lo lắng:
– Tiểu Hà, ta xin lĩnh tấm lòng của muội, cũng rất xúc động, nhưng muội nên nghe lời khuyên của ta, chớ nhúng tay vào chuyện này.
Từ Tiểu Hà nét mặt u sầu, nói:
– Nhược Trần, muội không sợ. Muội đã nói, trong lòng muội xem huynh như người chồng, tuy giữ chúng ta không có thực tế, càng không nói đến danh phận, nhưng trong vô hình lại có như vậy. Như hôm nay huynh muốn đến tận Đại Mạc, muội theo một bên để giúp đỡ, muội tự tin rằng sẽ giúp được ít nhiều cho huynh, Nhược Trần, đáp ứng lời muội đi!
Triển Nhược Trần lại lắc đầu buông giọng:
– Tiểu Hà, ta không thể giúp gì cho muội, hôm nay không có, sợ rằng tương lại cũng sẽ không có. Huống gì...
Từ Tiểu Hà vội ngăn lời:
– Muội không mưu cầu gì ở huynh, thật sự muội chỉ muốn được gần gũi bên huynh thêm ít ngày nữa, trên đường đi chăm sóc nơi ăn chốn ở cho huynh cũng đáng quá đi chứ!
Triển Nhược Trần bật cười:
– Muội ví ta như một đứa trẻ, ha ha...

Từ Tiểu Hà cũng nhoẻn miệng cười:
– Nhược Trần, huynh cười trông rất khéo.
Triển Nhược Trần ngừng hẳn nụ cười, vẫn lắc đầu nói:
– Ta sẽ không đáp ứng muội đi Đại Mạc, vì cường địch đối đầu với ta không chỉ là bọn Cô Lâu bang, ngoài ra còn có mấy bọn đại cừu gia của Kim Gia Lậu Trong những nhân vật này muội có thể nhận biết mấy người, như Đỗ Toàn từng dùng Huyết Nhãn Chưởng sáp chiến với Phí Vân trong rừng tối, nghe nói người này vẫn còn sống. Lại có Vưu Nô Nô, ngoài ra còn có Hình Độc Ảnh đối đầu ta nay cũng theo bên cạnh cha con Hoàng Vị, trở thành rể qúy của Hoàng Vị, còn có...
Từ Tiểu Hà ngắt lời ngay:
– Nếu có những nhân vật này trong đó, muội cần phải đi cùng với huynh đến Đại Mạc. Nhược Trần, muội nắm khá rõ về những nhân vật đó.
Triển Nhược Trần lắc đầu khuyên ngăn:
– Tiểu Hà, hãy nghe lời ta đi, muội nhất định phải ở nơi này đợi ta...
Chàng vuốt nhẹ má Từ Tiểu Hà, mỉm cười nói tiếp:
– Ta thích người con gái biết nghe lời. Tiểu Hà, lẽ nào muội muốn ta nỗi giận sao?
Từ Tiểu Hà không nói gì thêm, thuận tay xách gàu nước lên, ngâm bát đũa vào trong nước, chỉ mím môi cười yểu điệu...
Bấy giờ, Triển Nhược Trần chậm rãi bước xuống thuyền, chàng đứng bên bờ sông mỉm cười ngắm nhìn Từ Tiểu Hà ở trên thuyền, nói giọng lưu luyến:
– Đây là bữa ăn đầy ý vị... Tiểu Hà, muội nên nhớ lấy một câu:
Cho dù vì ta muội cũng nên bảo trọng lấy thân nhé! Hẹn ngày gặp lại!
Chàng vẫy tay, trao lại nụ cười luyến lưu. Từ Tiểu Hà đứng sững người ngóng theo bóng chàng xa dần, bỗng quay lại ôm mặt khóc nức nở.
Biết ngày nào gặp lại? Một câu chào bình thường giữa người và người, một câu nói thông thường trong thường ngày, nhưng lúc này lại hoàn toàn không phải như thế, biệt ly hữu hạn, tái kiến vô kỳ!
Lúc này, con đường đất đỏ đã bắt đầu pha cát vàng, Triển Nhược Trần ung dung thả bước, tà áo bay phất phơ trong gió.
Buổi tịch dương, những ánh mây chiều lơ lửng trôi, in lên mặt đất những bóng râm nhè nhẹ di động. Triển Nhược Trần bước đi trong khung cảnh tịch mịch cô liêu.
Đời người khó có thể lường trước được, cũng khó thể đoán trước được sự tình, trước đây chàng cứ cho rằng trời đã chủ định thân này sẽ cô độc một mình lưu lạc trên giang hồ mãi mãi suốt đời, ngờ đâu

vô tình lại trở thành thiếu chủ của Kim Gia Lâu!
Nhưng, những ngày hưởng phú qúy mới bắt đầu, lại phải một mình đi đến vùng Đại Mạc xa xôi, tình hình từ nay về sau diễn biến như thế nào? Thật khiến cho người ta khó lường đoán trước được!
Thế rồi, điều khó lường đoán được đó sắp phát sinh...
Tiếng vó ngựa nên xuống đường nghe như sấm dậy, nhưng lại rất đơn điệu, Triển Nhược Trần không cần quay đầu lại nhìn cũng biết chỉ có một con ngựa đang phí. Chàng không cần quay lại, chỉ tránh sang một bên đường.
Ở vùng đất cát bụi mịt mù này, ngựa phi qua đường vốn là chuyện rất là bình thường.
Vì thế, tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, Triển Nhược Trần cũng mặc kệ, cho đến lúc con ngựa lao sát qua bên lưng... trên mình ngựa là một đại hán áo xanh, quay đầu liếc một cái, gã ta chẳng có biểu hiện gì, rồi thúc ngựa phi nhanh hơn.
Chỉ có một ý bình thường trỗi lên trong đầu Triển Nhược Trần: thuật cưỡi ngựa của người này không tồi, nhưng có phần liều lĩnh.
Con tuất mã khuất hẳn phía triền dốc xa xa, để lại đám bụi mù mịt rất lâu chưa tan.
Khi đến gần triền dốc, lại nghe sau lưng có tiếng ngựa phi, nhưng chàng vẫn không quay đầu lại nhìn, một con ngựa khác đang lao vụt qua, người ngồi trên ngựa cũng vận y phục như gã vừa rồi...
Cứ như thế, từng con ngựa nối tiếp nhau lướt qua mặt chàng, chàng thầm tính đã có mười hai con ngựa phi qua như vậy!
Triển Nhược Trần trong lòng bắt đầu đều có dự cảm không hay, họ không phải đang bám sát chàng để có âm mưu gì đó sao?
Chàng bắt đầu cảnh giác, đúng vậy, đây là một chuyện bình thường!
Khi chàng vừa băng qua khỏi triền dốc, thấy bên đường phía trước có một ngôi đình hình bát giác nằm sau hàng cây xanh. Có hơn hai mươi con ngựa đang đứng một dãy dưới hàng cây, hai mươi bốn tay đại hán áo xanh phân đứng hai bên ngôi đình bát giác, trong đình dường như có năm người ngồi.
Triển Nhược Trần nhớ lại nơi này, trước đây chàng cùng đại sư huynh đi ngang qua đây, hai người vào trong ngôi đình ăn thực phẩm khô mang theo. Bấy giờ còn có mấy thương khách qua đường, như hôm nay...
Chàng ngước mắt nhìn, vốn muốn vào thăm chốn cũ, nhưng thấy khung cảnh trong đình như vậy, chỉ biết thuận theo quan lộ đi về phương bắc...
Không ngờ ngay lúc này, bỗng nghe trong đình có người gọi to:

– Triển Nhược Trần, Thương mỗ đợi ở nơi này, lẽ nào ngươi không vào nghỉ chân hay sao?
Triển Nhược Trần quay phắt đầu lại, thấy một người vận áo cẩm bào, ngực to bụng lớn đang đứng ở bậc thềm trước đình, trông dáng hùng hổ khí thế, người ta nhìn thấy phải phát kinh!
Chàng dừng bước, tiến về phía ngôi đình. Lập tức bốn người còn lại trong đình đều đứng dậy cả, phóng ánh mắt nhìn ra Triển Nhược Trần đang tiến vào.
Còn cách ngôi đình độ ba trượng, chàng nhận ra người đứng trên bậc thềm, đúng là kẻ phản tặc còn sống sót của Tử Anh Đội đã trốn ra khỏi Liêu Bắc!
Nhắc đến Tiểu Anh Đội, vốn là chuyện sau khi nội bộ Kim Gia Lâu phản loạn, quân cứu viện Tử Anh Đội ban đầu được Bạch Lang Hướng Cảm Ngũ Đương Gia của Kim Gia Lâu rắp tâm mưu phản thâu nhận và trở thành một cánh tay đắc lực cho Hướng Cảm. Đứng đầu của Tử Anh Đội là Hướng Vĩ Tiên Thương Hoằng, lão ta trực tiếp nghe lệnh Hướng Cảm. Nhưng sau khi mưu phản thất bại, Thương Hoằng dẫn đám tàn binh của Tử Anh Đội trốn ra khỏi Liêu Bắc và hoạt động ở vùng Hắc Kết.
Triển Nhược Trần nét mặt vẫn không hề có biểu hiện gì, nhìn Thương Hoằng đang đứng trước đình, cất giọng:
– Là ngươi ư?
Hướng Vĩ Tiên Thương Hoằng cười hắc hắc nói:
– Tên Triển kia, ngươi còn nhận ra Thương đại gia, khá lắm!
Triển Nhược Trần lãnh đạm tiếp lời:
– Bại binh chi tướng, phủ để du hồn, có gì ngon lắm đâu?
Chàng lại cười nhạt nói tiếp:
– Quả là mạng lưới theo dõi của ngươi tài tình thật, biết rõ tuyến đường ta sắp đi qua, đã đợi trước ở đây rồi!
Thương Hoằng lạnh giọng:
– Một lần thất bại không đủ để người ta nhụt chí. Thế lực của Kim Gia Lâu ở Liêu Bắc ta không làm lay chuyển nổi, nhưng ở nơi này lại khác... hắc... hắc...
Triển Nhược Trần hất hàm hỏi:
– Nói như vậy, ngươi gọi ta vào đây không phải mời ta nghỉ chân uống trà?
Thương Hoằng hừ một tiếng:
– Nói rõ cho ngươi biết, từ khi ngươi đặt chân qua sông Đại Lương không lâu, người của ta đã phát hiện và bám sát theo ngươi rồi. Triển Nhược Trần, ta chọn nơi gởi xác cho ngươi chính là ngay ngôi

Đà Linh đình này, ngươi mãn ý chưa đấy? Ở đây có bốn vị bằng hữu, họ sẽ đưa ngươi về cõi Tây thiên.
Lão ta nói đến đó, từ trong Đà Linh đình bước ra bốn người, người đi đầu mặt mày đỏ rực, đôi mắt cụp xuống như mắt lạc đà, vận y phục màu xanh, sau lưng lồi lên chuôi cầm, cũng không biết là loại binh khí gì?
Kế theo gã đại hán mặt đỏ là một lão nhân thấp lùn, tướng mạo hung dữ, hai tay dài đến quá đầu gối, đôi mắt rừng rực đầy sát khí, cũng vận y phục màu xanh, trên tay áo có gắn chiếc vòng bằng đồng, trông giống như quỷ quái từ âm ti địa ngục lên vậy.
Đi sau cùng là hai đại hán có thân hình lực lưỡng, vận quần thụng áo vàng, tay cầm thanh đại đao như nhau.
Thương Hoằng chỉ vào gã đại hán mặt đỏ, nói:
– Vị này là Trường Bạch Phi Hổ Đoạn Hành Đoạn Bát Gia. Ôi, ta nếu nhắc đến hai người này, ngươi sẽ biết ngay lai lịch của Đoạn bát gia, đó là Hắc Sát Thần Thiết Bưu và Quỷ Triển Kỳ Hách Đại Sơn!
Triển Nhược Trần gượng mày, gật đầu tiếp lời:
– Không sai, họ là nhân vật được liệt vào trong mười đại cao thủ ở Quan Đông, Triển mỗ đương nhiên biết!
Thương Hoằng nhấn giọng:
– Đoạn Bát Gia là bằng hữu kết nghĩa với hai người đó, đương nhiên võ công cũng ngang bằng với họ!
Lão ta chỉ sang lão thấp lùn đứng kế đó, nói tiếp:
– Vị lão nhân này rất ít vào Quan nội, ngươi có lẽ không biết danh hiệu Sa Vương gia nhỉ?
Triển Nhược Trần gật đầu đáp:
– Xin Thương huynh cho biết.
Thương Hoằng đắc ý nói:
– Ở Quan ngoại, hễ nhắc đến Sa Vương gia, hắc bạch lưỡng đạo ai lại không tôn sùng ngưỡng mộ? Dùng bốn chữ “đức cao vọng trọng” cũng không quá đáng.
Triển Nhược Trần cười nhạt nhìn lão lùn Sa Vương gia, nghe Thương Hoằng giới thiệu tiếp hai người còn lại:
– Hai vị này, một vị là Kim Thánh Thiên, vị kia là Linh Hồ Quân, cũng đều là những nhân vật thành danh ở Quan ngoại.
Triển Nhược Trần lướt mắt nhìn năm người, chậm rãi cất giọng:
– Các ngươi liên kết để đối phó với Triển mỗ hả?
Thương Hoằng trầm giọng:
– Theo kế sách của bọn ta, Kim Gia Lâu tất nhiên sẽ có một đội hùng binh kéo thẳng đến Đại Mạc, bọn ta vây bủa ở vùng Đại Mạc này để

tiêu diệt từng người một, không ngờ chỉ có một mình ngươi đi vào ngõ chết, quả là điều nằm ngoài sự lường trước của bọn ta!
Triển Nhược Trần liền hỏi:
– Thương huynh, các người mà huynh nói ra, là gồm những người nào? Đâu chỉ thấy mấy vị ở đây thôi?
Thương Hoằng trả lời:
– Đương nhiên, con đường phía trước còn có người của bọn ta đang đợi người của Kim Gia Lâu và ngươi là mục tiêu lớn nhất mà bọn ta cần phải trừ khử trước.
– Thật không?
Thương Hoằng nói giọng hung dữ:
– Lần trước kế hoạch cu/a Đơn lão gia khá hoàn mỹ, tiến hành cũng thuận lợi, Tử Anh Đôi ta nghe theo lệnh cu/a Hướng Ngũ Đương gia, vốn muốn đánh úp vào Kim Gia Lâu, đã dẫn đến một trận ác chiến ở cánh rừng tùng, làm thương vong không ít hảo huynh đệ. Cục diệnn về sau, hoàn toàn vì ngươi nhúng tay vào nửa chừng, phá vỡ đại kế hoạch của bọn ta. Triển Nhược Trần, người đầu nhập vào Kim Gia Lâu lẽ nào không biết bao nhiêu máu thịt của huynh đệ ta đã chết đi, mối đại cừu đại hận đó, sợ rằng ngươi vĩnh viễn không bồi hoàn nổi!
Triển Nhược Trần lãnh đạm tiếp lời:
– Sương Nguyệt Đao giết là những người bất nghĩa. Thương huynh, người chết dưới ngọn Sương Nguyệt Đao khó có thể kể hết, tuy nhiên có một điểm ta rất rõ, đó chính là sau khi ta giết người thứ nhất nên giết, đã tự tạo ra cừu gia cho mình rồi. Đương nhiên ta không sợ có người tìm ta báo thù, vì ta có năng lực sát nhân, nhưng không có quyền lực không để cho người khác tìm ra báo thù, cũng giống như mối đại cừu đại hận vĩnh viễn không bồi hoàn được mà Thương huynh nói vừa rồi vậy!
Chàng lướt nhìn hai mươi bốn đại hán áo xanh đứng hai hàng trước đình, cười nhạt tiếp lời:
– Người của Tử Anh Đội biết sắc rồi, từ màu tía đậm biến thành màu xanh da trời.
Thương Hoằng cười hắc hắc nói:
– Không sai, Kim Gia Lâu đánh bức Tử Anh Đội ta lùi ra khỏi Liêu Bắc, bọn ta phải thay màu đổi sắc để quyết rửa mối nhục này. Như hôm nay...
Triển Nhược Trần ngắt lời:
– Ta biết ngươi sẽ không chịu thôi, từ Tử Anh Đội, cho đến cha con Hoàng Vị, Vư Nô Nô hoành hành Tây Thùy, thậm chí kể cả Tam Long Hội gần như tan rã, đều có mưu đồ nhằm chống lại Kim Gia

Lâu.
Chàng ngừng lời, đoạn nói tiếp:
– Nếu ta đoán không sai, ngay cả Bì Nhục Đao Tử Đỗ Toàn cũng có tham dự trong lần âm mưu này!
Thương Hoằng cười giọng quỷ quyệt, nói:
– Ngươi biết quả không ít, đáng tiếc vẫn chậm đi một bước, hắc... hắc...
– Sự tình đã phát sinh, bất luận là chậm hay không, ta phải tận lực ra tay mới được!
Thương Hoằng hừ một tiếng, nói:
– Bằng vào một mình ngươi ư?
Triển Nhược Trần nhìn vào bốn người đứng bên cạnh Thương Hoằng, cất giọng:
– Ta không dám nói, nhưng hành vi của các người quá nhục nhã!
Trường Bạch Phi Hổ Đoạn Hành quát hỏi:
– Tên Triển kia, ngươi nói rõ ra, hành vi nhục nhã gì?
Triển Nhược Trần ánh mắt nẩy lửa, nói:
– Đã thảm bại, không nhận thua cũng cho được, vì sao lại đi đến tận Quan ngoại, đến Đại Mạc cấu kết với tà phái Cô Lâu bang, giở trò bắt người làm loạn, hành vi như vậy, rồi một ngày truyền ra trên giang hồ, các người đâu còn mặt mũi nào nữa?
Thương Hoằng nói giọng thâm độc:
– Tên Triển kia, ta nói thực cho ngươi biết, bắt Kim Quả phụ chỉ vì quét trừ một chướng ngại lớn khi bọn ta tiến hành "Hám thiên kế hoạch" (kế hoạch long trời), sau đó mới có thể tiến hành tiếp "Bào căn mưu lược" (mưu lược đến cùng).
Bọn ta cho rằng Kim Gia Lâu khi bị mất chủ, tất nhiên lòng người lo hoảng, nhất định sẽ kéo một đội hùng binh đến thẳng Đại Mạc cùng Cô Lâu bang quyết tử, không ngờ lại đến đây chỉ có một ngươi, thật sự khiến ta quá thất vọng!
Triển Nhược Trần bỗng hét một tiếng, hỏi:
– Các ngươi đem Kim lâu chủ đi giam giữ ở đâu?
Thương Hoằng lạnh giọng:
– Hừ! Chớ hỏi nhiều, quá lời rồi đấy!
Đoạn Hoành hối thúc:
– Thương huynh, thời gian không còn sớm nữa, đã đến lúc tống tiễn vị Triển huynh này lên đường được rồi đấy, khỏi phải nói nhiều.
Sa Vương Gia gật đầu nói:
– Đúng vậy, để ta ra tay trước.
Đoạn Hoành xen vào:

– Ai trước ai sau đều giống nhau cả.
Thương Hoằng vỗ tay lớn tiếng:
– Chúng ta khỏi phải khách khí, cùng ra tay một thể. Chúng ta tuyệt đối không thể mạo hiểm, hôm nay hạ gục được hắn ta, ngày sau tiến vào Kim Gia Lâu giảm chết đi vô số huynh đệ, chúng ta đây tạo công đức, không được khinh suất, hậu hoạn khôn lường.
Linh Hồ Quân nãy giờ không nói năng, bèn quay sang nói với Kim Thánh Thiên:
– Lão Thương nói đúng, chúng ta ai cũng chớ xưng anh hùng, luận hảo hán đem qui củ giang hồ tạm gác sang một bên đi. Gã tên Triển kia nhất định không vừa, gã ta dám một mình đặt chân đến Đại Mạc, đủ thấy có dựa vào điểm mạnh nào đó, chúng ta đừng mạo hiểm đơn chiến độc đấu!
Triển Nhược Trần lãnh đạm nói:
– Các người đã tìm đến ta để thanh toán, vậy xin cứ ra tay!
Thương Hoằng nghiêng người, thanh trường đao đã nằm gọn trong tay.
Cạnh bên Đoạn Hành từ từ đưa tay lên trên vai, thận trọng rút ra một thanh binh nhẫn tợ như kiếm cũng tợ như đao, phát ra ánh sáng màu xanh trông đến phát khiếp!
Thế nhưng, người đầu tiên vung đao tấn công kích Triển Nhược Trần lại là Kim Thánh Thiên.
Kim Thánh Thiên vút ngọn đại đao kèm theo tiếng gió chém ngang vào người Triển Nhược Trần, miệng gầm lên như con hổ dữ, như muốn lấy ngay mạng đối phương chỉ trong một chiêu này.
Triển Nhược Trần bỗng thoắt tay bay lên trên không trung, bằng một động tác xảo diệu, mũi chân trái điểm trúng ngay trên thân đao đối phương, mượn lực ở thân đao búng người lộn một vòng, rồi chẳng biết hữu ý hay vô tình, chàng đáp người xuống giữa hai ngọn đại đao, như muốn để cho đối phương vây áp công kích mình.
Thương Hoằng thấy vậy liền vọt người lên trên không, bẻ ngoặc hướng vung đao chém bổ xuống đầu Triển Nhược Trần...
Triển Nhược Trần vẫn chưa di động thân hình, như đang đợi gì. Đến lúc ánh đao ở ba mặt cùng sáp đến, chàng đột ngột vung tay phải liên tục, Sương Nguệt Đao phát ra hàng ngàn ánh đao tỏa ra tứ phía, tiếng binh khí sáp nhau kèm theo những ánh lửa rợp trời, ba ngọn đao bật ngược ra xa, Thương Hoằng lộn người xuống đất.
Cùng lúc, ống tẩu của Sa Vương Gia đã quật vào đầu mũi Triển Nhược Trần. Chàng tức tốc bay người lên, liền đó là bảy mươi hai đường đao tỏa ra như màn sương dày đặc. Sa Vương Gia đang trên

đà lao tới, thấy vậy liền thu hồi thế chiêu, búng ngược người thoát ra khỏi rừng đao.
Trong lúc Sa Vương Gia thoái lui, Đoạn Hoành liền lao người tới, vung đao nghênh tiếp ngọn đao đối phương.
Triển Nhược Trần thoắt người tả hữu, thân hình chàng hư hư thực thực, khiến cho địch nhân không biết được đâu là thực đâu là hư.
Đại khảm đao của Kim Thánh Thiên phối hợp với đại khảm đao của Linh Hồ Quân thi triển những chiêu thức xảo diệu tấn công Triển Nhược Trần. Ống tẩu của Sa Vương Gia vút như gió quật vào phía trước ngực chàng.
Còn Thương Hoằng bay người lên như cánh đại bàng vung đao chém bổ xuống...
Lúc này, hai mươi bốn tay đại hán cu/a Tử Anh Đội tự động dạt ra bao vây lấy xung quanh, tay lăm lăm ngọn đao, nhìn chòng chọc như muốn lao vào tấn công!
Đấu trường trở nên căng thẳng và ác liệt...
Triển Nhược Trần không vội ra tay giết địch, chàng đang lường ước tình thế, vả lại muốn truy hỏi cho ra tung tích của nghĩa mẫu, có thể ra cả Thương Hoằg cũng không biết, lão chỉ biết nghĩa mẫu bị bắt mà thôi!
Cơn phẫn nộ trong lòng trỗi dậy, cơ nhục trên khuôn mặt thon gầy giật lên từng đợt, gân máu căng ra, ánh mắt rực lên đầy sát khí, thân hình thoắt động, Sương Nguyệt Đao lóe lên thành một rừng đao tua tủa...
Sáu bóng người vờn lấy nhau trong ánh đao rợp trời, chẳng còn kể đến sống chết, hết nhận ra ai là ai!

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 10
Hận Thù Thành Điên Loạn
Ân Oán Hóa Cuồng Hăng

Triển Nhược Trần đột ngột gập chân cong người, chàng không tìm ở kẻ hở đối phương để tránh, ngược lại còn luồng qua trong rừng đao dày đặc và lợi hại nhất của địch phương với một động tác nhanh không thể tả được, Sương Nguyệt Đao vạch lên mười tám đường đao hợp làm một, đánh bật Linh Hồ Quân và Kim Thánh Thiên bay

ngược ra xa, máu tươi bắn ra tứ phía...
Cùng lúc, Thương Hoằng đang mở miệng hét chưa ra tiếng, ánh đao đã xẹt ngang qua, thanh quái đao trên tay lão đã bay ngược lên trời. Trên không trung còn có thêm một vật nữa, đó là một bàn tay đầy máu đang quay tròn rơi xuống đất. Thương Hoằng thất thanh kêu lên:
– Ái da...
Tiếng kêu nghe thảm làm sao! Thấy Thương Hoằng tay trái nâng lấy cánh tay phải máu tuôn ra xối xả. Máu chảy tràn qua ướt đẫm cả cánh tay trái. Mặt lão ta nhăn nhó, đủ biết lão ta đau đớn đến đường nào.
Thanh Sương Nguyệt Đao lạng ngang đánh bật thanh binh khí nửa kiếm nửa đao trên tay Đoạn Hoàn ra ngoài, thuận thế chém. Bay ống tẩu của Sa Vương Gia. Nhưng rất bất ngờ, thanh quái đao trên tray Đoạn Hoành đột ngột quật ngược vào mặt Triển Nhược Trần, chàng ngửa người vung đao phản ứng thần tốc nhưng mũi đao của đối phương đã quất trúng vào trán bên phải, một dòng máu tươi tươm ra.
Sương Nguyệt Đao hoa lên như chiếc cầu vồng trùm xuống trên người Đoạn Hoành, Đoạn Hoành cố sức vung đao chống đỡ nhưng thanh quái đao trên tay lão bay mất lúc nào không hay, người bị đánh ra sau, lộn tròn trên đất, toàn thân đầy máu dính lẫn với đất cát trông thật ghê tởm.
Thương Hoằng đứng ngoài vừa thở vừa kêu lên:
– Đến giờ rồi, các ngươi làm thịt hắn cho ta.
Một tiếng hô vang dội, hai mươi bốn tay đại hán của Tử Anh Đội vung đao lao vào, ánh đao tầng tầng lớp lớp, bong người lao vùn vụt, tiếng quát tháo dậy trời, như muốn phanh thây xé xác đối phương.
Triển Nhược Trần múa tít ngọn đao chem. Bổ ra tứ phía. Ngọn Sương Nguyệt Đao phát ra ánh sáng xanh lè, kèm theo một kình lực vô cùng mãnh liệt đánh bật bọn đại hán dội ngược ra tứ phía.
Triển Nhược Trần ném ánh mắt nẩy lửa quét nhìn một vòng, mặt trở nên lạnh hạo và đầy sát khí vốn có. Sương Nguyệt Đao theo biểu hiện đó dựng lên một rừng đao dày dặc. Trong ánh đao lấp loáng, bóng hình chàng như biến mất đi!
Quả thật không ngờ, Triển Nhược Trần đã thi triển tuyệt chiêu vốn thất truyền bấy lâu nay:
Nhẫn Lũy Phù Đồ!
Ánh đao chưa ngừng, máu thịt bay tung tóe đầy trời, tay chân đứt lìa rơi ngổn ngang mặt đất. Cảnh tượng trông thật là khủng khiếp!

Thương Hoằng kêu cuồng lên:
– Triển Nhược Trần, ngươi là một tên đồ thủ chính cống, là con quỷ lấy máu người, ngươi thật tàn ác.
Sa Vương Gia đầu trúng mấy lát đao, ống tẩu trong tay đã bay mất, vừa kinh hãi vừa tức giận thốt lên:
– Tính Triển kia, Sa Xung này cuối cùng đã hiểu được Sương Nguyệt Đao của ngươi.
Triển Nhược Trần nhìn xoáy vào Sa Xung, cất giọng:
– Sa huynh, từ nay về sau, các hạ muốn thi đấu bất cứ lúc nào, tại hạ sẵn sàng phụng bồi.
Sa Xung vỗ tay nói:
– Hảo! Có câu nói của ngươi như vậy là đủ rồi!
Dứt lời, lão ta quay người vội vã bỏ đi. Lão không hé môi nói một lời, nhảy lên ngựa phóng đi một hướng khác, để lại sau lưng đám bụi mù mịt.
Kim Thánh Thiên và Linh Hồ Quân vẫn đứng nguyên một chỗ, ném ánh mặt hận thù nhìn Triễn Nhược Trần.
Thương Hoằng bàn tay phải bị đứt làm đau buốt tận xương, nói giọng bi phẫn:
– Tính Triển kia, Đại Mạc rộng lớn, há để cho ngươi lộng hành sao? Chỉ cần ngươi đặt chân lên vùng Đại Mạc này tiếp, phía trước sẽ luôn chờ đón ngươi!
Triển Nhược Trần lau vết máu trên trán, lãnh đạm cất giọng:
– Nếu ngươi muốn ra tay, ít nhất phải đến ba tháng sau, đợi vết thương của ngươi lành hẳn đâu phải là ngày một ngày hai?
Kim Thánh Thiên trầm giọng:
– Tính Triển kia, bọn ta nhìn lầm ngươi rồi, xem ra Đại Mạc sắp nổi trường tinh phong huyết vũ khi ngươi đặt chân đến!
Linh Hồ Quân đứng một bên nghiến răng rống lên:
– Kim huynh, Song Hùng quan ngoại ta đến đây vì mục đích gì? Để đạt được mục đích, sao lúc này không trừ khử hắn ta sớm!
Triển Nhược Trần thấy Đoạn Hoành và Sa Xung bị thương rồi cùng bỏ đi, đã biết hai người đó nhất định không có mưu đồ gì, chỉ vì trợ sức mới đến. Nói cách khác, họ đã không vì lợi cũng không vì danh, bởi vậy sau khi thất bại bèn bỏ đi rất tự nhiên.
Còn Kim Thánh Thiên và Linh Hồ Quân lại khác, qua khẩu khí của họ đủ biết hai người và Thương Hoằng cùng có một âm mưu là nhằm tiêu diệt Kim Gia Lâu.
Triển Nhược Trần cất giọng:
– Thương huynh, cuộc chiến đã ngừng, thắng bại đã rõ, ta không dự

định lấy mạng các vị, nhưng có một chuyện không rõ, mong được lãnh giáo các vị!
Thương Hoằng mồ hôi chảy như tắm, hai gã đại hán áo xanh còn lại không bị thọ thương đắp thuốc và băng bó cánh tay bị đứt của lão ta.
Lão nghe vậy liền nói:
– Ngươi muốn biết gì? Nếu biết ta nói, còn không biết thì hỏi nhiều cũng vô ích!
Triển Nhược Trần lạnh giọng:
– Thương huynh, ... [???] Thương Hoằng tức giận, quát:
– Tính Triển kia, ngươi uy hiếp ta hả?
Triển Nhược Trần lau vết máu trên trán, nói:
– Ta dùng máu để đổi lấy điều ta cần biết. Thương huynh, bất cứ thắng lợi nào đều có thu lấy cái nhất định nào đó. Điều ta thu lấy là muốn biết rằng Tổng đàn của Khô Lâu Bang nào ở đâu, yêu cầu đó không quá đáng chứ?
Thương Hoằng còn chưa mở miệng, Kim Thánh Thiên đột ngột quát lớn:
– Cô Lâu Bang ở Cô Lâu thành, muốn tìm cứ đi mà tìm lấy!
Triển Nhược Trần ném ánh mắt sắc lạnh nhìn xoáy vào Kim Thánh Thiên và Linh Hồ Quân, gằn giọng:
– Nói như vậy, các người tất nhiên cũng không biết Tổng đàn của Khô Lâu Bang nằm ở đâu rồi?
Linh Hồ Quân hừ một tiếng trong mũi, nói:
– Bọn ta tuy không biết, nhưng có người biết. Ngươi muốn tìm Tổng đàn Khô Lâu Bang cứ đi tìm người đó!
Triển Nhược Trần liền hỏi:
– Ai?
Linh Hồ Quân chỉ về phía Bắc, trả lời:
– Ở tại Long Tuyền trấn bên Đại Sa Mạc, ngươi chỉ cần tìm đến Long Tuyền trấn, người đó sẽ tìm đến ngươi. Tính Triển kia, ta nói vậy quá rõ rồi chứ?
Triển Nhược Trần chậm rãi gật đầu, nói:
– Long Tuyền trấn ư? Này, ta mong các vị chớ để ta quay lại tìm các vị lần thứ hai, đến lúc đó các vị đừng trách ta!
Kim Thánh Thiên hét lên:
– Triển Nhược Trần, ngươi là thứ gì? Chớ cho rằng ngọn đao của ngươi đụng đến được ...
[mất câu] Triển Nhược Trần lạnh giọng:
– Các ngươi cho rằng ta không dám giết các ngươi hả? Các ngươi đã không sợ chết, vậy ta còn chần chờ gì nữa?

Kim Thánh Thiên và Linh Hồ Quân liền phân hướng dạt ra hai bên, thanh Đại Khảm đao trên tay hoa lên, sắc mặt hai người biến đổi liên tục theo bước chân di động không ngừng.
Phía sau, Thương Hoằng đẩy hai tay thuộc hạ ra, tay trái cầm chặt thanh quái đao xông lên, miệng hô:
– Vung đao, một người liều mạng mười người khó đương, hôm nay phải lấy đầu hắn ta mới được!
Hai tên thuộc hạ vung đao xông lên theo hai bên. Thương Hoằng nghiến răng cố đè nén cơn đau, tay trái vung cao ngọn đao...
Kim Thánh Thiên vội ngăn cản:
– Thương huynh, thương thế của huynh không nhẹ, lùi lại một bên đi!
Thương Hoằng nói giọng quả quyết:
– Nhị vị hiền đệ yên tâm, ta suất lĩnh Tử Anh Đội hơn mười năm, vượt qua bao bão táp thăng trầm. Hôm nay mọi người đã muốn quyết tử cùng hắn, ta nhất định phải cùng hắn tử đấu cho đến giọt máu cuối cùng, họa hay phúc, sống hay chết là do tạo hóa!
Triển Nhược Trần lắc đầu vẻ đau buồn nói:
– Các người thật liều lĩnh, chẳng khác gì những kẻ điên cuồng!
Thương Hoằng phẫn nộ chửi cuồng lên:
– Đồ chó chết, bọn ta không cuồng, chính ngươi mới cuồng. Ngươi tự cho mình là kẻ bất phàm, một mình tiến nhập Đại Mạc. Ngươi là tên đồ phu giết người thành tính, hung hãn ác độc,, xảo trá khôn lường, trên đời này kẻ gây ra tội ác nhiều nhất chính là ngươi...
Triển Nhược Trần trừng mắt quát:
– ...À...[mất câu] ...Lẽ nào các ngươi muốn chết tiệt hết mới cam tâm sao?
Thương Hoằng nói lớn:
– Lần này khác lần vừa rồi, ta liều chịu ngươi mười nhát dao để đổi lấy một nhát dao của ta!
Triển Nhược Trần biết bọn này thật sự liều mạng không sợ chết, bèn cười nhạt, nói:
– Vừa rồi có Đoạn Hoàn và Sa Xung còn chưa xứng là địch thủ của ta, mà bây giờ các ngươi sao lại...
Thương Hoằng hô lớn:
– Để ta hay mọi người hạ đi một cây trụ lớn, làm cho Kim Gia Lâu thiếu đi tên đồ phu tàn bạo tính Trần này. Ta bỏ cái tiểu ngã để toàn thành đại ngã, như vậy có chết cũng xứng đáng!
Kim Thánh Thiên nghiêng mặt sang, nói:
– Thương huynh, Linh Hồ huynh, ra tay lần này chúng ta mỗi người đều nhằm vào chỗ yếu hại trên người hắn để vung đao, tuyệt đối

không thể để cho hắn thoát mạng!
Thương Hoằng quay đầu tả hữu ra hiệu, hai tay thuộc hạ bạt đao, tựa như con hổ dữ muốn xông vào xé xác đối phương.
Sương Nguyệt Đao trên tay Triển Nhược Trần lóe lên ánh sang màu xanh rờn rợn. Tay chàng cầm đao xem ra rất tự nhiên, ánh mắt rực lên đầy lạnh lùng và kiêu ngạo, sự lạnh lùng mà bình nhật trước khi giết người mới có. Bầu không khí bắt đầu xung mùi huyết tanh, mùi vị đó cũng chỉ có bản thân chàng mới có thể hội được!
Đương nhiên chàng không thích mùi vị đó, thậm chí chàng còn rất căm ghét, vì trong đó cũng chứa đựng sự lạnh hạo và tàn bạo quá nhiều!
Nhưng trong tình thế quá bức bách, chàng không còn do dự gì nữa!
Thương Hoằng đã bắt đầu tiến vòng qua sau lưng Triển Nhược Trần...
Linh Hồ Quân gầm gừ như hổ, tuy cả người đầy máu nhưng gã ta chẳng hề nhíu mày đau đớn, thanh Đại khảm đao vung cao chém chếch xuống phía bên phải.
Thương Hoằng chỉ gật nhẹ đầu, phía bên kia, hai tay đại hán Tử Anh Đội đã bạt đao chém về phía Triển Nhược Trần...
Không ngờ Triển Nhược Trần không nhích một bước, Sương Nguyệt Đao vạch nên cầu vồng phát ra ánh sáng loang loáng. Tiếng binh nhẫn sáp vào nhau vang lên chát chúa. Ánh đao chưa dứt, hai tên Tử Anh Đội đã liên tiếp rống lên một tiếng, ngã vật người xuống dưới chân Triển Nhược Trần. Cả hai đều vênh mặt lên trời, đôi mắt gần như lòi ra khỏi tròng, vùng bụng bị rạch một đường, ruột gan lồi cả ra ngoài.
Cùng lúc, hai thanh Đại khảm đao đã phân hướng chém bổ vào.
Thương Hoằng cũng liều mạng vung đao xông vào...
Triển Nhược Trần xoay song uyển, Sương Nguyệt Đao bạt ra tạo thành một bức tường chắn giữa xung quanh chàng. Bọn Thương Hoằng tuy quyết tồn vong, nhưng không tài nào vượt thêm được một bước.
Kim Thánh Thiên mặt đỏ gay, chẳng kể gì sống chết, cúi đầu cong người xoay chân đâm thẳng ngọn đao vào bụng đối phương.
Phía bên kia, Linh Hồ Quân cũng liều như một kẻ điên, theo tiếng rống, thanh Đại khảm đao trong tay xé gió nhằm người Triển Nhược Trần quật tới...
Thương Hoằng không một chút chậm trễ, ngọn đao hướng phía trước, người đã vọt lên cao, mũi đao xẹt nhanh như làn điện phóng thẳng vào vùng ngực đối phương.

Càng nhanh hơn, Sương Nguyệt Đao phát ra trăm ngàn ánh đao đan chéo nhau. Triển Nhược Trần xoay nhanh người rồi bay vút lên, khi thân mình chưa đáp xuống đất, từ không trung máu tươi đã rơi xuống từng mảng từng mảng...
Thương Hoằng loạng choạng cố gượng đứng không bị ngã, đưa cánh tay còn lại đầy máu chỉ Triển Nhược Trần, thốt lên:
– Ngươi... Ngươi đáng...chết...
Lão ngã người xuống trên vũng máu, máu từ bụng chảy ra tràn khắp mặt đất.
Kim Thánh Thiên miệng còn cười, người đã đổ nhào xuống trên thi thể tên đại hán Tử Anh Đội, tiếng cười chứa đầy sự bi phẫn. Thanh Đại khảm đao bay ra khỏi tay, trên vai lại trúng một nhát dao, nhát dao đó rõ ràng là bị Linh Hồ Quân chém trúng, vì lưỡi dao vẫn còn găm sâu trên vai, xuyên xuống tận ngực trái. Bởi vậy gã ta cười, vì dù sao gã ta vẫn không chết dưới thanh Sương Nguyệt Đao, mà chỉ chết trong tay huynh đệ của mình!
Linh Hồ Quân cả người bị thêm hai mươi sáu vết đao, vết đao khủng khiếp nhất là ở sau hông, khiến gã ta gục đầu dưới đất hết gượng dậy nổi.
Triển Nhược Trần lấy khăn băng vết thương ở tay trái, thả ánh mắt nhìn xuống mặt đất, rồi quay người bước đi.
Trong đầu chàng chỉ nhớ đến ba chữ:
Long Tuyền trấn!
Không biết Long Tuyền trấn thật sự có người nói với chàng về đặc điểm của Tổng đàn Khô Lâu Bang hay không, nhưng bất luận thế nào, chàng trước hết cũng phải tìm đến Long Tuyền trấn.
Nơi này không có lấy một nóc nhà, chỉ có cát vàng bao la vô tận.
Triển Nhược Trần đi một ngày rưỡi mới nghĩ rằng mình nên tìm một con ngựa để thay đi bộ.
Một hôm chàng gặp mấy đàn lạc đà, mỗi đàn không dưới hai mươi con nhưng chỉ có độ hai ba tên đại hán áo tro đang cưỡi trên lưng.
Triển Nhược Trần vừa gặp được, liền hỏi họ Long Tuyền trấn ở đâu.
Một tay đại hán áo tro quay lại chỉ tay trả lời:
– Ở phía bắc!
Từ ánh mắt kinh ngạc của mấy tên đại hán, Triển Nhược Trần đoán ra được họ cho rằng chàng là một kẻ điên, một mình lại dám tiến nhập vào sa mạc mênh mông.
Cuối cùng, Triển Nhược Trần phát hiện phía trước có mấy mươi nóc nhà nằm rải rác. Men theo con đường lớn nhất đất vàng là một con đường nhỏ, đầu phía nam của con đường nhỏ có một cây đại thụ rợp

mát cả một vùng, phía dưới có đàn lạc đà đang nghỉ. Khi Triển Nhược Trần bước lại gần, mới phát hiện dưới cây đạo thụ có một cái giếng, đang có người xách nước đổ vào túi da, mấy con lạc đà nằm nghỉ dưới bóng râm.
Triển Nhược Trần miệng lưỡi khô rát, bước đến cạnh bên giếng, mới nhìn thấy trên thân cây có gắn tấm biển với dòng chữ:
Long Tuyền Trấn.
Thì ra tiểu trấn này chính là do cái giếng quanh năm mạch nước không vơi này mới có tên như vậy. Những khách nhân đi Cổ Bắc, Tháp Lý và Bách Linh ở phía bắc, trước hết đều phải dừng chân ở đây để lấy nước dự trữ lên đường.
Triển Nhược Trần chợt thấy một lão nhân râu tóc lưa thưa, mặt đầy nếp nhăn, bước lại hỏi chàng:
– Thiếu hiệp đi đâu? Cổ Bắc? Hay là...
Triển Nhược Trần lắc đầu mỉm cười, tiếp lời:
– Lão gia, tôi đến Long Tuyền trấn!
Lão già thất vọng, nói:
– Ngươi đã đến rồi!
Nói xong lão ta xách túi nước đến bên cạnh một con lạc đà.
Triển Nhược Trần chưa đi liền. Chàng dùng gàu kéo nước lên uống mấy ngụm, rửa mặt, phủi cát bụi bám trên áo, rồi đi vào tiểu trấn.
Phía sau, lão già lẩm bẩm một mình:
– Người này mặt đầy sát khí, là một nhân vật không dễ đụng đến!
Lời lão ta không sai, tâm tánh của chàng trong lúc này nhìn từ sắc mặt của chàng sẽ nhận ra được ngay. Thương Hoằng không phải đã nói qua rồi sao? Long Tuyền trấn tự có người đợi chàng, vậy lão nhân đó là ai?
Lúc này, Triển Nhược Trần chậm rãi bước trên con đường nhỏ, một luồng gió mạnh thổi qua, cuốn theo cả đất cát bay mù mịt.
Cũng trong lúc này, phía đầu kia đường tiến lại mười hai con lạc đà. Trong gió bụi mịt mù, thấy trên lưng con lạc đà đi đầu đàn có hai chiếc kiệu, bức rèm trắng như ngân thả rủ xuống, phản hồi [??] hai thiếu nữ áo vàng, chiếc khăn màu xanh che nửa mặt nhìn không rõ diện mạo hai người nhưng từ đôi mắt tròn xoe long lanh đen nhánh, làn mi cong dài, đủ biết hai thiếu nữ này rất xinh đẹp.
Triển Nhược Trần vừa tránh sang một bên đường, đã thấy đàn lạc đà kế đuôi nhau dừng lại trước cửa một khác điếm, từ từ ngồi xuống, từ trong khách điếm liền chạy ra hai tên tiểu nhị.
Tên tiểu nhị xuất hiện phía sau, bụi đường còn dính trên râu, trông ra vẻ phong trần gió bụi.

Hai thiếu nữ nhảy xuống kiệu, lặng lẽ tiến vào khác điếm.
Lúc này, một tên tiểu nhị quay nhìn Triển Nhược Trần, ngạc nhiên chỉ tay gọi:
– Khách quan, ông...ông đến rồi!
Triển Nhược Trần bình thản tiếp lời:
– Vâng, ta đến rồi!
Gã tiểu nhị liền hỏi:
– Ông tính Triển ư?
– Không sai Gã tiểu nhị vỗ tay cười, cất giọng:
– Ai da, tôi trong đợi thiếu hiệp từ sáng sớm, sao lúc này thiếu hiệp mới đến.
Đi nhanh, đi nhanh lên!
– Đi đâu?
Gã tiểu nhị chỉ phía đầu đường khác nói:
– Đi theo hướng đó, chưa đến năm dặm có đồi đất vàng, có người đang đợi thiếu hiệp đó, lúc này...
Chợt thấy hai thiếu nữ đúng ở bậc thềm nhìn ra, Triển Nhược Trần nói với gã tiểu nhị:
– Để ta kiếm thứ gì lót bụng rồi đi!
Triển Nhược Trần đi ngang qua cạnh hai thiếu nữ, một làn hương đặc biệt xông vào mũi làm người ta ngất ngây!
Thức ăn được dọn ra trước mặt, Triển Nhược Trần ăn vội ăn vàng. Có mười mấy ta đại hán từ ngoài tiến vào, chàng chẳng cần để mắt nhìn, thậm chí hai thiếu nữ thấy chàng ăn như hổ bèn bật cười, chàng cũng không cần để tâm tới, vì trong lòng chàng đang suy nghĩ không biết người đang đợi chàng ở đồi đất vàng là ai.
Triển Nhược Trần đặt nắm bạc xuống bàn, nói với tên tiểu nhị:
– Cám ơn thịnh tình của ngươi, ít bạc này thưởng cho ngươi!
Tên tiểu nhị đáp lại:
– Khách quan, nên nhanh chân một tí!
Triển Nhược Trần không hỏi người đang đợi là ai, có hỏi cũng như không vì gã tiểu nhị nhiều lắm chỉ nói với chàng là người đó cao thấp mập ốm thế nào mà thôi, chứ đâu biết người đó là ai.
Triển Nhược Trần rời khỏi khách điếm, khi đi ngang qua hai thiếu nữ, chàng vô tình đánh mắt nhìn một cái...
Chỉ nhìn một cái là đủ rồi...
Thiếu nữ Đại Mạc có đầy mị lực làm say lòng người, ...[không rõ nghĩa]..., mũi thẳng, đôi môi đỏ mọng xinh xắn, khi hé cười làm hồn người chao đảo.
Chỉ nhìn một cái như thế, đủ để Triển Nhược Trần nhớ mãi trong

lòng.
Chàng nghĩ:
“Thâm sơn xuất tuấn điểu, Đại mạc hữu mỹ nhân”.
Triển Nhược Trần vừa ra đến cửa, chợt nghe có giọng nói cất lên như chim hoàng anh hót:
– Ôi, đứng lại!
Xung quanh chỉ có một mình chàng, Triển Nhược Trần bèn dừng chân lại, nói giọng thờ ơ:
– Gọi ta?
Một thiếu nữ trầm giọng:
– Không gọi ngươi thì gọi ai chứ?
Triển Nhược Trần cười nhẹ:
– Có gì chỉ giáo?
Vị cô nương kia đưa tay cuốn mái tóc mượt mà hỏi:
– Công tử định đi Đại Mạc một mình sao?
Triển Nhược Trần lãnh đạm trả lời:
– Đi gặp mặt một cuộc hẹn ước trước, sau đó vào Đại Mạc!
Vị thiếu nữ đã đứng dậy, từ từ bước về phía chàng, nói:
– Xem công tử không giống một người làm ăn, càng không giống một thương khách, công tử một mình đi Đại Mạc, cũng không sợ...
Triển Nhược Trần mỉm cười tiếp lời:
– Cám ơn cô nương đã quan tâm, tại hạ phải thận trọng!
Nói xong chàng định đi, vị thiếu nữ liền nói:
– Công tử, đợi đã!
Triển Nhược Trần hỏi:
– Cô nương có gì chỉ giáo?
Vị thiếu nữ nhìn vết thương trên tráng chàng, nói:
– Công tử thọ thương, đúng không? Nếu công tử muốn, đợi công tử sau khi gặp hẹn xong, chúng ta cùng đi Đại Mạc, trên đường đi cũng tiện lợi hơn.
Triển Nhược Trần gượng cười:
– Cám ơn cô nương một lần nữa, thiện ý cô nương tại hạ xin ghi nhận, nếu một giờ sau tại hạ không quay lại, thì cô nương khỏi phải đợi!
Vị thiếu nữ đôi mắt đen láy đăm đăm nhìn theo bóng hình chàng, phía sau, vị cô nương khác cười lanh lảnh nói:
– Đại tỉ, người đi xa rồi, ăn cơm đi!
Triển Nhược Trần đi dọc theo con đường đất vàng, hai bên cây cối thưa thớt, cảnh vật đìu hiu!
Đồi đất vàng trông giống như một gò cát, chỉ nửa đồi phía trên mới

pha đất.
Không sai, trên đồi đất quả nhiên có bốn con ngựa, có ngựa đương nhiên có người, vậy những người đó là ai?
Triển Nhược Trần lên đến đồi, chỉ thấy có một gian nhà, trong gian nhà cỏ có đặt ba tảng đá lớn, hiển nhiên là để ngồi, vì mặt trên ba tảng đá rất bóng loáng.
Hiện tại, trên tảng đá không có người ngồi, nhưng cạnh đó lại đứng bốn người. Bốn người này đối với Triển Nhược Trần mà nói, thật không lạ lùng chút nào!
Đứng đối diện trước mặt chàng chính là Thất Bộ Truy Hồn Hoàng Vị đỏ mặt, bên trái Hoàng Vị là Hoàng Tuyên ái nữ của lão ta, đứng bên phải lại là Bì Nhục Đao Tử Đỗ Toàn, và bên phải của Đỗ Toàn là nhân vật mà Triển Nhược Trần không ngờ đến:
Đấu Hải Long Toàn Nhĩ Minh, lão tam trong Trường Bạch Tam Long.
Toàn Nhĩ Minh mặt to đen, thịt trễ xuống hai bên má, mấy sợi lâu lưa thưa đan chéo nhau, miệng to tướng lúc này đang ngậm lại.
Triển Nhược Trần chậm rãi bước tới đứng trước gian nhà gỗ, nói giọng lạnh nhạt:
– Các vị, thường nói rất đúng, sông núi chuyển dời, ai ngờ lại gặp các vị ở chốn sa mạc hoang vu này!
Hoàng Vị mặt lạnh như tiền, cất giọng:
– Không phải là gặp, mà là bọn ta cố đợi ngươi, tính Triển kia, ngươi nghe cho rõ, bọn ta tính chuyện với ngươi ở nơi này!
Triển Nhược Trần lãnh đạm nói:
– Hình đại tẩu, lần này tìm gặp Triển mỗ, có gì chỉ giáo chăng?
Hoàng Tuyên buông giọng chửi lớn:
– Triển Nhược Trần, ngươi là con ác ma ác quỉ, loài súc sinh uống máu.
Huyết tanh trên hai tay ngươi đã tạo nên thù hận, chia rẽ tình phu thê, ta hận không ăn thịt ngươi, không uống máu ngươi...
Triển Nhược Trần chậm rãi tiếp lời:
– Hình đại tẩu, vết thương của Hình huynh (Hình Độc Ảnh) chỉ sướt ngoài xương, nếu điều trị tốt sẽ không đến nỗi trở thành tàn phế, đại tẩu sao lại ...
Hoàng Tuyên hét lớn:
– Im mồm! Ai là Hình đại tẩu của ngươi? Nói thực cho ngươi biết, Hình Độc Ảnh không phải là chồng của ta, ngươi rõ chưa?
Triển Nhược Trần ném ánh mắt lạnh lùng nhìn Hoàng Tuyên, đôi mày nhíu lại, nói:
– Là giả sao? Hình huynh không thể nói tùy tiện không trung thực

trước mặt Triển mỗ, Hình huynh nói rõ là người đã là một nhà rồi!
Hoàng Tuyên đổi da mặt, lớn tiếng:
– Không sai, có một đoạn như vậy, như hôm nay chính vì ngươi tàn ác, cắt đứt tình phu thê của ta, vả lại...
Triển Nhược Trần ngầm nghiến răng, ngắt lời:
– Hoàng Tuyên, ngươi vì sao lại như vậy? Đương lúc vị phu quân của người vì ngươi mà tìm cừu gia để liều mạng, ngươi sao lại không có mặt? Nếu lúc đó ngươi có mặt ở hiện trường, ngươi sẽ biết Hình huynh vì ngươi mà tìm ta liều mạng như thế nào?
Đôi mắt rực lên nhìn thẳng vào Hoàng Tuyên, chàng nói tiếp:
– Hình huynh tuy thêm một lần thất bại dưới tay ta, nhưng cũng cố hết lòng báo oán vì ngươi. Tuy anh ta rất rõ ngươi lợi dụng anh ta, ngươi không yêu anh ta, nhưng anh ta lại sẵn sàng chết vì ngươi. Nhưng Hình huynh thọ thương, vì sao ngươi không ở bên cạnh an ủi hay sao? Ngươi lẽ nào không biết Hình huynh lúc này đang cần ngươi an ủi sao? Hoàng Tuyên ơi Hoàng Tuyên, ngươi bị thù hận làm hôn muội rồi!
Hoàng Tuyên phẫn nộ chỉ thẳng vào mặt chàng, quát lớn:
– Ngươi thì biết gì, Hình Độc Ảnh sau khi bị ngươi đánh trọng thương ở gần Trường Xuân Sơn bèn đi thẳng một mạch đến Tháp Phong ngồi xuống trên một phiến đá, miệng gào lên:
“Trên giang hồ đã có Hình Độc Ảnh này, vì sao lại có Triển Nhược Trần? Trời đất muốn trêu đùa, ta lại không tin, ha ha ha...” Hình Độc Ảnh sau khi cười như điên dại, đã dung Huề Điếu Hoàn đánh vào đầu tự vẫn!
Nói xong Hoàng Tuyên thật sự nhỏ lệ!
Triển Nhược Trần hết sức kinh ngạc:
– Anh ta không đáng chết, hôm đó ta từng khuyên can một lần, anh ta cũng từng đáp ứng lời ta, vì sao... Vì sao phải tự kết liễu đời mình như vậy? Không đáng!
Hoàng Vị đột nhiên phẫn nộ, quát:
– Triển Nhược Trần, ngươi nói không đáng cái gì? Ái nữ của ta lấy phận hoàng hoa khuê nữ để trao than cho một tay sát thủ mà cô ta hoàn toàn không yêu, tuy có mục đích, nhưng phải trả giá hạnh phúc cả cuộc đời, toàn bộ đều trao vào tay Hình Độc Ảnh, tình cảnh đó ngươi lại nói là không đáng nữa hả? Trong đời nói anh hung trọng nghĩa, nữ nhân trọng tình, chớ cho rằng ái nữ ta chỉ vì mục đích mới đến lợi dụng Hình Độc Ảnh, nếu Hình Độc Ảnh giết được ngươi thì những ngày tháng về sau hai người sẽ trở thành đôi phu thê võ lâm hạnh phúc nhất trên giang hồ. Như hôm nay, hắn ta thất bại, thất bại

một cách thảm hại, hắn ta chọn con đường chết để giữ tròn chữ "nghĩa". Nói rõ ra, tất cả đều do bàn tay của ngươi tạo nên. Lẽ nào ngươi không nghĩ rằng Hình Độc Ảnh nếu còn sống trên đời thì mặt mũi nào đến nhìn ái nữ ta, huống gì hắn ta là một đấng nam nhi hán tử?
Triển Nhược Trần tức giận quát:
– Tính Hoàng kia, theo lão nói, cái chết của Hình Độc Ảnh là do ta tạo nên ư?
Hoàng Tuyên xen ngang lời:
– Còn có Lư Phục Ba, vị hôn phu chưa cưới của ra ở đây. Tính Triển kia, ngươi là con ác quỷ hung tàn, giết người như rạ... ta không chỉ một lần phát thệ, nhất định phải nhìn thấy ngươi gục dưới chân ta, phải đổ máu, gào khóc bi ai trước khi chết. Bởi vậy bằng mọi giá ta phải cho ngươi chết!
Mối thù hận đang làm cho Hoàng Tuyên điên loạn, đó là mối thù không thể tiêu trừ được, và cũng là mối hận không thể nào nguôi lắng được. Triển Nhược Trần rất rõ, Hoàng Tuyên trước mặt chàng đã vì báo thù mà gần như cuồng thật sự!
Triển Nhược Trần chậm rãi nói:
– Nhị vị, đối với Hình Độc Ảnh tự vẫn mà chết, tiên đạo nghĩa thấy ray rứt vô cùng, nhưng trách nhiệm về cái chết đó các người gánh lấy hoàn toàn. Nếu sau khi anh ta vì các người mà thất bại, các người nếu lựa lời an ủi, lấy hạnh phúc tương lai làm trọng, thì tin rằng Hình huynh sẽ không tự sát. Tất cả là do các người bỏ rơi anh ta khi thấy anh ta không báo được thù cho các người...
Hoàng Tuyên nổi cơn đại nộ, hét lên:
– Tính Triển kia, ta còn sống một ngày trên đời là phải hoàn thành một đại sự, đó là giết được người. Ngươi nên nhớ, ta sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để giết ngươi!
Triển Nhược Trần than nhẹ một tiếng nói:
– Ta như đã từng nói với các người, nỗi hận thù của ngươi ta hiểu. Bất luận là Lư Phục Ba muốn chết hay Hình huynh tìm đến ta để quyết tử, đều dẫn đến cảnh trường đổ máu nhưng có lúc phải lấy máu đổi lấy kết quả mà song phương muốn đoạt được, đó là chiến thắng!
Đứng một bên, Đấu Hải Long Toàn Nhĩ Minh nãy giờ không mở miệng, nay lại cười nhạt xen lời:
– Triển Nhược Trần, trong ngữ khí của ngươi đã tỏ rõ thái độ cuồng Ngạo và tự phụ của ngươi!
Triển Nhược Trần lạnh giọng:

– Lão Toàn, Tam Long Hội ở Liên Bắc cũng là bang phái lớn, lần Trước Quan Tác Tài Nhị đương gia của các ngươi ra tay trợ giúp bọn phản nghịch Kim Gia Lâu tạo phản, Lâu chủ rộng lượng chỉ phế bỏ võ công của Quan Tác Tài rồi tha lão đi, không ngờ cách không lâu sau, các người lại cấu kết với Cô Lâu Bang, âm mưu chống lại Kim Gia Lâu thêm một lần nữa.
Toàn Nhĩ Minh hằm hằm nổi giận, đôi mắt trâu trên khuôn mặt đen trợn to ra, án tay lên chuôi kiếm, nói:
– Tam Long Hội ta từ khi Nhị đương gia bị các người phế bỏ võ công, suốt ngày không nói không rằng, thẩn thờ như người mất trí, còn đau khổ hơn cả chết nữa, món nợ này bọn ta vốn muốn trả từ lâu, chậm đến hôm nay chỉ vì phải chờ hợp đại cuộc, Tính Triển kia, ngày bọn ta đợi đã đến, đã đủ lâu rồi.
Chợt thấy gã kéo tay Hoàng Tuyên nói tiếp:
– Tính Triển kia, từ nay trở đi chớ có nhắc đến gã tính Hình trước mặt ta, hắn ta không đủ tư cách để sánh duyên cùng Hoàng cô nương!
Triển Nhược Trần trố mắt ngạc nhiên thốt lên:
– Các ngươi...hai người là.....
Hoàng Tuyên nói thẳng thừng:
– Là chồng chưa cưới của ta. Đợi sau khi giết chết ngươi, ngày mai bọn ta sẽ tiến hành hôn lễ trong thành!
Triển Nhược Trần phẫn nộ quát:
– Hoàng Tuyên kia, ngươi kể cả thủ hiếu trăm ngày của Hình Độc Ảnh cũng không giữ sao? Lẽ nào ngươi cuồng thật rồi?
Hoàng Tuyên lạnh lùng buông giọng:
– Ta chỉ cần ngươi chết, ngoài ra chẳng cần suy nghĩ gì khác!
Bì Nhục Đao Tử Đỗ Toàn nửa ngày không mở miệng, bèn đằng hắng một tiếng nói:
– Tính Triển kia, chuyện Kim Gia Lâu lần trước ngươi đã dành phần thắng, Đỗ Toàn này lại không được gì. Nay nghe nói có người muốn tiêu diệt Kim Gia Lâu, ta là người đầu tiên đến Đại Mạc này, vả lại nghe kế sách của họ chu tường, âm mưu chu mật, ta càng cao hứng. Lần này cũng ở giữa đường gặp người của Tử Anh Đội loan tin ngươi một mình tiến nhập Đại Mạc, bởi vậy ta cùng Hoàng tiền bối và Hoàng cô nương ở Long Tuyền trấn này đợi ngươi. Thật khéo, ngươi lại đến đúng lúc!
Thất Bộ Truy Hồn Hoàng Vị cất giọng:
– Xem dáng bộ tên tính Triển này, có lẽ bọn Thương Hoằng không làm gì được!

Bì Nhục Đao Tử Đỗ Toàn trầm giọng:
– Triển Nhược Trần, Thương lão gia sẽ không để cho ngươi ngang nhiên tiến nhập Đại Mạc chứ?
Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời:
– Không sai, họ tụ hội ở đình Bát Giác để đợi ta. Dường như họ đợi rất lâu, vả lại rất thất vọng khi chỉ thấy một mình ta.
Hoàng Vị liền hỏi:
– Sao đó sao?
Triển Nhược Trần nghiến răng trả lời:
– Sao đó là ra tay ngay!
Hoàng Vị hỏi tiếp:
– Ngoài Thương lão gia, còn có Quan Ngoại Song Hùng Kim Thánh Thiên và Linh Hồ Quân, còn có cả Trường Bạch Phi Hổ Đoạn Hoàng và Sa Xung, lẽ nào họ không chặn đầu ngươi?
Triển Nhược Trần bình thản nói:
– Họ ra tay không những muốn chặn đầu ta, mà còn muốn lấy cả tính mạng ta. Đáng tiếc là họ không chặn đầu ta được, ta mới đến được nơi này!
Đỗ Toàn cười hắc hắc lên giọng:
– Quả không thẹn với tôn xưng Đồ Thủ! Triển huynh, sao đó ngươi làm gì họ?
Triển Nhược Trần lướt nhìn trên mặt bốn người, nói:
– Các vị nhất định muốn biết sao?
Hoàng Vị nôn nóng cất giọng:
– Nói nhanh!
Triển Nhược Trần cười giọng diễu cợt, nói:
– Diễn biến sự tình ta không muốn nói tới, kết quả là thế này...
Ngước mắt lên nhìn trời, chàng nói tiếp:
– Thương Hoằng chết, khiến cho Quan Ngoại Song Hùng cũng vì bằng hữu mà chết theo, đương nhiên hai mươi bốn huynh đệ Tử Anh Đội cũng đi đời luôn.
Chỉ có Sa Xung và Đoạn Hoành từ biết rằng không địch nổi, thân gắng gượng...
[mất dòng] Hoàng Tuyên cất tiếng quát mắng:
– Các ngươi nghe đấy, hắn ta giết người nhiều như thế lại nói ra với vẻ bình thản như không, tựa hồ như người chết đáng chết, còn hắn ta...
Hoàng Vị trầm giọng:
– Thương Hoằng không tự lượng được sức mình, lão ta tranh công. Tử Anh Đội thảm bại là do lão tạo nên, đương nhiên cũng ảnh hướng

đến đại cuộc!
Triển Nhược Trần lạnh giọng:
– Thương Hoằng chết rồi, lẽ nào các vị sẽ có thể...

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 11
Lấy Một Đêm Khoái Lạc
Đổi Giấc Ngủ Nghìn Thu

Đỗ Toàn lườm giọng:
– Tính Triển kia, khỏi nhắc chuyện đã qua nữa, hãy nghĩ đến cuộc đổ máu hôm nay!
Triển Nhược Trần điềm nhiên tiếp lời:
– Ta cũng chán ghét nghĩ về quá khứ, nếu các ngươi không hỏi thì ai nói làm gì!
Chàng ném ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Đỗ Toàn, chuyển giọng:
– Lão Đỗ, lần trước Kim Gia Lâu lâu chủ nghĩ ngươi tận lực giúp sức Đơn Thuận là vì chữ nghĩa, nên mới tha ngươi đi. Ngươi đã không biết ân, lại còn liên kết với họ nổi loạn lần nữa.
Đỗ Toàn cười hắc hắc, nói:
– Nói thật dễ nghe! Tính Triển kia, Kim Gia Lâu hoành hành Liêu Bắc, ngang tàng độc ác, ta vừa nghe khởi xướng chống lại Kim Gia Lâu liền đến đây ngay, giữa đường gặp Hoàng tiền bối, Hoàng cô nương và Toàn tam đương gia, bọn ta đây là lần liên thủ thứ hai chống lại Kim Gia Lâu, và cùng đợi ngươi ở đây. Hắc hắc...
Hoàng Tuyên nhấn giọng:
– Kim lâu chủ mất rồi, chúng ta tiếp thanh toán tên ác quỷ tính Triển này, Kim Gia Lâu sẽ sụp đổ tan tành trong nay mai!
Hoàng Vị cũng lạnh giọng:
– Không sai, hạ được tên tính Triển này, tiêu diệt Kim Gia Lâu sẽ không khó!
Hoàng Tuyên hận giọng:
– Đều do Kim quả phụ tác quái, lần trước chúng ta sắp vung đao giết chết hắn ta, Kim quả phụ thình lình xuất hiện, đem cứu gã tính Triển về Kim Gia Lâu, thật đáng hận!
Triển Nhược Trần phẫn nộ lớn tiếng:
– Đủ rồi, các người bất tất nói nhiều. Các người lên hết cả một lúc,

hay là từng người một? Triển Nhược Trần sẽ sẵn sàng nghênh tiếp!
Đỗ Toàn ngạo nghễ nói:
– Vì để khỏi mang tiếng lấy đông hiếp ít, ta sẽ lên trước tiếp chiêu với ngươi!
Hoàng Vị liền đưa tay ngăn cản:
– Khoan!
Đỗ Toàn ngạc nhiên hỏi:
– Hoàng huynh có gì dạy bảo?
Hoàng Vị ghé sát bên cạnh Đỗ Toàn, nhỏ giọng:
– Đỗ huynh, chúng ta nên lấy đại cuộc làm trọng, vì muốn quét trừ được thế lực của Kim Gia Lâu, chúng ta bất tất phải theo quy củ đơn tranh độc đấu!
Đỗ Toàn chưa mở miệng, Hoàng Tuyên đã nói:
– Đỗ thúc, lần trước chúng ta có cả hơn hai mươi huynh đệ Bạch Lăng Môn, cộng thêm Lư Tôn Cường Lư thúc, Nhị đương gia Quan Tác Tài, Song Sát Thần Thiết Hổ trong mười đại cao thủ Quan ngoại, lại thêm Quỷ Triển Kỳ Hách Đại Sơn, có cả Hình Độc Ảnh và cha con tôi, đông người như thế cùng liên thủ còn chưa đạt được ý nguyện. Như hôm nay chúng ta chỉ có bốn người, nếu chiếu theo đạo nghĩa cổ hủ của giang hồ, há không uổng công toi sao?
Đỗ Toàn chậm rãi gật đầu tiếp lời:
– Vậy hiền điệt chút nữa lùi lại một bên, có ba người bọn ta là đủ lắm rồi!
Phía bên kia, Toàn Nhĩ Minh bắt đầu di chuyển cước bộ, trầm giọng:
– Đúng, Tuyên muội lùi lại một bên quan sát trận chiến, tên cuồng loạn này giao cho ba người bọn ta thu thập!
Hoàng Vị từ từ đưa song chưởng lên, nói:
– Tính Triển kia, tình thế như thế này, tuy ta biết cục diện cuối cùng là song phương lưỡng hại, nhưng đối với sự tàn bạo của ngươi, cái chết thảm hại của Hình Độc Ảnh, buộc ta phải tìm ngươi để tử đấu!
Triển Nhược Trần điềm tĩnh cất giọng:
– Lão Hoàng, ta rất rõ, sự bất hạnh của hai vị hiền tế và ái nữ của lão, đã khiến cho lão không thể không làm như vậy. Nhưng ta có một điểm cần nói rõ trước:
trên đời này không có vấn đề gì không giải quyết được, những mong lần này trở đi, bất luận là sống hay chết, chúng ta xóa đi món nợ ân oán này, thế nào?
Hoàng Tuyên đanh giọng:
– Tính Triển kia, chỉ có ngươi chết đi mới xóa được món nợ này!
Triển Nhược Trần lùi lại một bước, hai tay buông thõng theo thói

quen, than một tiếng nói:
– Vậy ta không còn gì để nói, các vị còn đợi gì nữa? Hãy lên đi!
Đỗ Toàn lách nhẹ người, song chưởng bạt ra như gió, miệng nói:
– Lần trước ở ngoài Kim Gia Lâu chưa từng lãnh giáo, lần này thử xem tuyệt nghệ của vị Đồ thủ này tới đâu!
Cùng lúc, Toàn Nhĩ Minh ở phía khác, chân trái sà xuống, khi thân hình hơi chuyển động, thanh Quỉ đầu đao trên tay đã bạt ra mười bảy đường đao, thế đao như sóng dậy, từng lớp từng lớp kế tiếp nhau xòe như hình cánh quạt bổ thẳng vào người Triển Nhược Trần.
Hoàng Vị ra tay càng nhanh hơn, lao người tới như một con hổ dữ, song thiết chưởng của lão đánh ập vào phía bên trái Triển Nhược Trần. Chưởng phong kèm theo một kình lực vô cùng uy mãnh, tiếng gió bạt vù vù không ngớt, lực đạo trầm mãnh, chiêu thức quỷ dị, ẩn ước sự biến hóa cao thâm khôn lường....
Bị vây đánh ba phía, Triển Nhược Trần lách người tả hữu, Sương Nguyệt Đao liên tục vung ra co vào, phát ra trăm ngàn ánh đao lấp lánh đan chéo thành ba bức tường đao gió cũng khó lọt.
Trong tiếng binh nhẫn sáp nhau chan chát, Hoàng Vị lộn người thay đổi vị trí trước tiên, đột nhiên Đỗ Toàn kêu lên một tiếng quỷ quái, người đã nhảy vọt sang thế nào vị trí bên trái của Hoàng Vị, chưởng phong và binh nhẫn bạt ra nghe rào rạt...
Đỗ Toàn vốn công lực thâm hậu, nhất là độc môn tuyệt chiêu "Huyết Nhẫn Thủ", lão ta đã luyện đến cảnh giới lư hỏa thuần thanh, xuất thần nhập hóa, khi phát chiêu lại phối hợp với cước bộ quỷ dị, khiến cho đối thủ rất khó ứng phó.
Quỷ đầu đao của Toàn Nhĩ Minh bên phải vút lên như thần long uốn lượn, chém xéo vào người Triển Nhược Trần, phối hợp gần như hoàn hảo với chiêu thức của Đỗ Toàn.
Triển Nhược Trần vọt người lên cao, cùng lúc mấy mươi đường đao quét ngang qua. Trong lúc Quỷ đầu đao của Toàn Nhĩ Minh còn chưa chuyển thế, Sương Nguyệt Đao đã dựng lên một rừng đao tua tủa bủa khắp người Toàn Nhĩ Minh. Toàn Nhĩ Minh kêu lên một tiếng, bắn vọt người ra còn nhanh hơn cả khi xông vào.
Hoàng Vị trước đây đã từng nếm nhiều chiêu của Triển Nhược Trần, vết thương đang còn, khiếp sợ chưa hết, bởi vậy vừa thấy ánh đao lóe lên là vội nhảy lùi ngay, nhưng vẫn cảm thấy ánh đao như bật sát theo sau lưng. Lão chưa dừng lại vững, đưa hai tay sờ trên người, chợt phát hiện áo quần bị rách mấy lỗ, trong lòng không khỏi trỗi lên một luồng khí lạnh!
Hoàng Tuyên kịp thời lao đến, kêu lên:

– Phụ thân, phụ thân bị thương ở đâu?
Hoàng Vị cũng là nhất đại tông sư, bá chủ một phương, lần này tuy không dẫn theo môn hạ, nhưng lão lại không chịu lùi, lạnh giọng quát:
– Lùi lại một bên!
Lúc này, Quỷ đầu đao của Toàn Nhĩ Minh vẫn không ngừng vung, song chưởng quái dị của Đỗ Toàn phát ra với thế chưởng tợ như làn dao nhọn, Hoàng Vị cũng lao tiếp vào, xoay người nhanh như gió, có cơ hội là vung chưởng đánh vào, thế nhanh thần tốc.
Đây là cuộc chiến mang tính quyết tử, tuy nhiên so với trường bạt sát giữa Triển Nhược Trần và bọn Thương Hoằng có khác nhau....
Hoàng Vị đã từng nếm qua tuyệt chiêu của Triển Nhược Trần, do đó lão thừa biết chiêu thức quỷ dị của Sương Nguyệt Đao, cho nên lão ta không dám khinh thường liều mạng.
Đỗ Toàn lại là người giảo hoạt như cáo, sau khi xáp mặt, lão ta biết ngay Triển Nhược Trần không dễ đối phó, lập tức không còn thái độ cuồng ngạo nữa.
Chỉ có Đấu Hải Long Toàn Nhĩ Minh, gã ta lại muốn lấy lòng Hoàng Tuyên.
Sau khi thoái lùi, gã ta liền thi triển tuyệt chiêu xông bổ tới. Thân hình đồ sộ xoay chuyển tợ như con báo linh hoạt, Quỷ đầu đao trong tay xé gió vùn vụt công kích liên tiếp vào đối phương.
Triển Nhược Trần phẫn nộ tột độ nhưng vẫn luôn giữ thần sắc trầm tĩnh lãnh hạo, ánh mắt rực lên, đôi môi mỏng mím chặt, kể cả cơ nhục trên mặt cũng không máy động.
Nhân ảnh thoát động, ánh đao đan chéo nhau tua tủa ...[???] ..., đất cát bay tung tóe, ngoài Hoàng Tuyên mở mắt tròn xoe nhìn ra, bốn bóng người còn lại cuộn lấy nhau chẳng kể gì sống chết.
Ngọn Quỷ đầu đao của Toàn Nhĩ Minh lách nhanh giữa luồng đao, chém xiêng vào cánh tay phải của Triển Nhược Trần, hữu chưởng của Đỗ Toàn cũng đánh thẳng vào mặt Triển Nhược Trần với thế chuẩn xác và độc hiểm ...
Triển Nhược Trần hú một tiếng dài như hổ gầm, đột nhiên vọt người lên bảy xích. Đủ rồi, chỉ nên bảy xích thôi, người chàng đã tránh qua được ba mặt đánh tới. Sương Nguyệt Đao trong tay tỏa ra một vòng ánh sáng màu xanh, mười bảy đường đao hợp thành một. Trong làn đao lấp loáng, Toàn Nhĩ Minh đã ném đao bưng mặt, thân hình đầy máu xoay tròn nhào tới trụ gỗ của gian nhà, rắc một tiếng, trụ gỗ bị gã ta húc trúng gãy hai, căn nhà từ từ nghiêng đổ xuống.
Hoàng Tuyên lao người tới, cô ta chẳng cần nhìn Toàn Nhĩ Minh

đang nằm trong vũng máu, miệng kêu lên một tiếng, vươn hai tay ôm giữ lấy Hoàng Vị máu nhuộm đỏ người, làm cả hai người cùng ngã nhào xuống đất.
Hoàng Tuyên phẫn nộ rút dao nhọn ra, hét lên một tiếng như cuồng, vung đao xông vào Triển Nhược Trần, nói:
– Tính Triển kia, ta liều chết cùng ngươi!
Hoàng Vị máu me đầy mình, thấy Hoàng Tuyên lao về phía Triển Nhược Trần, thất thanh kêu lên:
– Tuyên nhi, ngươi không thể... ...
Phía bên kia, Đỗ Toàn lộn người trên không trung mười sáu vòng, nhưng vẫn bị đường đao thứ mười bảy của Triển Nhược Trần chém trúng, mũi đao rạch từ trên vai phải xuống đến cánh tay, áo rách toang, máu tuôn ra xối xả, thân hình rơi bịch xuống đất, lão ta nghiến răng phát ra những tiếng kêu kinh hoàng, rõ rang thọ thương không nhẹ! Hoàng Tuyên vung đao chém cuồng tới, Triển Nhược Trần lại không lách người né tránh, thậm chí không ra tay cản chiêu, người hơi di động, tay trái đưa ra, chợt nghe “xẹt” một tiếng, tay trái chàng lãnh ngay một đường đao của Hoàng Tuyên, máu chảy dọc xuống ướt cả cánh tay, nhưng chàng vẫn không hề nhíu mày đau đớn, than hình đã bay ra ngoài ba trượng.
Hoàng Tuyên ngạc nhiên khựng người lại, gượng quay đầu nhìn vì cô ta tuyệt đối không tin Triển Nhược Trần không ra tay chống trả, mà để mặc cho cô ta vung đao chém...
Vì thế cô ta nghiến răng, ngọn đao trong tay run lên, miệng thốt lên:
– Ngươi vì sao không hoàn chiêu? Ngươi sợ rồi sao?
Triển Nhược Trần lãnh đạm nói:
– Ngươi nhầm rồi, Hoàng Tuyên! Đường đao này t among có thể tiêu trừ được mối cừu hận trong lòng ngươi, không nên tự tìm lấy rắc rối cho mình nữa.
Phụ thân ngươi tuổi đã lục tuần, lão ta không thể vì ngươi một lòng phục thù mà bỏ mạng. Hoàng Tuyên, ngươi nhẫn tâm nhìn thấy phụ thân ngươi chết một cách thảm thương hay sao?
Hoàng Tuyên đứng lặng người, đôi mắt đỏe hoe chớp chớp...
Triển Nhược Trần nói tiếp:
– Còn một nguyên nhân khác, là vì Hình Độc Ảnh, vị phu quân của người chết đi. Nếu ngươi không bức bách chàng ta một lòng vì ngươi mà tầm cừu báo thù, thì ta dám nói rằng ngươi là một nữ nhân sung sướng hạnh phúc nhất trên đời này, vì Hình Độc Ảnh chính là một đấng giang hồ hảo hán, bậc tuấn kiệt trong bầy người, khi đó hai người sánh bên nhau khắp chân trời góc bể, còn có gì hơn!

Ngừng lại giây lát, chàng bèn nói:
– Bởi vậy mũi đao này ta vì cái chết của Hình Độc Ảnh mà nguyện nhận lấy, mong ngươi quay đầu lại nhìn, xem đấy, phụ than ngươi đang... ...
Bên cạnh căn nhà sập một nửa, đột nhiên một bóng người vút đứng dậy, Đấu Hải long Toàn Nhĩ Minh quát lên như sấm:
– Triển Nhược Trần, ta phải băm xác ngươi!
Theo tiếng quát, thấy một bong đen kèm theo một vệt sáng phóng thẳng tới người Triển Nhược Trần tựa như tia chớp giữa tầng mây, đao phong vù vù, uy lực kinh hồn, rõ rang Toàn Nhĩ Minh đang quyết một đòn chí mệnh!
Không sai, Toàn Nhĩ Minh đã liều mạng vì trong tình cảnh này không thể không hành động như vậy!
Sương Nguyệt Đao tiếp tục quét lên thành tầng, ánh đao loang loáng phát ra màu xanh rờn rợn, phủ lên đầu Toàn Nhĩ Minh....
Chỉ thấy thân hình đồ sộ máu bắng vọt ra như mưa, đến khi Toàn Nhĩ Minh rơi bịch một cái xuống đất, miệng vẫn chưa kêu ra một tiếng.
Triển Nhược Trần vẫn đứng nguyên chỗ cũ, chợt nghe Đỗ Toàn buông tiếng chủi mắng:
– Tàn nhẫn! Ngươi sao nhẫn tâm vung đao chém lên toàn thể một người như vậy? Toàn đương gia với ngươi có thù hận gì chứ? Triển Nhược Trần, chỉ e rằng Tam Long Hội sẽ trả thù ngươi đến cùng!
Đúng vậy, Toàn Nhĩ Minh sau khi rơi xuống đất, chỉ riêng đầu gã ta thôi cũng có đến mười một nhát dao ngang dọc, áo rách toan, máu thịt trào ra vào trông mà khiếp, ở vug ngực thoi thóp cũng tuôn ra một dòng máu tươi...
Toàn Nhĩ Minh nhìn Triển Nhược Trần với ánh mắt hận thù, nói trong hơi thở:
– Tính Triển kia, ta...Toàn...đại...gia...đánh giá...thấp ngươi....rồi...
Triển Nhược Trần lạnh giọng:
– Ngươi đánh giá thấp là một điều rất nguy hiểm, đời ta không dại làm chuyện ngu đó!
Phía bên kia, Hoàng Tuyên đôi mắt trào lê bước đến bên cạnh Toàn Nhĩ Minh. Cô ta đưa tay đỡ lấy cái đầu đầy máu của Toàn Nhĩ Minh, kêu lên:
– Nhĩ Minh, chúng ta chỉ sống với nhau có mấy ngày!
Toàn Nhĩ Minh chớp mắt, miệng mấp máy:
– Đủ... rồi, tuy chỉ.... mấy ngày.... ta đã cảm thấy... mãn ý lắm rồi... đêm qua....

nàng...
Hoàng Tuyên liền kêu lên:
– Không được nói ... chàng....
Không ngờ Toàn Nhĩ Minh lại nói tiếp:
– Nàng... ... đã trao.... cho ta..... tất cả,.... ta phải nên.... vì nàng.... quên cả.... tính mạng...
Gã ta hầu như vì toàn thân máu đã chảy hết, nói không ra lời, đôi mắt phẫn nộ trợn to trông rất dễ sợ!
Hoàng Tuyên nhè nhẹ đặt đầu của Toàn Nhĩ Minh xuống, nghiến răng dứng dậy, bước thẳng đến phía Triển Nhược Trần, hét lên:
– Tính Triển kia, ngươi vì sao phải đối phó với Hoàng Tuyên này như vậy?
Ngươi.... Ngươi giết đi một người chồng và hai vị hôn phu của ta. Họ....họ vốn không đáng chết dưới tay ngươi, nhưng... ...
Triển Nhược Trần ngắt lời:
– Họ có thể không đáng chết dưới tay ta, nhưng ở đời có rất nhiều sự tình không thể lí giải được. Nếu ngươi vẫn không ném bỏ đi cừu hận trong long, thì ta tin rằng với dung mạo của ngươi, sẽ có không biết bao nhiêu người nữa liều mạng vì ngươi, đương nhiên ta cũng không thể không tự vệ. Hoàng Tuyên, ta mong ngươi ngừng tay ngang đâu, nhanh đưa phụ thân ngươi đi trị thương đi!
Đỗ Toàn vết thương trên tay khá trầm trọng, nhưng lão ta phong bế huyệt đạo, lại vội dùng khăn vải buộc chặt lại nên máu không chảy ra nhiều.
Ngay lúc này, bỗng nghe Hoàng Vị kêu “á” lên một tiếng.
Hoàng Tuyên kinh hãi bổ nhào người tới, miệng kêu lên:
– Ba!
Hoàng Vị ngượng mở mắt ra, nắm lấy tay ái nữ, nói:
– Thôi, chúng ta...chấp nhận thôi đi!
Hoàng Tuyên kêu lên một tiếng, quay lại nhìn Triển Nhược Trần, nói giọng đanh lại:
– Không, cừu hận càng lúc càng sâu, đã đến lúc không thể tồn tại song song, tính Triển kia không chết thì Hoàng Tuyên này mất, ta nhất định phải....
Hoàng Vị lắc đầu than:
– Kể cả phụ thân cũng không đoái hoài đến nữa rồi sao? Hài tử, ta đã tận lực rồi!
Hoàng Tuyên gần như thật sự bị cừu hận cắn nuốt rồi, cô ta phẫn nộ đứng dậy, nói lớn:
– Phụ thân, lần sau Tuyên nhi sẽ không làm lụy đến phụ thân nữa.

Tuyên nhi phải bằng vào sức lực của mình, tôi không tin.....
Triển Nhược Trần đột ngột quát:
– Hoàng Tuyên, ngươi là người vô tình vô nghĩa bất hiếu. Nghĩ ngươi là kẻ nữ lưu, ta mới tha cho ngươi, thậm chí không tiếc gì lãnh một nhát đao để cho ngươi nguôi đi nỗi thù hận trong long. Không ngờ ngươi lại mê muội không tỉnh ngộ như vậy, một long muốn lấy đi tính mạng của ta mới cam tâm. Thử hỏi, ta thật sự chết đi, ngươi sẽ sung sướng lắm sao? Hạnh phúc lắm sao?
Hoàng Tuyên quát lớn:
– Sung sướng hay không là chuyện của ta, hạnh phúc hay không ngươi khói phải hỏi. Ta chính là muốn ngươi phải chết.... Triển Nhược Trần, ngươi nghe cho rõ, ta muốn ngươi phải chết!
Triển Nhược Trần gằn giọng:
– Hoàng Tuyên, hiện trường nếu như không phải phụ thân ngươi bị trọng thương mà cần ngươi chăm sóc, thì với câu nói của ngươi, ta sẽ giết chết ngươi không một chút do dự!
Chàng chuyển giọng nói với Hoàng Vị:
– Hoàng lão gia, dưỡng nữ bất hiếu như vậy, ta đau buồn cho lão!
Hoàng Tuyên hét lên:
– Triển Nhược Trần, đồ thối mồm!
Triển Nhược Trần nói giọng giận dữ:
– Hoàng Tuyên, ta đợi ngươi, nhưng có một điều ta cần nói rõ trước mặt phụ thân của ngươi, một ngày chúng ta gặp lại, ngươi tốt nhất phải thực hiện được ý nguyện, nếu không thì ngươi sẽ không sống được để rời khỏi ta!
Hoàng Tuyên buông lời nhiếc mắng như một kẻ cuồng:
– Cảm ơn lời ác ngôn trung cáo của ngươi, tính Triển kia, rồi có một ngày ta sẽ lột da ngươi...
Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nhìn Bì Nhục Đao Tử Đỗ Toàn với ánh mắt kinh miệt, cất giọng:
– Lão Đỗ, nên là lúc ngươi thành thực nói ra rồi đấy!
Đỗ Toàn tay ôm lấy vết thương, phẫn nộ nói:
– Triển Nhược Trần, ngươi muốn Đỗ mỗ nói gì?
Triển Nhược Trần nhìn xoáy vào Đỗ Toàn với ánh mắt bức bách, chàng chẳng cần để ý đến Hoàng Tuyên đang đỡ Hoàng Vị lên ngựa và đi thẳng xuống đồi.
Lúc này chàng muốn làm cho rõ có bao nhiêu người hoạt động ở Đại Mạc này, và kế hoạch của họ nhằm chống lại Kim Gia Lâu là gì? Vì sao những người này lại không cùng với bọn Cô Lâu Bang đến tiềm phục ở Liêu Bắc?

Triển Nhược Trần nói giọng lạnh hạo:
– Lão Đỗ, ta là người không thích lắm điều, nhưng ngươi phải thực ngôn giải đáp!
Đỗ Toàn trầm giọng:
– Tính Triển kia, thắng lợi nhất thời chớ có quá đắc ý. Ngươi muốn biết gì, ta biết thì nói, điều gì không thể nói hoặc không biết thì ngươi có rạch bụng ta ta cũng không thể phụng cáo!
Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói – Đỗ Toàn, ngươi không nên bóp méo sự tình Kim Gia Lâu đã đối khoan dung rộng lượng đối với ngươi, lần trước đã nương tay đối với ngươi, ngươi phải cảm ân đồ báo mới phải, không ngờ ngươi lại cùng với bọn tâm cao khí ngạo đó liên kết với Cô Lâu Bang bày âm mưu đối phó với Kim Gia Lâu, điều đó ngươi không có lí gì không rõ!
Đỗ Toàn gắt giọng:
– Nghe khẩu khí của ngươi dám chắc muốn sau khi khẩu cung tìm được manh mối rồi thừa cơ giết người, hành động thật thấp hèn vô sỉ....
Triển Nhược Trần sấn bước lên một bước quát:
– Đỗ Toàn, ta chỉ muốn hỏi ngươi muốn sống? Hay muốn chết?
Đỗ Toàn trợn mắt nói:
– Muốn sống thì sao? Muốn chết thì sao?
Triển Nhược Trần liền tiếp lời:
– Muốn chết thì đơn giản, hiện tại chỉ có một mình ngươi, ta tự tin rằng chỉ nội trong mười chiêu sẽ lấy được tính mạng ngươi...
Hai đạo hàn quan chiếu nhìn Đỗ Toàn, chàng nói tiếp:
– Nếu muốn sống thì lập tức trả lời các câu hỏi của ta, và phải thực ngôn trả lời!
Đỗ Toàn ngầm nghiến răng hỏi:
– Ngươi muốn biết gì?
Triển Nhược Trần cơ nhục trên mặt máy động hỏi:
– Tổng đàn Cô Lâu Bang đóng ở nơi nào trên Đại Mạc?
– Không biết!
Triển Nhược Trần hừ một tiếng, hỏi lại:
– Thật sự không biết sao?
Triển Nhược Trần hét lớn một tiếng, nói:
– Ít nhất ngươi cũng biết nơi tập trung của họ:
Đỗ Toàn trầm giọng:
– Họ nào? Ta không ngại nói gì nói thật cho ngươi biết, người tiến nhập không chỉ nhăm ba nhóm. Theo ta biết, ngoài nhóm Tử Anh Đội, Tam Long Hội và cha con Hoàng Tuyên mà ngươi đã gặp, nhóm

lớn nhất thuộc về Trảo Thiên Tinh Vưu Nô Nô và Quỷ Triển Kì Hách Đại Sơn!
Triển Nhược Trần thoáng ngạc nhiên, hỏi tiếp:
– Ta thấy rất kì quái, các ngươi vì sao không lien kết thành một băng lớn mà lại nằm riêng rẽ ai làm chuyện đó, vì sao?
Đỗ Toàn cười nhạt, trả lời:
– Mấy vị cao thủ chốn bạch sơn hắc thủy phương Đông đến, nhãn giới cao tuyệt, lòng đầy ngạo khí, họ không hợp với Trảo Thiên Tinh Vưu Nô Nô từ Tây đến, lại cũng không muốn nghe lệnh người khác. Tuy nhiên, mọi người đều có chung một nguyện, đó là đối phó Kim Gia Lâu các ngươi!
Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói:
– Đủ rồi, tính Đỗ kia, chỉ cần nghe ngươi nói như vậy, ta tin rằng ngươi thật sự không biết tổng đàn của Cô Lâu Bang nằm ở đâu cả.
Đỗ Toàn phẫn nộ lớn tiếng:
– Hận là hận ta vì sao không biết!
Triển Nhược Trần định quay đầu, nghĩ vậy liền hỏi:
– Ngươi nói vậy có ý gì?
– Ta nếu biết tổng đàn Cô Lâu Bang nằm ở đâu, sẽ nói với ngươi không một chút trì nghi, để cho ngươi sớm đi vào chỗ chết....
– Đỗ Toàn, Cô Lâu Bang thật sự có gì khiến cho người ta đáng sợ sao?
Đỗ Toàn lạnh nhạt tiếp lời:
– Trong Đại Mạc ba ngàn dặm, ngươi vì sao không đi dò hỏi xem?
Triển Nhược Trần không muốn nói nhiều, định quay người đi, vết thương trên tay chàng do Hoàng Tuyên chém tuy không nặng nhưng lại đau nhói, chàng cần tìm một nơi để ngồi băng bó vết thương, càng cần để suy nghĩ, nghĩ mình phải làm thế nào để tìm ra được tổng đàn của địch nhân....
Hốt nhiên, chàng nhớ lại khách điếm ở Long Tuyền trấn... ...
Đúng rồi, khi vừa đặt chân đến Long Tuyền trấn, lại gặp vị lão nhân bên giếng, rồi đến hai thiếu nữ trong khách điếm, một thiếu nữ đã nói là đợi chàng một tiếng....
Ngước đầu lên nhìn mặt trời, Triển Nhược Trần đưa lưỡi liếm đầu mắt, nhưng chân vẫn không dừng bước.
Đặt chân đến trước khách điếm, bên ngoài đã không thấy mười hai con lạc đà đó nữa, chàng nhún nhẹ đầu vai, chợt thấy gã tiểu nhị tươi cười chạy ra chào:
– Khách quan, ngài trở về rồi!
Triển Nhược Trần chỉ ra ngoài cửa hỏi:

– Đàn lạc đàn đó đâu rồi?
Gã tiểu nhị thấy Triển Nhược Trần cả người đầy máu, đang kinh ngạc vô cùng, nghe chàng hỏi đến đàn lạc đà, liền đáp:
– Đi rồi!
Triển Nhược Trần bước ra đến bậc thềm, quay lại hỏi:
– Đi lâu chưa?
Gã tiểu nhị ngẫm nghĩ, trả lời:
– Độ nửa tiếng!
– Họ đi hướng nào?
Gã tiểu nhị chỉ về hướng tây bắc đáp:
– Những người vào Đại Mạc, Long Tuyền trấn là trạm đầu tiên, đi và tiếp độ chín mươi tám dặm là Vật Quy Điếm, nếu đi lạc đà thì hai ngày sẽ tới....
Triển Nhược Trần mỉm cười, nói:
– Để ta ăn gì một tí, nghĩ một lát rồi hãy lên đường!
Gã tiểu nhị kinh ngạc hỏi:
– Khách quan, ngài một mình đi Đại Mạc ngay bây giờ luôn sao?
Triển Nhược Trần kéo ghế ngồi xuống, trả lời:
– Không sai!
Gã tiểu nhị đưa bình trà lên, nói:
– Khách quan, khách tại ngoại hành tẩu, chưa tối đã vào tá túc ở khách điếm. Lúc này đã quá ngọ, khách quan trên người lại....
Triển Nhược Trần biết gã tiểu nhị nhìn vết thương trên người, liền mỉm cười tiếp lời:
– Ngươi rất nhiệt tình, cám ơn!
– Khách quan, trong Đại Mạc ban ngày nóng tàn bạo, ban đêm lại rất lạnh, vả lại rắn độc đầy rẫy khắp nơi, đi ban ngày an toàn hơn nhiều. Huống gì có một đoạn đường gần cuối bị cát che lấp, người không quen đường sẽ đi vòng vo hết ngày, bởi vậy... ...
Triển Nhược Trần băng lại vết thương trên tay, nói:
– Cũng được, nghe lời người khuyên mới bình an, đêm nay ta nghỉ lại trong khách điếm các người!
– Vâng, nếu tôi không nói, không biết bao nhiêu người đã biến thành oan hồn Đại Mạc!
Triển Nhược Trần ăn xong, thấy trong khách điếm không có khách, bèn vỗ chiếc ghế cạnh bên, bảo gã tiểu nhị:
– Ngồi xuống đây!
Gã tiểu nhị cười xề xề, ngồi xuống, hỏi:
– Khách quan, ngài không dùng tí rượu?
Triển Nhược Trần mỉm cười, nói:

– Ta có tật kì quái, lân nay đi ra ngoài chưa từng uống rượu!
– Đúng, đúng, uống rượu sẽ hỏng chuyện!
Triển Nhược Trần tỏ ra rất tự nhiên lấy ra một nén bạc đặt vào trong tay gã tiểu nhị, cười khề khà, nói:
– Ngươi là một người rất nhiệt tâm, đây gọi là chút ít thương cho ngươi, nhận lấy đi!
Gã tiểu nhị ngớ người, đoạn cười xề xề đáp lại:
– Khách quan thật rộng lượng, cám ơn!
Triển Nhược Trần nhấm miếng thịt bò dầm tương, khen:
– Món ăn này của các người thật tuyệt, mùi vị không nói, mà ăn cũng rất ngon!
Gã tiểu nhị chỉ ra sau cửa, đáp lại:
– Đầu bếp là người từ Thanh Hải đến, nấu ăn rất tài nghệ!
Triển Nhược Trần chợt nhỏ giọng hỏi:
– Ngươi có nghe nói qua Đại Mạc Cô Lâu Bang không?
Chàng cố giữ thanh âm hòa nhã, nói tiếp:
– Nếu biết ta sẽ trọng thưởng, mười lượng vàng lá, thế nào?
Không ngờ gã tiểu nhị sắc mặt đại biến, kể cả nén bạc vừa bỏ vào người cũng vội lấy ra, đặt xuống trên bàn, đứng dậy bỏ đi.
Gã tiểu nhị đi thẳng vào sau khách điếm, một câu cũng không nói.
Triển Nhược Trần nhíu mày thầm nghĩ:
“Như vậy chứng tỏ hắn ta nhất định biết, nếu không thì hắn ta vì sao vừa nghe Cô Lâu Bang lại kinh hoảng như vậy! Ít nhất hắn ta cũng biết được trong Đại Mạc có tổ chức bí mật đó!”.
Triển Nhược Trần bèn gọi lớn:
– Chưởng quỹ!
Từ sau cửa bước ra một lão nhân, lão ta nhìn Triển Nhược Trần hỏi:
– Khách quan, ông có gì dạy bảo?
Triển Nhược Trần nhìn bên ngoài, nói:
– Mặt trời sắp lặn rồi, ta muốn nghỉ sớm để ngày mai đi sớm!
Lão chưởng quỹ chỉ vào phía sau, tiếp lời:
– Khách quan, phía sau có hai khách phòng, khách quan tùy ý lựa chọn!
Triển Nhược Trần gật đầu cười, đứng dậy đi vào phía sau, thấy gã tiểu nhị bước ra đón, trên tay bưng cây đèn chưa thắp....
Gã ta đặt ngọn đèn dầu xuống trên bàn, không mở miệng nói lời nào.
Triển Nhược Trần chắn ngang lối đi, mỉm cười hỏi:
– Bằng hữu, ngươi rất sợ Cô Lâu Bang sao?
Gã tiểu nhị sắc mặt sạm lại, đáp:
– Khách quan, thực tình tiểu tử không biết gì cả!

Triển Nhược Trần quắc ánh mắt nhìn, nhếch môi nói:
– Nhìn từ thần sắc của ngươi, ngươi nhất định biết Cô Lâu Bang, đúng không?
Gã tiểu nhị vẫn nói giọng kiên quyết:
– Khách quan, tiểu tử thật sự không biết.
Triển Nhược Trần đổi sắc mặt, ánh mắt rực lên trừng nhìn gã tiểu nhị, lạnh giọng:
– Đã không biết, vì sao lại kinh hoảng như vậy?
Gã tiểu nhị than nhẹ:
– Nghe đến ba chữ đó, giống như nghe quỷ tìm đến bên lưng, khách quan, ông nghĩ tôi không sợ sao được?
Qua ngữ khí, Triển Nhược Trần đã biết gã ta thật sự không biết, bèn tránh sang một bên nhường đường, gã tiểu nhị liền chui ra khỏi cửa phòng ngay!
Triển Nhược Trần ngồi một mình trong phòng, cho đến khi trời tối chàng vẫn chưa thắp đèn, nghĩ đến nghĩa mẫu sống chết ra sao, lại nghĩ đến an nguy của Kim Gia Lâu, trong long rối như tơ vò!
Chàng dự định đi cứu nghĩa mẫu, sau đó hợp lực đối phó với cường địch.
Nhưng thấy Đại Mạc cát vàng ngàn dặm, người ở thưa thớt, mà Đại Mạc Cô Lâu Bang hiển nhiên là một tổ chức hung tàn và thần bí, nếu muốn tìm ra được tổng đàn của bọn họ, sợ rằng không phải năm mười ngày là có thể tìm ra, lại còn phải lo cho sự an nguy của Kim Gia Lâu.
Nhìn ra ngoài trời tối đen như mực, Triển Nhược Trần tự mình nghĩ lại, mình vì sao lại khinh dễ tha cho Khốc Vương Qua Siêu Sinh? Nếu lúc đó bắt sống hắn ta, thì có thể từ hắn ta tra hỏi ra tung tích của nghĩa mẫu... ...
Nguyên nhân chủ yếu khiến cho mình một mình tiến nhập Đại Mạc, có phải là mấy toán nhân vật của Vưu Nô Nô không? Những người này vì sao không đến Liêu Bắc?
Triển Nhược Trần trong long rối loạn, chàng thực tại mò không ra múi mở nào. Đến sau canh hai, chàng chìm trong mông lung, bỗng từ bên ngoài có tiếng “két” phát lên.
Triển Nhược Trần cố ý buông tiếng ngáy nhẹ, nhưng đôi mắt lại chằm chằm nhìn về phía cửa, ngưng thần theo dõi, muốn đợi người đó tiến vào.
Nhưng đáng tiếc, người đó chỉ thoáng qua song cửa một cái, liền vọt người lên nóc nhà biến mất.
Triển Nhược Trần thầm chửi:

– Mẹ nó, thật giảo hoạt!
Tuy nhiên, chàng vẫn ôm hy vọng, theo lệ quen trong hắc đạo giang hồ, đây giống như một tên thám tử, chủ của nó còn chưa hiện thân. Đợi, chỉ có đợi mà thôi, họ không thể chỉ phái người đến thăm dò là xong, nhất định còn xuất hiện nữa.
Nhưng thực sự nằm ngoài điều chàng nghĩ, Triển Nhược Trần đợi đến quá canh ba, vẫn không thấy có người tiềm nhập, trong miên man, chàng chìm vào giấc ngủ...
Một đêm trôi qua tương đối yên tĩnh, khách điếm ít người, bên ngoài không có gió, đây là hiện tượng rất ít có ở Long Tuyền trấn.
Khi Triển Nhược Trần thực dậy, gã tiểu nhị đã bưng chậu nước vào, chàng bồi một nụ cười nói với gã ta:
– Bằng hữu, ngươi chớ sợ ta, ta không hỏi gì ngươi nữa đâu!
Gã tiểu nhị cúi người đáp:
– Xin khách quan bỏ quá cho!
Triển Nhược Trần rủa mặt xong, mỉm cười bảo:
– Chuẩn bị gói cho ta ít thức ăn, và thêm một túi nước, ta lên đường ngay!
Gã tiểu nhị giờ mới mở miệng hỏi:
– Đi Vật Quy Điếm ư?
Triển Nhược Trần gật đầu nói:
– Bởi vậy ngươi nhanh tay một tí!
Gã tiểu nhị ló đầu nhìn lướt ra phía ngoài, mở lời:
– Khách quan, ông nếu không có chuyện gì khẩn yếu đặc biệt thì bất tất đi Đại Mạc, hay là quay về sớm đi!
Triển Nhược Trần trong lòng chấn động, nhưng vẫn bình tĩnh tiếp lời:
– Ngươi nói đúng, nhưng ta có yếu sự phải đi!
Chàng lại dúi thỏi bạc vào trong tay gã tiểu nhị, mỉm cười nói:
– Nhận lấy đi, ta phải nên cám ơn ngươi.
Gã tiểu nhị tiến ra đến cửa, lão chưởng quỹ đã từ ngoài đi vào. Triển Nhược Trần định bước đi, lão ta lại nói:
– Khách quan, xem ông không phải là người thiếu thốn, một mình đi Đại Mạc, sao không kiếm con vật gì đi thay chân?
Triển Nhược Trần nghĩ cũng phải, bèn hỏi:
– Chưởng quỹ, lão có không?
Lão chưởng quỹ gật đầu, trả lời:
– Có hai con tuấn mã, ông có thể chọn một con.
Triển Nhược Trần theo lão ta đến sau chuồng ngựa, quả nhiên có hai con ngựa, một con trong đó màu hồng táo rất cao to, rõ rang nó từ quan ngoại đến.

Tuy nhiên, Triển Nhược Trần vừa bước đến bên cạnh con ngựa, lập tức nghĩ ngay đến mấy con ngựa hôm qua ở đồi đất vàng, một con trong đó chính là con ngựa này, sao lại đến trong khách điếm này? Không sai, con ngựa này nhất định là con ngựa của Đấu Hải Long Toàn Nhĩ Minh!
Triển Nhược Trần vỗ vỗ vào con ngựa hồng cao to, hỏi:
– Chưởng quỹ, con ngựa này lão cần bao nhiêu tiền?
Lão chưởng quỹ cười híp mắt, tiếp lời:
– Khách quan nhãn lực thật tốt, con tuấn mã này được chọn ra ngay trong cả ngàn con, chạy xa ngàn dặm, người nào thấy là thích ngay. Chỉ cần có nó thay chân, quá ngọ thiếu hiệp sẽ tới Vật Quy Điếm.
Triển Nhược Trần cười nhạt hỏi:
– Giá tiền?
Triển Nhược Trần phát giác gã tiểu nhị đứng cạnh đó nét mặt như khóc tang, nhưng làm như không nhìn thấy.
Lão chưởng quỹ vỗ vào mình ngựa, làm bộ như đã quyết định, trả lời:
– Con ngựa này ít nhất giá cũng đến năm bảy mươi lượng, giờ ta tính cho thiếu hiệp bốn mươi lượng, thế nào?
Triển Nhược Trần gật đầu nói:
– Thanh toán song phẳng.
Vừa nói, chàng lấy từ trong người ra một thỏi vàng lá, bảo:
– Năm lượng vàng lá này tính ra giá bạc đủ rồi đấy!
Lão chưởng quỹ đưa tay nhận lấy, cười hi hi nói:
– Đủ rồi, đủ rồi!
Lão cất thỏi vàng vào trong người, quay sang gọi gã tiểu nhị:
– Tam tử, đem yên con ngựa cho khách quan!
Gã tiểu nhị vội chạy vòng trong lấy ra một cái yên ngựa đặt trên lưng ngựa.
Triển Nhược Trần hỏi:
– Cái yên này... ...
Lão chưởng quỹ cười hi hi nói:
– Cái yên đó phụng tặng, không tính tiền.
– Ha ha, chưởng quỹ, lão thật rộng lượng, chỉ riêng cái yên ngựa này cũng đáng giá mười lạng bạc rồi, lão lại... ...
Chợt nhiên, Triển Nhược Trần giở yên ngựa lên, thấy mặt trên khắc ba đồ án hình con rồng. Đối với đồ án này, chàng không lạ lùng gì, chính là tiêu kí của Tam Long Hội. Nói cách khác, đây chính là cái yên ngựa của Đấu Hải Long Toàn Nhĩ Minh cưỡi.
Triển Nhược Trần cố ý làm bộ như không biết, nhảy lên ngựa,

nghiêng đầu nói với lão chưởng quỹ:
– Chưởng quỹ, có một câu không biết nên nói hay không?
Lão chưởng quỹ ngửa mặt lên, tiếp lời:
– Xin cứ nói!
Triển Nhược Trần ngước mặt lên nhìn mặt trời mới ló dạng, trông giống như quả cầu lửa lớn, chiếu tỏa ra làm khắp nơi ánh lên một màu đỏ hồng, đoạn vỗ vào lưng ngựa, cười cợt nói:
– "Nhân vô ngoại tài bất phú, mã vô dã thảo bất phì" (người không có tiền của từ bên ngoài thì không giàu, ngựa không có đồng cỏ thì không mập), khách điếm này của lão e rằng làm đầu tắt mặt tối cả tháng cũng không có được năm lượng vàng đó, ha ha....
Hai chân kẹp lấy lưng ngựa, con tuấn mã lướt bụi trần phóng đi, chỉ trong nháy mắt đã mất hút trong đám bụi mờ!
Lão chưởng quỹ ban đầu ngạc nhiên, sau đó nhếch môi cười nhạt.
Gã tiểu nhị bước đến bên cạnh nói với lão ta:
– Có phải là đồng bọn với họ không?
Lão chưởng quỹ hừ một tiếng, gằn giọng:
– Chớ có lo lung tung, đưa hắn ta lên đường là rồi.

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 12
Dùng Ác Mưu Độc Kế
Quyết Rửa Mối Hận Thù

Triển Nhược Trần phi ngựa ra khỏi Long Tuyền trấn, trên đường ban đầu còn có cây cỏ mọc len lỏi, đến khi đi được hai mươi dặm về phía tây bắc, trước mặt đã là đồi cát bao la, gió rít từng cơn, cát bụi cuốn lên mù trời, ánh mặt trời chiếu hắt xuống làm nóng rát da. Quan đạo lúc này như ẩn hiện, những đám cỏ hai bên đường khô cháy ngả nghiêng theo gió Trong lúc Triển Nhược Trần đang cho ngựa thả bước, đột nhiên nghe tiếng vó ngựa truyền lại, khiến chàng ngước mắt nhìn...
Chợt thấy trên dốc cát, trong khói nóng lan tỏa xuất hiện một toán ngựa tợ như đang đằng vân giá vũ, xem ra đoàn ngựa đi rất chậm nhưng đầy vẻ thần bí và quái dị.
Triển Nhược Trần liền thúc ngựa đuổi theo, không ngờ chàng vừa lên tới dốc cát, chỉ thấy xung quanh cát phủ mênh mông, chàng bất

giác ngạc nhiên.
Đoàn ngựa biến mất, Triển Nhược Trần cảm thấy rất kỳ quái, đành phải quay lại trên quan đạo, cho ngựa đi về phía tây bắc.
Không ngờ, chàng đi được không lâu, phía trước mặt có một dãy tường bằng đất vàng sụt lở, bên chân tường có buộc bảy con ngựa, hai gã đại hán áo tro đứng trên tường cao, hai tay chống nạnh, cất giọng cười ha hả chăm nhìn Triển Nhược Trần đang cưỡi ngựa tiếng lại.
Ban đầu, Triển Nhược Trần cho rằng họ là khách lữ hành nghỉ chân, nhưng khi đến gần mới phát hiện dưới chân tường còn có thêm năm gã đại hán áo tro khác, trong đó có một người thân hình thấp nhỏ, trên mặt tựa như có phủ một lớp sương mờ, khi cười chỉ thấy răng dưới không thấy răng trên.
Triển Nhược Trần thoáng nhìn qua trang phục của họ, liền biết hôm nay vận khí không tồi, dám chắc chính là nhân vật Cô Lâu Bang xuất hiện.
Triển Nhược Trần cho ngựa sang bên đường, cất giọng:
– Có lẽ các vị đợi tại hạ?
Gã lùn đứng ở giữa cất tiếng cười hắc hắc, giọng cười tuy có phần gây cười, nhưng cũng khiến cho người ta chán ghét, Triển Nhược Trần có cảm giác như vậy.
Gã lùn khi ngừng cười, có một uy lực khiếp nhân, gã trầm giọng:
– Không sai!
Triển Nhược Trần ngước nhìn hai gã đại hán đứng trên bờ tường cười nhạt hỏi:
– Có gì kiến giáo?
Gã lùn hừ một tiếng, nói:
– Nhìn dáng của ngươi, nghe khẩu khí của ngươi, ngươi giống như là nhân vật của Kim Gia Lâu đáng ghét?!
Triển Nhược Trần giương mày, cười không ra cười:
– Ta tính Triển, tên...
– Triển Nhược Trần, Đồ Thủ Triển Nhược Trần – gã lùn liền tiếp lời ngay.
Triển Nhược Trần vẫn giữ nét mặt bình thường, từ từ xuống ngựa, nói:
– Tin tức thật linh thông, các ngươi đã biết rồi.
Gã lùn cười lớn:
– Sao không biết được? Ngựa ngươi cỡi không phải chính là của Toàn Nhĩ Minh đó sao?
Triển Nhược Trần giờ mới biết, người xuất hiện ở ngoài phòng khách

điếm đêm qua chính là gã lùn này.
Chàng kéo ngựa sang một bên, quay đầu cười nói:
– Bằng hữu, ta đánh giá thấp ngươi rồi.
Gã lùn bèn tiếp lời:
– Vận ngươi còn tốt, tiến nhập Đại Mạc đắc thủ liên tục, ta chúc mừng cho thành tựu này của ngươi.
– Đối với cái chết của bằng hữu các hạ, các hạ dường như hoàn toàn không để tâm tới!
Gã lùn nhún vai cười:
– Bọn ta mong sao những người không đoàn kết đó chết tiệt cả đi!
Triển Nhược Trần không chịu bỏ qua cơ hội, hỏi:
– Xem ra các hạ biết thật không ít, xin hỏi các hạ có chức phận thế nào trong qúy Bang?
Gã lùn cười ha hả trả lời:
– Cô Lâu Bang Tinh Phong Hộ Pháp Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài là ta.
Triển Nhược Trần mừng thầm, cười tiếp lời:
– Thất kính! Thất kính! Thì ra là Đại hộ pháp đến rồi.
Ngũ Tài buông giọng trầm ngâm:
– Bổn hộ pháp không phải vì ngươi mà đến đây, chỉ là vì hôm qua lúc tối trời cần đi làm một chuyện trọng yếu, vô tình được biết ngươi đã tiến nhập Đại Mạc, Ngũ mỗ không muốn để mất cơ hội, bởi vậy...ha ha...
Triển Nhược Trần nhẹ giọng:
– Vừa nghe khẩu khí của các hạ, hình như qúy Bang không thích tiếp đón những nhân vật từ Quan nội đến, vậy là sao?
Ngũ Tài môi dưới trề ra, răng dưới lồi ra cắn với môi trên, nói:
– Bọn nó đều muốn làm hoàng thượng, cũng không tự xét nghĩ lại mình. Vốn họ liên thủ ở Đại Mạc, đợi người của Kim Gia Lâu đến sẽ công kích tiêu diệt.
Nhưng mẹ nó, người của bọn ta đã bao vây Kim Gia Lâu, bọn hắn lại cứ rình rập ở Đại Mạc này, phân chia riêng rẽ để hành sự.
– Các hạ vì sao không đi Liêu Bắc, lẽ nào...
Ngũ Tài lạnh giọng quát:
– Triển Nhược Trần, ngươi nói nhiều quá rồi đấy!
Triển Nhược Trần lắc đầu nói:
– Ngũ đại hộ pháp cũng có lo lắng do dự nữa sao?
Ngũ Tài cất giọng:
– Tính Triển kia, ta muốn hỏi ngươi một chuyện – Xin nói!
Ngũ Tài hai tay chống nạnh, nét mặt hiện lên màu xanh u ám nói:

– Ngươi phải thật ngôn giải đáp.
– Lời nói có giá của nó!
Ngũ Tài nhướng mày hỏi:
– Tin tức truyền ra, có người giết chết bang phó Ti Hình Câu Hồn Trảo Thường Đông của bổn bang, người đó có phải là ngươi không?
Triển Nhược Trần liền nhớ lại trước khi tỉ đấu với Hình Độc Ảnh, chàng có giết chết gã tính Thường. Nhưng không, gã tính Thường đã dùng Hóa Cốt Độc Phấn để muốn song phương cùng chết, như vậy coi như tự sát.
Vì thế Triển Nhược Trần lắc đầu nói:
– Ngũ hộ pháp, các hạ nói nhầm rồi, gã tính Thường kia là tự tìm lấy cái chết, không phải dưới ngọn đao của tại hạ.
Ngũ Tài giận dữ lớn tiếng:
– Một con người như vậy làm sao phải tự sát chứ? Nếu ngươi không bức bách Thường phó Ti Hình vào đường cùng, thì ông ta tuyệt đối không bỏ mạng ở Liêu Bắc.
Triển Nhược Trần điềm tĩnh tiếp lời:
– Ta là người không muốn động dao giết người, loại huyết tanh và tàn bạo đó sẽ khiến người ta sinh ra sự căm ghét. Nhưng nhiều lúc bất đắc dĩ cần phải lấy máu thịt để đổi lấy kết quả thắng lợi, vì ta cần phải thắng lợi, chỉ có thắng lợi mới đạt được mục đích của ta. Tính Thường kia lúc đó không còn con đường nào khác, bởi vậy gã ta chọn cái chết để trung thành với qúy bang.
Ngũ Tài đùng đùng nổi giận:
– Phế ngôn, như vậy không phải tự ngươi bức tử sao?
Triển Nhược Trần lãnh đạm tiếp lời:
– Ta không làm gì khác hơn là vì mục đích, sẽ giống hiện tại ta vẫn giữ mục đích vốn có:
muốn có thể từ ngươi tìm ra tung tích của Lâu chủ bọn ta. Ngũ đại hộ pháp, ngươi không nên khiến ta quá thất vọng chứ?
Ngũ Tài ngẩng đầu cất giọng cười cuồng vọng...
Triển Nhược Trần cũng cười, nhưng tiếng cười đầy bí ẩn và có phần lạnh bạo.
Tiếng cười vang vọng trên không trung, và tiếng cười cũng sặc mùi máu tanh...
Ngũ Tài đột ngột dừng cười, trên mặt thật sự có một lớp mờ như sương, tợ như phán quan ở âm ti vậy. Gã ta trầm giọng:
– Triển Nhược Trần, ngươi nên biết đây là nơi nào?
Triển Nhược Trần liền đáp ngay:
– Đại Mạc!

– Bởi vậy ta tin rằng ngươi không dám lộng hành ở nơi này.
Triển Nhược Trần nét mặt đã trở nên lạnh bạo, nói:
– Nhưng ta đã tìm đến đây được rồi!
Ngũ Tài cười hắc hắc cất giọng:
– Ta phải giáo huấn tên cuồng đồ không biết trời cao đất dày nhà ngươi.
Gã xoay ngược tay, trên tay đã xuất hiện một cái đầu lâu và tay kia nắm Khô cốt trảo dài độ nửa xích.
Cuối cùng, sáu gã đại hán áo tro còn lại đã rút từ trên người ra thanh Khô cốt trảo, đứng vây quanh hai người ở giữa.
Triển Nhược Trần chậm rãi cất giọng:
– Ngũ đại hộ pháp, trước khi xảy ra trường bạt sát, ta phải nói rõ một tí.
Ngũ Tài nói:
– Ta không thể cự tuyệt đối với lời thỉnh cầu cuối cùng của người sắp chết, ngươi có đi ngôn cứ việc nói thẳng ra đi!
Triển Nhược Trần hừ một tiếng, hỏi:
– Ngũ đại hộ pháp, các hạ so với phó bang chủ Khấp Vương Qua Siêu Sinh của qúy bang thế nào?
Ngũ Tài tỏ ra ngạc nhiên, ôm quyền cung kính nói:
– Qua phó bang chủ đương nhiên là tài cao tám đấu, võ công cái thế.
– Nhưng cũng bị ta đánh cho ôm đầu mà chạy, ngươi là nghĩa lý gì?
Ngũ Tài rực ánh mắt đầy những tia máu trừng nhìn đối phương, phẫn nộ quát:
– Cuồng ngôn, ta không tin!
Tiếng “tin” vừa nói ra, thân hình đã vọt lên cao, chiếc đầu lâu phát lên tiếng kêu quái dị, hầu như không nhận ra người gã ta bay ngang đến trước hay đầu lâu đến trước?
Triển Nhược Trần thoắt búng người, dễ dàng tránh qua đòn tấn công của đối phương. Thanh Sương Nguyệt Đao vẫn chưa rút ra, vì chàng thừa biết chiếc đầu lâu trên tay địch nhân nhất định có chứa chất độc.
Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài điểm chân xuống đất rồi búng người liên tiếp, người đang ở trên không trung, miệng quát lớn:
– Bọn bây vây lại giết, nếu không giết được tên đồ thủ này, không Có ai được sống rời khỏi nơi này!
Lời của Ngũ Tài giống như một lời phát thệ trước mặt địch nhân. Mọi người ai cũng rõ tính nghiêm trọng và tàn bạo trong mấy câu của Ngũ Hộ Pháp, bang chúng Cô Lâu bang đối với loại mệnh lệnh đó chỉ có tuân theo.

Triển Nhược Trần đương nhiên biết rõ địch nhân đang liều mạng khi đã biết rõ về mình.
Cách Ngũ Tài độ ba xích, sáu gã đại hán cùng lao về phía Triển Nhược Trần về nhiều hướng khác nhau, Khô cốt trảo quét ngang dọc đánh xuống...
Triển Nhược Trần lách tiếp người tránh qua cú đánh của Ngũ Tài, thanh Sương Nguyệt Đao lóe lên với đầy vệt sáng xanh lè, ba thanh Khô cốt trảo đã bay lên giữa trời, máu tươi bắn vọt lên không trung, chàng đã thoát khỏi vòng vây của địch nhân, bay người ra ngoài ba trượng.
Chiếc đầu lâu vung liên tiếp giữa không trung, một làn khô cốt đinh rào rào bay xuống. Phía dưới, ba thanh Khô cốt trảo khác đánh bổ tới...
Triển Nhược Trần phát ra liên tiếp bảy mươi bảy đường đao hợp thành một đường đao, nghe những tiếng "keng keng..." vang lên liên tiếp không ngừng, tiếp đó là một gã đại hán "A" một tiếng, cánh tay bị đứt lìa, người quay cuồng ngã nhào bên chân tường cách đó năm trượng, trợn mắt chết ngay giữa đương trường...
Ba gã đại hán binh nhẫn đã bay khỏi tay, giống như uống rượu say vậy, lao đầu về phía Triển Nhược Trần theo cùng một hướng.
Ngũ Tài vừa đáp người xuống mặt đất, hung hãn rống lên:
– Sát!
Sương Nguyệt Đao đánh bay vô số mũi Khô cốt đinh, Triển Nhược Trần vẫn không hạ sát đối với Ngũ Tài, chàng bay vút người lên không trung, vượt qua ba đầu ba gã đại hán đang lao tới, ngay lúc này Sương Nguyệt Đao xẹt nhanh như làn điện phóng thẳng xuống đầu bọn đại hán...
Ba tiếng kêu thảm thiết và quái dị vàng lên cùng một lúc, ba gã đại hán mặt đầy máu, bổ ngả nghiêng lăn quay trên mặt đất.
Ngũ Tài khi chưa phát hiện Triển Nhược Trần không tung đòn phản công với gã ta, gã lại cho rằng đối phương sợ gã phần nào...
Lúc này, Ngũ Tài thấy đối phương ba lần ra tay đã lấy mạng bốn tay thuộc hạ, gã ta không khỏi đổi da mặt, khuôn mặt cũng biến động, liền hô:
– Không được cấp tiến, nhắm chuẩn để hạ trọng thủ, chết sống không kể.
Hai gã đại hán còn lại định lao tới, nghe vậy liền phân ra hai hướng dạt ra hai bên, họ chẳng cần để mắt đến đồng bọn đang nằm ngổn ngang trong biển máu.
Lúc này, Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài cũng không dám khinh dễ mạo

tiến, đôi mắt đỏ lè, mặt tựa như quỷ, nghiêng người di động không ngừng.
Triển Nhược Trần hai tay thả xuống, nét mặt không hề có biểu hiện gì, đứng nguyên một chỗ, trông khí định thần nhàn.
Ngũ Tài bất ngờ thăng người lên cao ba trượng, Khô cốt trảo trong tay vung quanh, một đạo kim quang lóe sang xẹt xuống người Triển Nhược Trần. Triển Nhược Trần nghiêng nửa người trên, phát hiện ngọn trảo của đối phương đã đánh thẳng xuống mặt. Chàng bỗng né người lùi lại ba xích, thân mình hạ xuống, ngọn Sương Nguyệt Đao hoa lên...
Một tiếng keng khô khốc phát ra, thanh Khô cốt trảo trong tay Ngũ Tài gãy hai, Triển Nhược Trần vẫn chưa làm thọ thương địch nhân. Nhưng chàng bỗng quay người lướt như quỷ mị bay về phía hai gã đại hán còn lại.
Hai gã đại hán hét lên một tiếng hãi hùng, máu tươi phun ra vấy lên ướt đỏ cả bức tường đổ nát, xương thịt đổ xuống thành một đống, trông đến phải rợn người.
Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài phát cuồng lên:
– Tính Triển kia, thủ pháp giết người của ngươi tàn nhẫn như vậy còn gì là nhân tính nữa?
Triển Nhược Trần hừ một tiếng, bước tiến về phía Ngũ Tài, nói:
– Cô Lâu Bang cũng nói đến nhân tính nữa sao?
Ngũ Tài múa tít chiếc đầu lâu, vẫn không lùi lại nửa bước, đối với cái chết của sáu tên thuộc hạ, hầu như càng kích động gã ta quyết liều mạng. Gã ta hừ một tiếng, lườm giọng:
– Triển Nhược Trần, ngươi quả nhiên là một tay đồ thủ danh đúng vợi thực, là con mãnh thú tàn bạo bất nhân, tuy nhiên, ngươi chớ đắc ý, thiên vạn lần chớ đắc ý...
Triển Nhược Trần biết trong chiếc đầu lâu trên tay địch nhân ngoài ám khí ra, còn có độc khí, cũng có thể chính là Hóa cốt độc phấn nhiễm vào người, người chảy thành nước. Qua Siêu Sinh có, Thường Đông có, vị Đại hộ pháp Ngũ Tài này cũng sẽ có!
Vì thế, ánh mắt chàng chăm chú nhìn trên tay phải địch nhân, cất giọng hỏi:
– Ngũ hộ pháp, ngươi nên biết nguyên nhân vì sao ta lại không hạ sát với ngươi không?
Ngũ Tài trầm giọng quát:
– Ngươi chớ khoác lác, giết chết thuộc hạ của ta là một chuyện, ngươi đừng hòng múa mép trước mặt ta!
Triển Nhược Trần nói giọng khinh miệt:

– Ngươi nên tự hiểu, ta một mực không hoàn chiêu đối với ngươi, là vì ta muốn bắt sống ngươi. Nếu ta muốn tìm đến tổng đàn của qúy bang, thì ngươi là người dẫn đường tốt nhất. Nói vậy ngươi đủ rõ rồi chứ?
– Ta muốn đưa ngươi lên đường, tuy nhiên không phải đến tổng đàn bọn ta, mà là đường về địa ngục.
– Thật không? Tính Ngũ kia, ta muốn lĩnh giáo!
Triển Nhược Trần hơi ngừng lời, chuyển giọng:
– Nơi này chỉ có ngươi và ta, tin rằng ngươi không thể trốn đi đâu được, chỉ có dốc hết sở học của ngươi để mong thoát khỏi tay ta.
Ngũ Tài thần sắc lạnh lùng đến đáng sợ, hàm răng dưới nhe ra, chẳng kể gì sống chết, phóng thẳng người về phía Triển Nhược Trần, chiếc đầu lâu trong tay quay tít phủ xuống đầu đối phương.
Sương Nguyệt Đao vạch lên như màng sương bao phủ, trong tiếng khua vùn vụt đã thi triển ba mươi mốt đường đao phản công địch nhân. Đầu lâu và ngọn đao sáp nhau vang lên những tiếng kinh thiên động địa, hai bóng người sáp vào bật ra như thần long mãnh hổ vờn lấy nhau, cát bụi bay mù mịt.
Ngũ Tài đã thi triển toàn bộ tuyệt chiêu Hồi Toàn Thập Bát Phách và Lưu Tinh Thập Bát Táp.
Chớ xem trong gã ta thấp nhỏ, gã ta biến chuyển thế rất nhanh, động tác hung mãnh, phát ra những đòn trí mệnh kinh hồn, quyết cả hai cùng chết. Đã qua mười chiêu, Triển Nhược Trần vẫn chưa làm gì được gã ta.
Về phía Triển Nhược Trần cũng thật sự băn khoăn, vì không biết làm thế nào để bắt sống đối phương. Hai bóng người hợp nhau rồi lại phân ra, trong lúc song phương định lao bổ vào nhau lại, bỗng thấy tay phải Ngũ Tài vung mạnh, chiếc đầu lâu vụt nhanh, một luồng khói xám dạng phấn bay thẳng về phía Triển Nhược Trần, thân hình Ngũ Tài đã vọt sang một bên, chiếm thế đầu ngọn gió.
Một tiếng quát như sấm rền, Triển Nhược Trần bay người lên cao ba trượng, từ trên không trung chàng nhìn thấy luồng khói xám bạt ngang dưới chân.
Loại phấn độc đó chàng đã quá quen thuộc, trước là Thường Đông, sau đó có Qua Siêu Sinh, và bây giờ lại là Ngũ Tài phát ra.
Triển Nhược Trần quay người ưỡn ngực, thi triển chiêu Thương Ưng Bát Quỉ quái dị, người chưa đến miệng đã quát:
– Ngươi trốn đường trời!
Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài vừa đáp xuống đất, chớp chớp mắt nhìn làn Hóa cốt độc phấn bay tan mất, mà Triển Nhược Trần đã đến trên

đầu...
Gã ta kêu lên một tiếng quỷ quái, chưa kịp biến chiêu, một đao kim quang nhanh thần tốc đã xẹt qua, ánh đao vừa tắt, Ngũ Tài rống lên một tiếng thảm thiết, thân hình đầy máu lao thẳng về phía bờ tường sụp lở...
Triển Nhược Trần đáp người xuống đất, không khỏi thán phục phản ứng của vị hộ pháp này nhanh thần tốc, ngọn đao rõ ràng phóng thẳng vào hữu uyển của Ngũ Tài, thế mà gã ta lại vọt lên cao ba xích, dùng đầu vai đón lấy đường đao.
Điều càng khiến cho Triển Nhược Trần kỳ quái hơn làn Ngũ tài vừa chạy vòng qua bờ tường đã biến mất dạng, không còn thấy bóng gã ta đâu cả.
Chàng tuyệt đối không ngờ Ngũ Tài trốn thoát được, liền bay người lao về phía bờ tường, không ngờ phía bên kia bờ tường là bãi đất vàng, trên mặt đất có vết máu.
Triển Nhược Trần nhếch môi cười nhạt, lần theo vết máu, đi được một đoạn lại là cát vàng mênh mông, tuy vẫn còn vết máu nhưng không thấy tăm dạng Ngũ Tài đâu cả, kể cả dấu chân cũng không có.
Chàng kinh ngạc đưa tay đào cát, nhưng đào xuống sâu vẫn toàn là cát, bèn thở ra một tiếng, thầm nghĩ:
“Lẽ nào Cô Lâu Bang thật sự có thuật tà môn chui trời đục đất?”.
Đây là trường bạt sát không thu được thắng lợi đích thực. Triển Nhược Trần có phần không tin tà, phóng ánh mắt nhìn quanh một lượt, không có một cái gì đáng hoài ngu, nhìn cát vàng bao la, chàng lắc đầu.
Khi kéo ngựa chuẩn bị đi, chợt nhiên chàng nhìn trật sang đàn ngựa của đối phương. Chàng bước đến cạnh bên bảy con ngựa, xem kỹ trong túi yên của mỗi con ngựa, ngoài túi nước và thứ ăn khô ra, hoàn toàn không có vật gì khác.
Triển Nhược Trần không đè nén được cơn phẫn nộ trong long, liền mở dây cương đàn ngựa, hét một tiếng lớn, đàn ngựa hí vang một tiếng co cẳng phóng đi mất. Chàng cỡi ngựa đi về hướng Vật Quy Điếm.
Mặt trời đã gác đỉnh đầu, khí nóng thường có trong sa mạc bốc lên hừng hực, Triển Nhược Trần cưỡi ngựa băng qua một đồi cát, lại phát hiện trên đồi cát kia có ảnh lấm chấm xuất hiện, ánh mặt trời chiếu xuống nhận ra những chấm đen đó không phải là đá.
Chàng quay ngựa phi về phía đó, đến càng gần thì chàng càng kinh ngạc, thì ra đó là những thi thể, cạnh bên những thi thể đó còn có mười hai con lạc đà nằm chết.

Mười hai con lạc đà...
Vì thế, Triển Nhược Trần nhớ lại khi vừa đặt chân đến Long Tuyền trấn, có gặp những người khách xách nước ở giếng Long Tuyền.
Chàng vội nhảy xuống ngựa, nhìn kỹ từng thi thể, ở trên bụng con lạc đà có lão nhân hai tay ôm lấy vết thương ở bụng, lòi cả ruột ra ngoài, đôi mắt đứng tròng trợn to, cát bụi phủ đầy đầu mặt biến thành màu vàng, chết một cách thê thảm như vậy nhìn đến phải giật mình kinh hãi!
Triển Nhược Trần lập tức nghĩ đến hai vị thiếu nữ xinh đẹp, họ còn có ý quan tâm đến chàng và muốn cùng đồng hành với chàng. Bấy giờ nếu tiếp nhận lời mời đầy thiện ý đó, thì lúc này sẽ không phát sinh cảnh tượng thảm thương thế này, chí ít chàng cũng sẽ ra tay tương trợ.
Trong long day dứt, ngầm ẩn sự bi phẫn, chàng xem kỹ lại những thi thể một lần nữa, đến khi xem kỹ xong, mới thở phào một cách nhẹ nhõm, tự nói một mình:
– Còn tốt, không thấy hai vị cô nương, hai vị cô nương xinh đẹp lộng lẫy như thế, ai lại nhẫn tâm rạch bụng giết chết họ chứ?
Cuối cùng, Triển Nhược Trần cưỡi ngựa đi tiếp...
Thế nhưng, mới đi được ngoài hai mươi dặm, ở một góc bờ tường đổ nát ven đường, có một cửa hang rộng độ hai xích, một người thấp nhỏ mình đầy máu từ trong hang bò ra, thấy gã ta thở sâu, buông giọng quát mắng:
– Tính Triển kia, chỉ cần ngươi thâm nhập Đại Mạc, sớm muộn gì ta sẽ thu thập ngươi!
Triển Nhược Trần vừa quay đầu nhìn lại thì gã ta biến mất.
Không sai, gã ta chính là Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài.
Thì ra khi gã ta phát hiện Triển Nhược Trần muốn bắt sống gã ta cho bằng được, gã ta đâm ra sợ hãi. Nếu bị lọt vào tay Triển Nhược Trần, cho dù Triển Nhược Trần không giết gã ta, nhưng nghĩ lại với chức phận của gã là đại hộ pháp Cô Lâu bang, làm sao có thể dẫn Triển Nhược Trần đến tổng đàn Cô Lâu bang được? Kết quả chỉ có chết mà thôi!
Vì thế, bằng vào khinh công, Ngũ Tài bay người về phía bờ tường, ở đó chính là cửa của một địa đạo, có nắp đậy tinh vi, bởi vậy Triển Nhược Trần đành bó tay.
Hiện tại, Mặt trời nghiêng bóng về tây, trong sa mạc nóng nực không chịu nổi, ngựa của Triển Nhược Trần giãi trào hai bên mép, khiến cho chàng cũng miệng lưỡi khô rát.
Chàng lấy túi nước ra uống mấy ngụm, đưa cho ngựa uống mấy

hớp, ngẩng đầu nhìn phương xa, trong lòng ray rức suy nghĩ, nghĩa mẫu bây giờ không biết giam mình ở nơi nào, mà Kim Gia Lâu hiện nay do Phan Thọ chủ trì, không biết tình hình ra sao?
Ngồi trên ngựa, Triển Nhược Trần ăn miếng thực phẩm khô, ngẫm nghĩ trong lòng:
thế lực của Cô Lâu Bang ở Đại Mạc khá lớn mạnh, thủ đoạn của họ rất độc hiểm, sợ rằng rất khó lần tìm ra tổng đàn của Cô Lâu bang. Mình nếu không dùng mọi thủ đoạn, thì e rằng chuyến đi này chẳng thu được kết quả gì.
Chàng cho ngựa đi tiếp, nghĩ rằng chín mươi mấy dặm đường sa mạc chỉ trong mấy tiếng là đến.
Không ngờ sức nóng của sa mạc, tuy chỉ mấy tiếng đi đường, nhưng cũng khiến người ta khó chịu đựng nổi, nhất là khi chàng cỡi ngựa chứ không phải lạc đà, con ngựa hồng chàng đang cỡi mồ hôi chảy như tương, nước dãi trào ra, phía trước vẫn là một giải các vàng bao la vô tận.
Vòng qua tiếp bảy đồi cát, phía trước lại xuất hiện một đồi các vàng, có một cây đại thụ rợp bóng râm mát. Một bà lão ngồi tựa dưới gốc cây, trên một chiếc ghế nhỏ trước mặt có một cái thùng gỗ và cái bát bằng gỗ.
Bà ta đầu trùm kín, mũi miệng cũng bịt kín, dưới bộ quần áo màu vàng lộ ra đôi chân to trắng. Bà ta chăm chăm mắt nhìn Triển Nhược Trần đang tiến đến gần...
Phía bên kia, lại có một lão nhân, xem tuổi độ ngũ tuần, tay cầm gậy, ngồi ở một bên, miệng lẩm bẩm không biết đang nói gì...
Triển Nhược Trần cho ngựa tiến lại gần. Lúc này người ướt đẫm mồ hôi, ngựa cũng mồ hôi giàn giụa. Thấy bà lão múc một bát nước uống một ngụm rồi đổ vào trong thùng lại, chàng không khỏi đưa lưỡi liếm môi.
Triển Nhược Trần cho ngựa dừng lại, phía trước còn đến ba mươi dặm lộ trình, chàng có thể chịu đựng được, nhưng con ngựa khó Kham nổi. Chàng lấy khăn lau mồ hôi, đứng dưới bóng râm cảm thấy dễ chịu hơn nhiều so với cái nóng cháy da ở sa mạc.
Triển Nhược Trần chỉ vào thùng nước, hỏi:
– Lão đại nương, nước này có bán không?
Bà lão mở to mắt nhìn gật đầu, trả lời:
– Một đồng một bác, ngươi cần bao nhiêu?
Triển Nhược Trần nghe giọng nói bà ta có phần kỳ quái. Phía bên kia, vị lão nhân cất giọng:
– Đại Mạc ban ngày nóng khô xương rát thịt, lúc này uống một bát

nước giếng mát, sẽ thấy thấm khắp cả châu thân...
Lão bà múc một bát nước đưa ra, Triển Nhược Trần nhận lấy, để mắt nhìn kỹ vào bát, bất giác nhíu mày hỏi:
– Lão đại nương, nước này sao hơi đục, có uống được không?
Lão bà trả lời:
– Sao lại không được? Thiếu hiệp có lẽ mới vào sa mạc không lâu, nước này những người đi đường đều dừng chân uống cả.
Con ngựa đứng cạnh bên ngẩng đầu đưa qua đưa lại, Triển Nhược Trần thầm nghĩ:
ta khỏi cần uống, đi ba mươi dặm nữa đến Vật Quy Điếm có nước trong rồi uống.
Vì thế, chàng bưng bát nước đưa lên trước miệng con ngựa, con ngựa đưa miệng uống nhưng mới uống được nửa bát, bỗng giương vó đào bới liên tục...
Lão bà thần sắc lạnh lại, ngăn cản đã không kịp, liền quát:
– Ôi, khách quan, nước này là cho người uống, ngươi sao lại cho súc vật uống? Ngươi...
Vừa nói, bà ta vừa đưa tay giật lấy cái bát, vội múc một bát đưa cho Triển Nhược Trần, giục:
– Uống nhanh! Uống nhanh! Chỉ một bát này thôi, không bán cho ngươi nữa đâu!
Triển Nhược Trần không định uống, nghĩ rằng chỉ cần cho ngựa uống là đủ rồi, chưa đầy một tiếng nữa sẽ đến Vật Quy Điếm, bèn lấy bát nước đưa tiếp đến trước miệng ngựa...
Không ngờ bà lão quát lớn:
– Ngươi làm gì vậy? Ngươi cho ngựa uống, bát ta đâu dùng được nữa!
Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời:
– Cái bát này đáng giá bao nhiêu? Tôi sẽ hồi hoàn tiền lại!
Lão bà chuyển giọng:
– Ngươi thật khẳng khái, nhưng ta nói cho ngươi biết, ta bán nước thế này mục đích là làm thiện sự, tích âm đức, cứu giúp những người đi đường cần nước.
Cũng thôi, ta không tính toán với ngươi làm gì, tặng thêm ngươi một bát, uống xong rồi lên đường đi!
Khi Triển Nhược Trần đưa bát thứ hai cho ngựa uống, thì một điều bất ngờ xảy ra khiến người ta thất kinh:
con ngựa hồng hai mắt lồi ra, máu tươi ra ngoài, hai vó trước đưa lên, hai chân sau khụy xuống, quay cuồng vùng vẫy dưới đất.
Triển Nhược Trần cả kinh lùi lại năm xích, hai tay thả xuống, ném

ánh mắt lạnh lùng nhìn lão bà.
Lão nhân phía bên kia liền đến cạnh con ngựa, đưa tay đỡ đầu ngựa, nói giọng rất đau buồn:
– Thật đáng thương, đây là hỏa áp thủy, mới bị bạo tử như vậy!
Lão bà nói giọng nặng nề:
– Đều do ngươi cả, nó uống ít không sao, ngươi cho nó uống nhiều làm hỏa áp thủy mà chết!
Triển Nhược Trần lạnh giọng hỏi:
– Hỏa áp thủy là gì?
Lão nhân giải thích:
– Khách quan, một người đương lúc toàn thân nóng ran, đột ngột nhảy xuống dòng sông, như vậy rất dễ chết ngay dưới dòng sông, đó gọi là hỏa áp thủy. Con ngựa này cũng như vậy, da thịt đang nóng bừng bừng, ngươi đột ngột cho nó uống nước lạnh, thủy hỏa khó tương hợp, đương nhiên nó phải chết, không tin ngươi nhìn mắt nó khắc biết.
Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi:
– Có vậy nữa sao?
Lão bà trầm giọng:
– Sao lại không có, trường hợp này trong Đại Mạc đã thấy nhiều lần.
Triển Nhược Trần bước đến gần đầu ngựa, thấy cặp mắt nó trợn to hết cỡ, máu từ trong hốc mắt rỉ ra, rõ ràng là bị trúng độc.
Trong lúc chàng chăm chăm nhìn mắt ngựa, lão nhân đưa tay trái chỉ, bỗng chàng phát hiện trong mắt ngựa một hiện tượng kì lạ... Có một bóng người ánh lên trong mắt ngựa, người đó chính là lão bà, trên tay lão bà cầm một con dao mũi dao sáng loáng đâm vào phía chàng...
Gần như một lúc, tay lão nhân đang chỉ vào đầu ngựa cũng đột ngột gập lại, tay kia vung nhanh đánh vào vùng thắt lưng chàng, vốn là một lão già bình thường, bỗng chốc trở nên như một con mãnh hổ.
Tình thế biến hóa đột ngột như vậy, lại cách một cự ly quá ngắn, khiến Triển Nhược Trần không kịp nghĩ cách đối phó. Trong lúc đang kinh ngạc, phản ứng hoàn toàn dựa vào trực giác và bản năng. Một loại bản năng tự nhiên của nhân loại, cộng thêm trực giác qua kinh nghiệm tích lũy của chàng!
Triển Nhược Trần hét một tiếng, trong lúc tính mạng như ngàn cân kẻ tóc, chàng vung nhanh tay phải, từ tay lóe lên đạo kim quang sáng loáng, lão nhân bị đánh bay ngược ra xa. Người chàng phóng bay qua khỏi xác ngựa, liền nghe toạc một cái sau lưng, chàng biết đó là tiếng phát ra do mũi dao rạch trúng áo.

Nếu như Triển Nhược Trần bay người lên hoặc lách tả hữu đều không tránh được ngọn dao độc hiểm của lão bà.
Sau khi đáp người xuống đất, Triển Nhược Trần nghiến răng vọt người tới ba trượng, người quay nhanh tợ như làn gió xoáy phóng về phía lão bà. Sương Nguyệt Đao thi triển chiêu Dạ Khiêu Hoa Đăng xẹt nhanh, làm chiếc khăn mặt của lão bà rơi ngay xuống đất.
Bây giờ chàng mới sửng người, ngạc nhiên thốt lên:
– Là ngươi?
Lão bà kể cả đầu tóc cũng bị tỏa xuống, bà ta thất thanh kêu lên:
– Triển Nhược Trần, mạng ngươi lớn, thoát được một lần độc sát của Hoàng Tuyên này!
Không ai khác, lão bà đó chính là Hoàng Tuyên cải trang. Cô ta sau khi đưa phụ thân đi, tự mình quyết ở lại sa mạc, tìm cơ hội để hạ thủ Triển Nhược Trần.
Lúc này Triển Nhược Trần trừng mắt nhìn lão nhân, lạnh giọng:
– Các hạ có phải là vị phu quân chưa cưới thứ tư của cô ta không?
Lão nhân chỉ tay quát:
– Tên khốn khiếp, lão phu tuổi đã ngũ tuần, sao lại là chồng chưa cưới của cô ta được!
Hoàng Tuyên kêu lên:
– Triển Nhược Trần, ngươi vung đao bốn bể, lẽ nào kể cả Tam Long Hội Tổng đường chấp sự Khoái Đao Hình Hán Xung lão gia cũng không biết nữa sao?
Triển Nhược Trần có nghe qua Tam Long Hội có nhân vật này, nhưng chưa từng gặp mặt, lúc này liền cười nhạt thốt:
– Loại người đó ta không cần biết.
Khoái Đao Hình Hán Xung chòm râu rung lên, quát:
– Ngươi nói gì?
Triển Nhược Trần tiếp lời:
– Với chức phận Tổng đường chấp sự, lại cùng với một nữ nhân đi làm chuyện tồi bại thấp hèn, vậy còn thể thống gì nữa?
Hình Hán Xung nộ khí xung thiên, trầm giọng:
– Danh hiệu của ngươi quá lớn, lão phu nghe như lôi quán nhỉ!
Lão chỉ vào con ngựa nói tiếp:
– Hôm qua mi giết chết Tam đương gia bọn ta, hôm nay lại cỡi ngựa của lão ta, ta chỉ nhìn qua là nhận ra ngay!
– Đáng tiếc, con ngựa đã bị các ngươi độc sát rồi!
Hoàng Tuyên đanh giọng:
– Đáng chết là ngươi, Triển Nhược Trần, ngươi nghe rõ chứ, ngươi đáng chết!

Triển Nhược Trần trừng mắt nhìn Hoàng Tuyên quát:
– Hoàng Tuyên, ngươi bị thù hận làm hôn muội rồi, phụ thân ngươi vì ngươi mà liều mạng, bị thọ thương, ngươi không ở cạnh bên lão ta để chăm sóc, ngược lại còn bỏ mặc lão ta không đoái hoài đến, một lòng muốn tầm cừu báo thù. Thử hỏi, nếu ngươi thật sự giết chết được ta thì ngươi được gì?
Hoàng Tuyên lớn tiếng:
– Ta sẽ sung sướng nhất trên đời, an ủi vô cùng!
Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói:
– Đáng tiếc ngươi không có cơ hội để sung sướng, cũng sẽ vĩnh viễn không được an ủi bởi loại tàn bạo và máu tanh đó.
Hình Hán Xung chợt cất giọng:
– Thật không ngờ mạng của ngươi lớn như vậy!
Triển Nhược Trần lạnh giọng:
– Tổng chấp sự, mạng ta lớn, chỉ sợ mạng của lão không dài thôi!
Hình Hán Xung ngẩng mặt lên trời, nét mặt thâm trầm, nói:
– Tính Triển kia, ngươi chớ đắc ý sớm, phía trước còn có người đang chờ đón ngươi. Ngươi tiến nhập vào Đại Mạc, e rằng tin tức đã truyền khắp Đại Mạc, người chực giết ngươi cũng để đứng đầy đường.
Triển Nhược Trần khịt mũi nói vẻ khinh miệt:
– Loại ngưu quỷ xà thần đó ta gặp nhiều rồi, ai muốn lấy mạng ta, ta cũng lấy ngay mạng người đó không một chút khách khí!
Hình Hán Xung ánh mắt rực lên, gằn giọng:
– Triển Nhược Trần, Tam Long Hội đã mất hai, tam đương gia chết trong tay người Kim Gia Lâu các ngươi, còn Thượng Quan nhị đương gia người như tàn phế, chỉ riêng món nợ đó giữa chúng ta cũng không thể trả hết được!
Triển Nhược Trần lạnh giọng:
– Trước đây Hoàng Vị cũng mời nhiều cao thủ tuyệt đỉnh như thế, trong đó đương nhiên cũng có Thượng Quan Trác Tài, nhưng vẫn không làm gì được Triển mỗ, bây giờ chỉ bằng hai người lão thôi sao?
Hoàng Tuyên lớn tiếng:
– Lần đó không có Kim quả phụ nhúng tay vào nửa chừng thì ta tin rằng ngươi đã bị chết rồi!
Lời đó không sai, chính Triển Nhược Trần cũng nghĩ như vậy.
Chàng lãnh đạm cất giọng:
– Lời ngươi quả thật không sao, nhưng trận chiến hôm qua, các ngươi có mặt bốn người mà hôm nay chỉ có hai người, ta cho rằng

các ngươi tuyệt đối không có lý do gì để sống còn!
Hình Hán Xung ngầm thất kinh, lão biết Hoàng Vị cộng thêm Đỗ Toàn cùng với Tam đương gia, thực lực mạnh hơn nhiều so với trước mắt, thế thì lời hù dọa của Triển Nhược Trần không phải là khoác lát hù dọa:
Hoàng Tuyên hét giọng hỏi:
– Triển Nhược Trần, ngươi muốn thế nào?
Triển Nhược Trần trầm giọng:
– Nhớ ta đã từng nói với ngươi:
lần sau gặp mặt, ta tuyệt đối không dễ dàng tha ngươi. Mới chỉ một đêm, ngươi lại xuất hiện trước mặt ta, còn dùng độc chiêu để rắp tâm muốn giết ta, chỉ với điều đó, ta đã không tha cho ngươi!
Lúc này Hoàng Tuyên cũng toàn thân chấn động, kêu cuồng lên:
– Triển Nhược Trần, ngươi ra tay đi, ngươi đã giết chết hai người chồng chưa cưới của ta, và một người chồng chính thức, sau đó là Hoàng Tuyên này, ngươi là một tên đồ thủ uống máu người!
Hoàng Tuyên gào lên như người phát cuồng, Triển Nhược Trần như đang suy nghĩ...

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 13
Ra Tay Trừ Ác Quỷ
Giải Cứu Mỹ Nhân

Triển Nhược Trần đột nhiên chuyển giọng:
– Hình bằng hữu, ta không muốn giết các ngươi nữa!
Hình Hán Xung cất giọng cười kỳ quái, nói:
– Dám chắc có kèm theo điều kiện gì? Dự định lấy tính mạng của bọn ta để làm vật trao đổi, có phải loại dự định đó không?
– Không sai!
Hình Hán Xung chưa mở miệng, Hoàng Tuyên đã kêu lên:
– Tổng chấp sự! Chớ mắc lừa hắn!
Hình Hán Xung cười hắc hắc nói:
– Tính Triển kia, chớ dùng chữ chết để uy hiếp lão phu. Vâng, có rất nhiều người đều không muốn chết, nhưng cũng có người không sợ chết, như lão phu vậy!
Triển Nhược Trần hất hàm hỏi:

– Thật không?
Hình Hán Xung gật đầu nói:
– Cái chết đối với ta nhẹ tợ lông hồng...
Lão thở dài một hơi, nói tiếp:
– Huống gì, sinh tử còn chưa định luận, đao còn nắm trong tay, ít nhiều cũng còn thử xem vận khí, cá cược tạo hóa của mỗi người!
Giọng Triển Nhược Trần hàm ý mỉa mai:
– Thật là một lão già khẳng khái, xem nhẹ cái chết, chỉ sợ một đao của ta đã đưa các ngươi chầu trời!
Hoàng Tuyên lớn tiếng:
– Nghe kìa, đó đâu phải là lời nói của một con người, quả chính là một con lang sói!
Triển Nhược Trần phẫn nộ quát:
– Câm mồm! Hoàng Tuyên, ta đã một lần tha ngươi được sống, ngươi không những không cảm kích mà còn muốn lấy mạng ta, hôm nay lại giở trò để ám toán ta, hành vi của các ngươi đã mất đi đạo lý làm người, nhân tính trong mắt các ngươi trở nên không đáng nửa xu, sự khoan dung của ta đã bị giây bẩn, lòng nhân từ của ta đã trở nên không còn ý nghĩa. Đối với hành vi của các ngươi, ta không thể nhẫn nhịn nổi nữa!
Hình Hán Xung nói lớn:
– Triển Nhược Trần, ngươi nên biết có bao nhiêu người muốn lột da, róc gân ngươi? Bởi vậy ta cho rằng muốn đối phó với loại người như ngươi, có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào mà không cần đến đắn đo suy nghĩ, vì bản thân ngươi là một con ác quỷ đáng chết, một tay đồ thủ khát máu giết người không chớp mắt.
Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói:
– Thật là một giọng nói đầy nghĩa khí, thực ra toàn là hôi thối cả!
Hình Hán Xung gầm lên:
– Tính Triển kia, không cần nói nhiều, ta đang đợi ngươi đánh đổi tính mạng, đợi quyết tử chiến!
Triển Nhược Trần chỉ Hoàng Tuyên cười nhạt hỏi:
– Thế nào? Ngươi cũng có hứng thú quyết tử với ra nữa sao?
Hoàng Tuyên đầu tóc xõa bù xù, tay cầm ngọn đao quát lớn:
– Ta dung ngọn đao của ta để găm vào ngực ngươi không một chút trì nghi.
Triển Nhược Trần, ta và ngươi thề không đội trời chung!
Triển Nhược Trần than một tiếng nặng nề, nói:
– Hoàng Tuyên, ngươi lẽ nào không nghĩ lại phụ thân già cả đã vì ngươi sao?

Ngươi từ khi lọt lòng, phụ mẫu tốn biết bao nhiêu công sức để nuôi dưỡng ngươi không lớn, ngươi lẽ nào không nghĩ đến ân sinh thành dưỡng dục của phụ mẫu sao? Hoàng Tuyên, hành vi của ngươi, ta thật sự đau buồn cho Hoàng Vị phụ thân ngươi!
Hoàng Tuyên toàn thân phát run, hét lên:
– Sau khi giết chết ngươi, ta sẽ đi tìm một nơi thanh tĩnh, hầu phụ thân ta qua tuổi già, không cần ngươi đề tỉnh ta.
Triển Nhược Trần lắc đầu nói:
– Khi đã ra tay, sợ rằng ngươi không có cơ hội sống để rời khỏi chỗ này!
Hình Hán Xung cất giọng:
– Triển Nhược Trần, ngươi chớ xem thường cô ta, sau khi thi triển kế này, bọn ta đã có chuẩn bị kế sách khác tốt hơn, bọn ta không bao giờ khuất phục, tuyệt đối không!
Triển Nhược Trần nhìn Hoàng Tuyên nói:
– Hoàng Tuyên, ngươi đi đi, lẽ nào ngươi thật sự không nghĩ đến phụ thân đã vì ngươi, ta dám nói rằng phụ thân ngươi mang trọng thương thà mình chết chứ không muốn ngươi mất mạng. Lão ta đang mong ngươi quay trở về bên cạnh lão, nếu ngươi nhận lời khuyên của ta, thì hãy trở về với lão ta ngay đi. Ta tin rằng phụ thân của ngươi sẽ mừng rỡ ôm chầm lấy ngươi. Đi đi, chớ để phụ thân ngươi đau lòng, ân hận!
Hoàng Tuyên lại rung bắn người, nói lớn:
– Triển Nhược Trần, ngươi chớ có dụng tâm, lúc này ngươi hận không giết ta lại phát thiện tâm tha một người muốn lấy mạng ngươi ở trước mặt ngươi?
Hình Hán Xung liền nói:
– Chớ có mắc lừa hắn, hắn ta có dụng ý thâm độc khác!
Triển Nhược Trần đưa tay nhường đường, bảo:
– Hoàng Tuyên, ngươi nếu muốn đi không có ai ngăn cản, càng không có bất cứ điều kiện nào.
Hoàng Tuyên đanh giọng:
– Nhưng ta sẽ không tha cho ngươi, Triển Nhược Trần, ngươi cần nhớ rõ cho ta!
Triển Nhược Trần tức giận quát:
– Mấy lần tha cho ngươi, ngươi vẫn mông muội ngoan cố như vậy. Cũng thôi, vì để khỏi lo nghĩ về sau, vì muốn nhổ cỏ tận gốc, phải ra tay để cho ngươi hết cuồng vọng, dù Hoàng Vị có đáng thương đi nữa, tính Triển này khỏi phải nghĩ đến.
Hoàng Tuyên sắc mặt sạn hiện lên trắng xanh, hít một hơi sâu, nói:

– Ta biết ngươi muốn phá trừ đi đấu chí của ta. Tính Triển kia, ngươi uổng phí công rồi đấy!
Hình Hán Xung phụ họa theo:
– Đúng, bọn ta phải liều chết đến cùng, không bao giờ khuất phục!
Hoàng Tuyên di động cước bộ nói:
– Chúng ta đến lúc liều mạng rồi. Tổng chấp sự, tôi tùy cơ phối hợp với chiêu thức của lão, không giết tên khát máu này, chúng ta thề không quay trở lại!
Hình Hán Xung hai ngọn đao đưa chéo lên nhau, cười độc địa:
– Tính Triển kia, ngươi nghe rõ rồi chứ?
Triển Nhược Trần gật đầu nói:
– Ta nghe rồi, nhưng có một điều muốn biết rõ!
Hình Hán Xung lạnh nhạt hỏi:
– Ngươi muốn biết điều gì?
Triển Nhược Trần nói từng chữ một:
– Có lẽ hai vị có thể lấy điều này để đổi tính mạng của hai vị!
Hình Hán Xung quát:
– Có điều quỷ gì nói nhanh?
Triển Nhược Trần không giận, ngược lại còn nói giọng thỉnh cầu:
– Chỉ mong hai người nói với Triển mỗ về tổng đàn Cô Lâu Bang đang đóng ở chỗ nào.
Chàng chậm rãi nói tiếp:
– Cho là ta cầu xin hai vị, thế nào?
Không ngờ Hình Hán Xung cất giọng cười cuồng vọng...
Hoàng Tuyên gắt giọng:
– Ngươi nhất định muốn tìm tổng đàn của Đại Mạc Cô Lâu Bang. Ta đã nói với ngươi là người của bọn ta tiến nhập vào Đại Mạc vốn không biết rõ chỗ quỷ đó ở nơi nào, lẽ nào ngươi cho rằng bọn ta biết hay sao?
Hình Hán Xung tắt hẳn nụ cười, chỉ Triển Nhược Trần nói:
– Không ngờ ngươi cũng có lúc cầu người, chỉ đáng tiếc rằng yêu cầu của ngươi sẽ khiến ngươi thất vọng, vì bọn ta vốn không biết!
Triển Nhược Trần hỏi:
– Vậy các ngươi làm sao móc nối được với Cô Lâu Bang?
Hình Hán Xung nhướng mày giận dữ trả lời:
– Không biết!
Triển Nhược Trần ánh mắt bắt đầu phát ra hai tia hàn quang lạnh lùng nói:
– Nhị vị, ta đã chí nhân tận nghĩa, còn lại là xem vào tạo hóa của mỗi người!

Đột nhiên...
Hình Hán Xung nhảy vọt lên hơn hai trượng, bóng hình đang in trên không trung, người đã lao xuyên phía bên phải Triển Nhược Trần. Hai ngọn đao vạch thành hai vệt sang phóng vào ngực Triển Nhược Trần...
Vị tổng chấp sự của Tam Long Hội này quả nhiên võ nghệ cao thâm, chiêu thức xảo diệu... Chí ít Triển Nhược Trần cũng có nghĩ như vậy!
Ngay lúc này, Hoàng Tuyên hét lên một tiếng, bỗng người lao tới phía Triển Nhược Trần, ngọn đao trong tay thuận theo thế vạch lên hình vòng cung nhằm người Triển Nhược Trần đâm tới...
Triển Nhược Trần bỗng né thấp người, nhưng hai chân vẫn không thấy di động, hình vẫn còn nguyên vị trí cũ, người đã bay ra ngoài hai trượng, chuyển thế phát chiêu, bày mươi bảy đường đao hóa thành bảy mươi bảy vệt sáng đan chéo ngang dọc cuộn theo những làn gió lành lạnh!
Ánh đao tỏa đầy trời, thân hình Hình Hán Xung vẫn lơ lửng ở trên không trung, hai ngọn đao trong tay vung cuồng lên...
Trong tiếng binh nhẫn giao nhau làm chấn động màng nhĩ, bỗng có tiếng quát lớn:
– Sát!
Đó là tiếng quát của Hoàng Tuyên, âm thanh còn vang, mũi đao của cô ta đã hướng đâm vào vùng huyệt Quan Nguyên trên người Triển Nhược Trần...
Phối hợp với thế công kích của Hoàng Tuyên, Hình Hán Xung lần thứ hai vận khí toàn thân, lộn người trên không trung chín vòng, hai mũi dao phát ta vô số vệt sáng phủ xuống đầu đối phương...
Triển Nhược Trần hầu như nhận ra tuyệt chiêu của Hình Hán Xung hình như gọi là Vạn Đao Lâm, loại đao pháp này nguồn gốc từ độc môn tuyệt chiêu của Đông Hải Lão Lai Tử Mã Trường Oanh.
Triển Nhược Trần không do dự nữa, thanh Sương Nguyệt Đao vạch lên vòng tròn hình xoắn ốc từ to đến nhỏ, từ trên nhìn xuống chỉ thấy ánh đao chứ không thấy người!
Vâng, đó là tuyệt chiêu Song Điệp Phù Đồ!
Triển Nhược Trần xuất đao đã đạt đến cảnh giới vong ngã, trong rừng đao bạo triển, từng tia máu phun ra tứ phía, ba bóng người đột ngột phân ra.
Một bóng hình màu xanh lăn tròn về phía gốc đại thụ, trên mặt đất chạy dài một đường máu, bóng hình đó ôm lấy gốc cây.
Một bóng hình khác bay ra ngoài ba trượng, trên mặt đất ngoài vết máu còn có mấy tảng da thịt, một miếng da thịt trong đó có kèm theo

cả râu!
Triển Nhược Trần thu hồi thế chiêu, bóng hình đó lại lao bổ đến tiếp. Ánh đao như trăm ngàn làn điện phát ra bốn phương tám hướng, Triển Nhược Trần hét một tiếng, Sương Nguyệt Đao bạt ra với thế chiêu quỷ dị, luồn lách giữa làn đao đối phương...
Vì thế, người của Hình Hán Xung đã biến thành một con người máu, áo đã rách nát, trên người lãnh hơn một trăm vết đao, từ đầu đến chân hầu như không chỗ nào không bị.
Triển Nhược Trần đứng sừng sững nguyên vị trí, lấy khăn vải ra băng vết thương ở trên hai vai. Chàng không đi liền, ánh mắt rực lên đầy phẫn nộ, thấy Hoàng Tuyên nằm gục dưới đất không dậy nổi, ngẩng mặt máu lên, hàm răng trắng ngần như tuyết cũng đầy máu, đôi mắt trợn trừng nhìn Triển Nhược Trần, nói giọng đứt quãng:
– Triển... Nhược... Trần, Hoàng Tuyên ta... biến thành... con quỷ dữ... cũng...
phải... tìm ngươi... báo... thù...
Triển Nhược Trần nét mặt vẫn không biểu hiện gì, nói:
– Ngươi không oán hận ai được, ta đã ba lần tha ngươi khỏi chết, phải nói là chí nhân tận nghĩa, nhưng ngươi vẫn mông muội không biến chuyển, kể cả phụ thân ngươi cũng không đoái hoài đến, vậy còn hận ai được?
Hoàng Tuyên sắc mặt xám xanh, chợt săn lại, cô ta vùng vẫy, trợn đôi mắt nhìn Triển Nhược Trần, nói không ra tiếng:
– Ngươi... Ngươi... chết bất đắc kỳ tử...
Triển Nhược Trần nói với giọng giận dữ:
– Chết thế nào đối với ngươi có liên quan gì, ngươi đã không còn nhìn thấy nữa!
Hoàng Tuyên đột nhiên kêu lên:
– Ba!
Âm thanh đó vang vọng chín tầng mây, trong lúc tiếng kêu còn chưa tiêu thoát, đầu cô ta đã vẹo sang một bên.
Triển Nhược Trần bước đến bên cạnh Hình Hán Xung, chàng chỉ lướt nhìn qua một cái, không cần nhìn kỹ cũng biết Hình Hán Xung đã chết rồi, vì một người nếu yết hầu đều đứt rồi thì làm sao sống được?
oOo Vật Quy Điếm thực ra chính là một khu trấn nhỏ, trong sa mạc tiểu trấn giống như vậy có đến mười mấy cái, vốn là nơi khách du mục tụ tập và phân tán, vì nguồn nước đủ, nguồn cỏ nhiều, dần dần trở thành tiểu trấn đông đúc.
Triển Nhược Trần ở ngoài năm dặm đã thấy bờ thành thấp bao bọc

xung quanh tiểu trấn, có một số chỗ bị gió cát thổi làm sụp lở, nhưng Vật Quy Điếm lại rất náo nhiệt.
Triển Nhược Trần tiến lại ngoài bờ thánh, gần đó có mấy con lạc đà nằm ngang dọc rải rác, phía thành đông còn có một chuồng ngựa, trong chuồng có đến cả trăm con ngựa.
Ánh tịch dương tỏa chiếu, khoát lên mặt cát một lớp áo vàng, hắt chiếu lên tiểu trấn một màu hồng úa, khiến cho những người đi đường sắc mặt cũng vàng héo trông khắc khổ làm sao!
Triển Nhược Trần đi đến trước một khách điếm, thấy bên trong đã ngồi đầy người, rượu bát to thịt miếng lớn, họ ăn uống hả hê!
Nhìn trên đường một lượt, Triển Nhược Trần tiến lại gần, ngước nhìn tấm biển đề trên cổng có bốn chữ đại tự màu vàng:
Vật Quy Điếm.
Ba gã tiểu nhị trong tửu điếm vận áo trắng quần dài xanh, trên đầu đội chiếc mũ viền vàng, tay bưng mâm gỗ, vòng đông chạy tây, động tác thuần thục và lanh lợi.
Triển Nhược Trần vừa tiến vào bên trong mấy bước, một gã tiểu nhị đã hớn hở chạy ra đón tiếp, nói:
– Từ đâu đến?
Triển Nhược Trần thoáng ngạc nhiên, nhập hương tùy tục trả lời:
– Long Tuyền Trấn!
Gã tiểu nhị vội chìa tay mời:
– Long Tuyền Trấn đến Vật Quy, lộ trình chín mươi sáu dặm, khách quan ông đi đường vất vả nhỉ, mời vào ngồi bên này!
Triển Nhược Trần gật đầu, đi theo gã ta vào ngồi bên một chiếc bàn, nói:
– Đem cho ta một ít thức ăn gì, ăn xong ta cần một khách phòng.
Gã tiểu nhị hỏi:
– Bao nhiêu rượu?
Triển Nhược Trần lắc đầu trả lời:
– Miễn!
Gã tiểu nhị nhanh tay thu dọn những thứ trên bàn, tươi cười nói:
– Xem ra khách quan, ông phải đi xuống trạm dưới nữa rồi?!
Triển Nhược Trần đâu biết trạm dưới là chỗ nào? Càng không biết trạm nào là trạm cuối cùng?
Vì thế chàng mỉm cười hỏi:
– Trạm dưới là địa danh gì?
Gã tiểu nhị đáp:
– Diêm Vương Pha.
Triển Nhược Trần ngẩng đầu lên nói:

– Địa danh gì lạ vậy?
Gã tiểu nhị lắc đầu cười tiếp lời:
– Địa danh không quan trọng, lên đường bình an mới là trọng yếu, đúng vậy không?
Triển Nhược Trần thoáng suy nghĩ, bồi một nụ cười gật đầu nói:
– Đúng vậy!
Gã tiểu nhị vội bước đi, Triển Nhược Trần trong vô tình lướt nhìn khách nhân trong tửu điếm một lượt, thấy toàn là khách làm ăn buôn bán.
Chỉ thoáng chốc, gã tiểu nhị đã đưa thức ăn ra, mỉm cười hỏi:
– Từ Vật Quy Điếm đi Diêm Vương Pha, đa số là dân buôn hàng da, nếu rẽ đường hướng Địa Ngục Môn, nơi đó là nơi buôn ngục và lạc đà, nếu đi về phía đông rẽ hướng Tiểu Hỷ Tập, hơn một nửa là mua bán nhân sâm, khách quan, ông muốn đi...
Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời:
– Ta là người buôn bán nước bọt, buôn bán gì có lợi ta đều làm!
Chàng nhìn những thức ăn trên bàn, mỉm cười nói tiếp:
– Sao những địa danh Đại Mạc nghe rùng rợn đáng sợ như vậy?
Gã tiểu nhị nét mặt lạnh lại, nói:
– Gì, tôi đã nói rồi, chỉ cần lên đường bình an, địa danh gì kệ nó!
Nói xong, gã liền quay đầu đi.
Ăn vội vã qua bữa, Triển Nhược Trần vào phòng đóng cửa lại, ngồi một mình vừa uống trà vừa suy nghĩ...
Tự mình đã thâm nhập Đại Mạc ba trăm dặm, nhưng vẫn không biết tổng đàn của Cô Lâu Bang, sự an nguy của nghĩa mẫu hoàn toàn nằm trong ý niệm quyết đoán của chàng. Là tốt hay là xấu, chỉ có trước hết tìm đến tổng đàn của địch nhân mới có thể nhận định được!
Trời đã qua canh hai, trên tiểu trấn thỉnh thoảng lại vang lên tiếng chó sủa, Triển Nhược Trần đang mơ màng định ngủ, trên đường vọng lên tiếng bước chân chạy rầm rập, khiến chàng giật mình tỉnh dậy...
Vội thắt lại đai lưng, chàng vừa mở cửa ra, gã tiểu nhị đứng ở ngoài nói:
– Các vị khách quan thổi tắt đèn đi!
Gã ta đi ngang trước của phòng, Triển Nhược Trần nhỏ giọng hỏi:
– Bằng hữu, chuyện gì vậy?
Gã tiểu nhị ló đầu vào nhìn, liền nhảy dựng lên, nói:
– Ông...khách quan, ông còn chưa ngủ à?
Triển Nhược Trần chỉ ra phía đường, hỏi gặn:
– Không giống như tiếng báo canh, đó là âm thanh gì vậy...

Gã tiểu nhị đưa tay đẩy Triển Nhược Trần, giục:
– Nhanh vào trong phòng đi, chuyện này không liên quan gì đến ông.
Triển Nhược Trần gật đầu nói:
– Được rồi, cho là ta lắm lời, ta vào phòng ngay!
Triển Nhược Trần vừa quay vào phòng, gã tiểu nhị đã thầm xỉ mắng:
– Thật là không biết sống chết!
Triển Nhược Trần độn chiếc khăn băng làm như có người đang ngủ, rồi mở cửa sau, thấy một vòng tròn sang từ gò cát bên này bay vụt lên không trung, phía đầu đường có tiếng gõ "tong tong" vọng lại...
Chàng nhảy lên đỉnh phòng, thi triển thân pháp bay thẳng về phía phát ra tiếng động...
Đuổi kịp đến gần, Triển Nhược Trần ngạc nhiên, thấy đi phía trước là hai đại hán áo tro, trên tay mỗi người cầm hai chiếc đầu lâu, vừa đi vừa ngõ, trông vẻ lạnh lùng!
Theo sau là một toán đại hán áo tro đang cỡi ngựa, trong đêm tối nhìn hình như có đến hơn mười người.
Điều khiến cho Triển Nhược Trần giật mình là trên hai con ngựa, ở giữa có hai vị thiếu nữ bị trói chặt trên hai cái giá chữ thập, không cựa quậy gì được.
Đoàn người từ từ rời khỏi Vật Quy Điếm, đang tiến sâu vào Đại Mạc về phía Tây Bắc.
Hai thiếu nữ bị trói trên giá buông tiếng gào khóc. Vừa ra khỏi thị trấn, gã đại hán trên lưng ngựa vung roi đánh "bốp" một cái vào người thiếu nữ đang khóc phía sau, gã ta còn buông giọng chửi mắng:
– Tiện tì, các ngươi có thể ra được khỏi Đại Mạc sao? Khóc nữa là bị ăn roi đấy!
Hai thiếu nữ sợ hãi rụt đầu lại, thiếu nữ phía trước nói trong tiếng nấc:
– Tỉ tỉ chớ khóc nữa, oán cho mạng chúng ta khổ nhục!
Chợt nghe một đại hán quay lại ôm quyền nói với gã đại hán vung roi:
– Bẩm Tá hộ pháp, chúng ta nhanh chân một tí, chớ để người ta đợi quá lâu, đã qua thời hạn một ngày rồi!
Gã được xưng là Tá hộ pháp đã cuốn cây roi vào trong tay, nói giọng thô ráp:
– Bảo người dẫn đường quay lại đi, không cần họ đưa nữa!
Hai gã đại hán gõ đầu lâu phía trước liền ngừng tay, cung kính đứng sang hai bên đường đợi khi toán ngựa đi qua mới vội vã quay lại Vật Quy Điếm.

Cạnh đồi cát nằm về phía Tây Bắc Vật Quy Điếm, hai bên quan đạo cây cỏ cũng không nhiều, lúc này nếu có người đứng ở đó, đứng từ xa nhìn vẫn thấy rất rõ...
Hiện tại, ở đó có một người đang đứng!
Không ai khác, người đó chính là Triển Nhược Trần!
Thì ra trong lúc ngầm bám sát theo, Triển Nhược Trần định bám theo hai gã đại hán quay lại, nhưng chàng bỗng nghĩ đến thảm cánh vừa gặp hôm qua, mười hai con lạc đà chết, lão nhân gia kia cũng chết, chỉ không thấy hai vị thiếu nữ kia...
Vì thế, chàng tức tốc vòng qua phía trước mặt toán người thần bí kia.
Khi chàng vừa dừng chân, thì toán người kia đã tiến lại gần.
Có gã đại hán trên mình ngựa nhìn thấy phía trước có người đang đứng dưới ánh trăng, liền cất cao giọng:
– Ôi! Đêm nay đón gió gì?
Triển Nhược Trần ngạc nhiên, chàng đương nhiên không biết ám hiệu của họ, vẫn đứng sừng sững giữa đường. Mười con tuấn mã liền dàn thành hang ngang, ở chính giữa là Tá hộ pháp, gã ta quát:
– Ai?
Triển Nhược Trần cười cợt nói:
– Thích xía chuyện vạt chơi!
Lời chàng vừa nói ra, một tên đại hán trong bọn buông tiếng chửi:
– Mẹ nó!
Có bốn tên đại hán nhảy xuống ngựa, hùng hổ lao đến bao vây Triển Nhược Trần.
Từ sau có tiếng quát:
– Lùi lại!
Bốn tên đại hán đang định xông vào liền lùi lại một trượng, nhưng vẫn bao vây Triển Nhược Trần ở giữa.
Tá hộ pháp ngồi trên mình ngựa, chăm chăm nhìn Triển Nhược Trần, hỏi:
– Các hạ từ đâu đến?
Triển Nhược Trần lạnh nhạt trả lời:
– Long Tuyền Trấn!
Một thiếu nữ trên ngựa chợt cất giọng:
– Tỉ tỉ, là anh ta, là người đã gặp ở Long Tuyền Trấn!
Tá hộ pháp vung roi, lạnh giọng quát:
– Mở miệng nữa là bị đánh tan xương!
Vị thiếu nữ lãnh một đường roi, nhưng vẫn không dám bật tiếng khóc.
Triển Nhược Trần phẫn nộ lớn tiếng:

– Ra tay đánh nữ nhân, bằng hữu, ngươi thật quá đáng!
Tả hộ pháp vểnh mũi đáp:
– Đó là chuyện của Tá đại gia, không mượn ngươi xía vào!
Triển Nhược Trần hai tay thả xuống, trầm giọng:
– Ta đã nói, ta là người thích xía vào chuyện vặt!
Tả hộ pháp kêu lên một tiếng như mèo hoang, nói:
– Từ nay ta căm ghét những nhân vật bọn ngươi từ Quan Nội thâm nhập vào đây. Kim Gia Lâu Liêu Bắc các ngươi không dám xáp mặt giao chiến, lại tiềm phục ở Đại Mạc để đợi người ta lọt lưới. Thế nào? Không có việc gì hay sao lại chọc đến Tá đại gia này?
Triển Nhược Trần trong lòng thầm hiểu đối phương tưởng chàng là đồng bọn với Bì Nhục Đao Tử Đỗ Toàn, bèn cười ha hả cất giọng:
– Tính Tá kia, nếu ngươi không phục, bọn ta đến tổng đàn của các ngươi để tranh luận cùng đương gia các ngươi!
Không ngờ chàng vừa dứt lời, Tả hộ pháp lập tức cảnh giác, lạnh giọng hừ một tiếng, chỉ vào mặt Triển Nhược Trần quát:
– Thật là xảo quyệt, ngươi vốn không phải là đồng bọn với những tên kia.
Ngươi là ai? Nói nhanh!
Triển Nhược Trần cười ngạo nói:
– Lão huynh, ngươi thật mau quên, ta không phải đã nói với ngươi rồi sao, ta là người thích xía chuyện vặt!
– Hừ, bằng vào ngươi với dáng gầy nhom nhóc con như vậy, cũng dám đứng ra cản đường Tạ đại gia. Nói đi, ngươi muốn xía vào chuyện gì?
Triển Nhược Trần chỉ vào hai thiếu nữ bị trói trên giá, nói:
– Để hai vị cô nương đó lại!
Tá hộ pháp ngẩng đầu cười cuồng bạo...
Triển Nhược Trần lạnh giọng:
– Tá bằng hữu, ta cảm thấy không có gì đáng cười cả!
Tá hộ pháp tắt hẳn nụ cười, trầm giọng:
– Sao không dám cười? Ta đang cười ngươi vô tri, cười ngươi ngu dốt đến đáng thương, càng cười ngươi không biết đến cái chết là gi. Ngươi tự vướng vào cái họa sát thân, ngươi nghĩ xem như vậy khiến người ta không cười sao được? Ha ha...
Triển Nhược Trần cắt ngang lời:
– Tá bằng hữu, ngươi có chức phận trọng yếu như thế nào trong Đại Mạc Cô Lâu Bang?
Một gã đại hán đứng bên cạnh quát lớn:
– To gan, ngươi dám nói năng với Hữu hộ pháp bọn ta như vậy hử?

Triển Nhược Trần giương mày hỏi:
– Thế nào gọi là một vị hộ pháp?
Tá hộ pháp sắc mặt sạm lại, hỏi:
– Nghe giọng của ngươi, giống như ngươi đã gặp Ngũ hộ pháp rồi?
Triển Nhược Trần chậm rãi gật đầu trả lời:
– Người thấp nhỏ, đúng không?
Tả hộ pháp liền gật đầu nói:
– Không sai!
Triển Nhược Trần chỉ vào môi dưới của mình tiếp lời:
– Vị đó môi dưới trề ra, hàm răng dưới lòi ra khỏi miệng, giống như con chó chết nhe răng vậy!
Bỗng một gã đại hán quát tháo:
– Mẹ nó, ngươi dám làm tổn đến Ngũ hộ pháp của bọn ta, đáng chết!
Triển Nhược Trần trề môi cười, Tá hộ pháp nói giọng nặng nề:
– Vậy ta cũng nói rõ cho ngươi biết, lần nay bọn ta cùng xuất động hai toán nhân mã, do hai vị Hộ pháp đích thân dẫn đầu, mục đích là muốn bắt hai tiện tỳ này về, ngươi không biết quan hệ lợi hại trong đó, nhúng tay bậy vào, mất mạng đừng oán hận ai!
Triển Nhược Trần không hiểu đối phương bắt hai thiếu nữ này với mục đích gì, bèn nói:
– Cứ cho ta là người đến chết cũng thích xía vào chuyện đâu đâu!
Chàng chuyển giọng:
– Triển Nhược Trần ta thâm nhập Đại Mạc hơn hai ngày, đã giao chiến ba lần, đương nhiên có cả lão chuột Ngũ hộ pháp trong đó!
Tá hộ pháp ngạc nhiên, đoạn nói:
– Thì ra ngươi chính là Đồ Thủ Triển Nhược Trần được tương truyền là thiếu chủ tân nhiệm của Kim Gia Lâu!
Triển Nhược Trần lãnh đạm tiếp lời:
– Không sai, chính ta!
Tá hộ pháp kinh nộ giao tranh, gằn giọng:
– Triển Nhược Trần, Đại Mạc mênh mông ba ngàn dặm, e rằng ngươi có đi không về!
– Đó là chuyện của ta!
Tá hộ pháp vung tay lên không trung, tám tay đại hán áo tro chỉ trong chớp nhoáng đã vây lấy Triển Nhược Trần vào giữa, quát hỏi:
– Triển Nhược Trần, ngươi đã làm gì Ngũ hộ pháp?
Triển Nhược Trần điềm nhiên cười nói:
– Ta đã nói, gã họ Ngũ kia là con chuột, gã ta thọ thương rồi chui đầu chạy trốn!
Chàng chỉ xuống đất, nói tiếp:

– Đục xuống đất tẩu thoát. Ta đang nghĩ không biết các ngươi có đục xuống đất đào tẩu như hắn ta không?
Tá hộ pháp hét lên một tiếng, ngọn roi trong tay vắt ở thắt lưng, trên tay đã xuất hiện cặp Khô cốt trảo. Gã ta nói giọng lạnh như băng:
– Cô Lâu Bang đại hộ pháp Tá Tài đêm nay phải giết người rồi!
Triển Nhược Trần thách thức:
– Giết thì giết đi, hù dọa được ai?
Chỉ thấy Tá Tài vung hai tay lên, miệng hô:
– Sát!
Tám gã đại hán áo tro cùng hô theo:
– Sát!
Tám thanh Khô cốt trảo dài độ ba xích bay lên giữa không trung, phát ra ánh sang chớp chớp giống như điện, tiếng gió rít lên vù vù, phân tám hướng công kích vào Triển Nhược Trần.
Triển Nhược Trần xoay người, ba thanh Khô cốt trảo vừa quét ngang đầu, Sương Nguyệt Đao xé gió vút đi, tỏa ra vô số vệt sang màu xanh tợ như sao chổi, ánh đao chếch về hướng hai gã đại hán áo tro phía bên trái, lập tức một tiếng kêu lên như bò rống, hai tên đại hán ruột gan tuôn cả ra ngoài!
Thân hình xoay sang hướng khác, hai chân hơi cong, Triển Nhược Trần tránh qua tiếp hai mũi Khô cốt trảo vụt ngang ngực, Sương Nguyệt Đao hóa thành cầu vồng, lại thêm một gã đại hán lao tới bị đánh bay ra xa, gục đầu xuống đất chết tốt!
Tá Tài quát lên như sấm:
– Các ngươi đều vô dụng!
Cặp Khô cốt trảo tợ như hai vuốt hổ quật mạnh tới, ba thanh Khô cốt trảo khác đã phân ra ba hướng kèm theo kình lực rất mạnh đánh thẳng vào vùng sườn Triển Nhược Trần...
Một tiếng quát vang, Sương Nguyệt Đao vút nhanh không thể tưởng tượng được, xẹt ngang qua bụng hai gã đại hán phía bên phải; chưa đợi hai tên đó gã gục, Triển Nhược Trần đã bay người lên, từ không trung một đạo kim quang xanh lè vụt xuống đầu ba gã đại hán khác...
Ba gã đại hán vung trảo đánh hụt, đang định tung đòn tiếp, nhưng vệt sáng xanh lè đi chớp ngang trước mặt, ánh đao chưa tắt, một trận mưa máu tuôn rơi...
Năm gã đại hán gần như cùng ngã vật xuống đất một lúc, hai tay cào cấu trên đất cát loạn xạ, đến khi máu chảy khô cạn, mới nằm thẳng cẳng hết nhúc nhích!
Tá Tài vung cặp Khô cốt trảo, phẫn nộ phát cuồng lên như một con báo dữ, rống lên một tiếng nói:

– Nghe nói ngươi là một tay đồ phu giết người không chớp mắt, hôm nay mới được thấy quả nhiên danh bất hư truyền, tuy nhiên ngươi chớ đắc ý quá sớm. Họ Triển kia, ta không bao giờ chịu thua ngươi đâu!
Triển Nhược Trần nhướng cặp lông mày lên, cất giọng:
– Ta rất rõ giết gà dọa khỉ, tám người kia bị ta giết rồi, còn ngươi sẽ giống tên Ngũ Tài vậy, tuy nhiên...
Chàng muốn cười, vì cái tên sao thật kỳ quái, Ngũ Tài, Tá Tài, người quái dị có tên quái dị, thật trùng hợp!
Chàng ngừng lại trong giây lát, đoạn nói tiếp:
– Tuy nhiên ta hoàn toàn không muốn giết ngươi. Tính Tá kia, ta yêu cầu ngươi hợp tác cùng ta!
Tá Tài cơ nhục trên mặt giật giật, nói:
– Ngươi chớ làm giấc mộng hoàn lương, chúng ta chẳng có gì để hợp tác.
Tính Triển kia, Kim Gia Lâu sắp sụp đổ vào một ngày gần đây, và ngươi cũng sắp chết ở vùng cát càng này rồi, ngươi không biết gì cả sao?
Triển Nhược Trần rất sợ bọn Cô Lâu Bang bao vây xung quanh Trường Xuân Sơn phát động tấn công Kim Gia Lâu, chàng không lo cho sự an nguy Kim Gia Lâu mà không cho song Phương một ngày nổ ra cuộc tàn sát thì sự an nguy của nghĩa mẫu sẽ có vấn đề.
Đây là một đại sự khiến người ta lo hoảng, nếu không tìm được tung tích của nghĩa mẫu, Kim Gia Lâu sẽ dẫn đến bại vong!
Triển Nhược Trần nghiến răng nói:
– Tá hộ pháp, ta thật không muôn giết ngươi, nhanh đem ta đi gặp đương gia các ngươi, có điều kiện gì ta sẽ liệu tính giữa song phương!
Tá Tài cười lớn:
– Đương gia bọn ta há tùy tiện gặp ngươi sao? Ngươi thật vọng tưởng!
Triển Nhược Trần trong lòng nôn nóng, nhưng bên ngoài vẫn bình thản lạnh nhạt buông giọng:
– Tá bằng hữu, ngươi thực phải bức bách ta dùng sức mạnh? Lúc đó sẽ không tốt cho ngươi đâu!
Cặp Khô cốt trảo trong tay vung cuồng lên, Tá Tài xông xả vào Triển Nhược Trần...
Triển Nhược Trần làm như thật sự không muốn bạt đao, thân hình lắc nhẹ bay vọt lên cao, lộn hai vòng trên không trung, người đã đáp xuống bên mấy con ngựa, quay đầu lại nói:

– Tá hộ pháp, chớ bức bách ta ra tay, mong ngươi có thể đem ta đi gặp Đương gia các ngươi, ngươi...
Trên ngựa, thiếu nữ ở cạnh bên đã kêu lên:
– Tráng sĩ, giết chết hắn ta đi, tôi có biện pháp đưa tráng sĩ đi...
Lời nói chưa dứt, ngọn roi da trên tay Tá Tài đã nhắm vào mặt vị thiếu nữ quật vào...
Ngay lúc đó, Triển Nhược Trần hai chân búng mạnh, người vọt lên năm xích, dùng hai ngón tay ở tay trái kẹp lấy ngọn roi, khi đáp xuống đất thì ngọn roi đã nằm ngọn trong tay.
Thật tuyệt diệu! Dưới ánh trăng mờ nhạt, chàng lại bắt lấy ngọn roi một cách chuẩn xác như vậy khiến Tá Tài cũng kinh hãi biến sắc!
Triển Nhược Trần ném ngọn roi xuống đất, nói với thiếu nữ:
– Cô nương, lời của cô có thật không?
Chàng hơi ngừng lời, đoạn nói tiếp:
– Ta không hy vọng gì lắm, vì các ngươi hận hắn nên lợi dụng ta giết hắn mà thôi!
Vị thiếu nữ khác lên tiếng:
– Lời của đại tỷ nói không sai, tỷ muội tôi tuy không biết chỗ quỷ thần bí đó, nhưng chúng tôi có người biết...
Cô ta chưa nói dứt câu, Tá Tài đã phát cuồng lên:
– Bọn ngươi nếu dám nói lên một tiếng nữa thì cả gia tộc các ngươi cũng đừng mong một người sống sót!
Triển Nhược Trần hừ lên một tiếng, nói:
– Chớ làm cuồng trước mặt ta... Tá hộ pháp, ngươi hầu như đã Mất đi chỗ dựa của mạng sống, xem ra chỉ còn ta đối với ngươi mà thôi!
Tá Tài nghiến răng trèo trẹo:
– Đó cũng là điều ta muốn nói, ngươi tiếp chiêu đi!
Lần này Triển Nhược Trần không còn do dự nữa, Sương Nguyệt Đao dựng lên muôn vàn ánh đao tua tủa bạt về phía đối phương...
Tá Tài lao người tới, cặp Khô cốt trảo đánh trên quét dưới, nhưng còn chưa đủ cự ly, bỗng thấy một rừng đao di động về phía gã.
Không kịp suy nghĩ, Tá Tài vội lách người tránh, nhưng gã ta phản ứng tuy nhanh, trên người cũng lãnh bảy đường đao...
Trong lúc hoa máu tuôn đầy, Triển Nhược Trần như đang lưỡng lự dự tính điều gì...
Trong lúc lưỡng lự, đột nhiên thấy Nhị Diêm Vương Tá Tài mang người máu lao vút về phía Tây Bắc...
Triển Nhược Trần định lao đuổi theo, Tá Tài đã cách xa ngoài hai trượng.
Với loại khinh công Tẩu Sa Phi Ưng đó, Triển Nhược Trần biết đuổi

không kịp nữa, đứng lặng người nhìn theo bóng Tá Tài khuất lần ở đồi cát xa xa, rồi mất hẳn trong màn đêm!
Trên ngựa, một thiếu nữ cất giọng gọi:
– Tráng sĩ!
Triển Nhược Trần quay lại nhìn hai thiếu nữ, một thiếu nữ nói giọng cảm kích:
– Đa tạ tráng sĩ!
Triển Nhược Trần giờ mới để mắt nhìn kỹ hai thiếu nữ, gật đầu nói:
– Không sai, chính là đã gặp ở Long Tuyền Trấn!
Thiếu nữ kia cựa quậy người, mở lời:
– Làm phiền tráng sĩ mở trói giúp bọn tôi đi!
Triển Nhược Trần cười tiếp lời:
– Xin lỗi, ta quên!
Chàng nhảy người lên, Sương Nguyệt Đao hoa lên mấy vòng, nghe hai thiếu nữ "ai da" một tiếng, cùng ngã người xuống ngựa.
Triển Nhược Trần đỡ hai thiếu nữ đứng xuống, hai thiếu nữ cố nén cơn đau, song song quỳ xuống trước mặt Triển Nhược Trần...
Triển Nhược Trần vội đưa hai tay đỡ dậy, nói:
– Nhị vị cô nương chớ làm vậy, nếu lời nói của nhị vị trung thực thì Triển mỗ ngược lại phải quỳ xuống cảm ơn mới phải!
Hai thiếu nữ nghe vậy chậm rãi ngồi xuống nhẹ giọng:
– Triển tráng sĩ, tráng sĩ cũng tạm thời ngồi xuống đây đi!
Nhìn hai thiếu nữ, đưa tay chỉ những thi thể trên đất, Triển Nhược Trần nói:
– Theo tại hạ nghĩ, tại hạ phải đưa nhị vị cô nương trở về gia tộc thôi!
Một thiếu nữ đứng dậy chỉ về phía Tây tiếp lời:
– Gia tộc bọn tôi ở bờ Khắc Lỗ Luân Hà, đi ngựa chỉ cần thời gian hai ngày!
Triển Nhược Trần ngạc nhiên, trong lòng thầm nghĩ:
thời gian đến hai ngày, nhưng không đi sẽ không biết tổng đàn Cô Lâu Bang ở đâu.
Vì vậy, chàng nghiến răng trầm giọng:
– Nhị vị cô nương, chúng ta đem lương thực và nước tập trung vào một con ngựa, lên đường ngay trong đêm, thế nào?
Hai thiếu nữ nhìn nhau rồi gật đầu.
Triển Nhược Trần liền lấy hết thức ăn và nước uống ở chín con ngựa, treo vào lưng một con, mỗi người chọn một con phi về phía Tây ngay trong đêm.
Triển Nhược Trần băn khoăn suy nghĩ:

“Lỡ hai vị cô nương này lừa mình, thì lúc đó...”.
Chàng không khỏi quay lại nhìn hai thiếu nữ.

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 14
Cửu Hoàn Đại Khảm Đao
Nhất Cử Nhân Đầu Đoạn

Ngựa phi trong đêm trăng, trong sa mạc nếu không thành thạo đường tắt thì rất dễ bị lạc đường. Nếu đi Khắc Lỗ Luân Hà, nghe thiếu nữ nói đi nhanh chỉ một ngày rưỡi sẽ đến!
Triển Nhược Trần cho ngựa đi theo sau hai thiếu nữ, nghe một thiếu nữ phía trước quay đầu lại hỏi:
– Vừa rồi nghe gã tính Tá nói, Triển tráng sĩ từ Kim Gia Lâu Liêu Bắc đến chăng?
Triển Nhược Trần liền trả lời:
– Không sai, thiếu chủ Kim Gia Lâu chính là tại hạ!
Thiếu nữ kia tự giới thiệu:
– Tiện nữ là Hoàn Nhan Tình, cô kia là Hoàn Nhan Bình, muội muội của tiện nữ!
Triển Nhược Trần thúc ngựa lên hỏi:
– Hôm qua ở Long Tuyền Trấn thấy hai người nói nói cười cười, sao hôm nay lại trở thành tù nhân, vậy là sao?
Hoàn Nhan Bình không đợi tỷ tỷ trả lời, liền than một tiếng mở lời:
– Hôm qua bọn tôi cho rằng thoát được ma chưởng rồi, không ngờ giữa đường lại gặp một toán người khác của Cô Lâu Bang, ôi, thật không ngờ họ phân hai mũi truy đuổi bọn tôi!
Triển Nhược Trần hỏi tiếp:
– Nhị vị cô nương là người gia tộc nào trong Đại Mạc?
Hoàn Nhan Tình nghiêng mắt cười dịu dàng, trả lời:
– Người của Tế Hãn tộc, Triển tráng sĩ, tráng sĩ là thượng khách của toàn tộc bọn tôi, của gia đình tôi, bọn tôi vô cùng cảm kích!
N Triển Nhược Trần mỉm cười tiếp lời:
– Đáng tiếc tại hạ không thể ở lại vài ngày cùng gia tộc các vị, đến được Khắc Lỗ Luân Hà là tại hạ lập tức quay về ngay!
Chàng nhìn hai thiếu nữ, nói tiếp:
– Tại hạ mong các cô nói cho tại hạ biết tổng đàn của Cô Lâu Bang ở

chỗ nào, các người dù sao cũng đáp ứng tại hạ rồi!
Hoàn Nhan Bình liền nói:
– Triển tráng sĩ yên tâm, chỉ cần gặp phụ thân tiện nữ, tráng sĩ sẽ biết ngay cứ điểm chính của tổng đàn Cô Lâu Bang!
Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi:
– Lời của cô nương có ý gì? Lẽ nào Cô Lâu Bang còn có mấy căn cứ địa không thực nữa sao?
Hoàn Nhan Tình gật đầu đáp:
– Đích thực là như vậy, trong ba ngàn dặm Đại Mạc, có nhiều nơi thấy có nhiều người của Cô Lâu Bang xuất hiện, mà căn cứ địa chính của họ lại rất ít người biết đến!
Triển Nhược Trần nhíu mày, đoạn nói:
– Phụ thân cô nương sao biết?
Hoàn Nhan Bình trả lời ngay:
– Phụ thân tiện nữ là tộc trưởng Tế Hãn Tộc, trong Đại Mạc chỉ có tộc trưởng của các tộc từng bị họ uy hiếp bức bách đến chỗ thần bí đó!
Triển Nhược Trần nghe vậy thầm mừng trong lòng, bèn nói:
– Chúng ta đi nhanh, gặp được gia phụ tại hạ cũng yên tâm rồi!
Vượt qua chặng đường hơn năm mươi dặm, Hoàn Nhan Bình đã kêu lên:
– Tỷ tỷ, tôi thật sự lụy người rồi, nghỉ một lát đi!
Triển Nhược Trần nhìn Hoàn Nhan Tình hỏi:
– Hai người mệt rồi sao?
Hoàn Nhan Tình cho ngựa dừng lại nói:
– Triển tráng sĩ không rõ lối sinh hoạt trong Đại Mạc, ở trong sa mạc ban ngày nóng không thể nằm ngủ được, bọn tôi nếu lúc này không dừng chân nghỉ, e rằng phải đến tối mai mới nghỉ được!
Triển Nhược Trần gật đầu tiếp lời:
– Tại hạ cũng thấm mệt rồi, dù người sắt cũng phải rã rời!
Ba người cùng buộc bốn con ngựa lại với nhau, Triển Nhược Trần lấy từ trên ngựa xuống một tấm nỉ đay cho tỷ muội Hoàn Nhan và tự mình cũng lấy xuống một tấm lót nằm bên cạnh.
Ánh trăng di động giữa bầu trời, di động trong những áng mây trắng trôi lững lờ, và cũng di động trong lòng mỗi người, mang theo sự thấu đáo và bi thương!
Triển Nhược Trần gối hai tay lên đầu, đôi mắt sâu thẳm của chàng rực lên như hai làn điện, đôi môi mỏng ngậm chặt, trong đầu hiện lên hình bóng một người... Kim Thân Vô Ngân!
Nghĩa mẫu đã bị bắt đi nhiều ngày, bà ta bây giờ không biết ở

phương nào?
Bà ta có bị địch nhân hành hạ thân xác không?
Với tính cách của bà ta, sợ rằng rất khó khuất phục trước địch nhân, như vậy bà ta sắp hứng chịu độc hình khiến người ta khó thể tưởng tượng nổi!
Triển Nhược Trần lần đầu tiên tĩnh tâm suy nghĩ, những dòng suy nghĩ khiến người ta không biết làm thế nào, nếu nghĩa mẫu lỡ ra gặp điều không may, thì chàng phải biết làm thế nào bây giờ? Lẽ nào giết sạch cả mấy ngàn bang chúng Cô Lâu Bang? Lẽ nào...
Mùi thơm thoang thoảng xông vào mũi, Triển Nhược Trần đang suy nghĩ, nghiêng đầu qua, thấy Hoàn Nhan Tình đẹp lộng lẫy và duyên dáng, một cái đẹp không giống như những thiếu nữ khí chất ở Quan Nội, đúng là cái đẹp của cô ta dung hợp giữa cái đẹp của Thi Gia Gia và Từ Tiểu Hà. Khuôn mặt thanh tú với làn da trắng ửng hồng, đôi mày nguyệt, ánh mắt long lanh như nước mùa thu, đôi môi xinh xắn như cánh anh đào!
Hoàn Nhan Tình điềm đạm nói:
– Triển tráng sĩ, tráng sĩ trên đường đi hoàn toàn không hỏi bọn Cô Lâu Bang vì sao bắt tỷ muội tôi, lẽ nào tráng sĩ không muốn biết sao?
Triển Nhược Trần mỉm cười hỏi:
– Cô nương, nàng sao không ngủ?
Hoàn Nhan Tình nhỏ giọng:
– Muội muội tôi ngủ rồi!
Triển Nhược Trần không nhìn nàng, lại hỏi:
– Cô nương không mệt sao?
Hoàn Nhan Tình cúi thấp đầu, mái tóc mượt mà buông xõa, nói:
– Tôi xúc động!
Triển Nhược Trần nghiêng người nhẹ giọng:
– Khích động sẽ khiến cho con người ta căng thẳng khó ngủ được, cô nương, nàng nên kiềm chế xúc động, nằm nghỉ cho khỏe người!
Hoàn Nhan Tình đôi mắt mở to nhìn trên khuôn mặt hao gầy của chàng, dịu giọng:
– Tôi muốn lúc này nói với tráng sĩ, họ vì sao phải bắt tỷ muội tôi.
Triển Nhược Trần gật đầu tiếp lời:
– Nếu câu chuyện không dài, nếu không làm mất giấc ngủ của cô, tại hạ quả muốn nghe sự tình không vui vẻ của các người.
Hoàn Nhan Tình nhè nhẹ nằm xuống một cách tự nhiên, cơ thể nõn nà của cô ta áp sát người chàng, không động đậy gì, nhưng giữa hai người đã nghe nhịp đập của trái tim đối phương, một loại tiếng “sét” mờ mờ ảo ảo!

Hoàn Nhan Tình nghiêng đầu, đôi môi mấp máy, nói giọng dịu ngọt:
– Hôm trực ở Long Tuyền Trấn, tráng sĩ có thấy lão nhân...
Triển Nhược Trần đáp lại nhẹ nhàng:
– Vị lão nhân xách nước đó, lão ta chết rồi, nhưng từ nhãn thần của lão, tại hạ biết lão ta cũng biết võ công!
Hoàn Nhan Tình than nhẹ:
– Không sai, lão ta biết võ công, lão ta là võ sĩ của phụ thân tôi nhiều năm nay, cũng là tổng quản của nhà tôi, chỉ đáng tiếc...
Triển Nhược Trần đôi mắt nhìn thẳng lên mặt trăng trên trời, buông giọng trầm trầm:
– Một lão nhân lòng trung trong sáng!
Hoàn Nhan Tình tiếp lời:
– Vâng, lòng trung trong sáng, nếu lão ta không chết, tin rằng nhất định sẽ đưa chúng ta đến tổng đàn Cô Lâu Bang!
Triển Nhược Trần chống thẳng người dậy, nói:
– Thật sao?
Bèn than một tiếng, nói tiếp:
– Ta sao không biết nhỉ? Như vậy một lần gặp cơ hội tốt lại để mất!
Hoàn Nhan Tình đặt tay lên vai chàng nói:
– Triển... Triển...
Giọng cô ta tắc nghẽn, ngập ngừng một lát mới nói ra lời:
– Tôi có thể gọi tráng sĩ là Triển đại ca có được không?
Triển Nhược Trần gật đầu nói:
– Đương nhiên, nói về niên kỷ, tại ha cũng không lớn hơn cô nương nhiều.
Hoàn Nhan Tình rạng rỡ nụ cười:
– Triển đại ca, huynh thật tốt! Lần đầu tiên gặp huynh ở Long Tuyền Trấn, muội đã biết huynh là một bậc quân tử nghĩa hiệp tính tình cương cường, muội vốn muốn bảo huynh và bọn tôi cùng đi, nhưng... Nhưng đã có người hẹn huynh rồi!
Triển Nhược Trần gượng cười, nói:
– Đó là một trường bạt sát mà ta là một tay sát thủ, làm việc đó đương nhiên cũng hoàn thành trách nhiệm và bổn phận!
Hoàn Nhan Tình ngạc nhiên, tiếp lời:
– Nhưng một người sát thủ cũng không mãi mãi là người thắng lợi, Triển đại ca, địch nhân của muội quá đáng sợ, muội sợ rằng...
Triển Nhược Trần nói giọng cương nghị:
– Hoàn Nhan cô nương, chớ quá lo lắng cho kẻ đã làm một tay sát thủ, chỉ có xông lên phía trước, tuyệt đối không lùi bước, cho đến khi cất đao đi không nổi, cho đến khi trút hơi thở cuối cùng!

– Nếu muội có sức lực, muội cũng cùng huynh đi tìm ma vương hút tủy xương người đó!
Triển Nhược Trần đổi sắc mặt, nói:
– Cô nương nói có phải là bang chủ Cô Lâu Bang Hấp Quỷ Xích Ma Đoạn Nhỉ Sinh không?
Hoàn Nhan Tình gật đầu đáp lại:
– Chính là tên ác ma đó!
Cô ta than một tiếng, nói tiếp:
– Cách đây một tháng, tỷ muội tôi cưỡi ngựa du mục trên thảo nguyên, nhà tôi có hơn ba ngàn con dê, hôm đó về ba trăm dặm phía đông Khắc Lỗ Luân Hà, lại gặp người của Cô Lâu Bang đi qua. Sau khi thấy tỷ muội tôi, họ muốn bắt tỷ muội tôi đưa về tổng đàn Cô Lâu Bang, họ...
Triển Nhược Trần hỏi:
– Họ muốn làm gì?
Hoàn Nhan Tình giọng đượm buồn:
– Muốn đem tỷ muội tôi hiến cho bang chủ Cô Lâu Bang, Triển đại ca, huynh có lẽ không nghe, nơi bí mật của Đoạn Nhỉ Sinh cư trú mỗi tháng đều có mỹ nữ chết ở đó, nữ nhân bị đưa đến đó sẽ không còn sống sót!
Triển Nhược Trần kinh nộ giao tranh, cất giọng:
– Thật có chuyện đó sao?
– Tuyệt đối không hư giả, bởi vậy phụ thân muội bèn phái người đưa hai tỷ muội về Quan Nội, nhưng không ngờ họ ngầm theo dõi từ trước, bọn tôi mới đi được ba ngày, đãi bị họ đuổi theo kịp!
Triển Nhược Trần nói giọng lo lắng:
– Nếu ta đưa nhị vị cô nương về nhà, Cô Lâu Bang lại tìm đến tiếp, phải nghĩ ra đối sách thích đáng mới được!
Hoàn Nhan Tình oán hận nói:
– Cô Lâu Bang hoành hành làm hại Đại Mạc mười năm nay, biết bao nhiêu người hận họ thấu xương, thật mong Triển đại ca giết được tên tính Đoạn đó...
Cô ta ngẩng đầu lên than một tiếng, đoạn nói:
– Nhưng Triển đại ca chỉ có một người, khiến người ta phải lo lắng cho huynh!
Hoàn Nhan Tình thuận người áp khuôn mặt non nớt vào ngực Triển Nhược Trần, từ từ nhắm mắt lại, một làn hương của thiếu nữ xông vào mũi chàng!
Triển Nhược Trần đưa tay vuốt nhẹ mái tóc óng mượt của Hoàn Nhan Tình, nhẹ giọng:

– Từng nghe Đoạn Nhĩ Sinh hút tủy người, không ngờ hắn ta lại là một con ma háo sắc, loại người đó trời đất không dung tha!
Hoàn Nhan Tình không mở lời, cô ta dường như đã ngủ rồi, đã ngủ trong lòng Triển Nhược Trần tự nhiên và ôn nhu đến thế!
Vì thế, Triển Nhược Trần không nỡ làm cô ta tỉnh lại, cũng từ từ nhắm mắt chìm vào giấc ngủ nồng say!
Triển Nhược Trần trên người cũng có vết thương, tuy không nặng nhưng cũng cần phải nghỉ ngơi... Trong lòng chàng vướng nặng, chàng nghĩ rất nhiều, và mộng cũng nhiều!
Chàng đang nằm mơ đến trường bạt sát của Kim Gia Lâu, lửa bốc lên tứ phía, trong bóng người thấp thoáng, bỗng nghe tiếng Thi Gia Gia kêu cuồng lên!
Triển Nhược Trần giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra mới biết người cất tiếng kêu không phải là Thi Gia Gia mà là Hoàn Nhan Bình ở gần bên!
Lúc này Hoàn Nhan Tình cũng tỉnh giấc, cô ta vùng dậy nhìn, Triển Nhược Trần đã đến bên cạnh Hoàn Nhan Bình nói:
– Cô nương!
Triển Nhược Trần mới gọi một tiếng, trong ánh nắng ban mai mờ nhạt, chàng cũng kinh hãi kêu lên, vọt người lên, hai tay dang ra, thi triển chiêu Bình Sa Lạc Nhạn, lướt qua người Hoàn Nhan Bình đang ngồi trên tấm nỉ.
Phía bên kia Hoàn Nhan Tình cũng thót giọng kêu lên:
– Rắn độc quá nhiều!
Triển Nhược Trần ôm thốc Hoàn Nhan Bình nhảy ra ngoài ba trượng nhẹ nhàng đặt cô ta xuống hỏi:
– Rắn độc chưa làm thọ thương cô nương chứ?
Hoàn Nhan Bình kinh hãi tái mặt, nói:
– Tôi nghe có tiếng cát sột soạt, lại tưởng rằng tỷ tỷ thức dậy, mở mắt ra xem, thì ra là một bầy rết độc đang bò tới!
Triển Nhược Trần thấy cả trăm con rết đang bò trên tấm nỉ, liền bọc một nắm cát, hét một tiếng, tay vung mạnh “rào” một tiếng, từng hạt cát đều thành ám khí, cả trăm con rắn đều chết tại chỗ, chàng nói:
– Thật đáng sợ, nếu chúng bỏ vào ban đêm, thì hậu quả sẽ không lường được!
Lúc này Hoàn Nhan Tình đã đến bên cạnh muội muội, nói giọng ngạc nhiên:
– Rắn độc trong sa mạc rất nhiều, tuy nhiên loại rết độc này vốn xuất hiện ban đêm, lúc này trời đã sáng rồi, sao lại bò ra nhỉ? Kỳ quái thật!
Triển Nhược Trần thu nhặt những thứ trên đất, đem thực phẩm khô

đưa cho ba người cùng ăn.
Lúc này, phương Đông đã hẳng sáng, không khí ấm dần, Triển Nhược Trần hỏi:
– Nếu thúc ngực đi nhanh, chúng ta hôm nay có đến được không?
Hoàn Nhan Tình nhìn quanh một lượt, chỉ tay về phía Tây, nói:
– Hành tẩu trong sa mạc, đi ngựa không nhanh bằng lạc đà, có một số vùng còn có phù sa, lạc đà có thể biết mà ngựa không biết, bởi vậy chúng ta phải đi cẩn thận, còn lục nào đến được, muội nghĩ hôm nay sẽ biết thôi!
Triển Nhược Trần muốn sớm tìm ra tổng đàn Cô Lâu Bang, trong lòng rất nôn nóng, nhưng đàng phải nén chịu!
Chàng chợt nghĩ đến khi mình rời khỏi Kim Gia Lâu, có nói với Phan Đắc Thọ và Thi Gia Gia là một mình thâm nhập Đại Mạc, nhanh thì mười ngày, chậm nhất là nửa tháng sẽ trở về. Hiện nay đã năm ngày rồi, nếu mình không kịp tìm ra tổng đàn Cô Lâu Bang, thì khi về biết nói năng thế nào đây?
Nghĩ vậy. Chàng sửa lại hành trang rồi thúc ngựa tiến về phía trước...
Tỷ muội Hoàn Nhan Tình phi ngựa theo sau, trong sa mạc cuốn lên một đám bụi trần ...
Cát bụi cuốn bay xa, giống như một con rồng vàng lượn lờ trên sa mạc, rất lâu vẫn chưa tan...
Cùng trong lúc này, từ phía tây cũng cuộn lên một đám bụi trần mờ mịt, Triển Nhược Trần phóng ánh mắt nhìn, thấy có một toán ngựa đang phi nhanh trên triền cát, dưới ánh nắng ban mai chiếu tỏa, trông giống như đang cỡi gió tuôn mây!
Hoàn Nhan Tình kinh ngạc kêu lên:
– Triển đại ca, hình như họ hướng về phía chúng ta!
Hoàn Nhan Bình sợ hãi nói:
– Có phải người của Cô Lâu Bang đưởi theo không? Đại tỷ, chúng ta biết làm sao bây giờ?
Triển Nhược Trần chưa mở lời, chỉ ngước ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước.
Trong sa mạc đã vọng lại tiếng vó ngựa như sấm dội, Hoàn Nhan Tình hoảng hốt kêu lên:
– Triển đại ca, quả nhiên họ truy đuổi ta, làm thế nào bây giờ?
Triển Nhược Trần bình tĩnh nói:
– Là địch hay bạn còn khó đoán được, tuy nhiên tình thế trước mắt đã rất rõ, nếu là địch nhân thì ta phải ra tay mới được!
Hoàn Nhan Bình sợ đến phát khóc, thốt lên:

– Đại tỷ, muội rất sợ gặp người của Cô Lâu Bang!
Hoàn Nhan Tình quay lại an ủi:
– Chớ sợ hãi, đã có Triển đại ca ở đây, địch nổi cả thiên quân vạn mã, chúng ta không được làm ảnh hưởng đến đấu chí của Triển đại ca.
Triển Nhược Trần vẫn không nói gì, chỉ quay lại cười, rồi cho ngựa vượt lên một đồi cát.
Lúc này, thấy trên lưng đàn ngựa từ xa, tiến lại là những đại hán áo đen quần vàng, lưng đeo đại đao sáng loáng, trông hùng hổ hung dữ.
Triển Nhược Trần chỉ tay về triền đồi cát, nói với Hoàn Nhan Tình:
– Chúng ta ở đây đợi xem!
Hoàn Nhan Tình nhìn quanh, thấy đồi cát này tương đối cao, rộng độ hai mươi trượng, bốn con tuấn mã đang đứng dàn hàng ngang một bên để nhường đường cho toán ngựa khi đi qua.
Không ngờ Triển Nhược Trần vừa tụ tập ngựa lại một chỗ, toán đại hán cỡi ngựa kia đã lên đến trên đồi cát.
Những người này đi dọc theo triền cát, Triển Nhược Trần thầm đến, có đúng mười một người!
Đến trước mặt bọn Triển Nhược Trần, toán đại hán chợt cho ngựa đứng lại thành hang ngang song phương cách nhau không quá ba mươi trượng. Có một lão già độ năm mươi tuổi, mặt đầy râu, miệng rộng, lưng đeo đại đao, chằm chằm nhìn Triển Nhược Trần, cất giọng:
– Ngươi rất giống người mà họ đã nói!
Triển Nhược Trần cười nhạt hỏi:
– Họ nào? Ý các hạ muốn chỉ...
Lão già vểnh chòm râu, mắt sư tử quắc lên, nói:
– Đỗ Toàn, Bì Nhục Đao Tử Đỗ Toàn nói!
Không sai, Bì Nhục Đao Tử Đỗ Toàn đã liên thủ với cha con Hoàng Vị, ngoài ra còn có Tam đương gia Đấu Hải Long Toàn Nhỉ Minh của Tam Long Hội.
Bốn người đợi Triển Nhược Trần ở đồi đất vàng ở phía bắc Long Tuyền Trấn, bấy giờ Toàn Nhỉ Minh là chồng chưa cưới của Hoàng Huyên. Kết quả trường bạt sát là Toàn Nhỉ Minh bị Triển Nhược Trần giết chết. Chuyện này cũng chỉ mới ba ngày, hôm nay toán người này đã đuổi theo.
Triển Nhược Trần nét mặt lạnh lùng, nói:
– Đỗ Toàn ta đã gặp, lão nói gì về ta?
Lão già hừ một tiếng, cất giọng:

– Tân thiếu chủ Kim Gia Lâu, nghĩa tử của Kim quả phụ, ngươi chính là Đồ Thủ Triển Nhược Trần chứ gì?
Triển Nhược Trần quan sát người đối phương, thấy người này mắt sư tử, má to miệng rộng, tay chân thô ráp, không những mặt đầy râu mà trên mu bàn tay cũng mọc đầy long, chàng chợt nghĩ lại một người vốn từng được nghe nói...
Đôi mày lập tức nhíu lại, Triển Nhược Trần nói:
– Các hạ tìm Triển mỗ là tìm đúng người rồi, xin hỏi các hạ có phải chính là Tam Long Hội Đại đương gia... Phi Thiên Long Thường Anh, Thường lão gia không?
Lão già gầm lên một tiếng như sấm, nói lớn:
– Tính Triển kia, ngươi biết khá đấy. Không sai, lão phu chính là Phi Thiên Long Thường Anh!
Triển Nhược Trần chưa mở lời, Thường Anh đã buông giọng quát tháo:
– Mẹ nó! Tam Long Hội ta và Kim Gia Lâu vốn là hai bang lớn ở Liêu Bắc.
Bà Kim quả phụ khốn nạn, lão nhị ta ngầm giúp đỡ Đơn Thận tạo phản, bà ta không những phế bỏ nhất thân võ công của lão nhị Thượng Quan Trác Tài bọn ta, lại còn bức bách Tam Long Hội bọn ta phải rời khỏi Liêu Bắc. Như hôm nay ngươi lấy thân phận thiếu chủ Kim Gia Lâu, thâm nhập Đại Mạc mới ba hôm, đã giết chết lão tam Toàn Nhỉ Minh và tổng chấp sự Hình Hán Xung. Ngươi cũng quá ngông cuồng!
Triển Nhược Trần lạnh nhạt tiếp lời:
– Không sai, Triển mỗ đã giết chết Toàn, Hình hai người của qúy Hội, nhưng tại hạ cũng bị bức bách, bất đắc dĩ mới làm như vậy!
Thường Anh rống lên:
– Đồ rắm thối! Ngươi sao không nói lòng dạ ngươi lang độc?
Triển Nhược Trần lạnh lùng nói:
– Ta nếu không hung ác thì người chết là ta chứ không phải hai vị đó!
Thường Anh chỉ vào mặt Triển Nhược Trần, phẫn nộ lớn tiếng:
– Các ngươi nghe đấy, tên tiểu tử này khẩu khí có cuồng ngạo không? Hãy giết chết hắn cho ta!
Triển Nhược Trần cười nhạt nói:
– Thường đương gia, lão có muốn biết chân tướng sự tình không?
Thường Anh gầm lên như sư tử, chỉ tay quát:
– Nói nhanh đi!
Triển Nhược Trần từ từ di động thân hình, ném dây cương ngựa,

bước ra chính giữa đương trường...
Kỳ thật, chàng muốn địch nhân tập trung chú ý vào chàng, để cho tỷ muội Hoàn Nhan Tình có cơ hội trốn thoát, nên biết rằng trận đấu giữa song phương, khó có ai nắm chắc được phần thắng.
Triển Nhược Trần chậm rãi ngửa mặt lên, hai tay thả vẫn bình thản nói:
– Ở đồi đất vàng gặp cha con Hoàng Vị, nghe Toàn tam đương gia nói, lão ta đã là vị hiền tế sắp cưới của Hoàng Huyên...
Chưa hết lời, Thường Anh đã giận dữ quát:
– Chuyện đó đâu liên quan gì đến ngươi?
Triển Nhược Trần vẫn điềm tĩnh tiếp lời:
– Đây vốn là chuyện không liên quan đến tại hạ, tuy nhiên Hoàng Huyên đã có hôn ước với Lư Thục Ba, và Hoàng Huyên sau đó như đã trở thành người vợ của Hình Độc Ảnh, bấy giờ Toàn tam đương gia không nên mất mặt trước người vợ chưa cưới sau khi lão ta bạt sát thất bại. Thường đương gia, lão ta dũng khí khá đấy, nhưng vận khí rất tồi, vì người lão ta gặp chính là Triển Nhược Trần, bởi vậy lão ra không thành công, đương nhiên người có vận khí tồi thì chỉ có chết mà thôi!
Thường Anh giậm mạnh chân, nói giọng tức giận:
– Ta đã từng nói với lão tam, chớ nên dính vào loại nữ nhân như Hoàng Huyên, lão ta lại không nghe, lão ta đâu hiểu loại người giống như Hoàng Huyên được, đôi mắt trắng nhiều đen ít, là tướng hung hãn liều mạng, mũi thanh môi mỏng là hạng sát phu, và cả khuôn mặt đào hoa ửng đỏ đó, cô ta không phải là nữ yêu tinh từ trong động chui ra đó sao?
Triển Nhược Trần tiếp lời:
– Triển mỗ có lời này có lẽ Thường đương gia không cao hứng, chính Hoàng Huyên đã lợi dụng Toàn tam đương gia, cô ta đã đến lúc bụng đói quơ quàng, chứ Toàn tam đương gia tướng mạo như heo vậy Hoàng Huyên yêu sao được lão ta?
Phi Thiên Long Thường Anh nổi cơn thịnh nộ:
– Ngươi biết gì? Lão tam tướng mạo phúc hậu, là nhân vật lướt gió cưỡi mây!
Triển Nhược Trần cười nhạt nói:
– Tại hạ không phải xem tướng, xin lỗi!
Thường Anh quát hỏi:
– Tính Triển kia, ngươi nói đi, vì sao ngươi lại giết chết tổng chấp sự Hình Hán Xung của ta?
Gật gật đầu, Triển Nhược Trần cất giọng:

– Ta rất rõ sẽ không tránh được trường bạt sát, nhưng trước khi song phương bạt đấu, mọi người nên nói hết ra những điều ẩn chứa trong lòng.
Chàng bước lên một bước, nói tiếp:
– Lại nói về chuyện của Hoàng Huyên, cô ta vì một lòng báo thù, kể cả phụ thân bị trọng thương cũng không đoái hoài đến. Không biết Hoàng Huyên thuyết phục cách nào với Hình tổng chấp sự của qúy hội, hai người giả dạng thành một cặp phu thê, ngồi ở dưới gốc cây ngô đồng bán nước. Đợi khi Triển mỗ đi qua, họ bỏ độc dược vào trong nước để đầu độc Triển mỗ, không ngờ bát nước đã bị con ngựa của tại hạ uống, đương nhiên con ngựa chết ngay tại chỗ. Thường đương gia, sự tình chính là như vậy.
– Họ không đắc thủ sao ngươi lại giết chết họ chứ?
– Lão nhầm rồi, bấy giờ tại hạ hầu như cầu khẩn họ, tại hạ thật lòng muốn tha họ đi, nhất là Hoàng Huyên, phụ thân đang bị trọng thương trông đợi cô ta về chăm sóc, thế nhưng hai người nhất định phải giết tại hạ mới chịu đi. Thường đương gia, thử hỏi tại hạ biết chọn con đường nào hơn?
Thường Anh ngậm miệng không nói, Triển Nhược Trần nói tiếp:
– Huống gì họ còn nói rõ sẽ dùng thủ đoạn độc môn để ám toán tại hạ...
Thường Anh cắt ngang lời:
– Người chết rồi không có đối chứng, chỉ nghe ngươi nói một mặt, Thường lão gia thật khó tin được!
– Lời Triển mỗ là trung thực, không dối trá!
Thường Anh trầm giọng quát:
– Theo ngươi nói như vậy là chính họ tìm lấy cái chết, bọn họ đáng chết ư?
Tính Triển kia, phải nói ngươi không nên tiến vào Đại Mạc!
Triển Nhược Trần liền tiếp lời:
– Thường đương gia có gì cứ nói!
Thường Anh cười hắc hắc mấy tiếng nói:
– Ngươi muốn ta nói gì?
– Nói những điều âu lo chứa trong lòng lão!
Thường Anh lại cất giọng cười quái dị, trầm giọng:
– Nói về chuyện Kim quả phụ bị bắt ư?
Triển Nhược Trần đôi mắt rực lên hai tia hàn quang, toàn thân như run lên, hỏi:
– Thường đương gia đã biết rồi sao?
Thường Anh nói giọng ngay thẳng:

– Ta vốn không biết, nhưng tin tức mật báo từ Liêu Bắc chuyển về, hình như cần phải phái thêm người về Liêu Bắc, bởi vậy tin tức cũng bị lộ ra!
Triển Nhược Trần thầm nghĩ, nghĩa mẫu lẽ nào chưa bị bắt đến Đại Mạc sao? Vậy bắt đi đâu?
Cho dù đối phương là địch, Triển Nhược Trần vẫn ôm quyền thi lễ, nói:
– Thường đương gia nếu biết tin tức gì thêm, xin cứ nói ra, Triển mỗ cảm kích vô cùng!
Thường Anh quát lớn:
– Tính Triển kia, chớ nằm mộng giữa ban ngày! Ta thật có biết đi nữa cũng không bao giờ thổ lộ ra trước mặt địch nhân. Ngươi không nên quên rằng Tam Long Hội ta vì sao phải đến tận Đại Mạc này, không phải chính là vì đem Kim Gia Lâu nhổ tận gốc rễ sao?
Thường Anh đột nhiên cất giọng cười cuồng vọng, nói tiếp:
– Cây đại thụ kình thiên của Kim Gia Lâu đã bị nhổ trừ tận gốc rồi, còn lại tên sát thủ này, khỏi phải lo gì nữa, ha ha...
Triển Nhược Trần lập tức nét mặt lạnh như sương, trầm giọng:
– Thường đương gia, cơ nghiệp Kim Gia Lâu mấy mươi năm, tại Liêu Bắc đã thâm căn cố đế, bằng vào lũ điên cuồng gây sự các người, ngưu quỷ xà thần, liên kết với nhân vật tà phái Đại Mạc lại muốn lay động Kim Gia Lâu, e rằng các ngươi đang mộng đấy!
Thường Anh kêu lên một tiếng kỳ quái, nói:
– Kim quả phụ đã xong đời rồi, các ngươi còn có hy vọng gì nữa?
Triển Nhược Trần rực ánh mắt đầy phẫn nộ nhìn địch nhân, cất giọng:
– Lâu chủ dù thật sự xong rồi, Kim Gia Lâu vẫn còn có Triển Nhược Trần này, huống chi người của Kim Thân lưỡng gia vẫn còn đông đủ, hơn nữa người của Kim Gia Lâu tận trung tận nghĩa, Thường đương gia, các người nghĩ sai nước cờ rồi đấy!
Phi Thiên Long Thường Anh lườm giọng:
– Triển Nhược Trần, trước mắt ngươi đối diện là người sắp lấy mạng ngươi, ngươi xem...
Thường Anh chỉ mười tay đại hán cao to lực lưỡng chưa xuống ngựa, nhấn giọng:
– Họ là mười đại võ sĩ của Tam Long Hội được ta bồi dưỡng huấn luyện nhiều năm, võ nghệ tinh thâm, e rằng một người ngươi cũng khó địch nổi...
Lão ta chợt chỉ về phía hai tỷ muội Hoàn Nhan Tình, gắt giọng hỏi:
– Hai người đó là gì của ngươi?

Triển Nhược Trần liền trả lời:
– Họ và ta không có quan hệ gì, chỉ vô tình gặp nhau kết bạn đồng hành mà thôi!
Chàng thật sự sợ tỷ muội Hoàn Nhan liên lụy nên phải nói lạnh nhạt như vậy!
Thường Anh hai tay chống nạnh nói:
– Ồ, điểm này ngươi không nói láo, ngươi tiến nhập Đại Mạc chỉ có một mình, không có người tùy hành!
Triển Nhược Trần mở lời:
– Thường đương gia nếu nghe lời khuyên của ta, xóa đi cảnh trường thị phi này, Tam Long Hội vẫn được trở lại Liêu Bắc, mong Thường đương gia suy nghĩ kỹ!
Thường Anh nổi cơn thịnh nộ, quát:
– Dẹp ngay cái trò xảo quyệt đó đi, ngươi nhìn tình thế trước mắt bất lợi đối với ngươi, lại muốn dịu giọng để tìm kế thoát thân hả?
Lão vung tay hét lên như sấm:
– Vây lấy nó cho ta!
Mười tay đại hán như mười con báo đen, lao người xuống ngựa, bao vây Triển Nhược Trần ở giữa, Thường Anh lùi lại một bên cất giọng cười man rợ!
Triển Nhược Trần quét mắt nhìn mười tay đại hán, không sai, có ba người cao hơn chàng cả cái đầu, quả nhiên là đại hán Quan Đông!
Triển Nhược Trần hai tay buông thả xuống dưới, nét mặt vẫn trầm tĩnh, nói:
– Thường đương gia bày ra cục diện này, chính là bức bách tại hạ bạt đao, đây... thực không phải là điều ta muốn!
Ánh mắt đã hiện sát cơ, Thường Anh nói giọng hung hãn:
– Chết đến nơi vẫn còn ngông cuồng, ta phải cho ngươi nếm mùi Huyết Nhục Hoành Phi để biết được ý vị của nó như thế nào!
Bỗng nghe một người cất cao giọng:
– Đương gia, khỏi phải nhiều lời, ra tay đi!
Thường Anh bèn gầm lên như hổ dữ:
– Băm tên chó chết đó thành trăm mảnh cho ta!
Mười thanh đại đao bạt ra cùng một lúc, hai ta đại hán ở hai bên Triển Nhược Trần vung đao xông lên, miệng quát:
– Ta giết chết tên chó đói này!
Sương Nguyệt Đao ánh hiện màu xanh rất huyền diệu, đan thành tầng, Triển Nhược Trần lúc này người và đao hợp làm một, người theo đao, đao biến chuyển theo người, trông tợ như đao là một vật sống, ánh đao bạt đi nhanh như sao băng điện xẹt...

Trên không trung xuất hiện mưa máu, hai thanh đại đao rơi ngay xuống dưới chân Triển Nhược Trần, thì ra hai gã đại hán hung hãn đôi mắt lồi ra khỏi tròng, ngã gục trên cát, máu tươi bị cát hút rất nhanh, nhưng một tên trong đó gan ruột trào ra trên mặt cát nhu động không ngừng...
Bay người thoát khỏi vòng vây của tám tên đại hán còn lại, Triển Nhược Trần xoay người lên trên, Sương Nguyệt Đao vạch lên một màn ánh sáng xanh quét qua nhanh, chưa nghe tiếng đao, một gã đại hán đang lao tới đã ném đao ôm mặt gục đầu xuống cát, hai chân vùng vẫy tứ tung, cho đến khi cát hút hết máu trong người mới nằm trợn mắt thẳng chân!
Triển Nhược Trần hai hàm răng nghiến chặt, không nói không rằng, đột nhiên quay vụt người, phóng nhanh về phía ba gã đại hán đang lao tới cùng một lúc...
Ba thanh đại đao vung tới tấp, ba tay đại hán xông tới như con mãnh thú, ngọn đao trong tay xé gió rít lên từng cơn nghe thật ghê rợn...
Ngọn Sương Nguyệt Đao bạt ra với chiêu thức càng kỳ dị hơn, Triển Nhược Trần không ngừng nghiến răng, ngọn đao cũng vung lên không ngừng, máu xối xuống như mưa, đối với mùi máu tanh đó chàng vốn đã quen lắm rồi, sau khi bạt đao chàng giống như biến thành một con người khác vậy, lạnh lùng và tàn bạo...
Thân hình chàng hầu như ẩn nấp trong ánh đao, hư hư thực thực, ba gã đại hán chỉ tấn công đến cự ly năm xích, không thể tiến thêm bước nào nữa.
Ba gã đại hán hò hét vung đao cuồng sát, biến chuyển đội hình thành hình cánh quạt, phối hợp chiêu thức xông lên quyết tử!
Sương Nguyệt Đao co vào bật ra mười chín lần, mười chín vệt đao xanh rờn hóa thành ba vòng đao sang loáng áp về phía đối phương...
Ba thanh đại đao chỉ xuất chiêu một lần, đã thấy trên trời máu tuôn thành dòng, Triển Nhược Trần tợ như muốn tránh qua trận mưa máu, người đã bay ra ngoài hai trượng, để lại sau lưng ba bong người đổ xuống giãy giụa trong biển máu!
Nhưng khi chân chưa chạm xuống đất, bỗng nghe Hoàn Nhan Tình kêu lớn:
– Triển đại ca cẩn thận!
Nghe chưa dứt tiếng kêu, một bong người lướt ngang với thế nhanh thần tốc, từ không trung đã rít lên tiếng “vù vù vù”, Triển Nhược Trần tức tốc né người theo phản ứng bản năng, ngọn đao lướt sém qua đỉnh đầu chàng, chém phăng đám tóc trên chóp đầu, bị gió cuốn bay

rơi xuống đất...
Tuy bị chém bay tóc, nhưng Triển Nhược Trần vẫn như không hề hay biết, Sương Nguyệt Đao hướng ngược lên trên xuất liên tiếp mấy đường đao liên hoàn, thế chiêu kỳ dị đến quỷ thần cũng phát kinh, một tiếng "hự" nhỏ phát lên, đã thấy máu tươi chảy dài trên cát...
Bóng hình vừa lướt qua đó không ai khác hơn chính là Thường Anh! Hai chân lão ta có đến năm đường đao rạch ngang dọc chéo nhau, người vừa đáp xuống, lão ta đã quát hai gã đại hán đang chạy lại định đỡ lão:
– Khỏi lo cho ta, xông vào giết đi!
Hai gã đại hán không một chút chậm trễ, hai thanh đại đao phân hướng, đao trước người sau, nhắm lao về phía Triển Nhược Trần như hai mũi tên bay...
Triển Nhược Trần thân hình xoay nhanh, mái tóc xõa xuống che nửa mặt, nhưng thanh Sương Nguyệt Đao trong tay đã xuất một chiêu hai thức, mũi đao cùng một lúc phóng thẳng vào trúng ngực hai gã đại hán, cả hai trợn mắt há mồm, thanh đao rơi khỏi tay, chỉ kịp kêu lên một tiếng đã hàm hận quy thiên!
Trong tích tắc, thanh Cửu Hoàn Đại Khảm Đao trong tay Thường Anh vung lên một cách đột ngột, đao uốn lượn như thần long vẫy vùng chém bổ xuống, Triển Nhược Trần quay người bay ngang ra ngoài hai trượng, đao phong của Cửu Hoàn Đao đã bạt sát bên người!
Sương Nguyệt Đao tiếp tục biến chiêu phản chiêu, trên không trung rực lên đầy ánh đao tợ như pháo hoa, thấy ánh sáng xanh nối tiếp từng tầng như lớp sóng, Thường Anh từ trong ánh đao bắn người bật ra ba trượng!
Triển Nhược Trần đôi vai thoắt động, thở ra một hơi đứng thẳng người lại nói:
– Thường đương gia quả nhiên hảo đao pháp!
Thường Anh buông giọng:
– Ngươi cũng không kém!
Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời:
– Thường đương gia vì sao sau khi thọ thương mới thi triển tuyệt chiêu Cửu Liên Hoàn?
Phi Thiên Long Thường Anh chòm râu phất động nói:
– Triển Nhược Trần, ngươi quả nhiên xứng với biệt danh Đồ Thủ, đao của ngươi độc hiểm, chuẩn xác, phản ứng lại rất tốt. Ngươi sau khi bạt sát tám võ sĩ của ta, vẫn còn có đủ sức để tránh qua sát chiêu

Đồ Thiên trong Cửu Liên Hoàn của ta. Đúng là người đầu tiên lão phu đã gặp trong suốt ba mươi năm hành tẩu giang hồ. Bội phục, bội phục!
Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời:
– Đao pháp của Thường đương gia thật sự đã đạt đến cảnh giới Lư Hỏa Thuần Thanh, ngọn đao đó tuy chưa lấy đầu Triển mỗ nhưng cũng khiến cho Triển mỗ ngầm thất kinh!
Thường Anh chẳng cần cúi đầu nhìn những vết thương nơi chân, bất chợt cất giọng cười hắc hắc nói:
– Triển Nhược Trần, ta chợt phát hiện ngươi là một địch nhân khả ái!
Triển Nhược Trần bèn tiếp lời:
– Thường đương gia là người có tuệ trí, tuệ nhãn, còn có thể nhìn ra điểm khả ái của địch nhân, địch nhân Triển mỗ lâu nay toàn chẳng khả ái, vì họ đều là loại chồn cáo muốn ăn thịt hút máu ta!
Thường Anh cầm ngang thanh Cửu Hoàn Đại Khảm Đao đưa trước ngực, nhưng vẫn trầm giọng:
– Ta là một trong những địch nhân muốn lột da ngươi, nhưng ngươi lại có điểm khả ái của ngươi!
Triển Nhược Trần nhìn không chớp mắt, hai tay thả xuôi xuống, Sương Nguyệt Đao lộ ra ngoài tay áo một nửa, nói:
– Thật sao? Nếu ta thật sự có điểm khả ái, đại khái cũng chính là ta bạt đao nhanh hơn nhiều so với người bình thường!
– Không, theo Thường đại gia thấy đao pháp của ngươi không nhanh nhiều lắm, chỉ ngang hàng với Thường đương gia mà thôi...
Lão cười lộ hàm răng vàng, nói tiếp:
– Ta sở dĩ gọi ngươi là khả ái, vì ngươi là người duy nhất trên đời tiếp được đao pháp Cửu Liên Hoàn của ta. Triển Nhược Trần, bây giờ chính là lúc ta dùng Cửu Liên Hoàn để lấy đầu ngươi, ta mong ngươi chớ khiến ta thất vọng!
Triển Nhược Trần nói giọng hàm ý mỉa mai:
– Thường đương gia, đao pháp lão không tồi, khí chất càng tốt, chưa ra tay đã đề tỉnh địch nhân trước, mà địch nhân lại là Triển Nhược Trần này, chỉ chừng đó thôi cũng đủ để người ta mến phục!
Thường Anh chợt đùng đùng nổi giận:
– Ngươi bỏ thói cao ngạo đó cho ta!
Triển Nhược Trần không phẫn nộ, ngược lại còn mỉm cười, nói:
– Lời nói xuất phát tự đáy lòng!
Thường Anh đã bắt đầu di động cước bộ, thấy mỗi bước đi của lão ta, trên mặt cát xuất hiện mốt hố sâu, hai chân lão ta cũng dính một lớp cát vàng, đó là do máu ở vết thương ở chân chảy ra...

Cứ mỗi bước đi, Cửu Hoàn Đại Khảm Đao lại chém gió nghe cái "vù". Mặt trời đã lên đỉnh đầu, ánh nắng chiếu xuống trên thân đao, phát ra ánh sáng đến chói mắt, khiến người ta không dám nhìn vào thanh đao.
Triển Nhược Trần chưa di động, nhưng huyết mạch toàn thân đang vận hành, thấy mười ngón tay co duỗi, cơ nhục trên mặt nổi lên từng đường giật giật, đôi mắt sâu hoắm phát ra tia nhìn rừng rực, đôi môi mím chặt, rõ ràng đang quán chú toàn thân vào mỗi động tác di chuyển của địch nhân!

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 15
Tiến Nhập Địa Ngục Môn
Xáp Mặt Bầy Quỷ Dữ

Không trung vang lên những chuỗi âm thanh kỳ dị. Thường Anh hú lên một tiếng như quỷ khóc, thấy lão ta đầu dưới chân lơ lửng giữa không trung. Ngay lúc này bỗng nghe tiếng tay áo phất trong gió, bóng người lao vọt liên tiếp, thân pháp kỳ tuyệt, Phi Thiên Long Thường Anh đã thi triển chiêu Vân Lý Phiên, danh hiệu của lão ta cũng từ chiêu đó mà ra!
Thường Anh đã đem Cửu Hoàn Đại Khảm Đao và thân hình hợp lại thành một hình thể, đao trước người sau, tợ như thần long biến hóa, uy lực kinh người, nhắm phóng về hướng Triển Nhược Trần.
Triển Nhược Trần đôi mắt hầu như phun ra máu, Sương Nguyệt Đao chỉ chéo lên trên, chàng tuyệt đối không một chút khinh suất, đợi tung một cú đánh cuối cùng này, cũng là một chiêu thắng bại.
Đương lúc hai người đã Nguyễn Nhị tiếp cận, đã nghe tỷ muội Hoàng Nhan kêu lên một tiếng kinh hoàng, hai bóng người [???] giữa một khoảng cách nhất định, nhưng hiện tượng quái dị đã phát sinh ngay ở lúc này!
Thấy thân hình của Thường Anh tung lộn liên tiếp giữa không trung, mỗi chuyển động của lão ta phát ra ba vòng đao sáng loáng từ thanh Cửu Hoàn Đại Khảm Đao!
Thật kỳ diệu, Thường Anh chỉ một hơi thở đã lộn chín vòng, hai mươi bảy đường đao chéo nhau chém xuyên người đối phương!
Lúc này, Triển Nhược Trần vung tay lên tợ như không vung, ánh

sáng màu xanh tỏa ra như ba đào cuồn cuộn, thân hình biến chuyển tránh qua bất cứ chỗ nào có lợi, đợi đến khi đối phương chiêu thức đã thi triển hết, thân hình đáp xuyên, chàng mới lao lên với thế thần tốc, ánh đao vừa tắt lại lóe lên, nghe "xoẹt".
một tiếng "hự" phát ra từ miệng chàng, người rơi xuống đất loạng choạng như muốn ngã.
Phía bên kia, Hoàng Nhan Tinh đã kinh hoảng kêu lên một tiếng, định chạy lại ...
Triển Nhược Trần liền hét lên:
– Lùi lại!
Ngọn đao đó rất kỳ quái và thế đao cũng rất nhanh, nếu không có Sương Nguyệt Đao bức cận đến sát trước ngực Thường Anh ba thốn thì e rằng Trển Nhược Trần đã bỏ mạng ở đương trường!
Đường đao đó quả nhiên độc hiểm, vùng sườn bên trái của Triển Nhược Trần bị rạch một đường, máu tươi tuôn ra, vết đao dài bao nhiêu chàng không hề nhìn xem!
Xoay người đứng lại, Thường Anh đã cất giọng cười ha hả!
Triển Nhược Trần không cười, chàng rực ánh mắt nhìn xoáy vào đối phương, như muốn nhìn xuyên thấu vào ngũ tạng lục phủ của địch nhân!
Thường Anh tắt hẳn nụ cười cất giọng:
– Tính Triển kia, ý vị đường đao đó như thế nào?
Triển Nhược Trần nói giọng lạnh nhạt:
– Bình thường, cũng rất tầm thường. Đây vốn không có gì, chỉ vì ta sơ suất mà thôi!
Thường Anh giật mình nói:
– Ngươi đã phát giác ra chỗ sơ suất của mình rồi?
Triển Nhược Trần nét mặt lạnh lại, tiếp lời:
– Nhưng chậm một bước, vì ta đã trúng đường đao độc hiểm của ngươi!
Thường Anh tỏ ra đáng tiếc:
– Nhưng cũng chưa hạ gục được ngươi!
Triển Nhược Trần cười nhạt:
– Cửu Liên Hoàn Đao của ngươi có thể liên tiếp phát ra hai mươi bảy đường đao trên không trung, nhưng ngươi vẫn giữ lại một đao không ra tay, dụ cho địch nhân tưởng rằng ngươi hết chiêu rơi xuống đất, lúc đó ngươi đã tạo một cơ hội tốt nhất, Triển mỗ chính là đã mắc lừa ngươi, mà ngươi ...
Thường Anh cười cuồng vọng:
– Triển Nhược Trần ngươi không thẹn là một tay sát thủ xuất chúng.

Ngươi tuy chưa biết rõ trước độc chiêu, nhưng sau khi tiếp chiêu đã nhìn xuyên thấu ngay, bội phục, bội phục!
Máu tươi đã thấm ướt tay áo, Triển Nhược Trần có phần đau buốt, nhưng biết bao nhiêu lần kinh nghiệm lâm trận, biết rằng chỉ bị thương ở da thịt. Chàng hít một hơi sâu, nét mặt vẫn không hề thay đổi, cất giọng:
– Thường đương gia, ngươi nên nắm lấy cơ hội có một không hai vừa rồi, vì sao dễ dàng bỏ qua vậy? Lẽ nào ...
Thường Anh cười hắc hắc quái gở, nói:
– Tuy một đao chưa giết được ngươi, nhưng ta còn có khả năng giết được ngươi, hà tất phải cùng ngươi đi vào chỗ chết? Huống gì Tam Long Hội ta đang đợi Kim Gia Lâu sụp đổ, ít nhiều gì cũng được hưởng vinh quang, lão phu há có thể cam tâm cùng ngươi ...
Triển Nhược Trần ngắt lời:
– Thường đương gia, ta cho rằng lão sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy
ngày đó Thường Anh nổi giận:
– Đợi ta giết xong ngươi, lập tức kéo quân trở về Liêu Bắc!
Triển Nhược Trần hừ một tiếng:
– Thường Anh, cơ hội xuất hiện, ngươi không nắm lấy được, khinh dễ bỏ qua, tạo cho ngươi một tổn thất khó thể bù đắp được. Lần ra tay tiếp, ta sẽ không khách khí nữa đâu!
Thường Anh quát lớn:
– Triển Nhược Trần ngươi chết đến nơi vẫn ngoan cố, ta phải băm xác ngươi ra từng khúc mới hả dạ!
Triển Nhược Trần hít một hơi sâu, tiếp lời:
– Xông vào! Thường đương gia, bất luận là báo thù cũng được, giải hận cũng được, ngươi còn đợi gì nữa?
Thường Anh đột ngột lao người lên nhưng trong lúc Cửu Hoàn Đại Khảm Đao vừa chếch mũi xuống, thì một luồng ánh sáng xanh đã phát ra, bạt trên vạch dưới tợ như làn tên đạn bắn vọt giữa không trung ...
Sương Nguyệt Đao thi triển ba thức chặt, bạt, đâm với thế nhanh không thể tưởng tượng được, luồn vào giữa làn đao của địch nhân!
Triển Nhược Trần lách người qua giữa khe hở của làn đao, thân hình bay ngược lên trên không trung, bất ngờ lộn người xuống trên đỉnh đầu Thường Anh, ngay trong tích tắc này chàng phát ra mười một đường đao hợp làm một, xẹt xuống nhanh như ánh chớp đêm đông, thân hình cao to của Thường Anh chúi về phía trước liên tục máu tươi bắn ra như vòi nước ...
Lão ta rống lên một tiếng dài, người lộn tròn trên cát mấy vòng, đột

nhiên ném đao chộp nhanh, tay phải lão chộp trúng Sương Nguyệt Đao đang lung lay.
Đôi mắt sư tử trợn to nhìn Triển Nhược Trần đang đứng trước mặt, nói giọng đứt đoạn:
– Chiêu ... này ... ngươi dùng ...có phải là ...Thiên Canh Nhẫn?
Triển Nhược Trần không cần giật lấy Sương Nguyệt Đao, vì trên người Thường Anh vết đao ngang dọc, máu thịt bầy nhầy, da bụng rách ra, đó là dấu hiệu của người sắp chết!
Ghê tởm hơn là máu tươi, chảy dọc theo thanh Sương Nguyệt Đao nhỏ xuống, Thường Anh vẫn không buông đao ra!
Triển Nhược trần đã gật đầu nói:
– Không sai! Chính là Thiên Canh Nhẫn, lão biết khá đấy!
Thường Anh hai mắt trợn ngược, miệng cất giọng cười quái gở:
– Ha ...ha ha!
Tay từ từ tuột khỏi thanh đao, ngã gục xuống cát ...
Thấy máy không nhiều lắm, vì máu đã bị cát hút hết!
Tỷ muội Hoàng Nhan lúc này vội chạy lại!
Hoàng Nhan Tinh thất thanh kêu lên:
– Triển đại ca, huynh thương thế không nhẹ, nhanh ...
Triển Nhược Trần từ từ ngồi xuống, chàng hầu như tiết kiệm sức lực nội thể, lúc không đáng dùng chàng không lãng phí một chút sức lực nào!
Chàng thậm chí bước một bước cũng không, ngồi xuống ngay bên cạnh Thường Anh, mắt đứng tròng trợn to, miệng đầy cát, toàn thân đầy máu!
Vội lấy ra hai mảnh khăn, Hoàng Nhan Tinh đưa tay chùi máu trước ngực chàng, bảo với Hoàng Nhan Bình ở cạnh bên:
– Bình muội, lấy tiếp dải vải ra, nhanh!
Triển Nhược Trần lấy từ trong người ra một bao thương dược hé môi cười nói với Hoàng Nhan Tinh:
– Cảm phiền cô nương đắp thuốc lên giúp ta!
Hoàng Nhan Tinh cởi áo ngoài Triển Nhược Trần ra, thấy áo trong đã dính liền với thịt, một vết đao chạy dài nửa xích, máu thịt lẫn lộn với nhau, cô ta đưa tay ấn nhẹ, kêu lên:
– Triển đại ca vận khí còn tốt, vết đao này tuy nguy hiểm nhưng chưa thấy xương!
Cô ta liền rắc thuốc lên vết thương, máu lập tức ngừng chảy ngay, không khỏi buột miệng tán thán:
– Thuốc này thật linh nghiệm!
Triển Nhược Trần nở nụ cười nói:

– Đây là loại đao thương dược tốt nhất của Kim Gia Lâu!
Hoàng Nhan Bình nhíu mày hỏi:
– Triển đại ca bình nhật luôn mang theo loại thuốc này bên người sao?
Triển Nhược Trần nhìn hai tỷ muội Hoàng Nhan Tinh, gượng cười nói:
– Đao nhanh chẳng kể ai. Vung đao giết người rồi cũng phải chuẩn bị lãnh đao, bởi vậy ta luôn mang theo đao thương dược bên mình!
Hoàng Nhan Tinh kéo áo trong của chàng lên, bất chợt buông giọng:
– A! Những vết đao này trên người huynh ...
Triển Nhược Trần lại gượng cười tiếp lời:
– Đã không dưới mười mấy vết đao rồi đấy!
Nhan Tinh vội băng bó vết thương trên ngực chàng lại, chàng gật đầu cười nói:
– Không đau, không đau chút nào, tay nàng băng bó thật khéo!
Nhan Tình cười dịu dàng:
– Là do thuốc của Triển đại ca linh nghiệm ...
Cô ta nhìn mặt trời đã xế bóng rồi nói:
– Triển đại ca, huynh cần phải ngồi nghỉ một tí, để muội đi lấy thức ăn ra!
Triển Nhược Trần kéo tay Nhan Tình, từ từ đứng dậy nói:
– Không thể chậm trễ hành trình, chúng ta vừa đi vừa ăn cũng được.
Nhan Bình gật đầu, lên tiếng:
– Tỷ tỷ, Triển đại ca nói đúng, chúng ta đi nhanh thôi! Tỷ tỷ quên rằng còn một toán người khác của Cô Lâu Bang đang đi tìm chúng ta!
Triển Nhược Trần biết Nhan Bình nói tức là bọn Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài, bèn mỉm cười nhưng chàng lại không nói ra, vì như vậy tỷ muội cô ta sẽ kéo dài thời gian lên đường!
oOo Sa mạc tợ như đang tận cùng, trên những đồi cát phía trước xuất hiện những cây cỏ úa vàng. Xa xa là núi cao chập chùng như ba đào đại hải, nằm chắn ngang bên chân trời xa thẳm!
Hoàng Nhan Tinh chỉ dãy núi cao nói:
– Triển đại ca, qua bên dãy núi cao đó huynh sẽ nhìn thấy toàn cảnh Khắc Hổ Luân Hà huyền ảo, mỹ lệ!
Triển Nhược Trần tinh thần phấn chấn, hỏi:
– Tề Hán Tộc của các người ở phía bên núi đó sao?
Hoàng Nhan Tình gật đầu trả lời:
– Men theo hai bên bờ sông Luân, ngoài vùng đất dựa cặp núi ra, đại bộ phận đều là thảo nguyên. Ngoài Tề Hãn tộc chúng tôi ra, còn có người của bộ tộc khác cũng ở trong đó!

Bốn con ngựa băng qua khe núi đi dọc teo sơn đạo độ hai mươi dặm, phía trước quang đãng mênh mông, Hoàng Nhan Bình chỉ tay về phía con sông lớn xa xa, vui mừng reo lên:
– Tới rồi, chỗ chúng ta ở bên kia kìa!
Triển Nhược Trần phóng ánh mắt nhìn, bên kia không có nhà cao cửa lớn, càng không có trang viện nguy nga, chỉ có những mái nhà vòm tròn độ không dưới ba mươi cái nằm rải rác bên bờ sông ...
Bọn họ phi ngựa băng qua thảo nguyên liền thấy mười mấy con ngựa ở phía trước mặt, những đại hán trẻ tuổi cưỡi ngựa đều vận áo đen mũ đen, khiến Triển Nhược Trần tưởng chừng như gặp đến người của Kim Gia Lâu, trong lòng hồi hộp xúc động.
Bấy giờ Hoàng Nhan Tình đã cất cao giọng, gọi:
– Ca ca, ca ca!
Phía bên kia vọng lại tiếng gọi:
– Quả là Tình nhi và Bình nhi đây rồi!
Song phương tiến lại gần nhau, Hoàng Nhan Tinh nhảy xuống ngựa, đứng đối diện với một đại hán trẻ tuổi cũng đã nhảy xuống ngựa, Hoàng Nhan Bình phía sau đã bật khóc to lên!
Đại hán trẻ tuổi nhìn Triển Nhược Trần, hỏi Hoàng Nhan Tình:
– Tình nhi, lão tổng quản đâu?
– Chết rồi, bị người của Cô Lâu Bang giết chết!
Đại hán trẻ tuổi nghiến răng chửi mắng:
– Mẹ nó Cô Lâu Bang khốn nạn!
Lúc này mười mấy tay đại hán còn lại cũng giậm chân đấm ngực tỏ ra rất căm phẫn!
Hoàng Nhan Tình chỉ Triển Nhược Trần nói:
– Ca ca, nếu không nhờ Triển đại ca giữa đường, thì muội và Bình muội đã bị tống đến tổng đàn Cô Lâu Bang rồi!
Đại hán trẻ tuổi ôm quyền thi lễ Triển Nhược Trần:
– Triển tráng sĩ, đa tạ tráng sĩ!
Triển Nhược Trần mĩm cười, hạ giọng:
– Thấy được huynh muội các người đoàn tụ, Triển mỗ cũng yên tâm rồi!
Hoàng Nhan Tình thấy Triển Nhược Trần không xuống ngựa, bèn đến bên cạnh nói:
– Triển đại ca theo bọn tôi vào nhà đi, đi gặp phụ thân muội đi!
Triển Nhược Trần đang lo cho sự an nguy của Kim Gia Lâu, càng nghĩ về Kim Thân Vô Ngân, nghe vậy liền mỉm cười nói:
– Hoàng Nhan cô nương, cô nương biết ta phải tìm ngay đến tổng đàn Cô Lâu Bang không thể nán lại đây lâu, hay là ...

Hoàng Nhan Tình đưa tay nắm lấy cương ngựa, vội tiếp lời:
– Khoan vội, dù sao cũng phải gặp phụ thân muội, mới biết được, Triển đại ca chúng ta cùng vào nhà đi!
Triển Nhược Trần suy nghĩ, lỡ ra cô ta không thể giúp mình tìm ra tổng đàn Cô Lâu Bang, thì sẽ làm chậm trễ đại sự của mình!
Lúc này ca ca của Hoàng Nhan Tình ôm quyền thi lễ:
– Ân cứu mạng khó báo đáp được, Triển tráng sĩ muốn biết tổng đàn Cô Lâu Bang trước mắt cần gặp gia phụ, mời!
Triển Nhược Trần nghe vậy trong lòng nhẹ đi, gật đầu trả lời:
– Nếu lệnh tôn thật sự biết được tổng đàn Cô Lâu Bang, tôi sẽ cùng đi với các người!
Hoàng Nhan Tình tươi cười:
– Triển đại ca, muội không lừa huynh đâu, nhanh theo bọn tôi đi!
Triển Nhược Trần yên tâm đi theo họ ...
Từ xa, phía trước một căn nhà vòm, xuất hiện một lão nhân mặt trắng, thân hình thon cao, tay chống gậy gỗ, Hoàng Nhan Bình và Hoàng Nhan Tình đã kêu lên một tiếng, chạy tới nhoài người vào lòng lão ta, ba cha con ôm nhau khóc ...
Triển Nhược Trần trong lòng thót lại, mũi cảm thấy cay cay!
Lúc này, trong căn nhà rộng, Triển Nhược Trần ngồi ngay ở mâm chính giữa, đối diện với cửa, đây là vị trí của khách quý, trước mặt dọn nhiều thức ăn.
Vị lão nhân nhìn Triển Nhược Trần, chậm rãi cất giọng:
– Triển tráng sĩ, thật không giấu gì, ta từng bị Cô Lâu Bang cưỡng bách bịt mắt đưa đến nơi đó, cũng gặp qua Đoạn Nhỉ Sinh bang chủ của họ. Nhưng khi đi bị bịt hai mắt, khi về cũng vậy, cảnh tượng đó thật quá thần bí đáng sợ!
Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi:
– Bị bịt mắt ở chỗ nào?
Vị lão nhân chỉ về phía đông bắc, trả lời:
– Vùng đó hình như là một tiểu trấn cũ bị gió cát che lấp.
Triển Nhược Trần liền hỏi tiếp:
– Lão bị họ bịt mắt bao lâu?
Lão ta nghĩ ngợi giây lát, nói:
– Độ nửa giờ!
Triển Nhược Trần gật đầu nặng nề, tiếp lời:
– Đủ rồi, tôi chỉ làm phiền xin lão vẽ ra tiểu thị trấn đó ở chỗ nào và xin phái một người đi theo một đoạn để chỉ đường.
Vị lão nhân kinh ngạc hỏi:
– Triển tráng sĩ, chỉ một mình tráng sĩ đi thôi sao?

Triển Nhược Trần nghiến răng trả lời:
– Đúng vậy!
Vị lão nhân lắc đầu can ngăn:
– Không được, không được! Sói dữ khó địch chó bầy, một mình không thể địch nổi Cô Lâu Bang đông như thế, huống gì họ hung tàn ác độc, đến đó như đi vào chỗ chết!
Triển Nhược Trần nhẹ giọng:
– Lần này đến đó là để tìm cách cứu người, nếu để gây chiến thì tôi sẽ không đi một mình, lão cứ yên tâm.
Vị lão nhân nhìn tỷ muội Nhan Tình, nói:
– Ta nghe hai tỷ muội nó nói, Triển tráng sĩ võ công cái thế, tuy nhiên ...
Ca ca của Hoàng Nhan Tình ngồi phía bên tay trái liền lên tiếng:
– Triển tráng sĩ, tại hạ là Hoàng Nhan Nghĩa, nếu Triển tráng sĩ đồng ý, tại hạ sẽ xuất lĩnh người của Tề Hãn tộc đi theo tráng sĩ!
Triển Nhược Trần vội lắc đầu từ chối:
– Tuyệt đối không thể, Triển mỗ lần này đi đã có kế hoạch sắp đặt sẵn, không thể xáp mặt động chiến cùng họ. Cầu sao tìm được đến tổng đàn của họ, cứu được lâu chủ tôi ra, sẽ lập tức trở về Tây Bắc ngay. Ý kiến của các hạ Triển mỗ cảm ơn!
Hoàng Nhan Tình ngưng ánh mắt chăm nhìn Triển Nhược Trần, mở lời:
– Triển đại ca, tiểu muội hận không thể cùng huynh đến Cô Lâu Bang!
Triển Nhược Trần dịu giọng:
– Lần này trở về tỷ muội các ngươi cần phải chú ý đến bọn Cô Lâu Bang tìm đến, lúc đó không dễ gì đối phó đâu!
Vị lão nhân nói; – Phải đi xa đến vùng Tây Bắc để tránh bọn ác ma đó!
Nước sông Luân chảy réo rắt, không xua được nỗi buồn ly biệt, trên thảo nguyên xanh thẳm, nam nữ trẻ già của Tề Hãn tộc đang ca ngâm ...
Tiếng ca ngâm vang và đầy bi tráng, mọi người cất giọng ca, đưa cao tay vẫy, tiễn đưa Triển Nhược Trần lên đường bình an.
Trong tiếng ca có lẫn tiếng khóc, tỷ muội Hoàng Nhan Tình trông thật đáng thương, lệ châu thánh thót, tiễn ra xa đến tận năm dặm đứng lặng người ngóng trông theo ...
Triển Nhược Trần cùng đi với một vị tráng sĩ của Tề Hãn tộc, hai người cho ngựa rong ruổi tiến về phía trước!
Vị tráng sĩ cùng đi với Triển Nhược Trần tuổi độ tứ tuần, người thấp

nhỏ, ánh mắt rừng rực hữu thần. Ông ta sau khi nghe chuyện Triển Nhược Trần cứu mạng tỷ muội Hoàng Nhan Tình, bèn tỏ ra tôn kính đối với chàng.
– Triển tráng sĩ, tại hạ là Diên Liệt!
Triển Nhược Trần cười tiếp lời:
– Gọi Diên đại ca!
– Không dám, không dám! Triển tráng sĩ từ Liêu Bắc đến ư!
– Đúng vậy!
– Triển tráng sĩ, tráng sĩ một thân một mình thâm nhập Đại Mạc, thật anh hùng!
Triển Nhược Trần gượng cười:
– Tại hạ bị bức bách ...
Chàng ngưng lời đoạn nói tiếp:
– Bất cứ người nào lâm vào tình huống này đều phải làm như vậy!
Diên Liệt gật đầu nói tiếp:
– Bọn tôi đều rất hận Cô Lâu Bang, trong Đại Mạc mười năm nay phong ba bão táp, đã bị bọn họ bức hiếp không thở nổi, mọi người ai cũng một lòng quyết tử!
Triển Nhược trần nét mặt trầm lại, nói:
– Nếu muốn tiêu diệt Cô Lâu Bang, cần phải có người phi thường đến lãnh đạo các ngươi, nếu chỉ dựa vài dũng khí thì chịu thương tổn càng lớn.
Diên Liệt vỗ chân vào ngựa nói to:
– Đúng, chúng tôi chính là cần người như Triển tráng sĩ đến lãnh đạo.
Triển Nhược Trần cười gượng:
– Tại hạ đâu có bổn sự lãnh đạo các người!
Diên Liệt bất chợt nói:
– Bọn tôi không vội, bọn tôi sẽ đợi!
Triển Nhược trần hỏi:
– Đợi ư?
– Vâng, bọn tôi đợi Triển tráng sĩ sau khi cứu được người, vả lại bọn tôi đã ngầm liên kết với các bộ tộc khác, thăm dò tin tức của Cô Lâu Bang. Triển tráng sĩ, chúng ta quyết không bỏ qua một cơ hội nào tiêu diệt bọn họ.
Triển Nhược Trần nhấn giọng:
– Thật sự có một ngày như vậy. Tại hạ sẽ trợ giúp các người!
Diên Liệt mừng rỡ nói:
– Quân tử nhất ngôn, Triển tráng sĩ, Diên Liệt đợi chính là câu nói đó của tráng sĩ, ha ...ha ...

Hai con ngựa băng nhanh trên sa mạc, Triển Nhược Trần ngước mắt nhìn phương xa, trong lòng lo lắng. Cho đến khi đến dưới chân một gò cát cao như núi, Diên Liệt mới dừng ngựa lại nói:
– Triển tráng sĩ, tôi cũng chỉ tiễn tráng sĩ tới đây thôi!
Triển Nhược Trần vỗ vào vai Diên Liệt mở lời:
– Cảm ơn các hạ!
Diên Liệt chỉ về phía đồi cát lớn nói:
– Thời trẻ tôi thường cưỡi lạc đà đến nơi này, từ khi tiểu trấn kia bị cát lấp, con đường này đã ít có người đi!
Triển Nhược Trần liền hỏi:
– Tiểu trấn bị cát lấp đó cách nơi này xa gần?
Diên Liệt chỉ về hướng Đông Bắc trả lời:
– Thuận theo tay chỉ đi thẳng hướng đông bắc, hơn hai mươi dặm, chưa tới ba mươi dặm, chỉ cần phát hiện đầu tường đất lộ ra trên cát, chính là chỗ đó!
Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi:
– Còn có đầu tường đất lộ ra nữa sao!
Diên Liệt hắt giọng thở ra, đáp:
– Đầu tường đó thực chất là một ngôi miếu, ngôi miếu đó tương đối lớn, sau khi xây dựng tôi từng đi qua, chiếm một khoản đất đến mấy mươi dặm, chỉ đáng tiếc đã bị cát che lấp!
Triển Nhược Trần quay lại ôm quyền nói:
– Diên đại ca, huynh về nhé!
Diên Liệt vẫy chào:
– Triển tráng sĩ, xin tráng sĩ thận trọng hơn!
Hai con ngựa chia hai hướng chạy đi. Diên Liệt đi ra ngoài ba dặm, quay đầu lại đã không còn thấy bóng Triển Nhược Trần đâu nữa.
Hiện tại!
Triển Nhược Trần phi ngựa một mình trên sa mạc, ước tính lộ trình đã ngoài hai mươi dặm.
Chàng cho ngựa phi chậm lại, phóng tầm mắt chú ý xung quanh, vì Cô Lâu Bang là một bang nhóm thần bí.
Triển Nhược Trần bên ngoài vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng rất khẩn trương căng thẳng nghĩ cách đối phó thế nào khi sự tình phát sinh.
Khi chàng vừa băng qua một đồi cát, cách phía trước nửa dặm qua nhiên thấy một đoạn tường lở lộ ra trên cát, đúng là như lời Diên Liệt nói.
Triển Nhược Trần ghìm cương ngựa xuống quan sát xung quanh một lượt.
Không sai, đây chính là tiểu trấn đã bị cát che lấp.

Làn gió thoảng qua cuộn theo cát vàng bay mù mịt, khiến người ta khó mở mắt ra, Triển Nhược Trần nheo mắt nhìn không khỏi ngậm cười một mình ...
Cách phía trước độ hai dặm, có một toán người vận áo tro hòa lẫn với màu sắc của cát xám. Đang phi ngựa tiến lại. Từ khoảng cách xem ra, cũng đúng như lời phụ thân của Hoàng Nhan Tình nói, đi chậm độ nửa giờ.
Toán người đó đi lại rất nhanh, khi còn cách độ hai mươi trượng, Triển Nhược Trần mới phát hiện là hai toán phân thành hai hướng tiến đến.
Toán mười một người phía bên trái tiến đến trước, trong nhóm chỉ nhìn người dẫn đầu bất giác muốn phát nôn!
Người này nửa nam nửa nữ, đôi mày cụp xuống, mắt tam giác, mũi tẹt, chiếc răng cửa lớn duy nhất lồi ra khỏi miệng, da mặt tợ như da rùa, áo quần luộm thuộm, đầu tóc bù xù, trông đến phát tởm!
Những toán người này tương đối giữ quy củ, khi nhìn thấy Triển Nhược Trần trước mặt, cả bọn liền đứng nối đuôi nhau thành hình chữ thất dài đến cả trượng!
Toán này vừa dừng lại, toán khác cũng tiến lên phía bên phải Triển Nhược Trần, Triển Nhược Trần nhìn tên đi đầu lại ngỡ rằng ban ngày gặp phải thây biết đi!
Người này mặt trắng bệch, tròng mắt toàn trắng, bộ râu chữ bát tợ như râu vẽ đang máy động, lỗ mũi quặp xuống, đôi môi mỏng dính, trông giống như tử thi!
– Chữ hộ pháp, giống không?
Gã được xưng là Chữ hộ pháp chậm rãi gật đầu ồ lên một tiếng, cất giọng:
– Người mà ngũ hộ pháp nói rất giống tên này. Đông hộ pháp, thật khó tin được, lại là một tên nhóc gầy ốm như thế!
Đông hộ pháp nhìn thăng vào Triển Nhược Trần cất giọng hỏi:
– Bằng hữu, ngọn gió nào đã đưa ngươi đến đây?
Triển Nhược Trần trong lòng đã hiểu, Cô Lâu Bang vừa qua xuất hiện hai hộ pháp, nay lại có hai hộ pháp nữa, xem ra bốn đại hộ pháp đều bị chàng xáp mặt.
Chàng bình tĩnh cất giọng:
– Đại Mạc âm phong!
Chàng vừa nói ra câu đó, bọn Chữ, Đông hai người đều cất giọng cười cuồng lên, hai mươi tên đại hán còn lại cũng cười theo!
Chữ hộ pháp chợt trầm giọng:
– Ngươi có biết đây là nơi nào không?

Triển Nhược Trần lạnh giọng:
– Không biết, xin các hạ nói rõ!
Đông hộ pháp nói:
– Đây là Âm Dương giới, Uổng Tử thành, cũng là địa ngục môn, phong đô thành, bằng hữu ngươi đi nhầm nơi rồi!
Triển Nhược Trần tiếp lời:
– Nhị vị có thể nói rõ một tí!
Chữ hộ pháp nhấn giọng:
– Được trước hết giới thiệu cho bằng hữu ...
Gã ta chỉ tay về gã tính Đông nói tiếp:
– Vị này được xưng là Điếu Tử Quỷ đại danh Đông Thành một trong tứ đại hộ pháp Cô Lâu Bang, anh ta rất ung dung tự tại!
Triển Nhược Trần ôm quyên chào:
– Chào Điếu Tử quỷ huynh!
Quả nhiên lão ta không giận, ngược lại còn cười, giọng cười rất tự nhiên.
Chữ hộ pháp chỉ vào mình giới thiệu:
– Ta là Chữ Nhất Quán, được mọi người xưng là Nộ Cương Thi ...
Triển Nhược Trần liền tiếp lời:
– Là một trong tứ đại hộ pháp Cô Lâu Bang!
Chữ Nhất Quán đôi mắt chớp chớp liên tục nói:
– Ngươi đã biết rồi ư?
Triển Nhược Trần trầm giọng:
– Tứ đại hộ pháp ta đã biết qua hai vị, trước mắt đương nhiên là hai người còn lại rồi!
Đông Thành thốt lên:
– Triển Nhược Trần?
Triển Nhược Trần nhếch môi nói:
– Chính là ta!
Chữ Nhất Quán kêu lên một tiếng kỳ quái, cất giọng:
– Ngươi thật là thần thông quảng đại, bị ngươi tìm ra rồi!
Triển Nhược Trần bình tĩnh đáp lời:
– Tại hạ tiến nhập Đại Mạc, mục đích là tìm tổng đàn các người!
Đông Thành quát lớn:
– Sợ ngươi có đi không có trở về!
Vừa chửi mắng trên tay đã nắm hai chiếc đầu lâu gõ vài nhau "coong, coong" ...
Mười tên đại hán phía sau lập tức di động, chỉ trong nháy mắt đã vây Triển Nhược Trần vào giữa!
Phía bên kia, Chữ Nhất Quán chỉ nghiêng đầu, bọn đại hán sau lưng

liền chia thành ba toán, chặn ba ngã đường có thể thông hành. Bọn họ trong tay đều nắm khô cốt trảo bằng sắt, dàn thế sẵn sàng, chỉ cần hạ lệnh một tiếng, họ lập tức xông vào cuồng sát!
Triển Nhược Trần quét ánh mắt nhìn bọn áo tro một lượt, một tay nắm dây cương, mặt rất bình tĩnh!
Nộ Cương Thi Chữ Nhất Quán nét mặt trông rất tàn bạo, cất giọng:
– Triển Nhược Trần, bọn ta nghe Kim Gia Lâu có biệt danh ngươi, không ngờ ngươi tự tìm đến cửa, thật khiến cho người ta vô cùng sung sướng!
Triển Nhược trần vẫn bình thản nói:
– Nhị vị đại hộ pháp, ta vốn là người muốn hòa giải, nhất là hòa giải giữa người va người, thế nhưng giang hồ hung hiểm, tàn ác khắp nơi, hòa giải chỉ nói được trên miệng, tuy nhiên Triển mỗ vẫn muốn tiên lễ hậu binh, vạn bất đắc dĩ, cũng đành mong nhị vị mở lượng hải hà!
Đông Thành phẫn nộ lên tiếng:
– Chỉ bằng vào mấy câu nói ngạo nghễ của ngươi, ta đã không thể tha ngươi rồi!
Triển Nhược Trần lắc đầu nói:
– Các vị lẽ nào không muốn biết ý đến đây của Triển mỗ?
Chữ Nhất Quán gầm lên:
– Dẹp đi! Ý ngươi đến đây đã rất rõ, dựa vào Sương Nguyệt đao một mình thâm nhập vào tổng đàn ta, mục đích là biểu hiện lòng gan dạ anh hùng của ngươi!
Triển Nhược Trần lắc đầu tiếp lời:
– Không các ngươi nhầm rồi, ta chỉ muốn gặp Đoạn trang chủ của các ngươi mà thôi Đông Thành cười như quỷ rên:
– Xấc xược, bằng vào ngươi cũng dám gặp Đương gia bọn ta à!
Triển Nhược Trần bèn nói:
– Triển mỗ đã đến trước cửa qúy bang, lão ta phải nên gặp Triển mỗ!
Chữ Nhất Quán gắt giọng:
– Nói ra mục đích của ngươi ta nghe!
Triển Nhược Trần trong lòng căng thẳng nhưng vẫn bình tĩnh trả lời:
– Xin qúy bang chủ để cho Triển mỗ gặp mặt Kim Gia Lâu chủ!
Kim Thân Vô Ngân bị bắt đi đã đến nửa tháng, đây là một tin lớn, bọn Chữ Nhất Quán tuy đã nghe, tuy nhiên ...
Khi chàng vừa nói xong, Chử Nhất Quán và Đông Thành cùng nhìn nhau cười lớn ...
Đông Thành cười ra cả nước mắt, nói:
– Triển Nhược Trần, ngươi thực ra không nên thâm nhập Đại Mạc,

ngươi nên ở lại, có thể Kim quả phụ sẽ vì ngươi đột nhập vào Đại Mạc mà vong mạng, hạ.ha ...
Chử Nhất Quán mũi chim ưng máy động, lên tiếng:
– Triển Nhược Trần, Chử đại gia nói rõ cho ngươi biết bọn ta nắm giữ Kim quả phụ trong tay, sẽ dễ dàng tiêu diệt được Kim Gia Lâu!
Triển Nhược Trần ngầm thất kinh và ta cứ ngỡ sự tình sẽ thật sự phát sinh.
Nhưng nghĩ lại một bước, nghĩa mẫu vẫn còn sống, sự sắp đặt của mình là cứu nghĩa mẫu ra, hai người cùng hợp sức lại, sẽ không khó thu nhập Đoạn Nhỉ Sinh bang chủ Cô Lâu Bang.
Thế nhưng chỉ sợ nguyện vọng đó khó thực hiện.
Hít một hơi sâu, Triển Nhược Trần buông giọng:
– Lâu chủ bọn ta nay đang ở đâu?
Đông Thành trả lời:
– Kim quả phụ đang nằm trong tay bọn ta!
– Triển mỗ gặp mặt có được không?
Chử Nhất Quán liền nói:
– Đương nhiên có thể!
Đông Thành kinh ngạc kêu lên:
– Chử huynh ...
Chử Nhất Quán liếc nhìn Đông Thành một cái, cười tợ như khóc:
– Đông hộ pháp, đương nhiên ta cũng có điều kiện!
Đông Thành như đã hiểu ý, bèn tiếp lời:
– Huynh đã có điều kiện, đệ cũng không có gì đáng nói, huynh cứ định chủ ý đi!
Triển Nhược Trần đầy hy vọng:
– Bất luận điều kiện gì, Triển mỗ nhất định đáp ứng!
Chử Nhất Quán gật đầu nói:
– Triển Nhược Trần với nghĩa khí của ngươi thật khiến người ta bội phục, tuy nhiên sau khi ta nói ra điều kiện, mong ngươi phải suy nghĩ kỹ mới được.
Triển Nhược Trần tỏ ra nôn nóng:
– Xin nói!
Chử Nhất Quán chậm rãi nói:
– Vì sự an toàn của bọn ta, khi ta dẫn ngươi đi gặp Kim quả phụ, bọn ta phải cởi lấy binh khí của ngươi, trói tay ngươi lại, mới có thể dẫn ngươi vào gặp Kim quả phụ!
Triển Nhược Trần nói ngay không hề suy nghĩ:
– Được thôi, ta đồng ý!
Chử Nhất Quán đánh mắt nhìn Đông Thành, cả hai thầm cười trong

lòng!
– Bước ra bốn người, tạm thời trói chặt hắn lại!
Triển Nhược Trần thầm nói:
“Các ngươi tưởng ta là đức trẻ lên ba sao? Để xem ai mắc lừa ai!”.
Lúc này bốn tên đại hán áo tro đã xông đến phía Triển Nhược Trần. Những tên này chuẩn bị thật chu đáo, bên người còn đem theo cả dây thừng. Tên đại hán đứng trước mặt chàng liền cất giọng:
– Tính Triển, xin lỗi!
Triển Nhược Trần cười nhạt hỏi:
– Ngươi muốn trói bằng cách nào?
Ba gã đại hán còn lại phân đứng hai bên Triển Nhược Trần, đã đứng trước mặt trầm giọng nói:
– Trói ngược tay, ngươi cởi binh khí ra trước!
Triển Nhược Trần hắt giọng cười gằn, đột ngột hạ người xuống, hữu uyển xoay nhanh, chỉ thấy một vệt sáng xanh lóe lên như chớp, bốn tên đại hán xung quanh rống lên một tiếng, văng ngược ra xa, máu tuôn như suối, bốn khô cốt trảo bay tít lên trời.
Chử Nhất Quán chửi cuồng lên:
– Triển Nhược Trần, ngươi là súc sinh đáng chết!
Triển Nhược Trần vẫn đứng tại chỗ quát:
– Lời đó nên phát ra từ miệng ta!
Đông Thành vung tay quát bảo sáu gã đại hán còn lại phía sau:
– Giết hắn cho ta!
Sáu tay đại hán hét lên một tiếng, xông vào đánh Triển Nhược Trần.
Sáu tay đại hán vừa xông vào bên cạnh ngựa, Triển Nhược Trần đã thoắt búng người lên cao hai trượng, Sương Nguyệt Đao phát ra trăm ngàn tia sáng xanh rờn, chưa nghe tiếng đao đã nghe những tiếng rống lên kinh hoàng, sáu tay đại hán chưa kịp xuất chiêu, đã cùng ném binh khí, hai tay ôm lấy ngực, ngã gục trên bãi máu, chết một cách rất thê thảm.
Mười tay đại hán chắn ba ngả đường, khô cốt trảo trong tay hoa lên, nhưng chưa xông vào vây lấy đối phương.
Chử Nhất Quán căm phẫn quát:
– Triển Nhược Trần, ngươi là tên xảo trá ác độc không kể đến đạo nghĩa!
Triển Nhược Trần nhìn Sương Nguyện Đao trong tay, trầm giọng:
– Nhầm rồi, xảo trá ác độc chính là ngươi, không kể đạo nghĩa cũng là ngươi!
Đông Thành gõ hai chiếc đầu lâu vào nhau, quát mắng:
– Bọn ta đề xuất điều kiện, đáp ứng hay không ngươi nói một tiếng,

ngươi vì sao vung đao giết người?
Triển Nhược Trần cười nhạt:
– Nhị vị đại hộ pháp, các người cho Triển mỗ là đứa trẻ lên ba sao? Ta nếu cởi Sương Nguyệt Đao ra, rồi bị các ngươi trói tay, há không phải trở thành tù nhân của bọn ngươi sao?
– Điều đó lẽ nào ta không biết? Đến lúc đó ta còn được gặp lâu chủ nữa không? Hai là trở thành một người bị các ngươi cầm tù, như vậy có bổ ích gì?
Chử Nhất Quán giận dữ rống lên:
– Đã như vậy ngươi vì sao lại đáp ứng?
Triển Nhược Trần nói:
– Triển mỗ chẳng qua là dùng đạo làm người để trị người thôi!
Những tiếng kêu phát ra như quỷ gầm, Đông Thành hét lớn:
– Triển Nhược Trần, nạp mạng đây!
Triển Nhược Trần nhảy ngang người sang một bên, đôi mắt rừng rực, Sương Nguyệt Đao phát ra màu xanh lấp lánh, trầm giọng:
– Vốn không nên nói nhiều, làm mất thời gian của ta!
Từ trên không trung nhân ảnh thoắt hiện, hai bóng hình màu xám đã chặn ngang Triển nhược Trần đang trên đà lao lên. Ba bóng người vừa tiếp xúc trên không trung đã nghe những tiếng nổ vang rền tợ như pháo, ánh chớp rực lửa phát ra tứ phía, đến khi ba bóng người đáp xuống đất ánh chớp càng phát ra dữ dội hơn, song phương vây lấy nhau thành một vòng, đánh nhau nảy lửa!
Tiếng hét như quỷ kêu vang lên không dứt, Chử Nhất Quán thân hình khi thăng khi giáng, động tác tợ như cái thây bay lượn!
Bốn chiếc đầu lâu múa lên liên hồi, phát lên những tiếng kêu “véo ... véo”.
inh tai!
Triển Nhược Trần mấy lần kinh nghiệm, chàng rất lưu ý đối phó với những chiếc đầu lâu đó, vì trong đầu lâu có hai loại độc vật, đó là Hóa Cốt phấn và Khô Cốt độc đinh!
Ba người sáp vào bật ra, rồi lại xáp vào, Triển Nhược Trần ánh mắt rực lên như điện, nhìn vào thân pháp của hai vị đại hộ pháp của Cô Lâu Bang, trong kỳ quái còn thấu hiện sự quỷ dị, hầu như không phải võ công chánh tông.
Đông Thành mắt tam giác toát ra lạnh hạo, da mặt tợ như người chết, cơ nhục nổi lên từng đường, thân hình chợt tiến chợt thoái hung hãn, khiến người ta khó nắm bắt được phương hướng xuất chiêu của gã ta.
Bỗng nghe giọng nói của Chử hộ pháp:

– Đông hộ pháp, thời gian tới rồi!
Đông Thành từ trên không trung kêu lên kỳ quái:
– Nên tống gấp hắn ta lên đường!
Chử Nhất Quán đã bạt người cao lên hơn ba trượng, bỗng nghe những tiếng “viu, viu” quái lạ phát ra, từ trên không trung xuất hiện vô số những điểm đen nhỏ, bắn thẳng xuống người Triển Nhược Trần!
Triển Nhược Trần hét lên:
– Sát!
Tiếng quát vừa phát ra khỏi miệng, ánh sáng xanh đã tỏa ra đặc trời, tợ như núi đao rừng kiếm bao phủ kín người Triển Nhược Trần.
Vì thế trên không trung vang lên những chuỗi âm thanh nghe như tiếng pháo, vô số điểm đen bị ngọn đao đánh rơi tứ phía, không có một cái nào trúng trên người chàng!

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 16
Từ Tử Lộ Phục Sinh
Thoát Qua Cơn Nạn Kiếp

Đông Thành và Chữ Nhất Quán phân hai hướng đáp xuống hai bên tả hữu Triển Nhược Trần, Đông Thành ném ánh mắt nhìn đầy phẫn nộ, chửi:
– Mẹ nó! Thảo nào Ngũ Tài nhị vị hộ pháp thất bại dưới tay hắn, thật đáng hận!
Triển Nhược Trần sắc mặt lạnh lại nói:
– Các ngươi lại la ó rồi, ta không chịu nổi!
Chữ Nhất Quán vung cặp đầu lâu, quát lớn:
– Ngươi đã đến lúc chết!
Theo tiếng quát, gã ta tung lộn bảy vòng từ trên không trung xác định hướng gió, hai chiếc đầu lâu gõ vào nhau, phát ra những tiếng kêu chói tai, cho đến khi gã ta và Đông thành hợp lại với nhau...
Bất ngờ, bốn luồng phấn độc màu vàng xám từ bốn chiếc đầu lâu phụt ra...
Triển Nhược Trần vốn đã ngầm phòng bị trước, thấy chàng bắn vọt người trở lui xa đến năm trượng, đột nhiên thăng người lên cao, đáp xuống tà tà ngoài bảy trượng rồi mới quay người lại.
Bốn luồng phấn độc theo gió bay đi, bạt qua những thi thể nằm trên

cát, cũng bạt qua ở con ngựa của Triển Nhược Trần, thấy bốn tay đại hán đứng chắn o yếu đạo cũng kêu cuồng lên, gục người xuống cát...
Triển Nhược Trần vừa đáp xuống đất quay lại nhìn, không khỏi giật mình kinh hãi...
Chỉ thấy những thi thể nằm trên cát phát ra tiếng kêu "róc, róc", chỉ trong nháy mắt lớp da chảy sạch thành nước, tiếp đó là thịt tươi rã ra, cho đến khi bộ xương biến thành bột vung vãi trên cát!
Con ngựa cũng tung vó rống lên mấy tiếng, rơi bịch xuống cát lông rã ra bay tứ phía, mình ngựa biến thành một vũng nước máu.
Gần đó lại phát lên những tiếng kêu thê thảm, có ba tay đại hán chấn giữ ở ngã đường khác cũng không tránh khỏi luồng độc phấn tạt qua, cũng chết thảm ở đương trường, chỉ trong chớp mắt đã biến mất hình dạng!
Thật quá tàn nhẫn! Triển Nhược Trần nghĩ như vậy!
Đông Thành vung cặp đầu lâu, hét lên như điên:
– Triển Nhược Trần, ngươi là con chó ghẻ đáng chết. Ta phải uống máu ngươi, móc tim ngươi!
Triển Nhược Trần hừ một tiếng, cất giọng:
– Những lời đó chỉ hù dọa được đứa trẻ lên ba, ta nghe đủ rồi!
Đông Thành nói giọng hung dữ:
– Ta phải thu nhập tên tiểu tử này!
Sương Nguyệt Đao lóe lên như điện chớp, Triển Nhược Trần nói:
– Đại hộ pháp, ông nội ngươi đang đợi ngươi đây!
Trong lúc hai bóng người đang sáp vào nhau, Chử Nhất Quán cũng lập tức lao vào, gã ta nhắm chuẩn góc chết phía sau bên trái của Triển Nhược Trần để phát chiêu!
Thân hình xoay giữa không trung, nhân ảnh tạo thành ảo ảnh khiến người ta hoa mắt. Bốn chiếc đầu lâu từ bốn phương hướng khác nhau kèm theo tiếng gió vút lên bốn mươi tám đường uy mãnh, Triển Nhược Trần cũng đã bạt ra bảy mươi sáu đường đao nghênh tiếp, đao phong như sương, khí xanh mù mịt, thân hình chàng lại thoắt biến trong làn đao, thoát khỏi vòng vây của những bóng hình xám, ánh đao vạch đông bạt tây tợ hư tợ thực. Chữ Nhất Quán kêu lên một tiếng trước tiên, người lộn ngược ra sau!
Tiếp theo Đông Thành lăn tròn dưới cát, máu trên mặt chảy ra dính cát vàng làm che mất cả nửa khuôn mặt. Y phục màu xám đã bị rách bảy đường, còn chưa đứng gượng dậy gã ta đã gào thét:
– Vây hắn lại, giết chết đi!
Mấy tay đại hán còn lại nghe vậy liền phân ra ba hướng lao về phía

Triển Nhược Trần.
Triển Nhược Trần phóng cặp nhãn quang nhìn bọn họ, cơ nhục săn lại, chàng thoắt xoay người, Sương Nguyệt Đao quét lên như cuồng phong nổi dậy, ba tay đại hán vừa lao tới, khô cốt trảo còn chưa vung ra, đã bị gập người chết ngay tại trận!
Bóng người thoắt hiện, một tay đại hán nữa đã xông vào...
Triển Nhược Trần phẫn nộ nghiến răng đến khi khô cốt trảo trong tay gã đại hán đánh qua, chàng bỗng né người Sương Nguyệt Đao chưa bạt ra, tay trái chàng đã nhanh như cắt chộp trúng cổ gã đại hán, chỉ nghe "rắc" một tiếng, gã ta đã trợn mắt từ từ ngã người xuống cát.
Triển Nhược Trần đã tính liệu mấy tay đại hán này, ba gã đại hán còn lại chưa thấy rõ diễn biến ra sao, Sương Nguyệt đao đã phạt xuống trên đỉnh đầu họ...
Cũng trong lúc này, Đông Thành hét lên:
– Ta quyết liều cùng ngươi!
Chũ Nhất Quán người đầy máu cũng hô theo:
– Đúng, không thể để tên tính Triển này đột nhập Đại Mạc!
[mất trang , , ,] Triển Nhược Trần trong lòng chấn động, nhưng vẫn lãnh đạm nói:
– Cô nương, ngươi cho rằng ta tin sao?
Vị công chúa lạnh nhạt cất giọng:
– Ngươi không tin không được, vì lời nói đó từ miệng ta phát ra!
Triển Nhược Trần cười nhạt:
– Xin hỏi cao tính phương danh cô nương?
Chữ Nhất Quán phẫn nộ hét lên:
– Tên chó chết to gan!
Vị công chúa hoa tay, Chữ Nhất Quán đành phải lùi lại.
Triển Nhược Trần đứng đối diện nhìn thẳng vào mặt vị công chúa nghe cô ta chậm rãi cất giọng nói:
– Ta là Đoạn Phương Cô!
Triển Nhược Trần ánh mắt sáng lên tiếp lời:
– Là ái nữ của Đoạn Nhĩ Sinh, là hạt minh châu của lão ta!
Đoạn Phương Cô nở nụ cười:
– Nói đến minh châu thì không dám, tuy nhiên phụ thân ta rất yêu thích ta là thật!
Triển Nhược Trần trầm giọng:
– Lời của cô nương, Triển mỗ không tin hẳn!
Đoạn Phương Cô nét mặt lạnh lại, mái tóc dài thoáng bay, nói:
– Ngươi muốn thế nào mới tin?
Triển Nhược Trần liền trả lời:

– Dù sao cũng không thể bằng một cau nói của cô nương mà tại hạ uổng công thâm nhập Đại Mạc mấy trăm dặm rồi trở về tay không!
Đoạn Phương Cô ngẫm nghĩ, cũng đang ngầm đánh giá Triển Nhược Trần, đoạn cất giọng trong trẻo, nói:
– Cũng được, vì lấy lòng tin ở ngươi, càng vì chứng thực lời nói của ta là thật, ta sẽ dẫn ngươi tiến nhập vào tổng đàn Khô Lâu Bang. Triển Nhược Trần, ngươi thấy có tốt không?
Triển Nhược Trần thoáng suy nghĩ tiếp lời:
– Hảo! Nhưng ta phải cùng đi với cô nương, thế nào?
Đoạn Phương Cô gật nhẹ đầu nói:
– Ngươi nôn nóng như vậy, để đề phòng ta giở trò hung hiểm, đúng không?
– Tại hạ không thể không như vậy!
Thân hình xoay nhẹ Đoạn Phương Cô thả mắt nhìn phương xa, nói:
– Triển Nhược Trần, ngươi cứ theo ta!
Tiếng kèn đồng lại vang lên những điệu nhạc ai oán, tám thiếu nữ mỹ lệ đi theo sau lưng Đoạn Phương Cô...
Điều kỳ quái là Đông Thành và Chữ Nhất Quán không đi theo. Ba tên đại hán bên cạnh mỗi người một mực cúi đầu, lúc này mới dám ngẩng đầu lên.
Đoạn Phương Cô dẫn Triển Nhược Trần đi đến bên một dãy bờ tường sụt lở, tiếng kêu lập tức ngừng lại, và một điều kỳ quái phát sinh...
Triển Nhược Trần chú ý mọi biến hóa xung quanh. Lúc này chợt nghe tiếng chấn động nhẹ, thấy một khoảng cát vàng ùn sang một bên, ở mặt đất lập tức xuất hiện một địa đạo rộng độ hai trượng...
Cúi đầu nhìn, Triển Nhược Trần bất giác kinh ngạc, địa đạo này có tầng cấp bước xuống rất sạch sẽ và quang đãng, một luồng gió mát dưới đại đạo xông lên, trong động xuất hiện ánh hồng quang.
Đoạn Phương Cô chìa cánh tay trắng mướt ra, nhẹ giọng:
– Triển tiên sinh, mời!
Triển Nhược Trần vẫn chưa bước đi, hơi cúi người đáp lễ:
– Mời cô nương bước xuống trước!
Đoạn Phương Cô cười tươi như hoa, nói:
– Ta dẫn đường!
Cô ta quay lại bảo tám thiếu nữ kia:
– Không cần các ngươi đợi, các ngươi xuống chuẩn bị rượu thịt, Triển tiên sinh từ Kim Gia Lâu ngoài tám trăm dặm tới đây, phụ thân ta không có mặt, ta không thể thất lễ!
Tám thiếu nữ kia cùng thi lễ, vội xuống động trước, trong thoáng

chốc đã biến mất dạng.
Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi:
– Lệnh tôn không có ở tổng đàn ư?
Đoạn Phương Cô trả lời thẳng thắn:
– Vốn có ở tổng đàn nhưng có tin tức báo, mặt kia có một số chuyện trọng yếu cần lão ta đích thân đi xử lý, bởi vậy đã đi ba ngày rồi!
Triển Nhược Trần đối với lời nói thẳng thắn của Đoạn Phương Cô bắt đầu có thiện cảm, chàng nhỏ giọng hỏi:
– Nghe nói Đoạn bang chủ rất ít khi rời khỏi tổng đàn, lần này tất nhiên là vì chuyện của Kim Gia Lâu ta mới xuất chinh chứ gì?
Đạon Phương Cô đánh mắt nhìn, mỉm cười nói:
– Nếu ta phủ nhận, ngươi cho rằng hư giả không thật, nên ta thừa nhận!
Triển Nhược Trần ngầm cả kinh, Kim Gia Lâu do Phan nhị đương gia chủ trì, cố thủ nên không có vấn đề gì, nhưng nếu như Đoạn Nhĩ Sinh xuất chinh, thì Kim Gia Lâu sẽ không tránh khỏi thương vong nặng nề!
Đoạn Phương Cô chậm rãi bước xuống mật đạo, những ngọn đèn treo ở hai bên tường chiếu xuống, Triển Nhược Trần ngoài chú ý đến tình huống xung quanh ra, còn phải chú ý đến động tác của Đoạn Phương Cô.
Chàng cần phải như vậy, vì nơi này nhất định có gài bẫy, khi đã thâm nhập vào nơi này, Khô Lâu Bang sẽ không do dự hạ độc thủ đối với chàng.
Đi được độ trăm trượng, hai người cũng rẽ ngoặc ba lần. Lúc này phía trước hiện ra một đại sảnh giống như một đại điện,có cả thảy gần hai mươi cột trụ bằng đá lớn hình tròn. Chính giữa có một cái giá bằng đồng, xung quanh có các loại vật tố, một chiếc đầu lâu còn nguyên vẹn được treo cao trên cái giá, trông giống như đang hù dọa người!
Một bên đại sảnh còn có mười mấy pho tượng thần, áo vàng mủ vàng, bảo tướng trang nghiêm, Triển Nhược Trần nhìn thấy cũng phải kinh ngạc!
Đoạn Phương Cô mỉm cười nói:
– Triển tiên sinh, nơi này là tổng đàn Khô Lâu Bang, công tử nhìn kỹ xem, không phải là nơi nhốt người!
Triển Nhược Trần bàng hoàng hỏi:
– Người đâu? Người của qúy bang đi đâu cả rồi?
Đoạn Phương Cô bình tĩnh trả lời:
– Ta đã nói, phụ thân ta đi rồi, lão dẫn theo đại bộ phận người của

bổn bang, hiện tại tổng đàn chỉ có bốn vị hộ pháp, bốn vị đó công tử đã gặp mặt!
Vừa dứt lời, từ bên trong bước ra một thiếu nữ, cô ta bước đến bên cạnh Đoạn Phương Cô thi lễ:
– Công chúa, rượu và thức ăn đã làm xong, đợi Triển tiên sinh nhập tiệc!
Triển Nhược Trần liền từ chối:
– Không, ta không đói, thịnh ý của cô nương ta xin lĩnh!
Đoạn Phương Cô nói thẳng:
– Không phải không đói, mà sợ bị độc chết!
Triển Nhược Trần tiếp lời:
– Cô nghĩ như vậy, tại hạ không phủ nhận!
Đoạn Phương Cô đôi mày đã cau lại, nói:
– Nếu Đoạn Phương Cô lấy lễ quân tử để tương đãi thì sao?
Triển Nhược Trần trầm giọng nói – Cô nương, người thật không nói lời giả, Kim Gia Lâu và Khô Lâu Bang các người vung đao tử chiến, tử thương không ít người, ta không tin cô nương lúc này lại dùng lễ quân tử để đãi địch nhân!
Ngừng một lát, chàng nói tiếp:
– Chớ chần chừ nữa, chúng ta đi các nơi để xem đi!
Đoạn Phương Cô lùi lại một bước, nói giọng trầm lãnh:
– Triển tiên sinh, ngươi sao lại lấy lòng tiểu nhân độ bụng quân tử? Nên biết rằng ta thấy ngươi dũng khí bách hội, một mình tiến nhập Đại Mạc, lại thấy ngươi có lòng trung nghĩa, mới đáp ứng dẫn ngươi vào tổng đàn, không ngờ...
Triển Nhược Trần bèn nói:
– Tình thế bức bách, không thể không làm như vậy, Đoạn Phương Cô bỏ lỗi cho!
Đoạn Phương Cô chìa tay tiếp lời:
– Được, mời ngươi!
Triển Nhược Trần đi theo Đoạn Phương Cô về phía bên trái chánh điện, thấy một đường địa đạo dài, phía đầu kia chầm chậm vang lại tiếng gõ “kong, kong”.
liên tục.
Thanh âm càng lúc càng to, Đoạn Phương Cô quay lại nói với Triển Nhược Trần – Phía trước là nơi chế tạo binh khí của bổn bang, ngươi cần đến xem thử không?
Triển mỗ gật đầu trả lời:
– Triển mỗ phải đi nhìn khắp các nơi dưới đây mới tin lời cô nương là thật!

Đoạn Phương Cô cất giọng mỉa mai:
– Ta dần dần cảm thấy không thích đối với tính kiêu ngạo của ngươi!
Triển Nhược Trần vẫn không nhường nhịn:
– Triển mỗ ngạo ma không kiêu. Cô nương, xin thông cảm cho!
– Cũng được, ta dẫn ngươi vào xem phòng giam tù nhân!
Triển Nhược Trần thận trọng bước từng bước một, đi theo sau lưng Đoạn Phương Cô, luôn giữ khoảng cách một bước. Chàng tin rằng, Đoạn Phương Cô có bất cứ hành động gì, đều không tránh thoát khỏi cú đánh trí mệnh của chàng.
Qua hai lần rẽ ngoặt chợt thấy phía trước tối om, nơi này đã có mười mấy tay đại hán áo tro đứng trấn giữ hai bên địa đạo.
Triển Nhược Trần tin rằng nơi này chí ít không dưới một trăm người, nhưng họ ẩn nấp rất kín, không dễ phát hiện ra được!
Mười mấy tay đại hán lắm phần kinh ngạc, vội cúi mình thi lễ, Đoạn Phương Cô bảo:
– Mở cửa hầm đá ra!
Những tiếng ken két phát ra, hai cánh cửa sắt lớn được hai tay đại hán đẩy ra, bên trong vọng ra tiếng kêu tợ như quỷ khóc...
Triển Nhược Trần ló đầu nhìn, thấy bên trong có nhiều phòng, đều có cửa sắt đóng kín.
Đột nhiên, từ bên trong vang lên tiếng kêu:
– Ta phải về nhà, các người thả ta ra, ta cầu xin các ngươi!
Triển Nhược Trần thoắt vung tay chộp lấy hữu uyển Đoạn Phương Cô, hạ giọng:
– Làm phiền cô nương dẫn Triển mỗ vào bên trong!
Đoạn Phương Cô hầu như bị tê cứng nửa người, nhưng cô ta nghiến răng nói:
– Triển Nhược Trần ngươi không khỏi quá thận trọng!
– Vào huyệt hổ ta không thể không như vậy, Đoạn Phương Cô ta xin lỗi!
Hai người sánh vai tiến vào cửa sắt, Triển Nhược Trần phát hiện có sáu bảy thiếu nữ, thân hình tiều tụy, ngồi co ro trong cửa, thiếu nữ ngồi trong cùng buông tiếng khóc thảm thương...
Chợt nhiên chàng nghĩ lại tỷ muội Hoàng Nhan Tình, nếu hai người bị bắt đưa đến đây, thì cũng bị nhốt như những thiếu nữ này.
Triển Nhược Trần căm phẫn nghiến răng, tai nghe Đoạn Phương Cô kêu lên:
– Ai da, ngươi vặn đau ta, Triển tiên sinh!
Triển Nhược Trần nới lỏng tay ra, phẫn nộ nói:
– Đây là chuyện mà phụ thân cô nương đã gây nên, lão ta bắt nữ

nhân nhà ngươi ta nhốt vào đây, mà cô nương lại...
Đoạn Phương Cô ngắt lời:
– Triển tiên sinh, chuyện này không liên quan đến ngươi, nếu nơi này không có người ngươi cần tìm thì chúng ta đi nơi khác.
Những thiếu nữ bị giam cầm mặt đầy bi thương, nhưng vẫn không làm che lấp dung mạo mỹ lệ như hoa của họ. Triển Nhược Trần có phần thất vọng, vì đây là nơi giam giữ tù nhân, nhưng vẫn không tìm thấy nghĩa mẫu, lẽ nào nghĩa mẫu thật sự chưa đưa đến Đại Mạc?
Ra khỏi phòng giam, Triển Nhược Trần thả tay Đoạn Phương Cô ra, khiêm tốn nói:
– Xin lỗi!
Đoạn Phương Cô không nói gì, thậm chí cũng không đánh mắt nhìn chàng, đi thẳng về phía trước.
Theo tình hình phán đoán, nơi này dường như chính là ngôi miếu lớn theo lời phụ thân Hoàng Nhan Tình nói. Lão ta nói rất rõ:
tiểu trấn bị cát lấp này chỉ có ngôi miếu này kiến trúc hùng vĩ, rộng lớn!
Rẽ vào trong một gian nhà đá, Triển Nhược Trần phát giác trước mặt rực sáng lên, trong gian nhà đá, ngọc đèn lưu ly treo cao trên vách tỏa sáng khắp căn phòng.
Lúc này, trên chiếc bàn chính giữa phòng có dọn những món ăn đặc biệt và rượu ngon, hai đôi bát đũa để sẵn hai bên.
Đoạn Phương Cô lúc này mới chìa tay mời Triển Nhược Trần:
– Đến lúc nên ăn thứ gì, xin dùng một tí, thế nào?
Triển Nhược Trần lắc đầu, từ chối:
– Ta không đói.
Đoạn Phương Cô tiếp lời:
– Ngươi không đói, ta đói!
– Cô nương ăn đi, ta đợi!
Đoạn Phương Cô quả nhiên thật sự ngồi xuống, nở một nụ cười cầm bát đũa lên nói:
– Triển tiên sinh làm sao đứng cạnh bên cô ta được? Bèn ngồi xuống đối diện một cách tự nhiên...
Đoạn Phương Cô uống một hớp rượu, ăn một ít thức ăn, nét mặt lộ vẻ đắc ý, đôi mắt ngước nhìn Triển Nhược Trần ở phía đối diện, nói:
– Ngươi thật sự không ăn sao?
Triển Nhược Trần vỗ vỗ bụng, trả lời:
– Khi đến đây ta đã ăn rồi, cô nương cứ dùng đi!
Đoạn Phương Cô chợt hỏi:
– Nếu ngươi ở nơi này tìm không có Kim Vô Ngân, thì bước tới

ngươi chuẩn bị kế hoạch tiến hành như thế nào?
Triển Nhược Trần thờ ơ trả lời:
– Vốn kế hoạch đã dự định rồi, bây giờ ta nên cải biến lại.
Đoạn Phương Cô đặt bát rượu xuống, buông giọng:
– Cải biến kế hoạch dự định trước chỉ có hai nguyên nhân, một là kế hoạch vốn có đã không thích nghi với tình thế trước mắt, cần phải cải biến lại, hai là giữa đường xuất hiện điều kiện khiến ngươi mãn ý hơn so với kế hoạch ban đầu, mới quyết tâm cải biến...
Cô ta chú mắt nhìn chàng, đoạn hỏi:
– Triển tiên sinh, ngươi cải biến kế hoạch vốn đã dự định là thuộc một trong hai nguyên nhân đó phải không?
Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời:
– Chính là thuộc ở vấn đề sau!
Đôi mày nhướng lên, Đoạn Phương Cô giọng đanh lại:
– Sợ rằng rất khó được như ý nguyện đấy!
Triển Nhược Trần buông giọng trầm:
– Mưu sự tại nhân...
Chợt nghe Đoạn Phương Cô lạnh giọng:
– Để xem tại nhân hay tại thiên.
Theo tiếng quát, bỗng thấy mặt bàn đá rung rinh, Triển Nhược Trần lập tức cảnh giác, phát hiện Đoạn Phương Cô đột ngột thụt người xuống dưới mặt đất...
Rất nhanh, Triển Nhược Trần hét lớn một tiếng, chồm nhanh người qua bàn.
Chàng ra tay nhanh, khi Đoạn Phương Cô thụt người xuống, mái tóc dài bay ngược lên trên, đó vốn là hiện tượng tự nhiên, vì mái tóc nhẹ. Khi mái tóc sắp theo thân hình cô ta hạ xuống, thì đã bị Triển Nhược Trần túm lấy.
Chàng đang định vận lực để xách ngược Đoạn Phương Cô lên, đột nhiên tay nhẹ đi, Đoạn Phương Cô đã cất giọng cười lanh lảnh chui xuống dưới đất.
Triển Nhược Trần nhìn nắm tóc bị dao cắt đứt trên tay, không thể không kinh ngạc bởi tài ứng biến tài tình của Đoạn Phương Cô, khiến người ta không ngờ tới.
Nhưng chàng không một chút chậm trễ, bay vọt người lên lao ra khỏi gian nhà đá. Trong lúc chàng vừa thoát người ra khỏi cửa, sau lưng chàng vang lên những tiếng “rầm rầm...” như sấm dậy, trước hết là có một tấm lưới bằng sắt chùm ngay chiếc bàn đá, sau đó là bức rào sắt đồ sộ chắn ngang ngay cửa!
Triển Nhược Trần không dám chần chừ, chàng vốn đã ngầm nhớ

phương hướng, lúc này liền thi triển thân pháp lao thẳng về đại điện...
Đến đại điện nhận ra phương hướng khi vào, không một chút do dự, chàng xông thẳng về phía cửa động. Ngay lúc này, toàn cả ngôi miếu bị cát che lấp này bắt đầu phát ra tiếng nổ rầm rầm, trên chánh điện có tấm rào sắt rơi xuống...
Triển Nhược Trần biết địch nhân, chàng thoát khỏi căn nhà đá, đã bắt đầu phát động toàn bộ bẫy cài của ngôi miếu.
Nghe tiếng nổ mỗi lúc mỗi gần, Triển Nhược Trần chạy thẳng theo địa đạo dài một trăm trượng nối với cửa hang. Ánh đèn từ trên chiếu xuống, thấy trong thạch động cứ cách độ mười trượng rơi xuống một tấm rào sắt, chàng chẳng cần quay đầu nhìn, đã biết những tấm rào sắt đó rơi xuống chắn dần dần về phía cửa động...
Trước mặt đã là cửa động ra vào, rào sắt sau lưng chàng cũng sát đấn bên lưng chàng. Khi chàng nhảy lên tầng cấp thứ nhất, tấm rào cuối cùng đã rơi xuống chắn sau lưng chàng.
Triển Nhược Trần ngầm kêu lớn:
“Thật nguy hiểm, mình rất thận trọng, thế mà vẫn sơ suất, đã bị giam mình ở nơi này!”.
Chàng nghiến răng ken két, bắt đầu đi đến cửa động ra vào, nhưng chàng không tài nào mở được tảng đá bưng bít cửa ra vào. Chàng biết khi vào là từ bên đám cỏ cạnh bờ tường, hình như có người ở trên bờ tường đẩy nên mới phát ra tiếng động nhẹ. Xem ra muốn thoát ra khỏi cửa động cũng không phải dễ dàng gì.
Phía trước địa đạo bắt đầu có thanh âm, thanh âm nghe quỷ dị, Triển Nhược Trần trong lòng hốt hoảng, thầm nghĩ:
“Mình bị giam khốn ở bậc đá khoản bốn trượng này, đã không lên được, cũng không thể xông xuống được, địch nhân nếu thả hóa cốt độc phấn, thì sẽ bỏ mạng ở nơi này là chuyện chắc!”.
Không sai, Triển Nhược Trần đoán không sai!
Vốn Đoạn Phương Cô ngầm dùng bẫy để tự động chui xuống đất, nhưng đầu tóc cô ta bị Triển Nhược Trần túm lấy, trong lúc kinh hoảng cô ta nghiến răng rút từ trong người ra một con dao thuận tay vung lên, người lập tức chui xuống đất biến mất.
Sau đó cô ta liền hô:
– Phát động bẫy cài ở gian thạch thất, nhốt tên hung hãn ngoan cố trong đó!
Nhưng sau khi các bẫy cài phát động, cô ta ngầm nhìn qua tường, trong gian thạch thất đã không còn hình bóng Triển Nhược Trần đâu nữa. Cô ta nổi cơn thịnh nộ, giờ mới lệnh phát động toàn bộ bẫy cài,

tin rằng sẽ bắt được Triển Nhược Trần.
Đâu ngờ chuyện xảy ra không như ý muốn, Triển Nhược Trần đã nhanh nửa bước.
oOo Hiện tại...
Trong địa đạo thanh âm nghe càng lúc càng gần, đã nghe đến tiếng người.
– Mẹ nó, tên tiểu tử này lẽ nào chui lên trời?
Một giọng nói khác vọng lại:
– Nếu không có ở địa đạo này, khả năng là ở hai đường thông khác.
Triển Nhược Trần nghe vậy thầm nghĩ:
thì ra có đến ba đường thông ra ngoài.
Tiếng sắt đá xát vào nhau vang lên mỗi lúc một gần, thì ra từng lớp rào sắt được nâng lên nằm ở vị trí cũ.
Ở góc ngoặc từ xa, đã xuất hiện mười hai bóng người đi đến, dưới ánh đèn chiếu sáng, đã có người chỉ về phía Triển Nhược Trần, kêu lên:
– Ngũ hộ pháp xem kìa, tên tính Triển đang ở đầu kia!
Triển Nhược Trần nhận ra đúng là Ngũ Tài dẫn bọn thuộc hạ đến, trong lòng cấp hoảng, hận không thể bay ra ngoài hoang động được.
Từng tấm rào sắt được nâng lên, chàng đã nghe giọng của Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài cười rất đắc ý:
– Tính Triển kia, ngươi cuối cùng cũng vẫn không thoát được địa ngục môn, ha ha...
Ngũ Tài đứng cách chàng bởi tấm rào chắn cuối cùng.
Triển Nhược Trần phẫn nộ quát:
– Tướng bại trận sao lại dùng lời nghĩ khí? Ngũ Tài ngươi nếu có ngon, hãy mở tấm rào chắn ra, ta và ngươi quyết một trận ai thắng ai bại!
Ngũ Tài sắc mặt bỗng lạnh lại, cất giọng:
– Hôm nay ngươi đã là tử tù sắp chết, ta ngu gì thả ngươi ra để liều mạng chứ?
– Tính Tài kia ngươi muốn thế nào?
– Ta muốn ngươi chết, chết một cách sạch sẽ, kể cả thân xác ngươi cũng không tồn tại!
Triển Nhược Trần ngầm thất kinh, lúc này thật sự kể cả cơ hội cũng không có, chỉ biết chờ chết ma thôi!
Chàng trầm giọng:
– Ngươi muốn dùng hóa cốt độc phấn sao?
Ngũ Tài lạnh giọng:
– Duy có như vậy mới tiêu được cơn giận trong lòng ta. Từ khi ngươi

thâm nhập Đại Mạc, sát thương liên tiếp bốn đại hộ pháp bọn ta, giết chết không ít hảo huynh đệ. Hôm nay bắt được ngươi, ta phải giết ngươi không một chút đắn đo!
Triển Nhược Trần lạnh nhạt nói:
– Tướng quân khó tránh khỏi cái chết ở chiến trận, đại trượng phu sống có vui gì, chết nào sá chi? Tuy nhiên Triển mỗ chết dưới thủ đoạn thâm độc của các ngươi, cảm thấy thật không đáng.
Ngũ Tài quát:
– Ngươi nói gì cũng vô ích. Hôm nay giết được ngươi, Kim Gia Lâu mất đi một trụ cột chính, như vậy thuận lợi rất nhiều khi bọn ta đánh chiếm Kim Gia Lâu.
Ha... ha...
Chợt có gã đại hán đứng cạnh bên nói nhỏ với Ngũ Tài:
– Bẩm Ngũ hộ pháp, phải ra tay ngay không để lâu!
Ngũ Tài gật đầu vung tay nói:
– Tất cả lùi lại!
Chiếc đầu lâu đã nắm trong tay, gã ta đắc ý cười hắc hắc, cất giọng:
– Triển Nhược Trần, ngũ đại gia cho ngươi chầu trời!
Chiếc đầu lâu đưa cao, Ngũ Tài vỗ tay trái vào chiếc đầu lâu, sắp phóng ra hóa cốt độc phấn, từ xa bỗng có giọng nói của nữ nhân vọng lại:
– Ngũ hộ pháp, công chúa đến!
Triển Nhược Trần phóng ánh mắt nhìn thấy Đoạn Phương Cô và tám nữ tì đang đi đến, Đoạn Phương Cô mái tóc dài tuy đã bị cắt một nửa nhưng vẫn không làm ảnh hưởng gì đến mái tóc dài mượt mà mềm mại của cô ta.
Lúc này cô ta bước đi rất nhanh, thoắt một cái đã đến bên Ngũ Tài.
Ngũ Tài liền thu hồi chiếc đầu lâu, cúi mình thi lễ:
– Ngũ Tài cung kính công chúa giá lâm.
Đoạn Phương Cô xua tay bảo:
– Ngũ hộ pháp miễn lễ!
Cô ta trừng ánh mắt phẫn nộ nhìn Triển Nhược Trần, đanh giọng:
– Triển Nhược Trần, ngươi cuối cùng vẫn không thoát được!
Triển Nhược Trần giận dữ nhào đến sát tấm rào sắt, quát:
– Đoạn Phương Cô, thì ra ngươi là loại nữ nhân rít độc địa, ta đã nghĩ nhầm về ngươi!
Đoạn Phương Cô cười khanh khách:
– Triển Nhược Trần, ngươi lẽ nào không rõ mục đích ta nguyện đem ngươi vào Địa Ngục môn?
Triển Nhược Trần căm phẫn nói:

– Mục đích đương nhiên là mời ta mắc bẫy, và ngươi đã đạt được mục đích rồi!
Lắc nhẹ đầu, Đoạn Phương Cô tiếp lời:
– Không đúng, không đúng, đây chỉ là bất đắc dĩ mà thôi!
– Cũng được trước khi chết ta muốn nghe ngươi nói.
Đoạn Phương Cô nói giọng đắc ý:
– Nói cho ngươi rõ, tính Triển kia, sau khi ngươi trên đường sát thương bốn đại hộ pháp của Khô Lâu Bang ta, nắm được trong tay ta đã yếu thế, vì phụ thân ta đã dẫn số đông huynh đệ đến Liêu Bắc để chi viện phó bang chủ thọ thương.
Vả lại tin tức truyền về, ngươi đã giết chết phó ty hình Thường Đông. Phụ thân ta vốn là muốn đối phó với ngươi, không ngờ ngươi lại tìm đến tổng đàn bọn ta. Ta tin rằng bắt được ngươi nhưng không phải dùng võ công. Hừ, tính Triển kia, ngươi rõ rồi chứ?
Triển Nhược Trần nhíu mày hỏi:
– Đoạn Phương Cô, ngươi cần phải nói thật, lâu chủ bọn ta có bị giam giữ ở nơi đây không?
Đoạn Phương Cô quát gắt:
– Triển Nhược Trần, nếu như Kim Thân Vô Ngân nhốt ở nơi này, thì thử hỏi bà ta còn giá trị gì để đáng nói nữa?
Triển Nhược Trần cả kinh nói:
– Các ngươi muốn lợi dụng lâu chủ để dọa giẫm sách nhiễu đối với Kim Gia Lâu ư?
Đoạn Phương Cô buông giọng lạnh lùng:
– Bọn ta không cần sách nhiễu người khác, bọn ta cần là toàn bộ Kim Gia Lâu. Triển Nhược Trần, ta nói thực ngươi biết, đến khi Kim Gia Lâu lọt vào trong tay Khô Lâu Bang, Khô Lâu Bang bọn ta sẽ mở rộng cơ đồ ở Nội lục!
Triển Nhược Trần nói:
– Hùng tâm tuy không nhỏ, nhưng mấy nhóm nhân vật tiến nhập Đại Mạc liên kết với các ngươi thì sao? Theo ta biết họ có dã tâm cũng không vừa!
Đoạn Phương Cô cười lớn:
– Mấy nhóm người đó không đáng để phụ thân ta để mắt tới. Triển Nhược Trần, những chuyện đó ngươi khỏi phải lo. Ha... ha...
Ngũ Tài đứng bên cạnh nhỏ giọng:
– Ra tay đi, công chúa!
Đoạn Phương Cô nhìn thẳng vào Triển Nhược Trần, cất giọng:
– Chỉ có ngươi chết mới nguôi được mối hận cắt tóc của ta!
Nói xong cô ta quay đầu lại bảo:

– Ngươi ra tay đi, Ngũ hộ pháp!
Đây là mệnh lệnh, Ngũ Tài lập tức đáp:
– Thuộc hạ tuân mệnh!
Đoạn Phương Cô đang chậm rãi lui lại, Ngũ Tài đưa cao chiếc đầu lâu lên.
Gã ta nhắm chuẩn chiếc rào sắt, phát ra giọng cười hắc hắc đầy man rợ!
Triển Nhược Trần nghĩ lại những thi thể và xác ngựa ở trên sa mạc, khi bị nhiễm độc phấn, lập tức chảy thành nước, thây cốt chẳng còn, trông thật khiếp hãi!
Ánh đèn mờ tối đi, chiếc đầu lâu trên tay Ngũ Tài phun ra một luồng hóa cốt độc phấn màu vàng xám, bỗng nhiên từ trên đỉnh đầu nghe "bình" một tiếng, ánh nắng chiếu vào trong hang động...
Triển Nhược Trần hú lên một tiếng, vọt thẳng ra ngoài, Sương Nguyệt đao vung lên như thần long, người đã bay lên trên mặt đất!
Phía dưới nghe giọng Ngũ Tài kêu lên:
– Mọi người lùi nhanh, công chúa lùi nhanh, độc phấn bị gió cuốn vào trong động!
Trong động vang lên những tiếng bước chân chạy rầm rập...
Đoạn Phương Cô kêu cuống lên:
– Nhanh ra xem ai mở cửa động, bắt chém đầu ngay!
Nghe thanh âm đã xa, rõ ràng người trong động đã thoát đi xa.
Lúc này trước mặt Triển Nhược Trần xuất hiện một thiếu nữ áo đen quần trắng, chàng căm hận lũ ác ma này, liền vung đao lao về phía thiếu nữ kia...
Bỗng nghe vị thiếu nữ kêu lên:
– Nhược Trần, là chàng sao? Muội là Từ Tiểu Hà đây!
Sương Nguyệt đao bạt lên cao nửa xích, ánh đao xẹt qua đầu Từ Tiểu Hà, Triển Nhược Trần quay nghiêng người, đã đứng cách ngoài một trượng, kinh ngạc thốt lên:
– Tiểu Hà, quả nhiên là nàng!
Từ Tiểu Hà đến kịp thời, cứu Triển Nhược Trần thoát khỏi một lần kiếp nạn, đây cũng là ý trời!
Triển Nhược Trần từ chết sống lại, đối với sự xuất hiện của Từ Tiểu Hà, trong lòng vô cùng cảm động, nói:
– Từ Tiều Hà, sao nàng lại đến đây?
Từ Tiểu Hà tươi cười tiếp lời:
– Khi chàng rời khỏi thuyền ngày thứ ba, muội phát hiện một toán đông người Khô Lâu Bang thâm nhập Liêu Bắc, liền biết ngay Khô Lâu Bang muốn đem hùng binh tấn công Kim Gia Lâu. Vào đêm hôm

đó, muội nhìn thấy một cảnh tượng kinh tởm...
Triển Nhược Trần gật nhẹ đầu, nói:
– Ắt là Đoạn Nhĩ Sinh dẫn người Khô Lâu Bang tiềm nhập Liêu Bắc!
Từ Tiểu Hà vẫn rùng mình kể:
– Muội ngầm bám theo bọn họ, không ngờ vào canh ba đêm đó trong căn trại của họ vang lên tiếng cười sằng sặc, muội can đảm thâm nhập vào, ôi...muội không muốn kể nữa!
Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi:
– Muội nhìn thấy gì?
Từ Tiểu Hà rùng mình một cái, nói giọng còn run:
– Muội nhìn thấy một đại hán cả người đỏ gay, kể cả đầu tóc cũng đỏ, gã ta đôi mắt rất to, mười móng tay có móng nhọn như dao, đang vồ lấy một thiếu nữ lõa thể, trông gã ta như một con dã thú khát máu, muội đang định lùi lại, bỗng nghe "Á" một tiếng, thiếu nữ xinh đẹp như hoa kia ngã ngay vào lòng gã đại hán đó. Động tác gã ta rất thành thạo, lập tức vặn gãy cổ tiết toàn thân thiếu nữ kia, rồi đưa miệng hút...
Triển Nhược Trần nghiến răng như muốn vỡ, kêu lên:
– Đoạn Nhĩ Sinh, ngươi là tên ma đầu đáng chết!
Từ tiểu Hà kể tiếp:
– Gã ta hút hết tủy xương, liền ngồi điều khí vận công. Lúc đó muội vốn muốn vào giết gã ta, nhưng đôi mắt to của gã ta trừng nhìn ra xa, khiến muội phát run lùi lại.
Triển Nhược Trần nét mặt đầy phẫn nộ nói:
– Như vậy nên muội tìm đến đây?
Từ Tiểu Hà gật đầu:
– Trời chưa sáng đám người Khô Lấu Bang kéo đi hết, muội mới phát hiện có một bộ áo quần, vốn là để cho nữ nhân Khô Lâu Bang mặc. Muội đem theo bên người. Trên đường đi muội thăm dò ra tiểu trấn bị cát lấp này, thầm nghĩ Khô Lâu Bang ắt sẽ quanh quẩn đây. Trong lúc đang đi quanh kiếm tìm, bỗng nghe phía dưới có tiếng nổ, mới tìm đến bên lỗ hổng của bờ tương này, không ngờ chàng quả nhiên ở phía dưới!
Triển Nhược Trần không kịp kể ra cảnh tượng hung hiểm dưới hang động, bèn nói với Từ Tiểu Hà:
– Muội đã nói như vậy, ta quyết không đi!
Từ Tiểu Hà kinh ngạc nói:
– Nhược Trần, đại địch đã tiến sát Kim Gia Lâu, lẽ nào chàng không nóng lòng?
Triển Nhược Trần nhìn tiểu trấn bị cát lấp buông giọng:

– Nóng lòng, ta đương nhiên nôn nóng trở về, nhưng ta lại muốn đem theo một người, người này ta quyết phải bắt đưa về Liêu Bắc!
Từ Tiểu Hà kinh ngạc hỏi:
– Ai?
Chàng chỉ tay xuống đất nói:
– Đoạn Phương Cô ẩn mình dưới này. Cô ta là ái nữ của Đoạn Nhĩ Sinh, ta muốn bắt cô ta về, để cho gã tính Đoạn kia chịu nỗi đau mất nhi nữ, mối hận mất con!
Từ Tiểu Hà gật đầu tiếp lời:
– Nghe nói Đoạn bang chủ rất sủng ái nữ duy nhất của mình, nếu bắt được Đạon Phương Cô trong tay, đối với sự tiến triển tới đây sẽ lợi hơn nhiều!
Triển Nhược Trần cũng đồng ý:
– Không sai, đây cũng chính là lấy đạo người trị đạo người, gã tính Đoạn kia dù thâm độc đến đâu cũng không thể không lùi bước!
Từ Tiểu Hà chợt hỏi:
– Làm thế nào để bắt sống Đoạn Phương Cô?
Triển Nhược Trần nhìn chằm chằm xuống đất nói:
– Cô ta sẽ ra, ta tin rằng bọn họ sẽ bám theo lên, muội đợi mà xem!
Từ Tiểu Hà chưa kịp mở miệng, đột nhiên từ hai phương hướng khác nhau xuất hiện hai toán đại hán áo tro, phía sau bọn họ chính là toán thiếu nữ áo đen quần trắng. Đương nhiên, Đoạn Phương cũng có trong đó!

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 17
Địa Ngục Thành Tan Tác
Tứ Hộ Pháp Tiêu Tan

Triển Nhược Trần dặn kỹ Lan Chi Xuyên Tâm Từ Tiểu Hà:
– Từ muội, địch nhân có một loại độc phấn rất độc, đó là hóa cốt độc phấn, hễ nhiễm vào người lập tức biến thành nước mà chết, kể cả xương cũng biến thành phấn, muội phải thận trọng đấy!
Từ Tiểu Hà mỉm cười tiếp lời:
– Muội đã thấy Đoạn Nhĩ Sinh dùng loại độc phấn đó để đối phó thiếu Nữ, độc phấn đó đúng là thuộc bá đạo. Nhược Trần, chàng cũng phải thận trọng mới được!

Triển Nhược Trần gật đầu nói:
– Ta biết, chúng ta đều chú ý thận trọng!
Hai người đang nói, toán đại hán bên phải đã xông tới bờ tường, suất lĩnh toán đại hán này không phải ai khác, chính là Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài và Nhị Diêm Vương Tá Tài.
Triển Nhược Trần ném ánh mắt lạnh lẽo nhìn địch phương, cất giọng mỉa mai:
– Tướng bại trận lại còn đến đây hiến mạng, vậy không trách được Triển mỗ đại khai sát giới!
Ngũ Tài hàm răng nhe ra, gã chỉ thẳng vào mặt Từ Tiểu Hà, quát:
– Là ngươi? Là ngươi đẩy cửa động để gã họ Triển kia lọt ra ngoài phải không?
Từ Tiểu Hà gật nhẹ đầu, nói:
– Các vị, thật có lỗi, ta chỉ vô ý, các vị lượng thứ cho!
Ngũ Tài tức giận hét lên:
T – Thật là một tiểu tặc nhân. Ngươi không sớm không muộn, lại mở đúng lúc để tên tính Triển kia thoát ra, hôm nay ngươi phải chết!
Từ Tiểu Hà nói giọng lạnh nhạt:
– Nếu thật sự chết, song phương cũng có một trận qua lại, đúng không?
Cạnh bên, Tá Tài nghiến răng quát hỏi:
– Ngươi trộm đâu bộ áo quần mặc trên người đó, rõ ràng là...
Từ Tiểu Hà lạnh nét mặt, ngắt lời:
– Không sai, đây là áo quần của nữ nhân Khô Lâu Bang, nhưng nếu nói là lấy trộm thì quá oan cho người đấy!
Lúc này, toán đại hán bên trái cũng xông đến, dẫn đầu là Điếu Tử Quỷ Đông Thành và Nộ Cương Thi Chữ Nhất Quán trên người đầy vết đao.
Bốn đại hộ pháp của Khô Lâu Bang tuy đều thọ thương không nhẹ, nhưng cũng tụ tập đủ cả.
Bốn đại hộ pháp khó liên thủ đối phó nổi địch nhân, như hôm nay quyết tử, cặp đầu lâu trong tay liền khua lên, bọn đại hán áo tro cũng vung khô cốt trảo, miệng quát tháo ầm ĩ.
Đứng ở bên tường, Triển Nhược Trần và Từ Tiểu Hà không nói năng gì. Hai người không hẹn mà cùng lúc nhìn chằm chằm tiến về phía Đoạn Phương Cô.
Lần này chỉ có bốn thiếu nữ tùy tùng theo cô ta. Trong tay áo dài, Triển Nhược Trần nhìn không rõ trên tay cô ta cuối cùng là loại binh khí gì?
Đoạn Phương Cô đi đến trước mặt bốn đại hộ pháp, tiếng đầu lâu gõ

vào nhau liền ngưng lại, bốn người cùng cúi mình thi lễ. Ngũ Tài nhỏ giọng:
– Bẩm công chúa, chúng ta đến kịp lúc, tên tính Triển kia còn chưa tẩu thoát.
Triển Nhược Trần đã cười nhạt cất giọng:
– Đoạn Phương Cô, ngươi còn diệu kế gì nữa không, cứ thi thố ra đi!
Thấy Đoạn Phương Cô ngầm nghiến răng, cô ta nhìn xoáy vào Từ Tiểu Hà trầm giọng hỏi:
– Cô nương, ngươi từ đâu tới?
Từ Tiểu Hà buông giọng lạnh lùng:
– Ta từ chỗ ta ở tới, ngươi hỏi làm gỉ?
Đoạn Phương Cô cười gằn, nói:
– Bộ áo quần trên người cô nương chính là của những thiếu nữ Khô Lâu Bang mặc, ngươi kiếm từ đâu ra?
Từ Tiểu Hà cười nhạt tiếp lời:
– Lượm, hừ! Một thi thể hóa thành nước, bộ áo quần này ta giặt sạch đem theo bên người, như vậy đối với ta thâm nhập vào Đại Mạc không lợi lắm sao?
– Thảo nào ngươi tiến nhập vào tổng đàn bọn ta mà không người nào đứng ra chặn ngươi. Không sai, với chiếc áo đó, cộng thêm dung nhan của ngươi, đó là điều kiện tốt nhất để ngươi tiến thẳng vào đây. Cô nương, ta không thể không bội phục cơ trí của ngươi!
– Nói hay! Nói hay!
Triển Nhược Trần trầm giọng:
– Đoạn Phương Cô, ngươi đã thực lại hư, hư thực lưỡng dụng đem ta dẫn nhập vào Địa Ngục Môn của ngươi, nhưng Triển mỗ vẫn thoát ra được miệng hổ.
Lần này xáp mặt, ngươi chuẩn bị âm mưu gì để đối phó vậy?
Đoạn Phương Cô cười nhạt:
– Bổn nương có cảm giác “Vịt nấu chín lại bay đi”. Tuy nhiên, Triển Nhược Trần ta vẫn tin sẽ bắt sống được ngươi!
Triển Nhược Trần tức giận lồng ngực phồng ra thóp vào, nói:
– Đoạn Phương Cô, nghe khẩu khí của ngươi, giống như nắm chắc phần thắng trong tay!
Đoạn Phương Cô gật đầu nói:
– Ta nghĩ như vậy. Triển Nhược Trần, ngươi đã thâm nhập Đại Mạc tám trăm dặm, dễ dàng gì ngoảnh đít trở về?
Triển Nhược Trần hừ một tiếng, gằn giọng:
– Ta không những ngoảnh đít trở về, mà còn bắt ngươi đem theo nữa!

– Khỏi nghĩ! – Đoạn Phương Cô quát.
Triển Nhược Trần hét lên:
– Ngươi sẽ biết ngay thôi!
Bất chợt, Ngũ Tài, ngươi thật to gan, dám lập mưu bắt công chúa bọn ta. Mẹ mày, trừ phi Ngũ Tài này vắt xác dưới đất, nếu không thì...
Triển Nhược Trần ngắt lời:
– Ngũ Tài kia, ta sẽ cho ngươi một cơ hội thích đáng, và tuyệt đối không khiến ngươi thất vọng!
Ngũ Tài đưa hai chiếc đầu lâu gõ vào nhau...
Vì thế, Chữ Nhất Quán nói nhỏ với Đoạn Phương Cô:
– Xin công chúa lùi lại, có bốn người bọn chúng tôi liên thủ, tên tính Triển kia không dễ gì mà thoát được đâu!
Đoạn Phương Cô trầm giọng:
– Bốn vị hộ pháp thận trọng!
Đoạn Phương Cô vừa lùi lại một bên, đã có gần ba mươi tay đại hán áo tro đứng quanh bảo vệ cô ta.
Triển Nhược Trần nói với Từ Tiểu Hà cạnh bên:
– Nhớ lời dặn vừa rồi, thận trọng chú ý hóa cốt độc phấn và khô cốt độc đinh!
Từ Tiểu Hà cũng nói giọng lo lắng:
– Nhược Trần, thiên vạn lần thận trọng mới được!
Cô ta hơi ngừng lời, đoạn nói:
– Kể cả tính mạng của muội cũng phó thác vào trận chiến này!
Triển Nhược Trần gật đầu. Phía bên kia, Tá Tài người đầy vết thương, chỉ vào Triển Nhược Trần quát:
– Tính Triển kia, ngươi tìm được đến nơi này ắt là do hai con nữ tặc người Tế Hãn tộc ở Khắc Lỗ Luân Hà nói với ngươi chứ gì? Thật đáng hận! Đợi đến sau khi thu nhập được ngươi, Tá đại gia lập tức dẫn người đi tìm giết sạch cả lũ!
Triển Nhược Trần hừ một tiếng trong cổ, nói:
– Tính Tá kia, lần trước xáp mặt ta không giết ngươi, ngươi dùng chiêu khinh công Tẩu Sa Lạc Nhạn vắt chân chạy trốn, không ngờ ngươi lại còn múa mép, muốn bức hiếp dân lành. Hừ, e rằng ngươi không có cơ hội nữa!
Tá Tài dựng cặp khô cốt trảo lên, lớn tiếng:
– Ta phải lấy đầu ngươi!
Hai cặp khô cốt trảo và hai cặp đầu lâu đã phân thành bốn hướng vây lấy Triển Nhược Trần.
Chữ Nhất Quán hô to:

– Các vị hộ pháp, đây là một trận chiến sinh tử, mong các vị ôm quyết tâm tất tử bất diệt, dũng mãnh xông lên!
Đột nhiên cặp khô cốt trảo vung lên không trung, Tá Tài đã hét lớn:
– Sát!
Những tiếng sát kế tục vang lên, Ngũ Tài đã vọt người lên. Khi thân hình vừa lao về phía trước, chiếc đầu lâu bên tay phải đã phát ra tiếng vù vù, bẩy mũi khô cốt độc đinh bay thẳng vào người Triển Nhược Trần.
Phía khác, Tá Tài cũng phối hợp phát động, lúc này người đã bật từ trên không đánh xuống, cặp khô cốt trảo trong tay quật liên tiếp mười chín lần, thân hình lão ta hóa thành hình thể hư thực khó phân, đánh phủ xuống đối phương!
Chữ Nhất Quán càng không chậm trễ, cặp đầu lâu trong tay gõ vào nhau phát lên những tiếng kêu quái dị, người chưa tiếp cận địch thủ, hai luồng độc đinh đã bắn ra như tên!
Đông Thành hai tay múa cặp khô cốt trảo xông thẳng vào phía chính diện Triển Nhược Trần, miệng còn hét lên:
– Ta phải giết chết tên súc sinh này!
Triển Nhược Trần nghiến răng, nét mặt lạnh như băng, trong lòng ngầm đã định chủ ý, chỉ cần ra tay là đổ máu, trước hết phải thưởng cho địch nhân một chiêu Nhẫn Lũy Phù Đồ thu nhập xong bốn đại hộ pháp, còn lại Đoạn Phương Cô đối phó không khó.
Chàng vươn hai tay như đại bàng vẫy cánh, đứng một chỗ xoay người tợ cơn gió xoáy, thân hình chàng huyễn hóa thành hình xoắn ốc, ánh đao bạt ra chói lòa và hung mãnh, tạo thành từng vòng tròn từ lớn biến thành nhỏ, từ hư thành thực, kế tiếp nhau thành tầng tỏa ra tứ phía, vì thế bầu không khí xung quanh trở nên lạnh buốt thấu xương!
Bốn đại hộ pháp vây đánh bốn mặt, tuy phát giác ra ngọn đao của địch nhân bạt ra như núi, nhưng vẫn hùng dũng xông vào!
Họ hoàn toàn không biết gì về chiêu Nhẫn Lũy Phù Đồ của Triển Nhược Trần, đó là tuyệt chiêu trong đao pháp đã thất truyền từ lâu. Đợi đến khi vừa tiếp xúc thì...
Trước hết là vô số độc đinh bay rơi xuống tứ phía, trong ánh đao tỏa đặc trời, đã thấy máu từng vòi từng vòi ria ra như một trận mưa, bốn bóng hình màu xám bay ngược ra xa!
Trăm ngàn ánh đao xanh dờn đan chéo ngang dọc giữa không trung, máu tươi cứ theo đó tuôn ra không ngớt... Đến khi vô số tia sáng xung quanh người Triển Nhược Trần tắt đi, nhìn lại xem, trong phạm vi hai trượng ở chỗ chàng đứng, tay chân đứt lìa thân thể từng khúc

từ không trung rơi xuống lả tả. Có một người đứt đầu, thấy trên chiếc đầu đó ít nhất cũng có đến mười bảy mười tám đường đao, người đó là Đông Thành!
Thân thể của Tá Tài rơi xuống đất, một nửa mặt đã bay đâu mất, cơ nhục co giật từng cơn, máu từ đó cứ tuôn ra nhuộm đỏ một vùng!
Còn Ngũ Tài nằm vẹo người trên đất, cái đầu vặn qua một bên, hai mắt trào máu ra ngoài, nhưng vẫn trợn ngược nhìn Triển Nhược Trần đầy hận thù!
Chữ Nhất Quán phản ứng nhanh hơn, bị hãm mình trong rừng đao, gã ta tức tốc lộn người ra ngoài hai trượng, nhưng vẫn bị trúng đến mười một đường đao, mỗi đường đao sâu đến nửa thốn, gã ta bò quằn quại trên cát.
Đoạn Phương Cô từ từ tiến về phía Triển Nhược Trần, nói giọng đanh thép:
– Triển Nhược Trần, đao pháp của ngươi quả nhiên cao minh, thảo nào ngươi hung hăng càn rỡ như vậy, dám một mình thâm nhập vào tổng đàn Khô Lâu Bang ta!
Triển Nhược Trần vẫn nét mặt lạnh lùng, nói:
– Đoạn Phương Cô, bây giờ đã không phải là lúc đàm luận kiếm pháp, Triển mỗ đang đợi để bắt ngươi đây!
Đoạn Phương Cô cất giọng lanh lảnh:
– Đao pháp tuy tàn độc, nhưng ta không hề sợ ngươi. Triển Nhược Trần, ngươi cứ xổ tiếp tuyệt chiêu của ngươi ra đi!
Dứt lời, cô đưa cao tay phải, hô lớn:
– Các huynh đệ, đã đến lúc các người phải ra tay quyết tử vì Khô Lâu Bang, giết chết tên tiểu tử đó cho ta, để báo thù cho bốn vị hộ pháp!
Hơn ba mươi tay đại hán áo tro sau khi nghe tiếng hô của cô ta, giống như bị uống mê hồn dược vậy, hùng hổ xông vào vây đánh Triển Nhược Trần!
Triển Nhược Trần bảo Từ Tiểu Hà:
– Canh chừng Đoạn Phương Cô, nơi này không cần muội ra tay!
Từ Tiểu Hà đáp lại:
– Yên tâm, muội sẽ hết mình!
Cô ta bay người lên, tà tà đáp xuống một bên cạnh Đoạn Phương Cô, cất giọng khiêu khích:
– Đoạn cô nương, tình thế bất lợi như vậy, ngươi gắng giữ bình tĩnh thì hơn!
Vừa thấy Từ Tiểu Hà lao tới, Đoạn Phương Cô lầm lầm bước lên nói:
– Ngươi thật sự cho rằng tình thế không có lợi đối với ta sao?

Từ Tiểu Hà hừ một tiếng, nhấn giọng:
– Từ Tiểu Hà quả thật thấy ngươi không có tuyệt chiêu gì để thi triển cả.
Đoạn cô nương, ngươi quá viển vông!
Tay áo rộng bên phải kéo lên, Đoạn Phương Cô nét mặt trầm lãnh, từ từ đưa tay phải ra. Từ Tiểu Hà với kinh nghiệm giang hồ, liền nhận ra ngay trên tay cô ta đeo một lớp da giả.
Đoạn Phương Cô cười sằng mấy tiếng, từ từ co ngón tay giữa lại, cô ta không biết hữu ý hay vô tình dùng ngón tay cái áp lên ngón tay giữa.
Không đợi Đoạn Phương Cô búng ngón tay, Từ Tiểu Hà đã thoắt người lách sang một bên cười nhạt nói:
– Đoạn Phương Cô, bằng vào ngươi cũng muốn ám toán ta hả? Chớ vọng tưởng!
Đoạn Phương Cô ngớ người ra, phẫn nộ lớn tiếng:
– Quỷ nha đầu đáng chết!
Lúc này, phía bên kia đã vang lên những tiếng kêu thảm thiết...
Sương Nguyệt đao trên tay Triển Nhược Trần chém cuống cuồng, không chỉ dấy lên những trận mưa máu, mà đất cát cũng bay tung lên, máu nhuộm đỏ từng vũng từng vũng đầy trên mặt đất...
Những tiếng rú rùng rợn liên tiếp vang lên, những thi thể nối tiếp nhau gục xuống, tiểu trấn bị cát che lấp này càng phủ thêm một lớp sầu vân thảm vụ, có thêm biết bao nhiêu oan hồn lưu lạc giữa chốn hoang vắng điêu tàn.
Triển Nhược Trần mặc sức vung đao tàn sát, nơi nào chỉ cần ánh đao lướt qua. Lập tức máu tuôn đầy trời, có đến hơn hai mươi tay đại hán áo tro bỏ mạng đương trường.
Trường bát sát qua đi, Triển Nhược Trần toàn thân đầy máu và mồ hôi, đôi mắt đỏ kè lên, đến độ không còn biết mình là ai nữa.
Giáo điều của Khô Lâu Bang tuy rất nghiêm khắc, bang chúng phải một lòng tận trung với bang chủ, nhìn thấu rõ điểm cùng của sinh mệnh là chết, chỉ có chết mới đem lại sinh mệnh vĩnh hằng, nhưng đến lúc nằm giữa cái sống và cái chết, vẫn có người chọn con đường sống.
Hiện tại, còn lại mười mấy tay đại hán sống sót chạy về phía đông, không dám quay đầu lại nhìn.
Bất ngờ, một tiếng thét vang lên giữa không trung, một bóng hình đen trắng từ trên không lao bổ xuống phía Triển Nhược Trần, để lại phía sau là một hình hư ảo!
Không ai khác, người đó chính là Đoạn Phương Cô. Người đang ở

trên không, đôi tay trắng nõn của cô ta đã đưa ra ngoài tay áo Đạn Chỉ Độc Phấn đã hướng vào vùng ngực của Triển Nhược Trần.
Phía bên kia, Từ Tiểu Hà đã kêu lên:
– Nhược Trần, thận trọng chú ý độc phấn của cô ta!
Triển Nhược Trần không đuổi theo bọn đại hán bỏ chạy, chàng vừa quay đầu lại, Đoạn Phương Cô người đã ở trên không. Nghe Từ Tiểu Hà đề tỉnh, chàng liền cảnh giác ngay. Trong lúc Đoạn Phương Cô định búng ngón tay, Triển Nhược Trần tức tốc nhảy sang bên phải một trượng, lộn nửa vòng, người đã bay ra ngoài ba trượng!
Đạn Chỉ Độc Phấn của Đoạn Phương Cô chưa có cơ hội để tung ra, cô ta đành phải đáp người xuống đất, nét mặt đanh lại, buông giọng:
– Triển Nhược Trần, ngươi quả nhiên ác độc tàn nhẫn, Khô Lâu Bang ta thề quyết đến cùng với ngươi!
Triển Nhược Trần cười nhạt nói:
– Những người này là ta giết, nhưng thao túng ý chí những người này là phụ thân ngươi, định đoạt sống chết cũng là do phụ thân ngươi. Triển mỗ tin rằng, đương lúc những người này lâm tử, lương tri của họ hiểu rõ mình bị Đoạn Nhỉ Sinh lợi dụng, Đoạn Phương Cô, ta nói có đúng không?
Đoạn Phương Cô mái tóc dài che nửa mặt, trên khuôn mặt trắng ngần mỹ lệ hiện lên đầy sát khí, cô ta nghiến răng quát:
– Rắm thối! Ngươi nói bậy! Ngươi nếu không tìm đến Đại Mạc thì đâu phát sinh cảnh tượng thảm khốc này?
Cô ta chuyển giọng:
– Triển Nhược Trần, ta nói cho ngươi biết, những người này thuộc một phần tử trong Khô Lâu Bang. Sau chuyện này, Khô Lâu Bang sẽ dựng bia tưởng nhớ muôn đời!
Triển Nhược Trần hừ một tiếng nói:
– Đoạn Phương Cô, sinh mệnh vốn có giá trị nhất định của nó. Khô Lâu Bang hoành hành Đại Mạc mười mấy năm, dân tình thống khổ, sợ hơn sợ hổ, sinh sống không yên. Phụ thân ngươi vì muốn luyện một loại võ công quỷ quái, đã sát hại không biết bao nhiêu mỹ nữ, giờ ngươi còn nói đến chuyện trung nghĩa và tưởng nhớ, nghe thật kinh tởm!
Đoạn Phương Cô cất giọng the thé:
– Triển Nhược Trần, Kim Gia Lâu lại là thứ gì? Hắc bạch lưỡng đạo chịu xiết bao nghiệt đắng cay. Các ngươi hoành hành một phương, xưng bá Liêu Bắc, nói rõ ra là một bọn hung tàn ác độc, không từ điều xấu xa nào...
Triển Nhược Trần ngắt lời:

– Đoạn Phương Cô, những điều đó là truyền ngôn, Khô Lâu Bang mở mang buôn bán khắp nơi, bắt bớ mỹ nữ về giết hại...
Chàng nhấn giọng:
– Đáng cười là Đoạn Nhỉ Kính có ái nữ lộng lẫy như ngươi, không biết sau khi lão ta mất đi ái nữ sẽ có biểu hiện như thế nào, nghĩ thật đáng cười!
Vừa nói, chàng đã từ từ di động thân hình:
Đoạn Phương Cô ngầm thất kinh, với đao pháp của Triển Nhược Trần, sẽ đủ sức để bắt cô ta, thế thì phụ thân sẽ đau khổ biết chừng nào!
Nhìn Triển Nhược Trần từ từ tiến lại gần, Đoạn Phương Cô phẫn nộ hét lên:
– Triển Nhược Trần, ngươi muốn giết ta sao?
Triển Nhược Trần hừ một tiếng buông giọng:
– Nếu lúc tất yếu phải vậy. Đoạn Phương Cô, nếu ngươi thông minh, phải ngoan ngoãn chịu trói!
Đoạn Phương Cô quát lớn:
– Các ngươi trước hết giết chết tiểu nha đầu đó cho ta!
Cô ta đang mệnh lệnh bốn tỳ nữ, vì tất cả đều do sự xuất hiện đột ngột của Từ Tiểu Hà. Nếu như không có Từ Tiểu Hà xuất hiện, thì tình thế hiện tại đương nhiên sẽ khác hẳn. Triển Nhược Trần cũng đã biến thành người chết trong Địa Ngục Thành rồi!
Bốn mũi khô cốt đao dài một thốn theo tiếng quát của Đoạn Phương Cô nhất tề chém bổ tới Từ Tiểu Hà.
Triển Nhược Trần quát lớn:
– Đoạn Phương Cô, ngươi muốn họ đi vào chỗ chết sao?
Từ Tiểu Hà cất cao giọng:
– Bốn người này để muội thu nhập, Nhược Trần ca phải thận trọng đối với nha đầu thủ đoạn đó!
Từ Tiểu Hà không kịp nói thêm, vì bốn ngọn khô cốt đoản đao đã phân bốn hướng chém tới tấp!
Thân hình vút nhẹ lên tựa lông hồng, Từ Tiểu Hà đã thoát ra khỏi vòng vây địch phương. Nhưng bốn thiếu nữ kia cũng không phải vừa, phản ứng rất nhanh, bốn người thi triển cùng một thân pháp, thoắt bay người hùa vào vây lấy Từ Tiểu Hà vào giữa.
Từ Tiểu Hà không chút do dự bèn ngoặc người, tay phải quay nửa vòng, một âm thanh cực nhỏ rít lên, tỳ nữ phía bên phải đã á lên một tiếng gục người xuống đất.
Lúc này, hai chiếc mũi dùi sắt hình tam giác trên tay phải của Từ Tiểu Hà dang nhỏ xuống từng giọt máu đen, như vậy mũi dùi đó chắc

chắn có độc.
Biến hóa khá đột ngột. Đương nhiên, trong lúc sáp chiến, nếu muốn giành được phần thắng, phải hội đủ các điều kiện:
võ công, kinh nghiệm và cơ trí.
Ở ba điều kiện đó, Từ Tiểu Hà đều vượt trội hơn mấy tỳ nữ kia.
Ba tỳ nữ còn lại không hề lùi bước khi thấy đồng bọn bỏ mạng, cả ba cùng xông cuồng vào vây đánh Từ Tiểu Hà.
Từ Tiểu Hà một chiêu đắc thủ, mũi chân xoay nhanh, thân hình bay nhằm vào chỗ hở của địch phương, tay tung mạnh lui sau, tỳ nữ ở phía sau bên phải bị lãnh ngay cú đánh làm văng ngược người ra ngoài hai trượng, chưa gượng dậy nổi, miệng đầy máu kêu lên:
– Ngươi... dùng... là... độc... chùy...
Nói xong cô ta trút hơi thở cuối cùng Triển Nhược Trần không để mắt nhìn Từ Tiểu Hà, vì chàng biết rằng với võ công của Từ Tiểu Hà dư sức đối phó với mấy tỳ nữ kia.
Triển Nhược Trần vẫn đối mặt nhìn Đoạn Phương Cô, chàng thừa biết Đoạn Phương Cô tâm cơ thâm trầm, có thể xuất chiêu bất ngờ khi đối phương lơi lỏng.
Đoạn Phương Cô thầm chửi mắng trong lòng, tính Triển kia không phân tán tinh thần lo lắng cho Từ Tiểu Hà, chàng ta một mực khí nội thần chú nhìn mình, xem ra cơ hội mình tạo nên tiêu tan thành mây khói!
Vốn Đoạn Phương Cô lệnh bốn tỳ nữ kia đối phó với Từ Tiểu Hà, mục đích là đánh lừa sự chú ý của Triển Nhược Trần, chỉ cần chàng hơi phân tán tinh thần một tí, cô ta chắc chắn sẽ hạ gục được chàng.
Thế nhưng, Triển Nhược Trần không mắc lừa cô ta, ngược lại bốn tỳ nữ kia đã chết hai!
Lúc này...
Từ Tiểu Hà hét lên một tiếng, bay người lên cao ba trượng, trong lúc xoay người liên tiếp, đã nghe hai tiếng “á”vang lên, hai tỳ nữ ném đao lăn tròn xuống đất, máu tươi trong người chảy ra dần biến thành màu xanh, rồi thành màu đen.
Đoạn Phương Cô quay đầu lại xem, thấy cảnh tượng rùng rợn như vậy, liền định lao người về phía Từ Tiểu Hà, không ngờ Triển Nhược Trần nắm lấy chút sơ hở này, tức tốc phóng người tới như sao băng, thanh Sương Nguyệt đao xẹt nhanh vào vùng sau cổ Đoạn Phương Cô, chỉ nghe Đoạn Phương Cô hự một tiếng ngã người xuống...
Triển Nhược Trần không đợi Đoạn Phương Cô rơi xuống đất, tay trái đưa ngang ra đỡ lấy, nâng hổng lên ba xích, liền biết ngay cô ta thật sự hôn mê bất tỉnh.

Thì ra Triển Nhược Trần đã dùng thủ pháp Trích Thạch Thàng Động điểm mũi đao trúng ngay vào huyệt Phong Trì sau cổ Đoạn Phương Cô, tuy như vậy nhưng cô ta trong một thời gian ngắn e rằng cũng khó tỉnh dậy.
Không cần Triển Nhược Trần nói, Từ Tiểu Hà nhanh tay lấy ra hai giải vải trói chặt Đoạn Phương Cô lại.
Triển Nhược Trần liền bảo:
– Lục tìm trên người cô ta, độc phấn trên tay bao tay cô ta cũng lấy ra, chúng ta không thể đem theo nữ nhân độc lên đường!
Nghe chàng nói hai tiếng "chúng ta", Từ Tiểu Hà trong lòng vô cùng vui sướng, mặt tràn trề nụ cười, gật đầu đáp:
– Nhược Trần ca dặn bảo sao muội làm vậy!
Vì thế, những nơi nào trên người Đoạn Phương Cô mà Triển Nhược Trần không tiện sục tìm, Từ Tiểu Hà đều lục khắp. Khi Từ Tiểu Hà lột Bao tay trên tay Đoạn Phương Cô ra. Triển Nhược Trần mới kẹp Đoạn Phương Cô vào nách, giục:
– Từ Tiểu Hà, chúng ta đi nhanh!
Từ Tiểu Hà ngạc nhiên hỏi:
– Nhược Trần ca, huynh không xuống Địa Ngục thành tiếp sao? Chúng ta sao không nhân lúc bang chủ không có, phá hủy tổng đàn của họ?
Triển Nhược Trần lắc đầu lia lịa nói:
– Ta ước tính phía dưới còn gần đến một trăm người, ngoài ra còn có những người trấn giữ kho lương thực và bạc, canh phòng, truyền lệnh, đầu bếp...
Từ Tiểu Hà buột miệng thốt lên:
– Khô Lâu Bang có dã tâm không vừa!
Triển Nhược Trần kẹp ngang người Đoạn Phương Cô, cười nhạt nói:
– Nữ nhân này đã lọt vào tay ta, Đoạn Nhỉ Sinh không dám hạ độc thủ đối với Lâu chủ. Không nên chậm trễ, chúng ta rút ngay ra khỏi Đại Mạc, phải đi liền cả đêm trở về Kim Gia Lâu...
Chàng hơi ngừng lời đoạn nói tiếp:
– Khi đi ta nói chỉ độ mười ngày nửa tháng, mấy hôm nay không lúc nào không lo nghĩ đến sự an nguy của Kim Gia Lâu, sống chết của nghĩa mẫu.
Từ Tiểu Hà cởi áo đen quần trắng ra, lộ ra thân hình với bộ y phục màu xanh, mái tóc mượt mà vấn lên cao, khuôn mặt nõn nà xinh xắn, Triển Nhược Trần nhìn mà tinh thần chao đảo. Từ Tiểu Hà đã nở nụ cười tươi như hoa, nói:
– Nhược Trần ca, về phía đông bảy mươi dặm có trạm nghỉ, chúng

ta đến đó kiếm hai con lạc đà thay chân, chàng thấy có được không?
Triển Nhược Trần gật đầu, hỏi:
– Khi muội vào Đại Mạc thì sao?
Từ Tiểu Hà trả lời:
– Cưỡi ngựa đến Long Tuyền trấn, vì sợ bọn Khô Lâu Bang chú ý nên bỏ ngựa ở đó!
Triển Nhược Trần chỉ về phía đông, bảo:
– Đi, trước mắt chúng ta đến trạm dừng đó xem sao!
Triển Nhược Trần tay trái kẹp lấy Đoạn Phương Cô, lao người đi như bay. Từ Tiểu Hà bám theo sau, cất giọng hỏi:
– Nhược Trần ca, chàng làm sao thâm nhập vào Địa Ngục thành của Khô Lâu Bang? Nghe họ nói, chàng gần như hết đường thoát ra ngoài!
Triển Nhược Trần lúc này mới mỉm cười nói:
– Lúc sáp chiến, ta không có cơ hội để kể rõ cho muội biết...
Vì vậy, chàng vừa đi vừa kể chi tiết về lần thâm nhập vào Địa Ngục thành đầy nguy hiểm vừa rồi, Từ Tiểu Hà nghe kể cũng phải trợn mắt há mồm nói không ra tiếng.
Chàng đưa tay vuốt nhẹ trên lưng Từ Tiểu Hà, nói giọng cảm kích:
– Nếu không có muội đến đúng lúc, mở cửa động ra, e rằng trên đời này đã không còn Triển Nhược Trần nữa, ta thật cảm tạ muội!
Từ Tiểu Hà trong lòng mát dịu, nở nụ cười dịu hiền tiếp lời:
– Muội đã nói, trên danh phận chàng không phải là chồng của muội, nhưng trong lòng muội đã coi chàng là người chồng của muội, vợ cứu chồng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, chàng sao phải cảm tạ muội?
Vừa nói, cô ta nghiêng mắt nhìn chàng trìu mến:
– Triển Nhược Trần trong lòng se lại. Không đáng! Ngược lại còn làm cho lòng ta vướng nặng, ta cầu muội, chớ tự giam mình trong tháp ngà như vậy có được không?
Từ Tiểu Hà hé nụ cười, dịu giọng:
– Nhược Trần ca, Tiểu Hà muội của chàng tuyệt đối không ép buộc chàng, càng không mong chàng đặt nặng tới muội để rồi đau khổ day dứt/ Nên biết rằng, mỗi người đều có chí riêng của mình, không thể cưỡng ép, chỉ có gượng ép mới thống khổ, sống thuận theo tự nhiên sẽ sung sướng, nhẹ nhàng, chỉ cần muội vui sướng, sẽ thấy chàng vui sướng. Vậy không tốt lắm sao?
Triển Nhược Trần mở to đôi mắt, nói:
– Muội thật sự nhìn thấu được lẽ sống?
Từ Tiểu Hà mỉm cười tiếp lời:

– Mấy năm hành tẩu giang hồ hiểu biết nhiều, đương nhiên thể hội cũng nhiều, Nhược Trần ca, để cho giữa hai chúng ta tạo được niềm vui sướng cho nhau, chớ tự tìm lấy phiền não, phải vậy không hở chàng?
Triển Nhược Trần buông giọng trầm buồn:
– Muội không phải đã tự tìm lấy phiền não đó sao?
Từ Tiểu Hà nói thẳng thắn:
– Đó là nhãn quang của thế tục, muội cho rằng mình rất vui sướng mới phải!
Triển Nhược Trần chỉ biết lắc đầu, nói:
– Muội là người chìm trong ý tưởng, cũng là người giàu ảo tưởng!
Từ Tiểu Hà cũng đồng ý:
– Trên đời có rất nhiều người, họ ban ngày hoan lạc, đêm ngủ lại khóc thầm.
Có một số người mặt đầy khổ não, đêm mộng lại cười. Còn muội lại không giống họ, muội luôn cho mình niềm hoan lạc, nhất là từ khi gặp chàng, niềm hoan lạc đó luôn sống mãi trong lòng muội!
Triển Nhược Trần lặng yên không nói gì, Từ Tiểu Hà nói tiếp:
– Nhược Trần ca, chàng tuy đã kết hôn với Thi Gia Gia, nhưng muội hoàn toàn không đố kỵ, chỉ cần chàng vui sướng hạnh phúc là muội vui sướng rồi, vì muội phát giác, người có lúc chìm đắm trong ảo tưởng, cũng là điều vô cùng an nhàn vui sướng. Muội coi chàng là chồng, giữ thân vì chàng, yêu quí chàng, nhưng không phải muốn giành giữ lấy chàng.
Cô ta nhìn đôi mắt sâu thẳm của Triển Nhược Trần trợn to, lại nói:
– Lần này muội thâm nhập Đại Mạc, muội không dám nói kịp thời cứu chàng, chí ít muội cũng kịp thời giúp chàng, chỉ điều đó thôi cũng khiến cho muội vô cùng sung sướng. Hi hi...
Triển Nhược Trần có cảm giác nói không ra lời, than một tiếng, tiếp lời:
– Muội thật là một cô nương không giống mọi người!
Trong sa mạc cát vàng mênh mông, Từ Tiểu Hà theo sát bên Triển Nhược Trần băng qua một quãng đường dài, Từ Tiểu Hà chỉ tay về phía trước nói:
– Triển đại ca, đi thêm độ năm bảy dặm nữa là đến!
Triển Nhược Trần lau mồ hôi trên trán, đang định mở lời, bỗng Đoạn Phương Cô kẹp trên tay "A" lên một tiếng!
Triển Nhược Trần cúi đầu, bốn ánh mắt nhìn nhau, sắc mặt lạnh, nói:
– Đoạn Phương Cô, ngươi cuối cùng đã tỉnh lại rồi!
Đoạn Phương Cô nhìn xéo mắt, thấy tay chân mình bị trói, bị Triển

Nhược Trần kẹp ở nách, phẫn nộ hét lên:
– Nhanh thả ta ra!
Triển Nhược Trần lắc lắc đầu cất giọng:
– Chịu phiền một tí, Đoạn công chúa, Kim Gia Lâu chuẩn bị đón khách quí, mời công chúa đi làm khách vài ngày.
Đoạn Phương Cô la hét:
– Ta không đi, Triển Nhược Trần, ngươi không nên khinh người quá đáng.
Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói:
– Khinh người không phải là ta, mà là lão già hung tàn phụ thân ngươi!
Từ Tiểu Hà lên tiếng:
– Nhược Trần ca, chớ mãi cãi cọ với cô ta, chỉ thêm hao hơi tổn sức thôi!
Đoạn Phương Cô lạnh giọng:
– Triển Nhược Trần, ngươi cho rằng các ngươi ra khỏi được Đại Mạc hay sao?
Triển Nhược Trần cười nhạt nói:
– Bọn ta đã ra rồi, vả lại sắp tìm đến ngựa hoặc lạc đà rồi đấy.
Từ Tiểu Hà nhìn sắc trời, giục:
– Nhược Trần ca, chúng ta nhanh chân một tí, trời sắp tối rồi!
Đoạn Phương Cô cất giọng:
– Triển Nhược Trần, bọn ngươi không thoát khỏi vòng vây của Khô Lâu Bang, ta dám nói rằng nội trong hai ngày trở lại, bọn ngươi sẽ đổ máu ở sa mạc.
Triển Nhược Trần tức giận, nói lớn:
– Nếu thật sự gặp vây đánh, người chết đầu tiên chính là ngươi.
Triển Nhược Trần đưa mắt nhìn xa xa, thấy có một cây cổ thụ bị khô một nửa, cạnh đó là ba gian nhà cỏ. Trên nóc nhà đang tỏa ra làn khói xám. Có mấy con ngựa cột ở bên ngoài, cạnh bên có một cái giá gỗ, một lão già đang cặm cụi kéo nước. Trên sa mạc, có được một nơi để dừng chân uống nước như vậy thật không dễ.
Triển Nhược Trần đưa đầu lưỡi liếm môi, nói với Từ Tiểu Hà:
– Quả nhiên là trạm dừng, chúng ta chỉ có thể nghỉ độ hai tiếng, vào canh ba là lên đường ngay!
Từ Tiểu Hà gật đầu tiếp lời:
– Nhược Trần ca quyết định sao, muội nhất định phục tùng đến cùng!
Ngữ khí của cô ta nhu hòa tự nhiên, không một chút giả dối.
Cười xề xề, Triển Nhược Trần nói:
– Chúng ta đến đó, trước hết phải chêm vào đầy bụng cái đã!

Đoạn Phương Cô đột ngột hét lên:
– Triển Nhược Trần, ta sẽ không tha ngươi, ngươi liệu thận trọng đấy!
Triển Nhược Trần nói:
– Ta biết, vả lại còn thận trọng hơn ngươi nghĩ. Đoạn Phương Cô, có một điều ta phải nói trước cho ngươi rõ, nếu ở nơi đông người ngươi mở miệng la hét, nói ra thân thế lai lịch của mình, ta sẽ cho ngươi tắt tiếng ngay, cho ngươi ngủ mê năm ba ngày cũng nên!
Lời của Triển Nhược Trần, Đoạn Phương Cô đương nhiên tin. Bằng vào thân pháp của chàng, lúc này nếu muốn trừng trị cô ta đâu có khó gì!
Vì thế, Đoạn Phương Cô ấm ức nhắm mắt lại...
Triển Nhược Trần đi phía trước, thận trọng lắng tai nghe ngóng xung quanh.
Từ Tiểu Hà theo sau, cô ta rất muốn ôm Đoạn Phương Cô để Triển Nhược Trần nghỉ tay, nhưng mấy lần đều bị chàng từ chối.
Lúc này mặt trời đã lặn, hoàng hôn bắt đầu buông xuống...
Trong gian nhà cỏ phía trước, đột nhiên có tiếng cười lớn vọng ra, Triển Nhược Trần liền dừng bước quay lại nhìn Từ Tiểu Hà.
Từ Tiểu Hà cũng vội ngóng nhìn về phía gian nhà cỏ.
Đoạn Phương Cô bị kẹp ở nách Triển Nhược Trần đã cất giọng cười lanh lảnh, nói:
– Nếu ta đoán không sai, trong gian nhà đó là huynh đệ bọn ta.
Triển Nhược Trần lạnh giọng:
– Như vậy thì sao? Cũng bất quá tăng thêm mấy oan hồn nữa thôi.
Đoạn Phương Cô cất giọng:
– Triển Nhược Trần, ngươi chớ tự đánh giá mình quá cao, chớ quá tự tin.
Theo trước mắt mà luận, ngươi đã kẹp ta đi đến bảy mươi dặm sa mạc, sức lực cạn kiệt, miệng khô lưỡi rát, ngươi lại không phải là thiên thần, ta không tin ngươi có thể chống cự nổi lần bát sát này.
Triển Nhược Trần hứ một tiếng, nói:
– Đoạn Phương Cô, ngươi còn nói thiếu một điều, trên người ta còn mang vết đao, vả lại vết đao không nhẹ.
Từ Tiểu Hà đưa ngang tay ra, nhỏ giọng:
– Nhược Trần ca, cô ta nói không sai, có thể trong gian nhà đó thật sự có người của cô ta. Chúng ta đi đường chân tay rã rời, bụng lại đói, động thủ e bất lợi, hay là...
Cô ta liếc nhìn Đoạn Phương Cô, đoạn nói tiếp:
– Muội dám nói rằng, người sinh sống ở sa mạc, tất nhiên cũng chịu

áp lực của Đại Mạc Khô Lâu Bang. Thế thì, lão nhân của trạm dừng này cũng không tránh khỏi sự giám sát của họ.
Triển Nhược Trần nhớ lại tình hình ở khách điếm nằm ở Long Tuyền trấn khi chàng vừa đặt chân đến, bèn gật đầu nói:
– Hà muội nói không sai, tuy nhiên, chúng ta không thể vòng qua mà đi, chết khát trên sa mạc như chơi.
Từ Tiểu Hà nhìn gian nhà cỏ, ngẫm nghĩ một lát, mở lời:
– Nhược Trần ca, không bằng chàng tìm một nơi để nghỉ, muội đến gần gian nhà đó xem, nếu là khách thương bình thường thì muội sẽ gọi chàng vào.
Triển Nhược Trần thoáng suy nghĩ, nói:
– Hay là để ta đi!
Từ Tiểu Hà mỉm cười tiếp lời:
– Không, chàng danh phận lớn, cừu nhân cũng đông, lúc này không nên giao chiến với họ, để muội đi!
Triển Nhược Trần nhìn gian nhà cỏ, nói:
– Muội nhìn kìa, trong nhà đã lên đèn rồi.
Chàng đưa tay kéo Từ Tiểu Hà, căn dặn:
– Phải cẩn thận đấy!
Từ Tiểu Hà nhoẻn miệng cười, nói:
– Đương nhiên phải cẩn thận, dù sao không phải vì muội mà nên vì chàng đấy!
Triển Nhược Trần cảm động nhìn Từ Tiểu Hà, nói giọng trìu mến:
– Tiểu Hà muội!
Một tiếng cười lanh lảnh vang lên, Đoạn Phương Cô nói:
– Thật là một cặp nam nữ chó ngứa nghề, thật không xấu mặt!
Triển Nhược Trần nổi cơn đại nộ, ném mạnh Đoạn Phương Cô xuống cát, “bịch” một tiếng, bắn lên một luồng cát bay theo gió...
Đoạn Phương Cô trong Khô Lâu Bang được xưng là công chúa, đâu khác gì cành vàng lá ngọc, như hôm nay bị Triển Nhược Trần tức giận ném xuống cát, chẳng tỏ ra một chút gì thương hoa tiếc ngọc.
Chỉ nghe Đoạn Phương Cô “Á” một tiếng, nhìn Triển Nhược Trần với ánh mắt căm giận tột độ, kêu cuồng lên:
– Bọn ngươi một người là luôn miệng gọi Nhược Trần ca, một người lại da mặt dày kêu Tiểu Hà muội, thật không biết xấu mặt.
Triển Nhược Trần quát:
– Ngươi nếu nói nữa ta sẽ đánh ngay vào mặt quỷ của ngươi!
Đoạn Phương Cô vẫn không chịu yếu mềm:
– Ngươi đánh ta cũng phải nói. Tính Triển kia, nghe nói ngươi đã kết hôn ở Kim Gia Lâu, vả lại cô nương đó cũng là người thân thích của

Kim Thân Vô Ngấn.
Giờ mới tân hôn chưa lâu, ngươi lại yêu thương cặp kè Từ Tiểu Hà. Ngươi tự mệnh ta là kẻ bất phàm, trên thực tế lại là một nam nhân vô cùng xấu xa dung tục.
Không ngờ Từ Tiểu Hà lao bổ tới, vung tay liên tiếp mười mấy cái, đánh cho Đoạn Phương Cô hai má sưng to, miệng trào máu ra ngoài.
Đoạn Phương Cô đau đớn buông tiếng khóc bi thảm.
Từ Tiểu Hà nộ khí xung lên tận não, nói:
– Đoạn Phương Cô ngươi thật ngu dốt, ngươi biết đây là lúc nào không, lại còn dám hồ ngôn loạn ngữ? Ngươi có thể chửi trời chửi đất, nhưng ngươi tuyệt đối không được chửi Nhược Trần ca. Nếu đến lúc không cưỡng chế nổi lòng mình, ta giết ngươi là cái chắc.
Đoạn Phương Cô mái tóc dài rủ xuống, rực ánh mắt như điện, trầm giọng:
– Từ Tiểu Hà, ngươi dám đánh ta ư?
Ngươi nhớ cho ta, sẽ có một ngày ta cho ngươi chết trong bảy ngày, phải cho ngươi kêu trời than đất, chết đi sống lại trăm ngàn lần.
Từ Tiểu Hà lạnh giọng:
– Sợ không có ngày như thế Đoạn công chúa ạ.
Triển Nhược Trần sợ Đoạn Phương Cô chọc giận Từ Tiểu Hà, không khéo cô ta đánh chết Đoạn Phương Cô thì hỏng cả kế hoạch của mình bèn nhẹ giọng:
– Tiểu Hà muội, chớ cãi nhau với cô ta, đi lo chính sự đi!
Từ Tiểu Hà ném ánh mắt đầy phẫn nộ nhìn Đoạn Phương Cô, hừ một tiếng nói:
– Nhược Trần ca, chàng tạm thời đem con quỷ này ẩn mình cạnh đâu đó, nếu trong gian nhà cỏ là khách lữ hành thì muội sẽ quay lại gọi chàng, nếu không thì, cũng chớ xuất hiện, đợi nghe muội gọi một tiếng là ra tay.
Triển Nhược Trần gật đầu tiếp lời:
– Ta cũng nghĩ như vậy, muội yên tâm đi.
Từ Tiểu Hà liếc xéo nhìn Đoạn Phương Cô một cái, nói:
– Nhược Trần ca, khi cần chàng xuất hiện, phải đem con quỷ nữ đó giấu thật kỹ, nên biết cô ta đối với tình thế vị lai có ảnh hưởng nhất định Triển Nhược Trần gật đầu buông giọng:
– Tiểu Hà muội, muội càng lúc càng lo lắng nhiều về chuyện của Kim Gia Lâu, ta cảm kích vô cùng.
Từ Tiểu Hà đã đi ngoài ba trượng, còn quay lại mỉm cười nói:
– Nhược Trần ca, đó là vì Kim Gia Lâu là chỗ ở của người trong lòng

muội...
Nhược Trần ca!
Triển Nhược Trần rất cảm động, không nói gì thêm.
Từ Tiểu Hà đi khá nhanh, thoắt một cái đã đi đến bên ngoài gian nhà cỏ, hơi dừng chân lại nhìn Triển Nhược Trần ở ngoài nửa dặm, rồi lén người đến bên cửa.
Cửa khép một nửa, cô ta nghiêng đầu nhìn, không khỏi giật mình thất kinh, trống ngực đánh thình thịch, thầm nói:
"Sao lại xảo hợp như vậy? Họ sao lại đến nơi này?".
Lường ước theo tình thế, Triển Nhược Trần không nên xuất hiện ở đây!
Vì thế, Từ Tiểu Hà nhè nhẹ lùi lại một bên, không ngờ cô ta vừa đi ra phía mấy con ngựa, có con ngựa bỗng hí lên một tiếng.
Tiếng ngựa hí vẫn còn vang, từ trong gian nhà đã lao vụt ra bốn bóng người...

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 18
Lũ Ác Độc Dâm Hành
Trời Đất Không Dung Thứ

Một tiếng quát vang lên như sấm, kèm theo một luồng chưởng phong uy mãnh như một trận cuồng phong đánh thẳng về phía Tiển Nhược Trần:
– Đứng lại!
Tiếng quát tợ như sét đánh trên đỉnh đầu, Từ Tiểu Hà thoắt xoay người lộn liên tiếp bảy vòng về phía bên phải, vừa may tránh qua được ngọn chưởng của đối phương.
Gã đại hán vừa đáp người xuống đất, miệng đã cười càn rỡ:
– Ha ha, lại là một cô nương!
Phía trước gian nhà đã có giọng nói vang lên:
– Sa thiếu gia, người đó là nữ sao?
Gã tính Sa đáp lại:
– Không những là nữ, mà còn là một cô nương rất xinh đẹp!
Ba người kia từ từ tiến lại, một gã to đen cười miệng méo sang một bên, cất giọng:
– Không phải là người của Khô Lâu Bang chứ?

Gã tính Sa trả lời:
– Không phải, không phải, chỉ cần nhìn áo quần là biết ngay!
Trời tuy đã mờ tối, nhưng ở khoảng cách gần nên nhận ra rất rõ. Ba người đến sau đứng dàn hàng ngang trước mặt Từ Tiểu Hà, hai người trong bọn họ bỗng đổi sắc mặt vẻ đầy kinh ngạc!
Một người buột miệng thốt lên:
– Lan Chỉ Xuyên Tâm Từ Tiểu Hà?
Từ Tiểu Hà ôm quyền đáp lại – Thì ra là Thiết lão gia. Từ Tiểu Hà thi một lễ!
Gã tính Sa ngạc nhiên hỏi:
– Các người quen biết sao?
Một gã đại hán mặt hông khác gật đầu nặng nề, trả lời:
– Gặp qua một lần!
Gã tính Sa nhìn gã đại hán mặt hồng, hỏi tiếp:
– Giao tình thế nào?
Đại hán mặt hồng cười hắc hắc nói:
– Chẳng có gì là giao tình, lần trước khi bị thua dưới tay ác bà Kim Thân Vô Ngân, trên đường đi, bọn tôi gặp nhau trên đường!
Từ Tiểu Hà chợt cất giọng:
– Hình lão gia lâu nay khỏe chứ?
Đại hán mặt hồng được xưng là Hình lão gia bèn bước tới cạnh Từ Tiểu Hà, đặt tay lên trên vai cô ta, nói:
– Cô cũng mệt rồi đất, xin mời vào đây uống một bát gì!
Từ Tiểu Hà tránh sang một bên, mỉm cười tiếp lời:
– Tôi đương nhiên phải vào kiếm gì ăn, mời các vị trước!
Gã tính Hình chợt cất giọng cười to, bước vào trong tửu điếm trước. Từ Tiểu Hà đi theo sau, trong lòng thầm lo lắng...
Không sai gã người đen chính là Hắc Sát Thần Thiết Bưu, gã mặt hồng lại chính là Quỷ Triển Kỳ Hách Đại Sơn, tay phải của gã bị cụt, nay phải gắn sắt!
Hai vị đó thuộc trong mười đại cao thủ ở vùng núi trắng nước đen. Còn gã tính Sa kia tức là Sa Vương Gia Sa Xung, còn có một lão nhân tuổi gần lục tuần, đó chính là Tứ Mẫu Đao Đoạn Hoành.
Thiết Bưu và Hách Đại Sơn từng liên kết với cha con Hoàng Vị hợp lực, vây giết Triển Nhược Trần, không ngờ trong lúc Triển Nhược Trần lâm vào hiểm cảnh, khí lực sắp mất hết, kịp thời được Kim Thân Vô Ngân qua đường cứu lấy đưa về Kim Gia Lâu, sự tình này luôn hằn sâu trong lòng hai người, Hách Đại Sơn cũng vì lần bạt sát đó mà mất đi cánh tay phải. Như hôm nay ngầm đáp ứng cấu kết với Khô Lâu Bang, chuẩn bị đánh lại Kim Gia Lâu.

Bọn họ hai người chờ chực ở Đại Mạc, theo kế hoạch, chuẩn bị thanh toán người của Kim Gia Lâu thâm nhập vào Đại Mạc. Ban đầu lại còn liên kết với Tử Anh Đội, cha con Hoàng Vị, Đỗ Toàn, thậm chí cũng có liên hệ cả với bọn Vưu Nô Nô, không ngờ Triển Nhược Trần một mình tiếp nhập Đại Mạc, hạ gục Tử Anh Đội, đánh bại hai cha con Hoàng Vị, vì thế Bì Nhục Đao Tử Đỗ Toàn ngầm rút khỏi Đại Mạc, Sa Xung và Đoạn Hoành tìm đến Quỷ Triển Kỳ Hách Đại Sơn và Hắc Sát Thần Thiết Bưu.
Bốn người này cũng vừa đến nghỉ chân ở trạm nghỉ này, không ngờ Triển Nhược Trần và Từ Tiểu Hà Cũng đến cùng lúc.
Lúc này...
Trên chiếc bàn bằng gỗ vuông lớn bày ra không ít thức ăn, trước mặt Từ Tiểu Hà, Quỷ Triển Kỳ đã đặt một bát rượu. Gã ta tỏ ra quan tâm, nghiêng mắt nhìn, hỏi:
– Từ cô nương lần này vào Đại mạc, có lẽ cũng là vì chuyện Kim Gia Lâu chăng?
Từ Tiểu Hà mỉm cười trả lời:
– Nếu không phải vì chuyện Kim Gia Lâu, thì tôi sẽ không đến đây!
Hắc Sát Thần Thiết Bưu vỗ bàn cười lớn:
– Thì ra là người cùng chung một đường!
Lúc này Sa Xung nhíu mày hỏi:
– Tại hạ quả thật không hiểu, đã là người cùng một đường, cô vì sao phải chạy trốn?
Từ Tiểu Hà ngầm giật thót trong lòng, mặt vẫn giữ nụ cười, nói:
– Hiểu lầm, tôi sao phải chạy trốn chứ? Chẳng qua vì tôi thấy trong này ngồi bốn nam nhân, cảm thấy không tiện nên mới định bỏ đi!
Hách Đại Sơn ngạc nhiên hỏi:
– Hoang mạc mênh mông, đi mấy dặm khó tìm ra một hóc nhà, cô nương đi một mình, lỡ gặp đến bầy sói, há không phải mất mạng sao?
Gã ta bưng bát rượu đưa cho Từ Tiểu Hà, nói:
– Uống một bát này, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!
Từ Tiểu Hà cầm lấy bát rượu uống hớp, mỉm cười hỏi:
– Các vị định ở lại nơi này bao lâu?
Quỷ Triển Kỳ Hách Đại Sơn liền trả lời:
– Hành động lần này, vốn là mấy toán nhân mã hội họp với nhau, hợp lực với Khô Lâu Bang tấn công Kim Gia Lâu, không ngờ Khô Lâu Bang nhất định muốn tiến nhập Điêu Bắc trước, đã nửa năm rồi, ngờ đâu tin tức gần đây truyền về, quân của Khô Lâu Bang liên tục thất bại, khiến cho Bang chủ phải đích thân đi chi viện!

Hắc Sát Thần Thiết Bưu tức giận nói:
– Mẹ nó, Khô Lâu Bang nói là muốn dụ người của Kim Gia Lâu vào Đại Mạc, do chúng ta chặn đường vây đánh, đây chẳng khác gì chúng ta giữ cửa cho họ!
Sa Xung lên tiếng:
– Đây cũng là do bà mẫu dạ xoa Vưu Nô đáp ứng, ta thật không hiểu bà ta vì sao phải đáp ứng ở lại Đại Mạc?
Từ Tiểu Hà ăn một miếng thịt, nói:
– Nghe nói Kim Thân Vô Ngân bị Khô Lâu Bang bắt đi, nhưng vì sao không đưa bà ta đến Đại Mạc?
Hách Đại Sơn cất giọng:
– Rất đơn giản, họ muốn dùng Kim Thân Vô Ngân để bức bách địch nhân, nắm được Kim Thân Vô Ngân trong tay, Kim Gia Lâu đánh chuột sợ vỡ bình, sớm muộn gì rồi cũng phải chấp nhận điều kiện của Khô Lâu Bang đưa ra. Không tin cô nương đợi mà xem!
Đoạn Hoành chợt hỏi Từ Tiểu Hà:
– Cô nương có từng gặp tên Triển Nhược Trần đó không?
Từ Tiểu Hà làm bộ ngạc nhiên, nói:
– Sao? Tính Triển kia cũng đến đây rồi à?
Đoạn Hoành nói giọng căm phẫn:
– Hắn ta đau chỉ đến Đại Mạc, còn sáp mặt với lão phu ở đình bát giác...
Vừa nói, gã ta vừa sờ trên người, phẫn nộ nói tiếp:
– Cô nương xem những vết đao chưa lành này, là do hắn ta gây nên đấy!
Sa Xung cũng trầm giọng:
– Tính Triển kia ta cũng đụng đầu một lần, hắn ta xác thực là một Tay đao hiếm có trong đời Sa mỗ gặp, tuy nhiên Sa mỗ vẫn không phục, sớm muộn gì gặp lại, ta phải thảo giáo hắn vài chiêu!
Ăn uống xong, Từ Tiểu Hà từ từ đứng dậy, mỉm cười nói:
– Xin các vị cứ ăn, tôi đi ngoài một tí rồi quay vào ngay!
Cô ta thuận tay gói một ít thịt, đoạn nói:
– Thịt này ngon thật, tôi để dành từ từ ăn sau!
Động tác của Từ Tiểu Hà lập tức làm cho bốn người chú ý nghi ngờ, Hách Đại Sơn cười hắc hắc nói:
– Muốn ăn gì ta sẽ để dành cho cô nương, quay trở lại liền nghe!
Từ Tiểu Hà gật đầu cười nhẹ, vội đi ra ngoài, nhìn quanh một lượt, rồi phóng người về phía Triển Nhược Trần. Cô ta thận trọng, thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn lui...
Khi Từ Tiểu Hà vượt qua một gò cát cao, bỗng thấy phía sau một

bóng người thoắt hiện, cô ta biết ngay là Hách Đại Sơn bám theo.
Bằng vào khinh công, Từ Tiểu Hà thi triển thân pháp bay người qua gò cát, trong bóng đêm cô ta đã nhận ra nơi Triển Nhược Trần ẩn nấp.
Bằng một động tác rất nhanh, một vật màu đen được ném về phía Triển Nhược Trần, Từ Tiểu Hà không đợi chàng mở miệng, đã trầm giọng:
– Ăn nhanh!
Cô ta không kịp nói gì thêm, người đã lao vọt trở lại.
Quả nhiên, Hách Đại Sơn bám theo đến gần cô ta, Từ Tiểu Hà liền cười nhạt dừng lại, từ từ mở dây lưng ra, làm như muốn đi tiểu, ánh mắt hướng nhìn về bóng người cao to đang đi tới.
Không sai, chính là Quỷ Triển Kỳ Hách Đại Sơn!
Từ Tiểu Hà đã ngồi xổm xuống, chợt thót giọng kêu lên:
– Ai?
Hách Đại Sơn cười hắc hắc mấy tiếng nhỏ, tiến thẳng về phía Từ Tiểu Hà, nhỏ giọng:
– Chớ kêu, chớ kêu, là ta... Hách Đại Sơn!
Từ Tiểu Hà quát:
– Hách lão gia, lão đến đây làm gì?
Hách Đại Sơn cười hì hì nói:
– Bảo hộ cô nương! Ta sợ cô nương bị sói dữ ăn thịt! Hắc hắc...
Từ Tiểu Hà trầm giọng:
– Không cần lão quan tâm, mời lão quay lại đi, tôi đang...
Hách Đại Sơn không những không quay lại, ngược lại còn bước thẳng lên trước mặt Từ Tiểu Hà, cười nói:
– Ở trên Đại Mạc nửa năm trời, Hách đại gia ức chế như muốn chết, những tháng ngày đơn độc thật không chịu nổi!
Từ Tiểu Hà phẫn nộ quát:
– Hách lão gia cũng là nhân vật thanh danh hiển hách ở Quan ngoại, sao dám làm những chuyện bậy bạ xấu xa như vậy?
Hách Đại Sơn cười gằn:
– Từ Tiểu Hà, với uy danh của ta, ở Quan ngoại với một câu nói của ta, biết bao nhiêu mỹ nữ ngã vào lòng ta. Hiện tại Hách mỗ có ý thành thực đối với Từ cô nương, cô nương không nên cự tuyệt!
Từ Tiểu Hà trầm giọng:
– Lão muốn làm nhục ta ở nơi này sao?
Hách Đại Sơn cười cuồng si:
– Nơi này rất tốt cho chúng ta. Trong phòng còn có ba người kia, lại thêm lão già chủ quán, vốn không phải là nơi để tìm lạc thú. Cô

nương ra ở nơi này, đây phải nói là cơ hội trời ban, ta đâu chịu bỏ qua?
Từ Tiểu Hà cười rộ lên:
– Sự tình này cũng cần song phương tình nguyện, nếu ta không đáp ứng...
Hách Đại Sơn tay trái cầm cuốn cờ bằng vải vàng găm xuống cát, tay phải bằng sắt vươn ra, trầm giọng:
– Sự tình này tình nguyện thì càng ý vị hơn, nếu cô nương không cao hứng thì nhắm mắt lại không nhìn là được!
Từ Tiểu Hà lùi lại một bước, quát:
– Hách Đại Sơn, nếu ta quyết cự tuyệt đến cùng thì sao?
Hách Đại Sơn sắc mặt lạnh lại, nói:
– Thì ngươi sẽ nếm mùi khổ đau. Ngươi nên biết, ngươi không xứng là địch thủ của ta. Hãy ngoan ngoãn đi!
Chữ đi vừa dứt, gã ta lao người tới như hổ vồ chộp về phía Từ Tiểu Hà.
Mũi dùi độc phát ra màu xanh lấp loáng, Từ Tiểu Hà quật liên tiếp mười mấy cú đánh nhằm thẳng vào người đối phương.
Hách Đại Sơn đôi mắt nảy lửa, tả chưởng vung lên như gió, hơn mười chưởng phát ra cùng một lúc.
Hai người xắp vào rồi bật ra giữa bóng đêm, Hách Đại Sơn lạnh giọng:
– Thật là một con mèo hoang đáng yêu lại đáng hận.
Đang nói, gã ta đột ngột tung ra một hư chiêu, Từ Tiểu Hà chưa kịp phản ứng, tay phải của Hách Đại Sơn vụt về phía trước, tay trái xoay nhanh chộp ngay tả uyển của Từ Tiểu Hà, người cô ta lập tức bị ngã ngay vào lòng Hách Đại Sơn.
Hách Đại Sơn một tay nắm lấy song uyển của Từ Tiểu Hà, tay kia lần cởi áo cô ta ra...
Từ Tiểu Hà chưa nói được tiếng nào, trong đêm tối bỗng vang lên tiếng quát lớn:
– Hách Đại Sơn, đại gia đến đây, ngươi nhanh dẹp trò quỷ quái đó đi!
Hách Đại Sơn đang thở hồng hộc, nghe vậy cả kinh quay đầu nhìn, bất chợt thốt lên:
– Là ngươi! Mẹ nó, sao ngươi cũng đến đây?
Vâng, người vừa xuất hiện chính là Triển Nhược Trần. Chàng hừ một tiếng lạnh giọng:
– Ta đến đây rồi, nhưng đến không đúng lúc, đúng không?
Hách Đại Sơn lập tức đẩy Từ Tiểu Hà ra, nhảy ra ngoài một trượng,

cuốn cờ bằng vải vàng đã nằm gọn trong tay.
Cuốn cờ từ từ tung ra, cán cờ bằng sắt có mũi trước nhọn như xà mâu, Hách Đại Sơn câm khoa lên, trầm giọng – Triển Nhược Trần, ta lâu nay muốn tìm ngươi để đọ sức, hôm nay gặp đây, mối tân cừu cựu hận phải thanh toán dứt điểm từ đây!
Triển Nhược Trần hừ một tiếng bằng mũi, lạnh giọng:
– Ngươi không xứng, Hách Đại Sơn, nhất là ta thấy ngươi có hành động dâm tặc biểu hiện vừa rồi, người càng không xứng, thật không thể tưởng tượng được, Quỷ Triển Kỳ một trong mười đại cao thủ nổi danh vùng bạch sơn hắc thủy lại là một con ma háo sắc, khiến cho Triển mỗ quá thất vọng!
Quỷ Triển Kỳ Hách Đại Sơn lớn tiếng:
– Ngươi là thứ gì? Một tên đồ phu âm độc tàn ác, một tên sát thủ cuồng ngạo tự đại, lấy tư cách đâu để xổ ra những lời nhân nghĩa, đạo đức?
Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói:
– Hách Đại Sơn, ngươi nhầm rồi, Triển mỗ rất coi trọng nhân nghĩa đạo đức, chỉ giết những người đáng giết, thí như đối phó với loại người như ngươi, ta hà tất phải nghĩ đến nhân nghĩa đạo đức!
Hách Đại Sơn hét lên:
– Tính Triển kia, ngươi muốn thế nào?
– Hách Đại Sơn, ngươi có nhớ chuyện lần trước bọn ngươi đỡ lưng cho cha con Hoàng Vị không?
Hách Đại Sơn nhìn cánh tay phải bị cụt, phẫn nộ nói:
– Đương nhiên nhớ. Mẹ nó, lúc đó nếu không có Kim Thân Vô Ngân nhúng tay vào cứu ngươi, thì trên đời này đã xóa sổ ngươi rồi.
– Không sai, ngươi nói rất chính xác, nhớ ngươi lúc đó không biết hổ thẹn hô hào muốn liên thủ với lực lượng hiện có ở đương trường để đối phó một mình Triển mỗ.
Triển Nhược Trần bước lên hai bước, nói tiếp:
– Còn hôm nay, nơi này chỉ có một mình ngươi, lẽ nào ngươi còn có nắm chắc phần thắng?
Hách Đại Sơn đương nhiên hiểu rõ, bằng vào võ công của mình khó giành được phần thắng. Lân Triển Nhược Nhần đấu với Hình Độc Ảnh cho đến nay gã ta vẫn còn để lại ấn tượng sâu trong đầu!
Thế nhưng, gã ta cũng là cao thủ nổi danh vùng bạch sơn hắc thủy, gã đã không thể chạy trốn, càng không thể dày da mặt đi gọi bọn Thiết Bưu ở tửu điếm, huống gì nơi này cách tửu điếm hơn nửa dặm, có gọi sợ rằng bọn Thiết Bưu chưa chắc đã nghe.
Hách Đại Sơn như hôm nay chỉ dùng ngọn cờ ở tay trái, tuy vẫn thấy

hung mãnh, nhưng so với hai tay vẫn yếu thế hơn nhiều.
Hách Đại Sơn bất ngờ quất mạnh ngọn cờ ngang qua hai chân đối phương, nhưng đột ngột quay ngược cán cờ, người đã theo thế vọt về phía bên phải đối phương, ngũ trảo bằng sắt vụt ngang chộp vào vùng ngực Triển Nhược Trần.
Triển Nhược Trần vừa đáp người xuống đất, địch nhân đã lao tới, chàng quay phắt người, những đường đao bạt ra hợp làm một tạo thành một bức tường đao. Hách Đại Sơn đang trên đà lao tới bị trúng đao làm dội ngược trở lại, máu phun ra có vòi, gã ta ngã người xuống rồi lồm cồm đứng dậy, lại ngã người xuống xông đến trước chân Từ Tiểu Hà.
Từ Tiểu Hà mặt lạnh như tiền nhìn Hách Đại Sơn cả người đầy máu, Hách Đại Sơn kêu giọng gần đứt đoạn:
– Ngươi... vì... sao... không ... ra... tay... giúp... ta...? Hắn... ta... là... kẻ... thù... của...
chúng... ta... a!
Từ Tiểu Hà căm phẫn nói:
– Hách Đại Sơn, ngươi là một tên quang hãn đê tiện.
Đột nhiên, một vòi máu tươi từ bụng Hách Đại Sơn vọt ngược lên, Từ Tiểu Hà lúc này mới nhìn rõ, thì ra Hách Đại Sơn một mặt dùng tay trái bưng chặt vết đao ở bụng, khi nghe Từ Tiểu Hà nói vậy, gã ta hết bế khí nổi, mấu từ trong bụng tuôn ra thành vòi.
Hách Đại Sơn vận công ở hai tay, vung cán cờ, trừng mắt nhìn Triên Nhược Trần, rống lên:
– Triển Nhược Trần, ta tuy một mình, nhưng vẫn giết được ngươi.
Triển Nhược Trần cười nhạt, nói:
– Câu đó ta nghe nhiều rồi, nhiều năm nay ta vẫn đứng vững trên giang hồ, vả lại còn đứng vững như núi.
Hách Đại Sơn vụt mạnh tay, ngọn cờ kèm theo tiếng gió quật ngang vào người đối phương, miệng hét lớn:
– Ngươi phải chết!
Triển Nhược Trần bay bổng người lên, cán cờ sắt trong tay Hách Đại Sơn vút liên tiếp bảy đường liền, đến khi gã ta vừa thu hồi ngọn cờ, Triển Nhược Trần đã bất ngờ lao xuống, hai mươi mốt đường đao xanh lè chém bổ xuống đối phương.
Hách Đại Sơn vung ngược cán cờ đón đỡ những đường đao của địch nhân, nhưng còn sức đâu nữa để đỡ những đường đao trí mệnh đó...
Triển Nhược Trần đã rõ nơi nào có Hách Đại Sơn xuất hiện, tất nhiên có tung tích Thiết Bưu, vì hai người này không bao giờ rời nhau, thế

thì Thiết Bưu nhất định đang ở trong tửu điếm đó...
Hách Đại Sơn từ từ ngã người xuống cát, mắt đứng tròng mở to!
Từ Tiểu Hà vội nói với Triển Nhược Trần:
– Trong tửu điếm có ba người, ngoài Thiết Bưu ra còn có một người có tên là Sa Xung và người kia là Đoạn Hoành.
Triển Nhược Trần hừ một tiếng trong mũi, nói:
– Hảo, thì ra Trường Bạch Phi Hổ Đoạn Hoành và Sa Xung liên thủ với Thiết Bưu và Hách Đại Sơn.
Từ Tiểu Hà nói:
– Nhược Trần ca, chàng để Đoạn Phương Cô đâu rồi?
Triển Nhược Trần hé nụ cười, nói:
– Cô ta rất ngoan, ngủ rồi, ít lắm đến sáng mới tỉnh lại.
Từ Tiểu Hà nói tiếp:
– Chúng ta phải đối phó thế nào với ba người kia?
Triển Nhược Trần nhìn về phái căn nhà có ánh sáng đền tỏa sáng, trầm giọng:
– Muội canh chừng Đoạn Phương Cô, ta một mình đến tính chuyện với ba người kia.
Từ Tiểu Hà suy nghĩ giây lát, nói:
– Nhược Trần ca, muội không đồng ý để chàng giao đấu một mình với bọn họ.
– Có gì không được?
– Tôn tính Thiết rất hung tàn, hắn ta và Hách Đại Sơn như thủ túc, chúng ta cứ ở nơi này án binh bất động, đợi một lúc lâu, tên tính Thiết kia nhất định sẽ đi tìm, lúc đó chàng ra tay há không thuận lợi lắm sao?
Triển Nhược Trần tán đồng:
– Kế quỷ đó mà ta không nghĩ ra, cũng được, lần này ta nghe theo sự sắp đặt của muội.
Từ Tiểu Hà đến bên cạnh Triển Nhược Trần, tươi cười nói:
– Nhược Trần ca, ngồi xuống đây, lúc này chàng nên nghỉ một tí, chuẩn bị đại chiến đấy!
Triển Nhược Trần nghe lời ngồi xuống, Từ Tiểu Hà rất tinh tế, ngồi xuống sau lưng chàng, hai tay trắng ngần nhè nhẹ đưa ra, mười ngón tay xòe ra dùng lực xoa ấn trên lưng chàng.
Có một cảm giác thư giãn, thoải mái lan tỏa khắp cơ thể, truyền thẳng tới ngũ kinh lục mạch, Triển Nhược Trần hai bờ mi đã bắt đầu khép xuống, chàng thật sự muốn ngã vào lòng Từ Tiểu Hà ngủ một giấc, hít thở mấy hơi sâu, buông giọng:
– Ồ, thoải mái thật!

Từ Tiểu Hà cười nhẹ nói:
– Chớ nói, muốn ngủ cứ ngủ đi!
Ngay lúc này, từ xa có một tiếng gọi lớn:
– Lão Hách, lão ở đâu?
Âm thanh vang vọng giữa không gian!
Triển Nhược Trần cười nhạt nói:
– Là Thiết Bưu, không sai, nhất định là Thiết Bưu.
Từ Tiểu Hà đứng dậy nhìn về phía tửu điếm, không khỏi thốt lên:
– Chỉ có một người thôi!
Triển Nhược Trần bảo:
– Tiểu Hà muội, dụ hắn ta đến đây đi!
Từ Tiểu Hà quay lại cười nói:
– Xem muội đây!
Triển Nhược Trần vẫn ngồi trên cát nhắm mắt dưỡng thần.
Từ Tiểu Hà đã lên trên gò cát, miệng phát ra tiếng kêu ơi ới. Thanh âm nghe thê thiết bi thương, như bị ai lăng nhục vậy!
Vì thế, từ xa, Hắc Sát Thần Thiết Bưu đã chạy tới!
Gã ta vừa chạy vừa nói gọi:
– Lão Hách, lão ham vui đến nỗi quên mất cả bằng hữu, thật đáng buồn!
Gã ta đến trên đồi cát, tiếng kêu của Từ Tiểu Hà từ phía sau gò cát vọng lại:
– Thiết lão gia, lão đến thật hay, nhanh cứu tôi với!
Thiết Bưu cất giọng cười cuồng loạn, nói:
– Thiết lão gia không phải đã đến kịp thời rồi sao? Hách...
Gã phát hiện ngọn cờ của Hách Đại Sơn lại nằm duỗi trên đất, dáng nằm như vậy chỉ có người chết mới có.
Thiết Bưu chạy tới đỡ đầu Hách Đại Sơn dậy, ngọn lửa dục vọng tiêu tan mất, phẫn nộ rống lên:
– Hách Đại Sơn, lão...
Từ Tiểu Hà nói giọng lạnh nhạt – Lão ta chết rồi!
Thiết Bưu ném ánh mắt đỏ rực trừng nhìn Từ Tiểu Hà, nói lớn:
– Lão ta nhất định bị ngươi giết!
Từ một phía khác, một giọng nói vang lên:
– Chớ vu oan người tốt, gã tính Hách là do ta giết!
Thiết Bưu quay mặt nhìn, quát hỏi:
– Ai?
Tiếng quát vừa dứt, thanh đại khảm đao đã nằm trong tay, mũi đao chĩa về phía âm thanh phát ra, quát:
– Ngươi chui ra đây cho Thiết gia!

Thân hình Triển Nhược Trần từ xa bay tới đáp nhẹ xuống đứng đối diện với Thiết Bưu, dưới ánh trăng chiếu tỏa, Thiết Bưu vừa nhìn thấy đã phẫn nộ hét lên:
– Ta vốn biết là ngươi ngầm dùng quỷ kế để ám toán bọn ta!
Triển Nhược Trần nhếch môi cười nhạt:
– Thiết huynh, chúng ta lại gặp nhau!
Thiết Bưu nổi cơn đại nộ, quát gắt:
– Mẹ mày, ai xưng huynh đệ với ngươi? Tính Triển kia, chớ cho rằng ngươi nương tựa vào băng đảng của Kim Gia Lâu là mãi mãi được yên thân, nên biết rằng còn có biết bao nhiêu bằng hữu đang Đợi để lấy máu ngươi, lại không biết sống chết đem thân tiềm nhập Đại Mạc.
Triển Nhược Trần nói:
– Ngươi nói quả không sai, có biết bao nhiêu người muốn lấy mạng ta, nhưng Triển Nhược Trần này hoàn toàn không để tâm tới, vả lại ta cũng thâm nhập vào Đại Mạc, phải nói là rất vững chãi. Tính Thiết kia nên biết rõ!
Thiết Bưu hoa thanh đại khảm đao, lườm giọng:
– Triển Nhược Trần, ngươi là một con chó khiên người ta đáng hận. Thiết đại gia hôm nay tuyệt đối không tha ngươi!
Triển Nhược Trần nói:
– Lời đó chính là lời ta muốn nói!
Thanh đại khảm đao vạch lên giữa màn đêm, kim quang lóe sáng, thanh âm phát ra nghe rờn rợn, ánh đao phóng thẳng về phía Triển Nhược Trần.
Triển Nhược Trần lách người sang hai bước, ánh đao xẹt ngang qua bên vai, chàng búng người bay lên cao nửa trượng, tay phải vung liên tục, Sương Nguyệt Đao gập vào bạt ra trông tợ như con mãng xà hung mãnh!
Tiếng binh khí sáp nhau nghe long cả màng nhĩ.
Thiết Bưu gầm lên một tiếng như hổ, ngửa ra sau, đại khảm đao chém ngang một đường mạnh, tợ như muốn chặt đứt một cây đại thụ. Trên thực tế nếu như thật sự là một cây đại thụ, e rằng cũng bị gã ta chém đứt!
Triển Nhược Trần bỗng tạt người lên cao hai trượng, một đường đao uy mãnh lướt qua chân chàng. Sương Nguyệt Đao phát ra nam mươi mốt đường đao, đao phong dày đặc như sương, khí xanh mờ mịt, như thực như ảo. Thiết Bưu cũng vung hai mươi đường đao chống trả, trong lúc gắng sức đỡ, đột nhiên thanh đao bật ngược lui sau, gã ta kêu lên một tiếng, lảo đảo lùi lại phía sau, trên người đã bị trúng chín đường đao thấm thía!

Thiết Bưu cũng thể hội được điều trọng yếu của cuộc chiến này, là sống hay là chết, Hách Đại Sơn sẽ là một minh chứng!
Chín đường đao ngang dọc trên người, Thiết Bưu trợn mắt nghiến răng trông càng hung dữ như con mãnh thú bị thương, gã ta múa đao đòn thế rất quái dị...
Triển Nhược Trần rực ánh mắt nhìn, buột miệng nói:
– Khấp Huyết sát chiêu!?
Từ không trung phát ra tiếng vù vù, thanh đại khảm đao của Thiết Bưu bao trùm khắp người lão, nhìn qua giống như gã ta đang mặc chiếc áo đao, ánh đao hư ảo khó lường, thân hình gã ta di động trong chiếc áo đao xông thẳng về phía Triển Nhược Trần.
Ánh đao xanh của Sương Nguyệt Đao tỏa ra kỳ dị, Triển Nhược Trần lao người về phía trước, trong lúc sắp tiếp cận với luồng đao phía trước, bỗng búng hai chân lách sang một bên, cũng trong lúc này, Thiết Bưu rống lên một tiếng như bò bị chọc tiết!
Máu thịt bay tung tóe khắp nơi, vùng hậu tâm của Thiết Bưu bị trúng một đao của Triển Nhược Trần, còn mười một đường đao khác là do gã ta tự vung đao chém mình!
Khấp Huyết Sát Chiêu, không sai, đó là một sát chiêu cùng chết với địch, nếu bị cuốn vào trong rừng đao đó, song phương cũng khó nghĩ đến chuyện sống còn!
Thiết Bưu nằm bẹp người trên cát cố gượng đầu dậy nhưng cựa quậy được mấy cái rồi vẹo đầu tắt thở!
Triển Nhược Trần thấy Thiết Bưu đã chết, liền bảo Từ Tiểu Hà:
– Ôm Đoạn Phương Cô lên, chúng ta đi đến gian nhà cỏ!
Từ Tiểu Hà lo lắng nói:
– Nhược Trần ca, họ còn có hai người trong đó!
Triển Nhược Trần nhìn về phía tửu điếm, nói giọng căm hận:
– Những người này đều đáng chết, họ tiềm phục ở Đại Mạc, mục đích không phải là muốn tiêu diệt Kim Gia Lâu sao? Huống chi họ còn cấu kết với???, chỉ đó thôi đã không thể tha thứ họ được!
Từ Tiểu Hà gật đầu tiếp lời:
– Nhưng muội cho rằng, sao không dụ từng người ra để giết?
Triển Nhược Trần cơ nhục trên mặt se lại:
– Dụ từng người đâu bằng ra tay tiêu diệt một lần, chúng ta cũng phải vào trong tửu điếm đó để nghỉ ngơi!
Từ Tiểu Hà suy nghĩ giây lát, liền đi vòng qua gò cát ôm xốc Đoạn Phương Cô lên tay, vội quay lại nói:
– Nhược Trần ca, muội cõng Đoạn Phương Cô đi trước, chàng theo sau lưng muội, để xem hai người trong tửu điếm phản ứng thế nào!

Triển Nhược Trần mỉm cười:
– Không biết họ có nhận biết vị công chúa của Cô Lâu Bang này không?
Từ Tiểu Hà lắc đầu:
– Họ nhất định không nhận biết. Đoạn Phương Cô rất ít khi ra khỏi Đại Mạc, người trong nội địa cũng ít ai biết tổng đàn. Cô Lâu Bang ở đâu, muội dám khẳng định như vậy!
Từ Tiểu Hà cõng Đoạn Phương Cô trước, Triển Nhược Trần theo phía sau!
Ở phía trước gian nhà cỏ, dưới ánh đèn từ trong chiếu ra, vọt ra hai bóng người!
Hai người đứng ngang phía trước cửa.
Đương nhiên, hai người đó chính là Trường Bạch Phi Hổ Đoạn Hoành và Sa Vương Sa Xung!
Ngước mắt nhìn ra xa, thấy có ba bóng người đang tiến lại gần, Sa Xung cười cợt nói với Đoạn Hoành:
– Nhìn kìa, ai đang cõng ả tính Từ vậy?
Đoạn Hoành cũng nhe răng cười nói tiếp:
– Có lẽ hai người đã thay phiên nhau làm cho ả tính Từ ngất xỉ, mới cõng người ta về, lẽ nào lại để làm mồi cho sói?
– Huynh xem phía sau là ai vậy?
Đoạn Hoành ngẩng mặt lên nhìn, lắc đầu nói:
– Nhìn không rõ, lão nói là ai?
Sa Xung đang định nói, Đoạn Hoạnh chợt trầm giọng:
– Sao lại như vậy, người cõng là nữ?
Hai người vừa bước ra để xem, Triển Nhược Trần và Từ Tiểu Hà đã đến trước mặt họ.
Sa Xung kinh ngạc thốt lên:
– Là ngươi?
Từ Tiểu Hà cõng Đoạn Phương Cô đi thẳng vào trong tửu điếm.
Trong tửu điếm, lão già chủ nhân vừa nhìn thấy Từ Tiểu Hà cõng Đoạn Phương Cô, lập tức sắc mặt tái mét!
Vì thế, lão ta chuồn lui cửa sau biến mất!
Và phía trước tửu điếm, Triển Nhược Trần đang đợi một trường bạt sát khác!

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 19

Giữa Sa Mạc Hoang Vu
Đối Đầu Cùng Sói Dữ

Trên xà ngang trong tửu điếm treo một ngọn đèn dầu, ánh đèn chiếu hắt ra, bóng hình Sa Xung và Đoạn Hoành in dài trên mặt đất, Triển Nhược Trần đứng hai chân trên đầu hai chiếc bóng!
Đoạn Hoành ngạc nhiên đứng lặng người, Sa Xung cũng ngạc nhiên, lên tiếng:
– Là ngươi, Triển Nhược Trần!
Triển Nhược Trần cười nhạt cất giọng:
– Nhị vị, trái đất này thật quá nhỏ, mới mấy hôm đã gặp nhau lại rồi!
Sa Xung nhìn chòng chọc vào mặt Triển Nhược Trần, ống tẩu bằng bạc đã đưa ngang trước ngực, nói:
– Tính Triển kia, ngươi sao đến đây?
Triển Nhược Trần mặt lạnh như băng, đáp lại:
– Hỏi thật buồn cười, đương nhiên là từng bước đến đây!
Đoạn Hoành lớn tiếng:
– Triển Nhược Trần, lần trước ta sơ suất thất thủ, Đoạn bát gia đang muốn truy sát ngươi, hôm nay ngươi lại đem mạng tới đây!
Triển Nhược Trần cười nhạt hỏi:
– Bằng vào nhị vị thôi sao? Có phải là bao gồm cả Hách Đại Sơn và Thiết Bưu nữa không?
Sa Xung bây giờ mới kinh nộ nhìn Từ Tiểu Hà, nói:
– Ngươi ...!
Đoạn Hoành nói giọng giận dữ:
– Cần gì hỏi? Nữ yêu tặc đó nhất định là đồng bọn của tính Triển này!
Sa Xung ngước nhìn ra xa căm hận nói:
– Đúng là như vậy, Hách huynh và Thiết huynh e rằng ...
Từ Tiểu Hà đã đặt Đoạn Phương Cô xuống ... tửu điếm, cô ta đứng cạnh chiếc bàn lên tiếng:
– Nhị vị chớ hiểu lầm, tôi thật sự muốn đi ... ngoài, chỉ đáng trách Hách Đại Sơn tồn tâm bất chính muốn làm nhục tôi, lão Thiết cũng bám theo sau, may gặp đến vị anh hùng này cứu tôi ...
Đoạn Hoành cắt ngang lời:
– Nữ nhân ngươi cõng theo đó là ai?
Từ Tiểu Hà lựa lời đáp lại:
– Cô ta nằm bất tỉnh trên cát, tôi cứu về, cô ta còn sống!
Nghe cô ta nói, Triển Nhược Trần thầm cười trong lòng.

Sa Xung chỉ thẳng vào mặt Triển Nhược Trần, quát hỏi:
– Tính Triển kia, ngươi đã làm gì với Hách Đại Sơn và Thiết Bưu?
Triển Nhược Trần nói:
– Cần gì phải nói nhiều? Họ muốn lấy mạng ta, vì ta vô ý bắt gặp chuyện của họ, ta căm ghét hành vi bất chính của họ, cưỡng hiếp một cô nương, vì như vậy, song phương nổ ra trận chiến, nhờ vận khí của ta tốt hơn họ một tí, bởi vậy ta mới đến được nơi này!
Đoạn Hoành hét lớn:
– Ngươi giết cả hai người rồi sao?
– Ta không thể không làm như vậy, vì họ cũng muốn giết chết ta.
Đoạn Hoành đánh mắt nhìn Sa Xung, thấy hai người cùng gật đầu, Sa Xung cất giọng:
– Triển Nhược Trần, đêm nay gặp ở đây, vì tình thế bức bách nên không tránh được hai người bọn ta liên thủ.
Triển Nhược Trần nói giọng mỉa mai:
– Triển mỗ rất hiểu, vì các ngươi bốn người liên thủ, nay chỉ còn lại hai, vậy là đã quá "đạo lý" rồi!
Bọn Sa Xung đương nhiên đang dùng lời lẽ châm chích, nhưng chỉ biết làm lơ.
Đoạn Hoành lần trước ở đỉnh Bát Giác cũng từng tuyên bố sớm muộn gì cũng phải đi tìm Triển Nhược Trần để giải quyết một số trận cao thấp, giờ mới mấy ngày, lại thấy hai đấu một, trong lòng có phần hổ thẹn, nhưng đao pháp của Triển Nhược Trần quỷ dị, độc hiểm, cao thâm khó lường, vì chuyện sống còn nên đành phải cố tình làm ngơ.
Sa Xung tay cầm ống tẩu, bước ra khỏi cửa, bước về phía bên trái hai bước, từ từ bức cận về phía trước!
Đoạn Hoành nét mặt lạnh hạo, Tử Mẫu đao chĩa xéo về phía bên phải, di chuyển cước bộ về phía trước bên phải!
Triển Nhược Trần hai tay thả xuống, mắt nhìn thẳng về phía cửa, địch phương vây ở hai bên, chàng tợ như không nhìn thấy. Từ Tiểu Hà lúc này cũng đã lách người sang một bên cửa.
Lão già chủ nhân tửu điếm đã không biết trốn đi đâu, ba gian nhà cỏ tiêu điều trông càng lạnh lùng hơn!
Đoạn Hoành vọt người lên với thế nhanh và hung hãn, Thanh Tử Mẫu đao theo thế gã ta vạch lên bảy đường đao hình vòng cung áp đảo về phía đối phương.
Phía khác, Sa Xung với thân hình thấp chắc, gập người xuống rồi búng mạnh như một chiếc lò xo xông về phía bên phải Triển Nhược Trần, song phương chưa tiếp chiêu đã thấy cát bụi bay tung tóe,

tiếng quát tháo dậy trời ...
Ánh mắt lắng đọng và thâm trầm, Triển Nhược Trần không lùi nửa bước, tay phải vung nhanh, Sương Nguyệt Đao bạt ngang dọc, tả hữu, tạo nên trăm ngàn vệt sáng cuồng chồng chéo nhau lớp lớp tỏa ra xung quanh ...
Vì thế, một loạt tiếng kim loại sáp nhau nghe như muốn vỡ tung cả màng nhĩ. Ống tẩu trong tay Sa Xung bất ngờ quét ngang qua hai đầu gối của Triển Nhược Trần ...
Triển Nhược Trần bay người lên cao, liền ngay đó là năm mươi đường đao đánh xuống trên người Sa Xung, ánh đao như màng sương phủ xuống, Sa Xung chưa kịp đánh vào đầu gối đối phương, đã hét lên một tiếng nghe ghê rợn như khi mới lao và, người bắn ngược ra xa!
Tử Mẫu đao trên tay Đoạn Hoành lại chém tới tấp, thế đao hung mãnh kèm theo tiếng gió rít giữa không trung khiến người ta không lạnh mà run.
Triển Nhược Trần thoắt người tả hữu, thân hình đang còn lưu ảnh lại trong mắt mọi người, chàng đã bay lên cao, người nằm ngang giữa không trung, như bị treo lên cây vậy nhưng ngay lúc này, từng làn đao bạt xuống như mưa trút ...
Ống tẩu trên tay Sa Xung và thanh Tử Mẫu đao của Đoạn Hoành đều bị bật ngược trở lại, không chống đỡ nổi trận mưa đao, cả hai cùng lách người sang hai bên để tránh những đường đao sắc bén và uy mãnh của đối phương.
Không có chỗ sơ hở để công kích!
Sa Xung và Đoạn Hoành đều có suy nghĩ như vậy!
Triển Nhược Trần đánh lùi được địch phương, hai chân điểm xuống đất, xoay người bay về phía Đoạn Hoành ở bên phải, thân hình chưa tiếp cận, Sương Nguyệt Đao đã phát ra ba mươi bảy đường đao vây bủa đối phương.
Đoạn Hoành hét lên một tiếng, thân hình vừa mới đứng vững, Tử Mẫu đao trong tay đã vung cuồng lên. Gã hai tay nắm chắc chuôi đao, chẳng kể sống chết vận lực vung đao xông thẳng vào làn đao địch phương.
Liệu tình thế trước mắt, Đoạn Hoành vận toàn lực vung đao xông xả vào, nếu chết thì song phương cùng chết!
Triển Nhược Trần bị kích động, trường bạt sát là phải có sống có chết, cuối cùng chỉ có lòng mạnh bạo mới có thể ra tay cuồng sát tàn bạo được!
Vì thế, tiếng binh đao sáp vào nhau vang lên càng ác liệt hơn, nhưng

lẫn vào âm thanh vang lên không dài, trong ánh đao lành lạnh, Đoạn Hoành loạng choạng ngã chúi về phía sau, máu đỏ tuôn ra xối xả ...
Cùng lúc, khi Sa Xung nhìn thấy cảnh tượng rùng rợn đó, Triển Nhược Trần từ trên không đã lao thẳng về phía gã ta, ánh đao vừa tắt lại lóe lên thành tầng, chém vèo vèo xuống đầu Sa Xung!
Sa Xung vừa vung ống tẩu lên, trên da đầu đã nghe đau rát, máu tươi lập tức chảy tràn xuống mặt, gã ta hú lên một tiếng, ném ống tẩu đâm đầu chạy về phía đồi cát ...
Triển Nhược Trần thấy Sa Xung chạy trốn, liền vọt người lên trên không, từ trên nhìn xuống thấy Sa Xung vừa chạy vừa dùng cả hai tay lẫn chân vung cát bay đầy trời, quả đúng với biệt hiệu “Sa Vương Gia” (Vua cát)!
Cũng trong lúc này, từ phía cửa phát ra tiếng kêu thảm thiết!
Triển Nhược Trần không cần quay đầu nhìn lại cũng biết đó chính là tiếng kêu của Đoạn Hoành.
Thì ra Đoạn Hoành mặt mũi bị băm nát, gục đầu trên bậc đá trước cửa, Triển Nhược Trần đang đuổi bắt Sa Xung, Từ Tiểu Hà bước đến bên cạnh Đoạn Hoành đang thoi thóp, nói:
– Đoạn Hoành, lão thọ thương không nhẹ!
Đoạn Hoành đưa cánh tay phải đầy máu lên nói không ra tiếng:
– Từ cô nương, cô nương ...
Từ Tiểu Hà chợt đổi sắc mặt, cất giọng:
– Sống hèn không bằng chết tốt, ta giúp ngươi sớm về cõi vĩnh hằng!
Đoạn Hoành đang ấm ớ, Từ Tiểu Hà đã rút mũi dùi ra chọc thẳng vào ngực gã ta ...
Phía xa xa, lúc này cũng phát lên tiếng kêu quái dị:
– A ...
Vốn Sa Xung vung cát che người để chạy trốn, Triển Nhược Trần đã đợi sẵn trước mặt gã ta. Trong đêm tối Sa Xung tưởng rằng mình đã thoát khỏi miệng hổ, không ngờ gã ta vừa ngẩng cao đầu lên nhìn bỗng phát hiện địch nhân đã đứng sừng sững trước mặt, thanh Sương Nguyệt Đao đã bạt đến đỉnh đầu, gã ta chẳng kịp suy nghĩ liền vung song chưởng.
Triển Nhược Trần lạnh giọng hừ một tiếng. Sương Nguyệt Đao xẹt nhanh cắt đứt ngang hai tay Sa Xung, gã ta mới phát ra tiếng kêu thảm não như thế!
Triển Nhược Trần mặt vẫn bình thản, chẳng cần để mắt nhìn hai cánh tay rơi cạnh bên chân, chậm rãi nói:
– Đây là hậu quả các ngươi muốn tiêu diệt Kim Gia Lâu!
Chàng quay trở lại tửu điếm, vốn chẳng cần ra tay tiếp, vì một người

đã bị đứt hai tay, đỉnh đầu lòi xương sọ thì sống được bao lâu lắm?
Lúc này Từ Tiểu Hà đang tìm kiếm lão điếm chủ ở xung quanh tửu điếm, khi Triển Nhược Trần bước vào tửu điếm, Từ Tiểu Hà cũng bước theo vào.
Hai người ngồi xuống cạnh chiếc bàn, Triển Nhược Trần hỏi:
– Muội đang tìm gì vậy?
Từ Tiểu Hà nhíu mày nói:
– Lão điếm chủ sao không thấy?
Triển Nhược Trần tiếp lời:
– Có lẽ thấy trường bạt sát, lão ta hãi sợ nên lẩn trốn đâu đó!
Từ Tiểu Hà nhìn Đoạn Phương Cô nằm bất động, nghi hoặc nói:
– Không đúng, muội cảm thấy lão già này có vấn đề!
Triển Nhược Trần mỉm cười:
– Muội cho rằng có vấn đề thì nhất định có vấn đề!
Từ Tiểu Hà nhíu rậm đôi mày hơn, nói:
– Muội nhớ lại khi muội cõng Đoạn Phương Cô đi vào, lão ta vừa thấy lập tức sắc mặt đại biến, sau đó trốn đâu mất. Nhược Trần ca, chàng nghĩ xem, nơi này cách địa ngục thành không đến bảy mươi dặm, lão ta tất nhiên nhận biết Đoạn Phương Cô, nếu không thì ...
Triển Nhược Trần gật đầu:
– Suy đoán hợp tình nhập lý, khả năng có như vậy!
Từ Tiểu Hà lo lắng:
– Nếu thật sự như vậy thì chúng ta không thể ở lại lâu, khỏi sinh rắc rối!
Triển Nhược Trần thoáng trầm ngâm, nói:
– Một hai giờ không sao, chúng ta ăn uống xong nằm ngủ một tí, lấy lại sức rồi lên đường!
Từ Tiểu Hà chỉ Đoạn Phương Cô, hỏi:
– Cần làm cho Đoạn Phương Cô tỉnh lại rồi cùng ăn không?
Triển Nhược Trần lắc đầu nói:
– Đợi khi chúng ta lên đường rồi làm cho cô ta tỉnh lại, ngồi trên ngựa cô ta sẽ tự ăn!
Từ Tiểu Hà lấy thức ăn trên bàn đưa sang trước mặt Triển Nhược Trần, cô ta hai cùi tay chống bàn, áp hai bàn tay ở má, ngưng ánh mắt chăm nhìn chàng, miệng hiện nụ cười ý nhị!
Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi:
– Muội sao không ăn?
Lắc nhẹ đầu, Từ Tiểu Hà đáp lại:
– Muội không ăn, đợi chàng ăn xong muội sẽ ăn!
Triển Nhược Trần cười nói:

– Muội khá bướng bỉnh!
Từ Tiểu Hà cũng nhoẻn miệng cười, tiếp lời:
– Chàng không cảm thấy bướng bỉnh của người vợ đáng yêu sao?
Triển Nhược Trần ngớ người, rồi mím môi cười, nụ cười rất gượng gạo, nói:
– Bất luận là bướng bỉnh hay nũng nịu, ta đều cảm thấy rất đáng yêu!
Từ Tiểu Hà ngồi xuống bên cạnh chàng rất tự nhiên, bàn tay trắng nõn nà đưa ra gắp thức ăn đưa vào miệng chàng, nói:
– Muội đút cho chàng ăn!
Triển Nhược Trần nắm lấy tay Từ Tiểu Hà mỉm cười nhẹ giọng:
– Không bằng ta đút cho muội ăn!
Từ Tiểu Hà cười yểu điệu, ngã người vào trong lòng chàng, mặt ngửa nhìn lên, đôi mắt khép hờ lại, nét mặt ửng hồng!
Triển Nhược Trần nghĩ lại những giây phút mình thoát ra khỏi địa ngục thành, sinh mệnh sắp tắt, đột nhiên bừng sáng trở lại, đó hoàn toàn do Từ Tiểu Hà ban ..., luận tình luận thế, chàng đâu thể khiến cho cô ta thất vọng được?
Chàng đắm nhìn Từ Tiểu Hà trong lòng, buông giọng:
– Tiểu Hà muội, muội sẽ hối hận về sau đấy!
Làn mi cong hé mở, đôi môi xinh xắn mấp máy, Từ Tiểu Hà nói:
– Nhưng cầu cho sinh mệnh phát quang, muội sẽ không bao giờ hối hận, Nhược Trần ca, lẽ nào chàng lại không thương xót nỗi khổ tâm của muội?
Triển Nhược Trần đỡ cô ta dậy, nói giọng nhỏ nhẹ và quan tâm:
– Cứ ăn uống cái đã, chúng ta còn phải nghỉ ngơi để dưỡng sức!
Từ Tiểu Hà nghe lời, cùng ngồi lại ăn với ...
Trong sa mạc gió rít từng cơn, ngọn đèn dầu trong nhà đã tắt, đứng từ ngoài nhìn vào sao cô độc và đơn điệu đến thế! Bốn con ngựa trước cổng lúc này cũng đứng yên bất động như bốn con ngựa đá!
Thế nhưng, trong gian phòng của căn nhà cỏ, Triển Nhược Trần ngả người trên chiếc giường gỗ, Từ Tiểu Hà nằm cạnh bên chàng ...
Từ Tiểu Hà nói giọng dịu dàng:
– Triển Nhược Trần ca, muội cuối cùng đã có được chàng!
Triển Nhược Trần khép mắt lại, buông giọng:
– Ta trong lòng đang thống khổ! Từ Tiểu Hà áp mặt vào ngực chàng, nhẹ giọng:
– Muội không hiểu, cũng không cần biết chàng vì sao phải thống khổ, lẽ nào trong lòng chàng đang réo gọi Thi Gia Gia sao? Muội ...
Triển Nhược Trần ôm chặt Từ Tiểu Hà vào lòng nói:
– Thi Gia Gia là vợ của ta, kể ra cũng có lỗi với nàng, nhưng muội lại

là một cô nương rất si tình, trước đây ta có hiểu sai về muội, giờ mới hiểu được nỗi lòng của muội!
Từ Tiểu Hà từ từ ngửa mặt lên, hỏi nhẹ:
– Hiểu sai thế nào?
Triển Nhược Trần hơi thở vội vàng hơn, càng ôm Từ Tiểu Hà chặt hơn, nói:
– Ta cho rằng muội đã xuất đạo giang hồ mấy năm, một cô nương trôi nổi giang hồ ô trọc nhiều năm, như muốn giữ lấy thanh bạch cho mình, e rằng không giữ được, không ngờ muội ...
Từ Tiểu Hà nói giọng ngọt ngào:
– Nhược Trần ca, muội nếu như không còn trinh tiết thì không dám nuôi vọng tưởng làm vợ của chàng!
Cô ta ưỡn người lên, nghiêng đầu, đặt đôi môi xinh xắn lên trên môi chàng, vì thế ...
Hai người ngập chìm trong bể ái tình, đạt đến tột cùng của khoái lạc, quên đi cả bao nguy hiểm gian truân ...
Bước sang canh ba, Triển Nhược Trần chuẩn bị hành trang.
Từ Tiểu Hà vấn lại mái tóc, nét mặt đầy e thẹn đưa mắt nhìn chàng nói:
– Nhược Trần ca, muội quá thỏa mãn rồi, tuy chỉ thời gian ngắn ngủi, nhưng muội cảm thấy ý vị vô cùng, dù chết cũng không hối tiếc!
Triển Nhược Trần cả người chấn động, thốt lên:
– Tiểu Hà muội, muội sao nói ra lời không tốt lành đó?
Từ Tiểu Hà nở nụ cười kiều diễm, nói:
– Muội chẳng cần nghĩ đến gì nữa cả, vì muội đã đạt được sự khoái lạc ngoài tưởng tượng, những gì khác muội đâu còn nghĩ tới?
Triển Nhược Trần than nhẹ:
– Muội thật sự là một con người khiến người ta khó thể hiểu được.
Hai người gói một ít thức ăn, Triển Nhược Trần đem Đoạn Phương Cô đặt lên trên ngựa, trói hai chân cô ta vòng xuống dưới bụng ngựa, mới giải huyệt đạo cho cô ta tỉnh lại, đưa ra một số thức ăn nói:
– Xin lỗi, Đoạn cô nương, dùng một ít thức ăn đi!
Đoạn Phương Cô giống như từ trong mộng tỉnh dậy, ném ánh mắt phẫn nộ nhìn Triển Nhược Trần vừa lên ngựa, gắt giọng:
– Ngươi vì sao đột ngột điểm ... huyệt đạo ta?
Triển Nhược Trần gượng cười tiếp lời:
– Bất đắc dĩ mới làm như vậy, cô nương bỏ quá cho!
Phát giác mình bị trói trên lưng ngựa, Đoạn Phương Cô hét lên:
– Các ngươi ...
Nhìn thấy thi thể nằm trên đất, cô ta quát:

– Các ngươi giết chết người của trạm nghỉ sao? Các ngươi biết trạm nghỉ thiết lập trong sa mạc là để phục vụ cho lữ khách, lại nhẫn tâm hạ thủ ...
Triển Nhược Trần ngắt lời:
– Những người này là chuyên đến đây để đối phó với ta, ngươi yên tâm, bọn ta không đến nỗi nhẫn tâm giết hại người lương thiện!
Từ Tiểu Hà đã ngồi lên ngựa, cô ta vỗ sau mông ngựa của Đoạn Phương Cô hô:
– Đi!
Đoạn Phương Cô cũng thật sự đói bụng, bèn lấy thức ăn, thỉnh thoảng quay nhìn xung quanh.
Ba con ngựa phi nhanh trên sa mạc, dưới ánh trăng mờ tỏa, trông giống như ba áng mây di động về phía chân trời!
Khi phương đông ửng màu hồng, ba con ngựa đã đến bên nhánh sông khô cạn, những mô đá bị cát vàng phủ lấp, trên dòng sông cỏ và rong rêu mọc đầy!
Triển Nhược Trần lấy túi nước ra uống một ngụm, đưa cho Từ Tiểu Hà nói:
– Muội cũng uống đi!
Từ Tiểu Hà nở nụ cười dịu ngọt, cầm lấy túi nước uống một hớp.
Đoạn Phương Cô trầm giọng:
– Xem hai người xưng huynh xưng muội như thế, còn thân thiết hơn cả vợ chồng, ngứa nghề quá chứ gì?
Từ Tiểu Hà hừ một tiếng, quát:
– Ngươi biết gì?
Lúc này Triển Nhược Trần ánh mắt rực lên, nói:
– Xem kìa, ở xa xa hình như có mấy ngôi nhà.
Từ Tiểu Hà đứng lên trên ngựa nhìn, gật đầu tiếp lời:
– Như vậy nơi đó sẽ có người!
Triển Nhược Trần chỉ về hướng khác.
Từ Tiểu Hà đồng ý:
– Trong sa mạc, chúng ta cần phải tránh mặt với người khác!
Bọn họ vòng qua bờ sông khô cạn, đi về hướng chánh đông, không ngờ đi chưa được bao lâu, thấy Triển Nhược Trần nhíu mày nói với Từ Tiểu Hà:
– Bất luận phát sinh tình huống gì, muội chỉ cần canh giữ Đoạn Phương Cô, những chuyện khác không cần phải lo!
Từ Tiểu Hà kinh ngạc hỏi:
– Chàng có phát hiện dấu hiệu gì rồi sao?
Triển Nhược Trần nhìn ra xa nói:

– Nhất định có người ngó nhìn bốn phía ..., nhất định có ...
Từ Tiểu Hà chớp ngời ánh mắt, cất giọng:
– Muội sao không phát hiện gì cả?
Triển Nhược Trần buông giọng:
– Lâm trận nhiều, mùi đặc biệt vốn có đó khiến cho ta có dự cảm trước!
Đoạn Phương Cô lên tiếng:
– Triển Nhược Trần, ngươi nhất định không ra khỏi Đại Mạc, thật sự cho rằng Cô Lâu Bang ta không thể thu thập được ngươi sao? Tuy bọn ta đại bộ phận lực lượng tinh anh đã đến Liêu Bắc, tuy phụ thân ta cũng dẫn hùng binh đến đó, nhưng trên Đại Mạc còn có mấy ngàn huynh đệ phân bố khắp nơi, bốn đại hộ pháp tuy chết, bọn ta vẫn có hai mươi tay tuần tra. Triển Nhược Trần ngươi đợi mà xem, ta tin rằng ngươi khó đến được Long Tuyền Trấn!
Triển Nhược Trần nói giọng lạnh nhạt:
– Đoạn Phương Cô, ta tin ngươi, nhưng ta càng tin vào ngọn đao trong tay ta.
Ngươi tốt nhất nên câm miệng lại. Chớ chọc giận ta, vì ta nhẫn nhịn có giới hạn nhất định!
Đoạn Phương Cô nộ giọng:
– Triển Nhược Trần, ta không bao giờ sợ ngươi!
Triển Nhược Trần nổi giận nói với Từ Tiểu Hà:
– Trói hai tay cô ta lại, nếu la hét nữa thì vả vào mồm cho ta!
Từ Tiểu Hà liền lấy dây trói ngược tay Đoạn Phương Cô lại, cười nhạt nói:
– Đoạn Phương Cô, hôm nay ngươi đã là một tù nhân, nếu không biết điều thì tự chuốc khổ vào thân đấy! Đoạn Phương Cô phẫn nộ hừ một tiếng, ngoảnh mặt đi hướng khác.
Lúc này, trên gò cát phía tây có xuất hiện một toán lạc đà, mờ mờ ảo ảo tợ như đang hành vân giá vụ. Ánh mặt trời chiếu xuống, thấy toán lạc đà kia có lúc đi rất nhanh, có lúc lại chậm rãi, thế nhưng vẫn đi vòng tròn trên gò cát chạy dài không mất bóng.
Triển Nhược Trần chợt cất giọng:
– Họ cách chúng ta còn xa!
Từ Tiểu Hà ngước mắt nhìn nói:
– Chớ để cho họ nhiễu loạn phương hướng chúng ta muốn đi. Nhược Trần ca, chúng ta chẳng cần để ý đến họ làm gì!
Triển Nhược Trần gật đầu tiếp lời:
– Có thể họ đi về phía trạm dừng kia!
Đột nhiên, Từ Tiểu Hà chỉ về phía tây, kêu lên:

– Nhược Trần ca, nhanh xem kìa!
Triển Nhược Trần ngưng ánh mắt nhìn, không khỏi ngạc nhiên, nói:
– Lại xuất hiện một toán lạc đà nữa.
Họ đi về hướng ..., vả lại đi khá nhanh.
Không những nhanh mà còn có một toán khác nữa cũng tiến về phía chúng ta. Từ Tiểu Hà cả kinh thốt lên:
– Không sai, chính là tiến về phía chúng ta.
Đoạn Phương Cô cất giọng cười ha ha nói:
– Chưa ra khỏi nơi này đã có người đuổi theo. Triển Nhược Trần các ngươi liệu có thoát ra khỏi Đại Mạc không?
Triển Nhược Trần nghiến răng, căn dặn Từ Tiểu Hà:
– Nhớ đấy, nếu họ là người Cô Lâu bang, muội lập tức cưỡi cùng một ngựa với Đoạn Phương Cô, ta giao cô ta cho muội đấy.
Từ Tiểu Hà ném ánh mắt lạnh lùng nhìn Đoạn Phương Cô đáp lại:
Yên tâm đi. Cô ta thoát đi đường nào được.
Ba con ngựa phi về hướng đông, chỉ trong chốc lát đã vượt ngoài mười dặm.
Từ Tiểu Hà cưỡi ngựa đi phía sau, ngoảnh đầu nhìn lại, không thấy hai toán lạc đà đó đâu nữa, bèn mỉm cười nói:
– Nhược Trần ca, hai toán lạc đà đó không còn nữa, có thể họ là thương khách đấy.
Triển Nhược Trần định cho ngựa băng lên một đồi cát, bất chợt từ hai phía tả hữu xuất hiện hai toán lạc đà khi nãy.
Họ phân hai hướng xuất hiện một cách thần bí, vả lại càng lúc càng gần, song phương đã nhìn thấy nhau rất rõ.
Triển Nhược Trần vẫn bình tĩnh ngồi yên trên ngựa, đôi mắt chớp chớp liên tục.
Đoạn Phương Cô trên mặt treo nụ cười, mái tóc dài xõa chẳng che nửa mặt, đôi nhãn châu đảo qua đảo lại nhìn hai toán lạc đà đang tiến lại ở hai phía tả hữu, trên khuôn mặt trắng như giấy bắt đầu hiện lên nét lạnh hạo.
Lúc này, bọn đại hán áo tro cưỡi trên lạc đà bắt đầu la hét ầm lên.
Triển Nhược Trần chẳng hiểu họ nói gì, và cũng không biết họ đang kêu gì.
Bỗng nhiên bọn đại hán đưa cao thanh khô cốt trảo, thúc lạc đà lên đứng chắn giữa đường. Hai gã đại hán dẫn đầu nhảy xuống đứng phía trước bầy lạc đà, lạnh lùng nhìn bọn Triển Nhược Trần đang tiến lại gần.
Triển Nhược Trần quay nhìn Từ Tiểu Hà, thấy cô ta hai tay chống yên ngựa bùng người lên không trung, lộn vòng đáp xuống sát sau

lưng Đoạn Phương Cô, một tay ôm ngang eo Đoạn Phương Cô, tay phải từ trên vai Đoạn Phương Cô đưa ra phía trước mặt, Từ Tiểu Hà lạnh giọng:
– Đoạn công chúa, chớ hốt hoảng, ngươi cần phải nhìn rõ mũi dùi dùi tẩm độc trên tay ta, ta không muốn ra tay đối với ngươi, nhưng nếu đến lúc tất yếu, mũi dùi này sẽ xuyên lút lớp thịt non của ngươi!
Đoạn Phương Cô trầm giọng:
– Từ Tiểu Hà ngươi yên tâm, cho dù ta muốn chết, cũng không cam tâm chết trong tay một người đê tiện như ngươi.!
Từ Tiểu Hà hừ một tiếng nói:
– Đoạn Phương Cô ngươi rất thông minh ...
Tiếng hô hào chợt ngừng hẳn lại. Chỉ nghe tiếng gió rít bên tai, Triển Nhược Trần cho ngựa dừng lại.
Trong hai gã đại hán đứng trước đàn lạc đà, gã phía bên phải dùng khô cốt trảo, lớn tiếng quát:
– Thứ đáng chết, còn không thả công chúa bọn ta ra hả?
Triển Nhược Trần cười nhạt, chợt thấy gã đại hán gầy ốm phía bên trái đưa cao hai tay thi lễ:
– Công chúa, bọn họ không làm tổn hại đến ngọc thể công chúa chứ?
Đoạn Phương Cô chậm rãi buông giọng:
– Nhị vị tuần tra cứ yên tâm, trước mắt họ còn không dám ra tay đối với ta!
Gã phía bên phải lớn tiếng:
– Đáng hận, chúng ta phải xông cả lên giết chết bọn hắn mới được?
Triển Nhược Trần dõng dạc cất tiếng:
– Bằng hữu, lẽ nào ngươi bức bách bọn ta giết chết công chúa các ngươi?
Đoạn Phương Cô cất cao giọng:
– Kể cả bốn hộ pháp cũng đều chết tính Triển này, hai người tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn ta, trước mắt không thể hành động liều lĩnh!
Gã đại hán bên trái kinh ngạc thốt lên:
– Bốn vị đại hộ pháp chết rồi sao? Đều chết trong tay tên tiểu tử này ư?
Đoạn Phương Cô than một tiếng, nói:
– Họ đã xả thân vì Đại Mạc Cô Lâu Bang! Gã bên phải đôi mắt tam giác trợn ngược lên, lớn tiếng:
– Bốn vị hộ pháp xả thân, bọn tôi vì sao không xả thân được, công chúa, chúng ta đông người, cùng xông vào một lượt, hắn ta một

mình làm sao đối phó nổi hai mươi sáu người vây sát?
Đoạn Phương Cô sắc mặt lạnh lại, nói:
– Ta không muốn các ngươi chết một cách oan uổng, các ngươi làm như vậy không những không cứu được ta, ngược lại còn hại đến ta. Nên biết rằng người này là đương kim thiếu chủ Kim Gia Lâu Liêu Bắc, lại là một tay sát thủ tàn độc, kể cả Vưu bà bà ở tây Thùy còn phải thận trọng cảnh giác với hắn ta, các người đâu phải là đối thủ của hắn ta, đừng thí mạng vô ích!
Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời:
– Đoạn Phương Cô, ta rất cảm ơn đối với sự hợp tác của ngươi!
Đoạn Phương Cô phẫn nộ quát:
– Triển Nhược Trần, ngươi quên sớm đi các lời lẽ mua chuộc trước mặt ta.
Để mà xem, các ngươi đừng hòng xông ra khỏi Đại Mạc này!
Đoạn Phương Cô vừa rứt lời, bọn đại hán hô lên như sấm, khô cốt trảo trong tay múa liên tục không ngừng!
Triển Nhược Trần hết hẳn nhịn nổi nói với Đoạn Phương Cô:
– Đoạn Phương Cô ngươi nhanh bảo họ tránh đường, ta không muốn làm chậm trễ hành trình.
Đoạn Phương Cô trầm giọng:
– Ngươi muốn đi cứ vòng qua đường mà đi, lẽ nào muốn xông thẳng vào bọn họ mà đi hay sao?
Triển Nhược Trần nhìn hai bên, thấy trên sa mạc cát xuất hiện rất nhiều gò cát nhỏ hình tròn, đoạn nói:
– Tiểu Hà muội, thận trọng đi theo ta!
Chàng đi vòng về phía nam, Từ Tiểu Hà giữ chặt Đoạn Phương Cô, cho ngựa đi theo sau ...
Lúc này, tiếng hô hào của bọn đại hán càng vang lớn lên, như muốn vỡ cả cuống họng!
Tiếng hô như sấm rền, cát bay mù mịt, trong sa mạc giống như đang trỗi lên một trận cuồng phong kỳ quái, như trời đất đang sụp đổ.
Triển Nhược Trần vẫn bình tĩnh cho ngựa vòng qua bọn đại hán đứng chặn ngang giữa đường, đang đi con ngựa bỗng bị trượt chân đi trước một cái, đầu ngựa đã chúi xuống cát!
Triển Nhược Trần nghĩ ngay bị lún “phù sa”!
Nghĩ vậy, chàng tức tốc ấn tay ở yên ngựa, hét lên một tiếng lớn bay người lên trên không đáp người xuống về phía sau cách đó ba trượng.
Chàng vội kéo lấy ngựa của Từ Tiểu Hà, kêu lên:
– Lùi lại nhanh, có phù sa!

Chợt thấy con ngựa của Triển Nhược Trần rống lên những tiếng thảm thiết, từ từ chìm xuống bãi phù sa cho đến khi mất dạng.
Từ Tiểu Hà kinh hãi thốt lên:
– Nguy hiểm thật!
Triển Nhược Trần trừng mắt nhìn bọn đại hán đang đứng cản đường, phẫn nộ nói:
– Đây là do âm mưu của bọn ngươi, cố ý dụ ta mắc bẫy.
Từ Tiểu Hà cất giọng:
– Nhược Trần ca, muội chợt nghĩ ra, sự xuất hiện của hai toán đại hán này nhất định có sự liên quan đến lão già chủ nhân tửu điếm kia.
Triển Nhược Trần gật đầu, ném ánh mắt sắc lạnh nhìn Đoạn Phương Cô, gằn giọng:
– Đoạn Phương Cô, nếu ngươi thật tâm che chở sinh mạng bọn họ thì hãy nhanh bảo họ tránh đường, nếu không thì chớ trách ta hạ thủ vô tình.
Đoạn Phương Cô nhìn với ánh mắt hận thù nói:
– Triển Nhược Trần, ta có lý gì không để cho họ tận trung với ta chứ?
Từ xa, bọn đại hán áo tro không hò hét nữa, một gã cất cao giọng:
– Công chúa, bọn thuộc hạ cung hầu đại giá phía trước.
Đoạn Phương Cô đáp lại lời:
– Đi đi! Phải thành công không được thất bại.
– Tuân lệnh!
Vì thế hai mươi sáu con lạc đà lần lượt kéo nhau đi.
Triển Nhược Trần lạnh giọng:
– Để xem bọn ngươi còn có ác chiêu quỷ kế gì nữa cho biết.
Từ Tiểu Hà nói:
– Nhược Trần ca cưỡi ngựa muội, chỉ cần qua đêm nay, quá ngọ hôm sau chúng ta có thể tới Long Tuyền trấn.
Đoạn Phương Cô cười lanh lảnh cất giọng:
– Sợ rằng các ngươi không tới được Long Tuyền trấn!
Triển Nhược Trần lạnh giọng:
– Như thế ngươi cũng chớ nghĩ đến chuyện sống!
Triển Nhược Trần cưỡi ngựa đi trước, chàng chú ý trên đường nơi nào khả nghi chàng liền nhảy xuống ngựa thăm dò. Đoạn đường đi thật gian khổ, đến lúc trời sắp tối mới vượt qua được tám mươi mấy dặm đường. Từ Tiểu Hà nói giọng lo lắng:
– Nhược Trần ca, ngày mai nếu không thúc ngựa đi nhanh, e rằng đến tối mai cũng không đến được Long Tuyền trấn.
Triển Nhược Trần không nói gì, ánh mắt luôn hướng về phương xa,

trong lòng luôn nghĩ đến sự an nguy của nghĩa mẫu. Khi rời khỏi Kim Gia Lâu chàng nói là nội trong nửa tháng sẽ trở về. Nay tính trên đầu ngón tay đã mười hai ngày rồi, vẫn còn lặn lội giữa sa mạc mênh mông.
Mặt trời khuất lặn non tây, những trận gió cuốn cát bay mịt mù, cát hắt vào mặt mở mắt không ra.
Triển Nhược Trần chỉ tay về gò cát cao phía trước, nói:
– Tạm thời nghỉ chân ở đây, vào canh ba chúng ta tiếp tục lên đường.
Từ Tiểu Hà nhảy xuống ngựa, cúi xuống cởi trói ở chân cho Đoạn Phương Cô, đỡ cô ta xuống ngựa, gắt giọng:
– Xuống ngựa đi!
Bị rơi ngửa đầu xuống cát, Đoạn Phương Cô tức giận quát:
– Quỷ nha đầu kia, ngươi nhớ đấy!
Từ Tiểu Hà chẳng cần để ý đến lời cô ta, liền trói hai chân cô ta lại, rồi đẩy nằm ngửa bên gò cát, lạnh giọng:
– Ngoan ngoãn ngủ đi, vào canh ba bọn ta phải lên đường.
Đoạn Phương Cô cả đời đâu từng bị giày vò như vậy? Muốn khóc nhưng đanh phải đắng cay nuốt lệ!
Triển Nhược Trần quan sát chung quanh một lượt, thấy ngoài những cơn gió cuốn cả đất cát bay ra, không có dấu hiệu gì khác lạ.
Chàng lấy thức ăn và nước ra, Đoạn Phương Cô chỉ uống mấy ngụm nước rồi nằm xuống chìm vào giấc ngủ mê man.
Từ Tiểu Hà cười nhạt nói:
– Không ngờ lúc này cô ta lại ngủ được.
Sắc trời đã phủ bóng hoàng hôn.
Từ Tiểu Hà tựa người bên Triển Nhược Trần, hai người ngồi sánh bên nhau, cô ta nhỏ giọng:
– Nhược Trần ca, chàng ngủ trước đi! Muội canh giữ cho.
Triển Nhược Trần nhìn Đoạn Phương Cô đã ngủ, nói nhỏ:
– Cũng được ta nghỉ trước, muội phải đặc biệt chú ý đến cô ta đấy.
Từ Tiểu Hà đè nhẹ lên vai chàng, nói:
– Chàng yên tâm ngủ đi!
Triển Nhược Trần nằm xuống trên cát, từ từ nhắm mắt lại, trong bể não của chàng cứ chập chờn hình bóng của nghĩa mẫu, đầu óc căng thẳng, trong lòng lo như lửa đốt, không tài nào chợp mắt được.
Còn Từ Tiểu Hà hai tay gối trên đầu ngủ một cách ngon lành.
Ngẩng mặt nhìn sắc trời, ánh trăng treo lơ lửng ở khoảng trời phương đông, lúc này đã vào khoảng canh hai.
Triển Nhược Trần đang ngắm nhìn Từ Tiểu Hà chìm trong giấc ngủ

nồng say, từ xa bỗng nghe vọng lại tiếng sói kêu rùng rợn.
Thanh âm nghe phát ra ở hướng đông, nhưng khoảnh khắc sau nghe phía tây cũng có tiếng sói kêu vọng lại.
Chàng hoàn toàn không để tâm tới, trong sa mạc những tiếng sói kêu như vậy là rất bình thường, ngày nào cũng có.
Không ngờ, tiếng sói kêu từ hai phía càng lúc càng gần, giống như đang cùng tìm đến phía này.
Triển Nhược Trần nhè nhẹ đứng dậy, đi dọc theo gò cát, vận nhãn lực nhìn ra xa, bất chợt thầm kinh ngạc trong lòng.
Thấy cách một dặm về phía đông bắc có một con lạc đà, trên lưng là một đại hán đang cưỡi, gã ta ngẩng mặt lên kêu cuồng không ngớt ...
Ở phía tây nam cũng có một gã đại hán cưỡi lạc đà, gã ta cũng kêu lên những tiếng tương tự như vậy.
Khu vực xung quanh có sói hoang xuất hiện, Triển Nhược Trần thật sự không ngờ trong Đại Mạc lại có loại người thần kỳ như vậy, có thể điều khiển được sói hoang tập trung lại.
Tiếng kêu vẫn vang lên không dứt, bầy sói từ bốn phương tám hướng đã tập trung lại ở nơi này.
Triển Nhược Trần đôi mày nhíu lại, vội gọi Từ Tiểu Hà tỉnh dậy.
Từ Tiểu Hà giật mình tỉnh giấc, e thẹn nói:
– Muội ngủ quên rồi!
Triển Nhược Trần chỉ xung quanh, buông giọng:
– Có người đang điều khiển bầy sói.
Từ Tiểu Hà ngạc nhiên nói:
– Nghe nói trong Đại Mạc có người thần kỳ có thể điều khiển được bầy sói, lẽ nào lại có thật?
Triển Nhược Trần chưa mở miệng, Đoạn Phương Cô đã cất giọng:
– Đợi đến khi các ngươi cắn xé với bầy sói, cảnh trường đó nhất định rất hấp dẫn. Ha ha ...
Triển Nhược Trần giận dữ quát:
– Sói hoang xông tới đây, bọn ta còn đấu được, ngươi sao? Hừ, người chết đầu tiên chính là ngươi!
Không ngờ Đoạn Phương Cô cười nhạo nói:
– Nếu như sói ăn thịt ta, thì người điều khiển sói cũng đi đời.
Triển Nhược Trần nghe vậy ngạc nhiên, nói với Từ Tiểu Hà:
– Lời cô ta có lý, người điều khiển sói chính là người Khô Lâu Bang, chúng ta phải tìm kế sách để đối phó mới được.
Đoạn Phương Cô cất giọng cười đắc ý ...

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 20
Địch Vây Hãm Tứ Phương
Kim Gia Lâu Lay Chuyển

Từ xa đã xuất hiện hơn một trăm con sói dữ, những con sói hung mãnh này đang chạy cuồng trong sa mạc, tiến lại mỗi lúc một gần, miệng phát ra những tiếng kêu ghê rợn!
Triển Nhược Trần vội bảo Từ Tiểu Hà:
– Nhanh đưa Đoạn Phương Cô lên ngựa!
Từ Tiểu Hà ôm xốc Đoạn Phương Cô nhảy lên ngồi trên ngựa, nói:
– Nhược Trần ca làm thế nào bây giờ?
Triển Nhược Trần quắc ánh mắt trừng nhìn Đoạn Phương Cô, buông giọng:
– Chúng ta không cần chạy trốn, vì lúc này chẳng có nơi nào để trốn được cả, kể cả một cành củi đốt lửa cũng không có!
Từ Tiểu Hà kinh ngạc thốt lên:
– Chẳng lẽ bó tay làm mồi cho sói?
Triển Nhược Trần một tay đặt lên trên đầu gối Đoạn Phương Cô, nói:
– Ta tin rằng không đến nỗi nào, vì Đoạn Phương Cô nhất định sẽ có cách đuổi bầy sói đi!
Đoạn Phương Cô chợt thốt giọng:
– Ta có cách gì? Triển Nhược Trần, ngươi không có cách gì cả sao? Ta cũng vậy, chẳng có cách gì cả!
Triển Nhược Trần trầm hẳn nét mặt, gằn giọng:
– Vậy ta sẽ xem ngươi bị sói dữ gặm từng miếng thịt!
Từ Tiểu Hà cất giọng:
– Nhược Trần ca, muội nghĩ ra một cách này!
Triển Nhược Trần liền hỏi:
– Nói nhanh!
Từ Tiểu Hà chỉ ra xa, trả lời:
– Chúng ta dùng khinh công Bát Bộ Hãn Thiền, bắt giết hai tên điều khiển sói đó. Muội tin rằng chỉ cần giết chết hai tên kia, bầy sói dữ không chịu sự điều khiển của họ, sẽ không xông về phía chúng ta!
Triển Nhược Trần gật đầu nói:
– Hảo! Muội canh giữ Đoạn Phương Cô, để ta đi thu thập bọn họ!
Thanh âm vừa dứt, người đã băng qua khỏi đồi cát, thi triển thân pháp phóng thẳng về phía con lạc đà ở hướng đông bắc.
Triển Nhược Trần vượt qua hai bầy sói đuổi theo cắn, còn cách nửa

dặm, chàng đã thấy rõ gã đại hán ngồi trên lưng lạc đà. Gã ta râu ria bờm xờm, hai tay nắm cặp Khô Cốt Trảo, múa liên hồi, miệng kêu những tiếng quái dị, bầy sói chạy vờn chung quanh gã ta.
Bầy sói bám theo lạc đà để tiến lên phía trước, đến khi gã đại hán phát hiện Triển Nhược Trần đã lao tới sát bên người thì lập tức thay đổi tiếng kêu ...
Trong lúc bầy sói như say như dại, Triển Nhược Trần lao vút người lên cao, Sương Nguyệt đao từ trên không trung xẹt nhanh xuống như tia chớp, gã đại hán vận lực vung cặp Khô Cốt Trảo chống trả, nhưng đã chậm một bước, ánh đao đã xẹt ngang qua đầu gã ta, Triển Nhược Trần đáp người xuống cách ngoài năm trượng!
“A ...!”.
Thanh âm phát ra từ miệng gã đại hán, kể cả con lạc đà cũng rống lên một tiếng, từ từ đổ nhào xuống bãi cát ...
Trong ánh trăng mờ ảo, nửa cái đầu của gã đại hán bị đao chém đứt bay lơ lửng giữa không trung.
Lúc này, bầy sói mất đi sự điều khiển lập tức khôi phục lại bản tính của súc vật, thấy người và lạc đà nằm gục trong đống máu, liền đua nhau xông đến.
Mùi máu tanh, thịt người và thịt lạc đà, khiến cho bầy sói tranh nhau lao tới cắn xé tha đi ...
Triển Nhược Trần lao thẳng về phía tây nam ...
Gã đại hán ở phía tây nam cách nơi này hơn một dặm, ở đây phát sinh biến cố, gã ta không hề hay biết, vẫn ngẩng mặt kêu lên những tiếng quái dị!
Con lạc đà của gã đại hán hai mắt bị bịt kín, chỉ nghe theo sự điều khiển của gã ta tiến về phía trước, nó dường như không hề biết bầy sói đang chạy theo xung quanh.
Lúc này, gã đại hán đứng thẳng người dậy, ngẩng cao đầu nhìn về phía đông bắc, bất giác kinh ngạc kêu lên liên tiếp mấy tiếng, vẫn không thấy phía đối diện ứng thanh. Trong lúc đang còn do dự, bất ngờ có một bóng người lướt nhanh qua. Thật quá nhanh. Đến khi gã ta đưa cặp Khô Cốt Trảo lên thì một vật sáng đã xẹt ngang qua đầu!
“Á ...”.
Chỉ một tiếng kêu duy nhất, thanh âm phát ra từ miệng của một chiếc đầu lâu quay tròn trên không trung, khi chiếc đầu rơi xuống, trúng ngay trên người một con sói lớn. Thật khủng khiếp! Con sói quay người lại há miệng gặm chiếc đầu đầy máu tha đi mất!
Thân hình mất đầu từ trên lưng lạc đà rơi lộn xuống, lọt ngay giữa bầy sói hung dữ, bầy sói lập tức xông vào cắn xé tranh giành nhau

ăn, kể cả con lạc đà cũng bị bầy sói xé xác!
Triển Nhược Trần thi triển thân pháp lộn người liên tiếp trên không trung, thoát khỏi những con sói đuổi theo cắn.
Trở về chỗ cũ, trong lòng thầm nghĩ, nếu như bầy sói hung dữ này bị điều khiển xông về phía đó, thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được, chàng có thể thoát được mạng, nhưng Từ Tiểu Hà e rằng khó thoát khỏi cái chết!
Thấy Triển Nhược Trần quay lại, Đoạn Phương Cô lại cuống lên:
– Triển Nhược Trần, ngươi là tên đồ phu khát máu, ngươi đã làm gì họ?
Triển Nhược Trần lạnh giọng:
– Hai tên kia xua bầy sói dữ tới, tồn tâm bất thiện, muốn cho bầy súc sinh đó đối phó ta, nên ta đã đem bọn họ và kể cả hai con lạc đà làm mồi cho bầy sói!
Từ Tiểu Hà vỗ tay reo lên:
– Thật sảng khoái, bầy sói dữ đó ăn no rồi sẽ không tìm đến chúng ta nữa, ha ha ...
Đoạn Phương Cô phẫn nộ nói:
– Triển Nhược Trần, ngươi giết chết hai vị cao nhân Đại Mạc, thật đáng hận!
Triển Nhược Trần nói với giọng căm hận:
– Cao nhân gì? Đoạn Phương Cô, ta đã nói rõ, lúc này ai cũng muốn lấy mạng ta, buộc ta phải lấy lại mạng họ.
Đoạn Phương Cô đanh giọng:
– Triển Nhược Trần, dù sao ngươi vẫn ra không khỏi Đại Mạc, không tin rồi ngươi sẽ biết ngay.
Triển Nhược Trần nói:
– Đây là lần thứ hai ngươi mở miệng nói ra lời đó, nhưng ta vẫn sống trơ trơ chẳng hề nguy hại. Đoạn Phương Cô, ngươi chớ vọng tưởng!
Từ Tiểu Hà bước đến bên cạnh chàng, lên tiếng:
– Mặc kệ cô ta, chàng nằm nghỉ một lát đi, đến canh ba chúng ta lên đường.
Đoạn Phương Cô lại bị Từ Tiểu Hà đẩy nhào xuống ngựa, dùng dây trói hai chân lại, dù tức giận đến lộn gan cũng đành chịu.
Triển Nhược Trần phát ra tiếng ngáy đều đều, thanh âm không lớn, nhưng Từ Tiểu Hà lại rất mãn ý, nở một nụ cười trên môi.
Vào sáng sớm ...
Ở Trường Xuân Sơn, phòng ốc Kim Gia Lâu nguy nga tráng lệ, mọi người đang lui tới, di động tương đối nhanh.
Trong Đại Kim Lâu, Nhị Đương Gia của Kim Gia Lâu là Hỏa Ấn Tinh

Quân Phan Đắc Thọ hai má phính lên, vết thẹo trên trán đỏ rần, lão ta ngồi một chỗ từ canh ba đến lúc trời sáng, chẳng nói một lời nào. Hôm nay, vết thương ở chân đã lành, sắc mặt lão ta trắng xanh, đang hướng nhìn về phía Nhị Bảo Đầu Huyền Tiểu Hương từ ngoài đi vào, hỏi:
– Thăm dò có ra không?
Bảng Hầu Huyền Tiểu Hương liền ôm quyền đáp:
– Lùng tìm từ canh ba cho đến sáng, chẳng thấy một bóng hình nào.
Phan Đắc Thọ vỗ mạnh lên bàn liên tiếp mấy cái, giận dữ quát:
– Mẹ nó, người của họ đang hoạt động trên địa phận của chúng ta, người của chúng ta lại hoàn toàn vô dụng cả sao? Kể cả bóng dáng của bọn hắn cũng không tìm ra, tìm kiểu gì lạ vậy? Các người nói rõ cho ta biết ...
Ngay lúc ấy, từ bên ngoài, Thân Vô Kỵ bước nhanh vào, lão ta thấy Phan Đắc Thọ đôi mắt đỏ ngầu, mặt hầm hầm tức giận, bèn hỏi:
– Nhị Đương Gia có phải vì người của địch nhân đưa phong thư đến mà nổi giận không?
Phan Đắc Thọ gật đầu nói:
– Mời đại cửu công ngồi, lần này Kim Gia Lâu nguy ngập rồi. Lão nghĩ xem, địch nhân đã đưa phong thư đến cửa, mà chúng ta tìm không ra nơi ẩn nấp của địch nhân, lão nói thử xem như vậy chúng ta lấy vào đâu để đánh?
Thân Vô Kỵ nói với giọng băn khoăn:
– Mười ngày rồi, Nhược Trần cũng nên trở về mới phải!
Phan Đắc Thọ hai bàn tay bóp chặt, nói:
– Nếu không có ý kiến của thiếu chủ, Phan Đắc Thọ đã xuất lĩnh huynh đệ đến thẳng Đại Mạc để tiêu diệt bọn họ rồi, đâu để cho Trường Xuân Sơn hao tổn cạn kiệt thế này!
Thân Vô Kỵ xua tay tiếp lời:
– Nhị Đương Gia cũng đã biết dụng ý của Nhược Trần, Đại Mạc Khô Lâu Bang là một tổ chức thần bí, hành động của họ quỷ thần cũng chẳng hay, nếu không nắm rõ hành tung của họ, ba ngàn dặm Đại Mạc, chúng ta làm sao tìm ra họ để tiêu diệt được?
Phan Đắc Thọ nói với giọng nặng nề:
– Thiếu chủ một mình dấn thân vào chốn hiểm nguy, người ta không thể không lo lắng cho thiếu chủ được!
Thân Vô Kỵ đương nhiên cũng lo lắng cho Triển Nhược Trần. Mấy ngày nay, Kim Gia Lâu án binh bất động, không điều phái ai ra ngoài cả, địch nhân bao vây ở ngoài không thấy Kim Gia Lâu có động tĩnh gì, mới tống vào một phong thư.

Thân Vô Kỵ hỏi:
– Nhị Đương Gia chuẩn bị xử lý như thế nào đối với những lời nói trong bức thư đó?
Phan Đắc Thọ trầm giọng:
– Địch nhân thật buồn cười, họ bắt Lâu Chủ, hạn định mười ngày, muốn chúng ta cắt nhượng vô điều kiện vùng đất thuộc sở hữu Kim Gia Lâu nằm về phía bắc Trường Xuân Sơn, nếu không thì họ sẽ chặt một cánh tay của Lâu Chủ đưa đến đây. Đại cửu công, họ giở trò như vậy, lão có tin không?
Thân Vô Kỵ lắc đầu trả lời:
– Ta đương nhiên không tin!
Phan Đắc Thọ gật đầu tiếp lời:
– Lão phu dám nói rằng, mục đích cuối cùng của địch nhân là muốn tiêu diệt chúng ta, tiêu diệt chúng ta đến cùng.
Lúc này, tỷ muội Thân Vô Mộ và Thân Vô Cầu theo Thi Gia Gia vội vã bước vào Đại Kim Lâu. Phan Đắc Thọ đứng dậy nói với Thi Gia Gia:
– Thiếu phu nhân, mời ngồi!
Thi Gia Gia lo lắng nói:
– Nhược Trần đã đi mười ngày rồi, chàng nói nhanh tức mười ngày sẽ trở về, nhưng ...
Thân Vô Kỵ tiếp lời:
– Ta và Nhị Đương Gia cũng đang bàn về chuyện này, nhất là địch nhân tống đến một phong thư, hạn định mười ngày, nếu không thì sẽ đưa đến một cánh tay của Lâu Chủ, hai chuyện này hợp lại một, khiến người ta không biết tính cách nào đây!
Thi Gia Gia với nét mặt đau buồn, nói:
– Nhưng kể cả một chút tin tức về Nhược Trần cũng không có, tôi thấy ...
Phan Đắc Thọ nói với giọng kiên quyết:
– Đại cửu công chủ trì đại cuộc, tôi đích thân dẫn nhóm Sát Vệ tiến thẳng đến Đại Mạc, nếu gặp được thiếu chủ sẽ quay trở về ngay.
Thân Vô Kỵ lắc đầu ngăn cản:
– Không, ta phản đối!
Thi Gia Gia cũng lắc đầu nói:
– Tôi cũng phản đối, Nhị Đương Gia, lúc này tuyệt đối không thể khinh cử vọng động, tình thế trước mắt, Lâu Chủ đang bị nguy hiểm đến tính mạng, chúng ta phải lấy bất biến để ứng vạn biến!
Phan Đắc Thọ nộ giọng:
– Những điều đó ta đều biết, nhưng thiếu chủ đã đi Đại Mạc mười

ngày, ngồi đợi như thế này sẽ không phải là biện pháp giải quyết, chúng ta đợi Nhưng địch không đợi, khi lực lượng của địch nhân tập trung đến điểm cường mạnh, họ sẽ giở chiêu thâm độc lợi hại để tiêu diệt chúng ta.
Thi Gia Gia nhìn Nguyễn Nhi của nhóm Phi Long Bát Vệ đang từ ngoài bước vào. Nguyễn Nhị bước thẳng vào Đại Kim Lâu, thịt hai bên má rung lên, ông ta ôm quyền nói:
– Men theo Trường Xuân Sơn, trong phạm vi ba mươi dặm, không phát hiện ra dấu vết địch nhân.
Phan Đắc Thọ gắt giọng:
– Quỷ quái thật, bọn họ là quỷ sao? Lên trời hay là chui xuống đất?
Thân Vô Kỵ đưa tay vuốt chòm râu chữ bát, nói:
– Không biết nửa tháng nay, đại muội của ta sống qua những ngày tháng như thế nào?
Thân Vô Mộ chậm rãi buông giọng:
– Hay là thế này, hai tỷ muội chúng tôi cải trang giả dạng, đi đến Đại Mạc, có thể gặp được thiếu chủ ...
Phan Đắc Thọ liền lắc đầu, ngắt lời:
– Không được! Không được! Bị bắt một mình Lâu Chủ đã đớn đau lắm rồi, nếu địch nhân bắt thêm hai người nữa thì cay đắng biết bao.
Nguyện Nhị chớp mắt, lên tiếng:
– Nhị Đương Gia, hay là để tôi xuất lĩnh nhóm Phi Long Bát Vệ xông thẳng vào Đại Mạc, nghênh tiếp thiếu chủ, giữa đường có thể dẫn dụ đối phương xuất hiện, chỉ cần dụ được địch nhân ra khỏi nơi ẩn thân, chúng ta sẽ biến thủ vi công.
Phan Đắc Thọ ngẫm nghĩ một lát, nói:
– Bát Vệ cũng lụy người hơn nửa đêm nay rồi, cần phải nghỉ ngơi, hai giờ sau các người lập tức lên đường, không cần phải đến gặp ta nữa.
Nguyễn Nhị cất giọng:
– Tuân lệnh!
Nhìn Nguyễn Nhị bước đi, Phan Đắc Thọ nói với Huyền Tiểu Hương đang đứng sững một bên:
– Nói với Đại Bảo Đầu các người, Phi Long Bát Vệ đi Đại Mạc, nhân mã cấp chữ Nguyệt các người thay thế vào đó.
Huyền Tiểu Hương đáp lời rồi vội lùi ra khỏi Đại Kim Lâu.
Ngay lúc này, một trong hai lão già giữ mộ, tay bưng một cái hộp bằng gỗ, hớt hãi đi vào Đại Kim Lâu, mặt mày tái mét, vừa đi vừa gọi:
– Bất hảo, địch nhân sắp động thủ rồi!
Phan Đắc Thọ chạy ra, phẫn nộ nắm lấy lão già, quát:

– Trông ngươi như người mất hồn, chuyện gì đã xảy ra vậy?
Lão già cung kính dâng hộp gỗ lên, đáp:
– Sáng sớm có người đem hộp gỗ này đặt trước phần mộ của lão đương gia, tiểu nhân mở ra xem, chỉ thấy là ...
Phan Đắc Thọ mở hộp ra, thấy bên trong ngoài bức thư ra, còn có một nắm tóc đàn bà.
Thân Vô Kỵ cất giọng:
– Xem bức thư đó viết gì?
Phan Đắc Thọ lật trang giấy ra, đọc:
– Gởi đến một nắm tóc của Kim Thân Vô Ngân để biểu thị lòng quyết tâm của ta. Hạn kỳ mười ngày, nay gia hạn thêm năm ngày nữa, sau năm ngày nếu không có hồi âm, ta sẽ chặt ngay một cánh tay của Kim Thân Vô Ngân, sau đó cứ ba ngày thì chặt một lần, cho đến lúc nào không còn gì mới thôi.
Đại Mạc Khô Lâu Bang Chủ, Đoạn Nhỉ Sinh!
Phan Đắc Thọ vội lấy ra phong thư nhận được hôm qua, đem hai bức thư đối chiếu nhau, rồi nói với Thân Vô Kỵ:
– Đại cửu công, lão nhìn kỹ xem, hai bức thư này không giống nhau.
Thân Vô Kỵ nhìn kỹ, gật đầu tiếp lời:
– Địch nhân đã có kế hoạch hành động, nhưng chỉ có duy nhất bức thư này là thật sự do chính tay Đoạn Nhỉ Sinh bang chủ Khô Lâu Bang viết.
Phan Đắc Thọ hừ một tiếng nói:
– Tên họ Đoạn kia cuối cùng đã xuất hiện, xem ra hắn ta đang ở quanh quẩn Trường Xuân Sơn.
Thi Gia Gia hốt hoảng nói:
– Làm thế nào bây giờ, nếu nội trong mười lăm ngày Nhược Trần không trở về ...
Phan Đắc Thọ cũng lo hoảng:
– Nếu nội trong mười lăm ngày không thấy thiếu chủ trở về, vì an nguy của Lâu Chủ, chúng ta đành phải tạm thời đáp ứng yêu cầu của họ.
Thân Vô Kỵ than:
– Nhược Trần nay không biết đang ở đâu, Đại Mạc ba ngàn dặm, muốn tìm một người, chẳng khác nào mò kim đáy biển.
Vì thế, lo hoảng và phẫn nộ tràn ngập trong Đại Kim Lâu, nhất là Phan Đắc Thọ, lão ta hận không thể tìm được địch nhân để quyết một trận sinh tử.
Cũng như vậy, Đoạn Phương Cô trong lòng cũng đầy lo hoảng và phẫn nộ, cô ta gượng ngồi thẳng người không để đầu dựa vào Từ

Tiểu Hà đang ngồi phía sau.
Triển Nhược Trần nhìn ánh trăng dần dần khuất lặn phía tây, quay lại nói với Từ Tiểu Hà:
– Tiểu Hà muội, chúng ta thúc ngựa phi nhanh, đến lúc trời sáng có thể vượt qua ngoài năm mươi dặm.
Từ Tiểu Hà mỉm cười nhẹ giọng:
– Muội hiểu lòng chàng đang như lửa đốt, muội tuy muốn cùng chung sống với chàng thêm vài ngày nữa, nhưng lúc này đành phải nghe theo chàng mà thôi.
Triển Nhược Trần nhìn cô ta với ánh mắt trìu mến, nói:
– Sau chuyện này, ta sẽ tìm cách đưa muội về Kim Gia Lâu.
Từ Tiểu Hà liền lắc đầu nguầy nguậy, tiếp lời:
– Không, muội sẽ không theo chàng về Kim Gia Lâu. Muội yêu chàng thì phải nên làm cho chàng được vui sướng. Nếu muội xuất hiện giữa chàng và Thi Gia Gia, nhất định sẽ gây nhiều rắc rối cho chàng. Chàng không vui, muội làm sao cao hứng được chứ?
– Như vậy cũng không làm khó muội. Ta ...
Từ Tiểu Hà ngắt ngang lời:
– Chàng tuy không ở cạnh bên muội, nhưng muội nhận thấy rằng chàng thời thời khắc khắc luôn kề cạnh bên muội, nhất là muội đã đạt được điều mong muốn không thể ngờ tới, cuộc đời này không còn gì để nuối tiếc nữa. Từ nay về sau, chỉ mong sao chàng sống được hạnh phúc vui sướng là muội mãn ý lắm rồi!
Triển Nhược Trần không còn gì để nói, chỉ biết lắc đầu im lặng.
Thế nhưng, Đoạn Phương cười nhạt, cất giọng:
– Thật là một đôi cẩu nam nữ vô liêm sỉ, một cặp năm nữ dâm loạn. Triển Nhược Trần, ngươi là một tên ngụy quân tử, mặt người dạ thú.
Vỗ một cái ngay trên đỉnh đầu của Đoạn Phương Cô, Từ Tiểu Hà tức giận quát:
– Ngươi nói gì? Nếu còn hó hé nữa, ta sẽ nhổ sạch tóc trên đầu ngươi.
Đoạn Phương Cô đầu óc quay cuồng, mắt nổi đom đóm, lắc mạnh đầu hét lên:
– Quỷ nha đầu, ngươi dám đánh ta?
Từ Tiểu Hà hừ một tiếng, lạnh giọng:
– Chớ quên rằng lúc tất yếu, ta còn giết ngươi nữa là khác.
Đoạn Phương Cô rống lên:
– Ngươi dám ư?
Triển Nhược Trần nói với giọng trầm lãnh:
– Cô ta đương nhiên là dám, nếu ngươi không hợp tác, nếu ngươi

muốn giữa đường trốn chạy, cô ta sẽ cho ngươi một chưởng chết ngay.
Vì thế, Đoạn Phương Cô trầm mặc cúi đầu, cô ta rất muốn khóc, khóc cho vơi đi bao nỗi thống khổ, nhưng trước mặt địch nhân phải cố đè nén dòng lệ đang muốn tuôn rơi.
Triển Nhược Trần lấy thức ăn ra, cùng cho ngựa đi chậm lại, Từ Tiểu Hà vừa ăn vừa nói:
– Nếu không có chuyện gì xảy ra, đến sáng hôm sau có thể tới được Long Tuyền Trấn. Từ Long Tuyền Trấn thúc ngựa đi nhanh, thì không tới hai ngày sẽ đến Trường Xuân Sơn.
Triển Nhược Trần nhìn thẳng về phía trước, cất giọng:
– Những mong sao lời của muội trở thành hiện thực, nhưng ...
Đôi mắt bỗng rực lên, chàng nói tiếp:
– Nhưng địch nhân lại sắp xuất hiện rồi!
Từ Tiểu Hà kinh ngạc nhìn ra xa, không sai, thấy hai toán lạc đà đang di động cách trước mặt độ ba dặm, cô ta buột miệng kêu lên:
– Thật là âm hồn bất tán, họ đuổi đến trước mặt rồi.
Triển Nhược Trần than:
– Xem ra sớm muộn gì cũng không tránh khỏi một trận cuồng sát.
Đoạn Phương Cô giận dữ lên tiếng:
– Triển Nhược Trần, ta và ngươi cùng thương lượng, được không?
Triển Nhược Trần cười nhạt:
– Một tù nhân có gì phải thương lượng chứ?
Đoạn Phương Cô lớn tiếng:
– Triển Nhược Trần, ta nói thật cho ngươi biết, các ngươi dù bắt ta đi cũng sẽ không thoát ra khỏi Đại Mạc, điều đó ngươi nhất định phải tin.
– Ta càng tin vào Sương Nguyệt đao của ta!
– Triển Nhược Trần, ngươi chớ qua ngoan cố, điều kiện của ta khá rộng rãi, ngươi lẽ nào không muốn nghe?
Từ Tiểu Hà ngồi sau lưng Đoạn Phương Cô, lên tiếng:
– Ngươi nói đi, ta nghe cũng vậy.
Đoạn Phương Cô nói:
– Từ Tiểu Hà, nếu các ngươi thả ta ra ở đây, ta bảo đảm cho các ngươi ra khỏi Đại Mạc bình an!
Từ Tiểu Hà buông giọng:
– Đó chính là điều kiện cao minh ngươi muốn đề xuất đó sao? Đoạn Phương Cô, ngươi tưởng bọn ta ngu lắm sao?
Đột nhiên có những tiếng la hét vọng lại, bọn đại hán áo tro cưỡi trên lạc đà vừa kêu la vừa vung tay hoa chân không ngớt.

Triển Nhược Trần dừng ngựa lại, nhảy xuống đất, mặt đằng đằng sát khí, chàng trao dây cương cho Từ Tiểu Hà, nói:
– Không giết những người này, chúng ta không thể bình an rời khỏi Đại Mạc.
Hai tay thõng xuống, chàng tiến lên phía trước ...
Đoạn Phương Cô kêu lên:
– Đứng lại!
Triển Nhược Trần quắc ánh mắt lên nhìn cô ta, gằn giọng:
– Ngươi gọi ta?
– Ta đương nhiên là gọi ngươi.
Triển Nhược Trần chỉ về phía bọn đại hán đang chắn đường, nói:
– Ngươi nên bảo bọn họ tránh ra, gọi ta có dụng ý gì?
Đoạn Phương Cô lớn tiếng:
– Ta biết họ không phải là đối thủ của ngươi. Triển Nhược Trần, ngươi đã giết chết không ít những huynh đệ của Khô Lâu Bang.
Triển Nhược Trần nét mặt lạnh bạo vô cùng, nói:
– Giết người chỉ là thủ đoạn cuối cùng. Đoạn công chúa, ta vì bị bức bách nên mới làm vậy.
Đoạn Phương Cô nghiến răng, gắt giọng:
– Ngươi lui ra, ta đi bảo họ nhường đường.
Triển Nhược Trần nhảy lên ngựa, nói:
– Chúng ta cùng đi.
Hai con ngựa đi sánh ngang nhau, Đoạn Phương Cô nhìn thẳng vào bọn đại hán áo tro, chầm chậm gật gật đầu ...
Bọn đại hán cùng ngước mắt chăm nhìn cô ta.
Đoạn Phương Cô mặt đầy nỗi đau buồn khó nói ra lời, chậm rãi cất giọng:
– Lòng trung của các ngươi, ta sẽ ghi nhận ...
Cô ta than một tiếng, đoạn nói:
– Các người tạm thời nhường đường, chớ để thiệt mạng oan uổng!
Gã đại hán gầy ốm dẫn đầu bèn lên tiếng:
– Thuộc hạ không thể để cho họ bắt công chúa đi, công chúa ...
Hắn chưa dứt lời, Đoạn Phương Cô chợt dùng tiếng thổ ngữ nói mấy câu với hắn.
Triển Nhược Trần thấy gã đại hán gật đầu lia lịa, liền quát hỏi:
– Đoạn công chúa, ngươi đang nói gì với hắn ta vậy?
Đoạn Phương Cô trầm giọng:
– Ta dùng tiếng thổ ngữ muốn họ vì ta và cầu chúc ta đi đường bình an.
Cô ta vừa nói xong, bọn đại hán liền phân làm hai nhóm, cưỡi lạc đà

đi mất.
Triển Nhược Trần không biết làm sao, vì chàng nghe không hiểu tiếng thổ ngữ của Đoạn Phương Cô, Từ Tiểu Hà cũng vậy.
Tuy nhiên, hai người đều hiểu rằng Đoạn Phương Cô không phải muốn bọn thuộc hạ cầu chúc cho cô ta đi đường bình an, mà đang trao đổi âm mưu gì đó để đối phó với chàng.
Từ Tiểu Hà chợt lạnh giọng nói sát bên tai Đoạn Phương Cô:
– Ngươi tốt nhất hãy nói thật, chỉ cần đi đường được bình an, ta tin rằng mọi người đều yên ổn không có chuyện gì, nếu không thì ...hừ ...
Đoạn Phương Cô quay lại phẫn nộ, nói:
– Nếu không thì sao?
– Thì người chết đầu tiên chính là ngươi!
Đoạn Phương Cô rùng hai vai, tỏ ra khinh miệt đối phương, rít qua kẽ răng:
– Ta hận không vặn được ngay đầu ngươi.
Từ Tiểu Hà cười nhạt nói:
– Ngươi vĩnh viễn sẽ không có cơ hội đó.
Phía trước, Triển Nhược Trần cất cao giọng:
– Hà muội, chúng ta thúc ngựa đi nhanh, hôm nay có thể tới được Long Tuyền Trấn.
Từ Tiểu Hà vỗ ngựa, hét:
– Đi!
Hai con ngựa nhắm hướng đông lao đi như bay, cát bụi cuộn tung mịt mù.
Triển Nhược Trần thầm nghĩ, chỉ cần vượt ra ngoài trăm dặm, sẽ không sợ bọn đại hán kia giở trò quỷ quyệt nữa ...
Không ngờ, Đoạn Phương Cô cất giọng cười vang.
Hiện tại, Triển Nhược Trần thở ra một hơi nhẹ nhõm, vì chàng đã nhìn thấy đồi đất nằm cách Long Tuyền Trấn năm dặm về phía bắc, nơi đó chàng đã từng giao đấu với bọn cha con Hoàng Vị.
Băng qua một đồi cát, Triển Nhược Trần đang lo nghĩ, chợt thấy phía trước có mười ba con lạc đà cao to đứng chắn ngang đường, muốn vòng qua cũng không vòng được.
Khi chàng tiến lên trước mặt đàn lạc đà, bất giác giật mình, những người này sao lại đứng chặn đường ở đây?
Không sai, cưỡi trên lưng mười ba con lạc đà là một trong hai toán đại hán áo tro liên tục xuất hiện chắn đường.
Dừng ngựa lại, Triển Nhược Trần lạnh lùng nói:
– Tránh đường!

Gã đại hán gầy ốm đứng ở giữa liền ôm quyền hướng về Đoạn Phương Cô thi lễ, nói:
– Công chúa an toàn!
Đoạn Phương Cô gật đầu đáp lại:
– Các ngươi lắm vất vả!
Gã đại hán tiếp lời:
– Toán tuần tra phía tây phụng mệnh đi đường vòng sắp đến kịp, xin công chúa yên tâm.
Đoạn Phương Cô hất mái tóc dài, nói:
– Biết rồi, các ngươi có thể quay về đi.
Không ngờ gã đại hán đưa tay lên, cất cao giọng:
– Chúng ta nguyện chết vì công chúa!
Mười hai gã đại hán còn lại lập tức vung Khô Cốt Trảo, hô lớn:
– Giết, giết giết!
Đoạn Phương Cô biết rằng phía trước là Long Tuyền Trấn, nếu kéo dài thời gian, sẽ có lợi cho cô ta. Nói cách khác, chỉ cần toán đại hán này giữ chân Triển Nhược Trần độ một giờ, toán tuần tra phía tây sẽ tới kịp ngay.
Vì thế cô ta chậm rãi cất giọng:
– Ta rất cảm động bởi lòng trung của các ngươi!
Triển Nhược Trần quát:
– Đoạn Phương Cô, ngươi muốn họ thí mạng sao?
Đoạn Phương Cô đáp không một chút do dự:
– Ta không thể ngăn cản những huynh đệ của ta tận trung vì Khô Lâu Bang!
Triển Nhược Trần nổi cơn thịnh nộ, nói:
– Ngươi rõ ràng có thể bảo họ nhường đường, nhưng ngươi ...
Đoạn Phương Cô ngắt lời:
– Triển Nhược Trần, ngươi tuy vung đao nhanh, nhưng khó ngăn được lòng tận trung vì Khô Lâu Bang của họ.
Giọng nói kiên định, đối với bọn đại hán nào khác gì một mệnh lệnh.
Triển Nhược Trần trừng mắt nhìn Đoạn Phương Cô, nói:
– Như vậy là ngươi xúi giục bọn họ liều chết chứ gì?
Đoạn Phương Cô nhấn giọng:
– Ngươi sợ chết rồi sao? Triển Nhược Trần, ngươi có Sương Nguyệt đao lợi hại, ta có chí không sợ chết. Hôm nay phải xem ngươi đối phó thế nào với huynh đệ của ta.
Triển Nhược Trần nhảy xuống ngựa. Từ Tiểu Hà nói với Đoạn Phương Cô:
– Ta ngỡ rằng coi trọng sinh mạng đám thuộc hạ, và sẽ che chở cho

chúng, không ngờ ngươi là một nữ nhân ác độc.
Đoạn Phương Cô quay lại đanh giọng:
– Nói gì?
Từ Tiểu Hà nắm tay ấn mạnh vào vùng hậu tâm của Đoạn Phương Cô, nói từng tiếng một:
– Bất luận kết quả như thế nào, ngươi vẫn không thoát khỏi được tay ta.
Lúc này đã thấy gã đại hán dẫn đầu dang hai tay ra, mười hai đại hán kia liền nhảy xuống đất.
Chỉ trong nháy mắt, mười ba con lạc đà đã bị cột liền lại với nhau, muốn thoát cũng không thoát được, trừ phi cùng tiến lên.
Triển Nhược Trần thầm hiểu bọn đại hán này quyết liều chết, và loại người này cũng là loại người đáng sợ nhất trong lúc giao chiến, có câu nói rằng "Mười người liều mạng, muôn người khó địch".
Như hôm nay, mười ba tay đại hán cùng quyết tử chiến, đây là một lực lượng không thể xem thường được.
Triển Nhược Trần quay lại nhìn, nói với Từ Tiểu Hà:
– Cẩn thận giữ kỹ Đoạn Phương Cô, nếu có người dám xông vào, muội cứ giết ngay cho ta.
Từ Tiểu Hà đáp lại:
– Chàng yên tâm, Đoạn Phương Cô không dám tác yêu tác quái đâu. Những tên kia nếu dám xông vào, muội sẽ giết chết cô ta ngay.
Giọng cô ta sang sảng, bọn đại hán đều nghe rất rõ.
Triển Nhược Trần hai tay thả xuôi xuống, mặt đầy sát cơ, nói với gã đại hán dẫn đầu:
– Trung mà không làm được trò trống gì là ngu trung. Trên đời này chỉ có người ngu mới hành động như các ngươi vậy.
Gã đại hán hai mắt trợn ngược, hét lên:
– Mẹ mày, trung chính là trung, đâu có chuyện ngu trung và giỏi trung. Bọn ta không thèm nghe lời ngươi.
Triển Nhược Trần tiếp lời:
– Đó là hảo ý của ta, và cũng là thiện tâm. Ngươi nghe hay không thì tùy.
Gã đại hán cơ thịt trên mặt giật giật liên tục, cất giọng:
– Ta hỏi ngươi một câu, ngươi có thả công chúa của bọn ta ra không?
Triển Nhược Trần sắc mặt lạnh lại, quát:
– Ngươi là thứ gì? Người có thể nói ra lời đó, trên đời này chỉ có một người duy nhất, còn ngươi không đủ tư cách để nói.
Gã đại hán đùng đùng nổi giận, lớn tiếng:

– Người đó là ai?
Triển Nhược Trần chậm rãi buông giọng:
– Bang Chủ qúy bang, Đoạn Nhỉ Sinh.
Gã đại hán di động cước bộ bước gần đến phía Triển Nhược Trần, quát:
– Vì sao phải cần Bang Chủ bọn ta mới được?
Triển Nhược Trần trả lời:
– Vì lão đã cài bẫy, âm mưu bắt Lâu Chủ của ta đi, nay ta bắt ái nữ của lão ta đi, đây chính là lấy gậy ông đập lưng ông. Ngươi thử nghĩ xem, bằng vào một câu nói của ngươi, ta có thể dễ dàng thả người vậy ư?
– Họ Triển kia, Lâu Chủ của các ngươi thất tung, ngươi lại bắt công chúa bọn ta đi, nếu các ngươi có người chết, chẳng lẽ cũng tìm đến quyến thuộc Bang Chủ để báo thù sao? Sao các ngươi không tìm đến Bang Chủ để tính chuyện?
– Bằng hữu, ngươi nói hay đấy. Tuy nhiên, đó chỉ là cách nghĩ của ngươi, hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến việc làm của ta.
– Họ Triển kia, trừ khi ngươi giết chết cả mười ba người bọn ta, nếu không thì hãy để công chúa lại.
Triển Nhược Trần đổi sắc mặt nói:
– Chớ bức bách ta. Ta phải nói cho bọn ngươi rõ, một khi ta đã động thủ thì các ngươi dù có hối hận e rằng cũng không kịp đâu.
Đột nhiên, Từ Tiểu Hà lên tiếng:
– Nhược Trần ca, chúng ta chớ phí lời với bọn chúng. Bọn chúng đang cố ý kéo dài thời gian đấy.
Triển Nhược Trần nhíu mày, đang định nói, thì Từ Tiểu Hà đã nói tiếp:
– Chúng đem lạc đà đứng chắn ngang đường không để cho chúng ta đi, sau đó giả bộ muốn liều mạng, nhưng dùng dằng cả nửa ngày vẫn không động thủ, vậy không phải là muốn kéo dài thời gian đó sao?
Triển Nhược Trần trầm giọng:
– Mục đích của bọn chúng là gì?
– Mục đích là đợi toán người khác đến cứu viện để kịp thời đối phó với chúng ta.
Đoạn Phương Cô quát lớn:
– Từ Tiểu Hà, ngươi là một con quỷ ranh và giảo hoạt. Ngươi thật đáng chết ...
Từ Tiểu Hà hừ một tiếng, nói:
– Không phải ta giảo hoạt, mà là bọn ngươi quá âm hiểm. Đoạn

Phương Cô, bọn ngươi đang thất vọng phải không?
Triển Nhược Trần bước thẳng về phía gã đại hán dẫn đầu, trầm giọng:
– Thảo nào các ngươi muốn liều mạng, lại nấn ná không phát động tấn công, chắc rằng có âm mưu khác.
Gã đại hán cười hắc hắc lên giọng:
– E rằng ngươi biết cũng đã muộn rồi, vì toán chi viện của bọn ta đang đợi ngươi đi vào chỗ chết.
Triển Nhược Trần không dừng bước, lạnh giọng:
– Hành vi của bọn ngươi khiến ta không thể nhẫn nhịn được nữa. Bằng hữu, đây là do các ngươi tự chuốc lấy, không oán được ta ra tay ác độc.
Gã đại hán hét lên:
– Ngươi muốn gì?
– Xin lỗi, các ngươi không thể cho ta con đường thứ hai có thể đi được.
Gã đại hán lùi lại mấy bước, nói:
– Ngươi nói rất đúng. Bọn ta sẽ không cho ngươi con đường thứ hai để đi, trừ phi ngươi thả công chúa bọn ta ra.
Triển Nhược Trần di chuyển thân hình rất nhanh, thấy chàng như chưa hề cử động. Thân hình chàng thoắt động đã hiện lên bóng người, đao ảnh tầng tầng lớp lớp vây quanh tứ phía địch nhân.
Gã đại hán dẫn đầu vung cặp Khô Cốt Trảo trong tay lên loạn xạ, từ không trung vang lên những tiếng rầm rầm như trời đất nổi cơn giông bão.
Gã đại hán hét lên như sấm dậy:
– Vây giết hắn!
Triển Nhược Trần múa tít thanh Sương Nguyệt đao, miệng quát lớn:
– Lũ ngông cuồng đáng chết!
Bỗng chốc, không trung vang lên những tiếng kêu gào làm kinh động cả đất trời.
Thanh âm nghe rùng rợn làm sao, to như ma quỷ gào khóc, oan hồn réo gọi ...
Theo đó, máu tươi từ đâu trên trời ào ào rơi xuống như một trận mưa máu!

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 21

Ảo Sinh Lưỡng Phách Chiêu
Ma Đầu Phải Kinh Sợ

Ba gã đại hán gục xuống tại chỗ, gã đại hán dẫn đầu với cặp Khô Cốt Trảo trên tay chưa tiếp cận đối phương, đã đâm đầu chạy băng qua đồi cát gần đó. Gã ta người đầy máu, cặp Khô Cốt Trảo bay khỏi tay, hai tay đứt ngang nhưng vẫn còn đeo lủng lẳng trên người, miệng kêu lên những tiếng rất thê lương.
Chín tên đại hán còn lại thì vẫn đang vây quanh Triển Nhược Trần. Những tiếng hò hét luôn vang mãi bên tai, chín cặp Khô Cốt Trảo vút nhanh trong không khí, quật tới tấp vào người Triển Nhược Trần.
Triển Nhược Trần ánh mặt rừng rực, cơ thịt trên mặt săn lại, Sương Nguyệt đao vạch lên giữa không trung, thấy không gian toàn cả một màu xanh từ đao phát ra, bốn tên đại hán xông vào phía trước ném cặp Khô Cốt Trảo, máu nhuộm đỏ người, nhảy ra ngoài vòng chiến.
Năm tên ở vòng ngoài liền lao vào vây lấy Triển Nhược Trần, thấy đao pháp của chàng quỷ dị tàn độc, cả bọn không dám xông vào tấn công, chỉ đứng dàn thế vây xung quanh.
Phía bên kia, Đoạn Phương Cô quát to:
– Triển Nhược Trần, Đại Mạc Cô Lâu Bang ta thề quyết tiêu diệt ngươi tới cùng.
Triển Nhược Trần tung người lên giữa không trung, lao bổ xuống như con chim ưng vồ mồi, miệng nói lớn:
– Đó là câu phế ngôn!
Ánh đao xẹt nhanh, một tên đại hán áo tro ngực vỡ tung, người gập lại làm hai khúc lăn kềnh xuống đất.
Triển Nhược Trần xoay người quật ngược ngọn đao lại đằng sau, một gã đại hán khác vùng sau đầu bị lạng đứt một góc, máu và não trào ra chảy xuống đầy cả lưng.
Mấy gã đại hán còn lại thấy Triển Nhược Trần giết người như giết gà, tự lường sức không thể địch nổi ngọn đao của chàng, lập tức đâm đầu chạy trốn, kể cả mấy con lạc đà kia cũng không cần đến.
Triển Nhược Trần không truy sát, bước lên phía mấy con lạc đà, mở dây ra, vung tay quát:
– Đi! Đi!
Mười ba con lạc đà đua nhau chạy tán loạn, không còn lại một con.
Nhảy lên ngựa, chàng nói:
– Chúng ta vào Long Tuyền trấn đi.
Từ Tiểu Hà tươi cười cất giọng:

– Đã mắt thật, Nhược Trần ca giết đã mắt thật, nhưng ...
– Nhưng có mấy tên chạy thoát, đúng không?
Chàng tiếp lời.
Từ Tiểu Hà nói với giọng cay cú:
– Tưởng đâu bọn chúng thật sự tận trung, nguyện chết vì công chúa của họ.
Không ngờ, lúc lâm trận lại chạy thoát thân, thật buồn cười.
Đoạn Phương Cô tức giận đến xanh mặt, nói:
– Từ Tiểu Hà, ta cảm thấy không có gì đáng cười cả, biết rõ không địch nổi, hà tất phải thí mạng oan uổng, đó là họ lùi lại kịp thời.
Từ Tiểu Hà cười sảng khoái, buông giọng:
– Lẽ nào ngươi không thấy họ cong đuôi mà chạy đó sao? Đoạn Phương Cô, trong lòng ngươi đã khiếp hoảng lắm rồi.
Phía trước, Triển Nhược Trần đã lên đến đồi đất vàng, quay lại nói với Từ Tiểu Hà:
– Qua khỏi Long Tuyền trấn là ra khỏi Đại Mạc. Ở Long Tuyền trấn tất nhiên sẽ có người của Cô Lâu Bang tiềm phục, chúng ta không nên ở lại Long Tuyền trấn lâu, nghỉ một lát là đi ngay.
Từ Tiểu Hà gật đầu đáp lại:
– Muội đồng ý theo ý kiến của chàng.
Lúc này ở Long Tuyền trấn đã có mấy nhà treo đèn trước cổng, trên đường người qua kẻ lại không nhiều, nhưng những người này vừa thấy Từ Tiểu Hà dẫn theo Đoạn Phương Cô, lập tức sắc mặt đại biến, tản mác lánh mặt trốn đi hết.
Vốn Đoạn Phương Cô trên người cũng mặc áo đen quần trắng, loại trang phục đó chỉ có nữ nhân của Cô Lâu Bang mới có.
Triển Nhược Trần lại đến khách điếm ở về phía nam cửa Long Tuyền trấn mà bữa trước chàng đã ghé, lại thấy gã tiểu nhị trẻ tuổi ra đón tiếp.
Triển Nhược Trần nở một nụ cười, nói:
– Có gì ăn không?
Gã tiểu nhị kinh ngạc nói:
– Khách quan từ Vật Quy Điếm trở về sao?
Triển Nhược Trần xuống ngựa, trả lời:
– Khi đi có đi ngang qua Vật Quy Điếm và Diêm Vương Pha, khi trở về thì đi theo con đường khác.
Gã tiểu nhị bỗng giật bắn người, đưa tay chỉ Đoạn Phương Cô, thốt lên:
– Vị cô nương này ...
Triển Nhược Trần nét mặt lạnh lại, cắt ngang lời:

– Chớ hỏi lôi thôi, nhanh đi làm thức ăn đi!
Gã tiểu nhị đưa mắt nhìn Đoạn Phương Cô một cái, mở lời:
– Khách quan, khách điếm bọn tôi thức ăn đã bán hết. Xin khách quan đến khách điếm khác đi.
Triển Nhược Trần chỉ vào trong khách điếm, một tay túm lấy gã tiểu nhị, quát:
– Nói gì?
Gã tiểu nhị ấp úng:
– Ông ... muốn đánh người sao?
Lúc này, lão chưởng quỹ vội chạy ra, thấy Đoạn Phương Cô bị trói chặt, mặt lão liền biến sắc, vội bước đến bên cạnh Triển Nhược Trần, nói:
– Khách quan, ông làm cái gì vậy?
Triển Nhược Trần cất giọng:
– Những người nào đang ngồi trong khách điếm?
Lão chưởng quỹ vội đáp lời:
– Toàn là khách nhân vào ăn uống thôi.
Chàng quát hỏi:
– Các người mở khách điếm để làm gì?
Lão chưởng quỹ thấy gã tiểu nhị sắc mặt trắng bệch, lập tức trả lời:
– Đương nhiên là đón tiếp khách nhân vào ăn uống.
Triển Nhược Trần chỉ vào gã tiểu nhị, quát:
– Vậy tại sao hắn lại nói trong tửu điếm không có gì để ăn uống cả? Muốn bị đánh chết hả?
Lão chưởng quỹ xoa hai tay nhìn về phía Đoạn Phương Cô ...
Bỗng nghe Đoạn Phương Cô cất giọng:
– Khách nhân là trên hết, sao còn dám chậm trễ?
Lão chưởng quỹ như nhẹ người đi, vội đáp:
– Vâng, vâng! Cô nương nói đúng, mời tam vị vào.
Từ Tiểu Hà thấy tình thế không ổn, liền nói với Triển Nhược Trần:
– Nhược Trần ca, chớ vào đấy, bảo họ gói một số thức ăn và đổ đầy túi nước, chúng ta lên đường thôi.
Triển Nhược Trần nhớ lại chuyện địch nhân cố kéo dài hành trình của mình, bèn đẩy tên tiểu nhị, nói:
– Mau đưa ta đi, gói một ít thức ăn và nước uống, bao nhiêu tiền ta trả đủ cho ngươi.
Gã tiểu nhị đành phải nghe lời, dẫn chàng vào trong tửu điếm, vừa đi vừa nói:
– Khách quan, tôi biết ông rất rộng lượng, lần trước tặng bạc tôi hai lần, tôi còn đang cảm kích ...

– Ngươi cảm kích ta ư?
Triển Nhược Trần gằn giọng.
Gã tiểu nhị quay nhìn trước sau, nhỏ giọng:
– Khách quan, ông biết cô nương đó là ai chăng?
Ngừng một lát, gã ta nói tiếp:
– Họ là cô nương của Cô Lâu Bang, đụng đến không được đâu.
– Sao vậy?
Gã tiểu nhị sượng giọng:
– Các người trói cô nương của Cô Lâu Bang, bọn tôi sẽ không thể cứu được, nếu còn để các người vào đây ăn uống, đến khi các người đi rồi, bọn tôi sẽ phải chuốc lấy bi thảm.
Triển Nhược Trần nhận lấy gói thức ăn và xách túi nước, ra đến cửa chàng đưa cho gã tiểu nhị hai lượng bạc, cười nhạt nói:
– Ngươi biết cô ta là ai không?
Kể cả lão chưởng quỹ cũng kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào Đoạn Phương Cô.
Triển Nhược Trần nói tiếp:
– Cô ta chính là ái nữ của Đoạn Nhĩ Sinh, Bang Chủ Cô Lâu Bang.
Lập tức, lão chưởng quỹ và gã tiểu nhị sắc mặt tái đi, cắt không ra máu.
Triển Nhược Trần cười lớn nhảy lên lưng ngựa, gã tiểu nhị kinh hoảng kêu lên:
– Trời tối rồi, các người ...
Triển Nhược Trần ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn gã tiểu nhị một cái rồi cho ngựa phóng đi.
Từ Tiểu Hà liền bám theo sau, cất cao giọng:
– Nhược Trần ca, nếu không có chuyện gì xảy ra, không đến hai ngày nữa sẽ tới Kim Gia Lâu.
Triển Nhược Trần quay lại nói:
– Ta nói rồi, nhiều lắm tức mười lăm ngày sẽ trở về, không thể chậm trễ.
Cho ngựa vọt lên một triền dốc, nơi này có nhiều cây cối lè tè, chàng cho ngựa đến bên mấy gốc cây, gọi Từ Tiểu Hà xuống ngựa, nói:
– Chúng ta nghỉ ở đây một lát, ăn uống cho no rồi lên đường.
Từ Tiểu Hà đẩy Đoạn Phương Cô xuống ngựa, cười nhạt buông giọng:
– Qua khỏi Long Tuyền trấn, bọn ngươi còn có độc chiêu nào nữa không?
Đoạn Phương Cô phẫn nộ, hất mái tóc, nói:
– Nha đầu, chớ đắc ý quá sớm, ta vẫn tin rằng các ngươi sẽ không

ra khỏi Đại Mạc.
Triển Nhược Trần đưa thức ăn cho Từ Tiểu Hà, bảo:
– Hai người ăn trước đi, ta cho ngựa ăn uống cái đã.
Chàng lấy ra túi đậu vàng sống và nước trong cho ngựa ăn uống, rồi nói với Từ Tiểu Hà:
– Ăn xong chúng ta nghỉ độ một giờ rồi lên đường ngay trong đêm. Muội nằm nghỉ dưỡng thần đi.
Từ Tiểu Hà liền mỉm cười, tiếp lời:
– Không, muội không mệt, chàng cần phải ngủ một giấc. Khi gặp địch nhân chặn đánh, vẫn cần chàng ra tay đánh trả, muội chỉ ngồi giữ lấy cô ta thôi.
Chàng gật đầu nói:
– Chớ như lần trước, ta chưa nhắm mắt mà muội đã ngủ say rồi.
– Lần này có Đoạn Phương Cô, trách nhiệm trọng đại như vậy, muội đâu thể giống như lần trước được. Nhược Trần ca ngủ nhanh đi.
Triển Nhược Trần không nói gì thêm, ngồi tựa bên gốc cây, nhắm mắt lại.
Xung quanh tĩnh mịch vắng lạnh, ngoài tiếng sói hoang đi ăn đêm từ xa vọng lại, không còn có âm thanh gì khác.
Ánh trăng xuyên qua kẽ lá, dịu dàng chiếu xuống trên khuôn mặt của Từ Tiểu Hà, không sai, cô ta mở tròn xoe đôi mắt đắm chìm trong suy nghĩ miên man.
Vâng, hai ngày nữa chàng phải trở về Kim Gia Lâu, cũng chính là lúc phải chia tay với mình, mình lại phải trở về trên chiếc thuyền nhỏ ven sông, không biết chàng có đến thuyền ấy thăm mình nữa không? Và mình có nên cùng chàng đến Kim Gia Lâu hay không?
Trong đầu của Từ Tiểu Hà như ba đào cuồn cuộn, nghĩ về tương lai, lúc này cô ta khó thể chợp mắt được, thậm chí còn đứng dậy đi quanh.
Chợt nghe Triển Nhược Trần cất giọng:
– Tiểu Hà muội, muội có tâm sự gì chăng?
Từ Tiểu Hà giật mình, bất chấp bên cạnh còn có Đoạn Phương Cô, liền nhào người về phía chàng, nói với giọng quan tâm lo lắng:
– Nhược Trần ca, chàng không ngủ sao?
Đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của cô ta, chàng hỏi với giọng đầy thương cảm:
– Ta ngủ một giấc rồi, nhưng bao nỗi niềm tâm sự đè nén trong lòng làm ta khó ngủ thêm được nữa. Tiểu Hà, muội cũng đang có tâm sự gì vướng nặng lắm sao?
Từ Tiểu Hà cố đè nén cơn xúc động, hé nụ cười trả lời:

– Nhược Trần ca, tâm sự của muội chỉ là muốn làm thế nào để giúp chàng bình an về đến Kim Gia Lâu là muội vui mừng lắm rồi.
Triển Nhược Trần xúc động nói:
– Sao muội không tự nghĩ lại xem, lẽ nào muội mãi tự giam mình trong tháp ngà như thế?
Từ Tiểu Hà hiện nụ cười thê lương, tiếp lời:
– Tuy trong sinh hoạt có hơi đơn điệu và lạnh lùng một tí, nhưng tinh thần lại được an ủi vô cùng, vì chỉ cần nghĩ đến chàng, nghĩ tới lần chúng ta say đắm tận hưởng trong khoái lạc, muội cảm thấy mình là người vui sướng hạnh phúc nhất trên đời.
Triển Nhược Trần ôm lấy Từ Tiểu Hà, đem khuôn mặt gầy, chịu nhiều phong sương của mình áp lên trên má của Từ Tiểu Hà, gọi nhỏ:
– Tiểu Hà ...muội như vậy ...là tự làm khổ mình.
Đột nhiên, Đoạn Phương Cô quát lớn:
– Thật là một đôi nam nữ không biết liêm sỉ, trước mặt bản công chúa mà các ngươi lại giở trò dâm ô như vậy, thật không biết xấu mặt.
Vùng ra khỏi tay Triển Nhược Trần, Từ Tiểu Hà vọt người tới, vung tay vả vào miệng Đoạn Phương Cô, quát:
– Ngươi dám khinh nhờn ái tình của bọn ta hả? Ta sẽ không tha cho ngươi.
Đoạn Phương Cô tức giận quát lên:
– Từ Tiểu Hà, ngươi là một người cuồng, một người cuồng không biết nhục.
Từ Tiểu Hà lại vung tay lên, liền bị Triển Nhược Trần giữ lại, nói:
– Chớ nổi giận với cô ta, chúng ta đi thôi.
Từ Tiểu Hà giậm chân mắng:
– Nói năng bừa bãi sẽ chuốc lấy khổ vào thân đấy. Đoạn Phương Cô, nếu ngươi là da trâu thì cứ việc nói đi, ta sẽ ngồi ở sau lưng ngươi, hừ.
Lúc này đã qua canh hai.
Ba người cưỡi hai con ngựa phi nhanh trên con đường đất vàng, không có ai nói ra một lời nào.
Tiếng vó ngựa vang lên như sấm, giữa đêm hôm nghe càng kinh tâm động phách.
Nơi này, dưới ánh trăng tỏa chiếu, Triển Nhược Trần lại nhìn thấy ngôi đình Bát Giác cao to ở sau hàng cây ngô đồng, nhớ lại lần giao chiến với bọn Thương Hoằng, cảnh vật như cũ, người đã đổi thay ...
Thình lình, từ ngôi đình Bát Giác có nhân ảnh thoắt động, bảy tám

bong người lao ra đáp xuống bên đường.
Triển Nhược Trần thấy những người này lao ra liền phát giác thân thủ của họ không phải tầm thường, vội đưa mắt thị ý cho Từ Tiểu Hà, nói:
– Theo ta, cẩn thận giữ kỹ cô ta.
Từ Tiểu Hà cũng đã nhìn thấy những người đứng chắn giữa đường, nói giọng lạnh nhạt:
– Chỉ bảy tám người mà thôi, muốn tìm lấy cái chết hay sao?
Hai con ngựa từ từ dừng lại, Triển Nhược Trần đang ngạc nhiên vì đã nghe phía đối diện có giọng cười vang lên như tiếng vịt kêu ...
Triển Nhược Trần thầm kinh ngạc, tự nghĩ:
sao lúc này lại gặp bà ta?
Tiếng kêu quái dị đột ngột dừng lại, một nữ nhân cao to bước lên cất giọng:
– Triển Nhược Trần, lão nương đợi ngươi ở đây đã lâu.
Triển Nhược Trần hơi cúi người đáp lại:
– Vưu tiền bối lâu nay khỏe chứ?
Nữ nhân cao to đó thì ra chính là Trảo Thiên Tinh Vưu Nô Nô hoành hành vùng Tây Thùy.
Triển Nhược Trần liếc mắt nhìn bảy người còn lại, trong đó có ba người không lạ lùng gì đối với chàng, đó là Song Tuyệt Kiếm Đường Sơn bị cụt tay trái, Thiết Tương Hoành Tam Giang Nhiếp Song Lãng và người kia là một nữ nhân có tên Khổng Tước Bình Bạch Thiến, bị cụt chân phải ở lần giao chiến với Kim Gia Lâu trước đây.
Bốn người còn lại cũng không phải là người của Cô Lâu Bang, nhìn từ y phục đủ biết họ cũng từ Tây Thùy tới đây.
Trảo Thiên Tinh Vưu Nô Nô kêu lên một tiếng kỳ quái, cất giọng:
– Tuy mạnh khỏe, nhưng những tháng ngày qua cũng lắm đắng cay.
Bà ta chỉ vào con mắt trái bị bịt kín, nói tiếp:
– Ngươi làm hỏng con mắt của ta, thử nghĩ xem ta có thư thái được không?
Triển Nhược Trần lạnh nhạt tiếp lời:
– Song phương bạt sát, tử thương là khó tránh được, Triển mỗ không hổ thẹn áy náy vì làm hỏng một mắt của tiền bối, đương nhiên ta cũng chẳng lấy đó làm vui.
Đôi môi dày mấp máy, bộ mặt to đen ngẩng lên, Vưu Nô Nô quát:
– Triển Nhược Trần, hôm nay ngươi phải trả giá gấp mười lần, đền lại món nợ ngươi lấy mất con mắt của ta.
Triển Nhược Trần rùng nhẹ hai vai, nói:
– Triển mỗ không phủ nhận càng không trốn tránh, tuy nhiên có điều

này muốn thỉnh giáo Vưu tiền bối.
Vưu Nô Nô rống lên:
– Ngươi có gì đáng nói nữa?
Triển Nhược Trần hỏi:
– Triển mỗ tiến nhập Đại Mạc mười ba ngày nay, phát giác nhiều người còn sống sót lần trước khi vây đánh Kim Gia Lâu. Ta cảm thấy kỳ quái, các người vì sao không liên hiệp lại, mà lại chia rẽ phân tán ra?
Vưu Nô Nô chợt buông tiếng chửi mắng:
– Ngươi nhắc tới mấy bọn đó làm gì? Ban đầu liên kết với Cô Lâu Bang là chủ ý của ta, cũng chỉ có ta mới có thể thương nghị trực tiếp với Đoạn Nhĩ Sinh.
Bất kể ở phương diện nào, ta sẽ lãnh đạo quần hùng, không ngờ họ không chịu nghe theo sư chỉ huy của ta. Mẹ nó, lại từng toán chết trong tay ngươi, biết oán trách ai được?
– Vưu lão bà sao lại xuất hiện nơi này?
– Lão nương đợi ngươi hai ngày rồi, ngươi từ con đường này đi vào Đại Mạc, lẽ nào khi về ngươi lại đổi con đường khác?
Triển Nhược Trần nghiến răng nói:
– Vưu lão bà thất sách rồi.
Vưu Nô Nô nổi giận quát:
– Triển Nhược Trần, ngươi nói gì?
Triển Nhược Trần lạnh nhạt nói:
– Vưu lão bà vì sao không cùng với Đoạn Nhĩ Sinh vây công Kim Gia Lâu?
Lại lọt ra Đại Mạc này, như vậy há không thất sách sao?
Vưu Nô Nô bất chợt cất cao giọng cười ồm ồm.
Triển Nhược Trần lắc nhẹ đầu, từ tốn nhìn bà ta.
Vưu Nô Nô bước lên một bước nói lớn:
– Ta thực tình nói cho ngươi biết, vây công Kim Gia Lâu đó là chuyện nửa năm nay rồi, Cô Lâu Bang điều phái nhân mã tiềm phục xung quanh Kim Gia Lâu, họ chọn một nơi nghỉ chân tốt, tất cả đều chuẩn bị rất chu mật. Khi bắt đầu hành động, trước hết là bắt Kim quả phụ, Kim Gia Lâu nhất định sẽ phát giác là do Cô Lâu Bang gây nên, tất nhiên sẽ phái người tìm đến Đại Mạc. Ta và mấy nhóm người kia vây chặn đánh phủ đầu bọn ngươi. Đương nhiên, người mà ta quan tâm nhất chính là ngươi, vì ta cần cho ngươi biết hậu quả của việc làm hỏng một mắt của ta là gì.
Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời:
– Vưu lão bà có hai điều sai lầm, chỉ với hai điều đó thôi đã đưa các

người đến chỗ thất bại rồi.
– Hai điều gì, ngươi hãy nói nghe thử?
– Những người liên kết với Vưu lão bà như bọn Thiết Bưu, Hách Đại Sơn, Đoạn Hoành ...đều là những kẻ kiêu ngạo, hợp tác với những người đó chỉ có thương lượng chứ không thể dùng mệnh lệnh. Bà muốn cưỡi lên đầu họ, há không phải là tự tìm thất bại đó sao?
– Họ không nghe sư chỉ huy của ta, để mặc họ đi vào chỗ chết.
Triển Nhược Trần cất giọng mỉa mai:
– Trên thực tế cũng chính như lời Vưu lão bà nói, họ nối tiếp nhau bỏ xác ở Đại Mạc này.
Vưu Nô Nô không hề tỏ ra kinh ngạc, nói:
– Vì họ không tự lượng sức, chết là phải.
– Chí ít cũng làm tiêu giảm thực lực của các người.
Vưu Nô Nô cười hắc hắc cất giọng:
– Kim Gia Lâu lần lượt mất đi Kim quả phụ và ngươi, thực lực sẽ yếu giảm đi rất lớn, những nhân vật tạp nham đó chết đi thì ta cũng đỡ đi một phần chia lãi.
Triển Nhược Trần nhún vai bật tiếng cười sang sảng ...
Vưu Nô Nô nổi cơn đại nộ, quát:
– Ngươi còn cười ra tiếng hả?
Triển Nhược Trần ngưng cười, trầm giọng:
– Vưu lão bà, bà đang nằm mộng ban ngày đó sao? Bà tưởng rằng Đoạn Nhĩ Sinh của Cô Lâu Bang dễ đối phó lắm hả? Lão ta đem đất Đại Mạc này để cho các người tung hoành, lẽ ra có người thật sự của Kim Gia Lâu kéo đến, để mặc cho các người ứng phó, ai thắng ai bại, ai sống ai chết, đối với lão ta đều là một điều tốt. Còn quân của lão ta ngầm tiềm phục xung quanh Kim Gia Lâu, chỉ đợi thời cơ chín muồi sẽ tấn công chiếm lấy Kim Gia Lâu. Vưu lão bà, đến lúc đó, cái chết của các người cũng đến kỳ hạn rồi.
Vưu Nô Nô miệng hét lớn:
– Ai nói vậy?
Triển Nhược Trần bình thản tiếp lời:
– Triển mỗ nói.
Vưu Nô Nô bước lên một bước, quát:
– Ngươi căn cứ vào đâu?
Triển Nhược Trần nghiêng mình chỉ về phía Đoạn Phương Cô ở cách ngoài năm trượng, đáp:
– Là cô ta, chính cô ta đã nói ra lời đó.
Không sai, khi ở tổng đàn Cô Lâu Bang nằm dưới Địa Ngục Thành, Đoạn Phương Cô đã nói với Triển Nhược Trần như vậy, thế nhưng

Vưu Nô Nô hoàn toàn không nhận biết Đoạn Phương Cô, và Đoạn Phương Cô cũng chưa từng gặp mặt Vưu Nô Nô.
Nghe Triển Nhược Trần nói, chưa đợi Vưu Nô Nô mở miệng, Đoạn Phương Cô đã kêu lên:
– Tôi không hề nói lời đó, lão bà chớ nên tin.
Vưu Nô Nô ngẩng mặt lên ồ một tiếng, hỏi:
– Cô ta là ai? Sao hai người kia lại cưỡi một con ngựa?
Triển Nhược Trần trả lời:
– Cô ta là Đoạn Phương Cô, ái nữ của Bang Chủ Cô Lâu Bang. Vưu lão bà, lời nói đó phát ra từ miệng cô ta, bà không tin sao?
Vưu Nô Nô buông giọng:
– Ngươi thật thần thông quảng đại, lợi dụng trong lúc sơ hở mà bắt đi ái nữ của Đoạn Nhĩ Sinh, quả thật không ai ngờ tới.
Triển Nhược Trần ôm quyền đáp:
– Vưu lão bà, bà nếu như đại lượng bao dung, thì dẫn ngay thuộc hạ trở về Tây Thùy, và quên đi chuyện không vui đó, như vậy, người đầu tiên cảm kích bà là Triển Nhược Trần này. Xong chuyện này, Triển mỗ cũng sẽ đích thân tìm đến Tây Thùy để xin lão bà chỉ giáo.
Vưu Nô Nô trợn mắt nói:
– Tiểu tử kia, ta đặt chân đến Đại Mạc nửa năm nay, không lúc nào là không nghĩ cách để thu thập ngươi. Hôm nay gặp nhau đây, sao lại dễ dàng bỏ qua cho ngươi được?
Bà ta chỉ về phía Đoạn Phương Cô, nói tiếp:
– Ta thu thập ngươi trước, sau đó đem ái nữ của Đoạn Nhĩ Sinh đi, nếu hắn trở mặt, giở trò âm hiểm đối với ta, thì chớ có mong còn được gặp mặt ái nữ bảo bối của lão ta, ha ha ha ...
Triển Nhược Trần lạnh giọng:
– Vưu lão bà, chỉ sợ rằng bà không đem được Đoạn Phương Cô đi.
– Ta không tin!
Triển Nhược Trần nói lớn:
– Bà nhất định phải tin, vì bà nên thấy sau lưng Đoạn Phương Cô còn có một người, chỉ cần ta có gì không may, Đoạn Phương Cô cũng lập tức vong mạng.
Vưu lão bà, nếu Đoạn Phương Cô chết đi, Đoạn Nhĩ Sinh sẽ không tha cho bà, cô ta vì bà mà chết.
Vưu Nô Nô ngớ người, liền sau đó bèn lớn tiếng:
– Dù Đoạn Nhĩ Sinh có thật sự đến tìm ta thì ta cũng không sợ. Trước hết hãy thu thập ngươi cái đã.
Triển Nhược Trần không hề tỏ ra khiếp nhược, cất cao giọng:
– Triển mỗ đã lường trước bà sẽ không dễ dàng ngừng tay, Vưu Nô

Nô, Triển mỗ sẵn sang nghênh tiếp.
Cạnh bên Khổng Tước Bình Bạch Thiến tay chống cây gậy, “bịch, bịch, bịch” bước lên mấy bước, ném ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Triển Nhược Trần, cất giọng:
– Sư phụ, hôm nay bằng mọi giá phải lấy mạng tên họ Triển kia.
Vưu Nô Nô trầm giọng:
– Hắn thoát đằng trời!
Bạch Thiến vẫy mái tóc dài, nói:
– Chúng ta đợi ở đây suốt hai ngày, mục đích của chúng ta là muốn hắn ta chết. Một mắt của sư phụ, một chân của đệ tử và tính mạng của ba vị sư thúc và Thư sư tỷ, món nợ này phải thanh toán ngay đêm nay mới được.
Triển Nhược Trần như không nghe thấy, đứng sừng sững như núi, ánh mắt không chớp, chăm chú nhìn Vưu Nô Nô.
Vưu Nô Nô tay cầm cây thiết quải, nhìn chòng chọc vào Triển Nhược Trần, đoạn nói:
– Tiểu tử kia, trông ngươi cũng khá trầm tĩnh vững chãi.
Triển Nhược Trần lạnh nhạt tiếp lời:
– Đối mặt với Vưu lão bà, vẫn không loạn thần tán khí, bởi vậy ta vẫn nuôi tín niệm tất thắng.
Vưu Nô Nô quát:
– Họ Triển kia, ngươi quá tự đại so với trước đây.
Triển Nhược Trần đáp lời ngay:
– Đây không phải là tự đại mà là tự tin.
Vưu Nô Nô xem ra chưa di động thân hình, cất giọng:
– Thế thì ngươi hãy thận trọng.
Dứt lời, thanh thiết trượng màu đen trên tay đã vung tít lên giữa không trung, tiếng gió vù vù bạt ra tứ phía, trông tợ như một đám mây đen ập tới.
Triển Nhược Trần không một chút chậm trễ, chưa thấy di động đã bay ngang ra một trượng.
Vưu Nô Nô lao người theo như bong với hình, công kích tới tấp, thiết quải trong tay quật mạnh với nhiều phương hướng khác nhau, quanh người bà ta thấy toàn cả một màu đen, hư thực khó lường.
Triển Nhược Trần thoắt người biến chuyển trong phạm vi hai trượng. Ánh sáng màu xanh bắt đầu lóe lên, vô số vệt sáng như sao băng điện xẹt luồn lách giữa bóng thiết quải màu đen dày đặc.
Vưu Nô Nô với thiết quải trong tay đột ngột hạ xuống, tay trái vung lên, từ trong tay áo bay ra một vệt sáng nhằm phóng thẳng về phía đối phương.

Ngọn Sương Nguyệt đao trong tay Triển Nhược Trần đầu mũi hơi rung nhẹ, “cạch” một tiếng, đánh bay vệt sáng đó, thì ra đó là một giải lụa màu đen dài ba thốn, rộng độ hai ngón tay, lại cứng như kim loại.
Dưới ánh trăng, vệt ám khí kia vừa bị đánh bay, Vưu Nô Nô đã vung thiết quảy thi triển những chiêu thức kỳ dị nhằm vào những vùng trọng yếu trên người đối phương đánh vào.
Triển Nhược Trần cười gằn một tiếng, cất giọng:
– Vưu Nô Nô lâu ngày không gặp, bà vẫn dùng chiêu thức cũ rích đó, chẳng có gì mới lạ đáng nói cả.
Miệng tuy nói nhưng thân pháp không dám lơi lỏng, Sương Nguyệt đao càn biến chuyển nhanh hơn, “keng” một tiếng, Triển Nhược Trần mượn lực búng người, trong khi đó Vưu Nô Nô bật ngược người ra sau, từ sau cổ bắn ra ba vệt sáng cùng một lúc phóng thẳng về phía Triển Nhược Trần.
Triển Nhược Trần bỗng lộn người về phía sau, trong nháy mắt, người chàng đã bay bổng lên trên không, liền ngay đó ba vệt sáng bay vèo vèo ngang qua dưới chân chàng.
Nhẹ nhàng đáp xuống đất, Vưu Nô Nô kêu lên:
– Ngươi cũng không có gì tăng tiến.
Giọng nói còn vang, thế công càng quyết liệt hơn, thanh thiết trượng cổ quái quét trong không khí kêu vùn vụt, điều càng kỳ dị hơn là thanh thiết quải sau một lần vung ra, lực bật trở lại dũng mãnh tuyệt luân, giống như vung một đòn roi da vậy.
Triển Nhược Trần không vội tốc chiến, trong lòng rất trầm tĩnh, vì lần trước đánh nhau với Vưu Nô Nô ở trong rừng tùng đen tối, chàng vốn đã thọ trọng thương, mà lần này lại khác ...
Chàng lách người tả hữu, lao vọt lên xuống, hoàn toàn dựa vào tiếng gió xác định vị trí của đối phương để cản chiêu và né tránh.
Người đang ở trên không, Triển Nhược Trần bất ngờ xoay người, Sương Nguyệt đao vạch lên một vệt sáng xanh, quay nửa vòng, ánh đao đã bay tới sát vùng yết hầu của Vưu Nô Nô ...
Vưu Nô Nô tay phải vung mạnh liên tiếp, sáu giải lụa màu đen tựa như sáu con rắn phóng thẳng vào đối phương.
Đối với ngọn đao phản công của Triển Nhược Trần, Vưu Nô Nô như đã bị ám ảnh ở trong lòng, luôn đề cao cảnh giác.
Không ngờ đó chỉ là một hư chiêu, Triển Nhược Trần đã vụt biến sang hướng khác, sáu ngọn ám khí của Vưu Nô Nô bay đi mất.
Bất ngờ, Triển Nhược Trần biến hóa chiêu thức, bóng người và ánh đao cùng hợp lại tựa như một bóng quỷ luồn qua bên phải, phía sau của Vưu Nô Nô, ngọn đao lách ngược về phía tay trái Vưu Nô Nô. Bà

ta kinh hoảng, thân hình cao to co rút lại, nhưng vẫn chậm đi một bước, dù vậy cũng vẫn còn may mắn, nếu không e rằng cũng mất luôn cả tính mạng.
Máu tươi tuôn ra, cánh tay trái của Vưu Nô Nô bị đứt lìa, bay ngược lên trên cao. Bà ta kêu lên một tiếng, tay phải ném cây thiết trượng, rồi chụp lấy cánh tay trái từ trên không rơi xuống, miệng kêu lên:
– Họ Triển kia, ngươi lúc này lại thi triển tuyệt chiêu Ảo Sinh Lưỡng Phách, ngươi ...ngươi ...
Nhưng cũng thật kỳ diệu, một người trong lúc bị trọng thương lại đánh thọ thương đối phương. Vưu Nô Nô tay phải cầm tay trái bị đứt vung mạnh, một điểm sáng vụt bay nhanh, khi Triển Nhược Trần vừa đáp người xuống thì điểm sáng đã bay trúng ngay vào xương hông phía bên trái.
Triển Nhược Trần chao đảo người, đưa tay nhổ mũi ám khí găm sâu trong thịt ra, trong lòng không khỏi kinh ngạc, không ngờ chiếc nhẫn ở trên tay trái của Vưu Nô Nô cũng thành ám khí của bà ta.
Triển Nhược Trần lùi ra ngoài hai trượng, phẫn nộ ném chiếc nhẫn đi, thì Vưu Nô Nô đã la lớn:
– Các ngươi vây giết hắn cho ta. Hắn đã thọ thương rồi.
Người thứ nhất xông lên lại là Song Tuyệt Kiếm Đường Sơn. Gã ta một mực không mở miệng, tay phải nắm thanh trường kiếm, trầm giọng:
– Triển Nhược Trần, thời gian trôi nhanh, mới đó mà đã trôi qua một khoảng thời gian.
Triển Nhược Trần cười nhạt, ngầm vận khí điều tức, nói:
– Giờ đã gặp lại nhau.
Phía khác, Thiết Tương Hoành Tam Giang Nhiếp Song Lãng cũng vung cặp dầm xông lên.
– Triển Nhược Trần, ngươi đã hai lần bất kính đối với Vưu tiền bối, hôm nay ngươi phải đền tội.
Khổng Tước Bình Bạch Thiến nói lớn:
– Gia sư đã hao tổn không ít tinh lực với tên họ Triển kia, chúng ta không thể tha thứ cho hắn.
Thiết Tương Hoành Tam Giang Nhiếp Song Lãng nói:
– Bạch cô nương hãy yên tâm đi băng bó cho Vưu tiền bối, đây là một cơ hội hiếm có, không thể dễ dàng tha cho hắn được.
Vưu Nô Nô hét lớn:
– Họ Triển kia, trận chiến hôm nay một mất một còn, ta phải cho ngươi chết một cách thê thảm, để ngươi biết ta nói được là làm được.

Triển Nhược Trần cười nhạt nói:
– Đương nhiên là ta tin, tuy nhiên sợ ngươi khó có cơ hội đó, nhất là tác phong võ đoán độc hành của ngươi, đã chỉ định vận mệnh thất bại của ngươi.
Vưu Nô Nô giận dữ cất giọng:
– Các ngươi mau giết chết tên cẩu tặc đó cho ta.
Từ phía khác, bốn tên đại hán áo xanh vung binh khí có hình thù kỳ quái, phân hướng bao vây Triển Nhược Trần.
Triển Nhược Trần chỉ nhìn qua dáng bốn người này, liền biết họ là dân tộc Hồi, bèn nói:
– Bốn vị cùng đi với Vưu Nô Nô tất nhiên cũng có lai lịch không nhỏ, có thể cho biết tính danh chăng?
Khổng Tước Bình Bạch Thiến đang đắp thuốc băng bó cho Vưu Nô Nô, nghe vậy liền đanh giọng:
– Triển Nhược Trần, cả danh hiệu Hồi Cương Tứ Điều Long mà ngươi cũng không biết sao? Thật là kiến thức nông cạn.
Gã đại hán đứng bên phải có chòm râu lưa thưa, cười giọng rất khó nghe, trầm giọng:
– Ngươi quả là tay đồ thủ, mấy chiêu ngươi thi triển vừa rồi thật không tầm thường.
Triển Nhược Trần lãnh đạm nói:
– Thì ra đó là Tứ Kiệt Long, môn hạ của Hồi Cương Xích Cước lão nhân.
Gã đại hán nhướng mày hỏi:
– Ngươi biết gia sư sao?
Triển Nhược Trần thờ ơ trả lời:
– Xích Cước lão nhân thịnh danh vang khắp, Triển mỗ tiếc rằng chưa từng gặp mặt.
Vưu Nô Nô thở hồng hộc quát:
– Các ngươi còn chưa giết hắn sao? Giết cho ta.
Đường Sơn ho khan một tiếng, tiếp lời:
– Tiền bối yên tâm, hôm nay hắn không thoát được đâu.
Lúc này bỗng nghe giọng nói của Từ Tiểu Hà vang lên:
– Ồ, các người không biết hổ thẹn, toàn là những nhân vật thành danh trên giang hồ lại làm những điều không thuận mắt, tụ tập thành bầy để đối phó với một người.
Vưu Nô Nô quát lớn:
– Tiểu tặc nhân kia, chớ nói lung tung, kẻo ta lột da của ngươi đấy.
Đoạn Phương Cô vốn muốn thỉnh cầu Vưu Nô Nô cứu giúp mình một tay, nhưng sau khi Triển Nhược Trần vạch rõ âm mưu của phụ thân,

Vưu Nô Nô lại muốn bắt mình để uy hiếp phụ thân, xem ra rơi vào trong tay Vưu Nô Nô không bằng tiếp tục đi theo Triển Nhược Trần, vì còn có một nhóm huynh đệ khác đang đi phía trước để cầu cứu viện binh.
Đoạn Phương Cô nghĩ vậy bèn một mực ngậm miệng không nói.
Song Tuyệt Kiếm Đường Sơn phát động đầu tiên, thanh trường kiếm đưa ngang lên, tỏa ra ánh sáng lấp loáng, quay một vòng, thân kiếm chém bạt về phía đối phương.
Cùng lúc, cặp dầm của Nhiếp Song Lãng vung mạnh, kèm theo một kình lực uy mãnh đánh ngang vào giữa người của Triển Nhược Trần.
Nhóm Tứ Kiệt Long lúc này di chuyển thoăn thoắt vây kín xung quanh, trong ánh trăng ảm đạm trông tựa như bốn con rắn thần uốn lượn giữa không trung.
Vì thế, từ không trung vang lên những tiếng thét long trời lở đất.
Vì thế, Triển Nhược Trần phẫn nộ quát lên một tiếng như hổ gầm.

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 22
Lâm Trận Đầy Hung Mãnh
Thất Bại Lắm Đảo Điên

Thân hình xoay lộn giữa không trung, Sương Nguyệt Đao vung lên như cuồng phong bạo vũ, Triển Nhược Trần hét lên như sấm:
– Sát...
Giữa không trung, thân hình Đường Đơn lộn nghiêng người, kim kiếm như ba đào cuồn cuộn, từng lớp từng lớp ập tới đối phương...
Cùng lúc, Nhiếp Song Lãng vung mạnh cặp dầm, luồn vào giữa làn đao địch phương...
Sương Nguyệt Đao đột ngột bạo xuất, “keng keng...” mất tiếng chát chúa vang lên, đánh bật ba binh khí ra ngoài. Triển Nhược Trần xoay hướng bạt ngọn đao đánh bức thoái Bạch Bố Y một trong Tứ Kiệt Long đang trên đà lao tới, miệng hét lên:
– Sương Nguyệt! Sương Nguyệt, giết sạch lũ hung tàn thất phu bọn ngươi!
Nhiếp Song Lãng múa chéo cặp dầm, miệng rít lên:
– Triển Nhược Trần, ta phải chặt đầu ngươi để làm quả cầu để Đá, xé xác ngươi cho chó ăn, để ngươi hết đi giọng điệu ngông cuồng

đó!
Tiếng tay áo phất trong gió, một bóng hình màu xanh lướt nhanh tới, ngọn roi da tợ như can độc xà từ trong động lao ra điểm xuống trên đỉnh đầu Triển Nhược Trần!
Phối hợp một cách xảo diệu, trong lúc Đường Đơn và Nhiếp Song Lãng bạo thoái, một tiếng hét vang lên, Tần Tam Thành đã vung chiếc móc câu bằng sắt màu đen quật ngang vào vùng hông của đối phương, miệng quát:
– Đánh tan xác ngươi!
Triển Nhược Trần như không nghe thấy, Sương Nguyệt Đao rung lên, ánh đao cùng thân hình xoay chuyển, tạo thành hình xoắn ốc cuộn lấy quanh người, ánh sáng xanh tỏa ra tứ phía, hình thành dạng một ngôi tháo, hình đao sắc bén hư thực khó phân, vung, chém, bạt... biến chuyển liên tục!
Quả đúng là Nhẫn Lũy Phù Đồ đao pháp!
Đường Đơn và Nhiếp Song Lãng đang xông lên, bỗng phát hiện ánh đao như hình một ngôi bảo tháp bạo triển, lập tức đề khí bay ngược người trở lại, từ không trung xuất hiện mùi máu tanh, Tần Tam Thành và Vưu Giang thuộc Tứ Điều Long ôm đầu co gối, miệng kêu lên những tiếng ghê rợn, lộn người ra xa, máu thịt bầy nhầy cả người, mặt mũi chẳng còn nguyên vẹn, giống như từ trong tháp đao chui ra!
– Sát!
Quế Thành Cương và Bạch Bố Y đã không kể sống chết xông vào giữa làn đao như bảo tháp!
Bạch Bố Y vung ống tẩu vùn vụt, miệng gầm lên như hổ!
Quế Thành Cương chiếc móc câu bằng sắt trong tay quật mạnh với thế đầy uy mãnh!
“Hự” – Một tiếng vang lên từ không trung!
Sương Nguyệt Đao sắc bén lợi hại đột ngột chùn thế, trên lưng Triển Nhược Trần bị móc câu móc bay một miếng thịt, chàng lùi lại liên tiếp bảy tám bước mới đứng vững!
Trên mặt đất bốn bóng người lộn tròn, đến khi Triển Nhược Trần nhìn rõ mới phát hiện trong nhóm Tứ Điều Long vẫn có ba người búng người vụt đứng dậy. Ba người này tuy trên người đầy máu, nhưng vẫn còn sức để giao đấu tiếp.
Đường Đơn và Nhiếp Song Lãng cất giọng cười cuồng bạo!
Vưu Nô Nô hét lớn:
– Tính Triển kia đã bị trúng thương rồi, các người còn đợi gì nữa?
Triển Nhược Trần thọ thương, Quế Thành Cương và Bạch Bố Y tuy

cũng mang cả người máu khi xông vào tháp đao, nhưng đã cứu được Tần Tam Thành!
Tần Tam Thành lau máu trên mặt, nhảy về phía bên trái Triển Nhược Trần, Bạch Bố Y quay tròn ống tẩu xông vào phía bên phải.
Quế Thành Cương chiếc móc câu trên tay còn dính cả miếng thịt, gã ta trầm giọng:
– Tính Triển kia, ngươi phải thận trọng giữ bụng ngươi, khéo cả bị ta móc cả ruột ra luôn đấy!
Triển Nhược Trần nét mặt lạnh lùng, thấy móc câu của địch nhân quả thực không nhẹ, nếu không có ngọn đao thành tần, e rằng đã bị móc gãy xương sống rồi!
Đường Đơn cất cao giọng:
– Nhanh, nhanh, tên tính Triển kia đã hết hy vọng, chúng ta vây giết hắn ta!
Tần Tam Thành xông bổ vào, chiếc móc câu múa vù vù giữa không trung!
Bạch Bố Y quay ống tẩu đánh vào vùng cổ địch nhân, kèm theo một cổ lực trầm mãnh!
Quế Thành Cương bay người trên cao đánh xuống!
Ba người cùng phát động một lúc, nhanh tợ như bầy chim ưng vồ mồi!
Triển Nhược Trần không hề né tránh, chàng bạt ngang ngọn đao đao đánh bật ống tẩu của Bạch Bố Y, thân hình lộn một cách xảo diệu tránh qua cú đánh của Tần Tam Thành, thanh Sương Nguyệt Đao lúc này quét nhanh bảy đường liên tiếp, áp đảo về phía Quế Thành Cương.
Máu tươi tuôn trào, dưới ánh trăng ảm đạm, trông cảnh tượng càng thêm đáng sợ!
Trong lúc Quế Thành Cương hú một tiếng ngã người lùi sau, thì móc câu của Tần Tam Thành đã móc trúng lưng của Triển Nhược Trần, nhấc bổng chàng lên cao đến cả ba xích!
Bây giờ Đường Đơn cất giọng cười man rợ vung kiếm xông vào, mười bảy vòng hoa kiếm phủ tới người Triển Nhược Trần.
Sương Nguyệt Đao vạch giữa không trung như cầu vồng, ba luồng binh khí bị đánh làm lệch hướng ra ngoài. Triển Nhược Trần bỗng cảm thấy trên lưng đau rát như lửa cháy!
Phía bên kia Vưu Nô Nô bắt đầu quát tháo:
– Tên tính Triển kia đã không chống đỡ nổi, các người áp đảo tiếp vào sẽ hạ gục được hắn ta!
Bà ta lấy hơi kêu lên tiếp:

– Nhiếp Song Lãng, cặp dầm của ngươi đánh vào phía dưới người hắn ta, Tần Tam Thành đánh xuống trên đỉnh đầu, Bạch Bố Y, Đường Đơn ngươi chiếu theo đó để hạ thủ...
Ngay trong giây phút nguy ngập này, bỗng có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại!
Tiếng vó ngựa phi nhanh, mọi người trên đương trường đều ngạc nhiên!
Vưu Nô Nô lạnh giọng:
– Có lẽ người của Cô Lâu Bang đến...
Ngừng lại giây lát, bà ta nói tiếp:
– Cũng chỉ có bọn họ hoạt động suốt về đêm!
Lúc này Đoạn Phương Cô ngồi trên lưng ngựa cười lanh lảnh nói:
– Triển Nhược Trần, ta đã nói với ngươi, ngươi tuyệt đối ra không khỏi Đại Mạc, như hôm nay đã chứng thực được lời nói của ta, ha ha...
Địch nhân vây quanh Triển Nhược Trần đều lùi lại ngoài hai trượng, chú mắt nhìn về một phía...
Lúc này...
Triển Nhược Trần máu chảy ướt cả lưng, bình tĩnh đứng đợi xem.
Trong lúc sức cùng lực kiệt như thế này, nếu người của Cô Lâu Bang đến, hai phía họ cùng liên thủ, trước mắt ngoài chấp nhận thua ra, còn không thì phải đành liều chết mà thôi!
Chết vinh cũng là chết, chết nhục cũng như vậy, nhưng đang còn sống, thì phải quyết chống cự với bọn hung tàn độc ác này cho đến cùng!
Nghĩ vậy, Triển Nhược Trần chẳng cần nhìn toán người đang cưỡi ngựa lao tới, trong đầu chỉ tồn tại một ý niệm là “giết... giết”!
Nhưng toán người xuất hiện không là những người mà bọn Vưu Nô Nô trông đợi, mà đó là tám tay đại hán vận y phục màu đen!
Quan đạo bị chắn ngang, buộc ngựa phải dừng lại, tám tay đại hán áo đen mở to mắt nhìn, người đi đầu mắt trái bịt kín bằng một mắt kính màu đen liền cất giọng:
– Các người làm gì vậy?
Đường Đơn là người đầu tiên nhận ra toán đại hán áo đen, vừa kinh vừa nộ kêu lên:
– Khốn kiếp, người của Kim Gia Lâu!
Đứng phía sau, Nhiếp Song Lãng la lớn:
– Phi Long Bát Vệ!
Không sai, toán người đó chính là nhóm Phi Long Bát Vệ của Kim Gia Lâu do Nguyễn Nhị dẫn đầu.

Cổ Tự Ngạn chỉ về phía Triển Nhược Trần đang đứng chính giữa đường cất tiếng gọi:
– Thiếu chủ!
Bình Úy cũng mừng rỡ kêu lên:
– Không sai, chính là thiếu chủ!
Triển Nhược Trần đôi mắt sáng rực lên, quả đúng là Phi Long Bát Vệ đến rồi!
Nguyễn Nhị vội xuống ngựa, bến lên thi lễ:
– Nguyễn Nhị dẫn Bát Vệ đến gặp thiếu chủ!
Triển Nhược Trần thở dốc, nói:
– Các người đến thật đúng lúc!
Chỉ về phía Đoạn Phương Cô, chàng bảo Nguyễn Nhị:
– Trước hết phái hai người giữ chặt ái nữ của Đoạn Nhỉ Sinh!
Nguyễn Nhị mừng quá thốt lên:
– Ái nữ của bang chủ Cô Lâu Bang ư? Quá tốt rồi!
Ông ta quay lại chỉ tay Nghiêm Tường và Vũ Kỳ Liêu thúc ngựa lên đứng chắn hai bên ngựa của Từ Tiểu Hà và Đoạn Phương Cô đang cưỡi!
Từ Tiểu Hà rạng rỡ nụ cười, hỏi:
– Các người đến rồi à?
Nghiêm Tường ngạc nhiên hỏi lại:
– Cô là ai?
Từ Tiểu Hà trả lời không chút do dự:
– Chính là phu nhân của thiếu chủ các ngươi...
Nghiêm Tường kinh nộ quát:
– Nói bậy, phu nhân thiếu chủ bọn ta đâu phải là cô?
Từ Tiểu Hà vội cải lời:
– Tôi nói tôi là bạn của phu nhân thiếu chủ các người!
Nghiêm Tường lẩm bẩm:
– Lại là bằng hữu phu nhân thiếu chủ, sao ta không biết nhỉ? Kỳ quái thật!
Triển Nhược Trần gọi Nguyễn Nhị lại bên cạnh, bảo:
– Đối phương, trừ Tứ Điều Long ta đã hạ được hai người ra, chỉ có một mình Vưu Nô Nô bị trọng thương, trong năm người còn lại cũng có hai người bị thương, ta giao bọn họ cho các người đấy!
Nguyễn Nhị đáp lời:
– Thuộc hạ tuân mệnh!
Ông ta mệnh lệnh cho những người còn lại, thấy Cổ Tự Ngạn, Bình Úy, Bằng Chánh Uyên, Công Tôn Hướng Nguyệt và Vệ Bưu rút Song Nhẫn Phủ và Ngưu Giác đoản đao ra, sáu người phân hướng lao tới

phía địch nhân. Trong bóng tối mờ ảo, Từ Tiểu Hà bay người lên trên không trung, lộn mấy vòng, đã đáp xuống bên cạnh Triển Nhược Trần, mở lời:
– Nhược Trần ca, nhanh ngồi xuống đi, muội băng bó vết thương cho chàng!
Triển Nhược Trần gật nhẹ đầu chậm rãi ngồi xuống, Từ Tiểu Hà kéo áo trên lưng lên, bất giác kêu lên:
– Thật khủng khiếp, sắp lòi xương!
Triển Nhược Trần cười khổ, nói:
– Cũng là vận may của ta, vì ta chưa ngã gục!
Đoạn Phương Cô ngồi trên ngựa hừ một tiếng, lườm giọng:
– Sớm muộn gì rồi ngươi cũng gục mạng!
Bỗng nghe một tiếng "bốp" vang lên, Đoạn Phương Cô xửng vững mặt mày kêu lên:
– Ngươi dám đánh ta ư?
Vũ Kỳ Liêu nộ giọng:
– Ngươi dám trù yểm thiếu chủ bọn ta, đâu thể tha ngươi được?
Lúc này...
Nguyễn Nhị lao đến phía Vưu Nô Nô đang ngồi trị thương, cất cao giọng:
– Vưu lão bà, ngươi một mắt, ta cũng một mắt, gặp nhau hôm nay thật khéo, chúng ta thử một tí nào!
Vưu Nô Nô hú lên một tiếng như quỷ kêu, cánh tay trái bị đứt máu còn chảy giàn giụa, thấm đỏ cả mảnh khăn trắng bên ngoài, nhưng bà ta chẳng kể gì, phẫn nộ búng người lên cao hai trượng, miệng hét lớn:
– Ngươi là thứ gì, cũng dám động thủ với lão nương?
Nguyễn Nhị một mắt chớp chớp, hơi nghiêng người, vung tay phát ra mười chín búa áp đảo Vưu Nô Nô.
Vưu Nô Nô tuy bị trọng thương, nhưng chẳng xem Nguyễn Nhị ra gì. Một mắt bà ta không rời tay phải của Nguyễn Nhị, xông thẳng lên đón lấy búa Nguyễn Nhị, miệng quát:
– Phải cho ngươi biết lợi hại như thế nào!
Nguyễn Nhị thân hình xoay chuyển, Song Nhẫn Phủ ở tay phải vẫn công kích, Ngưu Giác đoản đao ở tay trái lúc này từ dưới thọc ngược lên, miệng nói:
– Đinh đối đinh, mão đối mão, hôm nay ngươi không muốn e rằng cũng không được!
Vưu Nô Nô tay trái bị đứt, nhất thời khó thích ứng liền lách người tránh qua ngọn đao của Nguyễn Nhị, căm giận kêu lên một tiếng quái

gở!
Cổ Tự Ngạn và Nguyễn Nhị xông vào Vưu Nô Nô cùng một lúc, lúc này thấy Bạch Thiến, cũng nói giọng không hề khách khí:
– Bạch Thiến, xông lên luôn một thể, bọn ta muốn lãnh giáo tuyệt chiêu Phượng Hoàng Linh của ngươi...
Cổ Tự Ngạn nói chưa dứt lời, hai mũi phượng hoàng tiễn đã vụt bay ra...
Song nhẫn phủ quét nhanh, hai mũi phượng hoàng tiễn gãy hai rơi xuống đất!
Ánh đao vừa lướt ngang qua, Bạch Thiến đã tay cầm gậy xông vào Cổ Tự Ngạn.
Hai bên lao vào cuộc tử chiến chẳng kể tồn vong...
Phi Long Bát Vệ vốn là nhóm cận vệ luôn sát cánh bên Kim Thân Vô Ngân, mỗi người đều có nhất thân võ công tinh thâm ảo diệu, từng trải kinh nghiệm.
Từ khi Kim Thân Vô Ngân mất tích, nhóm Phi Long Bát Vệ mỗi người đều tự trách mình, tự cảm thấy hổ thẹn, hận không được quyết tử để tạ tội!
Như hôm nay đã biết Lâu chủ bị Cô Lâu Bang bắt đi, người của Vưu Nô Nô lại ngầm cấu kết với Cô Lâu Bang để hạ độc thủ đối với Kim Gia Lâu, đã không kềm chế nổi lửa giận trong lòng.
Giờ gặp nhau ở đây, đương nhiên ai cũng muốn quyết ra tay để rửa hận!
Vệ Bưu vừa nhảy xuống ngựa, lập tức vung Song Nhẫn Phủ xông vào Song Tuyệt Kiếm Đường Đơn. Đường Đơn vừa kêu lên mấy tiếng người của Kim Gia Lâu, đã phải đối đầu với Song Nhẫn Phủ của Vệ Bưu...
Vệ Bưu gầm lên mấy tiếng, trong lúc tiếng kim loại sáp nhau phát lửa, ông ta lách vai xông thẳng vào, Ngưu Giác đoản đao ở tay trái đã đâm thẳng vào bụng đối phương!
Không đợi ngọn đao chạm vào cơ thể, Đường Đơn đã hai chân xoay chéo, người lách qua phía bên trái, không ngờ đường đao của Vệ Bưu lại là hư chiêu, Song Nhẫn Phủ trên tay phải cũng là hư thực khó phân.
Trong lúc Đường Đơn vừa quay người, Vệ Bưu tung chân phải đá ngược lên “bịch”, Đường Đơn ứ hự một tiếng, người bị bay ngược lên trên rồi rơi lại xuống đất.
Đường Đơn vừa rơi xuống đất, mắt đang còn hoa, đã bị Song Nhẫn Phủ của Vệ Bưu thoát khỏi tay cắm phập vào bụng, lút đến nửa lưỡi búa!

Đường Đơn hai tay ôm bụng, cố gượng người dậy, đôi mắt đỏ kè, miệng hộc máu tươi, cơ nhục trên mặt co giật liên tục, người vừa hơi gượng dậy đã rơi bịch lại xuống đất. Vệ Bưu nhổ Song Nhẫn Phủ đầy máu ra, quay đầu nhìn quanh, thấy Công Tôn Hướng Nguyệt đang luồn lách dưới cặp dầm của địch nhân, liền hô lớn:
– Sát!
Cặp dầm của Nhiếp Song Lãng vung tới tấp, Công Tôn Hướng Nguyệt chỉ né tránh chứ không vội xuất chiêu, tay phải vung Song Nhẫn Phủ chống đỡ, tay trái cầm sẵn một nắm phi tiêu đợi cơ hội để phát ra.
Vệ Bưu bay người tới, tạo cơ hội tốt nhất để Công Tôn Hướng Nguyệt ra tay.
Trong lúc Nhiếp Song Lãng quay người nghênh tiếp với Vệ Bưu, thì Công Tôn Hướng Nguyệt đột ngột vung tay trái, ba mũi phi tiêu bay "vèo, vèo, vèo" đều găm trúng ngay trên lưng Nhiếp Song Lãng.
Nhiếp Song Lãng đang vung cặp dầm nửa chừng, bỗng cảm thấy vùng lưng đau kịch liệt, trong lòng kinh nộ giao tranh liền quay phắt người vung ngược tay, miệng hét lên:
– Ta sẽ cho ngươi sớm vào quan tài...
Công Tôn Hướng Nguyệt nhất chiêu đã đắc thủ, Song Nhẫn Phủ đánh ra tiếp, không ngờ Nhiếp Song Lãng thu hồi thế chiêu quật ngược trở lại, Song Nhẫn Phủ vừa giáng xuống, đã bị bay khỏi tay văng ngược lên trời, thân hình lộn ngược lui sau. Nhiếp Song Lãng không bỏ lỡ cơ hội liền lao bổ người tới...
Công Tôn Hướng Nguyệt bị rơi xuống đất, tay phải tê buốt, nhưng khi thấy địch nhân lao người tới, tay trái liền vung mạnh, ba mũi phi tiêu bay vụt ra, ông ta thấy rõ từng mũi phi tiêu găm lút vào thịt Nhiếp Song Lãng, nhưng vẫn không cản được thế bay tới của đối phương.
Cặp dầm bằng sắt của Nhiếp Song Lãng xé gió quật liên tiếp xuống người Công Tôn Hướng Nguyệt...
Công Tôn Hướng Nguyệt lăn tròn trên đất để tránh, cặp dầm của Nhiếp Song Lãng liên tục đánh xuống chỉ cách bên người Công Tôn Hướng Nguyệt nửa xích, cho đến khi...
Vệ Bưu lao tới như người phát cuồng, Song Nhẫn Phủ quét ngang, một chiếc đầu người bay lên trời!
Nhiếp Song Lãng bị cắt mất đầu, nhưng cặp dầm trên tay vẫn vung đánh rất mạnh, đáng tiếc là không trúng địch nhân!
Công Tôn Hướng Nguyệt rất đỗi kinh ngạc về công phu của Nhiếp Song Lãng, càng hoài nghi về công lực phi tiêu của mình, bèn đến gần bên người Nhiếp Song Lãng vén áo lên, buột miệng chửi một

câu:
– Quỷ quái, tên này trong người có vận một lớp da sói!
Bằng Chánh Uyên sáp đấu với Tần Tam Thành, chiếc móc câu chống đỡ với Song Nhẫn Phủ, hai người vây lấy nhau như gà say máu...
Gần đó, Bình Úy và Bạch Bố Y giao đấu với nhau chẳng nghĩ đến chuyện sống chết.
Ngay lúc này, phía bên kia có tiếng kêu thảm thiết vang lên, thấy máu từ trên cao xối xuống, Cổ Tự Ngạn rút song nhẫn phủ từ trên lưng Bạch Thiến ra, Bạch Thiến cong người lên hai tay chống xuống đất, một chân gập lại, trên lưng cô ta thủng một lỗ sâu đến nửa xích!
Song nhẫn phủ vừa nhổ ra, bỗng từ không trung có một tiếng quát lớn, một bóng hình màu đen lao nhanh xuống, Cổ Tự Ngạn lập tức vung ngược song nhẫn phủ lên trên, người đó đã kêu lên:
– Đồ nhi của ta xong rồi!
Đó chính là Vưu Nô Nô, bà ta tránh qua ngọn búa của Cổ Tự Ngạn, tay phải tung một chưởng đánh trúng ngay trên đầu vai của Cổ Tự Ngạn!
Hự một tiếng, tay phải của Cổ Tự Ngạn tê liệt lập tức. Trong lúc Vưu Nô Nô vừa đáp người xuống. Ngưu Giác đoản đao ở tay trái vung liên tiếp mấy mươi đường đao đan chéo nhau chém bổ vào Vưu Nô Nô.
Vưu Nô Nô chẳng kể đến cánh tay trái bị đứt máu cứ chảy ra, tay phải xuất chiêu xuất thần nhập hóa luồn xuyên qua cả làn đao, mấy lần chộp vào tả uyển của Cổ Tự Ngạn.
Thân hình đen và to cao giống như một nam nhân khổng lồ di chuyển không ngừng theo thế đao, Vưu Nô Nô hét lên:
– Trảo Thiên Tinh Vưu Nô Nô này dù có bỏ mạng đương trường, cũng phải vặn đầu cả lũ gian ác các ngươi!
Nguyễn Nhị bám sát theo, cất giọng:
– Thiếu chủ bọn ta một mình đối phó với lũ sói các ngươi, ngươi sao không biết tự hổ thẹn, lại còn nói ra lời đó?
Có cảm giác lực bất tòng tâm, Vưu Nô Nô thở dốc quát:
– Nguyễn Nhị, ngươi nhất định phải chết trong tay ta, phải chết!
Nguyễn Nhị một mắt sáng rực, Song Nhẫn Phủ vung lên như chiếc búa thiên lôi, cất giọng cười cuồng vọng:
– Vưu Nô Nô, ngươi sức đã tàn, ta phải cho thiên hạ đều biết Trảo Thiên Tinh Vưu Nô Nô hoành hành mấy mươi năm vùng Tây Thùy bị chết dưới ngọn búa lợi hại của ta. Ha ha...
Song phương cùng lao vào như mãnh hổ, vết thương trên tay trái

của Vưu Nô Nô bị binh nhẫn đối phương quét trúng mấy lần, làm giải khăn trắng vừa mới băng vào lại bị bung ra, thịt nát bay ra từng cục, nhưng bà ta như không hề hay biết, và tay phải vẫn xuất chưởng như phong...
Hai người giao đấu quyết liệt bỗng nghe từ xa có tiếng quát và tiếng kêu bi thảm vang lên.
Máu và binh nhẫn văng tứ phía, bóng người ngả nghiêng...
Thấy chiếc móc câu găm vào trên chân Bằng Chánh Uyên, còn Tần Tam Thành bị Song Nhẫn Phủ cắm ngay vào ngực, máu chảy ra như suối.
Cố nén cơn đau ở vết thương trên chân, Bằng Chánh Uyên nghiến răng vung nhanh tay trái "phập" một cái, Ngưu Giác đoản đao đã đâm lút vào trong bụng Tần Tam Thành, Tần Tam Thành mắt trợn ngược, từ từ đổ người xuống...
Bình Úy lúc này lướt ngang người về phía Bạch Bố Y đang từ trên không đáp xuống, tiếng cười hung dữ vang lên chưa dứt, Bạch Bố Y hai mắt đã lồi ra, vùng ngực bị rạch tung một đường dài đến cả xích, chết một cách thê thảm!
Bình Úy đỡ Bằng Chánh Uyên, từ từ nhổ móc câu trên chân ra, Bằng Chánh Uyên buông giọng:
– Mẹ nó, ta tưởng rằng đó là hư chiêu, ngờ đâu hư chính là thực!
Bình Úy dìu Bằng Chánh Uyên đến cạnh Triển Nhược Trần, Từ Tiểu Hà vội đắp thuốc băng bó cho ông ta.
Triển Nhược Trần lo lắng nói:
– Cử động xem có bị đứt gân lớn không?
Bằng Chánh Uyên co duỗi chân mấy lần, thầm mừng trong lòng, đáp:
– Trời đất có mắt, chưa bị tổn thương đến gân lớn!
Lúc này...
Nguyễn Nhị và Vưu Nô Nô sáp chiến đến độ quên cả bản thân. Phía ngoài, Vệ Bưu, Cổ Tự Ngạn và Công Tôn Hướng Nguyệt đứng vây xung quanh.
Vệ Bưu cười hắc hắc lên tiếng:
– Bà quỷ này quả nhiên khó đấu thật!
Cổ Tự Ngạn rùng vai, buông giọng:
– Đúng là Trảo Thiên Tinh, ta nếm một chưởng của bà ta tê người cả nửa ngày. Bà ta nếu không bị thương một tay, thì chúng ta cũng mệt với bà ta đấy!
Bỗng Công Tôn Hướng Nguyệt chợt kêu:
– Lão Nhị, dàn rộng cự ly ra!
Nguyễn Nhị đương nhiên hiểu ý của Công Tôn Hướng Nguyệt, liền

cất giọng cười cuồng vọng, Song Nhẫn Phủ trong tay vung lên, miệng quát:
– Ngươi đã đến lúc phải chết!
Vưu Nô Nô cũng biết vậy, nhưng bà ta là bậc tiền bối thành danh ở Tây Thùy, lúc này bà ta bất tất phương hướng suy nghĩ, phẫn nộ rống lên:
– Vưu Nô Nô này đang còn sống thì các ngươi chớ mong thoát khỏi được nơi này!
Nguyễn Nhị bỗng bay người lên cao ba trượng, từ trên không trung vung búa chém xuống, trong lúc Vưu Nô Nô một mắt ngẩng nhìn lên trên, thì chín vệt sáng bất ngờ phân ba hướng bay thẳng vào người Vưu Nô Nô...
Vâng, phi tiêu của Công Tôn Hướng Nguyệt đã bay khỏi tay!
Một chuỗi âm thanh nghe giống như mưa rơi trên lá sen, Vưu Nô Nô hú một tiếng quái dị, tay phải tung ra một chưởng, miệng gào lên:
– Mắt của ta...
Công Tôn Hướng Nguyệt thoắt lộn người, Vưu Nô Nô máu chảy xuống đầy mắt, bà ta đâm đầu chạy cuồng không còn nhận ra phương hướng.
Nguyễn Nhị hét lớn:
– Trảo Thiên Tinh, ngươi chạy đi đâu?
Triển Nhược Trần cao giọng:
– Để bà ta đi, một lão bà mù mắt và một tay thì không còn làm hại ai được nữa!
Nguyễn Nhị vốn muốn truy sát, nghe vậy đành phải quay lại. Công Tôn Hướng Nguyệt và Cổ Tự Ngạn cùng bước tới theo.
Nguyễn Nhị vội nói với Triển Nhược Trần:
– Thiếu chủ, Kim Gia Lâu đã nguy cơ trùng trùng, bọn tôi phụng mệnh Nhị Đương Gia, đến đây nghênh tiếp thiếu chủ trở về, cùng bàn mưu tính kế...
Triển Nhược Trần vết thương đã được băng bó, Từ Tiểu Hà ngồi săn sóc một bên, chàng đỡ nhẹ Từ Tiểu Hà, miệng hỏi:
– Mười ba ngày nay, Kim Gia Lâu lại phát sinh những chuyện gì?
Nguyễn Nhị ôm quyền đáp:
– Từ khi thiếu chủ đi Đại Mạc, Nhị Đương Gia hạ mệnh lệnh cố thủ Kim Gia Lâu, lấy bất biến ứng vạn biến, trông đợi tin tức thiếu chủ, không ngờ cách đây mấy hôm đột nhiên nhận được một phong thư thần bí của địch phương đưa ra kỳ hạn cắt nhượng vùng đất phía Bắc Kim Gia Lâu, nếu không đáp ứng, đến kỳ hạn họ sẽ đưa một cánh tay của Lâu chủ...

Triển Nhược Trần lạnh giọng:
– Họ không chặt được tay Lâu chủ, nếu không thì, ta sẽ chặt một tay của ái nữ lão ta đưa lại cho lão ta!
Từ Tiểu Hà vội hỏi:
– Kỳ hạn ngày nào?
Nguyễn Nhị đánh mắt nhìn Từ Tiểu Hà, thấy Triển Nhược Trần khá thân thiết đối với nữ nhân này, bèn chậm rãi trả lời:
– Tính ra không quá hai ngày nữa!
Từ Tiểu Hà liền giục:
– Nhược Trần ca, đi nhanh thôi!
Bọn Nguyễn Nhị thấy Từ Tiểu Hà gọi thiếu chủ là Nhược Trần ca, đều ngạc nhiên với nhau, Triển Nhược Trần mỉm cười nói:
– Quên giới thiệu với các vị, cô ta là Từ Tiểu Hà, trước đây bọn ta cũng từng quen biết nhau, lần này ta một mình vào Đại Mạc, nếu không có Từ cô nương tương trợ, e rằng đã vùi xác ở Địa ngục thành của Cô Lâu Bang rồi!
Bọn Nguyễn Nhị nghe vậy cùng ôm quyền thi lễ, Nguyễn Nhị cất cao giọng:
– Từ cô nương, mọi người thượng hạ Kim Gia Lâu rất đội ơn cô nương, bọn tôi xin chịu một lễ!
Từ Tiểu Hà vội xua tay nói:
– Các vị chớ làm vậy, nhanh đem Đoạn Phương Cô về Kim Gia Lâu. Muốn cứu Lâu chủ, hoàn toàn trông nhờ vào các người!
Triển Nhược Trần kéo tay Từ Tiểu Hà, mở lời:
– Tiểu Hà muội, theo về Kim Gia Lâu đi!
Từ Tiểu Hà lúc lắc đầu nói:
– Tôi tiễn các người về sông Thanh Hà, con thuyền nhỏ của muội còn để ở đó, còn...
Triển Nhược Trần ngắt lời:
– Muội phải trở về trên chiếc thuyền nhỏ đó ư?
Từ Tiểu Hà đáp lại:
– Muội tạm thời ở trên con thuyền đó, chí ít... cũng có thể thăm dò một số tin tức giúp chàng!
Triển Nhược Trần bồng Từ Tiểu Hà lên đặt ngồi sau lưng Đoạn Phương Cô nhỏ giọng:
– Ta không yên tâm đâu!
Nở nụ cười tươi tắn, Từ Tiểu Hà nghiêng người sát bên chàng, nhẹ giọng:
– Nhược Trần ca, muội đến Kim Gia Lâu, nhất định sẽ không có được khoái lạc trên thuyền, vì muội không có cảm giác là vợ của

chàng, chỉ có ở trên thuyền mới...
Không ngờ Đoạn Phương Cô hét lên:
– Thật là một đôi nam nữ không biết xấu hổ!
Gần bên, Nguyễn Nhị chỉ vào mặt Đoạn Phương Cô, nói:
– Quỷ nha đầu kia, nếu ngươi dám vô lễ đối với thiếu chủ bọn ta, ta sẽ tống ngươi vào trong bao bố đấy!
Đoạn Phương Cô phẫn nộ lớn tiếng:
– Các ngươi tốt nhất giết chết ta đi!
Triển Nhược Trần nhảy lên ngựa, nói:
– Khỏi phải nhiều lời với cô ta, chúng ta lên đường nhanh!
Nguyễn Nhị kêu một tiếng, dẫn nhóm Bát vệ phi phía trước!
Triển Nhược Trần cũng phi song song với Từ Tiểu Hà ở phía sau, bọn họ phi nhanh về hướng đông, dần dần rời xa ranh giới Đại Mạc...
Từ Tiểu Hà cười nhạt lên tiếng:
– Đoạn Phương Cô, bọn ta đã ra khỏi Đại Mạc, viện binh của ngươi e rằng chẳng trông đợi gì!
Đoạn Phương Cô lạnh giọng:
– Từ Tiểu Hà, ngươi chớ đắc ý quá sớm, có câu này ta cần phải đề tỉnh ngươi.
Từ Tiểu Hà áp sát bên tai Đoạn Phương Cô nói:
– Ta đang nghe đây!
– Cô Lâu Bang ta đã ngầm hoạt động trên địa phận Kim Gia Lâu hơn nửa năm nay, chỉ cần ta còn ở trên đường, chỉ cần Đoạn Phương Cô này không lọt vào Kim Gia Lâu, người của ta sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào, Từ Tiểu Hà, ta nói lẽ nào không đúng?
Từ Tiểu Hà hừ một tiếng, trầm giọng:
– Đoạn Phương Cô, ngươi cũng cần biết rõ hơn một tí!
– Nói đi!
– Ta và Nhược Trần ca áp tải ngươi đi trên Đại Mạc, vẫn còn bình an vô sự, như hôm nay lại có thêm Phi Long Bát Vệ của Kim Gia Lâu, thực lực tăng thêm không ít, vậy còn ai dám chặn đường bọn ta lúc này, có ai dám cứu ngươi chứ?
Tiếng vó ngựa vang rền, trăng lặn sao dời, vừng đông hửng sáng, bọn Triển Nhược Trần đã vượt qua bảy tám mươi dặm, trước mặt hiện ra con sông Thanh Hà.
Triển Nhược Trần gọi bọn Nguyễn Nhị tạm thời dừng lại nghỉ.
Từ Tiểu Hà đương nhiên hiểu ý của Triển Nhược Trần, vì qua sông xong Từ Tiểu Hà phải chia tay với chàng!
Triển Nhược Trần nhảy xuống ngựa, bước đến bên cạnh Từ Tiểu Hà, vỗ nhẹ lên vai cô ta nói giọng khẩn thiết:

– Tiểu Hà muội, ta nghĩ rằng muội theo ta đi về Kim Gia Lâu là phải, ta thật sự không yên tâm khi để một mình muội ở trên chiếc thuyền nhỏ đó!
Từ Tiểu Hà nở nụ cười hiền dịu, đáp lại:
– Nhược Trần ca, phần quan tâm thương yêu của chàng, muội sẽ mang nó theo lên thuyền. Đủ rồi, sự bố thí của chàng đủ để làm muội khoái lạc, muội sẽ không đi theo làm phiền các người!
Triển Nhược Trần nói giọng miễn cưỡng:
– Nếu vậy ta sẽ bảo Gia Gia đến tiếp muội!
Từ Tiểu Hà lập tức xua tay nói:
– Thiên vạn lần chớ như vậy, Nhược Trần ca, chớ nói cho Gia Gia biết!
Triển Nhược Trần đã bất kể bọn Nguyễn Nhị đang trố mắt kinh ngạc, tiếp lời:
– Gia Gia không phải là nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, khi nghe ta nói về muội, khi cô ta biết được muội từng kịp thời cứu ta, cô ta nhất định sẽ đến tiếp muội.
Tiểu Hà muội, lúc đó ta mong muội đáp ứng quay về Kim Gia Lâu!
Từ Tiểu Hà vẫn lắc đầu:
– Nhược Trần ca, muội không muốn lấy ân để mong báo đáp. Muội nhớ lại khi chàng lần đầu tiên lấy đức báo oán với muội, chàng tỏ rỏ mình hoàn toàn không phải là kẻ vô tình vô nghĩa, lạnh lùng băng giá, bấy giờ muội cảm động biết đường nào, muội từng nói phải sớm rời bỏ hoàn cảnh đầy máu tanh này, rời bỏ cuộc sống đầy tàn bạo, từ đó trở đi, muội luôn tìm nơi lánh ẩn cho đến khi muội gặp lại chàng, cho đến khi chúng ta...
Triển Nhược Trần gật đầu nặng nề nói:
– Vâng, bấy giờ ta từng khuyên muội, vì muội là một nữ nhi rất lương thiện, nếu muội muốn sống trong môi trường bỉ ổi, sẽ trở nên tàn ác, mất hết lương tri, bỏ cả nhân tính, lấy người làm đầu...
Từ Tiểu Hà mỉm cười tiếp lời:
– Muội không phải đã nghe lời chàng đó sao?
– Bởi thế muội cũng đợi để báo đáp ta, vì muội thể hội được thiện sát của nhân tính, nhìn xuyên thấu được sự lạnh lùng âm độc của người cùng chung đường, từ đó khiến muội quay đầu lại, đó là điều báo đáp tốt nhất của muội.
Từ Tiểu Hà hé nụ cười nhợt nhạt, ngắt lời:
– Đủ rồi Nhược Trần ca, bởi vậy muội càng không thể cùng chàng quay về Kim Gia Lâu!
Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi:

– Điều đó đâu dính dáng gì đến chuyện muội cùng ta quay về Kim Gia Lâu?
Từ Tiểu Hà ánh mắt sâu lắng nhìn chàng, nói:
– Có, đương nhiên có!
Cô ta từ từ cúi đầu xuống, nói tiếp:
– Muội là nữ nhân, đương nhiên thấu hiểu lòng nữ nhân, cho dù Gia Gia thật sự muốn muội đến Kim Gia Lâu, đó cũng là một sự biểu hiện bên ngoài. Vì trên đời này bất cứ một nữ nhân nào cũng không muốn thấy chồng của mình sống chung với nữ nhân khác. Nhược Trần ca, muội xin nhắc lại:
muội không muốn lấy ân để mong báo đáp, muội chỉ cần thấy các người sống qua những năm tháng hạnh phúc vui sướng là muội mãn ý lắm rồi!
Bọn Nguyễn Nhị rất khích động khi nghe những lời mà Từ Tiểu Hà nói ra, nhưng vì có thiếu chủ trước mặt, họ không tiện mở lời!
Triển Nhược Trần than một tiếng trầm buồn, nói:
– Sự hồi đáp của muội ta cho rằng không thiết thực, nhưng ta biết nói gì nữa vây giờ?
Từ Tiểu Hà mỉm cười nhẹ giọng:
– Một người chỉ cần sống an nhàn tự tại, người đó là người hạnh phúc.
Nhược Trần ca, muội sẽ cảm thấy rất khoái lạc khi sống trên con thuyền nhỏ này!
Triển Nhược Trần bảo bọn Nguyễn Nhị:
– Mọi người đã đi suốt đêm, giờ tạm nghỉ ngơi, qua ngọ chúng ta có thể tới nơi rồi!
Nguyễn Nhị liền gọi nhóm Phi Long Bát Vệ lấy thức ăn ra ăn uống.
Đoạn Phương Cô sắc mặt vàng héo, mái tóc dài bị cắt đi, làm xõa bù xuồng xuống trên vai, cô ta như muốn khóc, nhưng cố nghiến răng để đừng bật ra tiếng!
Mọi người vừa ăn xong, bỗng nghe phía bờ đê xa xa có tiếng vó ngựa vang lên như sấm, nghe ra có đến mấy mươi con, đang tiến về phía bên này...
Triển Nhược Trần ngước mắt nhìn ra xa, cách ngoài năm dặm có một toán người vận áo màu xám cưỡi trên mấy mươi con ngựa cùng một màu, họ phi rất nhanh, từ đó đủ thấy nhất định có chuyện gì khẩn cấp phát sinh!
Triển Nhược Trần buông giọng:
– Người của Cô Lâu Bang!
Từ Tiểu Hà cũng kêu lên:

– Không sai, chính là bọn họ!
Đoạn Phương Cô cười lanh lảnh, cất giọng:
– Triển Nhược Trần, Đoạn Phương Cô này không tin thần hạnh vận mãi mãi phò hộ cho ngươi, lần này xem ngươi có thoát được nạn kiếp không cho biết. Ha ha ha...
Cô ta cười rất đắc ý, rung cả hai vai!
Triển Nhược Trần quát lớn:
– Chuẩn bị bao bố, tống cô ta vào trong bao bố!
Đoạn quay sang nói với Từ Tiểu Hà:
– Tiểu Hà muội, muội nhanh cởi áo quần của Đoạn Phương Cô ra, muội lấy mặc vào, nhanh!
Từ Tiểu Hà ngạc nhiên, Nguyễn Nhị đã cầm sẵn một cái bao bố to!

Hồi 23
Phản Hồi Kim Gia Lâu
Cùng Bàn Mưu Đối Lập

Từ Tiểu Hà hiểu ý của Triển Nhược Trần, lập tức bỏ Đoạn Phương Cô xuống ngựa, vội cởi chiếc áo đen trên người cô ta ra, rồi mặc vào.
Cổ Tự Ngạn liền trói ngược hai tay Đoạn Phương Cô lại, Từ Tiểu Hà cởi tiếp chiếc quần trắng của Đoạn Phương Cô ra!
Đoạn Phương Cô không phẫn nộ, ngược lại còn cười, nói:
– Triển Nhược Trần, ngươi uổng phí tâm cơ rồi!
Triển Nhược Trần lạnh giọng:
– Thật không?
Phía bên kia, tiếng vó ngựa đã phi dồn dập ở trên bờ đê...
Triển Nhược Trần vội bảo bọn Nguyễn Nhị:
– Bỏ Đoạn Phương Cô vào trong bao, các người vào ẩn lánh trong bờ rừng, đợi bọn ta đi xa, các người lập tức chạy thẳng về Trường Xuân Sơn, không cần phải theo ta!
Nguyễn Nhị ôm quyền đáp:
– Xin thiếu chủ thận trọng, bọn thuộc hạ tạm thời lẩn tránh!
Cổ Tự Ngạn bỏ Đoạn Phương Cô vào trong bao đặt lên trên ngựa mình.
Nhóm Bát Vệ Phi Long đem Đoạn Phương Cô vội lẩn tránh vào trong

rừng rậm.
Triển Nhược Trần nhảy lên ngựa, vung dây cương, hai con ngựa chậm rãi bước đi.
Từ Tiểu Hà mở búi tóc ra xõa xuống che nửa mặt, ngồi trên lưng ngựa, trông giống như Đoạn Phương Cô!
Toán đại hán xuất hiện ở bờ đê, vừa thấy hai người, liền la hét thúc ngựa đuổi theo...
Triển Nhược Trần phì cười miệng hét một tiếng, tay trái kéo ngựa của Từ Tiểu Hà đang cưỡi, phi đi như bay...
Triển Nhược Trần lại cho ngựa phi ngược về phía Long Tuyền Trấn, cát bụi cuốn tung mù mịt phía sau...
Quả nhiên, toán đại hán áo tro đó thúc ngựa đuổi theo sau, tiếng quát tháo vang lên dữ dội!
Triển Nhược Trần vừa phi ngựa vừa nói với Từ Tiểu Hà:
– Tốt rồi, bọn Nguyễn Nhị có thể đi đường vòng trở về Trường Xuân Sơn được rồi!
Từ Tiểu Hà quay nhìn phía sau, rạng rỡ nụ cười, nói:
– Đây thật là một kế điệu hổ ly sơn tuyệt diệu!
Triển Nhược Trần tiếp lời:
– Tuy đã sắp đến địa phận Kim Gia Lâu, nhưng thấy càng nguy hiểm hơn so với ở Đại Mạc, chúng ta không thể không phòng bị.
– Vì sao? Lẽ nào chúng ta còn sợ họ sao?
– Chúng ta ở Đại Mạc tuy có Đoạn Phương Cô, nhưng ta không lo lắng, vì lực lượng tinh nhuệ của Cô Lâu Bang đã kéo hết về địa giới Liêu Bắc, cao thủ của họ cũng chỉ có bốn đại hộ pháp đã chết, như hôm nay lại khác, họ đã tiềm ẩn tại vùng này, và Đoạn Nhỉ Sinh cũng tới Liêu Bắc rồi, Đoạn Phương Cô lại là một át chủ bài để ta đánh đổi với Đoạn Nhỉ Sinh, trước khi Đoạn Phương Cô chưa an toàn đến được Kim Gia Lâu, thì chúng ta tốt nhất không nên xáp mặt với họ, tránh những rắc rối khác nảy sinh!
Từ Tiểu Hà hiểu được của chàng, bèn nói giọng lo lắng:
– Nhược Trần ca, vết thương trên lưng chàng...
Quay lại cười, Triển Nhược Trần nói:
– Chưa tổn thương đến gân xương, vết thương ở da thịt đã đỡ nhiều rồi!
Lúc này...
Từ xa đã hiện ra ngôi đình Bát Giác, ở cạnh hàng cây ngô đồng, bảy tên thuộc hạ của Vưu Nô Nô nằm chết ngổn ngang trên đất, chỉ có Vưu Nô Nô hai mắt bị mù không biết chạy đi phương nào!
Triển Nhược Trần lập tức quay lại bảo Từ Tiểu Hà:

– Nhanh cởi bộ y phục trên người ra!
Từ Tiểu Hà bật cười, vừa phi ngựa vừa cởi bộ y phục trên người ra.
Triển Nhược Trần nhảy xuống bên cạnh những thi thể, gọi Từ Tiểu Hà xuống ngựa, Triển Nhược Trần liền đem bộ áo quần đen trắng ném vào trong lùm cây, lấy cát lấp lại. Chàng kéo tay Từ Tiểu Hà, hai người đứng sững cạnh bên những thi thể, tỏ ra vẻ rất kinh ngạc!
Triển Nhược Trần nhỏ giọng:
– Chúng ta phải thử xem vận mạng thôi!
– Ý của chàng là...
Triển Nhược Trần thở ra, nói:
– Mong sao những người đang đuổi tới không nhận ra chúng ta, nếu không thì...
Từ Tiểu Hà lắc đầu tiếp lời:
– E rằng không được, trong Đại Mạc xuất hiện hai toán đại hán áo tro, chúng ta chỉ diệt được một toán, toán còn lại không phải đã đi phía trước cầu cứu viện binh đó sao? Những người đang đuổi tới...
Triển Nhược Trần nhìn toán người đang xuất hiện ở xa, nói:
– Lẽ nào muội quên rồi sao? Toán người đó là cưỡi lạc đà, trên Đại Mạc họ đi nhanh nhưng đến trên đất liền họ làm sao đi nhanh bằng ngựa được.
Từ Tiểu Hà nhỏ giọng:
– Họ đã đến kìa!
Quả nhiên toán đại hán áo tro lướt gió phi ngựa tới, chỉ trong nháy mắt đã đứng trước mặt hai người.
Triển Nhược Trần kéo tay Từ Tiểu Hà, trông bộ ngơ ngác đứng nhìn bọn đại hán!
Triển Nhược Trần thầm nghĩ, chỉ cần những người này nhận ra chàng là Triển Nhược Trần, tức khó tránh khỏi một trường bạt sát!
Dẫn đầu là một gã đại hán tóc đỏ, gã ta cho ngựa lên trước mặt Triển Nhược Trần, trầm giọng quát:
– Ủa, các ngươi là ai?
Triển Nhược Trần mừng thầm trong lòng, những người này hoàn toàn không nhận ra chàng, bèn đáp:
– Bọn tôi là người ở Long Tuyền Trấn.
Gã đại hán mặt hồng nhìn về phía trước, hỏi:
– Có thấy hai người cưỡi ngựa, trong đó có một người vận áo đen quần trắng...
Từ Tiểu Hà liền chỉ về phía Long Tuyền Trấn, trả lời:
– Có, có, có, họ chạy về phía đó!
Gã đại hán mặt hồng vung tay hô:

– Các huynh đệ Tây Phong đường đuổi theo!
Cả bọn cùng hét lên một tiếng, phóng ngựa chạy về phía Long Tuyền Trấn...
Nhìn bọn đại hán đi xa, Triển Nhược Trần và Từ Tiểu Hà cùng cất giọng cười ha ha đầy đắc ý!
Hai người lui phía sau gò cát dẫn ngựa ra, nhảy lên ngựa phi trở lại.
Từ Tiểu Hà nói:
– Thật là vận may, quả nhiên không có ai nhận ra chúng ta!
Triển Nhược Trần quay lại mỉm cười nói:
– Thúc ngựa đi nhanh, chúng ta có thể đuổi kịp bọn Nguyễn Nhị...
Từ Tiểu Hà chợt sầu nét mặt, không nói gì thêm, cúi đầu cho ngựa tung vó lao đi.
Hiện tại, dòng sông chảy ngang trước mặt, vòng qua bờ đê, nước sông cát trắng, Từ Tiểu Hà gọi Triển Nhược Trần:
– Nhược Trần ca, đến lúc chúng ta chia tay rồi!
Triển Nhược Trần sửng sốt hỏi:
– Ngay lúc này sao?
– Vâng!
Triển Nhược Trần cho ngựa dừng lại, đến cạnh bên Từ Tiểu Hà, hỏi:
– Lúc này ư?
Gật đầu nặng nề, Từ Tiểu Hà đáp:
– Vâng...
Nói lên được tiếng “vâng”, cô ta dúi đầu vào lòng chàng, lẩm bẩm:
– Ôm muội một lần nữa đi, Nhược Trần ca, ôm muội chặt thêm một lần nữa đi, muội...
Triển Nhược Trần ôm chặt lấy Từ Tiểu Hà, khuôn mặt khô gầy áp trên mái tóc cô ta, nhỏ giọng:
– Muội ở lại trên con sông xanh này sao? Tiểu Hà, thật quá cô độc!
Từ Tiểu Hà áp mặt vào ngực chàng, nói:
– Ai nói muội cô độc! Muội không phải đã từng nói rồi sao? Luôn có hình bóng chàng ở bên cạnh muội mà!
Triển Nhược Trần than thở nhìn trời, buông giọng:
– Sắp đến giờ ngọ rồi!
Từ Tiểu Hà ngẩng mặt lên, buông lời dịu ngọt:
– Muội rất muốn đưa chàng lên thuyền, làm cho chàng một bữa cơm nữa, nhưng muội biết rằng lúc này không nên giữ chân chàng lại, vì Kim Gia Lâu đang nôn nóng trông chàng trở về.
Nhè nhẹ nâng lấy khuôn mặt xinh xắn của Từ Tiểu Hà, Triển Nhược Trần nói:
– Tiểu Hà muội, muội cứu ta như vậy, ta...

Từ Tiểu Hà liền đưa tay bưng lấy miệng chàng, nói khe khẽ:
– Chớ nhắc đến chuyện muội cứu chàng, muội đi đến Đại Mạc, vốn chính là muốn trợ giúp người chồng của muội, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, huống gì trước đây khi L ý Lão Gia Đầu mua chuộc muội giết chàng, chàng không những không hận muội, ngược lại còn cứu muội trong lúc Lý Lão Gia Đầu ngầm phái người giết muội. Thực mà nói, cả đời muội cũng không đáp đền được đại ân đại đức của chàng!
Triển Nhược Trần than:
– Lại nói đến những chuyện đó làm gì? Tiểu Hà muội, ta vẫn hy vọng muội cùng ta trở về Kim Gia Lâu, muội lẽ nào...
– Đừng nói nữa, Nhược Trần ca, muội biết chàng rất thật lòng, trong lòng chàng có in hình bóng của Từ Tiểu Hà này là đủ rồi, muội sung sướng lắm rồi, mọi cái khác đừng có nhắc tới nữa!
Triển Nhược Trần đưa tay lau dòng nước mắt trên má Từ Tiểu Hà, dịu giọng:
– Con người như muội, trên đời này ít có được, Triển Nhược Trần này không phải là bằng sắt bằng đá, há không hiểu được sao? Tiểu Hà muội, muội gắng đợi, ta sẽ thường lui tới thăm muội!
Từ Tiểu Hà nở nụ cười mãn nguyện, nói:
– Nhược Trần ca, chàng lên đường bình an!
Một câu nói chia tay, Triển Nhược Trần đành phải buông tay ra thẩn thờ như người thất tình, nhảy lên ngựa, từ từ quay đầu lại, Từ Tiểu Hà đã vỗ ngựa đi dọc theo ven sông, trong thoáng chốc đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa!
Triển Nhược Trần quay ngựa lại, vỗ mạnh lên lưng ngựa, con ngựa dọc theo quan đạo phóng đi...
Nguyễn Nhị dẫn nhóm Phi Long Bát Vệ đi vòng qua sông tiến thẳng về phía Trường Xuân Sơn, không ngờ họ vừa đi được mười mấy dặm, bỗng thấy có một toán đại hán cưỡi lạc đà đang tiến lại phía trước. Cổ Tự Ngạn nói với Nguyễn Nhị:
– Lão Nhị, toán người này nhất định là nhân vật của Cô Lâu Bang, lão xem có cần thanh toán bọn họ không?
Nguyễn Nhị lắc đầu trả lời:
– Không được hành động càn rỡ, chuyện trước mắt không khẩn yếu bằng chuyện áp tải quỷ nha đầu này về Kim Gia Lâu an toàn!
Cổ Tự Ngạn ngẫm nghĩ, nói:
– Lão Nguyễn, bọn này cũng chỉ có mười ba người, thanh toán bọn họ chẳng có vấn đề gì đâu!
Nguyễn Nhị trầm giọng:

– Lỡ xảy ra chuyện rắc rối thì thêm phiền phức!
Cổ Tự Ngạn chưa mở miệng, Vệ Bưu đã chỉ tay về phía trước, cất giọng:
– Các người xem kìa, toán người đó dừng chân nghỉ ở bên đường!
Nguyễn Nhị nói:
– Song phương đang lúc đấu trí, còn chưa bạt sát chính thức, bỉ thử tránh mặt là hiện tượng nên có. Chúng ta nhìn kìa, họ đang nhường đường đấy!
Đoàn người vội vã tiếng ngang qua trước mặt mười ba con lạc đà, sau ngựa Cổ Tự Ngạn trói Đoạn Phương Cô, nhưng Đoạn Phương Cô không thể mở miệng được, cô ta bị sốc đến nỗi thở không ra hơi, lấy hơi đâu để gọi nữa! Huống gì miệng cô ta còn bị nhét khăn!
Mười ba con lạc đà, không sai, chính là toán đại hán từ Đại Mạc đi cầu viện binh. Họ đi suốt hai ngày đêm mới tìm được đến Quách Đô Vương Hô Diên Cửu Tử đường chủ của Tây Phong đường.
Thì ra Đại Mạc Cô Lâu Bang cùng phân ra bốn phân đường Đông, Tây, Nam, Bắc, mỗi phân đường ngoài hai tay phó đường chủ ra, dưới tay còn có tám mươi mốt huynh đệ, số đó toàn là những nhân vật chủ chốt của họ, lực lượng phía ngoài còn chưa kể đến.
Khi mười ba tay đại hán này đem tin tức Đoạn Phương Cô bị bắt đến tận tai Quách Đô Vương Hô Diên Cửu Tử. Hô Diên Cửu Tử lập tức suất lĩnh mười hai tay võ sĩ tiến về phía Long Tuyền Trấn. Trước đình Bát Giác, Triển Nhược Trần gặp tên đại hán tóc đỏ, người đó chính là Tây Phong đường chủ Hô Diên Cửu Tử của Cô Lâu Bang!
Mười ba tay đại hán thấy toán người phi ngang qua vận y phục màu đen biết là người của Kim Gia Lâu, họ vờ như không thấy. Đến khi bọn Nguyễn Nhị đi xa, bọn đại hán áo tro bỗng vụt đứng dậy thúc lạc đà tiến lên.
Từ xa, một con ngựa xuất hiện đang phi tới, trông giống như thiên mã hành vân, tiến thẳng về phía này...
Không sai, người đang cưỡi ngựa chính là Triển Nhược Trần!
Song phương tiến lại gần nhau, Triển Nhược Trần cho ngựa đi chậm lại, mặt hiện nụ cười, thái độ trầm tĩnh lạ thường!
Chàng quét ánh mắt nhìn một lượt, quả nhiên người dẫn đầu chính là gã đại hán cao ốm mà chàng đã gặp ở Đại Mạc. Thấy gã ta vừa kinh ngạc lại phẫn nộ chỉ Triển Nhược Trần, thốt lên:
– Là ngươi?
Triển Nhược Trần dừng ngựa lại, cười nhạt cất giọng:
– Không sai, chúng ta lại gặp nhau rồi!
Gã đại hán cao ốm chưa mở miệng, bọn kia đã phẫn nộ quát tháo dữ

dội!
Triển Nhược Trần nghe chẳng hiểu gì, nhưng cũng biết là họ đang chửi mình!
Bọn đại hán ao tro liền nhảy xuống đất, gã dẫn đầu cầm cặp khô cốt trảo chặn ngang đường, quát:
– Tiểu tử kia, ngươi đem công chúa bọn ta đi đâu rồi? Nói nhanh!
Triển Nhược Trần xòe hai tay, đáp lại:
– Các vị chậm một bước rồi!
Gã đại hán vung tay hô:
– Các huynh đệ, vây hắn lại!
Bọn đại hán lập tức tản ra vây lấy Triển Nhược Trần vào giữa.
Triển Nhược Trần lắc đầu nói:
– Các vị, ta vô ý cùng chém giết nhau với các vị!
Gã đại hán dẫn đầu chỉ vào mặt Triển Nhược Trần, giọng rít lên:
– Ngươi thâm nhập Đại Mạc bắt đi công chúa của bọn ta, hôm nay nếu không nói ra công chúa bọn ta bị giấu ở nơi nào, ngươi đừng mong rời khỏi nơi này!
Triển Nhược Trần gật nhẹ đầu nói:
– Được, ta nói!
Chàng nhìn quanh một lượt, nói tiếp:
– Đoạn Phương Cô e rằng đã tới Trường Xuân Sơn rồi, có thể... cũng sắp tới Kim Gia Lâu rồi!
Nghe nói ra lời đó, bọn đại hán kêu cuồng lên!
Gã dẫn đầu mặt xanh như tàu lá, môi run lên, lớn tiếng:
– Nói bậy, sao bọn ta không gặp?
Triển Nhược Trần cười cợt:
– Các ngươi gặp rồi, có điều các ngươi không chú ý đó thôi!
– Tiểu tử kia, ngươi nói rõ ta nghe!
– Ta đã nói rất rõ rồi, các vị có thể nhường đường được chứ?
Gã đại hán dẫn đầu vung cao khô cốt trảo, tiến thẳng lên trước mặt Triển Nhược Trần, rống lên mấy tiếng, cất giọng:
– Ta muốn ngươi nói rõ hơn!
Triển Nhược Trần xuống ngựa, chậm rãi buông giọng:
– Các vị có thấy tám người vậy y phục màu đen đang cưỡi ngựa ngang qua không?
– Đó là người của Kim Gia Lâu, ta thừa biết. – Gã đại hán trầm giọng.
Triển Nhược Trần gật đầu, nói:
– Đoạn công chúa khả ái của các ngươi đã theo tám người đó đến Kim Gia Lâu rồi!

Gã đại hán giận dữ lớn tiếng:
– Tám người đó bọn ta đều thấy, họ đi ngang qua trước mặt bọn ta, thấy đâu có công chúa bọn ta trong đó, nói bậy!
Triển Nhược Trần quát:
– Các ngươi là lừa, các ngươi là đui, lẽ nào không thấy sau lưng một con ngựa có cột một cái bao bố lớn sao? Trong bao đó chính là Đoạn công chúa của các ngươi đấy. Đáng buồn cho các ngươi đều mù cả!
Chợt nghe một gã đại hán khác kêu lên:
– Không sai, có một người chở sau lưng một cái bao bố to!
Triển Nhược Trần liền cười, nói:
– Vậy là xong, các ngươi còn tìm ta làm gì nữa?
Gã dẫn đầu gần như muốn khóc to, kêu cuồng lên:
– Thật đáng hận! Ta đã mắc lừa ngươi!
Triển Nhược Trần tiếp lời:
– Cũng có gì đâu, chí ít tin tức ngươi đưa đi là chính xác, Đoạn công chúa bị bắt rồi, ngươi lại cả ngày liền đêm tìm đến đây cầu viện binh, bất luận thành hay bại, các ngươi đều hữu công vô tội!
Gã đại hán hét lên:
– Tên hỗn tướng kia, ngươi chỉ biết một không biết hai, bọn ta có tám nhóm tuần tra trên Đại Mạc, như hôm nay công chúa bị bắt, án theo luật của bổn bang, bọn ta đừng có mong chuyện sống còn, còn nói gì đến chuyện công lao!
Gã ta nói ra lời đó, mười hai tên đại hán kia mặt bỗng vàng như củ nghệ!
Triển Nhược Trần nói:
– Các vị chớ lo lắng, các ngươi đem chuyện Đoạn công chúa bị bắt đưa đến tai Đoạn Nhỉ Sinh, và cũng báo cho lão ta biết về chuyện một toán tuần tra khác bị chết, ta tin rằng lão ta sẽ không làm hại các ngươi đâu!
– Gì, ngươi giết chết Văn Tứ Lang huynh đệ của ta rồi sao?
Triển Nhược Trần hiểu ra tên dẫn đầu trong toán kia là huynh đệ với tên này, bèn hỏi:
– Ngươi là Văn Tam Lang?
Gã đại hán dẫn đầu vung cặp khô cốt trảo, miệng rống to:
– Văn Tam gia sẽ giết ngươi!
Mười hai tên đại hán còn lại lập tức múa khô cốt trảo xông vào.
Triển Nhược Trần mím chặt môi, Sương Nguyệt Đao lóe lên ngời ngời xoay nửa người trên, ba mươi sáu đường đao bạt ra tứ phía!
Văn Tam Lang vung cặp khô cốt trảo ra nửa chừng không biết phương hướng nào để đánh, thấy trước mắt vô số đường đao chồng

chéo nhau.
“Xẹt xẹt, xẹt”, thanh âm phát ra như cùng một lúc, ba tay đại hán xông vào trước mang người máu lộn ra vòng ngoài.
Văn Tam Lang hô lớn:
– Vây chặt, vây chặt hạ thủ, chúng ta người đông, không sợ hắn ta lên trời!
Thân hình lắc nhẹ, Triển Nhược Trần dùng chiêu Kim Thiền Thoát Xác, xoay người biến ra khỏi vòng vây của địch phương, kèm theo đó là một vệt đao quét ngang, hai tay đại hán khác đầu đã bay lên trên không trung.
Sương Nguyệt Đao phản hồi, bạt sang hướng tả, thêm một tay đại hán nữa ôm bụng lăn quay trên đất, máu chảy ra ướt đỏ cả tay!
Chỉ một lần sáp chiêu, mười ba tay đại hán đã gục mạng hết sáu.
Triển Nhược Trần đôi mắt đỏ gay, bay người ra ngoài ba trượng, quay lại nói:
– Văn Tam Lang, ta muốn dùng ngươi đưa tin đến Đoạn Nhỉ Sinh cho ta, lão ta nếu muốn cần đến Đoạn Phương Cô ái nữ của lão ta thì hãy lập tức thả Lâu chủ của ta trở về. Lão ta dám chặt cánh tay của Lâu chủ ta, thì ta sẽ chặt một chân của ái nữ lão ta để bồi hoàn!
Văn Tam Lang phẫn nộ quát hỏi:
– Ngươi thay mặt ai?
Triển Nhược Trần cười nhạt đáp lại:
– Thiếu chủ của Kim Gia Lâu, Triển Nhược Trần, đủ rồi chứ?
Văn Tam Lang kinh ngạc thốt lên:
– Ngươi chính là thiếu chủ Kim Gia Lâu ư?
– Đúng vậy! Văn Tam Lang, huynh đệ ngươi có mấy người?
Văn Tam Lang nghiến răng trả lời:
– Hai người... giờ chỉ còn một mình ta!
– Thế mà ta cứ ngỡ rằng huynh đệ ngươi là bốn người. Ngươi có thể đi được rồi. Như vậy cũng có thể chứng minh rằng ta không phải là người tàn ác sát tuyệt!
Văn Tam Lang biết mình không phải là đối thủ của Triển Nhược Trần, nếu lúc này liều mạng thì bỏ mạng vô ích mà thôi!
Triển Nhược Trần nhíu mày nói:
– Ta cần ngươi lập tức đưa tin đó đến cho Đoạn Nhỉ Sinh, đi!
Văn Tam Lang nhảy lên lưng lạc đà miệng quát một tiếng, con lạc đà chạy thẳng về hướng tây. Bọn đại hán còn lại chưa đi, họ ôm xác đồng bọn đi vào trong rừng...
Triển Nhược Trần nhảy lên ngựa tiến thẳng về phía đông. Chàng vốn nghĩ rằng Văn Tam Lang trong lúc cấp hoảng sẽ tìm đến chỗ của

Đoạn Nhỉ Sinh, không ngờ gã ta lại đi về hướng tây, rõ ràng gã ta đi về phía Long Tuyền Trấn để gặp nhân vật tóc đỏ!
Nguyễn Nhị dẫn nhóm Phi Long Bát Vệ tránh qua bọn Tây Phong đường chủ Hô Diên Cửu Tử, qua mặt được bọn Văn Tam Lang, lúc này đã về tới Trường Xuân Sơn.
Cũng trong lúc này, tin tức đã truyền về tới Kim Gia Lâu.
Đi qua khúc ngoặc sơn đạo, trước mặt hiện ra đình viện nguy nga, lâu đài tráng lệ, nơi này chính là Cửu Xương Các, nơi trú ngụ của người trong dòng tộc Kim gia.
Lúc này, bọn Kim Thúc nghe tin Phi Long Bát Vệ trở về, vội kéo nhau ra ở Đại Kim Lâu.
Hỏa Ấn Tinh Quân Phan Đắc Thọ cũng đã có mặt, lão luôn miệng quay hỏi mấy người Vô Tình Báo Phí Vân, Vô Hình Đao Cố Ung và Uyên Ương Cước Vũ Lục.
Mọi người đứng ở hành lang đại sảnh nhốn nháo nhìn ra phía trước...
Phan Đắc Thọ trầm giọng:
– Sao không thấy thiếu chủ trở về?
Phí Vân nói:
– Họ mới đi một ngày đã trở về rồi, lẽ nào...
Lúc này bọn Thân Vô Kỵ cũng hớt hãi chạy ra, Thân Vô Kỵ cất cao giọng hỏi:
– Người đâu? Họ đâu?
Chợt nghe Vũ Lục kêu lên:
– Các người xem kìa, Cổ Tự Ngạn có chở một cái bao, lẽ nào trong bao là...
Phan Đắc Thọ sửng sốt nói lớn:
– Là thiếu chủ sao?
Lão ta không kìm được nỗi xung động, ào chạy ra.
Không ngờ Nguyễn Nhị mắt sáng lên, vừa đi vào vừa cười lớn nói:
– Nhị Đương Gia, bọn thuộc hạ đều trở về!
– Thiếu chủ đâu? – Phan Đắc Thọ quát hỏi.
Nguyễn Nhị cười đáp:
– Nhị Đương Gia, thiếu chủ một lát nữa sẽ quay về!
Phan Đắc Thọ thở phào một cái, chỉ về phía Cổ Tự Ngạn, hỏi:
– Trong bao đó là gì?
Nguyễn Nhị trả lời:
– Trong bao đó là vị ái nữ thiên kim của Đoạn Nhỉ Sinh bang chủ Cô Lâu Bang:
Đoạn Phương Cô!

Phan Đắc Thọ nghe ái nữ của Đoạn Nhỉ Sinh, liền cất giọng cười ha hả!
Thân Vô Kỵ bảo:
– Nhanh mở cô ta ra, kẻo cô ta chết ngạt mất!
Cổ Tự Ngạn đem bao bố vào trong đại sảnh, quay lại cười nói:
– Đại Cửu công yên tâm, bao này có chui mấy lỗ thủng lớn, không bị chết ngạt đâu.
Đoạn Phương Cô bị xách đầu kéo ra khỏi bao, cô ta nhìn quanh, nói giọng lạnh nhạt:
– Nếu bản công chúa đoán không sai, nơi này chính là Kim Gia Lâu sắp lọt vào tay phụ thân ta!
Phan Đắc Thọ thấy vị Đoạn Phương Cô này sắc mặt trắng hiện xanh, giữa đôi mày có nét uy nghi, không khỏi hừ một tiếng, nói:
– Cô nương, làm phiền ngươi!
Đoạn Phương Cô hét lên:
– Các người muốn làm gì ở ta? Triển Nhược Trần đâu?
Phan Đắc Thọ gằn giọng:
– Bọn ta muốn làm gì ở ngươi, là tùy vào biểu hiện của phụ thân ngươi!
Đoạn Phương Cô hừ một tiếng, nói:
– Muốn lấy ta để đổi lấy Kim quả phụ về, các ngươi đừng hòng thực hiện được!
Phan Đắc Thọ vung tay “bốp”, Đoạn Phương Cô trào máu ra miệng.
Lão quát:
– Đánh con nha đầu không biết trời cao đất dày này!
Thi Gia Gia vội vã chạy vào, cô ta liếc nhìn Đoạn Phương Cô một cái, hỏi Phan Đắc Thọ:
– Nhược Trần đâu? Chàng sao không trở về?
Nguyễn Nhị bước lên bẩm báo:
– Bẩm thiếu phu nhân, thiếu chủ giữa đường phát hiện địch nhân chắn đường, bèn dùng tiểu kế dụ địch nhân đi, lúc này cũng đã sắp trở về!
Đoạn Phương Cô đôi mắt sáng rực lên, lạnh lùng nhìn Thi Gia Gia, cất giọng:
– Ngươi chính là vợ của Triển Nhược Trần, Thi Gia Gia?
Thi Gia Gia ánh mắt quắc sáng, bước lên cạnh bên Đoạn Phương Cô, hỏi:
– Ngươi biết ta ư?
Đoạn Phương Cô ngẩng mặt lên trời cười lanh lảnh, nói:
– Triển Nhược Trần chồng của ngươi chẳng chung thủy chút nào,

anh ta đã có quan hệ lăng nhăng ở ngoài, vả lại hai người bọn họ còn...
Phan Đắc Thọ phẫn nộ quát:
– Đoạn Phương Cô, ta đánh chết ngươi!
Bàn tay lớn vung cao, Thi Gia Gia vội ngăn lại, nói:
– Nhị Đương Gia, không nên đánh nữa, nhanh cởi trói cho cô ta đi!
Phan Đắc Thọ hằm hằm chỉ vào mặt Đoạn Phương Cô, lườm giọng:
– Ngươi còn dám nói bậy, ta sẽ không tha ngươi!
Đoạn Phương Cô khạc ra một ngụm máu, phẫn nộ nói lớn:
– Ngươi có tàn nhẫn, sao không giết ta đi?
Thi Gia Gia liền cười nhẹ, mở lời:
– Đoạn cô nương, ta đỡ cô ngồi xuống!
Cổ Tự Ngạn mở dây cho Đoạn Phương Cô, Thi Gia Gia hỏi giọng quan tâm:
– Vừa rồi cô nương nói Triển Nhược Trần có ngoại tình, chuyện đó cô nương sao biết được?
Nguyễn Nhị bắt đầu tỏ ra lúng túng, khiến cho bọn Cổ Tự Ngạn cũng lúng túng theo, quay mặt nhìn nhau.
Không sai, chuyện này họ đều tận mắt nhìn thấy, đương nhiên Đoạn Phương Cô càng biết rõ hơn, như nay cô ta rắp tâm báo thù, nhóm Phi Long Bát Vệ cũng không làm gì được, trong lòng càng hốt hoảng hơn!
Đoạn Phương Cô tay chân gần như tê liệt, cô ta từ từ cử động người, lại nhìn mọi người trên đại sảnh, mới chậm rãi buông giọng:
– Trên đường đi, vị phu quân của ngươi cùng sống chung đụng với một nữ nhân, cô ta có tên Từ Tiểu Hà, hai người còn khắng khít hơn cả đôi nam nữ mới tân hôn. Ngươi nếu không tin, đợi anh ta về hỏi thẳng anh ta, có ta làm chứng!
Thi Gia Gia lặng người cúi đầu!
Thân Vô Kỵ bước đến cạnh bên, nói nhỏ:
– Gia nhi, chớ mắc bẫy hắn, Nhược Trần không phải là loại người đó!
Thi Gia Gia nghiêng đầu vào vai Thân Vô Kỵ, không nói lên lời nào, nhưng trông bề ngoài vẻ rất đau buồn!
Kim Thúc Nghi đưa tay đỡ Thi Gia Gia, nhẹ giọng:
– Ta nghĩ rằng chàng ta nếu thật sự có chuyện như vậy, cũng nhất định có lý do của chàng ta. Cần nhớ rằng, nên từ từ hỏi chàng ta, không được...
Thi Gia Gia ngẩng mặt lên gượng cười nói:
– Tôi tin rằng chàng không có như vậy, chàng không phải là người

thích ghẹo nguyệt trêu hoa!
Phan Đắc Thọ trừng nhìn Đoạn Phương Cô, nói giọng giận dữ:
– Đoạn Phương Cô, ngươi đã vào tới Kim Gia Lâu, mọi chuyện ăn uống ta lo chu toàn cho ngươi, chỉ có hành động là phải làm phiền ngươi!
Đoạn Phương Cô đanh giọng:
– Bản công chúa hoàn toàn không dự định ở lại trong Kim Gia Lâu các người!
Phan Đắc Thọ hừ một tiếng, nói:
– Ngươi tự biết lấy!
Đoạn quay sang bảo Phí Vân:
– Đại Ty Vệ, ta giao cô ta cho ngươi đấy!
Vô Tình Báo Phí Vân lập tức cất cao giọng:
– Tả hữu hộ pháp!
Phía ngoài đại sảnh có hai người bước vào, Phí Vân căn dặn:
– Đem nhốt vào phòng, tăng phái người canh giữ cẩn thận!
Đoạn Phương Cô liếc nhìn Thi Gia Gia một cái, hừ một tiếng, liền bị bắt đưa đi khỏi đại sảnh.
Trên chính sảnh Đại Kim Lâu, không có ai ra ngoài, bầu không khí càng như sầu vân thảm vụ, vì đến lúc nửa đêm là đến kỳ hạn thả người, lỡ ra địch nhân đưa cánh tay của Lâu chủ đến, thì toàn cả Kim Gia Lâu khủng hoảng biết bao!
Phan Đắc Thọ đã là lần thứ bảy truy hỏi có nhận được tin tức gì về thiếu chủ không!
Bọn Nguyễn Nhị còn lo Triển Nhược Trần lỡ cùng ở lại với Từ Tiểu Hà thì sự tình sẽ không ổn!
Tiếng chuông từ Đại Kim Lâu vang lên “boong boong boong”, báo hiệu một ngày nữa sắp trôi qua, người đang làm việc cũng nghỉ tay chuẩn bị ăn cơm tối, đây là quy củ truyền thống của Kim Gia Lâu.
Triển Nhược Trần nghe tiếng chuông, tinh thần phấn chấn, mình cuối cùng đã trở về kịp thời.
Tin tức được truyền vào Đại Kim Lâu rất nhanh, bọn Phan Đắc Thọ đang nhìn thức ăn trên bàn khó nuốt trôi, hay tin thiếu chủ trở về, lập tức chạy ra đón tiếp.
Triển Nhược Trần người dính đầy bụi đường bước nhanh vào, Phan Đắc Thọ vội chạy ra, nói:
– Thiếu chủ, thiếu chủ cuối cùng cũng đã về kịp lúc!
Triển Nhược Trần định mở lời, chợt thấy Thi Gia Gia cũng đứng ở giữa, liền bước lên tay ôm chặt lấy cô ta, một lâu sau mới thốt lên được hai tiếng:

– Gia Gia...
Đôi mắt ngấn lệ ngẩng nhìn chàng, Thi Gia Gia buông giọng:
– Chàng lắm gian khổ!
Triển Nhược Trần từ từ buông tay ra, nói:
– Ta nói rồi, vì sự an nguy của nghĩa mẫu, ta thà nguyện phân thân toái cốt!
Cạnh đó, Thân Vô Kỵ gọi lớn:
– Các người nhìn kìa, anh ta giống như người si tình!
Triển Nhược Trần ngạc nhiên, lập tức nghĩ ngay đến Đoạn Phương Cô, bèn dìu Thi Gia Gia vào trong đại sảnh.
Phan Đắc Thọ vừa ngồi xuống, vội lấy ra nắm tóc của Kim Thân Vô Ngân và phong thư đó đưa cho Triển Nhược Trần, nói:
– Thiếu chủ, thiếu chủ xem những thứ này, tóc của Lâu chủ và phong thư, đêm nay hết kỳ hạn, chúng ta ứng biến thế nào?
Triển Nhược Trần đưa hai tay tiếp lấy, xem kỹ xong bèn nhếch môi cười nhạt, buông giọng:
– Tình thế khác hẳn, tình huống có biến đổi, tôi tin rằng Đoạn Nhỉ Sinh phải cải biến mưu lược, lão ta không thể đoái hoài đến ái nữ thiên kim của lão.
Đặt nắm tóc xuống bàn, Triển Nhược Trần đang suy nghĩ, Đại Cửu công đã cất giọng hỏi:
– Nhược Trần điệt nhi, nói nhanh đi, ngươi hơn mười ngày nay gặp những chuyện gì? Ngươi làm sao đem được Đoạn Phương Cô về đây?
Phan Đắc Thọ cũng hỏi xen vào:
– Nghe nói bọn Vưu Nô Nô ở Tây Thùy cũng liên hợp với bọn Tử Anh Đội, đang ẩn phục ở Đại Mạc, lẽ nào thiếu chủ không gặp họ sao?
Triển Nhược Trần cầm lấy chiếc khăn lau qua mặt, uống liền hai bát trà, vừa thở vừa nói:
– Đi Đại Mạc lần này, tôi cảm thấy gặp toàn vận may, vì...
Chàng bắt đầu kể ra chuyện đấu nhau với bọn Thương Hoằng, rồi đến cha con Hoàng Vị..., khi chàng kể đến chuyện tiến nhập vào Địa ngục thành của Cô Lâu Bang, khiến cho Phan Đắc Thọ cũng phải trợn mắt há miệng không nói ra lời!
Thi Gia Gia càng biến sắc, đến khi nghe chuyện Từ Tiểu Hà đẩy cửa động cứu chàng thoát ra được Địa ngục thành, mới thở ra một hơi dài!
Triển Nhược Trần nói rõ hơn về chuyện có Từ Tiểu Hà trợ giúp mới áp giải Đoạn Phương Cô ra khỏi Đại Mạc an toàn.

Thi Gia Gia liền nắm tay Triển Nhược Trần, nói:
– Nhược Trần ca, sao không đưa cô ta về Kim Gia Lâu? Muội nhất định phải cảm ơn cô ta. Từ cô nương quả thật là một người trung nghĩa!
Triển Nhược Trần lắc đầu:
– Cô ta không muốn về đây, vì cô ta biết ta đã có vợ, nếu cô ta về đây, sợ làm cho nàng hiểu lầm, cô ta thà muốn sống cô độc một mình, nên...
Thi Gia Gia nở nụ cười thê lương, nói:
– Cô ta quá vĩ đại! Nếu cô ta muốn về Kim Gia Lâu, chúng ta nhất định đối xử rất tốt với cô ta!
Triển Nhược Trần sắc mặt ngưng kết, buông giọng:
– Cô ta là một nữ nhân lương thiện mà cố chấp, ta không thể bằng cô ta được!
Thân Vô Kỵ cười cất giọng:
– Chuyện đó nói sau, trước mắt chúng ta thương nghị làm thế nào để cứu đại muội ta ra!
Triển Nhược Trần hỏi Phan Đắc Thọ:
– Ý của Nhị Đương Gia...
Phan Đắc Thọ da mặt se lại, trả lời:
– Bọn Vưu Nô Nô đã chết ở Đại Mạc, giờ chúng ta có thể tập trung lực lượng đối phó với Cô Lâu Bang.
Ngẫm nghĩ một lát, lão nói tiếp:
– Nhưng chúng ta cho đến bây giờ còn chưa tìm ra bọn hắn ẩn nấp ở đâu?
Vô Tình Báo Phí Vân lên tiếng:
– Mỗi ngày đều phái đi không ít người, nhưng kể cả một bóng người cũng không tìm thấy. Họ đã không đóng doanh trại, cũng không tá túc ở khách điếm, trong núi rừng cũng không có, kỳ quái thật, lẽ nào thật sự là một bầy quỷ?
Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói:
– Họ không phải là quỷ, qua lần đi Đại Mạc này, tôi phát hiện bọn Cô Lâu Bang ngoài độc vật ra, võ công không cao lắm, chỉ cần chúng ta khắc chế được độc vật của họ, tin rằng họ sẽ không chống đỡ nổi!
Nguyễn Nhị ngồi một bên ánh mắt rực lên, cất giọng:
– Thiếu chủ nói rất phải, cách đây mấy ngày tôi có nếm qua một lần, suýt tí nữa thì mất mạng!
Triển Nhược Trần gật đầu, chậm rãi nói:
– Tôi phát hiện độc vật của Cô Lâu Bang phân thành ba loại, một loại là Khô cốt đinh được đặt trong hộp sọ, đó là loại ám khí rất bá đạo! ...

Ngưng lại giây lát, chàng nói tiếp:
– Trong hộp sọ còn có Khô cốt độc phấn, tuy không giết chết người lập tức, nhưng khiến cho người bị trúng độc phải chịu một cách rất đau đớn!
Chàng nhìn sang Nguyễn Nhị, nói:
– Tôi tin rằng lão Nguyễn chính là bị trúng Khô cốt độc phấn!
Nguyễn Nhị nghiến răng đáp:
– Đúng vậy, nghe đến phải phát khiếp!
Triển Nhược Trần nhấn giọng:
– Còn loại độc lợi hại nhất chính là Hóa cốt độc phấn của họ. Loại độc phấn này trên giang hồ nghe đến phải phát kinh, chỉ cần nhiễm lên trên da thịt, lập tức nghe những tiếng róc róc, người bị trúng độc chưa tới một tuần trà sẽ chảy thành nước mà chết.
Mọi người nghe vậy đều trợn mắt, toát mồ hôi hột!
Triển Nhược Trần căm phẫn nói:
– Người sử dụng loại kịch độc này phải có đại vị nhất định trong Cô Lâu Bang, đường chủ cũng không có, đại khái chỉ có ty hình, hộ pháp, chánh phó bang chủ mới có ba loại độc phấn đáng sợ đó!
Thân Vô Kỵ giậm chân cất giọng:
– Nói như vậy, khi song phương xảy ra giao chiến, sẽ không tránh khỏi thương vong trầm trọng!
Triển Nhược Trần cười nhạt, nói:
– Tất có biện pháp.
Chàng đứng dậy đi quanh đại sảnh, chậm rãi buông giọng:
– Tôi từng xáp mặt với tên Thường Đông phó ty hình của họ, gã ta ngoài sử dụng công phu Cuồng Phong Sa vốn có ra, cũng từng tung loại kịch độc đó đối với tôi, bị tôi kịp thời tránh qua, còn chính hắn ta lại bị trúng kịch độc chảy thành nước mà chết, thế nhưng quần áo trên người hắn ta không hề bị tổn hại. Tôi cho rằng chỉ cần khi chúng ta đối phó với địch, phải trùm khăn kín đầu, chỉ chừa đôi mắt, hai tay cũng phải mang bao tay, gặp địch nhân tung độc vật, phải cố sức né tránh, để giảm thương vong đến mức thấp nhất!
Ngay lúc này, từ phía ngoài có người vừa kêu vừa chạy vào...
Cổ Tự Ngạn bước ra cản lại, quát hỏi:
– Chuyện gì mà la ầm lên thế?
Đó là một gã đại hán áo đen, gã ta liền đưa cao hai tay, nói:
– Có một con ngựa băng qua rào chắn, bọn tôi vây chặn, mới phát hiện trên lưng ngựa có một phong thư, lập tức dâng lên xin lão gia định đoạt!
Triển Nhược Trần và Phan Đắc Thọ cùng bước ra, Cổ Tự Ngạn đưa

phong thư cho Triển Nhược Trần, Phan Đắc Thọ hỏi:
– Ngựa đâu?
Gã đại hán thi lễ, đáp:
– Bẩm Nhị Đương Gia, con ngựa đó giống như là ngựa kéo xe lớn, đang được cột ở bên ngoài!
Triển Nhược Trần mở phong thư ra xem một lượt, nhếch môi cười nhạt...
Phan Đắc Thọ cầm xem, bất chợt kêu lên:
– Thiếu chủ, chớ mắc lừa!

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 24
Đạo Cao Ngang Một Kích
Ma Cao Lên Một Trượng

Thân Vô Kỵ đứng trong gọi:
– Chuyện gì, nhanh vào đây mọi người cùng thương nghị, mới có thể nghĩ ra biện pháp thích đáng!
Phan Đắc Thọ vội bước vào đưa phong thư cho Thân Vô Kỵ, nói:
– Đại Cửu công, lão xem bức thư này...
Thân Vô Kỵ cầm lấy bức thư xem một lượt, cất giọng:
– Đây là một cuộc trao đổi, cần Nhược Trần một mình đưa Đoạn Phương Cô đi, đúng nửa đêm đến Hắc Phong Khẩu trao đổi Lâu chủ!
Thi Gia Gia vội hỏi:
– Đối phương là ai? Họ có bao nhiêu người?
Triển Nhược Trần cơ nhục trên mặt co giật, nói:
– Cũng là một người, Đoạn Nhĩ Sinh bang chủ Cô Lâu Bang!
Thân Vô Kỵ xua tay can ngăn:
– Không, như vậy quá nguy hiểm, nếu địch nhân cho quân mai phục, thì sẽ nguy cho chúng ta đấy!
Phan Đắc Thọ gật đầu nói:
– Ta đồng ý ý của Đại Cửu công, đây là một âm mưu rất lớn!
Triển Nhược Trần kiên quyết:
– Vì nghĩa mẫu, cho dù địch nhân có âm mưu, cũng phải đi đến đó thử xem!
Chàng hừ một tiếng, nói tiếp:
– Đi trên Đại Mạc ngàn dặm, tôi còn đem được Đoạn Phương Cô về

Kim Gia Lâu an toàn, lẽ nào ở trước cửa chúng ta lại sợ Đoạn Phương Cô thoát sao?
Thi Gia Gia níu giữ chàng, nói:
– Chàng cũng mới từ Đại Mạc trở về, nơi này còn có người khác, chưa cần chàng đi một mình, chàng nghỉ một lát mới có thể tính chuyện được!
Triển Nhược Trần lắc đầu nói:
– Đoạn Nhĩ Sinh chỉ danh cần ta đi, nếu không phải là ta, lỡ ra giữa đường có biến cố ta há không phải trở thành tội nhân của Kim Gia Lâu sao? Hơn nữa, nghĩa mẫu lọt vào tay địch nhân không ít ngày, chúng ta còn gì phải do dự nữa?
Thân Vô Kỵ vội xua tay nói:
– Không ổn, không ổn, cần phải nghĩ một kế sách vạn toàn!
Phan Đắc Thọ nói giọng tức giận:
– Trong thư này nói rõ, Kim Gia Lâu nếu có người ngầm đi theo, cuộc trao đổi người lập tức đình chỉ, mẹ kiếp!
Phí Vân hừ một tiếng, nói:
– Chúng ta đã biến thành bị động, địch nhân vẫn chủ động, tình thế thật gay go!
Thân Vô Kỵ lên tiếng:
– Nhược Trần cửu tử nhất sinh bắt được ái nữ của Đoạn Nhĩ Sinh về đây, đã bước qua được tình thế bất lợi, nay chí ít chúng ta đã không lo về hạn kỳ cuối cùng của lão ta nữa!
Triển Nhược Trần buông giọng nặng nề:
– Nhị Đương Gia, tôi về nghỉ ở Như Ý Hiên một lát, đến canh hai tôi lập tức lên đường đến Hắc Phong Khẩu!
Phan Đắc Thọ nhíu mày nói:
– Thiếu chủ quyết định đáp ứng lời ước sao?
Triển Nhược Trần trả lời:
– Chúng ta không có con đường nào hơn!
Nguyễn Nhị bước lên ôm quyền mở lời:
– Thiếu chủ nếu đi, Phi Long Bát Vệ bọn tôi đi vòng qua Hắc Phong Khẩu trước, thiếu chủ yên tâm, bọn tôi ẩn nấp rất kín, tuyệt đối không để cho địch nhân phát hiện!
Triển Nhược Trần lắc đầu nói:
– Vấn đề không phải ở các người ẩn nấp tốt, mà là khi các người rời khỏi nơi này, địch nhân đã phát hiện rồi!
Nguyễn Nhị phát sửng, nói:
– Họ thật sự thần thông quảng đại như vậy sao?
– Nếu như không phải thần thông quảng đại, thì rất nhiều người của

Cô Lâu Bang hoạt động ở lân cận Trường Xuân Sơn cả nửa năm trời, mà chúng ta sao vẫn không phát hiện ra?
Bầu không khí căng thẳng nặng nề trôi qua...
oOo Hắc Phong Khẩu đối với người của Kim Gia Lâu mà nói, là một nơi khiến người ta thương tâm. Trước đây Nhị Đương Gia Đơn Thận mưu phản, trận chiến xảy ra ở Hắc Phong Khẩu làm chết đi không ít huynh đệ. Nhị Đương Gia Phan Đắc Thọ ngày nay cũng từng đổ máu ở đó, và gần như bỏ mạng!
Hắc Phong Khẩu cách Kim Gia Lâu mười dặm về phía tây, đó là một khu rừng cây cỏ mọc thấp, địa hình hiểm trở, một con đường đất nhỏ hẹp chạy dài men theo triền núi khúc khủyu ngoằn ngoèo phía bên kia là một nhánh sông nhỏ và cạn!
Lúc này, màn đêm dày đặc, không có trăng sao, cảnh vật xung quanh giống như chìm ngập trong đám mây đen!
Triển Nhược Trần ngồi trên ngựa, quay đầu lại nhìn, thấy Kim Gia Lâu đình đài nguy nga đắm chìm trong bóng đêm đen tối.
Tay trái chàng kéo theo một con ngựa, Đoạn Phương Cô đang ngồi trên đó.
Triển Nhược Trần cất giọng:
– Sắp đến Hắc Phong Khẩu rồi, tất cả hành động của ngươi đều phải nghe theo ta, nếu không thì ngươi vẫn không thoát được tay ta!
Đoạn Phương Cô vẫn bị trói trên ngựa, hừ một tiếng buông giọng:
– Triển Nhược Trần, ta rất bội phục cơ trí và lòng can đảm của ngươi. Thực mà nói, Đại Mạc Cô Lâu Bang ta cần có người như ngươi, chỉ đáng tiếc...
Triển Nhược Trần nghiêng đầu cười ha ha nói:
– Cô Lâu Bang tác yêu tác quái, ta không dám lãnh giáo. Các người gây bao điều ác ở Đại Mạc, khiến mọi người căm phẫn, nhất là phụ thân ngươi...
Đoạn Phương Cô bỗng quát gắt:
– Triển Nhược Trần, ngươi chớ nhắc đến phụ thân ta, Cô Lâu Bang thuộc hạ có đến mấy ngàn người, lãnh đạo bang chúng không phải là một chuyện dễ làm, mỗi người đều có một cách thống ngự riêng...
Triển Nhược Trần tức giận gằn giọng:
– Phụ thân ngươi giết chết biết bao nhiêu thiếu nữ trẻ trung, vậy thì nói sao?
Đoạn Phương Cô không một chút giấu giếm:
– Phụ thân ta đang luyện loại công phu âm hàn, lão ta cần tinh tủy của bốn mươi chín thiếu nữ, ngươi lẽ nào không nghe nói qua sao?
– Có nghe. Lòng dạ của ngươi đã lang độc như phụ thân ngươi rồi!

Đoạn Phương Cô quát:
– Triển Nhược Trần, ngươi có hơn gì? Vung đao giết người không chớp mắt, loại người như ngươi ta thấy nhiều rồi!
Triển Nhược Trần nét mặt trầm lại, nói:
– Không sai, ta đã giết không ít người, nhưng ta tin rằng giết những người đó là cứu được biết bao sinh mạng khác. Sống và chết hoàn toàn không dựa vào hình thức, mà chủ yếu là dựa vào tính chất, ta cứu người là phát xuất từ lương tri của mình, dựa vào chính nghĩa. Còn bọn ngươi, lòng ngươi ngu muội, làm trái với đạo nghĩa, hoành hành Đại Mạc, lẽ nào các người không nghĩ đến báo ứng luân hồi sao?
Đoạn Phương Cô chợt cất giọng cười ha ha, nói:
– Trong giáo lý của Cô Lâu Bang ta dạy rõ ý nghĩa của sống và chết, trên thực tế sống tức là chết, chết tức là quá trình của tái sinh. Triển Nhược Trần, ngươi nếu theo ta về Đại Mạc, không lâu sau ngươi sẽ hiểu rõ đạo lý trong đó!
Triển Nhược Trần lắc đầu, nói:
– Không dám lãnh giáo!
– Triển Nhược Trần, ngươi nếu tin lời ta, lúc này chính là lúc...
Cô ta nhìn thẳng vào Triển Nhược Trần vốn không quay đầu lại, nói tiếp:
– Ta có thể lấy nhân cách bảo chứng, thậm chí... ta... cũng có thể... đem thân này để...
Triển Nhược Trần giật mình quay đầu lại, thốt lên:
– Ngươi nói gì, ngươi muốn cưới ta ư?
Đoạn Phương Cô gật đầu tiếp lời:
– Nếu ngươi quay hàng Cô Lâu Bang ta, ngươi sẽ là phò mã của bọn ta!
Triển Nhược Trần bỗng ngẩng cổ cười rộ lên...
Đoạn Phương Cô trầm giọng:
– Triển Nhược Trần, ta thật tâm đấy, ngươi cười gì?
Triển Nhược Trần thâu liễm nụ cười, nói:
– Đoạn Phương Cô, ngươi quả là âm độc, đúng là hổ phụ sinh hổ tử!
– Ý ngươi nói gì?
Triển Nhược Trần quay mạnh đầu, quát:
– Ngươi không phải đang khuyên ta quy hàng đó sao? Và mục đích của ngươi là giúp cho phụ thân ngươi âm mưu chiếm đoạt Kim Gia Lâu một cách tốt nhất. Đoạn Phương Cô, ngươi lẽ nào không phải nghĩ như vậy?
Đoạn Phương Cô hơi ngớ người, đoạn nói:

– Triển Nhược Trần, ngươi là một địch nhân đáng yêu lại đáng hận!
– Ta thà muốn ngươi đáng hận!
Đoạn Phương Cô quát:
– Đồ chẳng biết lợi hại là gì để rồi đợi lấy cái chết!
Triển Nhược Trần không nói gì thêm, ngước nhìn ánh trăng mới nhô lên, rồi thả mắt nhìn nhánh sông nhỏ trước mặt, nói với Đoạn Phương Cô:
– Chúng ta sắp đến nơi rồi, mong phụ thân của ngươi giữ đúng lời hứa, song phương trao đổi người thuận lợi!
Đoạn Phương Cô hừ một tiếng trong mũi, cất giọng:
– Phụ thân ta ở nơi này không âm độc như ngươi nghĩ, lão ta sẽ không đem tính mạng của ái nữ mình ra đùa giỡn!
– Đợi xong chuyện mới biết được!
Ánh trăng dần lên cao, tỏa chiếu xuống khu rừng hoang vắng!
Triển Nhược Trần cho ngựa vòng qua một khúc đường cong, thấy phía bờ sông bên kia không có một bóng người, đã đến canh ba rồi, lẽ nào Đoạn Nhĩ Sinh có âm mưu gì chăng?
Ngay lúc này, ở bờ rừng phía bên kia sông có hai bóng đen di động, tiến về phía này...
Triển Nhược Trần đôi mắt rực sáng lên, trống ngực đập dồn, nghĩa mẫu sắp trở về rồi, tình này cảnh này gặp nhau xót xa cay đắng biết đường nào!
Hai bóng người đối diện đã xuất hiện rất rõ, cũng là hai con ngựa, một trước một sau tiến đến bên bờ sông.
Hốt nhiên, bên kia bờ sông vang lên tiếng kêu kỳ quái, khiến cho Triển Nhược Trần cũng thất kinh.
Tiếp đó, một giọng nói vang lớn, quả nhiên tự xưng là bang chủ Đoạn Nhĩ Sinh:
– Ngươi chính là Triển Nhược Trần ư?
Triển Nhược Trần đáp lại:
– Đúng vậy!
Giọng của Đoạn Nhĩ Sinh lại vang lên:
– Phương Cô!
Đoạn Phương Cô lập tức kêu lên:
– Cha, nhanh cứu con!
Đoạn Nhĩ Sinh nói lớn:
– Phương Cô, con có thương hại gì không?
Đoạn Phương Cô đáp lại:
– Con vẫn khỏe, cha, con muốn trở về Đại Mạc!
Đoạn Nhĩ Sinh cất cao giọng:

– Triển Nhược Trần, chúng ta giao người như thế nào?
Triển Nhược Trần liền gọi lớn:
– Nghĩa mẫu, nghĩa mẫu có khỏe không?
Đoạn Nhĩ Sinh chợt nói lớn:
– Đây là nghĩa mẫu của ngươi, nhưng bà ta không thể trả lời ngươi được!
– Vì sao, lẽ nào các người...
– Không sao, chỉ trách Kim quả phụ không chịu hợp tác, bức bách mấy thuộc hạ ta dọa nạt không được, đành phải ba ngày chỉ cho bà ta uống mấy ngụm nước, nay bà ta bị đói dài ruột, còn sức đâu để nói ra tiếng!
Triển Nhược Trần vận nhãn lực nhìn nhận ra bộ y phục trên người đó chính là bộ y phục mà mỗi lần đi viếng mộ nghĩa mẫu đều mặc. Vì vậy, chàng nghiến răng cất cao giọng:
– Đoạn Nhĩ Sinh, ngươi nói trao đổi như thế nào đây?
Giọng của Đoạn Nhĩ Sinh vang lên:
– Ngươi qua bên này đón nghĩa mẫu của ngươi, ta qua bên kia sông đón ái nữ của ta, như vậy không có ai chịu thiệt cả, được không?
Triển Nhược Trần liền đáp lời:
– Y theo như vậy, chúng ta bắt đầu đi!
Bên bờ sông đối diện, Đoạn Nhĩ Sinh cho ngựa vượt về phía bên này, tiếng vó ngựa sắt lội qua sông nghe róc rách, giẫm lên những mỏm đá kêu lạch cạch, thế nhưng, Triển Nhược Trần từ bên này vượt qua, chỉ nghe tiếng đập thình thịch trong tim mình!
Song phương đến giữa lòng sông, Đoạn Nhĩ Sinh nhìn sang Triển Nhược Trần, cất giọng:
– Triển Nhược Trần, bọn Vưu Nô Nô nói với ta không sai, nhân vật của Kim Gia Lâu khó đấu không chỉ là một mình Kim quả phụ, lại có ngươi nữa!
Dưới ánh trăng chiếu rọi, Triển Nhược Trần quay nhìn Đoạn Nhĩ Sinh, lão ta vận áo màu hồng, tay nắm khô cốt trượng, ở thắt lưng đeo bốn cái đầu lâu nhỏ, người khô gầy như mành trúc, lưỡng quyền nhô cao, đôi mắt sâu hoắm, nếu thình lình gặp đến lão ta, thì nghĩ rằng là ma quỷ từ trong miếu chui ra!
Triển Nhược Trần cất giọng:
– Đáng tiếc ngươi vĩnh viễn không nhìn thấy bọn Vưu Nô Nô nữa!
Đoạn Nhĩ Sinh mở cái miệng to đỏ lòm cười khục khục nói:
– Cảm ơn!
Triển Nhược Trần ngạc nhiên:
– Triển mỗ không hiểu ý của ngươi!

Đoạn Nhĩ Sinh cười đắc ý:
– Ngươi nên hiểu, vì do chính tay ngươi giết chết những nhân vật mà ta chán ghét, không cảm ơn ngươi sao được?
Triển Nhược Trần nộ giọng:
– Họ và ngươi liên thủ, hợp mưu đối phó Kim Gia Lâu, việc chưa thành mà thân chết trước, ngươi lại cảm ơn ta, đâu có lý đó!
Đoạn Nhĩ Sinh tiếp lời:
– Để họ ở lại Đại Mạc, lại chặn không nổi một mình ngươi, đó là một điều đáng chết, họ phân chia riêng lẻ, tự hành động theo ý mình, bị ngươi giết gọn từng người một, đó là hai điều đáng chết. Đương nhiên, ta nếu tin họ, thì sẽ không để họ ở lại Đại Mạc. Hắc hắc...
Triển Nhược Trần nghiến răng cho ngựa lên phía bờ bên kia!
Đoạn Nhĩ Sinh cũng từ từ qua khỏi sông, Đoạn Phương Cô kêu lên một tiếng, chạy tới phía lão ta.
Triển Nhược Trần qua khỏi sông, nhìn thẳng về phía Kim Thân Vô Ngân đang cho ngựa đi tới. Chưa đến nơi, chàng đã cất cao giọng:
– Nghĩa mẫu, xin lượng thứ cho Nhược Trần đến đón muộn...
Cho nói hết lời, chàng đã nhảy người xuống ngựa, cũng chính là lúc chàng đến sát trước mặt Kim Thân Vô Ngân, hai con ngựa gần như húc đầu vào nhau...
Triển Nhược Trần bỗng phát hiện một đôi chân to tướng, đó là đôi chân của nam nhân, nghĩa mẫu không thể có đôi chân như vậy được!
Với bản năng chàng vừa ngẩng đầu lên, thấy đối phương vung tay phải lên...
Triển Nhược Trần hét một tiếng, lập tức lách xuống dưới bụng ngựa, một làn ám khí bay ngang qua...
Khi chàng vừa đứng dậy, nghe con ngựa rống lên một tiếng, chạy cuồng ra ngoài hai trượng rồi gục chết trên đất!
Người giả dạng Kim Thân Vô Ngân trên ngựa hạ độc thủ xong, trên tay đã cầm cặp khô cốt trảo.
Triển Nhược Trần nhìn sang bờ bên kia, thấy hai bóng đen chạy thẳng vào trong rừng tối, Đoạn Nhĩ Sinh đã cứu Đoạn Phương Cô chạy thoát!
Quát một tiếng, Triển Nhược Trần vọt người lên cao, Sương Nguyệt Đao phát ra ba mươi bảy đường đao hợp làm một, phủ xuống khắp người đối phương.
Ánh đao chưa tắt, máu đã tuôn đầy, hai thanh khô cốt trảo từ trên không trung rơi xuống...
Sương Nguyệt Đao chỉ thẳng vào ngực đối phương, Triển Nhược

Trần lạnh giọng:
– Bằng hữu, ta lấy tính mạng của ngươi chỉ trao đổi một câu nói của ngươi, thế nào?
Không ngờ đối phương ngậm câm miệng, ánh mắt nhìn thẳng vào Triển Nhược Trần.
Triển Nhược Trần nghiến răng trầm giọng:
– Nói, các người ẩn thân ở nơi nào?
Gã đại hán lại ngoảnh đầu sang một bên tỏ ra vẻ thà chết chứ không chịu khuất phục!
Triển Nhược Trần cười gằn một tiếng, chân phải đạp mạnh lên hông gã ta, ứ một tiếng, gã đại hán kêu la khôn xiết!
Triển Nhược Trần vỗ thêm một cái vào vai gã đại hán, gã ta càng đau đớn kêu dữ hơn, tiếng kêu như sói hú, người vèo một bên, cát dính đầy mặt, người máu me giàn giụa.
Triển Nhược Trần trầm giọng:
– Cũng có thể, ngươi chỉ cần nói cho ta biết Lâu chủ của ta bị giam giữ ở đâu!
Thấy gã đại hán đau đớn gật đầu...
Triển Nhược Trần liền nhấc chân lên...
Bỗng nghe “bốp” một tiếng, gã đại hán đập đầu vào đá! Triển Nhược Trần ngăn cản không kịp, đã thấy não trên đầu gã ta dính đầy trên mỏm đá!
Triển Nhược Trần một chiêu thất sách, không biết nên làm thế nào bây giờ, chàng căm phẫn lội qua con sông nhỏ, dọc theo sơn đạo quay trở về, dáng đi ảo não, vừa vòng qua khúc ngoặc, bỗng có một bóng người xuất hiện phía trước đang chạy tới...
Triển Nhược Trần liền quát:
– Đứng lại!
Nghe người đó cất giọng:
– Thiếu chủ, là tôi, Huyền Tiểu Hương!
Triển Nhược Trần nghĩ lại khi chàng mới đặt chân vào Kim Gia Lâu, Bảng Hầu Huyền Tiểu Hương là người hầu tiếp chàng, nay Huyền Tiểu Hương đã là Nhị Bảo Đầu của cấp chữ Nguyệt. Lão ta sao lại đến đây?
Triển Nhược Trần thấy quả nhiên là Huyền Tiểu Hương, liền hỏi:
– Lão sao lại đến đây?
Huyền Tiểu Hương đáp:
– Thiếu chủ đến Hắc Phong Khẩu trao đổi người, Tiểu Hương biết ngay là âm mưu của địch nhân. Địa hình Trường Xuân Sơn tôi rất thành thục, nhưng lại không tìm ra nơi ẩn thân của địch, bởi vậy tôi

mượn cơ hội thiếu chủ trao đổi người lần này, đã ẩn mình trước ở trong thạch động. Thật tuyệt diệu, nơi ẩn thân của bọn hắn cuối cùng đã bị tôi phát hiện rồi!
Triển Nhược Trần tinh thần phấn chấn, vui mừng nói:
– Ở đâu, nhanh dẫn ta đi!
Huyền Tiểu Hương lắc đầu đáp:
– Tiểu Hương không thể dẫn thiếu chủ đi một mình đến đó được, nơi đó...
– Vì sao?
– Nơi đó tất nhiên ẩn nấp không dưới một trăm người, có thể Lâu chủ cũng ở trong đó, vì tôi thấy hai con ngựa cũng chạy mất dạng vào nơi đó!
Triển Nhược Trần gật đầu nói:
– Cũng được, chúng ta trở về ngay, lập tức tập trung nhân mã đi bao vây!
Huyền Tiểu Hương vừa đi vừa nói:
– Thiếu chủ nhận lời ước trao đổi với địch nhân, tôi biết đây là một cơ hội tốt nhất truy tung địch nhân...
Ngừng lại chốc lát, lão ta nói tiếp:
– Thiếu chủ đi Đại Mạc, xung quanh Trường Xuân Sơn nhìn không thấy một bóng người, Nhị Đương Gia điều phái mười chín toán huynh đệ đi lùng tìm, ai ai đều thất thểu trở về. Lại thêm địch nhân đột nhiên đưa ra kỳ hạn lời ước, Nhị Đương Gia lo hoảng vội phái nhóm Phi Long Bát Vệ đi Đại Mạc đón thiếu chủ.
Mấy hôm nay cả Kim Gia Lâu khó tìm thấy được một nụ cười!
Triển Nhược Trần hỏi:
– Nói như vậy, lão tiềm phục ở đây đã lâu rồi ư?
Huyền Tiểu Hương gật đầu trả lời:
– Tôi vòng qua phía sau bờ rừng, trèo lên ở thạch động, đợi đến sau canh hai mới chui ra khỏi động!
Hai người thi triển khinh công bay người về phía Kim Gia Lâu...
Độ nửa giờ sau, Triển Nhược Trần và Huyền Tiểu Hương đã về đến Đại Kim Lâu. Lúc này bọn Phan Đắc Thọ đang trông đợi tin tức, thấy hai người trở về, Tăng Tú Hùng Đại Bảo Đầu cấp chữ Nguyệt liền quát Huyền Tiểu Hương:
– Ngươi đi đâu? Tìm ngươi nửa ngày không thấy. Ngươi đến Ngõa Bằng Sào để tìm vui chứ gì?
Huyền Tiểu Hương chỉ thiên chỉ địa, đáp:
– Đại Bảo Đầu chớ mắng oan. Lúc này tôi có lòng dạ đâu để đi tìm vui, không tin lão cứ hỏi thiếu chủ xem!

Triển Nhược Trần nói giọng hối hận:
– Quả nhiên bị mắc lừa Đoạn Nhĩ Sinh!
Chàng vội kể ra chuyện phát sinh ở Hắc Phong Khẩu cho mọi người nghe...
Phan Đắc Thọ buông giọng:
– Ta biết sẽ mắc lừa mà!
Triển Nhược Trần tiếp lời:
– Tôi đang không biết làm thế nào, gặp lúc Huyền Tiểu Hương chạy lại, lão phát hiện ra sào huyệt của địch phương và báo với tôi!
Tăng Tú Hùng vỗ vai Huyền Tiểu Hương cười nói:
– Thật vậy sao?
Huyền Tiểu Hương gật đầu đáp:
– Tôi thật sự là ngầm đi theo dõi dấu vết địch nhân, đâu có đến Ngõa Bằng Sào để tìm vui đâu!
Lúc này Thân Vô Kỵ và Thi Gia Gia cũng vội vã bước vào...
Huyền Tiểu Hương bắt đầu nói ra chuyện phát hiện địch nhân...
Thân Vô Kỵ nghiến răng nói:
– Bọn này thật to gan, gần bờ tùng của Hắc Phong Khẩu vốn là một triền núi, nơi đó đúng là có rất nhiều hang động, nhưng nếu nói nơi đó trú ẩn rất nhiều người và ngựa, ta thật không tin nổi!
Triển Nhược Trần tiếp lời:
– Trên đời này có nhiều chuyện không thể ngờ tới, tôi phát hiện ra tổng đàn Cô Lâu Bang cũng là một tòa tiểu trấn bị cát lấp, vả lại phía dưới khá rộng, thực phải khiến người ta kinh ngạc!
Phan Đắc Thọ trầm giọng:
– Đã phát hiện ra nơi ẩn thân của bọn họ, chính là lúc chúng ta xáp mặt bạt sát. Thiếu chủ, thiếu chủ có ý kiến gì không?
Triển Nhược Trần đáp:
– Tôi cho rằng không nên chậm trễ, sợ rằng Đoạn Nhĩ Sinh sau khi cứu được ái nữ của lão ta, càng bất lợi đối với Lâu chủ của chúng ta...
Thân Vô Kỵ cũng tán thành:
– Nên hành động ngay!
Phan Đắc Thọ bỗng đứng dậy, nói:
– Sang canh tư ăn cơm xong là lên đường, còn hơn nửa giờ nữa, mọi người tạm nghỉ ngơi một lát đi!
Triển Nhược Trần tiếp lời:
– Trên chiến thuật, chúng ta nên có kế hoạch...
Chàng nhìn mọi người một lượt, đoạn nói:
– Tôi dẫn nhóm Phi Long Bát Vệ tiến công, còn chủ động công kích,

ngoài những huynh đệ tài giỏi được tuyển chọn ra, sáu vị Bảo Đầu cấp chữ Tinh lo chi viện, còn lại Bảo Đầu hai cấp chữ Lôi và Điện cùng những người của Nhị Đương Gia phải canh giữ kỹ Đại Kim Lâu, để tránh địch nhân thừa cơ...
Phan Đắc Thọ lên tiếng:
– Thiếu chủ cũng quá mệt rồi, không bằng để ta dẫn quân tiến công!
Triển Nhược Trần vội lắc đầu nói:
– Tôi cho rằng đại chiến còn đang ở phía sau. Đại Kim Lâu không thể không có Nhị Đương Gia tọa trấn chỉ huy, huống gì Đoạn Phương Cô thoát đi trong tay tôi!
Thân Vô Kỵ gật đầu nói:
– Vậy cũng được!
Triển Nhược Trần không trở về Như Ý Hiên để nghỉ, chàng nằm trên ghế ở đại sảnh nhắm mắt điều tức, Thi Gia Gia ngồi cạnh một bên!
Triển Nhược Trần thầm nghĩ trong lòng:
nếu có Từ Tiểu Hà ở cạnh bên thì âm mưu của Đoạn Nhĩ Sinh lần này khó đắc thủ!
Thời gian trôi qua nhanh, chưa đầy chớp mắt canh tư đã đến, Kim Gia Lâu lập tức náo nhiệt hẳn lên!
Đến khi Nguyễn Nhị và Tăng Tú Hùng song song bước vào, Triển Nhược Trần đã thu xếp xong. Chàng nhìn mọi người một lượt, rồi thả ánh mắt ra xa, nói:
– Cứu không được nghĩa mẫu, thề không trở về!
Từ Đại Kim Lâu đến Hắc Phong Khẩu ở phía tây Trường Xuân Sơn cách mười dặm đường, Cô Lâu Bang trước đây nửa năm đã ngầm phái người đến nơi này. Họ chọn nơi này đương nhiên có lý do, vì các hang động lân cận Hắc Phong Khẩu có thể dễ dàng đào các hang ngầm địa đạo, phụ trách những việc này chính là Khốc Vương Qua Siêu Sinh phó bang chủ Cô Lâu Bang.
Chỉ nội trong ba tháng đầu, họ đã đào được mấy đường ngầm có thể lưu thông được, trong đó có một đường ngầm thẳng tới khu mộ của Kim Thân nhị gia!
Vì thế, Qua Siêu Sinh sau khi thăm dò nhiều lần, cuối cùng đã triển khai kế hoạch bắt Kim Thân Vô Ngân và đã thành công thuận lợi!
Đại Mạc Cô Lâu Bang tiềm nhập vào địa giới Liêu Bắc, không chỉ là tập trung ở vùng này, họ còn ngầm phân bố ra các nhánh địa đạo khác, do bốn vị đường chủ Cô Lâu Bang dẫn tám mươi mốt thuộc hạ tinh nhuệ chắn giữ. Bốn vị đường chủ đó chính là:
Đông Phong Đường đường chủ Âm Dương Trảo Đương Tiểu Kiều chắn giữ giữa con đường thông từ Kim Gia Lâu đến Thái Hào Trấn.

Nam Phong Đường đường chủ Luyện Ngục Sứ Giả Ty Đồ Cảm chắn giữ tuyến đường thông từ Kim Gia Lâu đến Bách Hổ Tập.
Tây Phong Đường đường chủ Quách Đại Vương Diên Phong Cửu Tử đóng giữ trên tuyến đường thông từ Kim Gia Lâu đến Thập Lý Phố.
Bắc Phong Đường đường chủ Quỷ Trảo Đinh Bất Hưởng đóng giữ ở tuyến đường thông từ Kim Gia Lâu đến Tùng Hương Trấn.
Từ khi Kim Thân Vô Ngân bị bắt được truyền đến bốn vị Đường chủ, họ lập tức phối hợp với kế hoạch của Qua Siêu Sinh, ngầm phái một số nhân mã xuất hiện giữa đường mục đích đương nhiên là làm nhiễu loạn tai mắt của địch phương, để đạt được hiệu quả lừa địch, và họ cũng đã đạt được mục đích. Người của Kim Gia Lâu phái đi đều bất lực trở về, kể cả Triển Nhược Trần cũng chỉ phát hiện Câu Hồn Trảo Thường Đông, chứ không biết nơi trú ẩn của họ đâu cả.
oOo Vòng qua sơn đạo sau rừng tùng, một tảng cỏ to lớn đang di động, mặt đất không có tiếng động, nhưng chỉ trong nháy mắt đã hiện ra một cửa động lớn rộng độ ba trượng, hai con tuấn mã chạy thẳng vào động, tảng cỏ bên ngoài lập tức được đậy lại như ban đầu.
Không lâu sau, trong động vang lên tiếng reo hò, Đoạn Nhĩ Sinh xuống ngựa bước vào trước, Đoạn Phương Cô đi theo phía sau.
Đây là một hang động khá rộng, nhóm người của Cô Lâu Bang vốn sinh hoạt ở trong này.
Tiến sâu vào hang động gần một trăm trượng, dưới ánh đèn chiếu sáng, Khốc Vương Qua Siêu Sinh nét mặt sầu thảm buông tiếng gọi:
– Công chúa, hảo điệt nữ của ta, nàng sao lại lọt vào tay bọn họ, ta thật không tin nổi!
Đoạn Nhĩ Sinh chỉ hừ một tiếng, Đoạn Phương Cô đã cất cao giọng:
– Cũng chính là tên tính Triển kia, Vưu Nô Nô nói không sai, hắn ta xác thực rất khó đối phó, nếu chỉ bằng vào võ công, e rằng phụ thân cũng chưa phải là đối thủ của hắn!
Qua Siêu Sinh ngồi xuống, hỏi giọng lo lắng:
– Cô nhi bị bắt theo hắn ta, trên đường đi ắt cũng chịu nhiều khổ đau nhỉ?
Đoạn Phương Cô hận giọng:
– Tên tính Triển kia đối với muội không sao, chỉ có ả Từ Tiểu Hà kia, hừ, có cơ hội ta sẽ không tha cô ta!
Qua Siêu Sinh cười tợ như khóc, nói:
– Có, công chúa nhất định có cơ hội!
Đoạn Nhĩ Sinh trầm giọng:
– Siêu Sinh, ta muốn huyết tiễn Kim Gia Lâu!

Qua Siêu Sinh ngạc nhiên nói:
– Bang chủ, chúng ta có Kim Thân Vô Ngân trong tay, cơ nghiệp của Kim Gia Lâu không phải đang từ từ lọt vào trong tay chúng ta đó sao? Chớ quên rằng "Bào căn mưu lược" của chúng ta đang tiến hành rất thuận lợi mà!
Đoạn Nhĩ Sinh tức giận vỗ bàn, lớn tiếng:
– Quá chậm rồi, có tên tính Triển kia, ta lo rằng giữa chừng sẽ có biến cố!
Qua Siêu Sinh ngạc nhiên hỏi:
– Lẽ nào vừa rồi bang chủ không thu thập được hắn ta sao?
Đoạn Nhĩ Sinh đưa răng cắn môi to đỏ hoe, nói:
– Hắn ta quá giảo hoạt, cũng không biết hắn ta phát hiện thế nào đã giết chết Bao Tài cùng đi theo ta, vì Phương Cô, ta đành phải quay về trước!
Qua Siêu Sinh đấm hai tay vào nhau, kêu lên:
– Đáng tiếc! Đáng tiếc! Mối họa này không trừ, khiến người ta lo lắng!
Đoạn Nhĩ Sinh buông giọng nặng nề:
– Bởi vậy ta muốn ngày mai vào giờ Ngọ vây công Kim Gia Lâu, lập tức phái người thông báo cho bốn toán nhân mã kia biết, chuẩn bị hành động!
Qua Siêu Sinh trầm ngâm giây lát, nói:
– Đến lúc đó chúng ta trói Kim Thân Vô Ngân vào trên ngựa, trước hết bức bách họ đầu hàng, sau đó tung hóa cốt độc cô phấn cho bỏ mạng hết ở đương trường, bang chủ thấy thế nào?
Đoạn Nhĩ Sinh gật gật đầu tán thành:
– Quả là biện pháp đáng làm!
Suy nghĩ chốc lát, lão chuyển giọng:
– Chúng ta chia ra hai mũi, ngươi suất lĩnh quân của bốn đường chủ cùng thuộc hạ của ngươi, cũng có đến hơn năm trăm người, tiến thẳng tới Kim Gia Lâu, đánh thẳng vào Đại Kim Lâu, còn ta đánh úp sau lưng!
Qua Siêu Sinh cười hắc hắc, nói:
– Kim quả phụ do bang chủ áp giải, như vậy không còn sợ gì nữa!
Đoạn Nhĩ Sinh gật đầu bảo:
– Không nên chậm trễ, ngươi dẫn người ngầm đến phía Thập Lý Phố, tập trung nhân mã, hãy nhớ lấy, đúng giờ Ngọ nhất tề phát động tấn công, đánh thẳng vào Kim Gia Lâu!
Qua Siêu Sinh liền đứng dậy dẫn bọn thuộc hạ bước đi...
Lúc này, Đại ty hình Bạch Tự Tại vội vã bước vào, vừa thấy Đoạn

Phương Cô, gã liền bước lên thi lễ:
– Kinh động đến công chúa!
Đoạn Phương Cô nói:
– Đại ty hình, bốn vị hộ pháp đều tận trung mà chết, đợi mọi chuyện hoàn tất, chúng ta phải cử hành đại tế!
Mặt đầy râu đen, Bạch Tự Tại đáp:
– Thuộc hạ xin nhớ!
Hấp Tủy Xích Ma Đoạn Nhĩ Sinh trầm giọng:
– Thường Hạ và mười hai Câu hồn thủ đều có mặt ở đây cả chứ?
Bạch Tự Tại liền đáp:
– Đang ở nơi này chỉnh đốn nhân mã!
Đoạn Nhĩ Sinh hỏi:
– Ngoài mười hai Câu hồn thủ ra, còn lại bao nhiêu người cả thảy?
Bạch Tự Tại nhẩm tính một lát, trả lời:
– Phó bang chủ dẫn đi một trăm người, còn lại hơn một trăm người.
Đoạn Nhĩ Sinh gật đầu nói:
– Bảo họ chuẩn bị, đúng giờ ta đích thân dẫn họ tiến công Kim Gia Lâu, không một ai ở lại nơi này!
Bạch Tự Tại hỏi:
– Kim quả phụ xử trí thế nào?
Đoạn Nhĩ Sinh trả lời:
– Dẫn bà ta cùng đi!
Đoạn Phương Cô đứng dậy, nói:
– Phụ thân, nữ nhi đi xem bà ta, nghe đâu lão bà này võ công cao tuyệt, khí độ bất phàm, nữ nhi muốn thấy mặt bà ta!
Đoạn Nhĩ Sinh đứng dậy tiếp lời:
– Ta cũng đang cần gặp bà ta, đi!
Bạch Tự Tại đi trước dẫn đường, ba người đi vòng qua mấy lần rẽ ngoặc, thấy trước mắt có một căn hầm, chính giữa căn hầm có một cái lồng sắt lớn, trong lồng sắt là một người có sắc mặt bạc trắng, đôi mắt hơi khép lại, mái tóc rối tung, đôi mày đen đã không còn vẻ uy nghi hình thái ung dung lại không thấy nét cao quý. Vâng, người đó chính là Kim Thân Vô Ngân lâu chủ Kim Gia Lâu bị mất tích mười hai ngày nay!
Bà ta bị nhốt chỉ lồi cái đầu lên trên, mái tóc càng thấy bạc hơn, khuôn mặt thon gầy càng bạc trắng hơn, thần thái uy nghi hầu như đã biến mất đi hết!
Kim Gia Lâu đột ngột mất đi Lâu chủ, làm cho toàn cả Kim Gia Lâu hoảng loạn, nhưng có ngờ đâu Kim Thân Vô Ngân lại bị giam giữ trong hang động ở cạnh Hắc Phong Khẩu?

Lúc này, Đoạn Nhĩ Sinh đứng trước lồng sắt, lão nhìn Kim Thân Vô Ngân chỉ mặc độc nhất một chiếc áo mỏng, trầm giọng:
– Kim quả phụ, ngươi một mực không mở miệng, lại không mở mắt ra, ngươi cho rằng làm như vậy là khiến ta hạ thủ giết ngươi liền sao?
Kim Thân Vô Ngân vẫn bất động, không mở miệng, cũng không mở mắt ra.
Bà ta một mực như vậy, chỉ cần có người đến là bà ta nhắm mắt lặng thinh, thậm chí địch nhân còn đánh đập, bà ta vẫn không động cõi lòng!
Đoạn Phương Cô cười nhạt cất giọng:
– Một bà lão thật cố chấp, cũng khiến cho ta nghĩ đến tên tính Triển kia quyết tâm một mình đột nhập vào Địa ngục thành ở Đại Mạc, thật là...
Cô ta chưa nói hết lời, Kim Thân Vô Ngân bỗng mở mắt bừng ra, trầm giọng:
– Tính Triển kia thế nào?
Đoạn Phương Cô bước đến gần, cười nhạt nói:
– Bà rất quan tâm hắn ta sao?
Kim Thân Vô Ngân gắt giọng:
– Tiểu cô nương, ngươi nói đúng, ta rất quan tâm nó!
Đoạn Phương Cô nhếch môi nói:
– Vậy ta nói thẳng cho bà biết, tên tính Triển kia một mình thâm nhập Đại Mạc, hắn ta cũng tìm ra tổng đàn của Cô Lâu Bang ta, bắt ta về Kim Gia Lâu, mưu đồ bất lương muốn đem ta trao đổi cho ngươi. Hừ!
Kim Thân Vô Ngân cắn môi nói thầm:
– Thì ra cởi áo của ta là muốn lừa nghĩa tử của ta!
Một bên, Đoạn Nhĩ Sinh cười ha ha, lên tiếng:
– Kim quả phụ, ngươi giờ mới rõ sao? Ha ha...
Kim Thân Vô Ngân trầm giọng:
– Đoạn Nhĩ Sinh, nghĩa tử của ta đâu rồi?
Đoạn Phương Cô tiếp lời:
– Hắn ta là một con báo hung tàn giảo hoạt, phụ thân ta sắp đặt kế hoạch suýt một tí nữa là lấy được mạng hắn, tuy nhiên...
Kim Thân Vô Ngân chợt cất giọng cười vang...
Đoạn Nhĩ Sinh giận dữ quát:
– Kim quả phụ, ngươi chớ có cao hứng, ta sớm muộn gì cũng thu thập gã tính Triển kia, ngươi đợi mà xem, đã sắp đến lúc rồi!
Kim Thân Vô Ngân không nói gì thêm, từ từ nhắm mắt lại, nét mặt

đau buồn đầy thê lương!
Đoạn Nhĩ Sinh bảo Đoạn Phương Cô:
– Sắp đến lúc chúng ta công kích Kim Gia Lâu, do đó Cô nhi áp giải bà ta đi, lúc tất yếu lập tức dùng hóa cốt độc phấn thiêu hủy bà ta!
Đoạn Phương Cô cất giọng cười trầm lãnh, nói:
– Phụ thân yên tâm đi, nữ nhi phải cho bà ta chết dưới mắt của tên tính Triển kia, chỉ cần chiếm được Kim Gia Lâu, chỉ cần gặp tên tính Triển kia, nữ nhi lập tức hạ thủ ngay!
Đoạn Phương Cô bỗng đưa tay túm lấy đầu tóc của Kim Thân Vô Ngân nói giọng ác độc:
– Ngươi mở mắt ra xem, xem mái tóc dài của ta, chính vì tên tính Triển kia mới bị cắt đi một nắm. Ngươi sao không mở mắt ra xem!
Kim Thân Vô Ngân chẳng động nét mặt, bà ta càng tỏ ra rất bình tĩnh, miệng mím chặt, mặc cho Đoạn Phương Cô có day đầu tóc của bà ta.
Đoạn Nhĩ Sinh cất giọng:
– Kim quả phụ, ta phải đích thân áp giải ngươi tấn công Kim Gia Lâu, ta cần bằng vào thực lực, khi ta áp giải ngươi đến Kim Gia Lâu, cũng chính là lúc ngươi lìa đời!
Kim Thân Vô Ngân vẫn không hề hé môi!
Đoạn Nhĩ Sinh căn dặn bốn tên đại hán:
– Cẩn thận canh giữ, trước giờ Ngọ phái thêm nhân mã, chuẩn bị áp giải bà ta ra động!
Bốn gã đại hán đứng nghiêm cúi mặt, cùng ứng thanh:
– Tuân mệnh bang chủ!
Đoạn Nhĩ Sinh và Đoạn Phương Cô kéo nhau ra khỏi căn hầm...

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 25
Một Đường Đao Tợ Sét
Lão Ma Đầu Hoảng Kinh

Trong rừng tùng tiếng vó ngựa phi rầm rập. Đông phương đã ửng hồng, ánh trăng mờ khuất lặn phía tây!
Tại lúc này, hơn một trăm tay hắc y đại hán lặng lẽ băng qua rừng tùng tiến đến cạnh bên vách núi cao.
Vâng, Triển Nhược Trần đích thân dẫn nhóm Phi Long Bát Vệ cùng

sáu vị Bảo Đầu cấp chữ Nguyệt và một số huynh đệ tiến đến Hắc Phong Khẩu!
Bảng Hầu Huyền Tiểu Hương chỉ tay nói:
– Từ cự ly phương vị tính ra, chính là chỗ này!
Triển Nhược Trần cùng lão ta dò tìm quanh trên mặt đất, bọn đại hán cũng cúi đầu thọc tìm, trong chu vi độ hai mươi trượng, họ thọc tìm mỗi tấc, mỗi phân...
Dò tìm đến cả nửa giờ, Tăng Tú Hùng không nhẫn nại nổi, bực bội nói với Huyền Tử Hương:
– Lão Huyền, lão có xác định chuẩn địa điểm không? Sao tìm nửa ngày không thấy?
Huyền Tiểu Hương giậm mạnh chân buông giọng:
– Tôi từ phía bên kia nhìn rất rõ mà, chính là nơi này...
Lão ta chợt ngừng lời, liền dùng chân giẫm quanh lên trên mảng cỏ, kêu lên:
– Nhanh lên, nơi này phía dưới rỗng!
Tăng Tú Hùng chạy tới trước tiên, dẫn mạnh chân, lập tức phát hiện quả nhiên phía dưới rỗng liền lệnh bọn thuộc hạ phát quang trên mặt đất.
Bọn hắc y đại hán dùng song nhẫn phủ chém loạn xạ, phát hiện dưới mặt đất sâu hai xích lộ ra một tấc gỗ dày!
Triển Nhược Trần chợt nghĩ lại Địa ngục thành ở Đại Mạc, liền nói:
– Không sai, chính là nơi này!
Tăng Tú Hùng lập tức bảo:
– Mang mặt nạ bao tay vào, các huynh đệ, chuẩn bị hành động!
Bảy tay hắc y đại hán vừa tìm đến một...
(Mất hai trang) ...Àvang lên...
Vì thế, bọn đại hán áo tro cùng hô lớn:
– Cung nghinh bang chủ đại giá!
Nguyễn Nhị thầm mắng:
– Bọn hắn làm trò quỷ gì vậy?
Triển Nhược Trần nói nhỏ giọng:
– Lão tính Đoạn kia là một yêu ma, nhìn xem, lão ta sắp lên rồi!
Quả nhiên, chàng vừa nói xong, một bóng màu hồng thoắt hiện, lộn trên không trung mấy vòng rồi đáp xuống giữa bọn đại hán áo tro.
Lúc này, Triển Nhược Trần không thấy Đoạn Phương Cô xuất hiện, trong lòng thầm hoảng kinh, nếu do Đoạn Phương Cô kẹp giữ nghĩa mẫu thì nguy to!
Vừa đáp xuống đất, Đoạn Nhĩ Sinh cất cao giọng:
– Ai là Triển Nhược Trần, đứng ra đây!

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói:
– Triển mỗ đang ở sau lưng ngươi. Đoạn Nhĩ Sinh, ngươi là một tiểu nhân gian trá, cuộc trao đổi người đêm qua là ngươi đề xuất, lại ngầm giở thủ đoạn, lấy giả làm thật, lại muốn lấy cả tính mạng ta. Tính Đoạn kia, nước có phép nước, bang có phép bang, giang hồ cũng có tín nghĩa bất biến, loại người như ngươi vậy, đâu xứng là chủ của một bang!
Đoạn Nhĩ Sinh buông giọng:
– Triển Nhược Trần, Đại Mạc Cô Lâu Bang ta đến Liêu Bắc, mục đích cuối cùng là tiêu diệt Kim Gia Lâu, cái gọi là "Bào căn mưu lược" là dụng ý như vậy, chỉ cần làm sao tiêu diệt được các ngươi, dùng phương pháp gì cũng đều như vậy cả. Thử nghĩ xem, giữa ta và ngươi cần nói gì đến chuyện tín nghĩa?
Triển Nhược Trần cười nhạt:
– Như hôm nay hang chó đã bị bọn ta tìm ra, chỉ e các người khó thực hiện được như ý nguyện!
– Bọn ta bí ẩn như vậy cũng bị các ngươi tìm ra, tuy nhiên...
Triển Nhược Trần ngắt lời:
– Các người đánh lừa để lấy lại Đoạn Phương Cô, lại bị bọn ta phát hiện ra nơi ẩn thân của các người, đây cũng là ý trời vậy!
Đoạn Nhĩ Sinh trầm giọng:
– Triển Nhược Trần, ngươi nói bản bang chủ không giữ tín nghĩa, ngươi cũng là thế, chẳng tốt đẹp gì, ngươi vì sao ngầm phái người đi theo, nếu không thì các ngươi làm sao phát hiện ra nơi này được?
– Tính Đoạn kia, ngươi nhầm rồi, Lâu chủ Kim Gia Lâu thất tung, bọn ta từ trước đã phái người đi các ngả để thăm dò, không bỏ sót một nơi nào khả nghi, nơi này bị phát hiện chính là do người phái đi tìm ra, không can hệ gì đến chuyện trao đổi người!
Đại Bảo Đầu Tăng Tú Hùng đưa cao binh khí hình ô có gắn mười bốn ngọn tiểu đao phía trước, bộ mặt đen đằng đằng sát khí, nói:
– Thiếu chủ, chẳng có gì đáng nói với bọn quỷ đó, chúng ta ra tay thôi!
Triển Nhược Trần đưa tay ngăn cản, hỏi Đoạn Nhĩ Sinh:
– Tính Đoạn kia, Lâu chủ bọn ta có phải đang ở trong động không?
Đoạn Nhĩ Sinh cười hắc hắc trả lời:
– Không sai!
Triển Nhược Trần nghiến răng hừ một tiếng, hỏi tiếp:
– Do ái nữ của ngươi đích thân canh giữ chứ gì?
– Đúng vậy!
– Đoạn Nhĩ Sinh, ngươi nếu có tài giỏi hãy thả Lâu chủ bọn ta ra,

ngươi và ta bạt đấu một trận để tránh được thương vong cho nhiều người, ngươi thấy thế nào?
Đoạn Nhĩ Sinh đáp lại bằng một loạt tiếng kêu tợ như vịt, cất giọng:
– Tính Triển kia, ngươi là thứ gì? Chớ cho rằng các ngươi trùm mặt bao tay như vậy là không còn sợ hóa cốt độc phấn của ta, nên biết rằng ta còn có hai loại độc vật khác lấy ngay được mạng bọn ngươi, nếu không tin, ngươi thử xem khắc biết!
Triển Nhược Trần buông giọng mỉa mai:
– Bất luận ngươi có độc vật gì, hôm nay bọn ta đều sẵn sàng nghênh tiếp.
Tính Đoạn kia, ngươi nghe lời mê hoặc của bọn Vưu Nô Nô, vọng tưởng đánh chiếm Kim Gia Lâu ta, đáng than cho các ngươi dã tâm quá lớn... e rằng các ngươi có đi không về!
Hấp Tủy Xích Ma Đoạn Nhĩ Sinh phất nhẹ áo bào, hai chiếc đầu lâu đã nằm trong tay, ánh mắt như hai làn điện phóng ra nhìn thẳng vào Triển Nhược Trần, mặt dần dần đỏ lên, râu tóc cũng đỏ, cười hắc hắc nói:
– Tính Triển kia, nói gì nhiều, ngươi không ra đây để chịu chết!
Chợt nhiên Huyền Tiểu Hương nhảy đến giữa Triển Nhược Trần và Tăng Tú Hùng, nhỏ giọng:
– Thiếu chủ, ở đây giao cho bọn tôi ứng phó, thiếu chủ nhanh dẫn nhóm Phi Long Bát Vệ xông vào trong động, trước hết cứu Lâu chủ ra mới là khẩn yếu!
Tăng Tú Hùng cũng gật đầu nói:
– Thiếu chủ, tôi cho rằng phải như vậy!
Triển Nhược Trần nhìn sáu vị Bảo Đầu cấp chữ Nguyệt, nói nhỏ:
– Tăng Bảo Đầu, đến khi giao chiến, lập tức dùng ám ngữ báo cho sáu vị Bảo Đầu cấp chữ Tinh gia nhập vòng chiến, nơi này giao cho các người xử lý!
Tăng Tú Hùng nói giọng khẳng khái:
– Thiếu chủ yên tâm, bọn này giao chiến đến chết không thôi Lúc này, từ cửa động bay ra một bóng người màu hồng, Đoạn Nhĩ Sinh cười cuồng bạo hô:
– Giết hết cho ta!
Bóng người đó liền xông về phía Triển Nhược Trần...
Tăng Tú Hùng vung chiếc ô bằng sắt, hai mươi bốn mũi đao xòe ra, quật liên tiếp vào bóng người đang lao tới, nói lớn:
– Xem ta thu thập con ác ma này!
Triển Nhược Trần lách người phóng thẳng tới cửa động, nhóm Phi Long Bát Vệ phân thành bốn mũi chắn giữ tứ phía.

Phía bên kia, Huyền Tiểu Hương lập tức kêu lên ba tiếng liên tiếp, thanh âm vang dội giữa núi rừng, toán người cấp chữ Tinh nhận được tín hiệu liền từ trong rừng tùng xông ra!
Lão Biện Tử Vu Hoành Đạt dẫn bọn Nghiêm Hóa, Nghê Dũng, Trình Thiên Lý, Nhạc Phong và Quách Đại Niên vừa hò hét vừa lao vào chém giết...
Bọn đại hán áo tro tập trung ở giữa, vừa nghe Đại ty hình Bạch Tự Tại hô tiếng "sát", lập tức vung khô cốt trảo tỏa ra sáp chiến với người của Kim Gia Lâu...
Bạch Tự Tại sáp đấu với Vu Hoành Đạt, hai người vừa xáp mặt, đã vồ lấy nhau như hai con mãnh thú...
Nguyễn Nhị và Bình Úy vung song nhẫn phủ và ngưu giác đoản đao chém trên bạt dội một loạt tiếng kim loại sáp vào nhau vang lên, hai người giống như xô ngả một bức tường người xông thẳng vào hang động...
Nguyễn Nhị vừa tiến vào, hàng loạt khô cốt trảo đánh tới tấp xuống đầu, lão ta lách người vung song nhẫn phủ chống trả. Sương Nguyệt Đao trên tay Triển Nhược Trần tỏa ra hào quang loang loáng, máu tuôn như mưa bắn lên dính đỏ hai bên tường ở cửa động đi vào làm ánh đèn tỏa sáng cũng biến màu không ít.
Phi Long Bát Vệ xông được vào động Triển Nhược Trần cũng đã lướt người vào theo để lại sau lưng những tiếng rống kinh hoàng!
Vòng qua một đoạn rẽ ngoặc, chợt thấy có không ít ngựa và lạc đà. Triển Nhược Trần thấy nơi này đã tắt lối, liền quay vòng lại, nhưng không thấy một bóng người nào cả!
Triển Nhược Trần ngạc nhiên quay lại nói với Nguyễn Nhị:
– Lẽ nào Lâu chủ không có ở trong động này?
Bọn Nguyễn Nhị cũng ngạc nhiên, đang đảo mắt nhìn quanh, bỗng thấy ở một góc ngoặt xông ra tám người. Triển Nhược Trần thầm mừng trong lòng, liền bảo Nguyễn Nhị:
– Bắt sống!
Bọn Nguyễn Nhị cùng gật đầu, lập tức phân thành hai mũi đánh tới.
Tám tên đại hán áo tro xông ra, hầu như chỉ một chiêu đã không chịu nổi.
Nguyễn Nhị lách qua một đòn trảo, xoay người vụt nhanh ngọn đoản đao, ở trong động này dùng binh khí ngắn mới tiện nghi. Phi Long Bát Vệ đều dùng song nhẫn phủ và ngưu giác đoản đao, áp đảo đối phương không tài nào chống đỡ nổi.
Song nhẫn phủ chém liên tiếp mấy đường, "keng" một tiếng, đánh bay khô cốt trảo trong tay một gã đại hán ao tro, Nguyễn Nhị chĩa

ngọn đoản đao, túm lấy gã ta, một mắt chớp chớp đỏ kè, cơ nhục trên mặt giật giật, hung dữ quát:
– Nói, Lâu chủ bọn ta bị giam giữ ở đâu?
Không ngờ gã đại hán rống lên một tiếng, hai tay dang ra vồ vào đầu Nguyễn Nhị, mắt trợn to, miệng quát:
– Ta xé xác ngươi!
Song nhẫn phủ bổ mạnh, Nguyễn Nhị nổi cơn đại nộ hét lên:
– Cho ngươi chết!
Bụp một cái, song nhẫn phủ bổ xuống ngay giữa đỉnh đầu gã đại hán, hộp sọ vỡ dập làm xịt máu và não ra ngoài, Nguyễn Nhị ném mạnh, gã đại hán đập người vào tường rồi rơi xuống đất!
Triển Nhược Trần đứng một bên đã hiểu rõ, bèn nói:
– Họ đã tận trung với Cô Lâu Bang như vậy, thà rơi đầu chứ không chịu nhường bước, chúng ta sao không tống tiễn họ lên đường cho sớm?
Nguyễn Nhị nghe vậy liền hô:
– Sát!
Nhóm Phi Long Bát Vệ vung đao chém giết như giết gà, bọn đại hán áo tro rống lên những tiếng hãi hùng, nằm vắt người chồng chéo lên nhau...
Triển Nhược Trần tiếp tục lướt người về phía trước...
Ở bên trái, ánh đèn bừng sáng, có một thạch động tròn, giữa thạch động là một chiếc lồng sắt, phía sau lồng sắt. Đoạn Phương Cô cười hắc hắc nhìn thẳng vào Triển Nhược Trần đang xông tới...
Triển Nhược Trần nhìn thấy Kim Thân Vô Ngân. Ôi, mười hai ngày nay, nghĩa mẫu chính là bị giam cầm trong lồng sắt như vậy sao?
Chàng bất giác đứng sửng người...
Nhóm Phi Long Bát Vệ cũng đứng khựng lại trố mắt nhìn...
Triển Nhược Trần không thấy nghĩa mẫu mở mắt ra...
Nhóm Phi Long Bát Vệ càng không thấy Lâu chủ mở miệng ra...
Vì thế, Triển Nhược Trần quỳ sụp xuống trong động, kêu lên:
– Nghĩa mẫu, Nhược Trần tội vạn lần đáng chết!
Bọn Nguyễn Nhị cùng quỳ xuống theo, Nguyễn Nhị nói giọng tắc nghẽn:
– Đương Gia, bọn thuộc hạ đáng chết!
Kim Thân Vô Ngân mắt nhắm kín, nghe giọng của Triển Nhược Trần, bỗng mở bừng mắt ra, bà ta nhìn thẳng vào Triển Nhược Trần và bọn Nguyễn Nhị đang quỳ cách trước mặt vài trượng, đôi mắt phượng chớp động, giọng uy nghiêm vang lên:
– Hài tử, con không khiến cho ta thất vọng, con đến đây kịp thời. Hài

tử, ta một mực tin con sẽ tìm đến được nơi này, có điều... con nhất định lắm gian khổ!
Triển Nhược Trần đôi mắt ngấn lệ, nói:
– Nghĩa mẫu, Trần nhi đến được đây rồi, có điều đến quá muộn, không được chịu tội với nghĩa mẫu ở đây, lòng Trần nhi ray rứt vô cùng!
Giọng của Kim Thân Vô Ngân vẫn đầy trang nghiêm:
– Đứng dậy đi, nên hành động thế nào con cứ hành động đi!
Triển Nhược Trần hai bàn tay nắm lại đứng dậy, nói:
– Hài nhi xin tuân lời dạy bảo!
Kim Thân Vô Ngân lại từ từ nhắm mắt lại...
Triển Nhược Trần chỉ tay, trầm giọng:
– Đoạn Phương Cô, ngươi có nghe tiếng đánh nhau ở bên ngoài không?
Đoạn Phương Cô nộ giọng:
– Nghe thì sao?
Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói:
– Đó chứng tỏ ngày tận diệt của các ngươi đã đến rồi!
Đoạn Phương Cô phẫn nộ lớn tiếng:
– Nói ra còn quá sớm. Triển Nhược Trần, ngươi nếu dám bước lên, Kim quả phụ sẽ lập tức biến thành nước mà chết, ngươi tin không?
Triển Nhược Trần nghiến răng nói:
– Ta tin, vì trên tay ngươi có mang bao tay, đương nhiên trên tay có nắm hóa cốt độc phấn bá đạo của bọn ngươi!
Đoạn Phương Cô cười đắc ý:
– Ngươi biết thì tốt!
Cô ta cười một tràng dài, nói tiếp:
– Ngươi đến đây rồi, có thêm cả Kim quả phụ, ta sẽ cùng chết với các ngươi, cũng là quá xứng rồi!
Triển Nhược Trần nghiến răng nói:
– Đoạn Phương Cô, ngươi nên hiểu một điều!
Đoạn Phương Cô sắc mặt lạnh lại, gằn giọng:
– Nói nghe!
Triển Nhược Trần chỉ xuống đất, cất giọng:
– Nơi này là đất của Kim Gia Lâu, như hôm nay nơi ẩn thân của các ngươi đã bị phát hiện, ngoài phóng tay bạt sát ra, chỉ e nơi này không có đất các ngươi dung thân. Ta khuyên ngươi hiểu rõ một tí, nhanh đi khuyên phụ thân ngươi buông đao, để tránh mất đi biết bao sinh mạng, tạo bao tội nghiệt!
Đoạn Phương Cô lạnh giọng:

– Triển Nhược Trần, ngươi cho rằng ở Liêu Bắc này chỉ có một số người bọn ta ở đây thôi sao? Hừ! Ngươi nhầm rồi, các huynh đệ ta nhiều gấp mấy lần so với ở đây, chuẩn bị phát động tổng công kích Kim Gia Lâu, thắng lợi đã nằm trong tầm tay bọn ta. Ta nhớ là đã từng nói với ngươi, gia nhập vào Cô Lâu Bang ta đi, thực thời giả vi tuấn kiệt!
Triển Nhược Trần cười nhạt nói:
– Đoạn Phương Cô, ngươi thật là một người tự tin một cách ngông cuồng, thật là buồn cười và đáng thương!
Đoạn Phương Cô đặt tay trên đầu Kim Thân Vô Ngân, cô ta chỉ cần lật tay lại, hóa cốt độc phấn sẽ độc sát Kim Thân Vô Ngân!
Bên ngoài hang động song phương bạt sát vô cùng thảm khốc ác liệt, những tiếng kinh khí sáp nhau, lao vọt và kêu la, ở trong động nghe khá rõ!
Đoạn Phương Cô không thể không lo lắng, cô ta mong phụ thân kịp thời xuất hiện trong động, như vậy chứng tỏ được phía cô ta đã thắng và Triển Nhược Trần cùng tám người hung hãn này cũng khó thoát khỏi cái chết!
Thế nhưng, cô ta càng trông càng lo hoảng, vì không thấy có người của Cô Lâu Bang xuất hiện.
Đoạn Phương Cô trừng nhìn Triển Nhược Trần, đanh giọng:
– Triển Nhược Trần, ta muốn các ngươi lập tức ra khỏi thạch động!
Triển Nhược Trần chậm rãi lắc đầu, nói:
– Đoạn Phương Cô, ta mong ngươi hiểu rõ sự tình, thấy rõ tình thế trước mắt, ta sẽ lùi ngay!
Đoạn Phương Cô hừ một tiếng, cất giọng:
– Ta rất rõ, cũng rất hiểu, các ngươi lập tức lùi đi!
Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời:
– Đoạn Phương Cô, Triển mỗ rất muốn lùi ngay bây giờ, chỉ cần bọn ta ra ngoài động, sẽ tạo thành thế uy hiếp rất lớn đối với phụ thân ngươi, lúc đó ngươi càng không có cơ hội để ra khỏi động nữa!
Đoạn Phương Cô trong lòng chấn động, Triển Nhược Trần nói rất đúng, nếu bọn họ xông lên trên, sẽ tạo nên một lực lượng không thể xem thường!
Trong lòng suy nghĩ khác, biểu hiện bên ngoài lại khác, Đoạn Phương Cô trầm giọng:
– Phụ thân ta đang còn, các ngươi đừng mong chuyện thắng!
Triển Nhược Trần nói:
– Đoạn Phương Cô, ngươi nên biết hàm ý trong lời nói của ta, phụ thân ngươi đứng đầu Cô Lâu Bang, hùng bá mươi dặm Đại Mạc, lỡ

ra bạo tử bỏ xác ở Liêu Bắc, kể cả ngươi thu nhặt thi thể lão ta cũng không có, thì ngươi nghĩ thế nào?
Đoạn Phương Cô bỗng hét lên:
– Lùi ra xa, Triển Nhược Trần, ta không nghe lời rêu rao của ngươi. Đi, lùi ra ngoài mười trượng, nếu không thì...
Cô ta tay phải cử động như muốn hạ độc thủ...
Triển Nhược Trần đành nói:
– Cũng được, bọn ta lùi ra ngoài mười trượng, đợi ngươi nghĩ thông rồi chúng ta nói chuyện!
Bọn Phi Long Bát Vệ căm hận vung song nhẫn phủ chém cuồng vào vách động, Nguyễn Nhị càng phẫn nộ buông giọng:
– Mẹ kiếp, chúng ta không trị được con quỷ nữ này sao?
Triển Nhược Trần đứng lặng yên giữa thạch động, đôi mắt chú nhìn về phía lồng sắt!
Lúc này...
Trận bạt sát trên mặt đất làm kinh thiên động địa...
Đại Bảo Đầu Vu Hoành Đạt đang nghênh chiến với Đại ty hình Bạch Tự Tại của Cô Lâu Bang, hai người cuồng sát từ cửa động dạt lần ra tận bờ rừng tùng...
Bạch Tự Tại khô cốt trảo ở tay phải đã bị khuyết không ít, chiếc đầu lâu trên tay trái vung lên liên tục!
Vu Hoành Đạt trước đây ở Thập Lý Phố đã gặp qua những nhân vật này, lại nghe độc đinh mà Nhị Đương Gia bị trúng, lúc này sáp chiến với địch nhân, lão ta đặc biệt chú ý đến chiếc đầu lâu trong tay địch nhân.
Trong lúc cuồng sát, Bạch Tự Tại bỗng hét lên một tiếng bay người lên, một làn độc đinh bắn ra như mưa...
Vu Hoành Đạt quay người một vòng, cái bím tóc dài đến bốn xích rưỡi của lão ta quét nhanh, giống như con rồng cuộn gió...
Vì thét, làn đinh độc bị quét bay tứ phía, Vu Hoành Đạt quát lớn:
– Ngươi có bao nhiêu đinh độc cứ cho ra đi, Vu đại gia sẽ thu nhận hết!
Đáp xuống đất, Bạch Tự Tại vung ngang khô cốt trảo xông lên, "keng" một tiếng, khô cốt trảo bị Vu Hoành Đạt đánh gần như bay khỏi tay.
Ngay lúc này, từ trên không vụt xuống một bóng người, chưa đáp xuống đất, kim quang đã phủ xuống người Vu Hoành Đạt...
Vu Hoành Đạt né người, hai tay vung đao đánh ngược lên trên, "keng" một tiếng, bóng người đó bay ngược trở lại!
Người đó thuận thế bay ra ngoài hai trượng quay lại gọi:

– Đại ty hình, lão không sao chứ?
Bạch Tự Tại lùi lại cất giọng:
– Thường phó ty hình, chúng ta hợp lực thu thập tên này!
Nhân vật vừa xuất hiện thì ra là Thường Hạ, huynh đệ với Thường Hạ là Thường Đông đã chết bởi hóa cốt độc phấn của mình. Triển Nhược Trần nay đã rõ, khu mộ kia cũng thông với nơi này, vì không để tiết lộ bí mật ở nơi này, Thường Đông đã tự tìm lấy cái chết, bây giờ cũng khiến cho Triển Nhược Trần lắm kinh ngạc!
Thường Hạ đang sáp chiến với Nghê Dũng, phát hiện Bạch Tự Tại bị Vu Hoành Đạt vây áp ra phía bờ rừng, lập tức bỏ Nghê Dũng xông vào bên này!
Lúc này Tăng Tú Hùng cùng Thạch Viễn, Tề Đại Sơn cùng hợp lại đối phó với Đoạn Nhĩ Sinh!
Ngoài ra, Huyền Tiểu Hương, Trác Triệu Nam và Kim Tương Ngọc phân ra nghênh chiến với mười hai Câu hồn thủ của Cô Lâu Bang.
Tiếng quát tháo vang dội cả trời đất, rung chuyển núi rừng, ánh búa lóe lên chói mắt, khô cốt trảo vung múa như rừng, mỗi phe có đến cả trăm người, song phương lao vào tàn sát lẫn nhau chẳng kể sống chết!
Một tiếng quát vang lên từ không trung, một bóng hình màu hồng như đốm lửa bay thẳng xuống phía Tăng Tú Hùng, nhưng đến nửa chừng, bỗng bẻ ngoặc sang hướng trái, thấy chiếc đầu lâu vung nhanh, một làn cát độc bay thẳng xuống người Tề Đại Sơn.
Một tiếng kêu lớn vang dội cả núi đồi, Tề Đại Sơn bay người lùi lại.
Tuy người của Kim Gia Lâu lần này đều mang mặt nạ và bao tay, nhưng khi Tề Đại Sơn kịp thời nhắm mắt lại, không ngờ cát độc đó thấm qua mi mắt, làm nổ mắt, cơn đau kịch liệt làm lão ta kêu rống thảm thiết, lăn tròn trên đất cho đến khi độc tính thấm vào não, độc khí truyền vào tim!
Đoạn Nhĩ Sinh đôi mắt âm hiểm quét nhìn địch phương, kêu lên như quỷ rống:
– Bọn ngươi không thể thoát được đòn kích sát của ta, bọn ngươi phải lập tức bỏ mạng như tên đó!
Tăng Tú Hùng phẫn nộ lớn tiếng:
– Ngươi hù dọa được ai, hôm nay các ngươi đã bị phát hiện, bọn ta tìm đến đây để lấy mạng các ngươi. Mau nạp mạng đây!
Đoạn Nhĩ Sinh đã bay người lên không trung, hét lớn:
– Bọn ngươi phải chết!
Theo tiếng quát, từ không trung phụt ra một luồng khí âm hàn, Đoạn Nhĩ Sinh hai tay bạt thốc ra liên tiếp, luồng khí âm hàn tợ như ngọn

gió tây bắc mùa đông thổi xuống, khiến người ta da thịt lạnh buốt!
Thạch Viễn ở cạnh đó hét lên một tiếng, vung song nhẫn phủ luồn qua luồng khí độc, xông thẳng vào Đoạn Nhĩ Sinh...
Nhưng mới xông lên được mấy bước, Thạch Viễn bỗng a một tiếng, ngã người xuống trong làn khói mờ!
Không thấy rõ Thạch Viễn trúng độc gì, nhưng lại thấy thân hình cao to của lão ta đang co rút cho đến khô cong lại, chỉ trong nháy mắt tuyệt khí vong mạng!
Tăng Tú Hùng hét lên một tiếng như sấm, quát:
– Đoạn Nhĩ Sinh, ngươi thật ác độc! Ngươi chỉ bằng vào sự dụng độc đâu xứng là anh hùng hảo hán! Ngươi ỷ vào mấy loại độc dược đó, cũng muốn khống chế được chiến cuộc sao?
Dứt lời, Tăng Tú Hùng vung cán ô bằng sắt quật vùn vụt về phía Đoạn Nhĩ Sinh. Đoạn Nhĩ Sinh bỗng hạ người xuống, một làn khô cốt độc đinh vụt bay ra, Tăng Tú Hùng múa cán ô, vô số khô cốt độc đinh đã bị đánh bay rơi tứ phía...
Ngay lúc này, phía cánh rừng tùng phát ra tiếng kêu kinh hồn, tiếng kêu vang dội tận tầng mây, khiến Đoạn Nhĩ Sinh nghe phải phát run!
Thấy Thường Hạ của Cô Lâu Bang hai tay bưng mắt, đâm đầu chạy cuồng, máu chảy ra ở các kẽ tay...
Thì ra gã ta và Bạch Tự Tại hợp lực đối phó với Vu Hoành Đạt, Nghê Dũng đuổi bám theo, trong lúc Thường Hạ tung khô cốt độc đinh ra, cũng là lúc Nghê Dũng đuổi tới. Nghê Dũng lách người tránh qua làn độc đinh, Thường Hạ vung khô cốt trảo đánh tới. Ở một bên, Vu Hoành Đạt lợi dụng sơ hở này, lập tức quay người, bím tóc quất trúng ngay mắt Thường Hạ!
Bím tóc của Vu Hoành Đạt là một vũ khí lợi hại, đừng nói chi đánh trúng mắt, đáng trúng trên người cũng nát thịt rách da!
Hấp Tủy Xích Ma Đoạn Nhĩ Sinh biết Thường Hạ bỏ cuộc, không lâu sau Bạch Tự Tại cũng lâm vào nguy khốn. Lão ném ánh mắt quét nhìn bốn phía, người của Cô Lâu Bang đã tử thương gần như hơn một nửa, lão căm phẫn rút cặp đầu lâu ra, quát lớn:
– Huynh đệ Cô Lâu Bang tập trung ở đầu hướng gió!
Chưa dứt lời, thấy người của Cô Lâu Bang ùa chạy về mé bên phải, Bạch Tự Tại cũng bỏ Vu Hoành Đạt lao về phía đó.
Đoạn Nhĩ Sinh đưa cặp đầu lâu lên, cuồng nộ hét lên:
– Cho bọn ngươi chết cả lũ!
Tăng Tú Hùng lập tức hô lớn:
– Các huynh đệ, hãy thận trọng!
Bỗng nghe “boong boong boong” một loạt âm thanh phát ra, Đoạn

Nhĩ Sinh đứng ở đầu ngọn gió, hai tay đánh vào hai chiếc đầu lâu, một luồng khói nồng nặc màu đỏ từ trong hai hộp sọ phun ra...
Luồng khói độc phụt ra, lập tức thấy cây cỏ khô rụi. Luồng khói bay thẳng về phía bọn hắc y đại hán, thấy bọn hắc y đại hán lập tức vọt người ra hai bên có mấy người không tránh kịp liền kêu cuồng lên rất bi thảm, lăn quay trên đất, cho đến khi thân thể hóa thành một vũng nước đỏ đục!
Đoạn Nhĩ Sinh cất giọng cười như điên dại, nhìn làn khói độc lan tỏa trên mặt đất độ trong mười trượng, có không ít người của Cô Lâu Bang bị thương chưa chết nằm trên đất cũng bị trúng khói độc biến thành nước!
Tăng Tú Hùng và Vu Hoành Đạt dẫn mấy vị Bảo Đầu của hai cấp Nguyệt và Tinh vòng qua phía đầu hướng gió, gần sáu mươi tay đại hán Kim Gia Lâu cũng bám sát theo!
Đoạn Nhĩ Sinh đã đeo hai chiếc đầu lâu vào thắt lưng, đang định lấy hai chiếc đầu lâu khác ra...
Bất ngờ, từ không trung lóe lên một vệt sáng màu xanh, xẹt nhanh xuống người Đoạn Nhĩ Sinh, kèm theo tiếng quát:
– Đáng chết!
Đúng là giọng quát của Triển Nhược Trần!
Không sai, chỉ cần nhìn thấy vệt xanh loang loáng, sẽ biết ngay là chàng ta!
Thì ra Triển Nhược Trần đang giằng co với Đoạn Phương Cô trong hang động, nghe bên ngoài vang lên những tiếng kêu rùng rợn, không khỏi lo sợ Đoạn Nhĩ Sinh sẽ thi triển độc chiêu, nếu đợi lão ta vào trong động, thì không những không cứu được nghĩa mẫu, mà kể cả chàng và nhóm Phi Long Bát Vệ cũng khó sống sót để thoát ra ngoài!
Vì thét, chàng một mình bay ra khỏi động, lại phát hiện Đoạn Nhĩ Sinh chuẩn bị rút hai chiếc đầu lâu khác ra.
Phẫn nộ quát lên một tiếng, Sương Nguyệt Đao đã phủ xuống đầu Đoạn Nhĩ Sinh!
Quá đột ngột, Đoạn Nhĩ Sinh không ngờ lúc này Triển Nhược Trần từ trong động bay ra, Sương Nguyệt Đao tợ như một núi đao ập xuống đầu, Đoạn Nhĩ Sinh vung hai chiếc đầu lâu đã hết độc đánh ngược lên chống đỡ, thân hình bay ra ngoài năm trượng, để lại trên mặt đất một đường máu dài!
Triển Nhược Trần không truy sát, ném ánh mắt kinh nộ nhìn Đoạn Nhĩ Sinh, cất giọng:
– Lão ác ma đáng chết!

Vừa đáp xuống đất, Đoạn Nhĩ Sinh đã kêu lên:
– Thiên Canh Nhẫn!
Triển Nhược Trần nghiến răng nhìn chiếc áo bào của Đoạn Nhĩ Sinh rách toang, trên hai cánh tay còn đang chảy máu, nộ giọng:
– Không sai, đối phó với loại người như ngươi, ta không cần phải khách khí!
Đoạn Nhĩ Sinh từ từ lấy cặp đầu lâu khác ra, phẫn nộ nói:
– Triển Nhược Trần, ngươi chui vào trong động, ta đã tin chắc giết được ngươi, càng có cách để giết ngươi, ngờ đâu ngươi đột ngột chui ra. Lần này ta sẽ không thất thủ, trước hết phải lập tức thiêu hủy ngươi!
Triển Nhược Trần hừ một tiếng, lạnh giọng:
– Đó cũng là lời ta muốn nói với ngươi. Đoạn Nhĩ Sinh, ngươi ra tay đi! Bất luận trường bạt sát này ngươi thắng hay bại, ngươi đều không bao giờ còn được gặp mặt vị ái nữ thiên kim của ngươi!
Đoạn Nhĩ Sinh đôi mắt sâu hoắm đảo qua đảo lại, rít giọng qua kẽ răng:
– Triển Nhược Trần, ngươi đã làm gì Phương Cô?
Triển Nhược Trần cười nhạt trả lời:
– Ái nữ của ngươi vẫn đứng giữ bên lồng sắt, nhưng bọn ta đã khống chế toàn bộ địa động, tình thế như vậy, ngươi nếu muốn ái nữ của ngươi sống rời khỏi hang động, tốt nhất phải bỏ binh khí xuống!
Đoạn Nhĩ Sinh nổi giận quát:
– Ngươi muốn ta đầu hàng hả?
Triển Nhược Trần tiếp lời:
– Ngoài đó ra, ngươi không có con đường nào khác!
Đoạn Nhĩ Sinh vung cặp đầu lâu, cất giọng:
– Tính Triển kia, ta muốn ngươi cùng quyết tử một trận!
Triển Nhược Trần liền nói:
– Ta tiếp nhận lời khiêu chiến của ngươi...
Ngừng lời một lát, chàng nói tiếp:
– Nhưng tình thế trước mắt, song phương nên tạm thời ngưng chiến rút lui, ngươi ta giao hẹn lần khác giao đấu!
Đoạn Nhĩ Sinh hỏi:
– Còn ái nữ của ta tính sao?
Triển Nhược Trần trong lòng khẩn trương, nhưng vẫn bình thản nói:
– Rất đơn giản, ta giao ái nữ của ngươi cho ngươi không hề tổn hại một cọng tóc, đương nhiên, Lâu chủ của bọn ta cũng được an toàn trở về!
Trầm ngâm khoảnh khắc, Đoạn Nhĩ Sinh cất giọng:

– Ta làm sao tin ngươi được?
Triển Nhược Trần chỉ tay, nói:
– Ngươi có thể phái người xuống đem lồng sắt và ái nữ của ngươi lên, đến lúc đó ngươi dẫn ái nữ của ngươi trở về, bọn ta không có ai ngăn cản các ngươi!
Đoạn Nhĩ Sinh trong lòng cũng nghĩ, Kim quả phụ đã bị đày đọa kiệt sức, bà ta nhất thời chẳng làm gì được, giờ trước hết cứu ái nữ của mình ra, đến giờ Ngọ phát động tấn công Kim Gia Lâu, như vậy đối với "Bào căn mưu lược" cũng không bị trở ngại, ngược lại khiến cho địch phương trở tay không kịp!
Nghĩ vậy, lão ta liền gật đầu gọi:
– Bạch ty hình!
Bạch Tự Tại lập tức bước lên, thi lễ:
– Bẩm bang chủ!
Đoạn Nhĩ Sinh quay lại lướt nhìn bọn thuộc hạ, hỏi:
– Mười hai Câu hồn thủ còn lại mấy người?
Bạch Tự Tại đáp:
– Chết năm, bị thương một, còn lại sáu người!
Đoạn Nhĩ Sinh cơ nhục trên mặt giật giật, sắc mặt như màu gan heo, nói:
– Bảo sáu người bọn họ xuống hộ giá công chúa và tù xa lên đây!
Sáu tên Câu hồn thủ tay nắm khô cốt trảo vội vã đi xuống hang động...
Đoạn Nhĩ Sinh nhìn thẳng vào mặt Triển Nhược Trần, nói:
– Triển Nhược Trần, trời xui đất khiến làm ta không gặp được ngươi ở Đại Mạc, nếu không thì...
Triển Nhược Trần liền ngắt lời:
– Rất tiếc nuối, cũng rất khiến cho ta thất vọng, ta uổng công đi Đại Mạc, đã không tìm được tên ác ma ngươi, bắt ái nữ của ngươi về đây lại bị ngươi dễ dàng đánh lừa, như vậy khiến cho người ta không thất vọng sao được!
Đoạn Nhĩ Sinh cử động, cố tiết toàn thân kêu răng rắc, nghiến răng nói:
– Triển Nhược Trần, ngươi sống không lâu nữa đâu!
Triển Nhược Trần cười gằn:
– Lời đó ta nghe mãi ngán rồi!
Chính lúc này, trong hang động vọng ra tiếng lạch cạch, trước tiên là Nguyễn Nhị dẫn nhóm Phi Long Bát Vệ đi ra, sau đó, Đoạn Phương Cô bám sát theo sau xe tù ra khỏi hang động. Triển Nhược Trần đưa tay ra, nói:

– Thả một mình cô ta đi!
Sáu tên Câu hồn thủ hộ giá công chúa của họ, từ từ đi về phía Đoạn Nhĩ Sinh...
Đi ngang qua Triển Nhược Trần, Đoạn Phương Cô nhỏ giọng:
– Ngươi là một tên địch nhân đáng yêu lại đáng hận!

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 26
Song Phương Lâm Đại Chiến
Địch Tan Tác Tro Bay

Triển Nhược Trần trừng mắt, gân trên trán nổi lên, trầm giọng:
– Đoạn Nhĩ Sinh, Triển mỗ tiếp nhận lời khiêu chiến của ngươi, ngươi ấn định đi!
Đoạn Nhĩ Sinh bỗng cất giọng cười ha hả, sau đó kéo Đoạn Phương Cô đến gần, nụ cười vẫn không dứt...
Đoạn Phương Cô đã kinh nộ kêu lên:
– Cha, cha thọ thương rồi!
Cô ta quay đầu ném ánh mắt phẫn nộ nhìn Triển Nhược Trần, quát:
– Tính Triển kia, lại là ngươi!
Triển Nhược Trần vẫn không thay đổi nét mặt, cất giọng:
– Vì ngươi, nên ta không giết phụ thân ngươi!
Đoạn Phương Cô cuồng nộ hét lên:
– Sao không nói là vì Kim quả phụ? Ngươi nếu giết chết cha ta, ngươi biết ta thề giết Kim quả phụ...
Đoạn Nhĩ Sinh chợt cất cao giọng:
– Các huynh đệ Cô Lâu Bang, chúng ta đi!
Bọn đại hán áo tro như gió cuốn mây lùa chỉ trong nháy mắt đã kéo nhau đi mất không còn một người!
Người của Kim Gia Lâu tập trung đứng trước lồng sắt. Triển Nhược Trần mở lồng sắt ra, thấy Kim Thân Vô Ngân hai chân bị đùng dây sắt quấn quanh, hai tay cũng bị treo lên hai bên lồng.
Triển Nhược Trần mở dây đưa tay đỡ, Kim Thân Vô Ngân vội lắc đầu bảo:
– Hài tử, mẹ ngồi trong lồng này mười hai ngày, tay chân đã tê liệt khó cử động được, trước hết đi kiếm cái kiệu, nhanh trở về Kim Gia Lâu!

Triển Nhược Trần căm hận nói:
– Mẹ, Trần nhi quyết không tha lão tính Đoạn kia!
Lúc này có người vào trong động lấy ra một bầy ngựa, cũng có người vội kết giá kiệu trên lưng ngựa, Triển Nhược Trần ôm Kim Thân Vô Ngân lên đặt nằm trên kiệu.
Đưa tay dụi mắt, Kim Thân Vô Ngân nhìn quanh, than:
– Trường Xuân Sơn ta ở mấy mươi năm lại không biết ở Hắc Phong Khẩu thuộc lân cận lại có địa động như thế này!
Triển Nhược Trần nói:
– Chính vì không biết, mới để cho mẹ chịu khổ nửa tháng, hài nhi đáng chết!
Kim Thân Vô Ngân liền hỏi:
– Lần này các huynh đệ thương vong bao nhiêu?
Tăng Tú Hùng lập tức đáp:
– Thạch Viễn và Tề Đại Sơn đều chết, Nghê Dũng bị thương nhẹ, các huynh đệ tử thương ba mươi mốt người!
Kim Thân Vô Ngân bảo lên đường ngay, nhìn những thi thể trên đất, bà mím chặt miệng lại...
Mười dặm đường không xa lắm, chưa đầy một giờ sau họ đã về tới Kim Gia Lâu.
Lúc này tin tức đã truyền vào Đại Kim Lâu, Phan Đắc Thọ và bọn Thân Vô Kỵ lập tức chạy ùa ra đại sảnh.
Vô Tình Báo Phí Vân không đợi Kim Thân Vô Ngân vào chính sảnh, liền quỳ xuống trước hành lang, nói lớn:
– Thuộc hạ canh giữ không chu tường, khiến cho phòng vệ xảy ra sơ hở, thuộc hạ thỉnh tội!
Nhóm Phi Long Bát Vệ cũng quỳ xuống trước hành lang thỉnh tội!
Không đầy phút sau, trên hành lang quỳ đầy người thỉnh tội!
Quy củ của Kim Gia Lâu rất nghiêm cẩn, quyền uy của Kim Thân Vô Ngân vẫn là chí cao vô thượng, lời của bà ta phát ra tợ như thánh chỉ, tổ chức của Kim Gia Lâu lớn và nghiêm mật, giữa thượng hạ tôn ty đều không được tùy tiện.
Hiện tại, có hai tỳ nữ ngồi một bên xoa bóp, Kim Thân Vô Ngân dần dần khôi phục uy nghi trở lại, xua xua tay, nói với Phan Đắc Thọ ở cạnh bên:
– Bảo họ đứng dậy!
Phan Đắc Thọ nghiêm túc nói:
– Đương gia xá tội các người, mọi người chuẩn bị tề tâm hiệp lực đối phó với bọn ác ma đó!
Triển Nhược Trần vội bước lên, mở lời:

– Mẫu thân, mười hai ngày nay bị giày vò khốn khổ, mẫu thân nhanh vào Cửu Xương Các để điều dưỡng.
Kim Thân Vô Ngân đưa ngang tay ra nói:
– Ở trong thạch động họ đã thương nghị quyết định hôm nay đúng ngọ tấn công Kim Gia Lâu, ta muốn ngồi ở đây để xem họ tấn công bằng cách nào!
Triển Nhược Trần và Phan Đắc Thọ cùng nhìn nhau...
Phan Đắc Thọ vết thẹo trên trán đỏ rực lên, nói giọng uy nghiêm:
– Bảo họ tới đây, cho họ có đi không về, cũng chính là cơ hội rửa hận báo thù cho Lâu chủ!
Vô Tình Báo Phí Vân lập tức tập trung bốn vị Đại Bảo Đầu cấp chữ Tinh Nguyệt Lôi Điện ở chính sảnh.
Kim Thân Vô Ngân đã thấy bọn Thân Vô Kỵ từ Cửu Xương Các chạy lại.
Ngoài Thân Vô Kỵ ra, còn có phu phụ Kim Thúc Nghĩa và Đoan Lương, tỷ muội Thân Vô Mộ, Thân Vô Cầu, Thụy Ngũ Hùng và Thi Gia Gia đều đến đủ cả.
Thân Vô Kỵ đứng trước mặt bà ta, đôi mắt rướm lệ, nói giọng tắc nghẽn:
– Đại muội, bọn họ hành hạ muội quá thảm rồi!
Kim Thân Vô Ngân nói:
– Sống được để trở về, đã là may mắn rồi!
Bà ta vỗ về trên đầu Thi Gia Gia, nói giọng nhỏ nhẹ:
– Gia nhi, ta mừng cho con có một người chồng tốt, Nhược Trần không những bản lĩnh kiên cường, chí khí cao, mà còn ngạo cốt thiết đảm, dám hành động, lần này nếu như không có sự quả quyết của nó, sự tình e rằng càng tồi tệ hơn!
Triển Nhược Trần vội mở lời khiêm tốn:
– Hài nhi hổ thẹn, mẫu thân quá khen rồi!
Kim Thân Vô Ngân thay đổi nét mặt, nói với Phan Đắc Thọ:
– Nhị Đương Gia, làm sao để cho địch nhân một trận đáng đời, thậm chí đánh một trận diệt sạch bọn họ, do lão toàn quyền chỉ huy!
Phan Đắc Thọ đứng dậy, đáp:
– Thuộc hạ quyết tận lực hành động, quả là mong Đương gia đi giá đến Cửu Xương Các để điều dưỡng!
Thân Vô Kỵ cũng gật đầu giục:
– Đại muội, muội kể cả chiếc áo cũng chẳng lành lặn, hay là nhanh trở về Cửu Xương Các đi, ở đây đã có Nhị Đương Gia chỉ huy, muội khổ gì phải ngồi mãi nơi này?
Thi Gia Gia đưa tay đỡ Kim Thân Vô Ngân, nói:

– Mẹ, để Gia nhi dìu đi!
Thở một hơi sâu, Kim Thân Vô Ngân nói:
– Cũng được, ta đi tắm rửa xong sẽ quay lại ngay!
Đã biết đúng ngọ địch nhân tấn công, Phan Đắc Thọ lập tức điều khiển nhân mã, lão quyết định đặt chiến tuyến ở cách phía trước Kim Gia Lâu từ ba đến năm dặm, đó là một dãy đồi, bốn bề rậm rịt, tuy ban ngày, nhưng ẩn nấp trong đó địch nhân cũng khó phát hiện ra.
Người của Kim Gia Lâu lập tức chiếu theo kế hoạch phân bố phòng ngự, vội vã kéo ra mai phục ở sau dãy đồi.
Nhìn ra xa, Kim Gia Lâu vẫn một bề yên tĩnh vắng lặng, thấy không có chút gì là mùi bạt sát!
Thế nhưng, những người ẩn nấp trong dãy đồi, lại nghe được mùi huyết tanh không bình thường!
Quả nhiên...
Mặt trời đứng bóng, từ xa vang lên tiếng kèn đồng inh tai, âm thanh đó khiến người ta nổi da gà!
Triển Nhược Trần biết đây không phải là một lần đánh lén lút, mà là một trận xáp mặt công kích. Loại công kích này không dựa vào mưu xảo, mà hoàn toàn dựa vào thực lực, đương nhiên, loại bạt sát này cũng dẫn đến thảm kịch tàn khốc nhất!
Tiếng kèn đồng vọng lại, người của Kim Gia Lâu lập tức mang mặt nạ và bao tay vào, song nhẫn phủ và ngưu giác đoản đã cầm sẵn trên tay, nín thở chờ đợi...
Phan Đắc Thọ ngồi dưới một lùm cây thấp, lão ta vẫn nhắm hai mắt, nhưng lại chậm rãi nói với Triển Nhược Trần ở cạnh bên:
– Bọn hắn đã kéo đến đầu địa phận Kim Gia Lâu, phải cho người giết ngay mấy tên thổi kèn đó mới được!
Triển Nhược Trần hé môi cười, nói:
– Nhị Đương Gia, bọn thổi kèn không trọng yếu, trọng yếu là mấy tên cầm đầu, tôi tin rằng chỉ cần thanh toán được bọn hắn, số còn lại không đáng phải lo!
Phan Đắc Thọ nhíu mày tiếp lời:
– Nói vậy cũng phải, tuy nhiên loại âm thanh đó có tác dụng cổ vũ sĩ khí, hạ được họ, là đánh trực tiếp vào sĩ khí của địch phương!
– Lời của Nhị Đương Gia rất khó kiến giải, việc này sẽ do Công Tôn Hướng Nguyệt trong Bát Vệ đi lo liệu!
Cùng đi theo với Triển Nhược Trần là nhóm Phi Long Bát Vệ, lúc này Nguyễn Nhị không đợi Triển Nhược Trần bảo, liền nói với Công Tôn Hướng Nguyệt:
– Huynh đệ, ngươi nghe rõ rồi, khi động thủ, do ngươi thu thập mấy

tên thổi kèn đó!
Công Tôn Hướng Nguyệt đáp:
– Yên tâm, để bọn đó cho tôi!
Đột nhiên, trong tiếng kèn đồng inh ỏi, lại vang lên tiếng quát tháo dậy trời!
Phan Đắc Thọ và Triển Nhược Trần ló đầu nhìn trên đường, thật kinh khủng!
Thấy một đoàn nhân mã mà xám đông đến bốn năm trăm người.
Phan Đắc Thọ nhận ra người cưỡi ngựa đi đầu chính là Khấp Vương Qua Siêu Sinh. Đi cạnh bên Qua Siêu Sinh có người được nhận ra, đó là Đông Phong đường chủ Âm Dương Trảo Bộ Tiểu Kiều và hai phó đường chủ Triệu Cảm và Hồ Hiên!
Nhìn lui sau, người vận áo bào màu đỏ cưỡi ngựa đi chính giữa là Hấp Tủy Xích Ma Đoạn Nhĩ Sinh, Đoạn Phương Cô theo sau lão ta.
Triển Nhược Trần cả kinh, nhỏ giọng:
– Ở lân cận Kim Gia Lâu ẩn nấp đến đông người như vậy, chúng ta lại không phát hiện ra, thật quá lạ lùng!
Bọn đại hán áo tro nhìn Kim Gia Lâu đình đài nguy nga, la hét cuồng lên, vung khô cốt trảo xông về phía trước...
Phan Đắc Thọ nhìn Triển Nhược Trần, hai người gật đầu... Vì thế, Phan Đắc Thọ phất mạnh tay...
Một quả pháo hoa bắn vọt lên trời, người của Kim Gia Lâu ẩn phục hai bên đồi phân thành bốn mũi hò hét xông ra...
Ở bên trái phía trước là sáu vị Bảo Đầu cấp chữ Lôi, họ dẫn sáu bảy mươi hắc y đại hán xông thẳng vào bên phải phía trước địch phương.
Bên trái phía sau là sáu vị Bảo Đầu cấp chữ Điện, do Uyên Ương Cước Vũ Lục dẫn gần tám mươi hai tay đại hán đánh tấp vào bên phải phía sau của địch phương.
Hai phía còn lại là do Vu Hoành Đạt và Tăng Tú Hùng, cùng với tám vị Bảo Đầu dẫn hơn một trăm tay đại hán tấn công thẳng vào địch nhân.
Đây là một vùng đồi rộng lớn, song phương vừa xáp mặt, đã xông xả vào chém giết loạn xạ...
Hỏa Ấn Tinh Quân Phan Đắc Thọ lộn người trên không trung mấy vòng, đáp xuống chắn ngang trước mặt Qua Siêu Sinh, cười hắc hắc trầm giọng:
– Tiểu tử kia, lão phu đợi đến ngày nay đã phiền lắm rồi!
Khấp Vương Qua Siêu Sinh buông tiếng khóc nhưng không thấy nước mắt, nói:

– Hảo hảo, ngươi sẽ được toại nguyện, ta cho ngươi sớm lên đường như ý nguyện!
Hai chiếc đầu lâu nằm ở tay, chưa thấy thân hình di động, Qua Siêu Sinh đã đáp người xuống đất.
Đứng trước mặt Phan Đắc Thọ, gã ta nói giọng ồm ồm:
– Phan Đắc Thọ, ngươi sống không lâu nữa đâu, ngươi phải lập tức rời khỏi thế giới hoa lệ này, đục xuống âm ty địa phủ. Khục, khục...
Phan Đắc Thọ nghiến răng nói:
– Qua Siêu Sinh, loại nửa người nửa quỷ như các ngươi khi hiếp kẻ lương thiện, hù dọa dân tình còn có thể được, còn Kim Gia Lâu không xem bọn ngươi ra gì, hôm nay gặp nhau đây, bọn ngươi còn sống được mấy giờ nữa?
Động tác của Phan Đắc Thọ cực nhanh, cặp vòng đao lớn, một loại lợi khí sát nhân thuộc bá đạo, cùng một phương hướng quật nhanh về phía đối phương!
Động tác kỳ quái, Qua Siêu Sinh vung chéo cặp đầu lâu, người đã bay sang một bên, chỉ nghe “coong” một tiếng gỏn gọn!
Phan Đắc Thọ rất quen thuộc đối với loại âm thanh đó, bật người nghiêng sang hướng tả ba xích, nghe “vèo” một tiếng bên tai, hai mũi khô cốt đinh đã bay lui phía sau!
Phan Đắc Thọ đại nộ, nói lớn:
– Đã cách mười mấy ngày, ngươi vẫn cậy vào mấy loại độc tà môn đó, nó đã không có tác dụng gì đối với ta nữa!
Qua Siêu Sinh quay người, tay trái đưa cao chiếc đầu lâu, trầm giọng:
– Ngươi cũng chẳng hơn gì!
Giọng nói đang vang, gã ta vung chéo cặp đầu lâu về phía trước.
Cặp vòng đao của Phan Đắc Thọ hợp lại một, khi cặp đầu lâu của đối phương vụt tới nửa chừng, bỗng nghe “keng” một tiếng, đánh bật ngược cặp đầu lâu. Liền lúc đó, cặp vòng đao múa vùn vụt áp đảo Qua Siêu Sinh tránh tả né hữu, không kịp phát ra ám khí được!
Phan Đắc Thọ muốn chiếm tiên cơ khống chế địch, không để cho đối phương có thời gian nhắm chuẩn xác để tung ám khí.
Hai chiếc đầu lâu vung cuồng chống trả, Qua Siêu Sinh phát ra tiếng khóc tợ báo tang, lập tức thi triển chiêu Xuyên Vân Tung vọt xuyên qua khoảng hở độ hai xích giữa cặp vòng đao và đỉnh đầu của Phan Đắc Thọ một cách xảo diệu!
Đó là một hiểm chiêu, dễ lòi ruột như chơi, nhưng gã ta vẫn an toàn đáp xuống sau lưng Phan Đắc Thọ cách độ năm xích, Phan Đắc Thọ cũng ngầm thán phục gã tính Qua to gan!

Xoay người, Qua Siêu Sinh vung cặp đầu lâu đánh ngược trở lại, miệng hét lên:
– Phải cho ngươi biết lợi hại!
Tiếng "hại" vừa dứt, chiếc đầu lâu trên tay phải gã ta đã phát ra độc đinh, người bay ngược lên trên...
Phan Đắc Thọ lãnh tĩnh như thường, hai vòng đao hoa lên đón đỡ làm ám khí, miệng gọi:
– Tô Kiệt, chuẩn bị lấy đầu tên này!
Qua Siêu Sinh lại phát ra tiếng cười quái dị...
oOo Lúc này...
Vô Hình Đao Cổ Ung dẫn sáu vị Bảo Đầu cấp chữ Tinh của Kim Gia Lâu đánh thẳng vào Đông Phong đường chủ Âm Dương Trảo Bộ Tiểu Kiều. Bên cạnh Bộ Tiểu Kiều còn có hai vị phó đường chủ Hồ Hiên và Triệu Cảm.
Vô Hình Đao Cổ Ung thấy Bộ Tiểu Kiều niên kỷ độ hai mươi, gương mặt trắng nõn, đôi mày thanh và dài, chỉ có cái miệng khá dài, khi cô ta ngậm miệng lại trông giống như muốn khóc, Cổ Ung cười nhạt nói:
– Thật là một con điếm, ta làm thịt ngươi!
Bộ Tiểu Kiều hừ một tiếng, quét ngang khô cốt trảo, giọng rít lên:
– Để xem ai lên đường trước!
Keng một tiếng chóe lửa, khảm đao của Cổ Ung bị bật ngược ra ba xích, khiến cho lão ta không thể không đề cao cảnh giác đối với nữ nhân này!
Một bên, phó đường chủ Hồ Hiên cho rằng cơ hội hiếm có, bất ngờ vung cặp khô cốt trảo một dài một ngắn đánh vào phía sau lưng Cổ Ung, không ngờ Bài Đao Chùy Giáp Lạc Đại Hành hét một tiếng lao người tới, khô cốt trảo chưa đánh trúng người đối phương, đã bị Lạc Đại Hành trỏ ngọn chùy đánh bay ngược lui sau, Thành Đại Quang Nhân lúc này lách người lên, vung ba ngọn búa liên tiếp, Hồ Hiên đã a một tiếng, ném khô cốt trảo ở tay trái, lộn ngược người lui sau...
Phía bên kia, Tăng Tú Hùng đã quát bảo:
– Huyền Tiểu Hương, lão không nhanh đi chi viện Kim Tương Ngọc? Ta nơi này không cần lão! Ạ.
Thấy Tây Phong đường chủ Hô Diên Cửu Tử và Tăng Tú Hùng đều máu đỏ cả áo, mặt của Hô Diên Cửu Tử nhừ như cháo thịt, trước ngực rách toang, máu thịt bầy nhầy, còn Tăng Tú Hùng sau lưng rách một đường lòi thịt, chiến mạn che mặt bị khô cốt trảo quét bay mất đi khi nào không hay...
Lúc này...
Song phương tàn sát lẫn nhau khốc liệt, máu tuôn đầy trời, tiếng quát

tháo và tiếng kêu la chỗ này lắng xuống chỗ khác vang lên, thịt người từng mảng bay tung tóe, binh khí rơi ngổn ngang, một trận chiến đẫm máu bạo tàn!
Triển Nhược Trần lao vút người lên, thân pháp kỳ dị, lướt qua trên đầu mười đại hán áo tro, đáp xuống trước mặt Đoạn Nhĩ Sinh.
Thân pháp của chàng, Đoạn Nhĩ Sinh lập tức nhận ra ngay, dù chàng có mang mặt nạ và bao tay. Lão quát:
– Triển Nhược Trần, là ngươi?
Hừ một tiếng trầm lãnh, Triển Nhược Trần nói:
– Chính ta!
Đoạn Nhĩ Sinh phẫn nộ nói lớn:
– Triển Nhược Trần, ngươi phải cẩn thận cho ta!
Triển Nhược Trần cười nhạt:
– Đối phó ngươi, hoặc đối phó bất cứ một địch nhân nào khác, ta vẫn luôn thận trọng, không dám khinh suất!
Đoạn Nhĩ Sinh từ từ xuống ngựa, Đoạn Phương Cô cũng xuống ngựa theo.
Đoạn Phương Cô nghiến răng ném ánh mắt hằn học nhìn Triển Nhược Trần, đanh giọng:
– Triển Nhược Trần, ta muốn nhìn thấy ngươi gục chết dưới chân phụ thân ta!
Triển Nhược Trần cười lạnh nhạt tiếp lời:
– Vết thương còn đó, đã chứng minh rõ ràng ai sẽ hạ gục ai!
Đoạn Nhĩ Sinh trên người bảy vết đao, tuy không sâu, nhưng da mặt đã đổi.
Lão hằm hằm tức giận nói:
– Triển Nhược Trần, ngươi không nên đắc ý quá sớm, chuyện thắng bại không phải do ở miệng, mà do ở thủ đoạn của mỗi người, và ngươi, sẽ lập tức kêu cuồng thảm thiết, hóa thành một vũng máu tanh!
Triển Nhược Trần gằn giọng:
– Đoạn Nhĩ Sinh, mấy độc vật trên người ngươi chẳng còn đáng để ta đặt mắt tới đâu!
Đoạn Nhĩ Sinh luôn miệng kêu lên những tiếng kỳ quái, Đoạn Phương Cô nói:
– Phụ thân, còn đợi gì nữa? Ra tay thu thập tên súc sinh cuồng ngôn đó đi!
Triển Nhược Trần cười ha ha cất giọng:
– Có người lại nhất tâm muốn làm vợ của súc sinh này. Ha ha...
Đoạn Phương Cô chửi mắng:

– Triển Nhược Trần, ngươi không phải là người...
Triển Nhược Trần vẫn không thua kém:
– Chí ít vẫn có mùi người hơn so với bọn quỷ các ngươi!
Đoạn Phương Cô chỉ thẳng vào mặt Triển Nhược Trần, giọng the thé:
– Phụ thân, ra tay đi, nhanh giết hắn ta...
Đáp lại tiếng kêu của Đoạn Phương Cô là thân hình của Đoạn Nhĩ Sinh, lão ta bật người lên cao ba trượng, tợ như con hạc hồng từ trên trời bay xuống, hai chiếc đầu lâu phát ra vô số độc đinh, bay rào rào xuống người Triển Nhược Trần...
Triển Nhược Trần hú một tiếng dài, hai vai xoay nhanh, Sương Nguyệt Đao tỏa ra rợp trời, hai tay dang ra, lập tức giống như bình địa nổi phong ba, thân hình chàng hóa thành vòng tròn xoáy hình xoắn ốc màu xanh, ánh đao đan chéo thành từng vòng tròn, dựng lên như một ngôi tháp, hào quang lóe lên rực trời...
Đúng là Nhẫn Lũy Phù Đồ!
Trong rừng đao dày đặc vang lên những tiếng “keng keng cạch cạch”, bóng hình màu hồng luồn qua ánh đao đáp xuống ra xa, vô số làn độc đinh bị tầng đao đánh bay tứ phía.
Tầng đao càng tỏa ra lớn hơn, Đoạn Nhĩ Sinh từ xa đã cất giọng cười hắc hắc không ngớt...
Triển Nhược Trần kinh ngạc bởi loại U phù thân pháp của Đoạn Nhĩ Sinh, liền biết lão ta hút lấy tinh tủy của thiếu nữ để luyện thành U phù tọa vân đại pháp, loại võ công đó rất tàn bạo mới luyện thành!
Ánh đao vừa tắt, Đoạn Nhĩ Sinh đã vung chiếc đầu lâu khác lên không trung, miệng hét lên:
– Tính Triển kia, Nhẫn Lũy Phù Đồ của ngươi cũng mất linh rồi, giờ ngươi phải chết!
Giọng lão ta còn vang vọng giữa không gian, từng luồng độc phấn đã phụt ra...
Độc phấn lùa theo ngọn gió bay tản về phía tây!
Triển Nhược Trần tức tốc lao vút người lên cao, thấy làn độc phấn màu hồng bay cuộn qua dưới chân, từ xa đã vang lên tiếng kêu la thảm não, không ít hắc y đại hán hai tay bưng lấy mắt, kêu cuồng lên:
– Mắt, mắt của ta!
Có mấy tên đại hán áo tro cũng bị trúng độc phấn, họ không đeo mặt nạ, lập tức thịt trên mắt chảy lóc ra, ôm mặt lăn đùng trên đất kêu gào đau đớn!
Đoạn Phương Cô đã đứng ở đầu hướng gió, giọng lanh lảnh:

– Triển Nhược Trần, ngươi không thoát được đâu!
Đáp xuống đất rồi búng người lên tiếp, Triển Nhược Trần cất giọng:
– Thoát không được chính là bọn ngươi!
Theo tiếng quát, ánh đao tầng tầng lớp lớp bạt về phía địch phương!
Đoạn Nhĩ Sinh rống lên một tiếng, vung cặp đầu lâu nghênh tiếng, hai bóng người đột ngột phân ra, rồi hợp lại...
Bỗng từ xa có tiếng kêu vang lên hãi hùng!
Tiếng kêu vọng lại phía bên này, khiến mọi người dự cảm trận kình phong huyết vũ này càng thảm khốc hơn!
Biến hóa đột ngột, đã làm phân cách Triển Nhược Trần và Đoạn Nhĩ Sinh ra. Triển Nhược Trần lùi ra bảy tám bước, còn Đoạn Nhĩ Sinh hú một tiếng, bay người ra ngoài ba trượng!
Bất chợt, Đoạn Phương Cô kinh ngạc kêu lên:
– Kim Thân Vô Ngân! Ngươi...
Không sai, Kim Thân Vô Ngân đến rồi, bên cạnh bà ta còn có Phí Vân và Thân Vô Kỵ!
Kim Thân Vô Ngân sau khi thoát qua một lần nạn kiếp, lại khôi phục uy nghi vốn có của bà ta!
Lúc này, trên khuôn mặt thon gầy và trắng, đôi mắt phượng hàm nộ, đôi mày đen nhíu sát lại một, miệng phát ra tiếng hừ lạnh lùng.
Bà ta vừa xuất hiện, bọn đại hán lập tức reo hò dữ dội!
Nhìn một đống thi thể và hơn hai mươi huynh đệ của Kim Gia Lâu bị mù mắt, Kim Thân Vô Ngân lạnh giọng:
– Đoạn Nhĩ Sinh, ngươi đáng chết!
Đoạn Nhĩ Sinh bất giác toàn thân phát run, sắc mặt thấy càng đỏ hơn, lão đưa cặp đầu lâu lên, nói:
– Kim quả phụ, người khác còn sợ ngươi, chứ bản bang chủ không bao giờ sợ. Ta thả ngươi đi, là muốn đối mặt cùng ngươi quyết một trận phân cao thấp.
Giờ ngươi đến đây, ta cũng đỡ phải phí công!
Kim Thân Vô Ngân trầm giọng:
– Ngươi tự xưng chủ của một bang, chẳng nghĩ gì đến quy củ võ lâm, đạo nghĩa của giang hồ, các người dùng thủ đoạn vô cùng thấp hèn bắt ta vào đại động, phải nói là một chuyện làm ta vô cùng căm hận, bởi vậy bị các ngươi ngày ngày lăng nhục đánh đập, ta chẳng muốn mở mắt ra, miệng càng không nói, vì các ngươi không cùng với ta nói chuyện phân trường đoản, thì nói gì đến chuyện điều kiện.
Đoạn Nhĩ Sinh phẫn nộ lớn tiếng:
– Bắt ngươi, chỉ là một thủ đoạn, không giết ngươi, chính là lòng nhân từ của bọn ta. Kim quả phụ, như hôm nay song phương sáp

trận, nói nhiều bằng thừa!
Vô Tình Báo Phí Vân quát:
– Ngươi là thứ gì, cũng dám muốn tiếp chiêu với Đương gia bọn ta hả? Hừ!
Đoạn Nhĩ Sinh đôi mắt sâu lõm chớp động liên tục, bỗng quay phắt người, rống lên:
– Ta phải cho bọn ngươi biến thành cát bụi!
Lão bay người lên không trung, kêu lớn:
– Chúng ta cùng chết!
Tiếng kêu vừa dứt, thấy một luồng khói hồng dày đặc như sương mù tỏa ra tứ phía. Tiếp theo, không ít bọn đại hán áo tro kêu cuồng lên đâm đầu chạy toán loạn, mặt đất nghe những tiếng róc róc, thật khủng khiếp, cũng không biết lão ta dùng loại độc dược gì, thấy những thi thể trên đất co rút lại, cây cỏ cũng khô rụi nằm rạp xuống!
Đoạn Nhĩ Sinh bay lướt người đi, mọi người hốt hoảng chạy dạt ra tứ phía, chỉ có Triển Nhược Trần lại vung Sương Nguyệt Đao bay thẳng lên cao năm trượng, đuổi bám theo lão ta, miệng quát:
– Đoạn Nhĩ Sinh, ngươi chạy không thoát, nạp mạng đây!
Theo tiếng quát, ánh đao tỏa ra tợ như màng sương dày đặc phủ xuống, Đoạn Nhĩ Sinh hú lên một tiếng dài, cánh tay bên phải bị chém đứt từng khúc rơi xuống đất, máu xịt ra như cái vòi phun nước, lão ta đáp xuống ở đầu hướng gió, kéo tay Đoạn Phương Cô, kêu cuồng lên:
– Chúng ta thoát nhanh!
Lão ta thoắt người lao đi, để lại trên mặt đất những khúc ngón tay và bàn tay vung vãi, và dòng máu tươi chạy dài hơn ba trượng...
Triển Nhược Trần vòng ngược lại định đuổi theo, Kim Thân Vô Ngân đã cất cao giọng:
– Không cần đuổi nữa!
Chàng phẫn nộ quét ánh mắt nhìn xung quanh, thấy bọn đại hán áo tro chạy trốn thục mạng!
Trên triền đồi, Âm Phong Trảo Bạch Tự Tại hai cánh tay đầy máu, phát hiệu ra lệnh:
– Nhạc đâu? Thổi khúc thoái lùi!
Huyền Tiểu Hương đứng trên mỏm đá cạnh đó, mắng mỏ:
– Thổi nhạc đưa đám bọn ngươi thì phải!
Lão múa đao xông tới phía Bạch Tự Tại.
Bạch Tự Tại chợt nghĩ ra bốn tay thổi nhạc đã bỏ mạng đương trường!
Gã ta liền hô:

– Các huynh đệ, rút nhanh!
Huyền Tiểu Hương hô:
– Huynh đệ Kim Gia Lâu, truy sát cho ta!
Hơn hai trăm hắc y đại hán hò hét đuổi theo chém giết bọn Cô Lâu Bang...
Quả nhiên, binh bại như núi đổ, Đại Mạc Cô Lâu Bang không ngờ rằng nội trong một ngày lại thất bại bi thảm như vậy!
Hắc y đại hán của Kim Gia Lâu cũng thật hung hăng, đuổi theo chém giết đến ngoài hai mươi dặm mới chịu thôi, vừa nhìn theo vừa chửi mắng bọn Cô Lâu Bang đè nhau chạy trốn!
Đây là một trường bạt sát chính diện, người của song phương tử thương khá nặng nề!
Đại Mạc Cô Lâu Bang ngoài Đoạn Nhĩ Sinh và Đoạn Phương Cô đâm đầu chạy thoát ra, những nhân vật chủ yếu còn có Âm Phong Trảo Bạch Tự Tại, Tây Phong đường chủ Hô Diên Cửu Tử, còn bọn đại hán áo tro cũng chỉ sống sót lại một nửa!
Kim Gia Lâu cũng tử thương khá nặng.
Phan Đắc Thọ ngồi một chỗ, máu me đầy người. Cổ Tự Ngạn và Bình Úy trong Phi Long Bát Vệ cũng bị lãnh mấy đòn trảo.
Trong bốn cấp Lôi Điện Tinh Nguyệt cũng có ba người bị trọng thương. Các huynh đệ bỏ mạng cũng gần một trăm người, có hơn hai mươi người bị trúng hỏa diệm xích độc của Đoạn Nhĩ Sinh phân thây toái cốt mà chết!
Triển Nhược Trần bước lên trước mặt Kim Thân Vô Ngân, thần tình sục sôi nghĩa khí, nói:
– Mẹ, mẹ khỏe hẳn rồi!
Kim Thân Vô Ngân buông tiếng cười một tràng dài...

Thần Đao Sát Thủ

Hồi 27
Tận Trừ Lũ Yêu Ma
Thái Bình Cho Muôn Chúng

Nắm lấy tay Triển Nhược Trần, Kim Thân Vô Ngân cố đè nén dòng lệ nóng nhưng vẫn cứ tuôn trào, giọng nói xúc động:
– Nhược Trần, hảo hài tử của ta, họ ... họ đã nói với ta về hành động của con trong mấy ngày qua. Hài tử ... khổ cho con, lụy cho con ... ta

thêm một lần nữa được hãnh diện về con ...
Triển Nhược Trần nói giọng nghẹn ngào:
– Mẹ, Trần nhi bắt ái nữ của Đoạn Nhĩ Sinh từ Đại Mạc về, nhưng lại càng bị lão ta đánh lừa, nhắc đến thêm hổ thẹn mà thôi!
Kim Thân Vô Ngân lắc đầu nói:
– Hài tử, Đoạn Phương Cô hoàn toàn không trọng yếu, Đoạn Nhĩ Sinh là một con xích ma, lão ta sau khi biết Đoạn Phương Cô bị con bắt về Liêu Bắc, đã dùng kế để lừa con mắc bẫy, chuyện này chính tai ta nghe thấy. Bấy giờ lão tính Đoạn kia còn phán một lời độc địa đối với Qua Siêu Sinh:
cứu được thì cứu, nếu không thì thà phải chiếm lấy Kim Gia Lâu, còn ái nữ thì nghe theo mệnh trời vậy!
Triển Nhược Trần phẫn uất nói:
– Thật ác, Đoạn Nhĩ Sinh là người cuồng!
Kim Thân Vô Ngân gật đầu tiếp lời:
– Bởi vậy ta nói con bắt Đoạn Phương Cô là không trọng yếu, quan trọng chính là con đã giết được bọn Vưu Nô Nô, Thương Hoằng, Hách Đại Son, Thiết Bưu... Con nên biết, những người này đều là đối đầu với Kim Gia Lâu, nếu họ liên thủ lại, thì trận chiến hôm nay thắng hay bại rất khó nói được!
Cạnh bên, Phan Đắc Thọ lên tiếng:
– Lời của Đương gia rất phải, lần này thật may thiếu chủ đi Đại Mạc, nếu ác bà Vưu Nô Nô cũng dẫn quân tới, chuyện thắng bại không những khó nói được, mà thương vong của phía ta cũng tăng lên gấp bội!
Vòng qua dãy đồi, bỗng nghe tiếng chuông ở Đại Kim Lâu ngân vang, mọi người cùng Kim Thân Vô Ngân trở về reo hò vang dội!
Ở phía Đại Kim Lâu, thấy đi ra hơn một trăm tay hắc y đại hán. Đi trước toán đại hán này là Thân Vô Kỵ, phu phụ Thụy Lương, tỷ muội Thân Vô Cầu... Số người này trấn giữ Đại Kim Lâu, sau khi nghe tin đánh dẹp được bọn Cô Lâu Bang, liền nhảy vọt reo hò như sấm dậy. Đến khi Kim Thân Vô Ngân cùng mọi người trở về, bèn lập tức gióng chuông mừng thắng lợi!
Kim Thúc Nghĩa và Thân Vô Kỵ chạy ra trước nghênh đón, Thân Vô Kỵ rạo rực niềm vui, nói:
– Chúng ta thắng rồi, Kim Gia Lâu đắc thắng, Cô Lâu Bang thất bại, vậy chứng minh được quy củ giang hồ vẫn giữ, đạo nghĩa võ lâm vẫn lưu. Đại muội, chúng ta càng vững bền, ha ha...
Lúc này Thi Gia Gia cũng chạy lại, lệ rơi thánh thót, kêu lên:
– Mẹ, chúng ta thắng rồi, mối hận mười hai ngày bị tù cũng đã báo

thù được!
Kim Thân Vô Ngân rạng rỡ niềm vui, cất giọng cười vang, lau nước mắt còn đọng trên má, nói:
– Truyền lời của ta, Kim Gia Lâu mở tiệc mừng ba ngày, mỗi người tăng lương bổng một tháng!
Lời bà ta vừa nói ra, tiếng reo hò vang dội cả đất trời!
Đoạn Nhĩ Sinh bang chủ Cô Lâu Bang giảo hoạt ác độc, sau khi thất bại rút quân về, lão ta điểm lại nhân mã chỉ còn không đến một trăm người. Trong đó ngoài Đoạn Phương Cô và Hô Diên Cửu Tử không bị thương ra, số nhân vật trọng yếu còn lại đều đã tử thương. Thất bại thảm hại như vậy, khiến Đoạn Nhĩ Sinh cười lên ha ha như một kẻ cuồng...
Cánh tay phải bị đứt mất bàn tay đưa cao lên, ở vết thương vì đắp một loại thuốc kỳ quái nên chảy ra nước bầy nhầy như tương, Đoạn Nhĩ Sinh cười xong, cất cao giọng:
– Mối hận mất tay khó tiêu trừ, nội trong hai năm ta phải luyện thành "Đoạt Mệnh Độc Phong", giết sạch lũ ngông cuồng Kim Gia Lâu!
Lời lão ta vừa dứt, bọn thuộc hạ lập tức vung hai tay hô lớn:
– Bang chủ vạn tuế, Cô Lâu Bang vạn tuế!
Đoạn Nhĩ Sinh nhìn Đoạn Phương Cô, hai người cùng hiện nụ cười đầy mãn ý!
Lúc này...
Trước mặt là con sông trong xanh, sông tuy rộng chỉ có hai mươi trượng, nhưng mực nước ở giữa cũng sâu đến hơn một trượng. Người của Cô Lâu Bang kéo nhau đi một đoàn, vừa đến nơi này, Đoạn Phương Cô bỗng chú mắt về con thuyền nhỏ ở xa xa, trên mặt cô ta lập tức phủ lên một lớp sương lạnh!
Nhìn thấy chiếc thuyền liền nghĩ đến Từ Tiểu Hà, tất cả những điều bất hạnh xảy ra, hoàn toàn là do bàn tay của Từ Tiểu Hà gây nên. Nếu Từ Tiểu Hà không theo Triển Nhược Trần đến Đại Mạc, nếu không có cô ta kịp thời cứu Triển Nhược Trần, thì hôm nay cũng sẽ không có Triển Nhược Trần trên đời, đương nhiên, Kim quả phụ cũng đừng mong thoát chết. Như vậy, thảm bại hôm nay sẽ thuộc về Kim Gia Lâu chứ không phải Đại Mạc Cô Lâu Bang.
Phẫn nộ quay mạnh đầu lại, Đoạn Phương Cô nghiến răng nói:
– Phụ thân, Cô nhi cho rằng thất bại của chúng ta là đều do con nữ tặc ở trên chiếc thuyền nhỏ đó!
Đoạn Nhĩ Sinh ngẩng đầu nhìn về chiếc thuyền, buông giọng:
– Phương Cô, con đem sự tình nói rõ cho ta nghe!
Đoạn Phương Cô liền kể rõ về chuyện Từ Tiểu Hà đẩy cửa động cứu

Triển Nhược Trần ra...
Đoạn Nhĩ Sinh đôi mắt chớp động, mặt đỏ rực lên, cất giọng:
– Cũng được, ta đang muốn hút tủy người để bồi bổ tổn thương thân thể của ta!
Lão ta liền gọi:
– Tây Phong đường chủ đâu?
Tây Phong Đường chủ Hô Diên Cửu Tử cất cao giọng:
– Thuộc hạ có mặt!
Đoạn Nhĩ Sinh chỉ về phía chiếc thuyền,...
[mất một hàng]...
Hô Diên Cửu Tử đáp:
– Thuộc hạ tuân mệnh!
Gã ta nắm khô cốt trảo xông về phía chiếc thuyền...
Trên chiếc thuyền, một thiếu nữ đang ngồi, chỉ vì thiếu nữ đó đang dựa vào khoang thuyền thả hồn suy tư, suy tư đến xuất thần, nên hoàn toàn không phát giác đối với gã áo tro đột ngột xuất hiện dưới rặng liễu. Đến khi nghe tiếng bước chân "sột soạt" sắp đến bên thuyền, cô ta bất chợt kêu lên:
– Nhược Trần ca!
Rồi lập tức quay đầu lại!
Cô ta – Từ Tiểu Hà, khi cô ta vừa nhìn thấy nhân vật vừa xuất hiện, liền biết ngay là người của Cô Lâu Bang.
Phẫn nộ đứng vụt dậy, Từ Tiểu Hà đã nhìn thấy toán người áo tro ở dưới hàng liễu. Cô ta hai tay chống eo trừng nhìn Hô Diên Cửu Tử, hỏi:
– Ông muốn gì?
Nhe hàm răng vàng ra, Hô Diên Cửu Tử lướt nhìn người Từ Tiểu Hà một lượt, cất giọng:
– Được mắt lắm, cũng chính là người mà bang chủ ta cần!
Từ Tiểu Hà biết chuyện Đoạn Nhĩ Sinh hút tủy thiếu nữ, liền hừ một tiếng, nói:
– Thứ không biết mở to mắt mà nhìn, ra xem ngươi đang tìm cái chết đấy!
Cười hắc hắc, Hô Diên Cửu Tử trầm giọng:
– Ngoan ngoãn theo ta? Hay là muốn đại gia lên thuyền ôm đi?
Từ Tiểu Hà lạnh giọng:
– E phiền cho ngươi!
– Đại gia rất muốn vậy!
Dứt lời, Hô Diên Cửu Tử đã bay người lên không trung, chưa đáp xuống thuyền, khô cốt trảo ở tay phải vung liên tiếp mười một đường.

Từ Tiểu Hà búng người lên cao, lộn ba vòng, khi chân vừa đáp xuống đỉnh thuyền lại vọt người về phía mũi thuyền, chân tung nhanh, suýt tí nữa đạp trúng vùng hậu đầu của địch nhân!
Hô Diên Cửu Tử lập tức phát hiện khinh công của nữ nhân này cao tuyệt, vừa đứng vững, gã ta nhìn chòng chọc vào Từ Tiểu Hà đang đứng ở mũi thuyền, nói:
– Thảo nào ngươi dám đột nhập Đại Mạc, khinh công khá tuyệt!
Từ Tiểu Hà cười nhạt:
– Tàm tạm thôi!
Hô Diên Cửu Tử bỗng quát lên một tiếng, khô cốt trảo quật vùn vụt vào đầu và mặt Từ Tiểu Hà...
Từ Tiểu Hà hét lên, vung mạnh hai tay phát ra một lần, luồn xuyên qua ngọn trảo của đối phương...
Không gian tĩnh lặng không có âm thanh, lại nghe Hô Diên Cửu Tử phát ra tiếng hú quái dị, ngã người xuống thuyền. Khô cốt trảo chưa thoát khỏi tay, nhưng trên cánh tay phải gã ta bị rạch một đường dài đến nửa xích!
“ÔLan Chỉ Xuyên Tâm” Từ Tiểu Hà tay cầm mũi dùi sắt hình tam giác có độc, đứng trên thuyền, cười gằn nhìn địch nhân đau đớn run lẩy bẩy bên bờ, bỗng phát hiện có một bóng hình màu xám bay lướt tới bên cạnh Hô Diên Cửu Tử.
Đúng là Đoạn Phương Cô đến rồi!
Từ Tiểu Hà cười nhạt, cất giọng:
– Một lần thất bại không đủ để chứng tỏ thất bại vĩnh viễn. Từ Tiểu Hà, bọn ta sẽ quay lại, chỉ có điều, ngươi sẽ không nhìn thấy được ngày đó, vì... hừ...
Từ Tiểu Hà nét mặt lạnh lại, nói:
– Vì ngươi muốn giết ta, đúng không?
– Không sai, vì ngươi vô tri, vì ngươi rước họa cho tên tính Triển kia, ta cần phải giết ngươi!
Từ Tiểu Hà hừ một tiếng, lạnh giọng:
– Bằng vào ngươi ư? Gọi cả lão già của ngươi đến đây, bản nương tiếp luôn một thể!
Đoạn Phương Cô cười lạnh hạo bước cận về phía Từ Tiểu Hà, trầm giọng:
– Một mình ta cũng đủ rồi!
Dứt lời, người đã bay lên trên không, Từ Tiểu Hà đang định lao vào tiếp chiêu bỗng thấy Đoạn Phương Cô hai tay đưa ngang, ngón cái áp lên ngón giữa bắn ra hai vệt độc phấn màu vàng.
Từ Tiểu Hà xoay vụt người, vừa tránh qua độc phấn của địch nhân.

Không ngờ khi Đoạn Phương Cô hai chân vừa đáp xuống thuyền, nghe vèo một tiếng, Từ Tiểu Hà còn chưa đứng vững, đã phát hiện độc phấn dính trên người. Cô ta thừa biết lợi hại của độc phấn, chưa dứt tiếng kêu, đã lao đầu xuống dòng sông...
Cười gằn mấy tiếng, Đoạn Phương Cô nhìn Từ Tiểu Hà trôi lềnh bềnh bất động giữa dòng sông, nói:
– Ngươi biến thành nước trôi chảy theo dòng sông, thật ý vị vô cùng. Hắc hắc...
Đoạn Phương Cô nhảy xuống khỏi chiếc thuyền, đột nhiên Hô Diên Cửu Tử rống lên một tiếng, hai mắt chảy máu lồi ra khỏi tròng, gục chết bên mỏm đá!
Đoạn Phương Cô cũng phải thất kinh, không ngờ Từ Tiểu Hà cũng là người thi độc, thật không xem thường cô ta được!
oOo Hiện tại, trong Kim Gia Lâu ở Trường Xuân Sơn tràn ngập những tiếng hân hoan vui mừng, khiến cho những người thọ thương cũng reo hò hát ca!
Ở Đại sảnh của Đại Kim Lâu, Kim Thân Vô Ngân nói với Triển Nhược Trần đang ngồi một bên:
– Đợi qua những ngày này, ta muốn gặp mặt cô nương có tên "Lan Chỉ Xuyên Tâm" Từ Tiểu Hà đó!
Triển Nhược Trần chỉ biết lắc đầu, đáp:
– Cô ta là người sống trong lý tưởng, tự đặt mình trong bức thành trì tư tưởng của mình, cô ta sống rất an lạc, chỉ e cô ta sẽ không tới đây!
Thi Gia Gia ngồi cạnh bên cười tiếp lời:
– Nếu muội đích thân đi mời cô ta thì sao? Cô ta cũng không đến ư?
Triển Nhược Trần nói:
– Cô ta cũng sẽ không đến, nhân vì cô ta vì hạnh phúc của chúng ta, nên càng không muốn xen vào giữa chúng ta, cô ta là một cô nương sống vì người khác!
Kim Thân Vô Ngân liền mỉm cười, nhẹ lời:
– Một con người như vậy ta càng muốn gặp cô ta, cô ta đang ở đâu?
Triển Nhược Trần bỗng nhiên mặt biến sắc, khoảnh khắc sau, chàng chống bàn đứng dậy, kêu lên:
– Mẫu thân, không ổn rồi, Trần nhi lo lắng...
Ngồi xung quanh còn có Phan Đắc Thọ và bọn Thân Vô Kỵ, nghe Triển Nhược Trần phát ra lời đó, bất giác sửng người ngạc nhiên!
Kim Thân Vô Ngân nói:
– Nhìn dáng con cấp hoảng khẩn trương, lẽ nào...
Triển Nhược Trần nhìn về phía hư vô, trong hư vô có hiện lên hình

bóng đẹp của Từ Tiểu Hà, chàng buông giọng nặng nề:
– Những nguyện trời có mắt, thiên vạn lần chớ gặp bọn họ!
Thi Gia Gia đang choàng tay bên chàng, vội hỏi:
– Chuyện gì vậy, chàng nói nhanh ra đi!
Triển Nhược Trần đôi mày nhíu sát lại, nói:
– Từ cô nương ở trên chiếc thuyền nhỏ bên sông Thanh Hà, phía đó là nơi qua lại của người Đại Mạc, bọn Cô Lâu Bang kéo về, Đoạn Phương Cô nhất định sẽ không bỏ qua cô ta, nếu lâm vào nguy khốn, ta sợ rằng sẽ xảy ra chuyện chẳng lành đối với cô ta...
Kim Thân Vô Ngân gật gật đầu, buông giọng:
– Rất có khả năng!
Triển Nhược Trần nghe vậy càng hoảng hốt hơn, vội bước đi, nói:
– Tôi lập tức đuổi đến đó xem sao!
Không có ai ngăn cản chàng!
Kim Thân Vô Ngân không can ngăn, Thi Gia Gia cũng đồng ý cho chàng đi!
Lúc này, con tuấn mã lao nhanh trên quan đạo đi về phía tây, Triển Nhược Trần vỗ ngựa liên tục, miệng quát tháo không ngừng, như muốn cưỡi mây mà bay!
Bóng hoàng hôn đã phủ kín không gian, mặt nước sông Thanh Hà lấp lánh muôn ngàn ánh sao, con thuyền nhỏ vẫn cắm sào đậu ở bên bờ!
Triển Nhược Trần không đợi ngựa dừng lại, lập tức gọi lớn:
– Tiểu Hà, Tiểu Hà muội!
Trên con thuyền vẫn vắng lặng, mà trong lòng chàng càng cuồn cuộn rối bời!
Nhảy lên thuyền, Triển Nhược Trần phát hiện có vết máu, phẫn nộ vén cửa khoang thuyền lên, thấy bên trong ngăn nắp gọn gàng, hai chiếc gối để ngang nhau, một bộ áo quần nam nhân để ngay ngắn, chàng biết đó là hình giả của mình, và cũng là một vật để tự an ủi tinh thần Từ Tiểu Hà, chàng bất giác cảm thấy con tim đau nhói!
Vụt đứng thẳng người dậy, Triển Nhược Trần kêu lên như một kẻ cuồng:
– Tiểu Hà, muội ở đâu?
Chàng lội theo dòng sông, vừa đi vừa gọi khản cả cổ họng!
Đột nhiên, bên những mỏm đá ở ven bờ, một bộ quần áo màu xanh có cục đá đè ở trên, trong nước sông trôi chảy thấy lấp loáng một bóng hình, Triển Nhược Trần lập tức lao người tới, bất giác đứng sửng người!
Chàng đưa tay cầm bộ áo quần lên, không sai, đây chính là bộ áo

quần của Từ Tiểu Hà. Triển Nhược Trần đau buồn tột độ, lấy tay đập vào đầu, đôi mắt nhỏ lệ, kêu lên:
– Tiểu Hà muội, muội chết thật thảm!
Nên biết rằng hóa cốt độc phấn của Cô Lâu Bang nếu trúng vào người lập tức biến thành nước mà chết, hình hài tiêu thất, xương đầu cũng biến thành phấn.
Lúc này Triển Nhược Trần run rẩy cầm bộ áo quần của Từ Tiểu Hà, ngẩng mặt lên trời kêu gào:
– Tiểu Hà muội, Triển Nhược Trần thề giết chết cha con Đoạn Nhĩ Sinh để báo thù cho muội!
Chàng cầm bộ áo quần của Từ Tiểu Hà vội vã quay đi về phía chiếc thuyền, bay người lên ngựa, đi về phía Long Tuyền Trấn...
Tới trên đồi dốc cách Long Tuyền Trấn không xa, chàng quả nhiên đuổi kịp bọn Cô Lâu Bang.
Cho ngựa vọt lên phía trước, Triển Nhược Trần chặn đứng cha con Đoạn Nhĩ Sinh và gần một trăm bọn đại hán áo tro.
Đoạn Phương Cô nhìn thẳng vào mặt Triển Nhược Trần, quát:
– Triển Nhược Trần, ngươi đuổi theo tới đây, chẳng lẽ muốn giết hết sao?
Triển Nhược Trần phẫn nộ ném bộ áo quần Từ Tiểu Hà xuống, quát:
– Thứ thật tàn ác, các ngươi kể cả một cô nương cũng không bỏ qua, hôm nay, hãy xem chuyện của các ngươi làm!
Đoạn Phương Cô không cần nhìn cũng biết đó là bộ áo quần của Từ Tiểu Hà, bèn cười hì hì nói:
– Triển Nhược Trần, bọn ta lần này tổn thất hơn một nửa, phải nói là tổn thương nguyên khí lớn, nếu truy căn cứu để chính là bại hoại dưới tay Từ Tiểu Hà, bọn ta thu thập cô ta là phải lẽ, lẽ nào bọn ta không đáng?
Triển Nhược Trần giận quá, phát cười, cất giọng:
– Kim Gia Lâu ta cũng tổn thất không ít, các ngươi hôm nay giết hại Từ cô nương, tạo thành mối hận suốt đời của ta. Đoạn Phương Cô, ngươi đã không tha Từ Tiểu Hà, ta cũng không tha cho cha con các ngươi!
Một giọng cười khục khục vang lên, Đoạn Nhĩ Sinh nằm trên kiệu bật người dậy, chỉ vào mặt Triển Nhược Trần, nói:
– Tính Triển kia, ngươi không nên cho rằng chặt đi cánh tay phải của bản bang chủ là thắng được ta, nếu thật sự giao đấu, ai thắng ai bại còn rất khó nói!
Hai tay thả xuống, đôi mắt nhìn thẳng, Triển Nhược Trần cất giọng:
– Đoạn Nhĩ Sinh, ngươi còn đợi gì?

Đoạn Phương Cô kêu lên:
– Triển Nhược Trần, ngươi thật sự muốn sát tuyệt sao? Để phụ thân ta đi, Từ Tiểu Hà là do ta giết, muốn giao đấu, ngươi ta quyết một trận sống còn!
Triển Nhược Trần thêm một lần đau nhói trong lòng, chàng nghĩ lại cảnh đánh chết Hoàng Huyên, như hôm nay lại phải ra tay đối với một thiếu nữ khác – Đoạn Phương Cô!
Chính ngay lúc này, bỗng nhiên ánh trăng tối sầm lại, một bóng hình màu hồng phủ xuống đầu, Đoạn Nhĩ Sinh đã hô lớn:
– Sát!
Đoạn Nhĩ Sinh tay trái đưa cao, chiếc đầu lâu phát ra vèo vèo liên tiếp, một làn độc đinh phóng thẳng tới Triển Nhược Trần.
Triển Nhược Trần xoay người, vệt sáng hình cầu vồng vạch lên giữa không trung, phủ lấy quanh chàng, những tiếng kêu khô khốc vang lên liên tiếp, vô số đinh độc bị gạt bay, không xuyên qua được làn đao.
Nhanh chưa đầy một chớp mắt, vệt sáng xanh lè chóe lên như điện, Sương Nguyệt Đao vấy lên một đường máu. Đoạn Nhĩ Sinh "hự" một tiếng rơi xuống đất, máu từ yết hầu lão ta phun ra ồng ộc, miệng lão ta lại kêu "hự hự" liên tục, lão ta hình như có rất nhiều điều muốn nói ra, nhưng không nói ra được!
Đoạn Phương Cô căm phẫn hét lên:
– Các huynh đệ Cô Lâu Bang, hãy báo thù vì bang chủ vĩ đại của các ngươi!
Gần một trăm tay đại hán áo tro ùa cào như đàn ong vây kín Triển Nhược Trần, khí thế và hung mãnh, như một bầy sói vây lấy một con sư tử!
Vâng, hảo hán chống không nổi đông người, lúc này Triển Nhược Trần có nghĩ như vậy!
Sương Nguyệt Đao tỏa ra một mảng vật sáng xanh dày đặc, Triển Nhược Trần gầm lên:
– Sát!
Có năm tay đại hán rống lên một tiếng lộn ra vòng ngoài, máu tươi đã dính đầy trên áo Triển Nhược Trần. Bọn đại hán càng lao vào liều lĩnh hơn, có mấy tên liều mạng xông vào ôm lấy chàng, lại bị ngọn đao chém bay đầu!
Đoạn Phương Cô ôm lấy cái đầu đầy máu của phụ thân, miệng gào lên:
– Làm thịt hắn ta, các người đông như thế vây giết một mình tên tính Triển kia, hắn chạy không thoát đâu, xông vào giết hắn ta đi!

Tiếng quát gần như cuồng dại, khiến cho bọn đại hán hung hăng xông vào vây giết Triển Nhược Trần...
Máu chảy tràn cả mặt đất, thịt bay đầy trời, Triển Nhược Trần vung đao chém giết đến đôi mắt đỏ kè, bọn đại hán cũng quên cả sống chết là gì!
Ngay lúc này, đột nhiên, từ phía Long Tuyền Trấn bỗng vang lên tiếng hò hét dậy trời, một đoàn nhân mã đông nườm nượp vung đao ào tới như nước lũ cuồn cuộn...
Triển Nhược Trần cả kinh, lẽ nào một toán người khác của Cô Lâu Bang kéo tới hay sao? Lúc này, nơi này, ngoài liều mạng ra không còn nghĩ gì hơn!
Bất ngờ, một giọng nói của nữ nhân vang lên:
– Là Nhược Trần ca!
Giọng nói rất quen thuộc, đó không phải chính là tiếng nói của Hoàn Nhan Tình sao?
Lại có giọng của một người khác gọi lớn:
– Triển tráng sĩ, Hô Diên Liệt của Tế Hãn tộc đến rồi!
Hô Diên Liệt, chính là người đã dẫn chàng tìm tới tiểu trấn bị cát che lấp!
Tiếp đó, giọng của Hoàn Nhan Tình vang lên:
– Huynh đệ các tộc Khắc Lỗ Luân Hà, hôm nay chính là lúc chúng ta tiêu diệt bọn Cô Lâu Bang gieo bao tai hại ở Đại Mạc, giết!
Trong bóng đêm xông ra hơn bốn trăm tráng sĩ, nào là cung đao trường mâu và kiếm... vây kín bọn đại hán Cô Lâu Bang.
Quá đột ngột, bọn đại hán Cô Lâu Bang lập tức quay lại chống trả, nhưng vốn sức cùng lực kiệt, lại địch đông ta ít, làm sao chống đỡ nổi, chỉ trong thoáng chốc đã hình thành cục diệnn bốn năm người vây đánh một người, chính là muốn chạy trốn cũng khó!
Đây thật sự chính là một cuộc tàn sát không thể tưởng tượng nổi!
Nửa giờ trôi qua, trường bạo sát cũng gần kết thúc!
Nửa giờ trôi qua, phương đông đã ửng màu hồng!
Hoàn Nhan Nghĩa cùng muội muội Hoàn Nhan Tình bước lên cạnh bên Triển Nhược Trần, Hoàn Nhan Tình tươi cười nói:
– Triển đại ca, chàng vẫn khỏe!
Triển Nhược Trần thấy người mình toàn cả máu, cười gượng tiếp lời:
– Nhưng cũng rất hung dữ, đúng không?
Lúc này Hô Diên Liệt bước tới, nói với Triển Nhược Trần:
– Sau khi tráng sĩ đi rồi, các trưởng lão Tế Hãn tộc bọn tôi lập tức đồng ý liên hợp với các huynh đệ ở hai bờ Khắc Lỗ Luân Hà, chuẩn bị quyết chiến với Cô Lâu Bang. Mấy hôm trước bọn tôi mới tiêu hủy

Địa ngục thành của họ, rồi kéo về Liêu Bắc, chuẩn bị hiệp trợ với người của Kim Gia Lâu, không ngờ lại gặp ở đây, cũng là một chuyến đi không. Ha ha...
Hoàn Nhan Tình tay kéo Triển Nhược Trần, nói trong nước mắt:
– Đi thôi, theo bọn tôi về Khắc Lỗ Luân Hà đi!
Triển Nhược Trần mỉm cười tiếp lời:
– Trần mỗ sẽ đi, có điều, không phải bây giờ!
Hoàn Nhan Nghĩa nói giọng chân thực:
– Bọn tôi rất thành ý mời tráng sĩ, Triển tráng sĩ, huynh lẽ nào...
Triển Nhược Trần đáp lời:
– Thịnh ý của hiền huynh muội, Triển Nhược Trần không dám xem thường, nhưng Triển mỗ trước hết phải trở về Kim Gia Lâu, để nghĩa mẫu khỏi trông chờ.
Ngày sau có dịp, Triển mỗ sẽ đến Khắc Lỗ Luân Hà bái phỏng!
Trời đã sáng hẳn, Triển Nhược Trần tìm ngựa, lại nhìn thấy Đoạn Phương Cô. Cô ta chết rồi, tay phải ôm lấy xác phụ thân – "Hấp Tủy Xích Ma" Đoạn Nhĩ Sinh, tay phải nắm thanh đoản đao, cả lưỡi đao găm lút trong bụng cô ta, trên mặt còn mang nét đầy thống khổ!
Triển Nhược Trần trầm mặc lắc lắc đầu, đoạn ôm quyền chào huynh muội Hoàn Nhan Tình và Hô Diên Liệt:
– Hiền huynh muội, chúng ta hẹn ngày gặp lại!
Hoàn Nhan Tình những giọt nước mắt đầy thất vọng chảy dài, người sững sờ, gục đầu vào vai Hoàn Nhan Nghĩa khóc nghẹn ngào!
Phía sau vang lên một loạt tiếng hô, bọn tráng sĩ Khắc Lỗ Luân Hà đưa cao hai tay, bày tỏ lòng kính mộ đối với Triển Nhược Trần!
oOo Cho ngựa đi chậm rãi qua sông Thanh Hà. Triển Nhược Trần ngưng ánh mắt nhìn chiếc thuyền nhỏ ven sông, thầm khấn cầu:
– Tiểu Hà, yên nghỉ đi! Kiếp này không được kết duyên, sẽ đợi đến kiếp sau đi!
Rời khỏi sông Thanh Hà, lúc này, Triển Nhược Trần thúc ngựa đi nhanh.
Trường Xuân Sơn tràn ngập ánh nắng chan hòa, dưới rừng tùng xanh tươi, chàng nhìn thấy đình đài lâu các nguy nga. Nhưng chàng chưa tới nơi, phía trước tự nhiên xuất hiện hai người, là hai nữ nhân!
Vì thế Triển Nhược Trần phát kinh gần như ngã người xuống ngựa!
Chàng lắp bắp thốt lên:
– Muội... muội... muội không chết, đúng không?
Đúng là "Lan Chỉ Xuyên Tâm" Từ Tiểu Hà, cùng nắm tay đi với Từ Tiểu Hà, chính là hiền thê của Triển Nhược Trần – Thi Gia Gia!
Triển Nhược Trần nhảy xuống ngựa chạy lại, kêu lên:

– Vậy là sao?
Thi Gia Gia tươi cười đáp lại:
– Chàng đi rồi, mẫu thân nghĩ đến cô ta, bèn đích thân dẫn Bát Vệ đến bên bờ Thanh Hà. Trời đã là canh hai, mẫu thân đích thân lên thuyền, thì gặp Từ Tiểu Hà muội đang ngủ. Nghĩ đến cô ta dành trọn cả tình yêu đối với chàng, liền dùng "thủ đoạn cứng rắn" để "bắt" cô ta về. Như vậy chàng nên cao hứng chứ?
Triển Nhược Trần bật cười, nói:
– Kỳ quái thật, ta cũng đến bên sông Thanh Hà, lội dưới sông tìm được bộ áo quần của Tiểu Hà muội, lúc đó ta đã...
– Chàng đã khóc rồi chứ gì? – Thi Gia Gia vừa nói vừa cười.
Triển Nhược Trần không hề giấu giếm:
– Còn hơn cả khóc nữa...
Bấy giờ, Từ Tiểu Hà buông tiếng cười tràn đầy niềm vui!
Lát sau, cô ta ngưng nụ cười, nói:
– Muội thật sự bị trúng hóa cốt độc phấn của Đoạn Phương Cô, nhưng muội cũng là một người chuyên sử dụng độc, chỉ cần không bị trúng vào da thịt, muội sẽ không sợ. Vì thế muội lập tức nhảy xuống sông, giả làm như người bị trúng độc, trôi nổi theo dòng sông. Để được an toàn, ở trong nước muội liền cởi áo quần ra, tạm thời lẩn tránh vào trong một thạch động ngủ một giấc, đợi đến canh hai, muội mới vội vã trở về thuyền. Hi hi... cũng vừa mới ngủ, thì lâu chủ, à không, là mẹ, đến trên thuyền rồi...
Triển Nhược Trần càng trố mắt ngạc nhiên, hỏi:
– Mẹ cũng nhận muội làm nữ nhi của mẹ sao?
Từ Tiểu Hà dí dỏm đáp lại:
– Không, là nhi tức phụ!
Triển Nhược Trần trợn to mắt ra, một lâu sau vẫn nói không ra lời!
Ở đại sảnh Đại Kim Lâu, Triển Nhược Trần kể rõ cho Kim Thân Vô Ngân nghe về chuyện bọn Cô Lâu Bang bị diệt trừ tận gốc.
Kim Thân Vô Ngân chậm rãi nói:
– Trải qua một lần gian nguy, càng thể hiện được điều đáng qúy của thái bình, những mong sao Kim Gia Lâu chúng ta từ nay vĩnh viễn yên ấm thái bình!
– Vâng, thái bình yên ấm là điều đáng qúy nhất đối với cuộc sống con người!
Kim Thân Vô Ngân gọi Từ Tiểu Hà ngồi cạnh bên, tươi cười nói:
– Hà nhi, mong sao sang năm vào lúc này, con và Gia Gia đều sinh cho ta đứa trẻ trắng mập xinh đẹp, biết chưa?
Từ Tiểu Hà lặng lẽ cúi đầu, Triển Nhược Trần và Thi Gia Gia cùng

nhìn nhau cười trong không khí đầm ấm chan hòa!

Hết

Nguồn: nhanmonquan
Người đăng: ms
Thời gian: 16/02/2007 10:55:32 SA